

Giới thiệu Vợ Cậu Tư

Đang tôi xanh phơi phới, cái tuổi 22 đang ngồi trong ghế giảng đường đại học tôi lại bị bắt phải lấy chồng - người mà tôi chưa hề gặp mặt. Lý do ông bà đưa ra cũng thật lạ lùng: thay con gái chủ nợ lấy chồng.

Tôi cũng không hiểu được làm sao mà ba mẹ lại vô lý đến mức đó, hôn nhân đại sự có phải chuyện giỡn đâu, đằng này ai lại đi ép con gái mình lấy chồng như thế bao giờ. Thời đại tiên tiến chứ có còn thời phong kiến ba mẹ đặt đâu con ngồi đấy nữa đâu. Nhưng mà áo mặc thật sự làm sao qua khỏi đầu, nhìn ba mẹ kẻ dao vào cổ thì phận làm con như tôi phải nín nhịn mà gật đầu. Chưa bao giờ tôi cảm thấy u uất và chán nản như bây giờ, cái số như con tu hú lệnh đệnh không được quyền định đoạt cho riêng mình.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Cậu Tư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1

22 tuổi đang học đại học trên thành phố lại bị ba mẹ bắt về lấy chồng, chồng tôi lại là người tôi chưa từng gặp mặt. Ông bà kêu tôi lấy chồng chỉ với lý do duy nhất, thay con gái chủ nợ lấy chồng.

Tôi cũng không hiểu được làm sao mà ba mẹ lại vô lý đến mức đó, hôn nhân đại sự có phải chuyện giỡn đâu, đằng này ai lại đi ép con gái mình lấy chồng như thế bao giờ. Thời đại tiên tiến chứ có còn thời phong kiến ba mẹ đặt đâu con ngồi đấy nữa đâu. Nhưng mà áo mặc thật sự làm sao qua khỏi đầu, nhìn ba mẹ kẻ dao vào cổ thì phận làm con như tôi phải nín nhịn mà gật đầu. Chưa bao giờ tôi cảm thấy u uất và chán nản như bây giờ, cái số như con tu hú lệnh đệnh không được quyền định đoạt cho riêng mình.

Tôi là gái miền Tây vừa lên thành phố học đại học được 3 năm, vùng quê tôi nghèo quá mà ba mẹ lại có máu đỏ đen. Trước ông cố ông nội để lại mấy sào ruộng cũng khá, ba mẹ tôi trời sinh một cặp bán từ cái ruộng đến hết mấy dòng ruộng, của cải trong nhà theo chủ nợ bay đi hết. Đã vậy lại còn tính sĩ diện, trong nhà dột nát hết ra nhưng bên ngoài lại hào nhoáng quần này áo nọ. Suốt 3 năm tôi đi học ông bà không gửi lên được đồng nào mà tôi còn phải gửi ngược lại tiền cho ông bà trả nợ. Nhưng phận làm con mà, ông bà cho thì mừng mà không cho tôi cũng không trách. Ấy vậy mà sau 3 năm tôi lại phải thay ba mẹ gánh khoảng nợ đến gần 100 triệu đồng. Chán đời, chắc chưa có cô dâu nào về nhà chồng mà muốn tự tử chết quách đi như tôi.

Hôm đón dâu, tôi từ nhà ông bà Phước Sang chủ nợ của ba mẹ tôi ngồi chờ nhà trai đem trâu cau qua rước. Số là con gái lớn ông bà chủ vừa mất nhứt nhì cái vùng Châu Thành này được ông sơ ông sớ gì đấy hứa trong bàn nhậu là sẽ gả cháu gái cho cháu trai của người ta. Thành ra bây giờ đúng giờ đúng tuổi người ta qua đón dâu về nhà theo đúng lời hứa. Mà cô con gái vàng gái ngọc lại không muốn, tôi nghe mẹ tôi kể cô ấy cắt cổ tay tự tử mấy lần nên ba mẹ cô ấy sợ quá sợ mất con nên tìm người thay. Tôi nghe đến đây lại thấy sặc mùi phim truyền hình, tôi hỏi mẹ không chịu sao không nói toẹt ra cho xong ai về nhà này mắc nợ gì lại bày trò hứa hẹn cưới gả kiểu này. Thì mẹ tôi mới kể, bên nhà trai là đời thứ mấy của mấy ông địa chủ ngày xưa ấy, bên đấy giàu nứt vách lại gốc rễ to, mà khổ đời chủ họ bên nhà trai lại dòng dõi thư hương trọng chữ tín hứa là phải làm nên mới thành ra thế này. Tôi thật sự chẳng biết ai hứa gì với ai mà bây giờ tôi lại lãnh đủ trăm mối tơ vò. Không không đang yên đang lành lại bị bắt đi lấy chồng, chồng lại là chồng người ta.

Ngồi trong phòng đợi, tôi nóng đến phát điên, mẹ tôi luôn tay vừa quạt vừa sụt sùi dặn đủ thứ.

- Con, qua bên nhà người ta cái gì cũng nhịn đi nghe con. Mày làm hỏng chuyện thì tao bị bắt đi tù vì thiếu nợ đó con.

Tôi ừ ừ không muốn nói với mẹ câu nào nhưng nhìn mẹ hết dặn nợ đến dặn kia tôi cũng không thể để mặc bà được, rốt cuộc cũng phải nói lại cho bà yên tâm.

- Con nghe rồi, mẹ với bà làm ơn làm phúc đừng mượn tiền người ta nữa. Con chỉ gả đi được một lần này thôi không có lần nữa đâu mà ba mẹ ý y mãi.

Mẹ tôi lại khóc lên khóc xuống:

- Mẹ xin lỗi mày, tao thấy tao sai quá rồi bây giờ sắp gả mày đi tao lại ân hận quá. Mày ráng mà nghe lời chồng, đừng hỗn hào nghe con.

Tôi thấy bà khóc trong lòng cũng buồn thối ruột, an ủi bà vài câu cho bà yên lòng. Thật, đằng nào chuyện cũng lỡ rồi, có trách ba mẹ tôi cũng không được gì. Xem như số tôi hẩm hiu không có phúc phận, chỉ mong lần này được gả đi vào nhà chồng hiền lành mà sống chứ thân cô thế cô như tôi mà gặp mẹ chồng ngang ngược, gia đình chồng ghê gớm thì thôi tôi mua thuốc sâu uống chết cho rồi chứ sống không nổi nữa mất.

Bà chủ vừa mặc mặc nguyên bộ áo dài đỏ đi vào, thấy tôi bà ngồi xuống, giọng điệu cũng nhẹ nhàng lịch sự:

- Mẹ mày thiếu tao cả trăm triệu chưa tính lời tính lãi nhưng mà mày chịu thay con gả tao gả đi coi như tao trừ.

Bà xòe cái giấy nợ của ba mẹ tôi ra, đưa cho tôi rồi nói:

- Sòng phẳng nha, sau này mày đừng nói tao lừa mày rồi báo công an chắc tao lột da mày ra đó. Còn này, tao cho mày về đó phòng thân, coi như của hồi môn cho mày. Lát nhà trai qua rước dâu tao không theo, mày đi rồi đừng nhìn lại, sống bên nhà người ta lễ phép gia giáo hiền lành giữ gìn cái. Gái

gã đi rồi có chết cũng là ma nhà người ta, đừng có lỗi con gái tao ra chịu vạ cho mày.

Tôi xì mặt ra, cảm thấy uất ức vô cùng. Cầm sấp tiền 500 nghìn mà lòng buồn như bão đến. Chưa bao giờ nhìn người đàn ông trên tờ polymer cười tươi như này mà tôi lại buồn đến như thế.

Bà chủ nợ nhìn tôi, hỏi:

- Mày tên gì?

Mẹ tôi nhanh nhẩu đáp:

- Nó tên Thư Huyền.

Bà chủ nợ bĩu môi trông phát ghét:

- Nghèo bày đặt đặt tên cho sang. Bỏ. Sau này mày tên Lài, ở đây gọi cô 2 Lài nhớ chưa?

Trời mẹ, nhà giàu đặt tên con sến sẩm quá vậy bà nội!

Thấy tôi khinh khinh không dạ thưa gì, bà chủ nợ giắt phất tờ giấy nợ trong tay tôi, khó chịu nói:

- Nhìn mặt mày gian quá, tao lấy lại giấy nợ, mày qua bên đó ở độ 3, 4 tháng không tai tiếng gì tao trả cho mẹ mày. Yên tâm, tao không chơi ăn gian mày đâu chỉ sợ mày chơi xấu tao thôi. Nói trước với mày, gia đình chồng mày là nhà giàu, có quyền có tiếng không phải nghèo nàn như nhà mày đâu. Mày liệu cơm gắp mắm cho khéo, tới tao cũng không dám ho he lớn nhỏ gì là mày đủ hiểu rồi. Trong vùng đó nó sâu xa thiệt nhưng giàu thì có nước tiền xài 10 đời không hết, mày lo cho thân mày khéo khéo vô. Tao không muốn nghe mày mang danh 2 Lài nhà tao bôi tro trét trấu vào nhà tao. Liệu hồn nha con.

Tôi nhìn bà chủ Phước Sang, nghe trong lời kể của bà như kiểu uất ức lắm khi cho tôi đi lấy chồng thay con gái bà vậy. Ôi người giàu suy nghĩ mâu thuẫn ghê gớm, không ăn được lại thấy tiếc, nghĩ mà chán.

Thấy tôi không nói năng gì, bà gằn giọng:

- Con này, mày nghe tao dặn chưa?

Mẹ tôi huých tay tôi, tôi mới ồ dột mà trả lời lại:

- Con nghe rồi, bà tiếc vậy sao không để chị Lài đi lấy chồng luôn đi, bà bán qua con trừ nợ làm gì?

Bà chủ Phước Sang liếc mắt nhìn tôi, giọng bà nhỏ xiu:

- Mày coi cũng được đó nhưng nhiều chuyện quá, con tao gã được thì tao điên hả mà đổ tiền vào nhà mày. Lo cho mày trước đi, về làm dâu mà hóng hót bỏ bỏ la là thì bị đánh đòn chạy về đây. Mặt mày tao thì 1 ngàn tao cũng không cho ba mẹ mày đâu, liệu hồn mày.

Nói rồi bà đứng dậy, phía ngoài có tiếng người ta gọi bà ta ra ngoài. Tôi sụ mặt, lại buồn đến nẫu lòng.

Mẹ tôi lại luyên thuyên dăm ba bài giảng tam tông tứ đức của mấy cụ để lại, tôi nghe một hồi thấy ngán ngẫm. Nghe cứ ngang ngang như môn triết mà tôi thì mấy lần mới được vậy. Tôi bây giờ chỉ ước quay về cái thời còn 19,20 để mà tung tăng vui đùa chứ cái ngữ này về làm dâu tôi lo cho tôi quá. Chồng chưa biết mặt mũi ra sao, gia đình chồng chỉ biết vừa giàu vừa khó mà còn gã đi cách nhà ba mẹ đến một cái tỉnh lớn. Nghĩ sợ thiệt, lỡ có chuyện gì tôi biết kêu cứu ai đây?

Trần đời chưa thấy cái chuyện nào nó lạ lẫm như cái chuyện của tôi, thuở đời này mà còn gán con trả nợ, chắc chỉ có trong phim mà thôi quá.

Đang sầu não lại nghe bên ngoài có tiếng huyền nào ồn ào, bà chủ Phước Sang ngó cái đầu vào nói với tôi:

- Trùm khăn vô, bên nhà trai người ta qua đến rồi.

Tôi rồi ren hết lên, đến bây giờ mới thấy cái cảnh gái chuẩn bị xuất giá như trong phim. Mặc dù chồng con chưa được gặp mặt nhưng nói không hề hộp không lo lắng là nói dối rồi. Mẹ tôi giúp tôi trùm cái khăn đỏ lên đầu mà tôi muốn rót nước mắt, biết về nhà người ta tôi có được sống yên ổn không nữa.

- Trời ơi con gái, ráng nha con, ráng nha con.

Mẹ tôi khóc lên khóc xuống, tôi cũng sụt sùi khóc theo. Bà chủ Phước Sang đi vào, kéo tay tôi đi ra ngoài.

- Tới giờ rồi, mày trùm cái khăn cho chắc vô, để mà sơ hở người ta thấy được là chết nha con.

Tôi đi khúm núm sau lưng bà, mẹ tôi thì khóc không ngừng ở sau lưng. Bà chủ nợ chắc thấy cũng tội, bà quay lại trấn an mẹ tôi.

- Bà khóc cái gì, gã đi cũng sát vách chứ đâu.

Mẹ tôi tru tréo:

- Tôi có được qua thăm con dâu bà?
- Biết vậy hồi đó mê bài bạc làm gì cho khổ con vậy?

Mẹ tôi lại không nói được câu nào, bà chỉ còn biết khóc tu tu lên. Bà chủ Phước Sang vừa nắm tay tôi vừa xua xua tay kèm rên:

- Thôi nín nín giữm tôi cái, sau này bà nhớ tôi lâu lâu gọi xin cho nó về thăm bà. Gã con đi lấy chồng chứ bộ gã đi Mỹ hay gì khóc dữ. Nín đi bà nội.

Tôi hoảng lắm nhưng bây giờ có hoảng cũng không làm được gì, mà có bỏ chạy thì còn ghê hơn nữa. Mắt mặt ông bà chủ Phước Sang chắc ông bà tổng ba mẹ tôi vào tù thiệt quá. Thôi, cố lên, coi như tôi đi lấy chồng đi, cứ coi như vậy đi.

Trùm cái khăn lên đầu, khăn voan không quá mỏng nên người bên ngoài nhìn cũng không thấy rõ mặt bên trong. Mà cũng phải, bà chủ Phước Sang không làm chiều này thì sao qua mặt được người dân ở đây. Bà kéo tôi đi theo bà ra trước cửa phòng, lúc này hai bên nhà trai nhà gái đang nói chuyện rôm rả. Tôi không dám nhìn, mà một phần cũng do bà chủ nợ che hết. Khiếp, đúng là chủ vừa béo kinh thật.

- Mày đừng hoảng đi sắp xong lễ rồi đó.

Nghe bà nói tôi càng run hơn nữa, hai chân run cầm cập không biết bây giờ nên làm cái gì.

Nghe xôn xao tiếng kéo ghế đùng đùng, tôi lại càng hồi hộp hơn nữa. Bà chủ Phước Sang vừa nắm tay tôi vừa khóc.

- Thương con gái của mẹ quá....huhu...

"Àm" tôi giật mình phát hoảng, mền ơi bà chủ nợ bà té xỉu rồi.

Đang chuẩn bị rước dâu linh đình mà bà xỉu nằm chinh ịch ra đó thiệt tôi không biết phải làm sao. Bên trong 3,4 người chạy ra lôi bà vô trong. Tôi cũng định vô theo lại bị một cánh tay đàn ông giữ lại. Ông ấy nhìn tôi, liếc mắt, nếu tôi đoán không lầm thì đây hình như là ông chủ Phước Sang..

- 2 Lài, mẹ bây hay xỉu mà...

Lại nghe ông ấy nói tiếp:

- Xin lỗi anh chị, bà nhà tôi bà bị tăng huyết áp hay xỉu lắm. Mà hôm nay gã con Lài đi bà thương con quá...

Tôi lại nghe một giọng nữ lớn tuổi vang lên:

- Không sao đâu anh sui, bên tôi cũng vậy quá, cho phép tôi đến rước dâu về nhà anh.

Nói rồi tôi được một người đến nắm tay, bà nhìn tôi nhưng chắc không nhìn rõ mặt, giọng bà khá hiền, bà nói:

- Con dâu, theo má về nhà con.

Tôi "ạ" một tiếng nhỏ xíu, sau đó theo sau bà mà đi ra ngoài. Nhớ lời mẹ dặn suốt buổi tôi không dám quay đầu lại nhìn chỉ một đường thẳng tắp mà đi lên xe.

Tính ra đám cưới này sơ xài quá, mang tiếng hai họ giàu nứt vách mà đám cưới không đủ lễ nghĩa gì hết. Cô dâu cũng không có được cho vàng gì, tôi thật sự cũng không hiểu nhưng mà nghe bảo không hợp tuổi làm ăn gì đó nên chỉ qua rước rồi về luôn nhà trai chứ không làm lễ như chính truyền thống vùng quê tôi. Nghĩ cũng còn nhiều cái kỳ lạ nhưng mà thôi, tôi cũng không phải là 2 Lài, tôi chỉ là cô dâu thế thân thôi, sao cũng được không liên quan đến tôi nữa.

Đến sau này tôi mới biết là do hai nhà nghịch nhau, xem ngày xem tháng làm lễ lại không được nhưng vì giữ chữ tín của ông cụ ngày xưa nên mới có mối hôn sự này. Nhà trai nói chỉ qua rước dâu không làm đám hỏi đám cưới gì hết, nhà gái cũng đồng ý lại không đòi vàng xính lễ gì ráo trọi. Mà cũng đúng thôi, dâu phải con gái họ lấy chồng nên họ đâu cần thách cưới làm gì cho mang tiếng. Lại nghe phong phanh được cô 2 Lài này cũng không phải gái hiền lành thực đức mà chú rể bên kia cũng ăn chơi nhất một vùng... haizz chưa về làm dâu đã mang tiếng xấu là có thật.

Suốt buổi tôi ngồi ngay ngắn trên xe không dám nói câu nào, đoàn người 3 chiếc xe nối đuôi nhau mà chạy thành dòng. Cái nhà của ông bà chủ Phước Sang ngày một xa dần, cuộc đời con gái của tôi cũng chấm dứt kể từ đây.

Đi hơn 2 tiếng đồng hồ mới đến nhà chồng, vừa bước xuống xe tôi có chút ngạc nhiên vì độ giàu có của nhà chồng. Mẹ ơi, nhà to lắm, to gấp mấy lần nhà ông chủ vừa nắm. Đang còn lơ ngơ, tôi lại nghe giọng dịu dàng của mẹ chồng vang lên:

- Vào nhà đi, buổi chiều còn có tiệc ra mắt dòng họ.

Đến lúc này tôi mới giật mình "ạ" một tiếng, lại lúi húi đi sau lưng bà.

- Con Li đâu, ra dắt mợ 4 vào phòng đi con.

- Dạ.

Trong nhà một cô bé tầm 16 thân hình nhỏ nhắn chạy ù ra, thấy tôi cô bé gật đầu chào một tiếng "Mợ 4" sau lại quay sang mẹ chồng tôi nói:

- Bà cả, con đưa mợ vô phòng trước nghen.

Mẹ chồng quay sang tôi, bà gật đầu đồng ý:

- Ủ con đưa mợ 4 vào phòng, chỉ cho mợ nhà trước nhà sau coi chừng mợ lạc. Xong rồi ra ngoài phụ chiều đãi khách. Quên nữa, cậu 4 mày đâu rồi?

Con bé vừa nắm tay tôi vừa nói:

- Cậu 4 hả bà? Cậu đi sáng giờ con không có thấy mặt.

Mẹ chồng nhìn tôi, vỗ vỗ vai kiểu an ủi:

- Cái thằng, chắc chạy đi đâu rồi. Thôi con vào phòng trước đi, nghỉ ngơi chút chiều gặp dòng họ nữa.

Tôi gật đầu "dạ" tiếng nhỏ, sau đó cúi đầu theo con bé đi vào trong.

Con bé dắt tôi đi một vòng, chỉ từ nhà trên cho đến nhà dưới. Chu choa, nhà to mà đẹp quá, bên trên xây kiểu 3 gian ngày xưa của mấy ông địa chủ phú hộ, phía nhà sau lại xây theo lối hiện đại, phòng của vợ chồng tôi nằm trên lầu hai.

- Mợ 4, mợ nghỉ đi, con đi ra ngoài phụ dưới bếp nữa.

Tôi kéo tay con bé, hỏi nhỏ:

- Con tên gì?

- Dạ tên Li.

Tôi gật đầu, nhìn nhìn con bé có vẻ thật thà nên hơi tiếp vài câu:

- Cậu... 4 đâu hả Li?

- Cậu 4 hả mợ, đi chưa về, mà chắc cậu sắp về rồi á mợ. Tại chiều nay tiếp họ hàng mà, kiểu gì cậu cũng về.

Tôi gật đầu, lại hỏi thêm:

- Nhà mình có mấy anh em Li?

- Mợ.... bộ mợ hông biết thiệt hả?

Tôi gật gật, giả vờ quên mất.

- Mợ nghe nói mà quên rồi.

- Dạ có 4 người, cô 2, cậu 3, cậu 4, cậu 5. Cô 2 có chồng rồi mới sanh con gái dễ thương lắm, cậu 3 thì mới lấy vợ chưa có con, còn cậu 5 đang học trên thành phố lâu lâu mới về.

À tính ra gia đình bên chồng tôi đông anh em dữ.

Bé Li ngó trước ngó sau rồi nói nhỏ:

- Quên nữa nhà còn bà nhỏ nữa mợ 4.

Tôi hơi ngạc nhiên, hỏi tiếp:

- Bà nhỏ là ai? Là vợ nhỏ....á hả?

Bé Li gật đầu lia lịa:

- Dạ bà nhỏ...mà xí con nói mợ đừng nói con nói nha, mà trước sau gì mợ cũng biết nhưng mà mợ giả bộ không biết đi không bà la con chết.

Gớm cho cô bé, nhiều chuyện thiệt hà.

Tôi bật cười. Thấy tôi cười mặt con bé lại nghịch ra, tôi không hiểu chuyện gì nên hỏi:

- Ủa Li sao con đứng đờ người ra vậy?

Bé Li lắc lắc cái đầu, giọng có pha sự ngưỡng mộ:

- Ủ ôi mẹ 4 cười đẹp gái ghê noi, trước con nghe đồn mẹ đẹp bây giờ công nhận đẹp thiệt á mẹ.

Nghe con bé nói tôi mới sực nhớ, cái lý do củ chuối nhất mà vợ chồng Phước Sang khước giầy nợ cho ba mẹ tôi là vì tôi giống con gái ông bà. Kiểu không giống như sinh đôi nhưng nếu nhìn sơ lại hay bị nhầm. Khi sáng tôi có xem hình chị Lài "thật", công nhận tôi với chị giống nhau ghê gớm. Hèn gì bà chủ Phước Sang mới tìm đến ba mẹ tôi. Haizz chắc cái số thiệt rồi, đẹp thì tôi mê thiệt mà giống người ta chỉ cho khổ cái thân dữ vậy nè trời.

Đang sầu nào lại nghe bên ngoài có tiếng gọi vọng lên:

- Li à, xuống bà biểu coi.

Bé Li nghe giọng ai đó gọi thì chạy như bay bỏ lại tôi một mình. Đứng dậy ngó nghiêng một hồi, oa phòng này đẹp thật. Nhớ lúc còn ở nhà thì ôi thôi, nhà tôi không có cái gì ra hồn, lên thành phố đi học thì ở nhà trọ ghép với nhỏ bạn, phòng ốc cũng nhỏ xíu chứ không có được to với đẹp như này. Giường nệm vừa to vừa êm, ngồi lên nhún nhún thử, chua choa êm ái ghê. Trong phòng có một tủ quần áo bằng gỗ màu đen rất to, một cái tivi siêu mỏng, một bàn trang điểm, một vài cái tủ nhỏ với mấy cái ghế tròn tròn ngồi dưới nền. Công nhận nhà này giàu thật, không kể cái gì chỉ kể nội thất nhìn cũng thích ngáy người.

Tôi có chút không hiểu sao cô 2 Lài lại từ chối đám cưới này, nhà chồng này vừa giàu vừa sang có của ăn của để như này thì hà có gì lại không chịu nhỉ? Hay là có uẩn tình gì chăng???

Công nhận người giàu người ta có mấy suy nghĩ mà người nghèo như tôi không hiểu được. Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, sao từ lúc rước dâu đến giờ tôi không thấy "chồng" tôi đâu hết vậy cả? Nghĩ tới nghĩ lui, tôi mới ngộ ra được, công nhận được thì được cả đôi, cả ông cả bà đều không ưa mối hôn sự này nên mới có vụ bà nhờ người thay, ông thì bỏ trốn. Xui nhất là tôi, thế mà lại bị gả thay cho người ta, để rồi bây giờ không biết sống chết ra sao. Nhà chồng giàu thì giàu thiệt nhưng biết người ta có tốt với tôi không đây.

Nghĩ mà chán chết!

- Mẹ 4, dậy dậy mẹ.

Nghe tiếng gọi tôi giật mình ngồi dậy, bé Li thấy tôi tỉnh, nó mừng, nói:

- Chèn ơi, con kêu mẹ quá trời mà mẹ ngủ như chết... í í con nói dậy rồi, con xin lỗi mẹ.

Tôi mơ màng, vỗ vỗ đầu hỏi con bé:

- Gì vậy Li, có gì hả con?

Bé Li giúp tôi xếp lại mền, con bé lấy bộ áo dài màu hồng cánh sen bằng lụa đưa cho tôi. Nó nói:

- Bà biểu mẹ thay còn xuống nhà, khách người ta sắp tới rồi.

Chết, tôi quên mất là chiều má chồng tôi nói làm tiệc ra mắt bà con gì đó. Tôi mệt quá nên ngủ một giấc như chết luôn, hôm qua sợ quá có ngủ được chút nào đâu.

Đang lật đật ngồi dậy, lại nghe bé Li ù rừ, nói:

- Con thiệt thương mẹ ghê.

Tôi tò mò không hiểu sao con bé lại nói vậy, nên hỏi:

- Sao con thương mẹ, mẹ mới gặp con mà... Bộ có chuyện gì hả Li?

- Haizz con nhiều chuyện nghe được bà nói với ông là lát cậu 4 không có về. Vậy có nghĩa là có mình mẹ ra chào bà con, hồi đó cậu 3 đâu có vậy đâu. Đám cưới cậu 3 lớn dữ lắm luôn.

Gì? Đám cưới không có chú rể thật luôn à? Chuyện quái gì đây, "anh chồng" này đùa bỡn với 2 Lài "tôi" quá!!!!

Bạn đang đọc truyện *Vợ Cậu Tư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

Nhưng mà nghe thì cũng thấy khá buồn nhưng mà buồn là buồn ngủ, chứ đám cưới này không có chú rể tôi càng thấy khỏe. Nhưng mà mới về nhà này, không thể để người ta biết được tôi không muốn lấy chồng, lỡ mà cư xử không khéo lộ ra tôi thay cô 2 Lài giả về đây thì chết. Ba mẹ tôi còn chưa được xóa nợ hẳn đâu, mà tôi được giả đi rồi bị trả về lại lỡ dở một đời.

Nhớ lúc bà chủ Phước Sang qua nhà bắt tôi đi lấy chồng thay con bà, lúc đồng ý tôi có nói rõ ràng với bà rằng "con lấy thì được nếu lỡ bị ai vạch trần thì con chịu chứ con lấy chồng lần này coi như lấy thiệt, con không muốn giữa chừng bà nhào ra phá đám". Bà cũng gật đầu tấp lự, mà tôi, tôi xem mỗi hôn sự này như cả đời. Giả đi rồi xem như là con là vợ người ta nên dù thích hay không tôi cũng không thể xem thường "người chồng" này được. Chỉ có điều bây giờ tôi không có mấy gì yêu thích người chồng này.

Bé Li thấy tôi đỡ người ra, con bé cất giọng an ủi:

- Ui con nói cho mẹ biết vậy thôi chứ mẹ đừng buồn, ông bà biết con bị chứ chết luôn. Mẹ, cậu đó giờ quen vậy rồi nên mẹ đừng có rầu nữa.

Lỡ diễn nên tôi diễn cho tới, tôi mặt mày buồn so ngồi sụp xuống nệm rung rung nước mắt. Bé Li thấy vậy, nó hoảng, vội vội vàng vàng quỳ dưới chỗ tôi ngồi, nó than:

- Mẹ, mẹ khóc bà biết bà chứ con á mẹ. Coi như con chưa nói gì đi, mẹ khóc chết con. Lỡ bà thấy con ton hót bà đuổi mốt ai đi báo tin mẹ nghe nữa.

Nghe đến đây, tôi nhìn bé Li giả vờ lau nước mắt:

- Thôi mẹ thương con nhưng mẹ buồn cho số mẹ thôi, lấy chồng xa cả trăm cây số mà giờ không thấy mặt chồng đâu. Chắc do cái số mẹ nó vậy, mẹ chịu chứ biết sao giờ.

Bé Thu mới 14,15 nó có lạnh đến đâu cũng là đứa con nít, thấy tôi buồn nó cũng buồn theo. Con bé nắm tay tôi, thiệt tình nói:

- Hồi mẹ Ba về làm dâu vui lắm, cậu Ba cũng thương mẹ Ba nữa. Tội cho mẹ quá, sau này con phụ mẹ. Mẹ có gì không biết mẹ kêu con, con biết được cái gì con nói cho mẹ nghe hết. Mẹ, mẹ đừng buồn, đừng khóc nữa ghen mẹ.

Con nhỏ vừa nói vừa đẩy đẩy tay tôi, nhìn cái mặt non choẹt của con bé, tôi thấy thương. Thôi diễn nhiều đó đủ rồi, diễn nhiều thành lố, tôi gật gật đầu, nhỏ to với bé Li.

- Ừ mẹ cảm ơn con, thôi mẹ vô tắm thay đồ không lát nữa bà la.

Nói rồi tôi xách bộ áo dài vô trong, tắm tấp xong xuôi, đi ra lại thấy bé Li dặt thêm một người đang đợi sẵn. Thấy tôi chị gái gật đầu cười, bé Li kéo tôi ngồi xuống, nó nói thợ trang điểm má chồng tôi thuê trên thị xã về đây. Con bé còn nói thuê mắc tiền lắm, tôi cũng khoing nói gì, trên thành phố bước hai ba bước đã thấy tiệm makeup làm nail các thứ, về quê mà vùng sâu kiểu này công nhận bất tiện.

Trang điểm xong, bé Li dắt tay tôi đi xuống nhà, cũng không ra gian nhà trước mà đi vào cái phòng to như kiểu phòng khách hiện đại bây giờ. Vào trong tôi thấy phía cao có 2 người một đàn ông, một phụ nữ. Mà người nữ kia là má chồng tôi còn người đàn ông kia là ba chồng tôi chắc rồi.

- Vợ thẳng tư lại đây đi con.

Nghe tiếng má chồng tôi kêu, bé Li buông tay tôi ra, tôi tự đi một mình lên trước. Nói chứ lẽ nghĩa tôi cũng biết chút chút, nên cũng không làm khó tôi lắm trong mấy chuyện này. Tôi cúi người, cung kính chào:

- Thưa ba thưa má.

Má chồng tôi coi bộ hài lòng, kéo tay tôi lại, bà nói:

- Ừ má xin lỗi con, thằng Phong cái tính nó kì lắm..

- Bà chiều nó quá nên nó hư chứ không có kì cái gì hết, con cái gì mà đám cưới của nó nó bỏ đi tuốt luốt mấy ngày không lộ mặt về nhà. Hên bên nhà anh chị sui dễ tính, chứ không hôm nay có nước đội mo cau lên đầu cho bớt nhục.

Người lên tiếng là ba chồng tôi, ông tầm chắc trên 50, tướng tá cao lớn, mặc dù lớn tuổi nhưng vẫn còn phong độ lắm. Thảo nào có thêm bà vợ hai, vừa giàu có vừa còn sung sức như này không có vợ bé cũng ổng.

- Ba, giờ có nói thì thằng Phong cũng không có về. Thôi đừng làm em dâu buồn.

Nghe nhắc đến tôi, ba chồng tôi mới nhin xuống, ông hậm hực:

- Con với cái, bực mình với nó.

- Thôi anh, bực mình không tốt cho sức khỏe đâu.

Lần này lại là giọng nữ trong trẻo, chắc hẳn là vợ bé của ba chồng nên mới gọi ông ấy là anh. Eo ôi, tôi muốn ngước mặt lên nhìn hết mọi người xung quanh quá đi mất.

Má chồng như hiểu ý tôi, bà đứng dậy, kéo tôi quay ra, dịu dàng nói:

- Thôi thì lát không có thằng tư thì có má, mày dâu má thì theo má không sao hết con.

Nói rồi bà vỗ vỗ tay tôi, cất giọng:

- Trước để má giới thiệu con cho mọi người trong nhà biết trước. Đây ba con, ngồi dưới ba con là má nhỏ.

Tôi bây giờ mới dám ngước mặt lên nhìn, òi công nhận má nhỏ đẹp ghê luôn, thảo nào ba chồng tôi mang tiếng nho nhã mà cũng tục tằn đi lấy thêm vợ. Thấy tôi nhìn má nhỏ cũng nhìn lại tôi, bà cười cười nói:

- Con là Hai Lài con bà Sâm đúng không, hồi trước má có gặp má con mấy lần. Con trông đẹp gái thanh tú không giống lắm với má con. Thôi lại đây, má gửi cho thiệp mừng, lát má không có ra được.

Tôi nhìn má chồng, bà gật đầu tôi mới dám đi lại chỗ má nhỏ. Thật sự má nhỏ càng nhìn càng đẹp, đến độ tuổi này mà nhan sắc còn mặn mòi quá đă. Má nhỏ lấy trong túi áo bà ba bằng lụa ra, đưa cho tôi cái phong bì màu đỏ, má nhỏ nói:

- Cho vợ chồng con, sớm sinh con trai nha con.

Tôi gật đầu, lí nhí nói:

- Dạ con cảm ơn má.

Trong phòng còn mấy người nữa, khi má nhỏ cho phong bì xong, má chồng tôi lại giới thiệu tiếp.

- Vợ thằng Tư, đây là anh Hai chị Hai con.

Nhìn theo tay bà là một cặp vợ chồng chắc độ gần 30, người phụ nữ gương mặt hao hao như má chồng tôi, còn người đàn ông dáng dấp cao ráo ưa nhìn bộ dáng thư sinh nho nhã. Tôi cúi đầu, chào lễ phép:

- Dạ thưa anh chị Hai.

Chị Hai kéo tay tôi, vui vẻ nói:

- Ủ lẽ nghĩa gì, sau này chị em một nhà. Chị tên Giàu nhưng mà sau này gọi chị Hai được rồi.

Má chồng tôi chỉ tay vào cặp vợ chồng ngồi đối diện với anh chị Hai, nói:

- Đây là anh chị Ba, chị Thắm là chị em bạn dâu với con đó.

Tôi quay sang nhìn, chu choa lại thêm một cực phẩm. Người đàn ông tôi gọi anh Ba thật sự rất đẹp trai, cái tướng này nhìn cũng biết lai từ ba chồng tôi ra rồi. Tôi cúi đầu như cũ chào hỏi:

- Dạ thưa anh chị Ba.

Chị dâu đứng dậy, cười hiền với tôi:

- Ủ em dâu, không cần khúm núm vậy đâu, chị em một nhà hết mà. Ấy, thương cho em, đám ra mắt mà không có chú Tư ở bên...

- Em, nói vậy em nó buồn. Thôi đi.

Chị Thắm bị anh Ba rầy, chị im lặng không nói nữa nhưng ý cười lại đầy khóe mắt.

Bên cạnh lại nghe tiếng chị Giàu chị chồng tôi nói nhỏ xiu:

- Làm bộ...

- Em..

Vợ chồng chị Hai bảo nhau, tôi lại tỉnh tai nghe được. Lại nhìn quanh một vòng, trong phòng này mặt ai cũng mang ý cười hiền hậu nhưng trong lòng thì... có trời mới biết. Cái kiểu bằng mặt không bằng lòng này mới là thứ khó đoán nhất.

Má chồng tôi thấy rục rịch bên con dâu bên con gái, bà trừng nhẹ mắt, lại kéo sang tôi, nói thêm:

- Nhà mình chắc con biết rồi có 4 anh chị em. Chị Hai con là chị lớn, kế là anh Ba Thành, rồi đến chồng con, còn một người nữa là út Đạt nhưng mà em

nó đang đi học trên thành phố, nhằm mùa thi không về được. Quên nữa, kia là má nhỏ, má nhỏ tên Vũ, mà sau này gọi má nhỏ được rồi đừng gọi tên tục của má, như vậy là hỗn hào.

Ngừng một chút bà nói tiếp:

- Trước chị Ba hay anh Hai con về nhà này má cũng dạy thì giờ con về má cũng theo gia giáo nhà mình mà dạy bảo. Con nghe hay không là tùy ở con nhưng mà hễ bước vào cổng nhà này thì phải theo lễ nghĩa trong nhà. Nhà mình dòng dõi thư hương nhiều đời, đây lại là nhà gốc nhà thờ ông bà tổ tiên, ba chồng con là con thừa hưởng nên phận con cháu mình cũng phải nề nếp. Sở dĩ con về đây là do khi xưa các ông có hứa với nhau nên bây giờ mặc dù các ông không còn nhưng mình vẫn trọng cái lời hứa. Nói ra nó cổ hủ phong kiến nhưng mà lời ông cha xưa có bút mực để lại mình đời sau không có cái lại được. Con hiểu không?

Tôi nghe mà muốn nổ đom đóm mắt nhưng vẫn phải tỏ thái độ chú tâm lắng nghe.

- Dạ con hiểu.

Má chồng tôi lại tiếp tục:

- Ở đây vùng sâu vùng xa thiệt nhưng mà không có thiếu thốn bất cứ cái gì nên con không cần lo. Sau này về đây bốn phận dâu con là hiếu kính ông bà ba má, sống hòa thuận với anh chị em trong nhà. Quan trọng nhất là phải hết lòng chăm sóc cho chồng con, chồng ra ngoài xã hội bốn ba thì vợ phải ở nhà quán xuyến nhà cửa. Còn nữa, mau mau sanh cho nhà mình cháu trai để mà có người đội nhang đội khói. Chỉ cần tròn trách nhiệm thì ba má không để cho con thiệt thòi.

Tôi thật sự sấp bộp hỏa với cái số của má chồng tôi rồi. Trời đất mẹ ơi, năm 20XX rồi mà vẫn còn kiểu dạy dỗ con dâu mới về nhà chồng như kiểu đọc nội quy cho học sinh vậy hả trời. Tôi tiếng trước còn mừng mừng vì nhà chồng giàu có, tiếng sau đã bị đập cho te tua cảnh mít rồi. Rõ khô, ở đâu đâu đâu lại tôi ra cái dòng tộc này chứ. Sống như thời phong kiến chồng chúa vợ tôi thì sống làm sao được hở trời?!!

Mẹ ơi, mê đồ đen chi cho khổ con khổ cái không biết nữa. Kiểu này có bị chôn mất xác chắc cũng không ai biết quá. Rầu ghê!

Má chồng tôi thấy tôi có vẻ tiếp thu, bà chắc hài lòng, không dạy dỗ nữa mà hiền hậu nói:

- Thôi nhiều đó thôi, một ở lâu biết thêm, má nói nhiều đó thôi, phận dâu con con nên nghe lời má. Chỉ có tốt cho con thôi chứ không có dạy bậy cho con đâu.

Tôi gật đầu ra về con dâu hiểu chuyện mặc dù đầu óc tôi bây giờ có chút mơ hồ rồi.

Bên ngoài nghe tiếng một bà lớn tuổi lên tiếng nói vọng vào trong.

- Ông bà, bên ngoài có khách tới.

Tôi quay lại nhìn, là một bà lão phải trên 50 tuổi nhưng đáng vẻ vẫn còn nhanh nhẹn gọn gàng lắm. Thấy tôi nhìn, bà gật đầu chào tôi:

- Mợ Tư mới đến.

Thấy tôi ngạc nhiên, chị Hai Giàu mới giải thích:

- Em dâu, đây là vú Huệ gần như là người trong nhà đó em.

Tôi gật đầu, nói nhỏ nhẹ:

- Con chào vú Huệ.

Bà vú gương mặt nghiêm trang, biểu cảm không khác gì mấy mama trong hậu cung mà tôi thấy trong phim. Có chút xú cảm giác rợn người, gia đình chồng này không hề đơn giản như tôi nghĩ.

Ba chồng tôi đứng dậy trước, ông hấn giọng:

- Bà với mấy đứa coi ra ngoài tiếp đãi khách đi, vợ thằng Phong đội lát má bây kêu thì ra.

Tôi gật đầu, "dạ" một tiếng nhỏ xú.

Mọi người lục đục đi ra theo ba chồng tôi, lúc má chồng đi ngang qua tôi, bà dừng lại chút xú, dặn dò:

- Con đội má kêu thì ra, ngồi đây đợi chút.

- Dạ má.

Mọi người ra ngoài hết còn mỗi mình tôi ngồi đây, trong lòng vừa sợ vừa buồn đủ thứ. Nói chứ được gả về đây mà chồng không nề mặt nhìn ngó một cái tới tôi. Ngay cả hôm nay ra mắt họ hàng gần như là đám cưới rồi mà anh ta vẫn không chịu về. Càng nghĩ càng chán, tôi không biết sau này sống với anh

ta như thế nào nữa. Trần đời chắc có tôi là cô dâu lập dị bị chồng xa lánh không ngó tới thôi quá.

Buồn hui, tôi ngồi ngó chung quanh phòng này. Phòng lớn, bộ bàn ghế gỗ chạm rồng phụng này chắc mắc tiền, nhìn uy nghi như vậy mà. Oa, gia đình chồng này cái gì cũng khiến tôi sợ, duy nhất độ giàu có là khiến tôi trầm trở. Cái này không gọi là giàu mà phải nói là quá giàu, ở cái miệt cò bay chim hú mà còn có cái nhà như này thì quả không tầm thường chút xíu nào.

Trong phòng yên tĩnh chỉ nghe được tiếng quạt máy kêu vù vù, tôi ngồi phải tầm nửa tiếng mới nghe bên ngoài huyên náo. Định bụng chạy ra ngó lên coi đông người không thì lại nghe tiếng bé Li hét ha hét hải chạy vào.

- Mợ Tư mợ Tư ơi... cậu Phong về rồi..

Tôi giật mình, cậu Phong...có phải chồng tôi không???

Tôi chụp lấy tay con bé Li, hỏi nó:

- Em nói ai, cậu Phong hả?

- Dạ, cậu vừa về tới bây giờ đang thay đồ. Vậy là cậu cũng thương mợ mà nên mợ đừng có buồn nữa ghen mợ.

Tôi thật sự rối ren, không gặp được anh ta thì cũng buồn nhưng mà bây giờ đối mặt thì lại.... trời đất sao tôi run quá vậy nè.

- Li, bên ngoài đông không?

Bé Li gật gù lia miệng:

- Đông mợ, nhà mình giờ quai gì là đông lắm. Đợt trước đám cưới cậu Ba còn đông dữ nữa.

- Đám cưới anh chị Ba hồi nào em?

- Đầu năm nè mợ, bị cậu Ba là trưởng nam mà nên đám cưới lớn lắm. Mà cuối năm nay cậu Năm cũng lấy vợ luôn đó mợ, ra là nhà mình sắp đông đủ người rồi.

Ngồi nghe bé Li luyên thuyên một hồi nữa, bên ngoài tôi nghe được tiếng bước chân lộp bộp vang lên.

Cửa phòng không đóng, trước mắt tôi một thân hình đàn ông đang đi đến, diện mạo..... rất đẹp trai.

Anh ta đi đến trước mặt tôi, da trắng, môi lại hồng hồng.. tôi thật không biết anh ta có dùng son môi không nữa???

- Cô, đi theo tôi ra ngoài ba má đang đợi.

Giọng anh ta trầm trầm ấm nóng, bàn tay chìa ra trước mặt tôi, bàn tay to lớn đường chỉ tay rất rõ ràng.. ô chỉ tay chữ "AI" này, chắc bên kia chữ "IA".... ý nhằm chữ "IA".

Thấy tôi nhìn chằm chằm vào tay, anh ta cất giọng:

- Mợ Tư, ra ngoài cùng tôi được chưa?

Tôi giật mình, vội vàng đứng dậy, đưa tay mình nắm lấy bàn tay kia, tim tôi có chút đập rộn ràng. Cái cảm giác này còn đáng sợ và hồi hộp hơn khi tôi biết ba mẹ tôi kêu tôi về gả đi trả nợ cho ông bà. Tay tôi không tự chủ được mà run lập cập, run đến nỗi "anh chồng" kế bên cũng khó chịu mà nhìn tôi.

- Cô làm gì run như cây sậy vậy, tôi là chồng cô chứ ăn thịt ăn cá gì cô à?

Tôi vội ôm lấy tay mình, run run nói:

- Tôi xin lỗi... tôi....

Bộ dáng tôi chắc chắn vật lắm, anh ta chỉ nhìn chứ cũng không nói thêm gì. Nắm tay tôi kéo tôi đi ra ngoài, anh nói:

- Hợp tác chút, tôi rất không thích cô, nghe danh cô đã lâu đã không thích lại xui xẻo rước cô về. Đi nhanh một chút.

Tôi làm bằm trong bụng, thôi chết rồi, cô Hai Lài này bộ xấu tính xấu nét lắm hay gì mà bây giờ tôi chịu vạ lây vậy nè. Chưa yêu thương đã ghét rồi, sau này tôi sống sao đây????

- Khẩn trương chút đi, cô bị yếu chân hay sao mà lè mè vậy?

Nghe anh ta cần nhân tôi co chân đi cho nhanh để bắt kịp bước chân anh ta. Chốc lát cũng đã ra đến gian nhà trước, ôi mẹ ơi, đông người khiếp...

Bạn đang đọc truyện *Vợ Cậu Tư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 3

Anh ta dắt tay tôi ra ngoài, trước sự chứng kiến của bao nhiêu cặp mắt, da đầu tôi gần như tê dại. Người đầu mà nhiều thế, muốn chặt hết lối đi luôn rồi.

- Cô đi theo tôi, không cần nói gì hết, hiểu chưa?

Tôi gật đầu, giờ này có không hiểu cũng phải ráng nhảy số não để hiểu. Tôi hít một hơi thật sâu sau đó trung ra một nụ cười thân thiện nhất có thể, đi theo anh ta, chào hỏi họ hàng.

Má chồng tôi đi lại gần, bà nhìn anh ta, trách nhẹ:

- Cái thằng, đi đâu bây giờ mới về, con bỏ con nhỏ có một mình. Ba con giận lắm, chút nữa thì lớn chuyện rồi.

Tên này khi này còn hằm hồ với tôi mà bây giờ đã trung ra cái mặt cười hớn hở nhe răng. Gớm đúng là lớn đầu nhưng vẫn sợ mẹ...

- Con ngủ quên nhà bạn, lát mẹ nói với ba giùm con đi.

Má chồng tôi cau mày, nhỏ giọng:

- Thì còn làm sao nữa, anh chỉ như vậy là giỏi.

Thấy tôi đang nhìn, bà cũng dặn dò:

- Con đi theo thằng Phong, có cái gì hỏi chồng con nha, má bên này, hai vợ chồng bây tự tính với nhau đừng để người ta nói ra nói vào. Hiểu chưa?

Tôi gật đầu, anh ta cũng gật đầu. Đợi má chồng tôi đi rồi, anh ta lại kéo tôi đi khắp nơi, giới thiệu với vô số người. Tôi có hỏi mấy người này ở đâu đến, anh ta trả lời gọn bản "Đồng họ". Tôi rít mấy hơi, ghé góm, đồng họ thôi mà cả trăm người thế này rồi... đáng sợ thật.

Từ 5 giờ chiều mà mãi đến 8 giờ tối mọi người mới lục đục đi về hết, toàn thân tôi rã rời như muốn xỉu luôn tại chỗ. Ba chồng tôi cũng say ngà ngà, ông đi lại chỗ tôi kêu luôn Phong đi đến.

- Phong, đưa vợ về phòng nghỉ đi, ở đây không cần dọn dẹp để người ở họ làm.

Tên Phong gật đầu, anh ta nắm lấy tay tôi như kiểu yêu thương lắm.

- Dạ ba về nghỉ đi, con đưa em ấy lên phòng.

Ba chồng tôi cười cười, ông đi có chút lảo đảo, được một đoạn má chồng tôi lại diu ông đi tiếp. Thấy tôi nhìn, tên Phong cười nhạt, nói:

- Lên phòng đi, chò gì nữa.

- Anh không lên cùng tôi luôn sao?

- Cô lên đi, lát tôi lên sau.

Thấy tôi vẫn chần chừ, anh ta gọi bé Li đang quét sân lại:

- Li, em đưa mợ Tư lên phòng trước đi. Pha cho mợ ly sữa nóng, pha cho cậu ly trà gừng.

Bé Li gật đầu, con bé lau lau bàn tay có chút dơ rồi nắm tay tôi, cười vui vẻ:

- Mợ đi, con đưa mợ lên phòng.

Tôi nhìn theo tên Phong, thấy anh ta vẫn trừng mắt nhìn tôi. Nghĩ lại thấy sợ, anh ta trông dữ tợn quá, tôi nên tránh đi thì hơn.

Đi theo con bé Li lên phòng, trước cửa phòng giờ dán hai chữ màu đỏ tiếng trung không hiểu nghĩa, tôi thấy lạ bèn hỏi bé Li:

- Li, bộ có người mới dán chữ này hả, hỏi trưa mợ đâu có thấy?

Bé Li che miệng cười tủm tỉm:

- Hìhi dạ đêm động phòng mà mợ, chữ hỷ tốt lắm.

Tôi ồ một tiếng, hóa ra là chữ hỷ....ơ mà khoan..trên giường có cái gì kia???

- Li sao để cái gì trên giường kia?

Bé Li nhìn nhìn, nó trở mắt nhìn tôi, giọng ngạc nhiên:

- Trời đất mợ không biết thiệt hả, khăn báo á... mắc cỡ ghê.

Khăn báo.. khăn báo gì...chả nhẽ... nghĩ đến đây tay chân tôi lại run rẩy. Thấy tôi đứng không vững, con bé Li đi nhanh lại đỡ lấy tôi. Nó lo lắng hỏi:

- Mợ sao vậy, mợ mệt hả để con gọi cậu lên.

Tôi xoa xoa tay:

- Không mợ đói...con pha cho mợ ly sữa đi Li.

Bé Li vẫn còn lo lắng, tôi phải trấn an con bé thì nó mới chịu đi. Lại nhìn về phía giường, tấm khăn trắng vẫn nằm sờ sờ ở đó. Lòng tôi tự dưng rét lạnh, có cái cảm giác bức dọc khó chịu trong lòng. Biết là tôi được gả về đây nhưng dù gì cũng là môn đăng hộ đối chứ có phải mua về đâu. Đến bây giờ mà còn bài kiểm tra trình tiết như thế này nữa hay sao???

Từ sáng tới giờ, đây là việc khiến tôi thấy chán nản và đau lòng nhất. Muốn khóc lắm nhưng nước mắt lại chẳng rơi ra được....cuộc đời tôi rồi sẽ đi về đâu đây?

Tay vò tà áo dài trắng đến nhăn nhúm, tôi hít một hơi cố trấn an tinh minh, bây giờ có bức xúc thì cũng không làm được gì mà có muốn trách cũng chẳng trách được ai. Mọi việc hết thảy là do tôi quyết định, tôi đến bây giờ chỉ còn cách từ từ mà chấp nhận. Ông bà ta hay nói "Người tính không bằng trời tính" thôi thì con người có số có phần, vào đây rồi thì chịu, miễn sao tôi sống không ác chắc ông trời cũng thấy thương mà thôi.

Sốc tinh thần, tôi nhủ lòng, lấy chồng thì sẽ bị "ấy ấy", trước sau gì không có, hơn nữa... à ờ tôi vẫn còn trong trắng thì sợ gì chứ. Cố lên!

Một lát sau bé Li đem lên cho tôi ly sữa với ly trà gừng nữa cho Phong, thấy tôi vẫn chưa tắm con bé luôn miệng nhắc tôi đi tắm cho khô. Thực ra mới ở đây chưa được 1 ngày nhưng mà người đối tốt với tôi nhất ngoài má chồng chắc chỉ có bé Li.

Sờ sờ ly sữa vẫn còn nóng, tôi quyết định đi vào tắm một chút rồi ra, hôm qua mẹ tôi có sắm cho tôi mấy bộ đồ, mẹ nói bên nhà chồng tôi họ mặc bà ba hằng ngày, loại áo cách tân chứ không giống ngày xưa. Hôm qua tôi còn cần nấn nói mẹ lo chuyện không đâu, bây giờ hiện đại ai lại đi mặc bà ba hằng ngày. Haizzz bây giờ mới biết mẹ tôi không chuẩn bị thừa cái nào.

Gia đình chồng này của tôi kì quái thật!

Tắm tấp thơm tho, tôi mặc bộ đồ ngủ kín đáo, cầm cái khăn ra giường lau tóc còn ướt, thấy bụng hơi đói tôi hóp một hơi hết ly sữa. Bình thường thì tôi không thích uống sữa gì mấy nhưng hôm nay đói quá, sáng giờ trong bụng cũng không có cái gì.

Căng da bụng là trùn da mắt, tôi có cái thói quen no là hay lăn ra ngủ, nên là ngủ quên mất lúc nào cũng chẳng biết. Đến khi nghe được tiếng bước chân kèm theo tiếng mở cửa phòng tôi mới liu hiu ngồi dậy.

Mất mớ hí hí, tên Phong đang đứng trước đầu giường nhìn tôi, thấy anh ta tôi giật mình tỉnh cả ngủ. Thấy tôi nhìn, anh ta cười đều, giọng khinh miệt:

- Cô mệt lắm hay sao, tỉnh dậy đi, làm chút chuyện cho xong rồi muốn ngủ gì đó hãy ngủ.

Làm chút chuyện... thôi chết rồi làm chút chuyện là làm cái gì????

Thấy tôi vẫn ngơ ngác, anh ta quát:

- Tự cởi quần ra, nhanh đi tôi mệt rồi.

Miệng tôi lắp bắp:

- Cởi...cởi quần...?

- Ừ nhanh một chút.

Tôi sợ muốn xỉu tại chỗ nhưng khi nghe giọng anh ta khinh thường nói chuyện với tôi, tôi lại thấy điên máu. Nhà chồng này coi tôi cũng tốt sao anh ta lại coi tôi như kẻ thù vậy chứ. Mẹ nhà anh, tôi sợ anh chắc.

Đứng dậy, tôi mạnh dạng tự cởi quần ngủ dài ra, bên trong là cái quần Lót màu trắng có ren. Thấy anh ta trở mắt nhìn tôi, tôi đắc ý.

- Anh cũng cởi đi.

Phong cười gian đều, anh ta chộp lấy hai tay tôi để trên thắt lưng, giọng điệu đều cán:

- Cô chắc quen với việc này rồi phải không, vậy phục vụ cho tôi xem nào vợ...

Cái chữ vợ hẳn kéo dài nghe phát nổi da gà, tên này mặt mày đẹp trai phong độ mà tính tình đều giả quá. Trông phát ghét thật sự chứ không đùa.

Nhưng cứ kệ, kêu tôi thì tôi làm sợ bố con nhà anh à. Một tay tôi vịn eo anh ta, tay còn lại cời từ từ dây thắt lưng. Chiếc quần âu dài theo đôi chân dài trượt xuống hiện ra bên trong là "củ cải" nằm trong quần chip con chữ nhật. Tôi hoảng hồn, tay run lập cập, mẹ ơi... đây là lần đầu tiên tôi thấy cái ấy của đàn ông trưởng thành đó trời mẹ ơi. Eo ơi, trông có vẻ to nhỉ.

- Sao hợp gu cô không hả cô Hai Lài?

Nghe hẳn gọi "Hai Lài" như kiểu thù hận lắm hay sao ý, tôi vênh mặt, điệu bộ:

- Tạm...được thôi.

- Tạm?

Tôi mạnh miệng:

- Tạm.

Nghe tôi trả lời hẳn có vẻ sùng sồ không vui, kệ hẳn không vui tôi càng vui, chồng với chả con thái độ phát nản lòng người chiến sĩ. Nhưng chưa kịp vui mừng lâu tôi đã bị hẳn đè xuống giường, giọng hẳn kêu ngao ngang tâng:

- Tạm à, để tôi cho cô biết chữ tạm từ miệng cô viết thế nào.

- Á đừng... đau...

Hắn ta hung hăng cời quần con, bên trong sùng sùng ra "củ cải" đen thui gớm guốc. Mặt tôi chắc xanh méc một màu rồi, tôi co người vào trong cũng không quên lót chiếc khăn trắng dưới mông. Hẳn tách hai chân tôi ra, cười đều nói:

- Chơi vui một chút xem nào.

Chiếc quần con ren trắng mới vừa mua chưa mặc được mấy lần đã bị hẳn ta hung hăng sé rách. Cứ thế trong lúc tôi chưa kịp chuẩn bị gì đã bị hẳn đút cái ấy vào. Mẹ nó, tôi đau như gãy mấy cái chân một lúc, đau còn hơn lúc bị ngã từ trên cây xuống dưới đất, đau đến mức muốn ngất luôn tại chỗ.

Khốn nạn, thằng c.hó chồng, hẳn điên rồi.

- Đau...ra...đau....

Hắn vẫn chưa cho vào hết, thấy tôi mồ hôi mẹ mồ hôi con tuông ra, hẳn lại càng thích.

- Sao nào cô giả vờ như thế làm gì?

Tôi đánh bụp bụp vào ngực hẳn, biết là qua không khỏi rồi nhưng mà cái khăn... nếu không có máu chắc tôi sống không yên.

- Khăn...lót cái khăn vào... á...

Phong vẫn không mấy quan tâm, hẳn ta cười khinh miệt:

- Khăn...cô lót khăn làm con mẹ gì... cô...ơ....

Cái đâm mạnh mẽ như muốn rút hết hồn vía của tôi, đau. đây là lần đầu tiên của tôi đó... mẹ nó thằng chó này... đ.éo phải người nữa rồi... huhu

- Đau...á....huhu...huhu....

Ngay giây phút tôi tưởng chừng anh ta sẽ hung hăng gãy vỡ tôi, thì không, anh ta dừng lại. Tôi nhìn kỹ lắm, gương mặt anh ta có chút ngạc nhiên, lại có chút lạ lạ cũng giống như sợ hãi. Mẹ tên điên này, mấy cướp trình trắng của bà rồi còn ra vẻ như bị hại thế này là thế quái nào?

- Cô....

Tôi méo máo rơi nước mắt:

- Cô cái gì... anh biết đau không, anh nhẹ nhàng không được sao huhu...

Hắn nhìn tôi lâu lắm, lát sau làm như mất hứng, hẳn rút từ từ ra, lần này thì nhẹ nhàng cũng không quên kéo cái khăn trắng dịch xuống dưới mông tôi.

Dưới thân cái khăn trắng nhỏ dính vài giọt máu hồng hồng... tôi thấy anh ta nhìn chằm chằm như kiểu không tin, lát sau tự mình anh ta đứng dậy đi nhanh vào phòng tắm lại không quên lấy chiếc khăn trắng kia cho vào cái hộp đen để trên bàn trang điểm. Gớm, máu trình lại cất kỹ thế kia à, vinh hạnh thật!

Đội hấn đi xuống tôi lại lê lê vào trong nhà tắm, lúc bước xuống giường chân căng như quy đi vì thiếu sức. Thấy tôi cắn răng mặt mày lại xanh mét, hấn chắc sợ nên đi lại dịu tôi vào nhà tắm. Thái độ nhẹ nhàng không còn kênh kiệu như khi nãy nữa rồi.

Lúc tôi vệ sinh xong ra ngoài thì thấy hấn đã mất dạng, cái hộp đen cũng bốc hơi, chắc là đi báo cáo tình hình. Khốn nạn, tôi mệt mỏi không thiết tha gì suy nghĩ nữa. Cứ thế leo lên giường bình yên mà ngủ.

...

Sáng sớm gà gáy o o sau vườn nhà, đang còn say giấc đã nghe bên ngoài có tiếng gõ cửa sớm.

- Em đâu...em đâu ơi.

Tôi lồm cồm ngồi dậy, vẫn còn buồn ngủ nên không hay có người nằm bên cạnh. Sờ sờ mò mẫm trên giường giống như bình thường tôi dậy hay mò tìm điện thoại, chẳng may mò trúng chỗ không nên mò. Người bên cạnh cũng giật mình, cau có:

- Cô sờ mó gì lung tung vậy, tôi sút một cái bây giờ. Đi ra ngoài cho tôi ngủ, biến.

Nghe anh ta quát tôi giật mình tỉnh táo hẳn, bên ngoài lại có tiếng gõ cửa ong ong:

- Em đâu ơi, em dậy chưa?

Ấy ai gọi cửa giờ này vậy, tôi bưng lao xuống giường xem chút ngã đập mặt vì chân tê buốt.

- Ô dạ em đây.

Bên ngoài lại vang lên giọng nữ trong trẻo:

- Ừ dậy đi em, chị xuống nhà trước, em nhanh nhanh xuống nhà nha.

- Dạ em nghe rồi, em xuống liền đây.

Nghe tiếng chắc là chị Thẩm vợ anh ba, tôi ngồi dậy đi nhanh vào phòng tắm, chọn áo bà ba màu hồng nhạt cùng quần trắng, chải đầu tươm tât xong đi nhanh ra ngoài.

Trong phòng, người nào đó cũng choàng mở mắt.

Xuống phòng bếp, tôi thấy bé Li đang ngáp ngáp dài bắt bếp. Con nhỏ đang nấu nước, trên bàn còn mấy bình trà chưa pha để sẵn. Thấy tôi, con bé ngạc nhiên:

- Ý mợ Tư, mợ không ngủ thêm đi sao thức sớm vậy mợ?

Tôi định trả lời đã nghe đằng sau vọng lên tiếng chị Thẩm:

- Li, làm chuyện của mày đi, nhiều chuyện quá tao và mỗ.

Con bé Li bị la, mặt nó buồn so, còn tôi cũng thấy hoảng, quay lại thấy chị Thẩm đang cười hiền nhìn tôi, nói:

- Ngồi xuống đi Lai, chị chỉ cái này.

Tôi khép nép ngồi xuống ghế, im lặng nghe chị Thẩm nói.

- Một sau này ăn uống trong nhà em lo, cái việc này đúng ra của chị nhưng mà má nói em về nhà rồi thì cũng để em phụ một tay quán xuyến trong ngoài. Sáng ra chị đi chợ còn đồ ăn các thứ em sắp xếp. Nói chứ tập làm cho quen, tới cuối năm về còn chỉ dạy cho em đâu út nữa.

Tôi có chút sợ, mới về nhà không có quen với khẩu vị trong gia đình, sợ là....

- Chị Ba, em mới về sợ nấu không quen với khẩu vị mọi người...

Chị Thẩm cười xua tay:

- Oi lo gì, nhà mình người ở nhiều, em đâu cần xuống nấu làm gì cho mệt. Chị biết em là không có biết nấu ăn, cô Hai Lai nổi danh tiểu thư mà. Nhưng mà chỗ chị em chị chỉ, về đây rồi mình chịu khó chút cho ba má thương. Đàn bà mà không biết nấu ăn thì người ta cười cho thú vị đâu.

- Dạ vậy không cần nấu cũng được hả chị?

- Ủ chứ chị cũng đâu có đụng tay vô đầu em, toàn người ở họ nấu nhưng mà mình phải canh, đặc biệt đồ ăn nhìn đẹp mắt với ngon. Ba ông ấy khó tính ăn lắm em.

Tôi gật đầu, cảm thấy yên tâm phần nào rồi.

- Thôi em coi dọn dẹp pha trà gì đi rồi coi phụ dọn bữa sáng cho cả nhà, chị với vú Huệ đi chợ. Đi sớm đồ nó ngon, chợ quê mình hạp có chút là tan à.

- Dạ chị Ba đi.

Thấy chị Thắm đi rồi tôi mới đi lại chỗ bé Li, vừa phụ nó pha trà vừa hỏi.

- Ba với má dậy chưa Li?

Bé Li thật thà:

- Chưa đâu mợ, lát nữa kìa, mà bà dậy trước, ông xuống sau với bà nhỏ.

- Ba không ngủ cùng má lớn hả em?

Bé Li suyt mấy tiếng, nó nhỏ giọng:

- Hồi ông không ngủ với bà lớn mấy năm rồi, từ hồi bà nhỏ về là vậy mà.

Tôi gật gù nghĩ nghĩ thấy thương má chồng, thấy bà vậy mà hiền ghê.

- Quên nữa, sáng nhà mình ăn sáng sao Li?

- Đồ ăn sáng hả mợ? Sáng nay chắc ăn đồ nóng rồi, con thấy vú đem ra thịt bò, chắc nấu phở.

- Vú Huệ nấu hả em?

- Dạ bữa sáng vú nấu, trưa mợ Ba mới lo bữa trưa.

Tôi gật đầu, cũng đỡ cho tôi chứ bây giờ kêu tôi nấu phở, tôi cũng không biết nấu làm sao.

Loay hoay pha trà với bé Li lò mò trời cũng hừng sáng, má chồng tôi đi xuống bếp, ngó ngó cười nói:

- Dậy sớm vậy Lài?

Tôi gật đầu, cười trả lời:

- Dạ dậy sớm pha trà, má dậy sớm ạ.

- Ủ lớn tuổi ngủ được bao nhiêu, thằng Phong dậy chưa?

- Dạ chắc chưa đâu má, anh chắc vẫn còn ngủ.

- Ủ má lên trước, coi đem trà lên cho ba đi con.

Tôi nhanh tay lẹ làng bung ấm trà pha nóng lên cho ba má chồng. Đợi vú Huệ nấu bữa sáng xong thì phụ dọn lên nữa là xong.

Tầm nửa tiếng sau trong nhà mọi người lục tục dậy đi xuống nhà, má chồng tôi thấy gần đông đủ mới nói với tôi:

- Lài, coi kêu con Li dọn đồ ăn sáng lên đi con.

- Dạ mà vú Huệ chưa nấu mà má, ở dưới bếp con không có thấy nấu gì hết.

Má chồng tôi ngạc nhiên:

- Sao không nấu, vú đâu?

- Dạ...hình như đi chợ với chị Ba...

Ba chồng tôi có chút không vui, ông phàn nàn:

- Bà vú này hôm nay lạ nha, đồ ăn không nấu bỏ đi đâu vậy?

Má nhỏ nhìn nhìn tôi, bà đẹp nhưng mà cười lại không đẹp mấy, giọng bà thanh nhẹ:

- Bình thường vú Huệ đâu có vậy đâu, Lài con coi coi ở dưới có đồ ăn chưa hay vú có dặn dò ai làm chưa con?

- Ủ con xuống coi coi Lài, chị Thắm đi chợ rồi, coi chia ra chị em có nhau lo cho gia đình.

Tôi nhìn mọi người, anh Ba cũng không nói gì chỉ ngồi yên tĩnh đọc báo, còn trên phòng Phong đang ngáp ngấn ngáp dài bước từ từ xuống. Chưa đến bàn ăn đã nghe anh rao:

- Đói quá có đồ ăn chưa?

Ba chồng tôi thấy anh bộ dáng không nghiêm chỉnh, ông cau mày:

- Thằng này, mày có vợ rồi đàng hoàng chút coi.

Phong nghe ba mắng, anh đứng nghiêm túc lại nhưng gương mặt lại có vẻ không phục. Tôi nghĩ thầm trong lòng, anh với ba có vẻ không hợp với nhau giống như anh Ba rồi.

Tôi cũng không nghĩ nhiều, đang chuẩn bị xuống bếp hỏi lại bé Li thì nghe bên ngoài chị Thắm đi chợ về. Thấy tôi chị cười hỏi:

- Em dâu khéo quá, lo cho cả nhà ăn sáng xong rồi hả em?

Tôi ngạc nhiên nhìn chị Thắm, còn má chồng tôi thì luôn miệng hỏi tiếp:

- Vú Huệ sao sáng chưa nấu đồ ăn mà bỏ đi chợ, bình thường đồ ăn sáng vú nấu mà. Nay sao kỳ vậy vú?

Vú Huệ nét mặt ngạc nhiên nhìn sang chị Thắm, tôi bây giờ mới nhận ra có mùi không ổn lắm.

- Ô má sáng con có nói em Lài nấu đồ ăn sáng con đi chợ với vú Huệ mà.

Tôi chưng hửng, chị Thắm...có nói cái gì đâu!!!

- Lài, chị Thắm nói kêu con nấu mà Lài.

Tôi ú ớ lấp ba lấp bắp:

- Dạ... chị Thắm chị có nhớ nhầm không, chị nói em sau này lo cơm nước chứ... em đâu có nghe chị kêu em nấu đồ ăn sáng đâu...

Chị Thắm gương mặt như muốn khóc, chị phân trần:

- Oi em ơi, lúc chị đi chị có kêu em nấu đồ ăn sáng đi mà. Chị nói chị đi chợ sớm với vú Huệ sợ hết đồ ăn ngon đó em. Chị... chị... chị đâu có nhớ nhầm đâu.

Chưa đợi tôi trả lời, chị đã quay sang ba má chồng tôi mà xin tội.

- Ba má con xin lỗi, là lỗi của con, chắc em dâu nghe không rõ nên không biết. Ba má đừng trách em nó tội nghiệp, em mới về làm dâu ngày đầu. Nay hết thấy là lỗi của con, con dâu lớn mà sồn sác quá.

Tôi không thể nói được gì ngoài chỉ còn biết trưng mắt ra mà nhìn chị Thắm. Tôi thì tôi không nghe nhầm, lúc đó còn có bé Li nữa, con bé cũng nghe được từ đầu đến cuối kia mà.

Má chồng tôi thờ dài nhìn tôi có vẻ bà thất vọng:

- Ủ thì thôi, cũng không có gì lớn, xuống bếp xem nấu mì cho cả nhà ăn sáng đi.

Tôi oan ức, toàn thân như bốc hỏa, lúc trước đi làm chịu oan không nói đi, bây giờ có chồng rồi mà vẫn bị oan như này. Tôi thật sự không can tâm, lỗi đâu phải của tôi sao tôi lại phải nhận chứ.

- Má để con kêu bé Li hỏi lại, lúc chị Thắm nói có bé Li ở đó nữa mà... để con...

"Bốp", một bên mặt bị ai đó tát... không quá đau nhưng tê tê rất rất. Tôi ôm mặt, nước mắt như muốn trào nhìn thẳng về phía người vừa tát tôi...Phong...anh ta như thế mà đánh tôi, đánh tôi...

- Cô im miệng đi, muốn gây chuyện trong nhà này hả?

Tôi đau lắm, đau thể xác thì ít chứ đau lòng thì nhiều... Ở cái chốn này, người thân thật sự của tôi ngoài anh ta ra thì là ai...có sao...có sao anh ta lại đánh tôi.

Ôm mặt tôi rung rung nước mắt:

- Anh....em có...

Chưa nói hết câu lại nghe anh ta quát lớn, giọng điệu giận dữ:

- Vừa về nhà này đã có tính sân si làm biếng, chị dâu không nói bậy cho ai bao giờ. Đi đi ngay lên phòng, đi.

Vừa nói anh ta vừa kéo tay tôi lôi sên sệt mặc cho ba chồng tôi hét lên.

- Phong, mày làm cái gì vậy?

Tôi quay lại nhìn mọi người, ai nấy đều trở mắt nhìn tôi, tôi có cảm giác như mọi người không tin vào mắt mình... Ấy mà không có ai lôi tôi lại, họ không sợ tôi bị đánh đến chết sao????

- Đi lên phòng, nhanh lên, đi.

Cổ tay tôi bị Phong nắm chặt, bao nhiêu uất ức đau lòng đều không thể nói hết nên lời. Mới về làm dâu ngày đầu tiên đã bị đánh... bị chính chồng của mình đánh... thật là khôi hài!!!

Bạn đang đọc truyện *Vợ Cẩu Tư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4

Phong kéo tôi lên đến phòng, anh ta giận dữ đóng sầm cửa lại, lại dùng lưng tôi hét đồ đạc trong phòng ra đập phá. Tôi sợ quá níu mình vào sát vách tường. Thấy tôi, anh ta cười nhạt, nói nhỏ vào tai tôi:

- Giả vờ khóc, khóc lớn lên, nhanh đi.

- Giả vờ.... giả vờ gì....

Phong bức dọc nói lại:

- Giả vờ khóc, cứ giả như tôi đang đánh cô, còn nếu không giả được thì đưa mặt đây tôi đánh thiệt cho mà khóc.

Ôi mẹ ơi tên này điên rồi, mặc dù tôi không hiểu anh ta muốn làm gì nhưng mà thay vì bị đánh thật thì giả vờ bị đánh sẽ tốt hơn. Tôi hít vài cái bắt đầu khóc lóc thê lương, còn Phong thì mạnh tay đập đồ tứ lung tung trong phòng.

"Bốp", "Choáng", "Àm ùng"...

- Huhu...đừng đánh nữa....huhu...huhu....

Tôi với Phong cứ giả như đang đánh nhau như thế đến khi có người lên gõ cửa, Phong mới dừng tay, còn tôi vì nhập tâm quá nên vẫn còn rung rức thút thít.

Là tiếng má chồng tôi, bà than dài:

- Phong dừng tay đi, con đánh con nhỏ lỡ có chuyện gì thì sao?

Phong hung hăng trả lời vọng ra:

- Mẹ không thấy cô ta láo với chị dâu với mẹ sao, mới về làm dâu đã muốn làm loạn nhà, không đánh một còn láo với mẹ nữa.

- Ờ thì nó chắc nghe nhầm, chị Thẩm cũng có nói do con Lài đâu. Mày đừng có nóng tính, tao biết mày nóng tính vậy thì không lấy vợ sớm cho mày làm gì. Cái thằng, xuống ăn sáng đi, chị Thẩm lo hết rồi.

Phong gom mớ quần áo anh vừa lôi trong tủ ra phủ hết lên người tôi, lại còn xoa xoa tóc tôi cho rối mù lên. Xong rồi anh mới ra mở cửa, lúc đi còn không quên kêu tôi khóc tiếp.

- Đi thôi mẹ, xuống ăn sáng, mới mở mắt ra đã điên người. Hôm nay cho tiền con đi chơi đi, vợ con kiểu này chán quá.

Má chồng tôi ngó ngó vào trong, bà cũng không hỏi thăm tôi câu nào, chắc ngó xem tôi có chết chưa ấy mà.

- Ư' con đừng có đánh vợ nữa, để đến tai người ta bên đó không tốt đâu. Đánh thì đánh nhẹ thôi...

Phong lại to tiếng:

- Con sợ ông bà già đó chắc, gả qua đây rồi thì phải chịu, mà làm như gả con không đòi của hay sao mà có quyền nói. Đây đòi mấy tí, mấy tí coi như nhà mình mua cô ta rồi, đánh đập gì cũng kệ. Mẹ lo chi mấy chuyện không đâu.

Tôi ngạc nhiên thật sự với mấy lời mà Phong vừa nói, tôi cứ tưởng bên bà chủ Phước Sang không đòi của hồi môn cho con chứ... ai dè...

Mẹ nó... tôi bị lừa rồi sao???

Trong lúc tôi còn ngu ngu vì bị lừa thì mẹ con tên Phong đã kéo nhau đi xuống đến nhà dưới. Tôi có chút tò mò xem phản ứng của mấy người nhà dưới như thế nào khi thấy tôi bị đánh nên lên lên đi theo sau, núp vào góc khuất cầu thang gần bàn ăn mặc nghe ngóng.

- Chú Tư, em đánh em dâu vậy còn gì con gái người ta. Vợ mình mà đánh vậy người ta nhìn vào đánh giá gia đình mình.

- Anh Ba không cần lo, con đó láo bị đánh là đúng. Chị dâu ở đây đó giờ có bậy bạ gì đâu, con Lài mới về bữa đầu là làm biếng rồi nói xạo. Em đánh cho nó biết không phải ai cũng như gia đình bên đó của nó, xạo sự quen thói.

Tôi lại nghe được giọng nhỏ nhẹ của chị Thắm:

- Chú Tư để chị lên coi Lài có sao không, chú đánh em ấy vậy em ấy không hiểu một giận chị nữa. Sáng nay rõ ràng chị có nói cho Lài rồi chắc... chắc chị nhớ nhầm rồi.

- Thôi không cần đâu, kệ cô ta. Lát kêu con Li lên coi là được, chị để ý cô ta làm gì, đó giờ chị ngay thẳng nhà này ai cũng biết mà.

- Nhưng mà...

- Chị dâu ăn sáng đi, nguội hết rồi. Mọi người ăn đi, ăn đi đừng quan tâm cô ta làm gì. Mặc kệ cô ta.

Tôi núp trên cầu thang nghe mà thấy náo lòng, may là tôi bị đánh giả chứ nếu bị đánh thật thì còn tui thân đến mức nào nữa. Ở cái nhà chồng này người ta không ai thương tôi thật lòng như họ nói. Ngay cả khi nghe tiếng tôi "bị đánh" nặng đến như vậy mà họ vẫn dửng dưng chỉ lo cho thanh danh nhà họ, còn người hại tôi thì lại vờ mè khóc chuột giả vờ tốt bụng. Đến tột cùng tôi không hiểu cái gia đình này là như thế nào... chị Thắm hại tôi để làm gì, tôi có thù oán gì với chị ta đâu chứ?

Lững thững bước về phòng, bụng thì đói meo vì sáng giờ chưa ăn gì. Tôi cảm thấy đoạn đường tìm hạnh phúc của tôi còn dài lắm...

.....

Đang ngồi sắp xếp lại quần áo các thứ trong phòng, ngoài cửa tôi nghe được tiếng chị "Thắm lào", Thắm Lào đọc lái là lảo lảo, cái tên tôi vừa nghĩ ra đặt cho chị dâu thân yêu của tôi.

- Lài... chị Thắm đây, chị vào được không?

Tôi bực dọc nhưng vẫn không cách nào từ chối được, tôi mới về đây chưa rõ tình hình chiến trận nên chỉ có thể dĩ hòa vi quý với tất cả mọi người trong nhà. Thế lực tôi không có, không nên thể hiện thái độ không thích ra mặt.

Chấn chỉnh lại tinh thần, tôi vờ đau buồn đi ra mở cửa. Vừa thấy tôi, chị Thắm lảo đã nhào đến, nắm tay nắm chân tôi quan tâm ra mặt:

- Lài em có sao không, chú Tư đánh em có sao không? Chị muốn lên can chú Tư mà má không cho, em cho chị xin lỗi nha.

Tôi cười thầm, bà Thắm lảo này bây giờ còn muốn li gián tôi với má chồng, nhìn đẹp gái mà xảo quyệt quá đi mất.

Tôi rung rung nước mắt, thút thút:

- Dạ chị có lỗi gì đâu, tại em nghe sồn sác..hic..

- Thôi thôi bỏ qua đi, chị lên coi em có sao không, có đau chỗ nào không. Thiệt chú Tư bậy hết sức, đánh em ra như vậy, chị dưới bếp nấu mì mà nghe lờng lờng tiếng em khóc mà lên can không được. Chị xót quá trời xót, ba mẹ em mà biết chắc đứt ruột, con ngọc con ngà mà. Em...đừng gọi điện về ba mẹ em nha Lài, lỡ lớn chuyện chị không biết làm sao cho hết tội.

Thắm lảo nói chuyện nghe tình nghĩa chứ tôi lại thấy chị ta một bụng xảo trá. May cho tôi trước kia đi bán hàng cho một shop thời trang, thời gian rảnh rỗi ngồi coi hết 7749 phim cung đấu cổ trang nên nghe là hiểu qua liền. Chứ ai hiền hiền nhẽ dạ chắc nghe theo lời bà này thiệt chứ không đùa. Nói thì kêu người ta đừng méc ba mẹ mà ý lại thiếu điều cảm điện thoại sẵn cho người ta gọi về luôn. Ghê gớm!

Tôi giả vờ giận, vừa khóc vừa nói:

- Chị Thắm, chị coi anh Phong đánh em ra như vậy mà không ai bênh em hết. Ba mẹ thương em lắm, biết em bị đánh chắc ông bà qua rước em về luôn đó hic... Số em sao á, em không con giận chị mà em giận anh Phong ghê. Mới về ở chung mà vậy rồi, một chắc ảnh giết em luôn quá.

Thắm lao nghe tôi nói, chị ta có vẻ khinh nhưng trên mặt lại đau buồn, tôi nhìn ra biết liền, chị Thắm diễn làm sao lại tôi mà diễn. Nói không phải hay chứ lúc trước tôi có thi sân khấu điện ảnh, đầu luôn nhưng không có tiền đành chuyển hướng nghề nghiệp. Yêu thích diễn nên nhìn ai diễn tôi biết liền, qua tôi làm sao được.

- Thôi em nói bậy, vợ chồng với nhau em nói vậy chú Tư nghe buồn. Chị mới về cũng gây nhau với anh Thành hoài chứ không đâu. Nhớ có lần gây nhau inh ỏi, chị tức gọi điện về mếu ba mẹ, ông Thành bị chửi một trận từ đó tới giờ im re luôn.

Tôi gạt đầu, lau nước mắt trên mặt:

- Dạ nhà này chỉ có chị thương em thôi huhu.

Chị Thắm nghe tôi nói chị cười hiền, kéo tay tôi phụ tôi xếp quần áo. Chị thủ thỉ:

- Em mới về có nhiều cái em không biết, má mình thấy hiền ít nói chứ khó tánh lắm. Mà má cũng không thương chị, chị nghe trong mấy anh em má thương chị Hai với chú Tư chồng em nhất. Anh Thành má ít thương mà còn bênh ảnh quá trời đừng nói là em với chú Tư. Haizzz chỉ khổ cho phụ nữ mình, không được mà chồng bênh khó sống lắm.

Tôi càng nghe càng thấy mùi châm mòi khói lửa, đến thời điểm này thì người tôi sợ nhất là bà chị dâu Thắm lao chứ má chồng thì tôi thấy bà ấy bình thường. Má chồng nào không bênh con trai mà hờ hững với con dâu chứ. Một ngày lướt facebook 10 bài hết 9 bài tâm sự má chồng nằng nặc. Tôi ít ra chưa bị má chồng khó dễ. Mà chị Thắm chưa gì đã nói má chồng tôi này kia làm cho tôi sinh ghét bà. Thắm lao quả là cái tên tôi đặt không sai mà, chị dâu này... nhất định phải đề phòng.

- Dạ khổ thiệt chị ơi, em chưa thấy hạnh phúc mà thấy khổ rồi. Cũng đỡ, có chị thông cảm giác hiểu cho em chứ không chắc em trăm cảm luôn quá.

- Ủi chị hiểu nên mới lên an ủi em, dù gì ở đây họ cũng là máu mủ mình chỉ là người dưng thôi. Nên phải biết lo tính cho mình em hiểu chưa, chị lớn đi qua rồi nên chị chỉ cho. Thôi sau này có gì xuống tìm chị, chị em mình tâm sự cho vui. Mà lát không cần xuống nấu cơm đâu, hôm nay mệt rồi để chị nấu cho.

Tôi thật thà, thút thít cảm ơn chị Thắm. Đợi chị ta đi rồi tôi mới thở phào nhẹ nhõm, thiệt tình đóng kịch cũng mệt quá trời quá đất.

Dọn dẹp phòng ốc xong xuôi, tôi tranh thủ đi tắm cái rồi nằm lướt điện thoại. Mấy ngày tôi bỏ Sài Gòn về quê bạn bè tìm tôi quá trời, mọi người nhắn tin tôi không trả lời chỉ đăng trên facebook là có việc đi xa. Giờ mò điện thoại lên một đồng tin nhắn, kéo lên kéo xuống, thấy Đạt bạn học là nhắn hỏi thăm nhiều nhất. Anh chàng này công tử lại hình như có ý với tôi, bây giờ ngầm nghĩ cậu ấy cũng được... chỉ là tôi đã là gái có chồng. Tôi và cậu ấy xem như hết duyên, không nên trả lời tin nhắn là tốt nhất.

Sáng dậy sớm nên bây giờ quíu hết cả mắt, tôi ngáp mấy cái bụng lại kêu ột ột...vừa đói vừa buồn ngủ...thôi chọn ngủ, bây giờ mò xuống thì mất mặt lắm. Ngủ lấy sức mà chiến đấu tiếp.

Đang ngủ ngon giấc lại bị đánh thức, tôi lơ mơ mở mắt thấy Phong đang đứng trước mặt, trên tay là cái gà mên com. Thấy tôi mở mắt, anh ta cười tươi:

- Cô không đói luôn à, tôi nghe nói sáng giờ cô chưa đi xuống dưới nhà.

Tôi ử ử oái đáp:

- Bị chồng đánh đi xuống mất mặt lắm, biết cất cái mặt để đâu. Thôi nhịn cho lành.

Phong để cái gà mên trên bàn, lững thững nói:

- Ờ tôi lại nghe tụi người làm nó nói cô làm biếng không xuống nấu cơm, mẹ tôi coi bộ bực cô lắm.

Tôi ngồi bật dậy, nhanh miệng hỏi:

- Ai nói kỳ vậy? Thắm lao.... à không chị Thắm kêu tôi khỏi nấu tôi mới không xuống. Chứ có phải tôi làm biếng đâu, mà chuyện hồi sáng có phải do tôi đâu.

Phong ngã ra sau ghế, anh ta đốt thuốc rít một hơi. Làn khói trắng phả ra nồng đậm, tôi lại ghét mùi thuốc nên bịt mũi lại. Phong thấy thế lại càng thích, anh ta kéo một hơi thuốc nữa rồi hướng về phía tôi thả khói nghi ngút khiến tôi sặc lên sặc xuống.

- Khụ..khụ..khụ...anh đừng thả khói qua đây, tôi ghét mùi thuốc lá.

- Ờ vậy à?

Phong rút người về, anh ta cũng tiện tay rít mấy hơi thuốc nữa mới dụi tắt hẳn. Bộ dáng ngồi đẹp chuẩn người mẫu pha thêm nét lãng tử phong trần khiến anh ta càng đẹp trai ngời ngời. Tôi cũng là một sắc nữ ưa cái đẹp nhưng với tình trạng bị khói thuốc vây quanh như thế này tôi đã quên đi cái đẹp là gì. Bây giờ nhìn anh ta chỉ muốn đắm cho mấy cái vêu mồm.

Thấy tôi nhìn chăm chăm, Phong cười lơ đãng:

- Gì, nhìn gì, chắc đang muốn đánh tôi chứ gì?

Tôi chột dạ. Choa...tên này đọc được suy nghĩ của tôi à?

- Cô làm gì nhìn tôi, chắc cô đang nghĩ sao tôi đọc được suy nghĩ của cô chứ gì?

Lần này tôi bị dọa thật sự, anh ta...biết đọc suy nghĩ... ôi mẹ ơi cứu cứu...

- Đùa thôi, cơm đây cô ăn đi. Sáng bị đánh.... đau không?

Nhắc đến bị đánh tôi mới sờ lên má.... bây giờ nhắc lại hình như đau.

- Tôi xin lỗi vì đánh cô nhưng mà không làm vậy thì sau này rắc rối cho cô thôi. Mặc dù tôi không có tình cảm gì với cô nhưng dù sao cô cũng là vợ tôi, không bảo vệ cô chút thì thấy không yên tâm. Ở nhà này cô đừng thân thiết quá với chị Thẩm và vú Huệ, tôi chỉ nhắc được vậy, nghe hay không tùy cô.

Xi, tôi bĩu môi, chắc chắn là tôi sẽ không thân với Thẩm lão rồi nhưng mà vú Huệ... người này nguy hiểm vậy sao? Hay chẳng nhẽ... cùng phe với bà Thẩm????

- Anh này... tôi mới về đây có gây thù hằn gì với chị Thẩm đâu sao chị ấy hại tôi?

Phong đứng dậy, anh đi đến bên tủ, lấy ra cái áo sơ mi trắng. Quay lại nhìn tôi, nói:

- Đơn giản, vì tài sản thôi.

Phong quay đi vào phòng tắm mà tôi vẫn còn ngu ngơ, tài sản gì.. tôi có tài sản gì sao?

Nghĩ nghĩ cũng không ra, mùi gà kho trong gà mên cơm bay ra quyến rũ tôi quá thể. Tôi quyết định ăn trước nghĩ sau, người ta nói có thực mới vực được đạo. Ăn...ăn là chân lý.

Lúc Phong thay đồ đi ra thì thấy tôi đang gặm đùi gà, anh chải chải tóc mang giày xịt nước hoa thơm phức rồi định đâu đó. Thấy thế, tôi nói với ra:

- Chồng, anh đi đâu vậy?

Nghe tôi gọi, Phong khựng chân, gương mặt hoàn hảo đang tò mò nhìn về phía tôi.

- Cô hỏi làm gì?

Tôi lạnh nhạt nói:

- Tôi hỏi cho biết, mặc dù bây giờ mình không yêu nhau nhưng chắc chắn kiểu gì sau này cũng yêu nhau, tôi chỉ nhắc anh đừng làm gì có lỗi với tôi. Bây giờ tôi không ghen nhưng rất có thể trong tương lai tôi sẽ ghen lồng ghen lộn. Anh ăn chơi nhớ bảo vệ thân mình, tôi không muốn sau này lại có câu lạc bộ con roi của anh đứng xếp hàng kêu tôi mẹ lớn. Nghe chói tay phải biết.

Phong tròn tròn mắt khinh bỉ nói:

- Cô lại tự tin đến mức đó à?

Tôi vênh váo:

- Dĩ nhiên, anh đẹp trai thế này tôi không yêu anh thì uổng phí của trời cho. Mà tôi yêu anh anh lại không yêu tôi thì anh ngu ngốc. Đây, anh nên biết chúng ta rồi sẽ yêu nhau sâu đậm nên là đừng ăn chơi quá đà. Vui thôi đừng vui quá nhé!

Phong chẳng buồn trả lời lại tôi, anh ta cứ thế mở cửa đi ra ngoài. Tôi vừa ăn gà vừa nói vọng theo:

- Chồng ơi, đeo bao vào anh nhé.

Phong nghe được, quay phắt lại nhìn tôi, anh cảm râm

- Cô ơi tôi đi làm, bớt nói linh tinh đi. Quên lát xuống xin lỗi mẹ, cô nhớ đó.

Tôi gật đầu chu môi kiểu rất nhập tâm. Thấy Phong cứ đứng nhìn tôi một lát mới đi xuống. Haizz bù lại một chút thiệt thòi ngày hôm nay, chồng tôi cũng tương đối tốt. Tốt phần nào thôi chứ cái tát khi sáng tôi nhất định tìm cách trả thù.

.....

Ăn cơm no nê, tôi xách cái gà mên đem xuống dưới, khi này Phong nói má chồng đang bực vì tôi không xuống nấu cơm, chắc lại do Thẩm lão luyên

thuyền gì nữa rồi. Chiều nay mà không mò xuống chắc mai bà ấy trả tôi về nơi sản xuất thiệt quá.

Đưa gà mên cho Cúc cũng là người làm trong nhà, tôi rón rén đi đến phòng má chồng, gõ cửa:

- Má, là con, Lài nè má.

- Ừ vào đi.

Tôi vặn chốt cửa đi vào liền thấy má chồng đang ngồi thêu tranh chữ thập. Thấy tôi vào, bà ngược mắt nhìn, tay tháo kính đang đeo xuống, hỏi:

- Gì vậy Lài?

Tôi kéo ghế ngồi xuống, nói nhỏ:

- Má đang làm gì vậy má?

Bà nhìn tôi, cười bảo:

- Buồn quá má kêu con Giàu mua về thêu cho đỡ buồn ấy mà. Sao, có chuyện gì?

Tôi gãi gãi đầu, có chút khó khăn khi nói:

- Con...con... cho con xin lỗi má, khi sáng do con vụng về quá. Hồi trưa chị Thắm nói con mệt thôi không cần nấu cơm, mà con cũng... đau...nên con không có xuống. Má... con xin lỗi. Con khờnh có cố ý... tại con...

Thấy tôi ăn nói trúc trặc quá, má chồng tôi mới cắt ngang:

- Thôi thôi được rồi. Má không có giận con nên con không cần xin lỗi làm gì. Má trước cũng làm dâu má không có khó khăn với dâu con gì hết. Nhưng mà về đây rồi thì phải chịu khó lo lắng quán xuyến nhà cửa. Cái nhà này sau cũng của tụi con không chứ ai. Cũng không có được ý y có chị Thắm mà trễ nải tỵ nạnh chị, con phải biết đây biết đó sau này còn chỉ lại cho em dâu nữa. Con dâu tao thương đều, coi như con gái trong nhà, tụi con cũng phải hiểu. Thương thân già này mà hòa thuận nghe không?

Tôi gật gật đầu, cảm thấy lời má nói rất chân thật. Riêng cái câu coi dâu như con gái trong nhà nghe sai sai ra thì còn lại má dạy khá đúng.

- Dạ. Con nghe rồi má, sau này cái gì con thiếu sót má chỉ cho con. Con còn nhỏ dại, lúc ở nhà ba mẹ cũng thương nên không có biết công chuyện trong nhà. Má có gì má chỉ con đừng buồn con nha má.

Má chồng tôi tương đối hài lòng, bà cười hiền:

- Ừ má nghe rồi, mầy làm như má hồ đồ giống mấy bà trong phim vậy. Thôi được rồi, ra ngoài nấu cơm đi, chiều xuống rồi.

Tôi gật đầu tấp lự, trong lòng lại thờ phào nhẹ nhõm. May quá, má chồng tôi dễ tính chứ như mấy bà đánh đá chắc tôi tan xác rồi. May may thiệt.

Đóng cửa đi nhanh ra ngoài, tôi không biết là khi nãy có người len lén nghe hết tất cả không xót một chữ nào.....

□Lời tác giả: Anh Phong của bà Lài vô tội chị em nhaaa, hôm nay vẫn tương tác trên 2k nhé mọi người. Mọi người đi qua cho em xin vài cái share rộng rãi đi, em sau mà có in sách thì nhất định sẽ tặng cho người share nhiều nhất một quyển. Hứa

Bạn đang đọc truyện *Vợ Cựu Tư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5

Sau khi từ phòng má chồng ra, tôi tung tăng đi xuống bếp. Sau bếp mọi người đang nhặt rau nói chuyện cũng vui vẻ.

Thấy tôi đi xuống, mấy người làm chào một tiếng "Mợ Tư". Tôi cũng gật đầu vui vẻ không có gì là ra về bà chủ với người làm.

Nhà chồng tôi to lắm, là kiểu biệt thự sân vườn rất rộng. Gì chứ ở quê đất đai nhiều, mà nhà chồng tôi thuộc dạng giàu nứt vách nên nhà cửa sân vườn rộng là quá bình thường. Đứng trên cửa sổ phòng nhìn xuống xung quanh ít nhà mà có nhà thì nhỏ nhỏ kiểu nhà cấp 4 cấp 5 chứ như nhà chồng tôi là không có cái thứ 2 ở vùng này. Cũng vì rộng với to nên người làm trong nhà cũng đông. Tính sơ sơ trong nhà 3 người: vú Huệ, bé Li với Thu Cúc. Còn bên ngoài có anh Tùng lái xe với bác Thọ làm vườn, quên nữa còn cu Dừa lo chuyện đồng áng. Tính ra 5,6 người chứ không có ít. Giàu khiếp!

Tôi đi ra sân nước, kéo cái ghế ngồi xuống phụ mọi người nhặt rau. Thấy tôi ngồi xuống, vú Huệ kêu lên:

- Mẹ, mẹ lên nhà đi. Lát xong xuôi mẹ ngó chừng nấu ăn là được rồi, không cần mẹ xuống làm mấy cái này đâu. Bà lớn thấy tui tui bị chửi ch.ết.

Tôi xua tay, cười bảo với vú Huệ:

- Con mới trong phòng má ra mà, để con giúp mọi người cho mau xong. Ở nhà cũng chán có cái gì làm đâu, mọi người để con phụ.

Thấy tôi kiên quyết quá nên không ai nỡ từ chối, mà với tôi mấy cái việc vặt nấu ăn là bình thường, chỉ là tôi chưa quen trong nhà nên không được nhanh nhẹn thôi. Nhặt rau rửa thịt cá xong, tôi xoắn tay áo, nói với Thu Cúc.

- Chị Cúc để em nấu cho, hôm nay mọi người nghỉ ngơi một hôm đi.

Thu Cúc chừng ngang tuổi tôi, thấy tôi đòi nấu ăn chị ấy ngần lìa lìa.

- Thôi mẹ, mẹ phụ nhiều đó đủ rồi. Để tôi làm, chứ mẹ không quen bị phông bà chửi tôi.

- Có gì đâu, mấy cái nấu ăn này em làm được, chị không cần lo. Hôm nay để em trở tòi một bữa, mấy bữa sau em nhường lại vị trí cho mình mà.

Tôi lại quay sang vú Huệ đang hầm canh, cười nói:

- Vú, vú thấy con nói đúng không?

Vú Huệ vừa nêm nếm nồi canh gà thơm phức, vừa cười nói:

- Ủ mẹ nấu cho quen, trước mẹ Ba cũng hay nấu lắm.

Tôi gật đầu, đắc ý nói với Thu Cúc:

- Chị thấy chưa, để em làm đầu bếp một bữa nha.

Thu Cúc chắc hết cách với tôi, chị ấy đành buông xuôi để tôi muốn làm gì thì làm. Chừng 30 phút sau tôi làm xong một mâm cơm đầy ắp thơm phức. Bé Li, Thu Cúc với vú Huệ cứ trở mắt nhìn tôi, chắc không ai tin tôi nấu khá ngon được như thế này.

- Trời mẹ Tư nấu ngon quá, trang trí cái này đẹp ghê luôn.

Bé Li phấn khích, còn Thu Cúc lại mắt tròn mắt dẹt nhìn tôi chăm chăm, lát sau chị ấy mới hỏi:

- Cái cá này, mẹ thêm gia vị gì mà thơm quá mẹ?

Tôi nháy mắt, cười bí hiểm:

- Bí mật, nhưng mà dễ lắm, bữa nào em chỉ cho. Mà em nấu vậy còn thua chị, hồi trưa ăn gà kho chị nấu ngon hết xẩy con bà bây luôn.

Nghe tôi khen, Thu Cúc cười cười nhưng có vẻ gượng gạo. Đứng sau lại nghe tiếng chị Hai vừa cười nói:

- Lài em nấu hủ Lài, thơm quá ta.

Tôi quay lại, cười vui vẻ:

- Dạ chị Hai, chị Hai ăn cơm luôn, tới giờ cơm rồi.

- Ủ thì giờ này qua là ăn chực còn gì nữa, ờ mà Lài ra chị nói.

Chị Hai vừa kéo tay tôi vừa thì thầm to nhỏ:

- Chuyện hồi sáng chị nghe rồi, là con Thấm vu oan cho em phải không. Nói chị nghe.

Tôi gạt mình, công nhận tin tức chị chồng tôi nhanh ghê.

- Dạ chắc do em nghe nhầm..

- Nhầm gì, em không có gì phải sợ nó hết. Cái tính của nó chị lạ gì, là nó vu oan cho em cho ba má ghét em chứ không đâu.

- Chị Hai, sao chị Thấm phải làm vậy?

Chị Hai thấy tôi hỏi, chị nhiệt tình hẳn ra:

- Em không biết hả? Bụng đứa nào có cháu trai cho ba má đầu tiên được chia 2/3 của cái đó. Chị là không tính rồi, chỉ tính mấy đứa dâu tui bây thôi.

Mà em nghĩ coi, con Thắm có tình làm vậy ly gián vợ chồng em, làm cho ba má ghét em để nó dễ bề thu tóm hết tài sản nhà này đó. Cái con ranh con, em thấy tâm địa nó xấu xa chưa?

Thiệt là vậy sao, nếu vậy thì có lý do lắm chứ...

- Ủa chị Hai mới qua chơi, bộ chị nói xấu em hay sao mà thậm thụt với em dẫu vậy? Em nói chị đừng có đâm bì thọc chọc bì gạo nữa, cái tính chị nào giờ không bỏ kỳ thiệt.

Nghe giọng chị Thắm ngọt ngào mà tôi lạnh sống lưng nhưng mà chị Hai cũng không có vừa. Chị buông tay tôi sấn tới chỗ chị Thắm

- Thắm cô ăn nói cẩn thận, tôi với em dẫu nói chuyện thì liên quan gì cô. Bộ ai nói nhỏ cũng đều nói xấu cô hả? Cô có tật cái giặt mình đừng đừng ả.

Chị Thắm cười lạnh:

- Trong cái nhà này ai không biết chị ghét em, chị tính đâm chọc em với em dẫu chứ gì. Em lạ chị quá, chị dám thề danh dự chị không có không. Thề bậy bạ coi chừng banh thây nha chị Hai.

Tôi thấy tình hình coi bộ không ổn, liền can ngăn cả hai ra.

- Thôi thôi 2 chị, chị em không mà. Dọn cơm dọn com lên không lát ba má la chết. Đi đi, chị Thắm phụ em đi.

Tôi kéo tay chị Thắm đi ra bếp cũng không quên nháy mắt ra hiệu với chị Hai đi lên trước. Cái gì chứ trong 2 bà này tôi nghiêng về chị chồng nhiều hơn là chị dẫu. Với lại Phong cũng có nói chị Thắm không day vào được.

Chị Thắm không vui nên cả buổi cũng không nói gì. Tối giờ com chiều, Phong vừa lúc về kịp. Anh bị ba chồng tôi mắng:

- Sau này về trước giờ ăn nửa tiếng, làm cái gì chiều nào cũng để mọi người chờ về là sao?

Phong cười cười, anh cũng không mấy vui mà nói:

- Nếu con về không kịp thì mọi người ăn trước đi, chờ con làm gì.

- Còn trả lời hả Phong, mày toàn đi chơi chứ có đi đâu đâu mà ăn nói kiểu như làm công ăn chuyện lớn như anh Ba mày vậy. Bắt tài vô dụng.

Phong cười nhạt, trên gương mặt anh lộ vẻ tức giận thật sự. Anh đứng dậy kéo ghế cái đùng:

- Đẹp đi, khỏi ăn uống gì nữa. Từ nhỏ đến giờ ba có khi nào quan tâm đến con dẫu mà lên tiếng. Vợ cưới về cũng là ý của ba, con chẳng được nói cái gì cả. Ba xem được thì để cái nhà này cho anh Ba với thằng Đạt đi, con chẳng cần dẫu, đừng lúc nào cũng hậm hực với con. Con không cần.

Anh chồng tôi quát:

- Phong, em ăn nói cái kiểu gì vậy?

Phong không trả lời, anh liếc mắt qua anh Ba lại liếc mắt qua tôi, lát sau anh mới hậm hực đùng đùng giận dữ đi lên phòng.

- Cái thằng con mất dạy.

Ba chồng tôi vừa mắng vừa thờ hồng hộc, má nhỏ với anh Ba Thành phải xoa lưng vuốt ngực cho ông. Lúc này má chồng tôi với anh chị Hai mới chạy ra. Thấy ba chồng tôi làm mặt, mọi người diu ông ngồi xuống. Lát sau ông đỡ lại kêu tôi tiếp tục dọn com. Lúc đi xuống bếp, tôi nghe tiếng má nhỏ nói với má chồng tôi.

- Nhà này trước giờ có tùm lùm chuyện vậy dẫu, chị lớn chị coi....xui ghê noi.

Tôi thở dài ngao ngán, tôi chả làm gì sai cũng bị vạ lây. Mà chồng tôi ở cái nhà này cũng không được tốt đẹp gì mấy..... Số tôi quả là lao đao.

.....

Vừa mới xảy ra tranh cãi nên bữa ăn cũng không mấy vui vẻ. Hôm nay anh chị Hai qua ăn com, chị Hai thì không thích chị Thắm, cho nên suốt buổi toàn khen mấy món ăn tôi nấu.

- Ba, ba thấy bé Lài nấu ăn ngon không?

Ba chồng tôi dù không vui nhưng vẫn tiếp lời con gái cưng. Ông gật gù:

- Ủ Lài nấu ăn ngon thiệt, như này là ăn đứt Thu Cúc rồi.

Má chồng tôi cũng khen vài câu:

- Bây giờ má mới biết vợ thằng Phong biết nấu ăn đó, coi bộ mới làm đầu bếp được rồi nha con.

Tôi được khen đến nở mũi nhưng lại không cảm thấy quá vui vì dù sao chồng tôi cũng vừa bị chửi, vui làm sao nổi mà vui.

Chị Hai quay sang anh Hai, hỏi:

- Anh thấy Lài nấu ăn ngon không anh?

Anh rề tôi là người có vẻ ít nói, nghe chị Hai hỏi anh mới trả lời.

- Ừ ngon, nhà này ai nấu ăn cũng ngon.

Chị Hai tôi xị mặt, liếc ngang liếc dọc nhìn sang chị Thắm. Tôi nhìn mấy người bọn họ, cảm thấy cứ có cái gì kỳ kỳ lắm...

Sau bữa cơm tôi nhanh tay xuống bếp lấy cho Phong một mâm cơm nhỏ bung lên phòng cho anh. Mở cửa phòng ra lại thấy anh đang tập trung làm việc trên laptop. Đây là lần đầu tiên tôi thấy anh tập trung nghiêm túc, bộ dáng này.... trông hút mắt kinh khủng. Tim tôi đập rộn ràng khi thấy dáng vẻ này của anh, đẹp trai điển đào tâm hồn thiếu nữ.

Nghe tiếng động, anh quay lại, nhìn thấy tôi đang bung mâm cơm nhỏ. Anh nghiêm nghị:

- Tôi không ăn, cô bung xuống đi.

" Ợt ợt ", tiếng bụng ai đó vì đói mà kêu lên. Tôi nhin cười, bung mâm cơm vào trong đặt trên bàn. Tôi kéo tay Phong, cười nói:

- Tôi biết anh đói bụng, anh ăn chút gì đi rồi làm tiếp. Tôi thấy anh khá vất vả, sáng đi còn tươm tất chiều về bèo nhèo hết rồi.

Phong dần tay ra khỏi tay tôi, bụng anh vẫn kêu nhưng mặt lại lạnh nhạt.

- Không, tôi không ăn.

- Anh giận lấy gì chứ, trước tôi cũng bị chửi hoài. Ba thương anh nên mới nói như vậy mà.

Phong vẫn trước sau một gương mặt:

- Tôi không giận gì ông ấy cả, chỉ là không muốn ăn thôi. Tôi có giận thiệt thì đã chẳng ở đây rồi.

- Ý là anh cố tình làm vậy sao, để chi vậy?

Thấy tôi hỏi nhiều, anh không trả lời. Lại nhìn mâm cơm tôi vừa hâm nóng lại, nheo nheo mắt hỏi:

- Hôm nay ai nấu cơm à?

- Ồ sao anh biết?

- Nghe mùi thức ăn khác, cái món cá kia, ai nấu?

Tôi vênh mặt rất tự tin:

- Tôi nấu. Đây là lần đầu tiên vợ anh trở tài bếp núc, anh mau ăn ủng hộ vợ anh đi. Không tôi giận thiệt đấy, chúng ta hợp tác với nhau chút xíu đi.

Tôi vừa nói vừa nhăn mày nhăn mặt, Phong chắc kiểu không nhìn được bộ dáng này của tôi nên mới quyết định xách mông đi về bàn ăn. Tôi múc cho anh một chén cơm đầy đưa đến tay anh, nhìn anh gấp miếng cá cho vào miệng. Thấy anh ăn không kiên dè tôi chợt nở nụ cười.

Thật sự tôi cũng như bao người vợ khác thôi, cũng vui vẻ khi thấy chồng mình vui. Mặc dù tôi và Phong chỉ là trên danh nghĩa chưa có tình cảm nhưng nhìn anh ta hài lòng tôi cũng thấy dễ chịu. Có lẽ tôi từ bé ít nhận được tình yêu thương của gia đình lại thường xuyên nhìn thấy cảnh mẹ chửi mắng ba nên đâm ra tôi có quan điểm mạnh mẽ về người chồng sau này của mình. Tôi không muốn chanh chua giống như mẹ mình, tôi chỉ muốn chăm sóc thật tốt cho người tôi nhận định làm chồng. Bởi vì thế nên tôi mới cố hù về chuyện trai gái vì tôi sợ trao nhầm tình cảm cho một người không tốt. Mà người tính sao bằng trời tính, cuối cùng chồng của tôi lại là người tôi không hề quen biết trước. Éo le thay. Nhưng mà nói thế nào thì chúng tôi cũng đã là vợ chồng, việc người vợ phải chăm lo cho chồng là điều hiển nhiên.

- Cô nhìn gì vậy, cô ăn chưa?

Nghe anh gọi tôi giật mình, vội gạt đầu, tôi cười:

- Tôi ăn rồi, anh ăn đi. Đồ ăn được đúng không?

Phong gạt đầu, tốc độ ăn cũng rất nhanh.

- Ư ngon. Cô cũng đảm đang nhỉ?

Tôi lại được khen, mũi cũng tự động đỏ ửng khác thường. Trong lòng được khen cũng vui, chắc đây là lần đầu tiên được ai khen nấu ăn ngon mà tôi lại vui đến vậy.....

Thấm cái ù qua 2 tháng. Cuộc sống của tôi ở nhà chồng tương đối yên ổn, dạo gần đây chị Hai không thường qua chơi nên chị Thắm lèo lái với chị Hai cũng không mấy gây nhau. Tôi cũng không hiểu sao 2 người đó lại ghét nhau đến vậy nữa. Mà ngại không biết hỏi ai nên là tôi cũng không biết nguyên nhân thế nào.

Phong đối xử với tôi cũng không tệ, mỗi tối đều ngủ chung giường nhưng lại không đụng chạm đến nhau, ở giữa bọn tôi luôn có cái gối ôm cách ngăn. Sống chung với anh 2 tháng tôi lại thấy tính tình anh với tôi khá hòa hợp. Anh là người đàn ông xem ra là tệ hại nhất nhà, mà chồng tôi bảo anh mở một tiệm game lớn ở ngoài thị xã, mỗi ngày đi đi về về cũng mất 1 tiếng đồng hồ nhưng thu nhập lại rất thấp so với kinh tế chung của gia đình. Gia đình chồng tôi có một công ty phân phối gạo rất lớn, gọi là lớn nhất nhì miền Tây, gạo được xuất khẩu cả sang nước ngoài, hiện tại thì công ty ba chồng tôi vẫn là người điều hành, phụ giúp ông ấy là anh Ba Thành. Người thứ út thì vẫn đi học, chỉ riêng chồng tôi là không thích kinh doanh mặc cho anh có bằng cấp hẳn hoi đằng hoàng. Trong vùng anh cũng là một công tử ăn chơi có tiếng, lần lúc tôi đi chợ nghe người ta nói hoai. Nhưng mà tiếp xúc với anh tôi lại thấy anh không phải là loại người ham chơi không có chí tiến thủ, đôi lần tôi thấy anh làm việc rất hăng say trên máy tính nhưng khi xuống nhà ăn cơm thì lại bảo là chơi game mới trên mạng. Hình như anh ấy muốn giấu giếm cái gì đó và anh cũng không phải là người đơn giản như mọi người trong nhà luôn nghĩ.....

Tối muộn cả nhà đều lên giường đi ngủ, tôi nửa đêm lại đói, hôm nay đến tháng nên buổi chiều tôi ăn ít, bây giờ lại đói meo rầu. Bật ngồi dậy thấy bên cạnh trống không không thấy Phong đâu tôi cũng không nghĩ nhiều, chắc là anh đi đâu đó rồi. Sọt chiếc dép sau đó lẹ mọ đi xuống nhà bếp, may quá dưới nhà luôn có thức ăn trữ sẵn. Pha một tô mì ăn liền bỏ thêm chút hành lá với quả trứng gà ta, 5 phút sau mì chín thơm phưng phức.

Húp súp hết một tô mì to, tôi dọn dẹp định bụng đi lên phòng lại nghe bên ngoài có tiếng động loạt soạt sau cái xích đu gỗ ngoài vườn. Trong bóng tối lờ mờ tôi thấy có bóng người nhưng nhìn thì lại không nhận ra ai. Thoắt cái tôi nghĩ có khi nào lại trộm không???

Mở cửa bước ra ngoài, tôi hỏi to:

- Ai đó?

Trong lùm cây sớ rí có tiếng xào xạc nhưng vẫn không nghe tiếng trả lời. Chắc bụng tôi vớ cái cây to bên hông nhà cầm theo cho chắc. Cái gì chứ tôi gan lì mấy chuyện này lắm, có máu tò mò từ nhỏ nên thấy cái gì mờ ám là đi tìm hiểu liền.

- Ai vậy, sao tôi hỏi không trả lời?

Vẫn không nghe ai lên tiếng nhưng rõ ràng là chỗ đó đang có người, tôi đi từ từ đến, trên tay cầm chắc cái cây to. Gần đến nơi tôi lại hỏi thêm lần nữa:

- Tôi hỏi ai vậy, ai mà tối lên la lén lút trong bụi cây. Ai?

Vẫn im re không tiếng nói, máu công an trời dậy tôi đi đến sát bụi cây...thì ôi mẹ ơi từ trong bụi sớ rí bóng một người lao ra làm tôi hoảng loạn hét toáng lên.

- Á Á cứu...

- Im im, tôi đây, cô la cái gì?

Trời đất mẹ là Phong...anh ta bị điên hay sao mà tối lại chui vào bụi cây trốn chứ?

- Anh...anh bị khủng hoảng, tôi sợ chết vía rồi...

Nghe tiếng tôi hét hú Huệ với bé Li cũng chạy ra, thấy tôi run rẩy vú lo lắng hỏi:

- Cậu mợ, có chuyện gì mà tối cậu mợ ra đây?

Phong thấy tôi mặt mày xanh tím, anh kéo tôi ra sau cười hi hi với vú:

- Không có gì đâu vú, vú vô ngủ đi, tối con đưa Lài đi hóng mát mà.

- Hóng mát mà sao mợ la hét om sòm vậy cậu Phong?

Phong quay lại nhìn tôi, anh nháy nháy mắt ra hiệu bảo tôi trả lời. Tôi hít một hơi hoàn hồn, lắp bắp nói với vú:

- Dạ...anh Phong nói đúng á vú. Tụi con ra đi dạo tự động có con...con... rần bò qua con sợ quá...

Vú Huệ thấy tôi trả lời bà dường như yên tâm, vuốt vuốt ngực, bà cười:

- Hết hồn, tôi cứ tưởng có chuyện gì chứ.

Nói hết câu bà lại quay sang bé Li mình mẩy ướt nhẹp, trên đầu lại dính lá cây khô. Bà vú mặt nhăn nhó khó chịu hỏi:

- Li này đi đâu mà mình mẩy đầu cổ dơ hèm vậy nè?

Bé Li cười hi hi:

- Con đi bắt cóc trong vườn nè, nghe mẹ hét con chạy ra, chạy nhanh quá té cù nên thành ra vậy hihi.

Vú Huệ cũng không cần nhăn, bà liếc mắt sang bé Li rồi quay sang vợ chồng tôi, nói nhỏ:

- Thôi khuya rồi, cậu mẹ lên nghỉ đi. Tôi vào trong ngủ trước, sáng mai còn theo bà đi công chuyện nữa.

Phong lên tiếng:

- Ủ vú đi ngủ đi, vợ chồng con cũng lên ngủ.

Vú Huệ gạt đầu sau đó cũng đi vào nhà, bé Li thì nhìn tôi cười hề hề:

- Cậu mẹ con đi lên tắm, dơ quá.

Tôi xua tay:

- Đi đi... tắm rồi ngủ sớm đi coi chừng bệnh.

Bé Li vâng dạ mấy tiếng cũng bỏ chạy tuốt vô trong, ngoài vườn chỉ còn lại tôi với Phong. Tôi vuốt vuốt ngực, quay sang anh hỏi nhỏ:

- Anh làm gì nửa đêm nửa hôm ra đây rồi leo vô lùm cây làm gì ở trong đó vậy?

Phong huyết sáo mấy tiếng, nhàn nhạt trả lời:

- Cô hỏi làm gì, tôi có công chuyện.

- Công chuyện gì mà ở trong lùm cây, anh nói tôi nghe coi. Có cần tôi giúp gì không dù sao tụi mình cũng là vợ chồng mà.

Phong kéo tay tôi lên trước rồi buông ra, anh từ chối:

- Không cần, tôi tự làm được. Tôi không có tin tưởng cô, cô đáng nghi lắm.

- Gì? Tôi có gì đáng nghi, anh nghi ngờ tôi chỗ nào. Tôi đáng tin lắm đấy.

Phong không trả lời, anh chỉ cười cười lắc đầu rồi đi lên phòng. Cả đêm tôi ngủ không được vì câu nói của anh. Tôi làm gì có cái gì đáng nghi chứ, anh ta không tin tưởng tôi sao???

Nửa đêm đang ngủ, tôi tức mình liền lắc lắc Phong dậy hỏi cho ra nhẽ vì sao buổi tối lại chui vô lùm cây. Phong cau có nhưng vì tôi bám mãi không buông anh mới bức dọc trả lời là bị mất chiếc nhẫn nên chạy ra tìm. Nhận được câu trả lời, tôi mới an tâm đi ngủ. Anh không tin tôi chứ gì, tôi sẽ tìm chiếc nhẫn về cho anh để anh phải công nhận là tôi cũng rất được việc.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Cậu Tư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6

Sáng hôm sau tôi dậy sớm phụ chị Thẩm cùng vú Huệ nấu thức ăn sáng, xong xuôi lại đi ra ngoài vườn mò mẫm tìm chiếc nhẫn cho Phong.

Lạ ghê, mò muốn tróc gốc rễ đám cỏ mà có thấy chiếc nhẫn nào đâu. Ở đây dù có cây kim tôi cũng soi được đừng nói là chiếc nhẫn.

- Mẹ Tư em làm gì vậy, có cần anh giúp gì không?

Đang lui cui trong bụi cây sơ rì, nghe tiếng đàn ông hỏi, tôi quay lại nhìn. Ô tưởng ai hóa ra là anh Ba Thành, tôi cười cười, trả lời:

- Dạ em tìm cái nhẫn cho anh Phong, bị rớt mất trong đây nè anh Ba.

Anh Ba nghe tôi nói, anh cũng đi lại ngó ngó vô trong nhìn. Phải công nhận "giống" nhà này tốt, đề ra mấy anh toàn cục phẩm. Đàn ông kiểu này mà ở trên thành phố là hàng hiếm, xếp vào loại cần được bảo tồn và nhân giống.

Thấy tôi nhìn chăm chăm, anh Ba chắc ngượng, anh vừa cười vừa hỏi tôi:

- Em đâu cười cái gì vậy, bộ mặt anh có dính cái gì hả?

Tôi vội vội vàng vàng:

- Dạ đâu có, anh Ba với chồng em không giống nhau mấy anh nhì. Hình như nhà mình còn một chú Út nữa, em về đây hơn tháng rồi cũng chưa có dịp gặp qua.

Anh chồng tôi ngồi chồm hổm trên nền cỏ, gương mặt anh nhu hòa chuẩn dáng đàn ông lịch thiệp nhã nhặn, trên người mặc bộ quần áo thể thao màu xám trông đẹp trai vô cùng.

- Ủ Phong là đẹp trai nhất nhà mà cũng không giống ai trong nhà này nhất. Còn Út Đạt chắc độ tuổi với em, nay nó đang học trên thành phố. Cuối năm nay cũng về đây lấy vợ. Mà cái thằng chứng khí, một hai không chịu, nó đòi cưới cô nào trên thành phố đó. Anh cũng hết cách, dù sao cũng là hôn sự của nó, mình cũng không ép nó được.

Gớm, không ép được mà tên Phong lấy tôi hấn cứ như kiểu oan ức lắm. Xi.

- Dạ, em cũng chưa thấy mặt chú ấy nên có chút tò mò.

Vừa nói tôi vừa để cái lúp mới lấy được trong phòng khách ra để sát vào mắt. Mèn ơi, chơi tới chiều này rồi mà vẫn chưa tìm được cái nhẫn.

- Em đâu này, mắt cái nhẫn thôi mà, bỏ đi. Không thì em kêu mấy đứa trong nhà ra tìm chứ em làm gì lụm cụm khổ sở vậy? Thằng Phong quý cái nhẫn lắm sao mà bắt vợ ra tìm cực khổ quá.

Nghe anh Ba nói, tôi sợ anh hiểu lầm vội giải thích:

- Dạ không. Anh biết mà, bọn em cũng vừa biết nhau thôi, hôm qua nghe anh ấy nói mất cái nhẫn, em ở không cũng rảnh rồi nên đi tìm giúp anh ấy. Chủ yếu tạo chút không khí mà hihi.

Anh Ba chắc hiểu ý, anh cười trừ. Thông dong đứng dậy, anh nói:

- Ủ thôi tùy em nhưng mà không có thì thôi bỏ đi, nếu nó có giá trị thì tìm anh, anh đưa tiền em mua cái khác tặng lại cho nó. Vất vả nắng nôi quá, sức khỏe vẫn là quan trọng hơn.

Tôi gật đầu tấp lự, cảm ơn rồi rít. Qua loa thêm vài câu, anh Ba cũng đi vào trong nhà, còn lại mình tôi ngoài vườn tìm tiếp.

Quá trưa, nắng càng ngày càng gắt, sau khi ăn cơm trưa xong tôi lại tiếp tục ra vườn tìm. Thật sự tôi mong tìm được cái nhẫn này quá, chắc phải là quan trọng lắm nên nửa đêm nửa hôm Phong mới chạy ra đây đi tìm.

Mà quái thật, bới tung cả góc vườn, còn huy động cả bác Thọ làm vườn với cu Dừa ra tìm nhưng vẫn không thấy tung tích cái nhẫn đâu. Tôi cơ hồ cảm thấy có chút mệt mỏi rồi, mồ hôi mẹ mồ hôi con gì đó tuông như nước. Quá mệt, tôi quyết định ngưng tìm, sau đó đi lên phòng nghỉ một chút lại tìm tiếp.

Ngủ một giấc đến gần giờ cơm chiều, tôi bật ngồi dậy, trong người có chút nóng nóng bần thần. Mà nghĩ lại cái nhẫn vẫn chưa tìm ra, tôi quyết xuống tìm một lần nữa, nếu không có thì coi như tôi xui đi, không tìm nữa.

Xuống bếp thấy bé Li đang lò mò thổi lửa, tôi đi đến gần, vỗ vai con bé.

- Li, em rảnh không ra vườn tìm cái nhẫn với mợ đi.

Bé Li giật mình, con bé vỗ vỗ vào ngực:

- Ui hết hồn con tưởng ai, mợ chưa tìm được cái nhẫn nữa hả mợ?

Tôi ủ rũ:

- Ủ vẫn chưa thấy. Lạ thiệt, roi đâu mà mợ tìm cả ngày không thấy. Thiếu điều mợ muốn đào hết cây lên trồng lại rồi mà vẫn không thấy đâu. Quái.

- Thì thôi chắc mất rồi, hay mợ thôi khỏi tìm đi mợ. Mua cái khác cho cậu đi chứ con thấy không có hy vọng.

Tôi xui lơ, ôm vai bé Li than thở:

- Chán ghê. Thôi để mợ lấy cuốc ra đào chút nữa, biết đâu nó lẫn trong đám đất hồi sáng cũng không chừng. Em làm gì làm tiếp đi, mợ đi.

Tôi lúi thủi đi trước, ra đào được mấy cuốc thì bé Li cũng chạy ra đến. Con bé tháo vát, nó tranh để nó đào còn tôi thì tìm

- Sao em đang nấu cái gì trong bếp mà, chạy ra đây khét hết sao?

Bé Li cuốc cái phập, nó cười:

- Không sao đâu mợ, con canh thuốc cho bà nhỏ, thuốc chưa tới đâu.

- Má nhỏ bị làm sao mà em phải sắc thuốc?

- Bệnh, má nhỏ hay nóng trong người. Cứ một tháng sắc thuốc nam uống 2 lần. Mà thuốc này tốt lắm nghen mợ, bà nhỏ uống mấy năm nay rồi.

Tôi gật đầu, chỉ tay sát bên phía cây sơ ri:

- Li đào bên đây đi em... Mà Li, sao má nhỏ về đây lâu rồi mà chưa có con hả em?

Bé Li thấp giọng, nó thì thào:

- Ui cái này con không rành nữa, bà về nhà này hơn 10 năm rồi. Nghe đâu bà không sanh được, tới nay cũng không thấy mụn con nào. Bà lớn cũng cắt thuốc về cho bà nhỏ uống nhiều lắm mà đâu vào đâu à mợ.

Tôi tò mò:

- Má lớn với má nhỏ hòa thuận lắm hả em?

Bé Li gật đầu, nó cười cười, nói:

- Dạ, 2 bà sống chung ít khi cãi vã lắm. Mà bà lớn cũng thương bà nhỏ nữa, con thiệt hâm mộ bà nhỏ ghê. Vừa đẹp lại được ông thương, bà thương nữa. Tiếc là đến giờ vẫn chưa có con thôi.

Tôi thoáng thờ dài, thiệt đúng là trời không cho ai cái gì đó quá nhiều. Má nhỏ xinh đẹp dịu dàng lại được ba chồng tôi thương, vợ lớn của chồng cũng không bắt nạt nhưng trời lại không cho có một mụn con hủ hỉ tuổi già. Ngẫm nghĩ lại, ở cái nhà này má nhỏ là thiếu thốn nhất rồi. Nhưng mà thương cảm là vậy chứ tôi lại không có một chút tình cảm nào đặc biệt giành cho bà ấy.

Má nhỏ xinh đẹp, thanh thoát nhưng lại cao ngạo khó gần quá. Từ hồi về đây đến giờ tôi nói chuyện với bà không quá mười câu. Bình thường tôi gặp bà, tôi chào hỏi thì bà gật đầu chào lại còn không thì thôi. Mà hình như trong nhà ngoài ba chồng tôi ra bà chỉ nói nhiều thêm với má lớn. Cũng không thấy bà thường ra ngoài, chỉ quanh quẩn trong nhà. Đặc biệt bà thích hát, lâu lâu nghe tiếng bà hát tân cổ giao duyên hay phải biết. Nói tóm lại là tôi vẫn không có yêu thương với vị má chồng này, mà bà hình như cũng không thích tôi.

- Mà quên nữa, chắc hôm nay bà lớn đi cắt thuốc bổ cho mấy mợ rồi á, kiểu gì chiều nay mợ với mợ Ba cũng có thuốc uống.

Tôi vừa soi xuống đất, vừa ngước mắt lên hỏi bé Li:

- Thuốc gì em, mợ có bệnh đâu.

Bé Li cười thút thít:

- Bậy mợ, thuốc này thuốc bổ, dưỡng thân thể phụ nữ đang mau có bầu á.

Tôi "À" một tiếng, hóa ra hôm qua vú Huệ nói đi công chuyện sớm với má chồng tôi là đi vụ này. Công nhận má chồng cũng tốt với đám dâu tui tôi ghê, nhưng tiếc là thuốc vào người tôi cũng vô dụng. Tôi với Phong sống chung với nhau như hai người bạn, người đời hay còn gọi là tình đồng chí. Kiểu này chắc có uống tám nghìn thang thuốc cũng không sanh ra được cục nào.. Khổ.

Tôi với bé Li lúi thủi cả tiếng đồng hồ nữa mà vẫn không tìm thấy chiếc nhẫn của Phong. Xế chiều, thấy trong người mệt mệt tôi mới bảo thôi, không tìm nữa, tìm cả ngày trời rồi cũng có thấy đâu.

Cơm chiều xong xuôi, Phong vẫn chưa về. Đạo này anh ta khá bận, sáng đi sớm, trưa cũng không về ăn cơm, tối lại về muộn, hầu như ở nhà này chỉ người vợ như tôi là thấy mặt được anh ta.

Đang ngồi xếp quần áo trên phòng thì nghe dưới nhà có tiếng huyền náo, tôi không rõ là chuyện gì nên cũng chạy xuống xem thế nào. Dưới nhà, ba chồng tôi đang bồng má nhỏ trên tay, gương mặt má nhỏ xanh méc tay thì ôm bụng rên rĩ. Tôi có chút hoảng chạy lại chỗ chị Thắm, hỏi han.

- Chị Thắm má nhỏ sao vậy chị?

Chị Thắm cũng hoảng không kém:

- Không biết nữa, mà uống thuốc xong đau bụng đi cầu, đi riết tới giờ chịu hết nổi luôn rồi.

Uống thuốc xong bị đau bụng tiêu chảy à, sao lạ vậy, đây là thuốc bổ mà?!

Tôi với chị Thẩm đứng một bên, má chồng với ba chồng tôi đưa má nhỏ đi bệnh viện. Trong nhà ai cũng hoang mang không biết là chuyện gì xảy ra nữa.

Ba má chồng tôi đi chừng 2 tiếng đồng hồ thì về, má nhỏ cũng về luôn. Tôi vào hỏi thăm thì má chồng tôi nói không sao, bác sĩ khám rồi cho thuốc má nhỏ uống đỡ rồi. Chị Thẩm lúc này mới lên tiếng:

- Không biết sao mà má nhỏ tự dưng đau bụng dữ vậy nè. Bình thường cũng uống thuốc mà có sao đâu.

Má chồng tôi thở dài, than:

- Má cũng không biết nữa, sao nay kì vậy nè, mọi khi đem thuốc về cho con Li nó sắc uống bình thường mà nay lạ cà.

Ba chồng tôi im lặng nãy giờ, đến giờ ông mới khó chịu lên tiếng:

- Tất cả đi ra ngoài, con Thẩm xuống kêu con Li lên ba biểu. Ra ngoài hết cho Vũ nghỉ ngơi đi.

Tôi quay sang nhìn má chồng, thấy bà không nói gì chỉ im lặng thở dài đi ra. Trong mắt bà không giấu được sự mất mát... mà đúng rồi, đâu có người phụ nữ nào có thể bình thường khi nhìn thấy cảnh chồng mình quan tâm yêu thương người phụ nữ khác. Càng nghĩ tôi càng thấy thương má chồng, chắc bà tủi thân lắm. Haizz cái số....

Hôm nay anh Ba cũng không có nhà, chồng tôi cũng không có nhà. Trong nhà có mỗi đám đàn bà con gái đứng lục tục ở phòng khách. Ba chồng tôi ngồi trên ghế phía trên, má chồng tôi cũng ngồi kế bên ông. Thấy đông đủ, ba chồng tôi hậm hực giận dữ:

- Con Li đâu, mày ra đây ông biểu coi.

Bé Li run cầm cập, nó đứng ra trước, hai tay khoanh trước ngực, bộ dáng nó nhỏ nhắn sợ sệt lắm.

- Dạ ông kêu con.

Ba chồng tôi quát:

- Ông hỏi mày, tại sao hôm nay má nhỏ uống thuốc bổ mà sắc xong thì đau bụng tiêu chảy. Đâu, mày nói ông nghe thử coi. Mày nói dối tao đánh chết mày.

Tôi nghe mà sững sờ, đau bụng tiêu chảy cũng có thể do nhiều nguyên nhân, có sao ba chồng tôi lại đổ hết cho con bé Li vậy được.

- Dạ...dạ...ông ơi con không con biết. Bà đưa con sắc là con sắc cho bà nhỏ uống chứ con đâu có biết gì nữa đâu ông.

Ba chồng tôi đứng phắt dậy, ông phang cái ly trà xuống đất vỡ tan tành. Tôi với chị Thẩm đứng một bên cũng giật bắn người, xem chút là hét lên rồi.

- Mày nói xạo ông hả con? Bác sĩ nói giống như bị uống thuốc xổ chứ không có bệnh tật gì. Mày sắc thuốc tao không hỏi mày thì tao hỏi ai?

Bé Li nó hoảng loạn, vội quỳ sụp xuống đất mà khóc:

- Ông...huhu...con thề con thề con nói xạo sét đánh con chết. Con không có biết, con không có đụng tay đụng chân gì vô thuốc của bà hết. Ông ông tin con đi, bà tin con đi bà..huhu...

Nghe tiếng bé Li khóc mà tôi thấy thương con nhỏ vô cùng. Ba chồng tôi tầm này sao vô lý vậy, ông cũng có ăn có học mà.

Má chồng tôi thở dài, bà kéo bé Li đứng lên, hỏi nó:

- Li, con nói cho bà nghe coi, có ai cho tiền con hại bà nhỏ không. Nếu có thiệt con khai ra, bà với ông bỏ qua cho con liền.

- Dạ không có đâu bà, dạ không có bà. Con sống ở đây từ nhỏ tới lớn, con thương ông bà không hết sao dám làm chuyện ác hại bà nhỏ chứ. Con thề với ông bà, con không có, con không có làm cái gì hết á bà.

Ba chồng tôi giận lắm, ông hét:

- Thẩm, xuống kêu vú Huệ lấy roi da lên đây. Hôm nay tao không đánh con này là nó không khai ra. Nhanh đi.

Má chồng tôi cũng giật mình, bà xin cho bé Li:

- Ông...con bé Li chắc nó không có làm đâu ông.

- Không làm, nó không làm thì ai làm. Mà giả sử như không phải nó thì trong cái nhà này cũng có người gian xảo qua mặt hại Thúy Vũ. Tôi lần này

không đánh con Li làm gương thì chúng nó không biết sợ. Riết rồi quên hết gia phong gia giáo ở cái nhà này rồi. Muốn loạn hay sao?

Nói rồi ông quay sang tôi, nói lớn:

- Vợ thằng Phong, con đi kêu tôi tớ trong nhà lên đây. Nhanh lên.

Tôi sợ run người, co chân chạy xuống nhà dưới tập trung người làm lên phòng khách. Trong phòng vú Huệ đang cầm cái roi da rất dày, bà đứng trước mặt bé Li, còn con bé thì đang run lẩy bẩy dưới nền gạch. Thấy thế, tôi hoảng quá, chạy lại xin cho con bé.

- Ba má, khoan đừng đánh ba má. Lỡ có uẩn khúc gì thì sao, con bé mới 15,16 tuổi đánh bằng roi này sao nó chịu nổi ba má.

Vú Huệ đứng một bên, gương mặt không biến sắc:

- Mợ Tư không cần lo, roi này đánh không chết người đâu mợ.

Tôi nhìn vú Huệ, bà ta cũng nhìn tôi, gương mặt bà ta giờ càng nhìn càng thấy đáng sợ. Mẹ nó, không nói được câu nào từ tởm thì cầm mợ mồm vào, nói ra tôi lại muốn đâm cho bà ta vài phát về mồm lên. Già mà còn ác.

Thấy tình hình cấp bách quá, tôi không xin thêm thì không được.

- Má, ba hai người nghĩ lại đi, đánh con nhỏ cũng không giải quyết được gì...

- Con im miệng đi, đi ra chỗ kia đứng

Chưa nói hết câu đã nghe ba chồng tôi mắng, tôi hoảng hồn cứng họng không biết nói cái gì nữa. Chị Thắm đang đứng kế bên liền kéo áo tôi lôi xuống, chị liếc mắt sang tôi, nói nhỏ:

- Em yên đi, đừng có rộn chuyện.

Trời ơi. Rộn chuyện là rộn sao? Cái roi da đó mà quất một cái chắc nát cái lưng ra, sao xử lý kiểu gì ác nhơn vậy nè.

Ở cái nhà này tôi yếu thế quá, lại không có tiếng nói gì, bây giờ có muốn bảo vệ cho con nhỏ cũng không có được. Đang lúc suy nghĩ xem làm như thế nào để cứu bé Li thì "chát, chát", tiếng roi da vung vút kêu lên. Tôi quay ra nhìn, con bé Li bị vú Huệ đánh không thương tiếc. Mẹ nó khốn nạn, con mụ vú này cái mặt ác như con cá mặt quỷ vậy đó. Nỡ lòng nào mà đánh con nhỏ, bà ta chẳng khác gì Dung mama trong phim

- Con Li, hôm nay mày có tội hay không có tội gì thì tao cũng đánh. Thứ nhất mày có tội mày qua mặt hại bà mày thì mày bị đánh là đáng. Thứ hai mày không có tội thì hôm nay tao cũng đánh làm gương cho người trong nhà này. Hề máu mủ ruột rà thì thôi còn người dung nước lã vào đây thì phải biết, hại người trong nhà này nhất là Thúy Vũ thì kết cục không chỉ là bị đánh roi da không đâu. Tội bây nghe hiểu chưa?

Tiếng ba chồng tôi lãnh lốt uy nghiêm, mấy người làm trong nhà sợ quíu da hết, riêng tôi, tôi lại thấy khinh thường. Nhà chồng tôi nổi tiếng là gia môn nho nhã, vậy mà lại đi làm cái chuyện ỷ quyền ức hiếp người vô tội. Đúng là cái thói nhà giàu, có tiếng là mặt nhân tính hết.

- Huhu...con không có... huhu...

Nghe tiếng bé Li khóc xin mà ruột gan tôi quặn lên hết, da dẻ con gái của con nhỏ, đánh vậy còn gì thịt người ta nữa. Không, không được, không để con nhỏ bị đánh vậy được.

Nghĩ hết cách tôi nhào vô, che người con bé Li lại. Từng đợt roi da quất vào lưng tôi khiến cả người tôi quặn lên vì đau đớn. Tôi cắn răng ôm con bé chờ che cho con nhỏ, còn roi da đang quất trên lưng tôi cơ hồ không đếm được là mấy nhát.

- Bà vú bà đánh trúng mợ Tư rồi.

Bên ngoài chị Thắm kêu lên mà vú Huệ vẫn không dừng tay. Tôi quay mặt sang nhìn bà ta, bà ta vẫn đánh xuống, cứ như tôi không phải mợ Tư của cái nhà này vậy.

Thấy bà vú hung hăng quá, e mà không nói gì chắc bị đánh tan xương. Tôi thì dù sao cũng là mợ Tư cái nhà này, có gì cũng không đến nỗi. Còn bé Li...

- Ba, không phải bé Li đâu, hồi chiều con có nhờ bé Li tìm phụ chiếc nhẫn....lỡ lỡ...

Ba chồng tôi nghe vậy, ông không kêu vú Huệ dừng tay nhưng lại tức giận hỏi:

- Vợ thằng Phong, là con hại má Vũ?

Mẹ... ba chồng tôi bị sao vậy, tôi nói thế mà ông lại lái đi đâu không biết nữa. Trên lưng cảm giác đau đớn càng ngày càng truyền đến, tôi vừa chịu đựng vừa hét:

- Không có... con không thù gì má nhỏ hết thì con hại làm gì....huhu...đau quá... dừng tay lại đi..huhu..

- Vú, dùng tay.

Đang lúc tỉnh vùng dậy chộp cái roi da thì bên ngoài tôi nghe có tiếng đàn ông uy vũ vang lên. Quay lại, tôi thấy anh Ba Thành đang tiến vào, anh nhìn tôi, trong mắt có ý không vui.

- Vú đánh cái gì kỳ vậy, đây là mợ Tư cái nhà này, là vợ em trai tôi mà vú đánh như người ở vậy hà vú?

Tôi lúc này mới lồm cồm bò dậy, may được má chồng lại đỡ nên mới thấy ổn được chút. Đứng dậy được, tôi quay xuống đỡ con bé Li đang nằm dưới đất, con nhỏ mặt trắng bệch rồi, môi nó chảy máu chặc vì khi nãy cắn răng mà chịu. Thấy thương quá, tôi lau vết máu trên môi con bé, vỗ vỗ lên vai nó, trấn an.

- Thôi không sao hết, không sao hết.

Bà vú nghe anh chồng tôi hỏi, bà quay sang cười nhạt trả lời:

- Dạ cậu tôi lỡ tay không thấy mợ Tư che cho con Li.

Mẹ nó, nói xạo. Con mụ già này ăn nói buồn cười thiệt. Già mà không sợ nghiệp quật bà hay sao á ta?!!

Thấy tôi nhìn bà vú, bà vú lại trừng mắt nhìn về tôi. Ý bà như kiểu "thách mày đấy, mày làm gì được tao". Mẹ, bà lại sợ mày quá cơ. Mày đợi đấy!

Anh chồng tôi liếc mắt với vú Huệ cái, mụ ta rụt cổ lại lui ra đằng sau đứng. Lúc này anh chồng tôi mới lên tiếng:

- Mẹ, sao để bà vú đánh người lung tung vậy. Đã vậy còn đánh luôn em dâu, cái này đồn ra ngoài thì còn gì là gia giáo thanh danh nữa?

Má chồng tôi lấp bắp, bà nói không nên lời:

- Cái này... má...

Ba chồng tôi bây giờ mới lên tiếng:

- Không liên quan đến má mày, là ba kêu đó.

Anh chồng tôi như kiểu ngạc nhiên lắm, anh hỏi lại:

- Là ba sao, ba hôm nay sao lại đánh người trong nhà?

- Có tội thì đánh.

Nghe ba chồng tôi nói vậy, anh Thành coi bộ khó chịu. Má chồng tôi sợ ba con gây nhau nên mới giải thích từ đầu tới cuối cho anh Thành nghe. Nghe hết một hơi, anh lại bực dọc nói:

- Chuyện lỡ rồi thì thôi, ba đánh con Li thì có được cái gì đâu. Rồi còn lấy sang vợ thằng Phong nữa, sức đàn bà con gái sao chịu nổi roi da.

Tôi thờ phờ, on trời cuối cùng cũng có người đứng ra nói chuyện có lý rồi. Tôi lắng tai nghe, thấy ba chồng tôi nhìn tôi kiểu quan sát, tôi diễn luôn, đang bình thường cái tôi sụ mặt rung rung nước mắt như kiểu con thỏ nhỏ đáng thương. Chắc thấy tôi diễn đạt quá, ông thấy có lỗi hay sao đó mới nói.

- Lài, nói ba nghe, có cái nhể to tát gì mà đi tìm... sao sáng không tìm mà canh trúng giờ con Li nấu thuốc đi tìm. Nói.

Tôi vừa ôm bé Li vừa ôm cái lưng, khóc không ra nước mắt:

- Anh Phong làm roi, con tìm sáng giờ mà ba..

Anh Ba Thành lên tiếng minh oan cho tôi:

- Cái này con làm chứng cho vợ thằng Phong, sáng con còn thấy em dâu lò mò trong bụi cây sơ ri.

Ba chồng tôi kiểu như không tin lắm nhưng tôi đứng ra làm chứng cho bé Li, mà anh chồng tôi lại đứng ra làm chứng cho tôi. Thế nên ông không tin cũng không còn cách nào khác, lần này chỉ có thể giải tán thôi.

Ba chồng tôi thờ dài, ông không vui nói:

- Thôi lần này coi như xong, con Li với mợ Tư coi như là không có tội nhưng ông nhắc cho tội bây nhớ. Cấm tội bây có ý đồ gì mù quáng mà hại người trong gia đình này. Ông biết được ông tổng cổ hết tội bây vào tù. Còn chuyện hôm nay coi như xong nhưng mà ông vẫn điều tra nguyên nhân má Vũ bị bỏ thuốc, điều tra được đưa nào thì đưa đó chuẩn bị tinh thần ăn com tù đi.

Nói rồi ông quay sang Thu Cúc đang đứng trong góc:

- Con Cúc đưa con Li về phòng, còn vợ thằng Thành diu vợ thằng Phong lên phòng đi. Sau này chủ cả không được lãnh roi lãnh đòn giùm đầy tớ. Nghe chưa?

Tôi với chị Thắm cúi đầu "dạ" yếu xìu. Chị Thắm nắm lấy tay tôi, kéo tôi đi ra phòng, con bé Li cũng được Thu Cúc đưa ra sau bếp. Tội nghiệp con nhỏ chắc đau dữ lắm...

Chị Thắm diu tôi lên cầu thang chẳng may tay chị đụng vào vết roi quất khi nãy trên lưng tôi, tôi nhảy dựng, mặt mày chắc biến sắc rên lên một tiếng. Rõ khi nãy không đau mà sao bây giờ đau ghê gớm vậy nè.

- Ui da, chị Thắm ơi, đau em.

Chị Thắm cũng hoảng, chị rút tay về, nhỏ tiếng:

- Chết xin lỗi em, có đau lắm không?

Tôi méu máo gật đầu:

- Đau chết em rồi.

Chị Thắm kéo tôi đi từ từ lên phòng, chị mắng:

- Em điên rồi hả, ba giận ba đánh con Li thôi, em nhảy vào làm gì cho vạ lấy?

- Nhưng mà con bé Li nó tội nghiệp quá, chứ chị không thấy vô lý hả?

Chị Thắm cũng ậm ừ:

- Ờ thì vô lý nhưng mà mình dẫu con cãi lại làm gì, em đó, bớt lo chuyện bao đồng đi. Cái thân lo chưa xong thì đòi lo ai, lỡ khi nãy anh Ba chồng chị về không kịp thì còn bị đánh cở nào nữa.

Nhắc đến bị đánh, tôi giận một bụng, sỗ thẳng:

- Nhắc em lại tức vú Huệ, sao vú đánh nặng tay giữ vậy. Thấy em ôm con Li mà vú cũng đánh, cớ ý còn gì nữa.

Chị Thắm nhìn tôi, chị có chút ngạc nhiên:

- Ủa chứ em không nghĩ ra nguyên nhân hả?

Tôi trừng mắt nhìn chị Thắm, hỏi lại:

- Nguyên nhân gì, em có biết nguyên nhân gì đâu?

Chị Thắm mở cửa phòng, diu tôi ngồi xuống ghế, sau đó chị nói:

- Rồi chắc chú Tư không nói cho em biết chứ gì. Vú Huệ trước kia làm mai làm mối chú Tư cho cháu gái bà làm cô giáo trên huyện đó. Má mình chịu luôn rồi nhưng ba không chịu. Mà chú Tư cũng không có ý kiến gì, nên chị tưởng là không cưới em luôn rồi đó chứ.

Tôi gật đầu, thì ra là vậy. Hèn gì tôi cứ thấy vú Huệ này ghét tôi kiểu gì ấy, kiểu bà ta không thân thiện mấy với tôi. Lúc đầu tôi tưởng do chưa quen nên còn xa lạ, hóa ra bây giờ là có nguyên nhân thâm kín khác. Mẹ nó, không được duyên cháu cái sang trả thù tôi à. Nghĩ lại cay cú quá đi.

Chị Thắm nhìn tôi, tự dưng chị nói:

- Nói cho em biết thôi, em chớ có làm càn. Vú Huệ ở nhà này địa vị chắc hơn chị em mình nhiều, đánh không đổ đâu.

Nghe chị Thắm nói, tôi cảm nhận ra có chút mùi dịch ý. Ờ hay là trước kia con vú Huệ cũng xen vào hôn sự của anh chị Ba rồi. Công nhận Thắm Lào thể mà cũng bị ma vú dãi Huệ Huệ chơi bản đấy.

Tôi tò mò:

- À thì ra chị cũng dính đạn hả?

Chị Thắm cười cười, kênh kiệu:

- Coi như có đi, nhưng nhẹ thôi với lại chị cũng đâu có sợ. Thôi thôi, chị xuống nhà lấy thuốc lên cho sút, không là làm theo.

Thấy chị Thắm cũng quan tâm tôi, tôi cười cười, nói cảm ơn chị.

- Em cảm ơn chị nha chị Thắm.

Chị Thắm xoa xoa tay:

- Ôn nghĩa gì, chị em một nhà thôi mà.

Tôi chỉ cười chứ cũng không nói gì. Tôi biết bụng dạ chị Thắm cũng không có hiền lành nhưng việc nào ra việc nấy. Mấy lời chị ta nói với tôi cũng coi như cho tôi thêm vài kiến thức về cái nhà này. Còn mà chị ta có thêm thất đảm chột gì thêm vào không thì tôi không biết. Quan trọng bây giờ là... cái vết roi...mẹ ơi đau quá đi mất!

Bạn đang đọc truyện *Vợ Cậu Tư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7

Chị Thắm đem lên cho tôi chai dầu với ít thuốc giảm đau, chị có nói để chị giúp tôi sát dầu nhưng tôi bảo thôi. Tôi lại không quen cho người lạ nhìn thân thể mình, huống gì tôi với chị Thắm cũng không tính là thân thiết gì.

Léch thếch vào phòng tắm, trong phòng tắm có cái gương to mà lần nào đi tắm tôi cũng nhún nhảy ca hát soi tới soi lui, tôi đưa lưng về phía cái gương soi soi sau lưng mình. Eo ôi, sau lưng 2 vết hằn màu đỏ còn đang rỉ máu trông phát khiếp. Tôi chấm một ít dầu nóng xoa xoa lên vùng roi quất, chấm dầu đến đâu da tôi tê rần đến đó. Vừa đau vừa rát, đau đến mức tôi nhảy dựng mấy lần, đầu óc cũng trở nên tê dại đi.

- Đau quá đi, mẹ bà...

Vừa nói tôi vừa nhảy tung tung thoa thoa dầu, nhưng vì tay ngứa quá nên tôi chỉ thoa được một vài chỗ, còn một vài chỗ coi như bó tay. Thoa dầu xong tôi đi ra bên ngoài uống mấy viên giảm đau mà chị Thắm đưa, xong lại leo lên giường nằm nghỉ. Người tôi hình như gai gai nóng sốt rồi mà bây giờ có nằm thì cũng không nằm thẳng lưng được. Hết cách tôi đành nằm úp, dang hai tay hai chân, thông thả ung dung nằm đó.

Chắc phải mấy tiếng sau, lúc tôi đang mơ mơ màng màng liền nghe có tiếng bước chân, bên ngoài cũng có tiếng nói chuyện.

- Thuốc mỡ này tốt lắm, con coi sát cho con Lại, nó bị đánh cũng nhiều.

- Có mỗi việc còn con đó mà ba kêu bà vú đánh người, còn đánh luôn vợ con, nhà này riết làm sao vậy?

Tôi hí hí mất, vênh tai nghe ngóng.

- Thôi Phong, nói bấy bậ đến tai ba con thì không hay. Mẹ cũng muốn can nhưng ba con không chịu, ông thương bà Vũ quá rồi...

- Con chán cái nhà này thiệt, mẹ đưa thuốc đây con sát cho cô ấy.

- Ủ, con tắm đi rồi xuống ăn cơm, có gì xuống nói mẹ nha.

Là má chồng tôi với Phong, chắc má chồng đem thuốc lên cho tôi. Haizz nghĩ cũng tội, má chồng tôi thế mà hiền, tính ra má nhỏ được lòng ba chồng tôi quá đạ.

Thấy Phong đóng cửa đi vào, tôi nhắm mắt giả vờ ngủ. Mà thực ra thì tôi thấy có chút không khỏe, cả người nóng rần khó chịu quá, cổ họng khô khốc cả rồi.

Phong đi đến gần, anh thều thều:

- Nè, cô có sao không?

Tôi giả vờ tỉnh ngủ, ừ ừ nói:

- Anh về rồi à, ăn cơm chưa?

Phong đặt mông ngồi xuống, mùi thơm nhàn nhạt tỏa ra từ người anh khiến tôi cảm thấy có chút dễ chịu.

- Lát tôi ăn, cô đau lắm không?

Tôi gật gật đầu, chán chường nói:

- Đau, tôi không thoa dầu được hết, uống thuốc rồi vẫn thấy đau.

Phong im lặng, tôi thấy anh ta nhìn tôi, hồi lâu sau anh ta mới hỏi:

- Cái nhẩn... mất rồi cô tìm làm gì để mà liên lụy vào?

- Ừ thì tôi với anh cũng là vợ chồng, hôm qua anh nói không tin tưởng tôi. Nên tôi mới...

Phong cốc vào trán tôi, anh nạt:

- Cô bị ngu à, bị đánh cũng nhào vô, lỡ không có anh Ba thì ai làm chứng cho cô?

Tôi vùng dậy, vết thương sau lưng bị động đau nhức ghê gớm.

- Ui da...anh nói tôi ngu hả, tôi ngu cũng được nhưng mà nhìn con bé Li bị đánh vậy tôi chịu không được. Nhà này có nó thương tôi thôi, tôi không thể đứng yên nhìn con nhỏ bị đánh.

Thấy tôi nhẩn mảy vì đau, anh đỡ tôi dậy, chẳng may lại trúng vết thương, đã đau tôi lại càng đau hơn. Bị đánh không đau mà bị hành hạ kiểu này mới là đau muốn chết.

Phong biết anh lỡ tay nên liền rút tay về, anh nhìn tôi giọng nhẹ nhàng, hỏi:

- Tôi không tốt với cô sao?

Tôi nhìn Phong, anh ta có tốt với tôi không à? Ngẫm nghĩ thì tốt nhưng mà không giống như tôi với bé Li. Tôi với con bé là bạn bè chị em, còn tôi với anh là vợ chồng. Mà cái sự tốt của anh chỉ dừng lại ở mức độ thân thiết chứ không xem tôi là vợ, là người thân nhất của anh.

Nghĩ lại thấy buồn, tôi sụp mặt ủ rũ nói:

- Anh tốt nhưng anh không xem tôi là vợ.

Sau khi nói câu đó tôi đưa mắt quan sát Phong, tôi thấy anh có chút dao động nơi khóe mắt còn vì sao thì tôi lại không biết.

Phong nhìn tôi, giọng anh có chút thâm trầm:

- Tôi xin lỗi cô, là tôi vô tâm không để ý đến cảm xúc của cô.

Tôi ngạc nhiên, thật sự ngạc nhiên trước câu xin lỗi của Phong. Tôi biết anh ta không thích tôi cũng như không yêu thương gì "Hai Lài", tôi cũng chẳng mong đừng phát anh ta lại xem tôi là vợ mà yêu thương nên khi nghe anh ta nói xin lỗi tôi có chút giật mình.

- Ở không, tôi đâu có giận gì anh đâu. Mà anh cũng có lỗi gì đâu.

Phong lại im lặng, tôi nghe được tiếng anh thở dài, nhìn gương mặt soái ca của anh lúc này lại đặc biệt thu hút.... Chết... chết.. máu mê trai của tôi lại nổi lên rồi.

Phong không nói gì, anh xoay xoay cái nắp trên hũ, nói với tôi.

- Cô nằm sấp xuống đi, tôi thoa cái này lên cho mau lành không để lại sẹo.

Tôi ngó nghiêng, hỏi hỏi:

- Thoa cái gì, anh cầm cái hũ gì vậy?

- Nhiều chuyện quá, cô nằm xuống đi.

Vừa nói anh vừa ấn tôi xuống, tôi cũng hợp tác nằm xuống, cẩn thận vén áo lên.

5 giây...10 giây...15 giây trôi qua vẫn không thấy động tĩnh gì. Tôi có chút ngạc nhiên quay lại nhìn, tên Phong cũng nhìn tôi, mặt anh ửng đỏ, chỉ chỉ:

- Cởi áo lót đi, cô mặc vậy không đau à?

- Đau sao không.

- Ngộ, đau tại sao vẫn mặc?

Nghe anh hỏi, tôi e dè, cúi thấp đầu, lí nhí nói:

- Tôi ngại, anh có xem tôi là vợ anh đâu.

- Ai nói tôi không xem cô là vợ?

- Thì anh...ơ...

Đến bây giờ tôi mới thấy có gì đó là lạ trong lời nói của anh, anh ta xem tôi là vợ sao, thiệt không?

Thấy tôi trở mặt nhìn, anh vỗ lên má tôi, xong lại quay ra sau lưng tôi, tôi cảm nhận được anh rất cẩn thận, cứ nhẹ nhẹ mà tháo đai áo ngực phía sau của tôi ra. Bàn tay nam nhi mà làm sao chu đáo cẩn thận được như nữ nhi chứ. Nhìn anh trức trặc với cái móc áo ngực mà tôi xém bật cười. Hóa ra người đàn ông này cũng có đôi lúc từ tốn, nhẹ nhàng với tôi như thế. Nghĩ cũng ấm lòng chiến sĩ đó chứ....

Phong im lặng rất lâu, anh chăm chút tỉ mỉ thoa thuốc mỡ lên lưng tôi. Thiệt sự rất lăm nhưng tôi cố gắng không rên rỉ. Tay anh chạm đến đâu thì cả người tôi run bần bật đến đó, thiệt sự mụ vú Huệ đánh như muốn lấy mạng tôi vậy đó, tôi cảm nhận được bà đánh tôi còn mạnh hơn đánh bé Li. Rơi nào rơi nấy quát siêu mạnh, mẹ nó... số tôi toàn bị đồ vô cho người ta.

- Đau không?

Nghe Phong hỏi, tôi cắn răng, mồ hôi mồ kê chảy ướt hết tóc:

- Đau...đau ít thôi.

- Đau ít mà run như này à?

Run??? Mẹ ơi, nghe Phong nói tôi mới đề ý, tay với chân tôi run cầm cập luôn đây này, thế mà tôi không biết, mất mặt quá đi mất.

Tôi cúi đầu, không nói gì nữa. Một lát sau thì Phong cũng thoa xong, anh đỡ tôi ngồi dậy, vén áo xuống, lấy một ít thuốc giảm đau mà chồng đưa khi nãy, đưa đến trước mặt tôi, anh nói:

- Uống chút đi, hình như cô bị sốt à, người cô khá nóng đó. Có cần tôi mua thuốc sốt cho cô không?

Nghe đến thuốc là tôi muốn ngất người, xua xua tay tôi lau nhàu:

- Thôi không sao đâu, anh đừng mua thuốc. Tôi ngán uống thuốc lắm, chắc bị đánh đau quá nên thành ra như thế. Ngủ một giấc mai hết thôi.

- Ừ nếu vậy cô ngủ đi, tôi làm việc bên cạnh có gì thì kêu tôi.

Tôi gật đầu, cũng cảm thấy buồn ngủ, tôi nằm sấp xuống, ngáp ngáp mấy cái cũng khiếp đi lúc nào không biết.

Nửa đêm cổ họng có chút đau rát, cảm thấy khát nước khàn cả cổ tôi mới lọ mọ ngồi dậy. Ngó sang kế bên vẫn trống không, nhìn sang bàn máy tính thấy Phong vẫn hăng say làm việc. Đầu có chút đau, cả người nóng bừng bừng, nhịn hết được tôi bước xuống giường rót một cốc nước tu một phát đã khát.

Chắc nghe được tiếng động, Phong xỏ dép đi lại chỗ tôi, anh hỏi:

- Cô sao vậy, sao lại thức giờ này?

Tôi lờ mờ, hỏi nhỏ:

- Máy giờ rồi?

- 3 giờ sáng rồi, cô đói à, khoan....cô sao vậy?

Tôi đang đứng tự dưng lại chóng mặt lão đảo muốn ngã xuống đất may mà có Phong, anh kịp thời đỡ được tôi. Diu tôi về phía giường, anh đưa tay sờ trán tôi, lo lắng hỏi:

- Cô nóng cao vậy, thấy trong người thế nào?

- Nóng... lúc lại lạnh.... tôi mệt quá anh để tôi nằm xuống đi.

Thấy tôi gật gù như gà đờ, Phong bèn thả tôi xuống sau đó chạy nhanh xuống nhà. Một lát sau anh đem lên một cốc nước gừng ấm đưa cho tôi, sau đó nói:

- Uống chút đi, tôi đưa cô đi trạm xá.

Tôi gật đầu, sức khỏe tôi tôi biết, mệt thế này mà còn ương bướng thì ngày mai kêu trại hòm vào chôn tôi luôn chứ sống không đáng nổi.

Uống hết cốc nước gừng, tôi thay áo sau đó Phong diu tôi đi xuống nhà. Nhà chồng tôi có xe hơi, xe của Phong là loại đắt tiền, tên là gì... Mọc mọc gì đây tôi không nhớ rõ nhưng trước có nghe mấy đứa bạn bảo phải trên mấy tỷ một con xe. Anh diu tôi ngồi ghế phụ lái, sau đó anh cũng ngồi vào kế bên, cho xe nổ máy lái nhanh ra khỏi cổng nhà.

Đường quê ban đêm tối mịt lại không có đèn đường, tôi ngồi im trong xe mệt nên không muốn nói chuyện. Chạy được một đoạn do đường dốc quá tôi lại thấy buồn nôn, cứ nhón tới nhón lui, đến lúc muốn nôn lắm rồi tôi mới bảo Phong tắt xe vào trong cho tôi nôn cái đã.

Cứ tưởng Phong ngồi trên xe không xuống chứ, ai dè thấy tôi bay ra ngồi xuống đường nôn khốc nôn tháo anh cũng chạy xuống theo. Vì lưng tôi đau nên anh không võ được đành chuyển sang vuốt ngực. Vừa vuốt anh vừa bịt mũi, miệng lèm bèm:

- Mẹ...cô ăn gì mà đậm mùi vậy hả?

Tôi miệng mồm đầy chất nôn, ủa ủa mấy cái nữa mới nói:

- Ăn lẩu mắm.

Phong vỗ đùi cái đét, anh hét:

- Con gái vừa mắm không ngán mắm hả, sau này biết sẽ nôn thì đừng ăn đồ nặng mùi. Ăn thì ngon chứ lúc nôn ra thì gớm chết bà đây này.

Tôi kệ anh ta cứ nôn đã, có mà biết hôm nay nôn tôi cũng ăn. Ôi trời, lẩu mắm bà vú Huệ nấu ngon nhưt nách không ăn thì phí phạm tài nguyên lắm.

Thấy tôi xanh mặt nôn đến mặt xanh mặt vàng, Phong vừa vuốt ngực vừa lấy khăn giấy có sẵn trên xe lau miệng cho tôi. Mặc dù anh nhăn mày nhăn mũi nhưng vẫn rất chu đáo, lau sạch sẽ không để chút dơ nào. Nôn xong tôi lại được anh dìu ngồi vào trong xe, chạy thêm nửa tiếng nữa mới ra đến trạm xá. Mà xui xẻo, trạm xá giờ này đóng cửa tôi thôi rồi, thấy Phong đập cửa kêu mấy bận vẫn không thấy ai ra, tôi mới ngo đầu qua cửa sổ, nói với anh:

- Thôi đi đi, tôi đỡ rồi, về nhà nằm mai khỏe thôi.

Nói là nói vậy cho Phong yên tâm chứ tôi giờ oải lắm, người thì nóng rần rần, đầu đau, lưng cũng đau, mà khi nóng khi lại lạnh run, chẳng hiểu bệnh kiểu gì.

Phong ngồi vào xe đánh vô lăng cho xe đi, tôi lại mệt quá ngủ quên lúc nào không biết. Đến khi tỉnh dậy thì thấy mình đang bị kim tiêm vào tay, đau đến giật giật. Thấy tôi tỉnh, Phong đứng bên mừng quýnh, anh lại gần tôi, hỏi:

- Cô tỉnh rồi à, khi nãy cô ngất tôi sợ chết khiếp.

Tôi mơ màng, đợi cô y tá tiêm xong sau đó chỉnh tốc độ truyền nước, tôi mới hỏi anh:

- Anh đưa tôi đến bệnh viện hả?

Phong kéo ghế, anh gạt đầu, ngáp mấy cái:

- Ủ... cô nóng quá tôi không dám đưa cô về sợ có chuyện gì. May là tôi đưa cô đi bệnh viện, bác sĩ nói cô bị sốt siêu vi cộng thêm hành sốt do vết thương sau lưng nữa. Không đưa lên viện cho người ta xử lý vết thương là có nguy cơ nhiễm trùng rồi hoại tử đó.

Tôi cả kinh không nghĩ là nguy hiểm đến vậy, eo sợ quá sau này không dám ý y vào bệnh nữa. Nhờ mai có ngày chết không kịp trần trời. Ghê.

- Cô ngủ thêm chút nữa đi, truyền hết chai nước biển này tôi đưa cô về.

Tôi gạt đầu, dù gì bây giờ cũng mệt, ngủ thêm chút nữa cũng không sao.

Lúc tỉnh dậy đã gần 6 giờ sáng, bên cạnh Phong đang lái xe, còn tôi thì an vị trên xe từ khi nào. Thấy tôi tỉnh, anh cười nhạt, hỏi:

- Cô đỡ chưa, khi nãy cô ngủ ngon quá nên tôi bồng cô lên xe luôn. Đói bụng không?

Tôi chớp chớp mắt, sờ sờ lên trán, vẫn còn nóng nhưng mà đỡ hơn đêm qua rồi. Bụng kêu ọp ẹp, hình như đói nên tôi gạt đầu.

Phong vừa lái xe vừa nhìn tôi cười:

- Cô ngủ ghê thiệt, ngủ mà kêu không nghe, tôi bồng cô nặng muốn xụi tay. Chờ chút, tôi lái xe vào trong thị xã rồi đưa cô đi ăn phở. Ở đây phở cũng gọi là lắm chứ không thua gì thành phố đâu.

Tôi gạt gù, bây giờ ăn gì cũng được, tôi không có cảm giác thèm thuồng mấy.

Chạy thêm một đoạn nữa Phong cho xe dừng trước tiệm phở gần chợ. Giờ này thị xã đông đúc tấp nập người chứ không có buồn tẻ như trong nhà chồng tôi. Vào ăn tô phở nóng ấm, lúc ra xe tôi lại thấy mệt. Phong cũng hiểu ý, anh cho xe chạy thêm một đoạn nữa thì dừng trước một căn nhà trong khu dân cư, nhà không to nhưng nhìn đẹp mắt. Thấy tôi vẫn ngồi lý không đi xuống, anh mới đi lại gần mở cửa xe cho tôi, sau đó nói:

- Hôm nay cô nghỉ ở đây đi, chiều tôi đưa cô về.

Tôi bước xuống xe, tay được Phong nắm kéo vào trong. Tôi ù ù cạc cạc không biết gì lại hỏi:

- Nhà ai đây, sao không về nhà, lẽ ba má không thấy tôi thì sao?

- Cô lo gì, cứ nghỉ cho khỏe đi. Tôi gọi về nhà rồi, yên tâm

Tôi nghĩ thầm trong lòng thế thì được chứ không thừa gì mà đi ông bà khéo chứ tôi chết mất. Bộ dạng dử tợn của ba chồng tôi hôm qua vẫn còn làm tôi ám ảnh lắm

Thấy tôi không nói gì, Phong liền kéo tay tôi đi vào trong. Vào trong nhà, nhà này nhìn cũng đẹp mắt, nội thất bàn ghế hiện đại đẹp đẽ lắm. Anh dắt tay tôi vào phòng, ấn tôi ngồi xuống giường, giọng anh khá dịu dàng:

- Nay cô ngủ thêm đi, hôm nay ở đây nghỉ ngơi không cần làm gì hết. Sức khỏe của cô dù sao cũng quan trọng hơn.

Tôi gật đầu, công nhận mệt thật, bây giờ về nhà nằm ý mãi trên phòng cũng không được. Thôi, coi như lâu lâu được nghỉ dưỡng một hôm đi.

- Ủi hôm nay nghe theo anh vậy.

- Vậy cô nằm xuống đi, tôi đi ra ngoài một chút.

Phong đi rồi tôi mới thông thả nằm xuống, vết thương sau lưng còn đau lắm nên cũng không tiện cho nằm thẳng, tôi đành nằm úp xuống nệm, ngẫm nghĩ về cuộc đời. Thiệt sự Phong cũng tốt, ngoài những lần khắc khẩu với nhau ra thì anh ta vẫn rất quan tâm đến tôi. Thú thật bây giờ kêu tôi yêu anh ta thì cụ cớ tôi mà sống dậy tôi cũng không làm được. Chẳng có ai mới một sớm một chiều đã yêu được nhau, nếu có thì cũng là quen biết nhau từ đâu đâu mới nảy sinh được tình cảm. Còn này, tôi với Phong 2 con người 2 tính cách, đã vậy lại còn chưa từng biết nhau từ trước mà bảo yêu nhau yêu được thì tôi cũng lạ. Nhưng mà nói đi cũng nói lại, tôi với Phong sống chung rất tốt, không quá thân thiết nhưng cũng không hà khắc hay làm khổ gì nhau. Haizzz thôi thì từ từ đi, chúng tôi xem ra có duyên, còn về có nợ nhau không thì để thời gian từ từ trả lời.

Suy nghĩ một hồi lại thấy đau đầu, tôi nhắm mắt quyết định làm một giấc nữa. Không hiểu có phải do thuốc bác sĩ kê có thuốc ngủ hay không mà tôi ngủ từ hôm qua đến giờ vẫn còn díp mắt vào. Đang lịm đi lại nghe tiếng động, thấy Phong đang đi vào. Trên tay anh là mấy chai nước suối kèm ly nước cam to ụ. Thấy tôi vẫn chưa ngủ, anh hỏi:

- Sao, khó ngủ hả?

Tôi gật gù:

- Có chút.

Phong cười cười, anh ngồi vào bàn chắc là định làm việc. Nhìn anh ngáp ngắn ngáp dài, tôi thấy cũng thương bèn nói:

- Anh cũng ngủ chút đi, đêm qua tới giờ tôi thấy anh có ngủ đâu.

Phong gõ gõ mấy cái trên bàn phím:

- Nhà này có duy nhất 1 cái giường này thôi, tôi mà ngủ thì cô ngủ đâu. Cô cứ ngủ đi cho khỏe, lát tôi ra xe ngủ sau.

Nghe anh nói mà thấy thương, tôi nhanh miệng bảo:

- Thì anh lên giường mà ngủ, bình thường ở nhà toàn ngủ chung, bữa nay bày đặt ngại ngùng. Gớm

Nghe tôi nói Phong quay lại nhìn tôi, tôi cũng rất thức thời bèn xê dịch vào trong để chừa lại khoảng trống đủ cho anh nằm. Thấy chắc coi bộ cũng hợp lý, Phong bèn cởi áo thun bên ngoài ra. Ô mẹ ơi, bển ghê, body này thơm phưng phức đó đa....

- Ê lau nước miếng đi, chảy nhiều nhão ra giường bây giờ. Tôi biết tôi nhìn ngon cơm nhưng cũng đâu cần cô biểu hiện biến thái đến vậy. Cô thèm lắm hả?

Thèm thèm, thèm bỏ mẹ ra đây này!

Nhưng mà dù sao tôi cũng là con gái nên giữ tự trọng một chút. Liếc mắt, tôi không thèm nhìn nữa, để không anh ta lại nói tôi háo sắc. Hừ hừ vài tiếng tôi quay mặt vào trong chuẩn bị ngủ.

Chỗ giường bên cạnh lún xuống một đoạn, tôi nằm bên đây cảm nhận được cả hơi thở của anh. Phong thiệt sự rất thơm, trên người lúc nào cũng nhàn nhạt mùi thơm giống như mùi của lúa, cái mùi nhẹ nhàng thanh mát mà ngày hè lúc còn nhỏ tôi thường theo lũ bạn đi xem người ta gặt hái mỗi dịp thu hoạch. Bây giờ chỗ tôi cũng hạn chế làm nông rồi, mà có làm cũng không còn được như xưa nữa. Máy móc hiện đại, vụ mùa đòi hỏi muốn kiếm lại cảm giác ngày xưa cũng không còn dễ dàng gì.

Suy nghĩ miên man, kể bên lại nghe tiếng Phong rì rì:

- Cô có thấy thiệt thòi không?

Thiệt thòi sao???

- Không có.

- Ừ tôi biết cô.....

Biết gì... thôi kệ anh, tôi ngủ đã....buồn ngủ lắm rồi không rảnh nghe nữa đâu.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Cậu Tư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8

- Này dậy... uống thuốc...

Đang còn mơ màng say kê, nghe tiếng ai đó kêu tôi choàng mở mắt. Trước mặt tôi, Phong đang đứng nhìn tôi, trên tay anh là tô gì đấy nóng hổi còn nhìn ra được khói đang bốc lên. Uể oải toàn thân, tôi xoay đầu vào trong, muốn ngủ tiếp.

Lim dim vài giây lại bị Phong sốc dậy, anh cảm rần:

- Cô ngủ thành heo à, dậy đi ăn chút cháo rồi uống thuốc.

Tôi ngồi dậy trong tư thế mệt mỏi, vỗ vỗ vào đầu mấy cái, tôi hỏi:

- Cháo gì vậy, tôi không thích ăn cháo.

Phong ngồi kế bên tôi, anh một tay bưng tô cháo, một tay đánh cháo lên xuống cho mau nguội. Cũng không quên cầm bằm lâu bàu:

- Tôi nấu, cô ăn đi, không về mất miếng thịt nào cô lại ong ong là tôi bỏ đói cô.

Tôi bĩu môi nhưng trong lòng vẫn thấy dễ chịu, chỉ ít "chồng" tôi cũng không đến nỗi tệ. Ô bây giờ còn nấu cháo cho tôi nữa này, kiểu này thì tôi thương anh mất.

Phong đưa tô cháo đến trước mặt tôi, anh nói:

- Cầm lấy, tự mức ăn đi.

Người người mùi cháo, mùi cũng thơm đấy. Nhưng mà lâu lâu có dịp, hành anh ấy một chút xem sao.

- Ui tay tôi đau quá không nhắc nổi luôn nè.

Phong thấy tôi than thở, anh dè dặt nhìn nhìn:

- Tay bị gì?

- Chắc bị đánh trúng rồi, hôm qua không đau mà hôm nay sao đau dữ vậy nè. Huhu.

Tôi diễn ghê lắm, ôm tay coi bộ muốn lăn lộn. Phong có vẻ tin, anh rút tô cháo về, múc một muỗng thổi thổi mấy cái rồi đưa đến miệng tôi. Giọng anh không ngọt không nhạt, nói:

- Hà miệng ra, ăn đi.

Tôi liếc mắt kiêu uất ức nhưng trong lòng lại đang cười như điên, cái cảm giác được trai đẹp hầu hạ sướng phải biết.

- Từ từ thôi, anh dứt nhanh quá tôi ăn phồng hết lưỡi bây giờ.

Phong lại nhìn tôi, gương mặt nam thần có chút muốn co giật, thái độ này là thái độ không vui. Nhưng mà kệ, tôi vui là được.

Dần co mười mấy phút tôi cũng ăn hết tô cháo hành không có thịt thà gì, chưa bao giờ ăn cháo

thấy ngon đến như vậy. Nhỏ đến lớn có bệnh cũng một mình tự nấu tự ăn, ba mẹ tôi bận đi đánh bài nên chẳng bao giờ dứt tôi ăn kiểu này. Phong...có lẽ là người đầu tiên chăm sóc tôi kỹ càng khi tôi bệnh. Ôn này, tôi sẽ nhớ.

Thấy tôi nhìn anh chăm chú, anh cười đều, nói:

- Gì, cảm động hả. Thôi dẹp đi, tôi thương tôi thôi, cô mà bệnh thì tôi mệt.

Tôi lại vênh mặt:

- Thế... cho nên...

Phong âm ừ:

- Cho nên tôi phải chăm sóc cô tránh cho bản thân tôi mệt.

- À thì ra vậy.

Thấy tôi vẫn ngồi ngốc Phong đang tách thuốc trên bàn cho tôi, anh đưa đến trước mặt tôi, lèm bèm:

- Cô bệnh mà tôi mệt, uống nhanh đi, tôi đưa cô về.

Tôi gật gật đầu, bây giờ hơn 2 giờ chiều rồi, về kịp cơm chiều là hợp lý nhất.

Uống thuốc xong Phong đưa tôi về lại nhà, lúc đi ngang qua trạm xá khi tối. Tôi cũng buồn nên pha trò cho vui:

- Cái trạm xá này đập luôn cho rồi, dân bệnh mà đóng cửa đi ngủ. Lỡ người ta muốn đi để thi sao trời, không lẽ nín để chờ mấy bà này dậy hả?

Phong tập trung lái xe, anh không nhìn về tôi nhưng vẫn góp miệng:

- Con tôi sẽ không đẻ ở đây, cô yên tâm.

Cô yên tâm? Ủa ý gì đây, là sao tôi không hiểu?

Suốt dọc đường về tôi cứ suy nghĩ mãi về câu Phong nói khi ngang trạm xá. Là anh ta nói tôi sẽ không đẻ ở đó hay là anh ta sẽ không cho vợ anh ta sinh con ở đó? Khoan. Cả hai đều là tôi mà, đúng không nhỉ? Ôi hôm nay tên Phong làm tôi hoang mang quá, lại còn "cô yên tâm" nghe oách xà lách ghê.

.....

Lúc về đến nhà đã gần 4 giờ chiều, Phong lái xe vào garage xe sau đó đưa tôi lên phòng. Lúc vào nhà gặp anh Ba Thành mới từ phòng của ba chồng tôi ra. Thấy tôi, anh Ba lo lắng, hỏi han:

- Em dâu, thấy sao rồi, khỏe chưa?

Tôi gật đầu, cười nói với anh:

- Dạ em khỏe, không sao đâu anh Ba đừng lo.

Anh Ba gật gật đầu, anh lại nhìn lên Phong, thấy Phong vẫn không nói câu gì. Anh Ba mới hỏi:

- Phong, ba tìm em, muốn mở công ty riêng sao không nói anh với ba. Mà mở công ty làm gì, vào công ty nhà mình làm có phải tốt hơn không?

Mở công ty sao, Phong muốn gây dựng sự nghiệp cho riêng mình à?

Phong nắm lấy khuỷu tay tôi, anh đáp lại anh Ba Thành:

- Ba tìm em làm gì?

- Anh không biết, em vào hỏi ba đi.

Phong hừ hừ vài tiếng, tôi đứng kế anh nên biết anh rất không vui. Nói với Phong xong, anh Ba Thành lại quay sang tôi, gương mặt anh nhu hòa dễ chịu chứ không giống với khi nãy nói chuyện với Phong.

- Em dâu lên phòng nghỉ đi, bệnh chắc khó chịu lắm. Có gì thì nhớ xuống nói chị Thắm, nghe em.

Tôi cười cười gật đầu cảm ơn anh Ba, nói ra thì anh chồng này cũng tốt, từ đầu đến cuối đối xử với tôi rất dễ chịu.

Anh Ba đi rồi, Phong lại quay về bộ dáng cà lơ phất phơ, anh nắm tay tôi, kéo tôi lên phòng. Thấy anh không vô tìm ba chồng, tôi mới hỏi:

- Ba tìm anh mà, anh xuống ba đi, tôi tự đi lên được.

Phong vừa đi vừa nói:

- Không quan trọng.

Tôi nheo nheo mắt, mắt nhìn về phía Phong. Cảm giác của tôi cho tôi biết được rằng Phong mỗi khi đối mặt với gia đình anh thì anh có bộ dáng khác, mỗi khi không có ai thì lại là một bộ dáng khác, không hề giống nhau. Cứ như bản thân anh luôn muốn che giấu cái gì đó, luôn muốn để người ta thấy bản thân mình rất bất tài lại rất tệ...

- Phong này.... tôi thấy anh lạ ghê.

Đi đến trước cửa phòng, Phong nghe tôi nói gì bâng quơ, anh khó hiểu mới hỏi:

- Lạ ghê? Lạ cái gì?

Tôi đi vào trong phòng, chậm rì rì nói:

- Không biết, tôi thấy anh sao sao á mà cụ thể sao thì tôi không rành. Để khi nào tôi chắc chắn tôi nói anh nghe.

Phong nhếch môi khinh bỉ, anh cười:

- Cô lại lên cơn rồi.

Mẹ.... lên cơn? Nói nghe muốn vào mặt ghê, công nhận tôi với anh ta chẳng bao giờ nói chuyện đàng hoàng với nhau được.

.....

Cơm chiều, tôi cũng theo chân Phong xuống phòng ăn. Phong dặn Thu Cúc nấu cho tôi cháo thịt băm chứ ăn cơm sệt tiêu hóa không tốt dễ hành sốt trở lại.

Bữa cơm chiều hôm nay tương đối im ắng, chắc qua vụ ngày hôm qua tôi bị đánh đến sốt nên cả nhà thấy ngại. Mà tôi vẫn như cũ, suốt buổi cặm cụi ăn cháo trong tô của mình không biểu hiện thái độ gì là khó chịu.

Cuối buổi, ba chồng tôi mới hỏi:

- Vợ thằng Phong, con khỏe chưa?

Nghe ba chồng hỏi, tôi gật gật đầu, nhanh lẹ trả lời:

- Dạ con đỡ rồi ba.

Ba chồng tôi gật đầu, ông cũng không hỏi gì thêm. Má chồng thấy tôi ít nói, bà quan tâm:

- Lái, ngày mai má kêu con Li sắc thuốc cho con với con Thắm uống đặng điều dưỡng thân thể. Thuốc có đắng nhưng mà ráng uống nha con.

Nghe đến thuốc tôi thấy tê dại trong lòng nhưng mà dù sao cũng là ý tốt của má, uống cũng tốt cho cơ thể nên tôi không từ chối.

- Dạ, để mai con sắc luôn cũng được, bé Li chắc nó chưa khỏe đâu.

Má chồng tôi xua tay:

- Thôi, không con Li thì con Cúc, bà vú, con đang bệnh không cần xuống bếp làm gì. Ăn xong cứ lên phòng mà nghỉ, cần gì kêu thằng Phong xuống nói với má, không thì nói với chị Thắm. Trong nhà đâu có thiếu người đâu con.

Má chồng tôi công nhận bà hiền thiện, nói cái gì nghe cũng hợp lý hiền hậu chứ đâu có như ba chồng tôi...

- Dạ con cảm ơn má.

- Ổn nghĩa gì, trong nhà này ai mà bệnh má cũng xót. Thôi ráng ngủ nghỉ cho khỏe đi con.

Tôi gật đầu, lại thấy má Vũ nhìn tôi, đang định hỏi thăm thì nghe Phong lên tiếng.

- Di Vũ khỏe chưa?

Má Vũ hình như không ngờ Phong sẽ hỏi vậy, tôi thấy má kiểu như ngại ngùng, bà trả lời:

- Ổi di khỏe rồi Phong.

Phong thấy tôi ăn chưa hết tô cháo, anh kéo cái tô đến trước mặt tôi, ra hiệu ý bảo ăn cho hết. Tôi thì thiệt ngán cháo lắm rồi nhưng không nể mặt anh không được đành cặm cụi ăn tiếp.

- Di khỏe rồi thì tốt, nghe Thu Cúc nói đi trước khi uống thuốc có uống nước dừa hả?

Đừng nói là má Vũ mà ngay cả mấy người trên bàn ăn cũng đều ngạc nhiên trở mắt nhìn Phong. Tôi cũng đưa mắt nhìn anh, thấy anh chỉ nhìn chăm chăm về phía má Vũ. Phía bên kia má Vũ gương mặt có chút xanh xao, chắc do vẫn còn di chứng của trận tiêu chảy đau bụng hôm qua.

- Ổi đi có uống dừa dứa sau nhà mình, thấy ngon quá nên kêu thằng Dừa hái xuống một buồng. Vẫn còn sau hè mấy trái... bộ có gì hà Phong?

Phong uống ngụm nước lại nói tiếp:

- Vậy ời hiểu sao mà đau bụng tiêu chảy chưa dĩ?

Ổ uống nước dừa thì có liên quan gì tới đau bụng tiêu chảy ta???

Ba chồng tôi coi bộ không vui, mặt ông hậm hực:

- Phong, con gì thì mày nói thẳng ra đi. Úp úp mờ mờ với dĩ Vũ mày làm gì?

Phong cười nhạt, biểu cảm rất là khinh thường:

- Ba làm cái gì gấp gáp vậy, đừng tới cục cưng nhỏ của ba nên sùng sỏ với con cái hả?

- Cái thẳng mắt dạy này.

Thấy ba chồng tôi giận dữ mắg Phong, má chồng tôi liền đứng lên định can ngăn thì lại bị ba chồng tôi mắg cả.

- Bà chiều nó dĩ, bà chiều nó riết dĩ để rồi nó leo lên đầu lên cổ tôi ngồi. Vô phúc, vô phúc mới có thẳng con mắt dạy hỗn láo như nó. Đừng là con hư tại mẹ cháu hư tại bà mà.

Tôi cả kinh, ba chồng tôi bị sao vậy? Nhìn ông con người nho nhả trí thức mà sao lại lộng quyền hà khắc với vợ con tới mức đó chứ?

Anh Ba Thành thấy má chồng tôi bị mắg vô duyên vô cớ, gương mặt hòa nhả của anh cũng hiện lên tầng không vui.

- Ba, việc nào ra việc đó, má có làm gì có lỗi đâu mà ba nặng lời. Còn Phong nữa, em nói thẳng ra luôn dĩ chứ úp mờ làm chi cho có chuyện vậy?

Tình hình căng thẳng quá, trên bàn cơm chỉ còn tôi với chị Thắm là ngồi im một chỗ. Mà đứng thôi máu mủ người ta gây nhau thì không sao chứ tọc mạch người ngoài bộn tôi vào thì kiểu gì cũng mang tiếng mắt dạy với nhà chồng. Nhìn má chồng thấy thương thiết nhưng dù sao cũng còn hai anh em Phong bảo vệ, tôi né trước kéo năm không cũng trúng đạn.

Phong lại cười, ba người đàn ông này đáng đáp ngồi ngồi khi giận lên cũng đẹp nữa đa...

- Cái nhà này từ lâu lộng quyền lộng hành lắm rồi. Thuốc giải độc gan điều hòa khí huyết trước ông thầy Mộc có nói tránh ăn uống đồ mát trước khi uống thuốc. Dĩ Vũ dĩ nghe không rõ hay sao hả dĩ?

Má Vũ lấp ba lấp bắp:

- Ổ dĩ...dĩ không có biết..

Phong lại cười nhạt:

- Dĩ không biết thì cũng đành dĩ nhưng vợ con không không cũng bị vạ lấy để giờ vết roi sau lưng nhiễm trùng hành nóng sốt cả đêm. Ai nặng ai nhẹ, nhìn vô biết chứ hả dĩ?

Trong lòng tôi lộp độp vài tiếng, mẹ ời này là Phong đang thay tôi hà giận đó hả trời. Có giống truyện ngôn tình lắm không vậy?

Ba chồng tôi biến sắc, ông nhìn má Vũ sau lại nhìn sang tôi. Tôi rụt cổ cúi đầu uống nước không dám ngẩng mặt lên nhìn ông. Má Vũ kể bên thần sắc càng ngày càng nhạt không biết là do nguyên nhân gì...

- Thì thôi dĩ con không biết... chuyện lỡ rồi có gì lớn đâu.

Nghe ba chồng tôi nói, Phong coi bộ khó chịu:

- Con nhớ có lần con cũng uống mấy trái dừa dứa rồi uống thuốc má sắc cho cũng đau bụng tiêu chảy y như dĩ mà có ai ngó ngang tới ngoài má đâu. Giờ chuyển qua dĩ thành có người hại, ở cái nhà này ai dám hại cục vàng cục ngọc của ba chứ hả.

Phong nói câu nào là độc câu đó, ba chồng tôi ngượng tái mặt mày. Ông đập bàn, quát lớn:

- Bây giờ mày muốn kiểm chuyện hay sao?

Phong cũng không vừa, anh đứng phắt dậy, kéo ghế cái đùng, ào ào nói:

- Nhà này còn mấy mạng nữa không phải một mình bà Vũ, còn nếu ba thấy đám này không cần thiết thì một câu con tự rời đi. Đừng có chuyện gì liên quan đến bà Vũ cũng quan trọng hóa lên rồi coi thường mạng người. Gia đình bên Lài cũng không có vừa, đừng để người ta vác đơn đi kiện bạo hành con gái người ta.

Nói rồi anh bỏ đi, khi đi ngang sang tôi anh cũng không quên hét vào mặt tôi ra uy:

- Còn em đi lên phòng uống thuốc.

Tôi chưa kịp hoàn hồn đã bị Phong lôi sền sệt lên lầu. Đến trên phòng, Phong nhẹ tay ra hắt, anh buông tay tôi ra rồi tự đi lại ghế ngồi xuống. Gương mặt cực kì thông dong không giống một chút gì so với bộ dáng đùng đùng sát khí khi nãy. Tôi thật không biết mình có nhìn nhầm không, thật sự quá khác biệt rồi.

Tôi đi lại bàn, rót một ly nước, nhìn nhìn anh, tôi vờ hỏi:

- Thế là má nhỏ không phải bị người ta bỏ thuốc hả?

Phong lại đốt một điếu thuốc, rít một hơi khói, anh nhàn nhạt trả lời:

- Không chắc.

Tôi trở mặt:

- Không chắc? Không chắc mà hỏi nãy nói chắc nịch vậy ông?

Phong lại nhìn tôi, anh cười cười:

- Tôi thay cô trút giận mà giờ cô đi trách móc tôi à

- Ồ không, tại vì tôi thấy anh nói chắc ăn quá tôi tưởng là y vậy.... Nhưng mà cái vụ uống nước dừa là có thiệt đúng không?

Phong gật đầu:

- Ừ thật, tôi từng bị qua nên biết, còn chuyện di Vũ tôi không chắc. Nhưng cô bị đánh tôi làm chồng cũng phải ra mặt biểu hiện thái độ một chút không sau này người ta lại được nước ăn hiệp cô.

Tôi xì một tiếng, trông thế mà đáng yêu. Hôm nay lại còn biết thay tôi trút giận nữa đấy.... Tôi chạy đến gần Phong, ngồi chồm hóm xuống đất nhìn nhìn anh, hai mắt chớp chớp kiểu dễ thương, tôi thấp giọng, hỏi:

- Anh mà còn quan tâm tôi nữa tôi sẽ động lòng yêu anh đấy.

Anh cúi thấp đầu xuống gần mặt tôi, bốn mắt nhìn nhau, anh cười siêu đẹp, khẽ nói:

- Cũng được chứ có sao, tôi không ngại.

Ồ....tôi đứng hình mất mấy giây, cái biểu cảm này... mẹ nó, đã đẹp trai rồi còn đi thả thính lung tung nữa, máu sắc nữ lại nổi lên. Thiệt bây giờ có nước đề ra hôn mới thỏa được nổi lòng....

Thấy tôi ngơ ngác quá, Phong búng một cái lên trán tôi, anh bật đứng dậy:

- Lau nước miếng đi kia, dơ quá rồi đấy.

Nước miếng, đâu, có đâu??? Tôi đưa tay lên miệng sờ sờ... mẹ có đâu chứ, tên điên này.

Phong cời áo ngoài, anh đi đến bàn máy tính chắc là định làm việc tiếp. Thôi, từ hôm qua đến giờ anh cũng đủ bận với tôi rồi, bây giờ nên trả tự do lại cho anh. Tôi đứng dậy, mở tủ lấy bộ quần áo sau đó đi vào trong tắm táp thơm tho. Đêm nay "vợ chồng" tôi chắc không xuống nhà dưới nữa rồi.

.....

1 tuần sau.

Bệnh của tôi đã dứt hẳn, vết thương sau lưng cũng lành, có con bé Li là thấy thương, đến bây giờ mới đỡ hơn được một chút.

Qua cái ngày gây nhau với ba chồng tôi hôm đó, thái độ của ông ấy với tôi khác hẳn. Sau hôm gây nhau trên bàn ăn, ông gọi tôi vào rồi cho tôi 10 triệu. Ông bảo để mua đồ ăn cho mau lợi sức. Tôi lúc đầu không nhận, cò ke cả buổi cuối cùng ôm trọn 10 triệu lên phòng. Ôi mẹ ơi sướng tê tái, tôi ngoài mẹ trai đẹp ra thì còn được cái mẹ tiền. 10 triệu này phải lương hơn 2 tháng làm thêm, cực lắm.

Phong thấy tôi ôm 10 triệu lên phòng với gương mặt thỏa mãn, anh khinh bỉ ra mặt. Nhưng thay kệ anh, có tiền có quyền, tôi không thèm quan tâm đến anh ta.

Nói chung thái độ mấy người trong nhà đối với tôi rất tốt, riêng mẹ Huệ là kỳ cục. Bà ấy đánh tôi xem chút thân tàn ma dại mà một câu xin lỗi cũng không thoát ra mồm. Lần lúc đi thấy tôi, bà ấy cười chào cái rồi đi mất, một tiếng "Mợ Tư" cũng không kêu được. Khi nói cũng biết tôi tức đến mức độ nào rồi, mẹ ma vú dài này không trị bà ta một lần là không được mà.

Nghĩ tới nghĩ lui, tôi đã nghĩ ra cách.... hehe...

.....

Sáng sớm, tôi đi xuống nhà bếp từ sớm, thấy mọi người đang nhặt rau quế với ngò gai lát nữa ăn phở. Mẹ Huệ nấu phở bò rất ngon nên bữa sáng bà ta rất hay nấu. Từ hồi tôi về đây tới giờ 10 lần tôi thấy đủ 10 lần. Hề bà vú bà nấu phở là kiểu gì ba chồng tôi ăn xong cũng cho bà ta mấy trăm bồi dưỡng. Hình như ba chồng tôi khoái ăn phở nên mẹ vú cứ 1 tuần nấu đâu 2-3 lần. Mỗi lần nấu xong ầm vài trăm nghìn xài cho vui cửa vui nhà. Hôm nay cũng lại là phở, công nhận không phải mấy bào chứ bà vú này bào tiền ba chồng tôi còn hơn cả cái máy.

Bé Li thấy tôi xuống sớm, nó cười hỏi:

- Mẹ, xuống sớm vậy mẹ?

Tôi tìm cái ghế, ngồi xuống phụ mọi người nhặt rau:

- Ủ em đỡ chưa?

- Dạ con đỡ rồi, bình thường rồi mẹ.

Tôi xoa xoa đầu con nhỏ, thấy thương ghê, mới bấy lớn mà chịu đòn roi thê lương. Nghĩ nghĩ lại cay cú mẹ Huệ, chưa kịp chửi đã nghe tiếng bà ta lãnh lút:

- Con Li, mầy nhặt rau lẹ coi, ông bà sắp thức rồi mà mầy còn mò.

Tôi gai mắt, bực luôn:

- Vú từ từ, ở đây bao nhiêu người làm, một chút là xong chứ có gì mà vú la giỡn vậy?

Mẹ Huệ thấy tôi nãy giờ rồi nhưng không chào cũng không hỏi, bây giờ nghe tôi nói nên sẵn giọng luôn.

- Ủa mẹ Tư, bà giao cho tôi quản lý mấy đứa này. Tôi mà không cầm chừng là tại nó làm biếng lười. Ở cái nhà này tôi là phận làm công thiết chứ cũng sống lâu năm ở đây rồi, tánh nết đứa nào đứa nấy tôi hiểu hơn mẹ. Cái con Li mẹ không nói nó là nó đừng đẩy liền cho Thu Cúc. Không canh nó nó không coi lớn nhỏ ra gì đâu mẹ ơi.

Gớm, bây giờ lại còn khoe khoang là sống lâu ở đây nên được quyền này kia, nghe ngứa tay dễ sợ.

- Vú ơi cũng toàn là người trong nhà không vú phân chia giai cấp làm gì. Nói như thế thì nãy giờ vú gắp con vú cũng có chào đâu. Rõ ràng con là Mẹ Tư, mà tiếng mẹ thì có hơn tiếng vú không?

Mẹ Huệ cứng họng, tôi thấy bà ta như kiểu muốn bốc hỏa rồi nhưng chắc ngại thân phận không dám gây nhau với tôi. Mẹ bà...sống lâu mà ngu thì vẫn là ngu, chứ sống lâu cũng có thể hiện được đẳng cấp siêu phàm đâu chứ.

Tôi nói cho hả giận chứ cũng chẳng rảnh đôi co với bà ta làm gì. Tôi quay vào trong, nhặt rau với bọn bé Li, mấy mẹ cháu nói chuyện hí ha hí hửng mặc kệ mẹ vú già lảm chuyện.

Thấy tôi không quan tâm, mẹ vú giãy nảy lên đi vào bếp một đoạn, thấy mẹ ta đi vào tôi liền kể tai bé Li nói nhỏ. Nghe xong con bé cười thút thít, tôi lại hí hửng trong lòng. Bà nhè bà vú, bà ác hơn đừng trách người ta mất nghĩa.

Mặt Trời ló dạng, ba má chồng tôi cũng dậy đông đủ cả. Mọi người ngồi vào bàn ăn, tôi với chị Thắm mỗi người một tay giúp mẹ vú dọn phở lên bàn. Ba chồng tôi nghe là phở, vui vẻ ra mặt:

- Hôm nay vú nấu phở nữa à, ngon lành tôi lại cho tiền thưởng.

Tôi nhìn mẹ vú, bà ta gương mặt tươi như gái 18 tuổi, mẹ cười già là, nói:

- Ông thích là tôi vui rồi, tiền nong gì đâu ông.

Tôi xì một tiếng, nói xạo thiệt luôn á!

Ba chồng tôi trộn phở lên, gắp một đĩa cho vào miệng đã phải nhả ra ngay. Ông uống vội uống vàng nước lọc, bực dọc quát:

- Trời đất, vủ nấu cái gì mặn như muối lòi ai mà ăn cho nổi.

Hết ba chồng tôi rồi đến má chồng tôi cũng nhăn mặt:

- Mặn quá trời quá đất, bà nấu kiểu gì kỳ cục vậy vủ?

Bà vủ mặt xanh lè, mắt tròn tròn ngạc nhiên lắm, bà ta lấy cái muỗng húp chút nước phở. Tự bà ta cũng thấy mặn không chịu nổi phải uống mấy hơi nước mới thôi. Thấy bộ dáng lúng túng của bà mà tôi vui muốn xỉu, cho vừa lắm.

Phong ngồi bên cạnh, anh nhanh chóng buông đũa, hếch vai:

- May quá chưa ăn.

Mụ vủ càng nghe mặt càng tái, tôi chắc bà ta không hiểu nguyên nhân tại sao mà nước phở lại mặn lè. Mà làm sao bà biết được, từ cái hồi bà vừa bắt nổi nước lèo thì tôi đã cho một đồng muối vào rồi. Tính bà vủ này hóng hách lắm, bà lại ý y nấu ngon nên đầu thêm nêm nếm lại làm gì. Tôi để ý mấy lần nên mới chơi chiêu này với bà, chứ bà mà cẩn thận thì tôi cũng không dám làm. Cái đó là do bà ta, làm cho người ta mà không cẩn thận thì bị vậy là vừa. Mà ai biểu bà ác nhơn với tôi, người như bà không nói đạo lý được chỉ có cách chơi muru hèn kể bản mới trả được thù.

Tôi nhìn vủ Huệ bị ba chồng tôi giảng đạo mà tôi vui trong lòng. Muốn cười lắm nhưng không dám, đành ráng nhin để lát lên phòng cười sau. Vủ Huệ mặt mày đen thui, lại bị ba chồng tôi trừ nửa tháng lương vì tội không cẩn thận. Nhìn mặt bà ta sắp khóc đến nơi, má chồng tôi chắc thấy thương quá nên mới can ba chồng tôi lại. Má nói với vủ Huệ:

- Thôi sau này vủ cẩn thận chút, giờ vủ xuống sau nhà thay đồ đi, đi theo tôi qua nhà chú Sáu ăn đám hỏi. Đi đi vủ.

Vủ Huệ rung rức nước mắt, bà bèn lên đi xuống sau, lúc đi ngang qua tôi cơ hồ bà không phát hiện ra tôi đang cười thầm. Haha...công nhận vui thiệt.

Vì phở quá mặn nên má chồng tôi kêu chị Thắm xuống bếp nói Thu Cúc lấy thịt bò ra nấu mì cho cả nhà ăn. Đang ăn sáng được một đoạn lại nghe có tiếng vủ Huệ hét lên từ sau nhà:

- Trời đất ơi, con quý mèo này, sao mày dám quào rách áo dài tao. Trời ơi là trời...

Tôi lại nhin cười tập 2, mẹ nó.... công nhận bé Li làm hiệu quả ghê luôn.... Tôi giả vờ thương xót cho mụ vủ, nói:

- Tội nghiệp vủ Huệ....

Ba chồng tôi không vui, ông phản bác:

- Bà vủ riết già lụm cùm rồi, nấu phở thì mặn, quần áo để ẩu tả cho mèo quào. Bà coi đưa bà đi khám đi, coi chừng bị lãng.

Haha...nghe mà giải trí ghê gớm, tôi lại trông cho vủ Huệ bị lãng, trông ghê gớm.

Tôi cúi đầu ăn tiếp tô mì trước mặt, Phong bên cạnh cũng nhìn tôi đôi ba lần, tôi lại tỏ ra bình thường như mọi khi. Lại ăn vài đũa nữa, tôi cười thầm... hôm nay là một ngày thú vị haha

Bạn đang đọc truyện *Vợ Cẩu Tư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9

Mùng 5 tháng 5 năm nay tôi ăn Tết đoàn ngộ lớn, vì nhà chồng giàu sụ với là nhà lớn nên bà con họ hàng cũng đông. Từ sáng sớm trong nhà đã đông như hội, tôi với chị Thắm cũng tất bật lên xuống một phờ rầu. Anh chị Hai thì về bên nội nên chắc chiều mới qua, thành ra trong nhà còn tôi với mỗi chị Thắm. Má Vũ đang bệnh nên được ba chồng tôi miễn tiếp, công nhận ba chồng tôi thương má Vũ ghê gớm.

Dưới bếp Thu Cúc với mọi người đang đồ bánh xèo, mùi bột thơm phức một góc trời. Tôi xếp mấy cái bánh ú cho vào đĩa, để thêm một chén đường nhỏ ở bên. Bé Li vết thương sau lưng lành hẳn, con bé chạy lên chạy xuống tháo vát rất được việc. Trong nhà dọn lên 3 mâm, 1 mâm đàn ông, 2 mâm đàn bà với con nít. Eo ôi mấy đứa nhỏ chạy lung tung khắp nhà trông thấy thương ghê gớm, có con bé ụt ịt mới hơn 1 tuổi đi chập chững xem té mấy lần. Tôi thấy Phong bỗng mấy đứa nhỏ chơi mấy bay, càng nhìn càng thấy thuận mắt.

Đồ ăn được dọn hết lên bàn, đội ba chồng tôi cúng vái xong là mọi người cùng nhau dùng bữa. Ngoài bánh xèo còn có gỏi gà măng cụt, bì cuốn, chả giò,.... riêng cái măng cụt làm gỏi là nhập ở Lái Thiêu về đây, măng sống trộn gỏi gà ta ngon phải biết.

Má chồng tôi ngồi cùng bàn với mấy vị lớn tuổi, tôi với chị Thắm thì ngồi cùng với mấy cô trẻ trẻ. Ngồi vào bàn tôi để ý có cô kia cứ nhìn tôi mãi, mà tôi thì lại chẳng biết cô ta là ai. Ăn được một hai đũa, chị Thắm huých tay tôi, nói nhỏ:

- Ê Lài, vợ hựt chú Tư kia.

Tôi tò mò, hỏi lại:

- Đâu chị?

Chị Thắm héch mắt về phía trước:

- Trước mặt em.

Tôi nhìn theo chị, ô tưởng ai hóa ra là cô gái nhìn tôi mãi từ nãy đến giờ.

Cô gái kia cũng nhìn tôi, tôi tò về như không biết gì nhưng lại len lén đánh giá cô gái trước mặt. Khi này vì không biết cô ta là ai nên nhìn cũng có chút đẹp gái, bây giờ biết rồi thì lại thấy không có gì đẹp cả. Mắt bình thường, mũi không cao, miệng không nhỏ nhắn, da lại không mấy trắng... tổng thể nhìn được nhưng không bằng tôi. Tôi chắc.

Chốc chốc đang ngồi ăn tôi lại thấy vú Huệ chạy lên, bà vú đến gần cô gái kia, bà vui vẻ đoán đã nói.

- Liều, con ăn nhiều vô nha, dì bận công chuyện, con ăn tự nhiên đi.

Ồ cô gái kia tên là Liều, mà cái tên giống y như con người. Càng nhìn càng quan sát kỹ càng sợ cô ta sẽ bị gió thổi bay đi mất thôi.

Vú Huệ lại ngó sang tôi với chị Thắm, bà cười giới thiệu:

- Liều, đó là Mợ Ba vợ cậu Ba Thành, còn đây là Hai Lài mới về nhà này.

Cô gái tên Liều kia lịch sự mỉm cười chào bọn tôi, tôi cũng cười chào lại nhưng trong lòng lại tức anh ách. Thế là thế quái nào chứ, chị Thắm thì mụ vú giới thiệu là Mợ Ba còn tôi thì là Hai Lài... bà lại xem thường tôi à bà vú?

Chị Thắm huých huých tay tôi, tôi hiểu ý, lại cười nhạt nói với dì cháu vú Huệ:

- Chị tên gì?

Bà vú nhanh mồm nhanh miệng:

- Con bé tên Thúy Liều.

Tôi lại cười:

- À chị Liều tự nhiên nha, em tên Lài thứ Hai nhưng mà về đây trong nhà gọi em là Mợ Tư. Bị kêu theo thứ tự trong nhà đó chị, chồng em thứ Tư. Chị chắc lớn tuổi hơn em hả?

Liều cười cười, cô ta trả lời nhỏ nhẹ, giọng nói lại ngọt đến nỗi da gà.

- Minh chắc bằng tuổi nhau đó mợ Lài, tôi cũng biết anh Phong, lúc trước bọn tôi cũng hay nói chuyện với nhau lắm. Sau này anh có vợ nên ít qua lại, tụi tôi nói chuyện cũng hợp nữa, anh Phong nhìn lạnh lùng vậy chứ ấm áp lắm mợ Lài.

Mẹ nó, tôi nghe mà muốn nổi máu. Ấm áp....bộ ủa nhau rồi hay gì mà biết chồng tôi ấm áp? Càng nghe càng thấy điên tiết, rõ ràng cái này là đang chọc tức tôi mà.

Chị Thắm kể bên cũng góp vui:

- À cô Liều là lúc trước vú Huệ tính làm mai cho anh Ba Thành với chú Tư á hả? Cha, nghe danh cô Liều lâu rồi bây giờ mới gặp được mặt đó đa.

Tôi nhìn chị Thắm lại nhìn sang Liều, cô ta bị một câu nói của chị Thắm làm cho ngượng chín. Mà bà vú cũng sượng mặt, thấy thế tôi nói luôn:

- Thế hóa ra cô Liều xem chút là thành mợ Ba mợ Tư rồi đó, lại may cho em chứ chị Liều đây gặt đầu thì Hai Lài em đâu có cửa.

Thúy Liều nhìn tôi chằm chằm, tôi rõ ràng thấy cô ta giận lắm nhưng lại không thể làm gì được tôi chỉ còn biết trưng mắt lên mà nhìn. Nhưng mà ngộ nha, bà vú cũng làm mai thúy Liều cho anh Ba với anh Phong nhưng sao tôi có cảm giác Thúy Liều chỉ ghim thù với một mình tôi thôi vậy?

Bà vú thấy cháu cưng của bà ấy bị đập toi bời nên mới già lã nói:

- Oầy chuyện cũ không mà 2 mợ, đừng dọa cho Thúy Liều sợ chứ, con nhỏ thấy vậy chứ hiền khô à.

Tôi không nói gì, chị Thắm kể bên cũng chỉ cười nhạt. Cái này là do cháu gái bà muốn gây sự chứ ai rảnh đâu mà hà hiếp cô ta.

Bà vú đi rồi Thúy Liễu ăn vài đĩa nữa cũng đứng dậy đi tìm vú Huệ. Tội lúc này mới quay sang chị Thắm hỏi:

- Chị Ba, vậy là trước bà vú cũng làm mai Thúy Liễu cho anh Ba hả?

Chị Thắm gật gật đầu:

- Ừ coi như là vậy đi, nhưng chỉ là phong phanh thôi chứ má cũng không nói gì. Nhưng mà chú Tư thì là khác, chị nghe nói chú Tư với con Liễu quen nhau ở thị xã rồi, cũng đưa đi đón về mấy lần. Vú Huệ đánh ý, má mình cũng ưng nhưng ba mình không chịu. Ngày cưới em là sáng hôm đó con Liễu uống thuốc tự tử, chú Tư không qua rước dâu cũng là lẽ đó.

Tôi nghe mà giật mình, đúng là hôm ấy Phong không đi rước dâu, đến chiều anh ta mới mò về...

- Thiệt hả chị Thắm?

- Ừ thiệt nhưng mà ít người biết, chị biết được là do nhà chị gần nhà với má Thúy Liễu. Hôm nó tự tử má con Liễu qua nhà chị khóc ròng, hôm đó là ba chị đưa con nhỏ này lên bệnh viện chứ ai. Mặc dù không ưa nhưng thấy người ta sắp chết mình không thể không cứu.

Tôi càng nghe càng mở mang tầm mắt, hóa ra tên Phong vì thế nên mới bỏ tôi bơ vơ giữa chợ. Mẹ nó, nhìn vậy mà lại mê gái bỏ vợ, càng nghĩ tôi càng thấy cay cú vô cùng.

Ăn uống xong xuôi, tôi phụ với tụi bé Li dọn mâm xuống dưới sàn nước. Vì là dâu nhỏ nên việc tiếp đãi mấy người lớn tuổi tôi không có làm, vị trí ấy nhường lại cho dâu lớn là chị Thắm. Lúc ra sau toilet thì thấy được Phong với Thúy Liễu đang đứng nói chuyện ngay xích đu. Bé Li nó thấy tôi nhìn, con bé thì thâm to nhỏ:

- Mẹ bà Liễu vợ hụi cậu Tư nè, nãy giờ bà quần quần ở đây riết. Vừa thấy cậu Tư xuống lấy nước là chạy ra luôn đó Mẹ. Ghê thiệt.

Tôi nheo nheo mắt, trong lòng thật sự không vui.

- Cậu Tư nãy giờ có làm gì mờ ám không Li?

Con bé Li lắc đầu:

- Không, con để ý nha, cậu Tư chỉ nói chuyện thôi nãy giờ không thấy cậu cười luôn á Mẹ.

Tôi gật đầu, hiểu ý. Được rồi, muốn mời chài chồng bà à, phải xem bà có cho không chứ đã.

Tôi xoắn tay áo, bé Li với Thu Cúc thấy hết hồn, chắc bọn họ tưởng tôi đi đánh nhau. Liền một hai kéo tay ngăn tôi lại:

- Ý mẹ bình tĩnh mẹ ơi.

- Phải đó Mẹ, có gì mình nói chuyện đàng hoàng đã, mẹ đi đánh người ta là mẹ bậy á mẹ.

Tôi phì cười kéo tay khỏi tay hai người bọn họ, tôi giải thích:

- Trời ơi đâu có, mẹ ra tìm cậu Tư thôi, yên tâm.

Hai người bé Li với Thu Cúc mắt lớn mắt nhỏ nhìn nhau không tin lắm. Tôi phải nói yên tâm mấy lần thì bọn họ mới cho tôi đi. Tôi đi một đường thẳng tới chỗ xích đu, vì Phong đứng quay lưng về phía tôi nên anh không biết tôi đang đi tới, còn Thúy Liễu thì thấy rõ mòn mọt. Tôi đi đến gần, Thúy Liễu chắc già vờ giật mình, cô ta kêu lên:

- Ý mẹ Lại, tôi...tôi...với cậu Tư không có gì hết...

Vừa nói cô ta vừa ra vẻ như là vô tội, như là giữa cô ta và Phong là không có chuyện gì xảy ra. Tôi bĩu môi, làm trò.

Đi đến gần Phong, tôi luồn tay qua ôm lấy tay anh ấy, cười nhẹ nhàng:

- Anh ở đây mà em tìm nãy giờ, ủa chị Thúy Liễu, chị tìm anh Phong nói chuyện hả?

Thấy tôi bỏ lơ cô ta cứ như tôi không hề nghe thấy câu nói lấp lửng của cô ta khi nãy. Liễu coi bộ có chút quê mặt, mà bên đây Phong lại cười cười nhìn tôi.

Thúy Liễu gật gật đầu, chị ta nói:

- À Mẹ Lại, tôi lâu quá mới gặp lại anh Phong nên nói chút chuyện...

Tôi kệ cô ta, quay mặt nói chuyện với Phong:

- Anh, anh đã ăn xong chưa?

Phong mỉm môi, nhìn tôi chăm chăm:

- Xong rồi, c...em ăn xong chưa mà ra đây?

Tôi gật đầu, hí hửng trả lời:

- Xong rồi, đồ ăn ngon ghê luôn. Ách...ách...xiii..

Tôi phải hắt xì mấy lần, nước miếng văng lung tung lên tay lên mặt. Phong đưa tay lau giúp tôi, bộ dáng anh coi như là quan tâm.

- Sao vậy, em bị sao hả?

Tôi gật gù, sụt sịt mũi:

- Ngứa mũi thôi, em đi vào đây, anh vào luôn không?

Phong bây giờ mới nhìn đến Thúy Liễu, tôi cũng ngược nhìn theo. Gương mặt cô ta lúc này.... phải nói là đặc sắc... xanh xanh hồng hồng hình như đang ghen...

- Ngồi xích đu cũng mát, cô ngồi chơi đi. Tôi đi lên nhà, bữa nào có dịp lại nói chuyện.

Tôi thấy Thúy Liễu gật gật đầu, bộ dạng nhỏ nhắn giống như bị ủy khuất. Con mẹ nó... lại đang muốn làm nữ chính ngôn tình đây mà.

Tôi lại cười rạng rỡ, còn nắm tay cô ta thân thiết:

- Chị Liễu ở lại chơi nha, xích đu này anh Phong cũng hay kêu em ra ngồi chơi cho mát. Hihi. Thôi em đi vào nhà trước, sợ má kêu.

Nói rồi tôi quay bước đi vào trong, Phong cũng đi theo tôi vào trong nhà. Vào đến nhà sau, tôi buông tay Phong ra, mặt lạnh tanh nói:

- Tôi phụ mấy đứa nhỏ, anh lên nhà với ba đi.

Phong nhìn tôi, anh kiểu như không hiểu lắm, hỏi:

- Cô....làm sao vậy, không cùng tôi lên phòng?

- Không, tôi có làm sao đâu.

Phong kéo tay tôi:

- Tôi thấy cô hắt xì hơi mấy cái liền, cô lên phòng nghỉ đi, lỡ bệnh tôi lại mệt.

Tôi hừ hừ, nhếch môi:

- Tôi bệnh tôi tự lo được, anh nên tự lo cho bản thân mình đi. Dù có gặp người cũ cũng đừng nên hí ha hí hửng chạy ra hẹn hò vậy chứ. Người ta nhìn vào lại cười vào mặt tôi mà i a luôn vào mặt anh đấy.

Nói rồi tôi quay lưng bỏ đi, mặc kệ Phong muốn nghĩ gì thì nghĩ. Khi này nghe chị Thẩm nói tôi đã nổi máu với tên Phong này rồi, dám bỏ tôi để đi lo cho nhân tình, nghĩ lại cái ghê ghê. Mặc dù tôi biết tôi không có lý do gì để giận dữ Phong nhưng mà máu nóng đánh và lòng tự trọng của con gái lại khiến tôi không nhịn được. Mà tôi nghĩ lâu lâu cũng nên hờn dỗi cho cuộc sống của tôi và Phong thêm màu sắc. Chứ cứ cười hề hề với nhau mãi thì biết khi nào có tiền triển tốt hơn đây.

Đêm hôm đó, tôi cũng không nói với Phong câu nào, anh có hỏi thì tôi trả lời, không thì thôi nghĩ nói. Mà Phong cũng thuộc dạng kiêu lời, nên thành ra đêm đó bọn tôi cũng đi ngủ sớm.

Sáng hôm sau tỉnh dậy, vừa đi xuống bếp, tôi đã nghe một giọng nữ trong trẻo vang lên:

- Chào Mợ Lai.

Tôi quay lại nhìn, ôi là Thúy Liễu... mới sáng sớm cô ta làm gì ở đây, hôm qua đã về rồi mà.

- Chị Thúy Liễu, hôm qua chị về rồi mà.

Thúy Liễu gật đầu, cười đơn đả:

- Ủ Mợ nhưng mà trên tôi học trò cũng nghỉ hè rồi nên tôi ở lại chơi với dì, tháng sau mới về.

- Ba má tôi biết chưa?

Chị Liễu cười hiền:

- Biết chứ mẹ, ông bà biết nên tôi mới được ở đây nè.

Tôi cười thầm trong lòng, xem ra được ở lại chị ta vui ra mặt, mới sáng sớm đã canh tôi đăng báo tin. Eo ôi, không thể ưa được mà.

Tôi cũng không nói gì, cười thêm cái nữa rồi ra sau định pha trà. Vú Huệ thấy tôi xuống, bà ta ơng ơng nói:

- Ủa Mẹ Tư dậy rồi hả, Mẹ khỏi pha trà đi, Thúy Liễu nó pha giúp Mẹ rồi.

Lại tranh việc của tôi đây mà nhưng cũng kệ, chị ta làm tôi đỡ phải nhọc tay chân.

Bữa sáng là do Thúy Liễu nấu, lúc lên bàn ăn chị ta cũng được ngồi vào bàn. Tôi với chị Thắm vì dọn thêm đồ ăn nên lên sau, lúc lên đã thấy Thúy Liễu đặt mâm xuống ngồi cạnh Phong, mà vốn dĩ chỗ đó là của tôi.

- Liễu, cô ngồi bên kia đi, chỗ này của Lài.

Thúy Liễu nghe Phong nói, chị ta cơ hồ sượng mặt, chưa kịp đứng lên đã nghe vú Huệ cười hề hề nói:

- Ui chao, ngồi luôn đi Liễu, Mẹ Tư ngồi kế bên con cũng được mà.

Thấy tôi đi lại, vú Huệ đơn đả hỏi:

- Phải không Mẹ, ngồi đâu cũng được đúng không Mẹ Tư?

Mẹ bà, hỏi kiểu này ý là tính cho tôi cứng miệng đây mà. Lại quên xem xem bà là ai mà chơi chiêu này, trò tép riu.

Tôi đi đến bàn, đặt chén nước mắm xuống, quay lại nói với mẹ vú:

- Vậy hả, vậy nói chị Liễu qua ngồi chỗ ba con luôn đi vú. Nhà này có tôn ti trật tự mà, lúc nào thì do vú sắp chỗ vậy. Nhà con bên đó không có vậy đâu, vú con cũng thân thiết lắm nhưng không có cái quyền này.

Ba chồng tôi thoáng nhìn tôi, ông không giận, lại giúp tôi một câu:

- Bà vú đạo này bị sao vậy cà, bữa nào bà xin nghỉ đi khám đầu coi có sao không. Chứ tôi thấy bà coi bộ cũng lằng lằng rồi.

Vú Huệ xanh mặt, còn Thúy Liễu thì ngượng ngừng đứng dậy nhường chỗ cho tôi. Lúc đứng lên chị ta lấm lét, lí nhí nói:

- Xin lỗi Mẹ, tại tôi không biết.

Tôi lại giả vờ thân thiện, kéo cái ghế kế bên giúp cho chị ta:

- Có gì đâu chị Liễu, không biết thì giờ biết rồi nè. Không sao, hì hì.

Tôi ngồi xuống, Thúy Liễu cũng ngồi xuống, mọi người lại bắt đầu ăn cơm trưa như thường lệ. Tôi liếc mắt sang chị Thắm thấy chị cười tủm tỉm nhìn tôi, ánh mắt chị có chút tán thưởng. Tôi lại nhìn sang Phong, anh cũng nhìn tôi, lại tiện tay gấp cho tôi miếng thịt gà, nhỏ giọng:

- Ăn nhiều vô.

Tôi gật gật đầu, cả bàn ăn chìm vào không khí im lặng. Tiếng chén đũa cũng rất ít khi va chạm vào nhau.

Cơm trưa xong tôi lên phòng ngủ trưa, còn Phong thì đi ra thị xã có việc. Anh có lên nói với tôi nhưng tôi cũng không có ý kiến gì. Cứ tưởng mẹ Thúy Liễu bị quê mặt khi sáng thì sẽ tu tâm dưỡng tính nhưng ai ngờ, chị ta canh lúc anh Phong đi làm lại đòi xin quá giang ra thị xã lấy đồ, lúc về cũng xách mâm xin về chung vì tiện đường. Gớm, tiện khéo thật sự luôn.

Lúc tôi đón Phong ở trước cửa đã thấy Thúy Liễu ngồi trong xe, Phong để chị ta xuống trước sau đó cho xe chạy vào garage xe. Thúy Liễu bước xuống gần tôi, trên người chị ta là mùi thơm nhàn nhạt giống y như mùi thơm trên người Phong. Lại còn cố ý đứng thật gần, kiểu như cố tình cho tôi ngửi được mùi trên người chị ta vậy. Thấy tôi đứng nhìn, Thúy Liễu nhoèn miệng cười, giọng chị ta ngọt như mía lùi:

- Mẹ Lài tốt số ghê mới lấy được cậu Phong, đó giờ tôi chưa thấy người đàn ông nào vừa đẹp trai vừa giàu có lại ga lăng như cậu ấy.

Tôi cười nhạt, trả lời trống không:

- Mắt chị bị sao hả chị Liễu, ba chồng tôi với anh Ba Thành không phải đàn ông hả? Họ cùng dòng máu, đẹp trai như nhau đó chị gái.

Thúy Liễu tức muốn á khẩu, tôi lại cười nhạt thêm cái nữa. Mẹ này lại muốn trêu tức tôi đây mà.

Thúy Liễu cũng không chịu thua, chị ta lại gần tôi, nói nhỏ vào tai tôi:

- Mọi hiểu lầm ý tôi rồi, tôi nói đây là sự quan tâm chăm sóc kìa... Mọi không biết chứ... sướng lắm Mọi à...

Vừa lúc Thúy Liễu nói câu đó, Phong cũng từ chỗ để xe ra, anh ta gọi vọng lại đây nhưng không biết là đang gọi cho ai.

- Vào nhà đi.

Nghe tiếng Phong gọi, Thúy Liễu co chân đi nhanh về phía anh ấy, bỏ lại tôi với câu nói lấp lửng không đầu không đuôi. Sướng.. là cái gì sướng????

Trong lòng tôi tự đứng lại thấy chua chua, tôi biết Thúy Liễu nói là chọc tức tôi nhưng mà trong lời nói đó có bao nhiêu phần trăm sự thật thì tôi hoàn toàn không biết được. Vì vốn dĩ tôi thật lòng không tin được Phong sẽ giữ thân thật tốt để chờ đến ngày tôi và anh yêu nhau. Tôi và anh có cái gì để ràng buộc, để làm tin cho nhau?

Tình yêu à? Không có.

Con cái à? Cũng không luôn.

Suy cho cùng chúng tôi chỉ đứng cùng nhau trên danh nghĩa, lấy cái gì mà ép buộc rằng anh ta sẽ không phản bội lại tôi chứ?!

- Lại... em sao chưa vô nữa?

Thấy tôi đứng bần thần, Phong kêu một tiếng. Tôi lại mệt mỏi không muốn đi vào chung vì thấy Phong với Thúy Liễu dường như đang nói chuyện rất vui vẻ. Đang định lên tiếng bảo anh ta vào trước đi thì thấy Phong đang đi từng bước về phía tôi. Trong màn đêm, hình bóng anh lại quá rõ ràng khiến tôi nhìn có chút lóa mắt mà rơi lệ....

Anh đi về phía tôi, lo lắng hỏi:

- Em sao vậy?

Tôi nhìn anh, ngơ ngác:

- Không có ai ở đây sao anh không kêu tôi là cô.

Phong thấy mắt tôi ướt, anh đưa tay lau lên khóe mắt tôi:

- Kêu em cũng được mà có sao đâu, tôi là chồng em chứ có phải ai xa lạ đâu. Thôi đừng khóc, tôi không hề làm gì có lỗi với em đâu. Cô ấy đi nhờ xe, tôi tiện đường cho đi kè, em yên tâm đi.

Tôi lại cứ nhìn anh chăm chăm, hít hít mũi mấy cái, tôi mới hỏi:

- Thiệt không?

Phong gật đầu, anh nắm lấy tay tôi:

- Tôi thề với em, em tin chưa?

Tôi gật gù đầu, cái gì chứ người miền Nam bọn tôi sợ thề thốt lắm. Đã nói là thề rồi mà đối trá là bị quật lại ngay.

- Cũng sớm, đi dạo vài vòng rồi lên nhà.

- Ở vậy còn chị Liễu?

Phong cau mày, giọng nhạt nhẽo:

- Thì kệ cô ấy, liên quan gì tôi đâu mà em hỏi.

Thấy Thúy Liễu bị Phong bỏ vào xó xỉnh nào đó, tôi tự đứng thấy vui hẳn ra. Cảm giác cho tôi biết giữa tôi và chị ta Phong nghiêng về tôi hơn hẳn. Nếu thật sự là như vậy, tôi sẽ không cảm thấy uổng phí cho sự cố gắng vun đắp của tôi giành cho anh. Lại như tiếp cho tôi thêm một động lực để cùng anh bước trên những chặng đường tiếp theo...

Bạn đang đọc truyện *Vợ Cậu Tư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10

Tối hôm ấy Phong đưa tôi đi dạo vòng quanh trong sân vườn, đến khuya thì vào ngủ. Đêm đó có một chút khác lạ là giữa hai bọn tôi không còn cái gổ ôm cần mũi nữa. Khỏi nói cũng biết tôi khá là vui rồi. Đối với tôi, từ khi xác định thay con gái chủ nợ gả về đây tôi đã luôn luôn quan niệm rằng sẽ cố gắng cùng chồng xây dựng tình cảm. Vì đối với tôi, có duyên mới có thể cùng nhau một tiếng vợ chồng.

Thúy Liễu sau hôm đó cũng rất ít xuất hiện gây sự chú ý. Lắm hôm ăn cơm chị ta cũng đưa đẩy nhưng Phong không để ý nên là cũng không có kết quả gì. Mà tôi lại canh chừng chị ta gắt gao, chỉ mong sao chị ta sớm sớm đi cho tôi thanh thân được chút.

Chị Thẩm xin về nhà mẹ đẻ chơi tầm 1 tuần còn Phong dạo gần đây đi sớm về khuya suốt. Trong nhà chỉ còn lại tôi với ba má chồng, anh Ba Thành cũng đi làm rất ít khi ở nhà.

Như thường khi, giấc gần trưa tôi xuống bếp phụ mọi người nấu ăn. Vũ Huệ theo má chồng tôi đi công chuyện, má nhỏ thì nằm ở trong phòng. Dưới bếp có tôi với Thúy Liễu, bé Li thì đang quét dọn trên nhà trước. Thấy tôi đi xuống, Thúy Liễu không chào cũng không hỏi, mà tôi cũng không rảnh quan tâm đến chị ta. Lấy cái ấm nước nhỏ, tôi bắt lên bếp, nấu chút nước pha trà chanh uống, cái thời tiết này cũng oi bức quá đi mất.

Thúy Liễu thì đang nấu canh bên cạnh, thấy tôi bắt nước, chị ta hỏi:

- Chuẩn bị ăn cơm mà Mợ còn nấu nước chi vậy Mợ?

Nghe hỏi thì tôi cũng trả lời:

- Tôi pha chút trà thôi.

Nước sôi tôi chế ra một cái ca lớn, cầm trên tay. Phía nhà trên nghe tiếng của bé Li nói chuyện:

- Cậu Tư hôm nay về sớm vậy cậu?

- Ừ Mợ Tư đâu?

- Dưới bếp á cậu.

Nghe ra là tiếng của Phong, tôi thầm nghĩ trong lòng, ui cha hôm nay anh đi làm về sớm thế. Đang định quay ra thì "ào", ca nước trên tay tôi bị Thúy Liễu hất xuống. Cả tay cô ta dính đầy nước sôi, cô ta vừa vù vù 2 tay vừa khóc meo meo:

- Mợ, tôi có nói gì đâu mà Mợ làm vậy, tôi với cậu quen biết nhau từ trước là có thiệt nhưng mà bọn tôi có gì đâu... Mợ, sao Mợ nỡ làm vậy với tôi?

Vừa hét vừa khóc um một góc trời, ca nước sôi văng trúng vào chân tôi cũng bị phỏng đi một mảng không nhỏ. Vừa hay lúc ấy Phong chạy xuống, bé Li với má nhỏ nghe tiếng Thúy Liễu khóc lóc cũng chạy ra xem.

Tôi nheo nheo mắt nhìn về Thúy Liễu, chị ta vừa khóc vừa meo meo nhưng lúc nhìn tôi thì lại đang cười ranh mãnh. Mẹ nó, đây là vừa ăn cướp vừa la làng nè, lại giờ trò quái quỷ gì đây?

Thấy Phong, Thúy Liễu thay đổi nét mặt, chị ta nhăn nhó:

- Cậu...ý cậu không có gì đâu, không có gì đâu cậu.

Miệng nói không có gì đâu nhưng hai tay lại để sờ sờ lên trước. Phong thấy tay Thúy Liễu đỏ ửng vì phỏng nước sôi, anh đi đến chỗ chị ta, chộp lấy tay xem xét, lo lắng hỏi:

- Tay sao vậy, có chuyện gì?

Thúy Liễu cắn răng không nói cái gì, chị ta tỏ vẻ như uất ức lắm. Mắt lại nhìn về phía tôi chẳng khác nào nói là do tôi làm.

Phong nhìn tôi, anh hỏi:

- Chuyện gì vậy Lại?

Tôi nhìn Phong, còn chưa lên tiếng đã nghe Thúy Liễu khóc than:

- Cậu Phong không có gì đâu, là do tôi lỡ tay bị phỏng. Cậu đừng có lo, Mợ Tư không có biết gì đâu cậu đừng hỏi Mợ.

Càng nói càng như muốn đổ oan cho tôi, sau lưng Má Nhỏ cũng lên tiếng, hỏi:

- Ủa tay Lại cầm cái ca gì vậy, Lại đứng gần với Thúy Liễu mà không biết Thúy Liễu bị sao hả? Ngộ ha.

Bé Li cũng đi đến gần tôi, con bé lấy cái ca trên tay tôi đem cất đi. Tôi đang muốn giải thích lại nghe được tiếng Phong quát:

- Lại, em nói cho anh nghe coi, chuyện này là sao?

Tôi điếng người... Phong thái độ như thế này... là không tin tôi sao???

Tôi lắp bắp:

- Em...không...

Thúy Liễu lại ôm tay Phong, khóc:

- Cậu, thiệt là Mợ đâu có biết cái gì đâu cậu. Là do tôi sơ sẩy làm đổ nước, cậu đừng hỏi Mợ nữa mà... Cậu đừng hỏi nữa... huhu...

Phong nhìn tôi, ánh mắt anh chứa vô vàn phức tạp, anh hỏi:

- Em...có làm không?

Phía sau Thúy Liễu vẫn ôm lấy Phong, bộ dáng nhỏ nhắn yếu đuối của chị ta rất hợp với gương mặt giận dữ của Phong lúc này. Tôi cảm thấy không nên giải thích, bây giờ mọi người đều nóng tính, để sau hãy nói.

Quay lưng định bỏ đi, lại thấy Phong nắm tay tôi kéo lại. Anh hỏi lại một lần nữa:

- Em đi đâu vậy, trả lời anh, em có làm chuyện này không?

Tôi cau mày, sự thật tay chân và cả ngực tôi cũng bị phỏng đây này....

- Không, em không có làm

Tôi trả lời xong lại nghe thấy Thúy Liễu khóc dữ dội hơn nữa, chị ta vừa khóc vừa chỉ tay về phía tôi.

- Mợ....sao Mợ nói dối...Mợ...

Mẹ nó, bây giờ là chính thức đổ lỗi cho tôi rồi. Tôi cũng không muốn để cho mình mang tiếng, tôi cãi lại.

- Tôi không làm thì nói không làm, ở đây chỉ có tôi với chị, chị muốn nói cái gì không được. Ở chỗ này....cũng chưa chắc có chị là phỏng tay... Tôi là Mợ Tư được cưới về đảng hoàng, thích thì nói một tiếng không muốn cho chị ở là được. Không có gì tôi lập kế hại chị làm cái mẹ gì. Còn nữa tôi có lập mưu lập kế cũng không chọn cái kế ngu như này đâu.

Thúy Liễu bị tôi nói cho cứng miệng, chắc chị ta không ngờ rằng tôi lại thẳng thừng đến như thế. Tôi lại nhìn sang Phong, bực dọc nói:

- Em không làm là không làm, anh nghe ai thì tùy anh.

Nói rồi tôi quay lưng bỏ đi lên phòng, dưới chân hình như phỏng khá nhiều. Lúc đi, tôi còn nghe được tiếng bé Li nói ra với Phong.

- Cậu Tư, hình như Mợ Tư bị phỏng nhiều lắm..

Tôi cười nhạt, chung quy từ đầu đến cuối chắc chỉ mỗi con bé là tin tôi.

Tôi nghĩ nghĩ sau đó đi nhanh lên phòng lấy cái áo khoác với tiền rồi đi nhanh xuống nhà kêu anh Tùng tài xế đưa tôi lên thẳng bệnh viện khám cho chắc ăn, trừ trường hợp có người ăn vạ.

Thúy Liễu, chị ta ranh nhưng còn ngu lắm!

.....

Lúc tôi về đến nhà đã là hơn chiều, trong nhà vắng vẻ người, Phong cũng đi từ lúc nào. Tôi nghe bé Li nói Thúy Liễu vì sợ để lại sẹo nên khóc lóc mãi, Phong không chịu được nên đưa cô ta đi trạm xá, đến giờ chưa về. Tôi cười thầm trong lòng, tôi đi bệnh viện xa gấp mấy lần lên trạm xá mà còn về sớm hơn hai người kia. Mẹ... đi khám bệnh thì ít còn đi tâm sự cò chầu nhau thì nhiều quá. Trong lòng thật sự không vui nhưng tôi cũng không có cách gì khác. Ai biết, tôi không là gì quá quan trọng với người ta làm gì.

Cái gì nắm chặt có thể chắc nhưng tình yêu thì không. Có đôi khi dù nắm chặt đến nhường nào mà đối phương không tình nguyện thì cũng coi như là công sức đổ sông đổ biển.

Đêm đó tôi không ăn gì, súc thuốc phỏng sau đó uống thuốc bác sĩ kê cho rồi đi ngủ luôn, không đợi Phong về. Gần khuya tôi nghe có tiếng mở cửa nhưng không buồn tỉnh dậy. Bên cạnh giường, tôi cảm nhận được Phong đang ngồi xuống. Anh sờ sờ vết phỏng trên ngực, trên cổ tay tôi, và nặng nhất là ở dưới chân. Cảm giác có chút ran rát nhưng tôi vẫn nhắm chặt mắt vờ ngủ say. Một lát sau tôi thấy anh thở dài, sau đó đứng dậy đi vào phòng tắm. Đêm hôm đó, anh hình như cũng không lên giường ngủ.

Sáng hôm sau Phong đi làm rất sớm, anh có nhắn cho tôi một tin báo là chiều anh sẽ về sớm. Lúc tôi tỉnh dậy thì đã nghe tiếng huyền nào dưới nhà, bé Li chạy hót ha hót hải lên phòng, kêu cửa:

- Mợ, Mợ Tư ơi.... bà kêu mợ.

Tôi cũng hay vừa tắm xong định xuống nhà, nghe bé Li gõ cửa tôi ra mở luôn.

- Bà về rồi hả Li, bà tìm Mợ có chuyện chi không?

Bé Li mặt rầu rĩ:

- Bà với vú Huệ vừa về, vú Huệ nghe Thúy Liễu nói bị Mợ làm cho phỏng tay. Bà vú khóc lóc chỉ trích mợ, bà hết cách nên kêu mợ xuống nhà.

Tôi nhếch môi cười, công nhận Thúy Liễu chơi lớn thiệt. Vừa muốn gây sức mẽ tình cảm tôi với Phong, vừa muốn cho má chồng tôi chỉ trích tôi. Công nhận cũng cao tay đấy, nhưng mà.... để xem sao.

Tôi đi vào phòng, mặc thêm cái áo khoác mỏng che tay với che được cổ, cũng không quên cầm theo giấy khám bệnh của bệnh viện nhét vào trong túi.

Lúc đi xuống nhà, từ xa tôi đã nghe tiếng mụ vú khóc, lâu lâu pha thêm vào tiếng Thúy Liễu thút thít. Con mẹ nó, coi bộ xem cái lương tâm li bì nát nhiều quá nên bị nhập hay gì mà như đang đóng tuồng vậy.

Thấy tôi đi xuống, vú Huệ tru tréo:

- Ôi trời Mợ Tư ơi là Mợ Tư, sao Mợ ác nhon vậy Mợ. Con nhỏ có làm cái gì mợ đâu mà mợ hành hạ con nhỏ ra như thế này hả mợ...

Tôi nhìn về phía kia, có má chồng, má nhỏ, mụ vú Huệ vú dài với Thúy Liễu. Trong nhà chắc cũng còn nhiều đây người với người làm, mấy ông đàn ông đi hết rồi, hôm qua ba chồng tôi với anh Ba Thành đi công tác Sài Gòn chắc sớm mai mới về được. Còn Phong thì khỏi bàn, đi làm từ sớm.

Má chồng thấy tôi, mặt bà cũng méo xẹo, biểu cảm này cho thấy bà rất là không vui.

- Lại, con vô đây má biểu coi. Nói cho má nghe cái tay Thúy Liễu là sao?

Tôi đứng đó chứ má chồng tôi cũng không biểu tôi ngồi mà dưới ghế của bà Thúy Liễu đang chễm chệ ngồi đó. Tôi nhìn chị ta, ôi vãi nhái bị thương có chút mà chị ta quần cái tay y như bị bó bột. Bộ chắc sợ người ta không biết chị ta bị phỏng hay gì ấy ta.

Mụ vú lại trách móc khóc lóc:

- Mợ Tư nhìn mợ vậy mà tâm địa mợ ác ghê, vú tôi đi có ngày mà mợ đổ nước sôi lên tay con nhỏ. Mợ biểu tôi ăn nói với ba má con nhỏ sao đây, còn gì là con gái người ta nữa. Con nhỏ còn chưa có chồng đâu mợ huhu...huhu....trời ơi...

Má nhỏ tôi phe phẩy quạt, bình thường bà cũng coi như là bình chân như vại mà bây giờ cũng lên tiếng:

- Bà vú có gì bà từ từ nói chứ có cái gì bà rên rĩ dữ vậy. Con Lại nó chưa có nói câu nào được với bà đâu đó đa.

Thúy Liễu thấy Má nhỏ lên tiếng, chị ta cũng phụ họa theo. Vừa nói vừa khóc thút thít trông thấy thương.

- Bà nhỏ nói đúng đó di, từ từ hả, nhiều khi Mợ Tư không có cố ý đâu, chắc lỡ tay...hic...

Má Nhỏ lại chen thêm câu:

- Ở Thúy Liễu nói phải nè, vú yên tâm có chị Hai ở đây thì trắng đen rõ ràng. Đứa nào quấy đứa nào tâm địa xấu xa là lòi ra liền. Con Lại mà bậy thì ba má nói cũng không nói được đâu

Tôi cảm thấy ngạc nhiên trong lòng. Má Nhỏ nếu tôi đoán không lầm là đang bênh tôi...thiệt sự bà ấy bênh tôi đó...

Vì sao tôi nghĩ vậy à? Vì nếu bà ấy bênh Thúy Liễu thì nhất định sẽ nói huých toẹt hôm đó bà ấy thấy tôi thế này thế kia và không cần phải nói đông nói tây là đứa nào tâm địa xấu xa... Tính Má nhỏ là ngay thẳng, cái gì không vừa ý bà ấy nói ngay luôn chứ chẳng dong dài bao giờ. Ít nói nhưng nói cái gì chuẩn nét cái đó. Hôm nay bà ấy có ý bênh tôi...tôi lại đoán không ra nguyên nhân gì.

Tôi quan sát thấy má chồng tôi đang nhìn má nhỏ, mà má nhỏ lại làm bộ cười cười nhìn Thúy Liễu. Kinh nghiệm xem cung đấu Trung Quốc và mấy bộ phim của ông Hồ Biểu Chánh cho tôi hay hai người má này có cái gì đó lạ lạ mà tôi chưa được biết.

Thấy tôi đứng im re không nói gì, má chồng tôi đánh tiếng:

- Lại, con nói má nghe coi, tay Thúy Liễu có phải con làm không?

Nghe má hỏi, tôi quay sang nhìn Thúy Liễu, chị ta một gương mặt xanh xao, hôm qua vẫn còn đánh má hồng các kiểu mà hôm nay thay đổi nhanh vậy. Nhưng mà cái mặt trắng bệch này là đánh phần nè..

Tôi không trả lời, một đường đi lại chỗ Thúy Liễu, chị ta với vú Huệ hết hồn, hai người né ra sau, miệng la bài hãi:

- Mẹ, mẹ bị điên hả...

Tôi giờ một ngón tay quẹt vào mặt Thúy Liễu sau đó đi lại chỗ má chồng tôi trét một đường lên quần bà ba màu đen của bà. Tôi nói lớn:

- À ra phần, vậy mà con tưởng chị Liễu bị bạch tạng. Mèn ơi, hôm qua còn hồng hào mà hôm nay trắng quá, làm con hết hồn. Ui may may, tưởng chị Liễu bị làm sao.

Thúy Liễu với vú Huệ trở mặt nhìn tôi, má chồng tôi thì mím môi hết nhìn vệt trắng trên quần bà lại nhìn sang mặt Thúy Liễu, còn má nhỏ che quạt tùm tùm cười. Tôi thì lại thấy phần này không được tốt, lát nữa sẽ tư vấn cho bà Liễu đôi phần khác, kéo xài có ngày hư mặt lại lấy gì đi mời chài anh Phong chứ.

Vú Huệ thấy thế bà ta có chút lấp bắp:

- Mẹ Tư.... Mẹ làm vậy là sao hả mẹ?

Tôi lại cười, không nói nhiều:

- Con có làm gì đâu vú.

Vú Huệ chắc nghĩ tôi túng quá làm liều, bà ta lại oang oang cái miệng:

- Thì Thúy Liễu là con gái chưa chồng, nó xài son xài phấn cũng có gì đâu. Còn Mẹ Tư thân gái có chồng mà bụng dạ mẹ ác, chỉ có chuyện con con là hời đồ vú này làm mai Thúy Liễu cho cậu Tư mà mẹ để bụng. Mẹ canh tôi đi Mẹ hại cháu tôi ra nông nỗi này. Bà...hôm nay bà không lấy lại công bằng cho di cháu tôi thì tôi...tôi xin nghỉ việc luôn chứ làm không nổi nữa.

Má chồng tôi chưa lên tiếng, tôi đã nhanh miệng:

- Vú định khi nào nghỉ, nếu nghỉ báo trước đừng con kêu vú con qua làm thay vú nha.

Bà vú nghe muốn té ngựa, bà ta giận khóc lóc um trời. Má chồng tôi thấy điếc tai quá nên mới nói lớn:

- Con Lại, mày yên đi má hỏi coi. Mày cà rồn vậy má xử kiểu gì được.

Tôi nghe má chồng ra lệnh liền nể mặt một phép mà im lặng đứng ngay ngắn. Má chồng tôi hải lòng, bà hỏi:

- Lại, hôm qua là sao hả con?

Tôi nghĩ thầm trong bụng, đến giờ diễn rồi Huyền ơi.... Tôi rung rung nước mắt, khóc than:

- Má, con về đây làm dâu không ai thân thích, má làm chủ cho con chứ không con nhảy sông con chết luôn cho khỏi mang tiếng. Má nghĩ coi con đâu có ngu mà tự dưng đem nước sôi đổ lên người Thúy Liễu chứ. Đàn bà công nhận có người khôn người ngu, nhưng con là con không con ngu rồi. Má coi con nói đúng không má?

Má chồng nhìn tôi, bà coi như là phân vân. Thúy Liễu thấy tình thế nguy hiểm, chị ta liền khóc kể:

- Mẹ Tư mẹ nói vậy có thấy hổ thẹn không mẹ? Tôi biết tôi với cậu Tư trước có qua lại, tôi hiểu là mẹ là vợ cậu mẹ sẽ không vui. Nhưng mà tôi thiệt tình không có tình ý gì với cậu Tư nữa hết. Mẹ làm vậy giờ mẹ nói không có làm thì tôi biết nói làm sao, rồi làm sao tôi ở lại đây được nữa...

Tôi giấy này:

- Rồi chứ Thúy Liễu chị biết là tôi nói không có làm thì chị không biết nói sao vậy bộ chị không nghĩ chị đổ oan cho tôi thì tôi biết nói sao chắc. Dưới bếp có tôi với chị với con mèo, hồng lễ kêu con mèo lên làm chứng hả chị Liễu?

Tôi lại quay sang má chồng tôi, tôi khóc lóc:

- Má....má làm chủ cho con, chị Liễu chỉ nói con làm, mà con thề độc cho má hay luôn là con không có làm. Dưới bếp có 2 người, bây giờ chị Liễu nói con cầm dao kề cổ chị thì mọi người cũng tin sao? huhuhuhu....

Má chồng tôi đắn đo, bà lại quay sang má nhỏ, hỏi:

- Vú, em thấy sao?

Má nhỏ lại phe phẩy cái quạt, bà nói từ từ:

- Như vậy, lúc em nghe tiếng Thúy Liễu la lên thì em với con Li chạy xuống. Lúc đó con Lại đang còn cầm cái ca nước, tay con Liễu thì phồng rồi...

Má nhỏ chưa nói hết câu, bà vú đã tru tréo:

- Trời ơi, hết chối, bà ơi bà thấy chưa?

Má nhỏ coi bộ không vui, bà trừng mắt với bà vú, bà vú im re liền. Má nhỏ tiếp lời:

- Vú im để tôi nói hết cái đã, chưa gì mà....Cái tay con Liễu phỏng nước sôi, cái ca trên tay con Lài nhưng nhìn như vậy cũng có nói được là con Lài nó làm đâu. Chị Hai, em hỏi chị, đâu có ai ngu mà chơi trò đó đâu chị. Em không biết có sự sao chứ em không tin con Lài làm xằng bậy vậy rồi. Còn như nào thì chị giải quyết đi.

Thúy Liễu nghe má nhỏ bênh tôi, chị ta xanh mặt, oan ức kêu:

- Bà nhỏ... bà không tin con cũng được đi. Coi như.... coi như con lỡ bị phỏng... thôi mọi người đừng trách Mợ Tư nữa.. Lỗi này là do con, do con...

Vừa nói chị ta vừa bóp tay bóp chân, vú Huệ lại hợp tác diễn tuồng:

- Trời ơi, cháu tôi sao con khổ vậy nè, bị hại rồi giờ thành người hại. Có ai đi hại người mà để chân tay phỏng cỡ này không chứ. Có sự ra như vậy còn gì là thanh danh con nữa Liễu ơi, rồi sao con ở đây được nữa....

Tôi búng tay cái phốc, mụ vú nói cái này hợp ý tôi quá rồi. Tôi nhào lên phía trước, quyết định lật lại vở tuồng.

- Nếu vú nói vậy thôi để Thúy Liễu ở lại đây, rồi coi được đi xem thầy ngày lành tháng tốt vú nói ba chồng tôi cưới Thúy Liễu về cho anh Phong luôn đi vú. Chứ tôi tôi sống khôngặng rồi, lát nữa tôi bắt xe về nhà mẹ đẻ cho vừa lòng vú.

Má chồng tôi nghe vậy, bà giận:

- Lài, chuyện hệ trọng con nói cái gì lạ vậy?

Tôi khóc thật sự:

- Má, má thấy người ta ức hiếp con không má...huhu...

Tôi vừa nói vừa cời áo khoác mỏng bên ngoài, rồi lại kéo cái chân bị phỏng ra cho má chồng tôi coi. Bà cơ hồ giật mình, lấp bắp hỏi:

- Trời đất ơi, Lài... sao vậy con?

Trên chân tay da bị phỏng sưng đỏ một mảng, trên cổ tay trên ngực đều phỏng. Hai cái tay của Thúy Liễu chưa chắc nặng bằng tôi đâu. Vì chị ta tính toán sẽ để bị phỏng nên biết tiết chế để nước sôi chỉ đổ vào một vài chỗ trên tay, còn tôi là bị bất ngờ nên không kịp để phỏng trước. Mà tôi chắc là Thúy Liễu cũng không nghĩ được tôi sẽ bị nặng đến mức độ này.

Tôi quỳ xuống ôm lấy chân má chồng, khóc không ra hơi:

- Má coi có ai...ai...đi hại người mà thành ra như con không hả má? Con ở nhà được ba cung má chiều đến chút nước sôi cũng chưa chắc được đựng vào. Con làm gì biết chị Liễu là ngon tình ngon ngãi gì của anh Phong mà hại. Mà có hại thì cũng đâu có điên để bị phỏng từ trên xuống dưới như này hả má? Huhu...má làm chủ cho con, không thì con chỉ còn biết cách kêu ba má con qua làm cho rõ chuyện.

Má chồng tôi coi bộ xót xa, bà ôm lấy lưng tôi, tay vỗ vỗ. Tôi được đà, móc trong túi ra tờ giấy khám hôm qua trên bệnh viện cho bà với má nhỏ coi. Má nhỏ tôi coi xong liền nói với má chồng tôi:

- Trời đất, nặng nha chị Hai. Cái này đi thưa kiện là ở tù chết à..

Nghe đến ở tù, Thúy Liễu với vú Huệ biến sắc, bà vú mặt mày xanh mét:

- Cái... cái... gì ở tù bà?

- Chứ sao nữa vú, da dẻ con người ta thành ra vậy, chưa biết có để lại sẹo không. Đi thưa cũng coi là tội rồi chứ sao?

Thúy Liễu lấp bắp:

- Tay..tay con cũng bị mà bà...

Má nhỏ tôi bĩu môi:

- Phải chi con Lài nó không có gì thì tôi còn tin cô bị con Lài nó chơi xấu. Chứ bây giờ con Lài nó vậy mà hôm qua lúc thằng Phong về tôi có hỏi cô có sao không, thằng Phong nó nói cô phỏng nhẹ thôi thì giờ ai sai ai quấy thấy rõ rồi ha.

Má chồng tôi giận lắm, bà quát:

- Vú, vú dạy cháu vú cái kiểu gì vậy hả. Để đến tai ông chủ thì làm sao?

Bà vú lần này hết giả mèò khóc chuột, mặt mũi bà ta méo xẹo méo xọ. Bà rên:

- Chuyện này.... lẽ Mợ Tư có ý để phòng thì sao?

Tôi cười thâm trong lòng, sẵn miệng búp luôn:

- Hồi này vú nói đâu có ai bị điên đi hại người mà để bản thân bị thương mà... giờ vú trở mặt nhanh vậy vú?

Bà vú với cả Thúy Liễu cứng họng, tôi liền quay sang má chồng, tôi xin tội.

- Má ơi, con biết con còn bông bột không có giò giang lạnh lẽo như chị Thắm nhưng mà bụng dạ con không có ác. Con được má với ba qua rước về hẳn hoi, con không có sợ ai vô đây mà giành giật được cái danh Mợ Tư của con hết. Con đâu có cần làm chuyện tào lao cho anh Phong ảnh ghét con. Mà con có hại người ta thì cũng kín đáo chứ có đâu bày ra kiểu này cho bản dân thiên hạ họ chửi con ngu. Má coi má giải oan cho con. Chứ hôm qua giờ anh Phong ảnh giận con, vết phỏng con thì đau rất không ai thương.... hông hay má trả con về cho ba má con đi, để ba má con đưa con đi chữa thẹo...huhu con đau lắm má ơi...

Tôi khóc... khóc thiệt sự chứ không chỉ là giả vờ. Nếu như tôi không đủ mạnh mẽ thì chắc giờ người bị chỉ trích chắc chắn là tôi rồi. Sống ở đây đôi khi làm tôi mệt mỏi quá, ngày nào cũng lo lắng, tranh đấu để bảo toàn hạnh phúc cho bản thân mình. Lúc tôi cũng mệt mỏi thiệt sự.

Má chồng tôi vỗ vỗ lưng tôi, bà lớn tiếng coi bộ giận dữ thiệt sự:

- Vú, vú coi coi tôi nên nói sao với cháu vú đây?

Vú Huệ run cầm cập, tôi thấy mẹ ta liếc mắt nhìn về Thúy Liễu. Còn Thúy Liễu thì y như con chuột rút rút không dám ra mặt. Tôi nghĩ chị ta không ngờ rằng tôi bị phỏng còn nặng hơn chị ta nhiều đã thế trên giấy khám hôm qua tôi cũng gian lận với ông bác sĩ mê gái cho nặng thêm. Cờ bà Liễu là phải chơi hèn chơi bản mới quật lại được bà, chứ con người đâu mà mưu mô quá trời.

Má nhỏ tôi đứng dậy, bà vỗ vỗ vai tôi, nói đủ nghe:

- Ngay từ đầu má thấy là thấy kỳ rồi, thôi con coi nhưng xui rủi đi Lài. Nề mặt ba má mà bỏ nha con chứ bây giờ mà về bên nhà rồi lớn chuyện nữa.

Má chồng tôi cũng khuyên nhủ:

- Thôi bỏ qua nha Lài, coi như con thương má đi. Chuyện mà tới tai ba thằng Phong là rùm beng nữa. Con...thôi bỏ nghen con.

Tôi vờ ngoan ngoãn gật gật đầu. Vừa nói vừa mếu máo:

- Dạ hai má dạy sao con nghe vậy, con không có dám cãi.

Má chồng kéo tôi đứng lên, bà nhìn về phía vú Huệ, trách:

- Tôi nói bà nghe nha vú, cái lễ này đi thưa ra công an là lỗi cháu bà. Còn Thúy Liễu, cô có gì muốn nói không, cô coi giờ ai hại ai, hả?

Thúy Liễu có gan làm ác nhưng gan nhận cũng nhanh, phải tôi tôi sẽ chống chế đến cùng. Nhìn chị ta lăm lăm lét lét mà tôi mắc cười, phải ráng nhịn không thì phì cười mất.

- Bà....con....con không có....

Má chồng tôi giận dữ:

- Không có mà bây giờ thành ra vậy, không có mà mình mảy tay chân vợ thằng Phong thành ra như vậy. Lúc đó có hai người, cô muốn nói cái gì không được. Con Lài nó ở đây đó giờ, không có lý gì nó phải làm cái chuyện này hết. Nó làm phỏng tay cô thì nó có được cái gì đâu, cô với thằng Phong có cái gì quá mà con Lài nó phải làm vậy?

Má chồng tôi chửi mà tôi nghe sướng tai phải biết, phải vậy chứ, không nói chị ta chị ta nghĩ có mình chị ta biết tính kể còn tôi chắc không biết và cũng không ai biết hay sao áy.

Thúy Liễu khóc râm rức:

- Bà...con không có làm gì hết, bà nói vậy là thiên vị cho Mợ T...

Chưa nói hết câu đã nghe má nhỏ tôi quát:

- Ý trời, cô nói vậy khác nào chửi chị Hai tôi ngu. Ý ý, cô gan dữ ha cô Thúy Liễu.

Tôi nhìn má nhỏ, bà lại đang nhìn Thúy Liễu, coi bộ bà chắc nhìn chị ta không thuận mắt rồi nên mới thêm dầu vào lửa như vậy. Hôm nay tôi lại nhìn má

nhỏ bằng con mắt khác rồi...

Má chồng tôi càng nghe má nhỏ khích tướng thì càng giận, bà quát rất lớn:

- Vô lễ. Vú, bà coi tranh thủ thu gom cho Thúy Liễu nó về. Tôi không muốn nghe nó nói đông nói tây nữa. Tôi cảnh cáo vú, chuyện này đồn đến tai ba thằng Thành thì đến cả vú cũng bị đuổi đi chứ đừng nói là con Liễu.

Vú Huệ với Thúy Liễu run cầm cập, tôi ở bên tỏ vẻ đáng thương. Cho vừa, ai biểu hại người, như thế này là quá nhẹ cho chị ta rồi.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Cậu Tư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11

Buổi sáng hôm đó má chồng tôi ra lệnh tiễn khách, dự định buổi chiều Thúy Liễu sẽ về lại thị xã. Nhưng ai ngờ đến trưa mụ vú lại lần đùng ra sốt, thành ra má chồng tôi thương tình để Thúy Liễu lại chăm cho mụ vú đến khi nào mụ ta khỏi bệnh rồi về. Tôi nghe mà thấy buồn cười, cái độ này chắc mụ vú bệnh đến tháng sau luôn quá. Khổ thân mụ vú, hy sinh vì hạnh phúc cháu gái quá.

Chiều hôm ấy Phong về sớm như anh nói, lúc anh vào phòng thì tôi đang sút thuốc trị phỏng. Thấy tôi đang lọ mọ sút hai bên tay, anh đi nhanh đến giành lấy tuyết kem trên tay tôi. Anh để hai tay tôi trên đùi mình, vừa thoa nhẹ nhàng vừa nói:

- Làm không được thì xuống nhà kêu bé Li nó làm cho, lọ mọ mình ênh lỡ đụng trúng vết thương thì bảo sao.

Tôi vờ giận dỗi, trách:

- Ủa anh còn biết đến em à?

Phong nhìn tôi, anh cười cười:

- Nói vậy là sao, không biết em thì biết ai?

- Biết em mà hôm qua chửi em lớn tiếng như vậy, xong rồi bỏ mặc em đi đưa Thúy Liễu Thúy Liễu đi khám?

Phong đánh vào vai tôi cái nhẹ, anh giải thích:

- Em nói sai rồi, tôi chưa mắng em cái nào đâu, tôi chỉ hỏi em thôi. Tôi cũng không có bỏ mặc em, tôi gọi cho anh Tùng rồi, anh ấy nói chở em đi tôi mới yên tâm. Tôi về tôi vẫn thăm em chi là em ngủ say như chết có đoái hoài đến tôi đâu.

Tôi lại tru tréo:

- Anh nói cho sướng miệng, hôm qua đó anh hùng hổ chạy lại xem Thúy Liễu của anh có sao không. Còn em đứng bơ vơ giữa chợ anh coi như không biết. Đứng rồi, người ta dù gì cũng là tình cũ. Mà người cũ còn thương.... á á....

Chưa nói hết câu tôi đã bị Phong đè xuống hôn một cái. Ôi mẹ ơi... môi này thơm thế? Tôi được hôn mà sượng tê người... mặc dù có chút bờ ngỡ cùng giết mình nhưng phải gọi là thích tê chân. Nụ hôn không sâu, mà tôi cũng chẳng biết hôn như thế nào mới gọi là sâu nữa. Chắc đây cũng là lần thứ 2 tôi được trai hôn quá. Lần đầu tiên được hôn là khi đó đang học lớp 5, cuối cấp 1 được tỏ tình bị hôn một cái, mất luôn nụ hôn đầu. Giờ nghĩ lại quên mất luôn mặt anh chàng tiểu học đó tròn méo ra sao, thiệt là thảm hại.

Đang còn say mê trong nụ hôn thì Phong buông tôi ra, anh ngược lên nhìn tôi, cười đều hỏi:

- Em còn nói nữa không?

Tôi then thùng, ập a ập ứng:

- Ó...còn...còn...

Ôi mẹ ơi, lại hôn cái nữa. Lần này hôn rất sâu, Phong một tay đỡ sau gáy tôi, một tay đặt trên eo tôi. Môi anh nhắm nháp môi tôi cứ như là đang ăn kem vậy. Cảm giác môi anh vừa mềm vừa thơm, hôn lại rất có kỹ thuật, tôi cơ hồ như lâng lâng trên mây để mặc cho anh muốn làm gì thì làm. Từng cái chạm khẽ của môi cũng làm tôi kích thích đến muốn hét lên. Ôi mẹ ơi, ôi thần linh ơi, tôi sắp chết ngộp rồi đây này...

Thấy tôi ngộp ngượng không yên, anh mới chịu buông tôi ra lần nữa. Ôm chằm lấy mặt tôi, anh hỏi:

- Sao, bây giờ em muốn nói cái gì nữa?

Tôi đỏ cả mặt, lí nhí nói:

- Ồ không...

Chắc thấy tôi như bị đứng hình, Phong bèn cười lớn:

- Sau này bớt nói linh tinh lại đi, em là vợ tôi tôi không lo cho em thì lo cho ai. Lần sau mà nói bậy bạ nữa...thì đừng trách tôi ác.

Ố sợ quá... anh muốn làm gì tôi...anh muốn làm gì tôi...sao anh không làm gì tôi luôn đi chứ. Thiệt cái tình.

Nghĩ thích thú thiệt nhưng tôi vẫn là vờ còn giận, anh nói anh lo cho tôi nhưng hôm qua thái độ của anh tôi vẫn chưa hiểu mấy.

- Nhưng rõ ràng hôm qua, anh có quan tâm đến em đâu?

Phong kéo kéo chân tôi, anh vừa thoa kem vừa nói:

- Đâu phải quan tâm là phải nói phải thể hiện đâu, tôi chỉ không muốn lớn chuyện. Ví như ngày hôm qua là em cố tình, tôi cũng sẽ giải quyết thay cho em. Nhưng mà nghĩ lại... tôi lại muốn xem em tự giải quyết xem thế nào.. Hóa ra em cũng rất thông minh đấy, không làm tôi thất vọng.

Tôi càng nghe anh nói càng thấy mù mịt, cái kiểu như tôi bị lừa ấy nhỉ. Chẳng nhẽ... mẹ nó, tên Phong thế mà bấy tôi để xem tôi có thông minh không à?

- Anh đứng ra giải quyết luôn xem có hợp lý không, để em phải buồn cả đêm.

Phong lại cười:

- Thôi coi như tôi nợ em lần này, lần sau em cẩn thận một chút. Có vài việc tôi có thể thay em chống đỡ nhưng cũng có vài việc chỉ mình em mới giải quyết được. Sống ở cái nhà này, không thể có người không thông minh. Em cố gắng, sau này tôi sẽ cho em cuộc sống bình yên.

Tôi nhìn anh, trong phút chốc tôi thấy anh không còn đáng vẻ cà lơ phất phơ như bình thường nữa. Chỉ một câu nói sau này sẽ cho tôi cuộc sống bình yên, chẳng hiểu sao lại khiến tôi xuyến xao trong lòng nhiều đến vậy. Tôi không hiểu... tôi liệu đã có tình cảm với anh chưa?!

Hôm nay tôi vui nhưng cũng có người không vui.

.....

Ngày hôm sau chẳng hiểu thế nào ba chồng với anh chồng tôi lại đột xuất về sớm, chuyện của Thúy Liễu được má chồng tôi giấu nệm. Thế mà lúc ba chồng tôi về không biết là ai nói, ông đứng đưng trong đêm bắt Thúy Liễu phải xin lỗi tôi nếu không ông sẽ làm lớn chuyện. Cuối cùng Thúy Liễu vừa khóc lóc vừa xin lỗi tôi liên tục, bà vú cũng van xin dừ lăm ông mới bỏ qua. Nhưng ông cũng tuyên bố Thúy Liễu ở lại hết đêm sang ngày mai phải đi liền cho ông, nếu không thì đừng trách.

Đêm đó tôi ngủ cũng cười đến toét miệng lạnh răng.

.....

Chị Thắm về nhà mẹ đẻ hơn tuần cũng chưa về, má chồng tôi coi bộ bức bối không vui nên mới gọi điện hỏi han sao chị chưa về lại. Lúc cúp máy, chị chồng tôi vừa bông bệ Mít vừa khinh khỉnh nói.

- Hơi đâu má gọi cho con đó làm gì, nó đi luôn được thì cho nó đi luôn đi.

Má chồng tôi với tay ôm bé Mít, bà vừa cười với con bé vừa trả lời chị Giàu:

- Con Thắm nó bệnh, nó có báo cho thằng Thành rồi, chắc em con quên nói lại cho má thôi.

Chị Giàu bĩu môi:

- Trời, má tin nó hả, nó nói bệnh cái má tin. Con nói thiệt chứ, con đó xài không được, nó không có hiền như con Lài đâu.

Tôi đang ngồi nhìn bé Mít, nghe chị Giàu nhắc đến tên tôi, tôi giật mình mới hỏi.

- Ủa dạ chị nói cái gì chị Hai?

Chị Giàu vỗ vai tôi, chị bóc miếng xoài chua loét cho vào miệng, nhai ngon lành rồi nói:

- Chị nói mày đang hoang còn con Thắm thì không được đang hoang.

Tôi nghe mà muốn nhảy dựng, bèn nói lại:

- Ui chị Hai nói vậy chị Thắm nghe được chi hiểu lắm em chết. Em còn ngu khờ lắm, đâu có được như chị Hai với chị Thắm.

- Cái con này, chị khen mày mà, mày tốt hơn con Thắm nhiều. Tao nói thiệt.

Anh rẽ tôi ngồi nghe này giờ, giờ mới lên tiếng:

- Thôi đi em, đừng nói vậy sứt mẻ tình chị em hết.

Chị Giàu không vui ra mặt:

- Sao lần nào em nói đến con Thắm anh cũng bênh nó hết vậy, bộ anh có tình ý với nó hả, anh còn nhớ tới nó đúng không?

Tôi nghe mà muốn trợn tròn mắt, chẳng lẽ anh rẽ với chị Thắm...là tình cũ???

Má chồng tôi nghe chị Giàu giận dỗi, bà quát:

- Con Giàu này, mày im cho má coi, lớn đầu rồi ăn nói cái kiểu gì vậy?

Chị Giàu biết mình lỡ lời, chị nhìn anh rẽ với cặp mắt long lanh nước. Mà anh rẽ gương mặt giận dữ thiệt sự, anh không nói gì liền bỏ đi ra ngoài một nước.

Chị Giàu thấy thế lại càng tức, chị khóc lóc:

- Đó má coi...má coi...hồi đó má cưới con Thắm về nhà làm gì....

Tôi lắng tai nghe ngóng nhưng khi nói được nửa câu chị Giàu lại không nói nữa, tôi mới quay sang nhìn, má chồng tôi coi bộ ra hiệu cho chị Giàu đừng nói nữa chắc vì có mặt của tôi. Nghĩ nghĩ, tôi thức thối, bèn đứng dậy nói là ra đằng sau vờ có chút việc.

Đi đến gần cửa, tôi núp sát vào tường nghe ngóng thêm.

- Má...má tìm cách đuổi cổ con Thắm đi đi, không có ngày anh Phương ảnh bỏ con luôn đó má.

- Cái con này, mày ăn nói riết vô duyên. Bỏ là bỏ làm sao, mà má thấy thằng Phương với con Thắm có cái gì đâu mà mày rùm beng riết vậy.

Chị Giàu gầy này:

- Trời ơi má không biết đó chứ, anh Phương ảnh còn nhớ con Thắm. Con không chịu đâu...má coi làm sao thì làm... con mất chồng là con ôm con Mít tự tử luôn cho má coi.

Má chồng tôi nghe con gái đòi ôm cháu ngoại chết, bà hốt hoảng, khuyên nhủ:

- Mày từ từ để má coi. Mà cũng tại mày không, biết bao nhiêu thằng không lấy, một một hai hai phải là thằng Phương rồi giờ khóc lóc trách móc ai. Mày coi muốn làm cái gì thì làm, để cháu ngoại lại cho tao. Chuyện gì chứ chuyện này tao không bênh được. Làm gì cũng có lý có do chứ con..

- Má...má...huhu...

Tiếng chị Giàu vừa khóc vừa giận dỗi, tôi nghe sơ sơ cũng đoán được chút ít. Đang lơ mơ định đi thì nghe "bốp", tôi giật bản mình, quay lại sau thì thấy má nhỏ đang đứng nhìn tôi. Bà hỏi:

- Vợ thằng Phong, con lảm lét ở đây làm gì?

Tôi xoa xoa vai, lơ ngơ trả lời:

- Dạ con...con định đi ra nhà sau.

Má nhỏ lại cười, bà chọc tôi:

- Con rình mò ở đây thì cũng có nghe được cái gì đâu. Muốn biết cái gì, nói coi má biết má kể cho.

Tôi uốn éo, một nửa muốn hỏi, một nửa lại không muốn hỏi. Thấy tôi đứng sớ rớ, má nhỏ nói:

- Con không hỏi vậy má đi à..

Thấy má nhỏ muốn đi thiệt, tôi vội kéo tay bà lại, thì thầm:

- Má đừng... con...con...không biết chuyện anh rẽ chồng chị Giàu với chị Thắm là sao...con nghe phong phanh nhưng không hiểu lắm..

Má nhỏ phì cười, bà đi trước, tôi lúi thủi đi theo sau. Ra đến xích đu ngoài vườn, bà ngồi xuống, tôi cũng ngồi theo, bà lúc này mới từ tốn, nói:

- Con Thắm hình như là bạn gái cũ của thằng Phuong chồng con Giàu. Mà làm khi cũng không phải, bị cũng không có nghe được tin gì là tụi nó quen nhau. Hết thấy là nghe từ miệng con Giàu thôi.

Tôi nghe ló ngó rồi mà, không hiểu, tôi hỏi:

- Ủa vậy là sao má, con không hiểu.

- Thì cái chuyện mà thằng Phuong với con Thắm rộ lên cái vụ bồ bịch với nhau là do con Giàu nó nói thôi chứ cũng đâu có nghe thông tin gì. Ví dụ mà ba con biết con Thắm nó có bồ thì kiểu gì trong nhà mình cũng biết. Lúc mà định ngày cho Ba Thành với con Thắm thì rõ con Thắm là gái trinh chưa có yêu đương trai gái gì. Nên mà lúc con Thắm về con Giàu khóc lóc là hết không chịu này kia, ba con bức quá mới tách cho con Giàu ra ở riêng. Chứ Hai Giàu là con gái ngọc ngà, dễ gì ba má con cho nó ra ở riêng chứ.

Tôi chăm chú nghe, nói như má nhỏ thì chị Giàu có chút vô lý rồi. Nhưng mà không có lửa thì làm sao có khói, bà Giàu bà đâu bị khủng tự dung đựng chuyện cho chị Thắm chứ.

- Ủa má, nhưng mà chị Thắm từ hồi về đây có cái gì lạ với anh Phuong không mà chị Hai ghét chị Thắm dữ vậy má?

Má nhỏ tôi phe phẩy cái quạt, bà nhỏ tiếng:

- Ừ cái vụ này chắc tới giờ chỉ có mình má biết thôi, tao thấy bây lẹ làng giống tao tao kể cho biết với người ta. Cái đêm đám cưới Ba Thành, tôi khuya thằng Thành nó say bí tỉ. Má đêm đó khó ngủ, đi ra vườn thì thấy con Thắm với thằng Phuong nói chuyện lên lút. Má thì không nghe được là tụi nó nói cái gì nhưng thấy thằng Phuong kiểu đau khổ lắm. Đó, má chỉ thấy duy nhất một lần đó thôi còn mà có mờ ám gì nữa không thì má không biết.

Tôi gật gật đầu, nghe má nhỏ kể thì thấy chị Thắm với anh Phuong mười phần là có gian tình. Ý mà nói gian tình cũng không được, nhiều khi là người ta quen nhau từ trước thì sao.

- Mà Lài nè, Hai Giàu tính tình nó bỗ bả chứ nó tốt, ở nhà này con chơi chung với con Hai Giàu thì tốt. Còn con Thắm, thấy vậy chứ không phải vậy. Má cũng chỉ muốn tốt cho con thôi, mấy chuyện trong nhà này má là không muốn liên quan đến. Tại tao thấy bây hiền lành cũng thông minh nên nói cho bây chút đừng tự mà suy tính. Sau này thằng Đạt lấy vợ nữa thì không được bình yên như bây giờ nữa đâu. Liệu mà suy tính cho bản thân nha con.

Tôi nhìn má Vũ, cái sự xa cách tự dung biến mất. Hôm qua hôm kia bà giúp tôi, hôm nay lại kể cho tôi nghe mấy chuyện trong nhà mà tôi không biết. Tôi thầm nghĩ, bà vậy mà cũng thân thiện hiền lành chứ cũng không có kiểu hời hợt lạnh giá. Thiệt sự nguyên nhân là vì sao bà thay đổi thái độ với tôi tôi cũng không biết nhưng bà tốt với tôi thì tôi mừng, không nên nghĩ quá sâu xa.

Thấy gần trưa, má Vũ kêu tôi vào coi nấu cơm, chắc trưa ba chồng tôi về, bà cũng bảo bà mệt nên vô nhà nằm nghỉ chút. Đứng trông bà đi vô nhà, tôi gặp anh Phuong chồng chị Giàu từ xa đi lại. Thấy anh, tôi gật đầu chào hỏi.

- Anh Hai, anh đi tham quan vườn hả?

Anh Phuong là kiểu đàn ông nho nhã thư sinh, thấy tôi chào, anh cũng chào lại:

- Ô em Tư cũng ra hóng mát hả?

- Dạ trong nhà cũng oi bức quá.

- Ờ còn trẻ mình vận động nhiều cho khỏe thân, sau này sanh đẻ cũng dễ dàng. Như chị Hai em, mần biếng lắm.

Tôi cười, tính ra ông anh rể này cũng thương chị chồng tôi đó chứ bộ. Nghe anh nhắc đến chị Hai mà giọng điệu ngọt sớt, đâu có nghe ra là không thương.

Nói vài câu anh Phuong cũng đi vào trong nhà, tôi đứng tần mần một lát cũng đi vào theo đặng lo cơm nước. Chuyện của anh rể với chị Thắm nghe thì nghe cho biết thôi chứ chuyện của người ta tôi có biết cái gì đâu mà suy tính. Trên đời này sống chỉ nên biết chuyện của mình, suy tính chuyện cho mình đừng rảnh hơi tọc mạch soi xét chuyện người khác.

.....

Chiều đến vú Huệ lại mò ra không nằm mãi trong phòng nữa, hết hôm nay Thúy Liễu cũng dọn đồ đi về không được ở đây tiếp. Thấy tôi đang ở dưới bếp, vú Huệ chào một tiếng rõ mát tai. Choa, bệnh vài hôm coi bộ thống suốt rồi đó đa, bà ấy chào tôi thì tôi chào lại chứ cũng không hạnh hợ làm gì.

Thấy vú Huệ với Thúy Liễu nói chuyện với má chồng tôi dưới nhà, tôi mới đi lên phòng một chút. Đi vào phòng lấy cái gương nhỏ soi soi vết phỏng ngay ngực coi lành hẳn chưa, đến lúc đặt cái gương xuống xui xẻo sao lại bị vỡ. Tôi cau cau mày, bình thường cũng không mê tín nên cũng chẳng nghĩ gì. Thu dọn mấy mảnh gương vỡ xong, tôi lại đi xuống nhà, cái gương bị vỡ nằm êm đềm trong sọt rác.

Cơm nước nấu xong, tôi thấy Thúy Liễu đang chuẩn bị đồ đạc ra về. Thấy tôi chị ta bộ dáng xấu hổ, kéo kéo tay tôi, chị ta nói:

- Mợ Tư.... tôi xin lỗi, tôi xin lỗi vì gây phiền cho Mợ...

Tôi trong lòng ngạc nhiên, không lẽ mới chỉ có mấy ngày mà Thúy Liễu đã thông suốt rõ ràng mọi việc???

Thấy tôi vẫn còn hoài nghi, Thúy Liễu lại nói tiếp:

- Mợ, tôi biết Mợ bây giờ không tin tôi..nhưng...nhưng mà... tôi có điều này muốn nói cho Mợ biết....

Tôi nhìn chị ta chăm chú, gương mặt này, biểu cảm này hoàn toàn không giống là đang diễn một chút nào.

- Thúy Liễu, chị muốn nói cái gì?

Thúy Liễu lăm la lăm lét, chị ta kéo tôi ra một góc, nói nhỏ vào tai tôi:

- Mợ... Mợ ra kia tôi nói Mợ được không, chuyện này quan trọng lắm..

Tôi nhìn xung quanh, bé Li đang rửa chén ở sàn nước, Thu Cúc đang nấu thức ăn trong nhà...

- Sao chị không nói ở đây luôn đi, đi ra ngoài kia làm gì. Lỡ chị làm gì tôi thì sao?

Thúy Liễu nghe tôi không đồng ý, chị ta gật gật đầu, nói có chút lớn tiếng:

- Tôi biết Mợ không tin tôi...tôi biết mà...

- Nhưng mà Mợ Tư, chuyện này liên quan đến Cậu Tư....tôi có cái này cần đưa cho Mợ nhưng không dám để ai thấy sợ ảnh hưởng đến tiền đồ của cậu Tư.

Tiền đồ của anh Phong sao??? Tôi nhìn Thúy Liễu, thấy chị ta dường như đang giấu cái gì trong túi áo. Nghĩ đến nghĩ lui, bây giờ chị ta chắc cũng không làm gì được tôi...Được tôi đi theo chị ta xem chị ta nói gì.

- Được rồi, vậy đi ra kia đi.

Thúy Liễu gật đầu, chị ta đi trước ra vườn, giờ này cũng chập vệt tối, bên ngoài trời cũng không sáng được là bao nhiêu. Tôi đi theo sau, đi đến gần cái ao sen, chị ta dừng lại. Tôi đi sau nên khi dừng lại cũng đồng thời đứng quay lưng vào phía nhà, còn Thúy Liễu thì ngược lại.

Thúy Liễu nhìn tôi, chị ta cười cười nói, gương mặt này mới giống với mọi khi.

- Mợ Lại, vụ lần trước xem ra Mợ cao tay hơn tôi. Nhưng mà cậu Phong cũng đâu có yêu Mợ, tôi với cậu ngủ với nhau rồi. Mợ... Mợ có biết không?

Tôi nhìn chị ta, trong lòng thiệt sự có chút rối ren nhưng vẫn giữ được bình tĩnh, tôi cười cười, trả lời:

- Rồi sao chị?

Thúy Liễu coi bộ không vui, chị ta đi đến gần tôi, nói nhỏ:

- Tôi biết Mợ đang ghen nhưng mà ghen thì làm gì được tôi đâu. Mợ nghĩ lấy mợ về rồi thì anh Phong sẽ bỏ thói trăng hoa sao? Haha...mấy ngày hôm nay đêm nào tôi với anh ấy không ra ngoài đây mà.... chẳng qua tôi hại mợ không đặt, không lật được vị trí của mợ nên anh Phong mới biểu tôi về lại thị xã thôi. Chứ Mợ nghĩ coi, tôi làm mợ phỏng tùm lum, anh cũng đâu có nói tôi tiếng nào đâu nè....

- Cuối cùng chị kêu tôi ra đây để nói xàm láp này hả? Vậy chị nói một mình đi, tôi đi vô.

Công nhận con mụ này dở hơi cáng lận thiệt, bộ chị ta nghĩ nói vài câu là tôi sẽ ghen lồng lộn rồi vùng tay đánh chị ta hay sao ấy. Con giáp thứ 13 ngu dốt.

Thấy tôi muốn đi vô, Thúy Liễu liền kéo tay tôi lại, chị ta cũng đồng thời hét lên:

- Á Mợ.....đừng Mợ....

"Bốp Bốp" Thúy Liễu tự lấy tay vả vào mặt mình mấy cái. Tôi ngo ngác, tự ngẫm có chuyện chẳng lành rồi. Sau lưng tôi nghe được tiếng bước chân người đi ra nhưng lại không biết là ai. Thúy Liễu cười mà mãnh nhìn tôi, gương mặt chị ta lúc này chẳng khác gì ma nữ....

Chị ta kéo tôi một khúc đến gần ao sen, miệng vẫn la lên:

- Mợ Tư... đừng Mợ....

Phía sau là tiếng nói vang vọng của ai đó:

- Mợ Tư.... Cô Liễu.... có chuyện gì vậy?

Thúy Liễu không biết lấy đâu ra sức mạnh mà kéo quật tôi đến gần cái ao. Tôi dự cảm thôi xong rồi, kiểu này là kéo tôi xuống ao xong đổ lỗi cho tôi đây

mà. Tôi liền nhảy số não, đang lúc chị ta hưng phấn tôi liền xoay người lại đổi vị trí cho chị ta, thành ra tôi đứng sát ao sen còn Thúy Liễu thì đứng trước mặt tôi.

- Thúy Liễu... chị đừng xô tôi mà... á....

Đừng nói là Thúy Liễu mà có mười con mụ vú Huệ chạy ra cũng không cứu vãn được tình hình hiện tại. Tôi nhếch môi, nói nhỏ với Thúy Liễu:

- Chị gái, chị thua rồi.

"Ủm", tôi giựt ngược ra sau, tạo thế y như là Thúy Liễu vừa xô tôi xuống ao. Lúc tôi chuẩn bị ngã xuống thì thấy cu Dừa đang đi lại, một màn đặc sắc đôi trắng thay đen cu cậu thấy rõ mồn một không thiếu cái gì.

- Trời đất ơi, cứu cứu.. cứu Mợ Tư.

Tôi bay nhào xuống ao, Thúy Liễu coi bộ cũng thông minh chị ta cũng nhảy ào theo sau. Tôi rõ là biết bơi nhưng bây giờ đang diễn kịch nên là sẽ diễn đến cùng.

Tôi ngoi lên mặt nước, đập tay đùng đùng:

- Cứuuu...cứuuuu tôi..

Ngoi lên ngoi xuống nước, tôi cũng không nhìn rõ tình hình trên bờ, chỉ nghe được loáng thoáng có rất nhiều tiếng la hét cùng tiếng bước chân chạy ào ào...

Vì biết bơi nên tôi có thể đứng nước được, bỗng dưng đang đứng lại bị kéo kịch toàn thân xuống. Tôi hụp cả người dưới nước vì sức kéo quá mạnh, tôi phồng má thổi hơi. Phía bên kia tôi thấy được chân Thúy Liễu đang bị bà bị bõm, mà một chân của chị ta lại không thể cử động được....

Trước mặt tôi toàn là nước, tôi bị lồi mỗi lúc một sâu... phía trên tôi nghe được tiếng người nhảy ào ào xuống kèm theo tiếng kêu hỗn loạn...

"Ào ào " tôi bị kéo rất sâu, kéo sâu đến mức tôi không còn đủ khí để thở....

- Chết đi...đổi mạng cho tao...

Bên tai tôi là tiếng nữ vang vọng, giọng nói du dương không cùng một hợp âm với người trần.. Cả người tôi bị nước tràn vào, cổ họng bị nghẹn đắng không thể thở được nữa.

Một giây...hai giây...ba giây...tôi không thở được... không thể được...

- Lại... Lại... em đâu rồi...

Là Phong...là tiếng của Phong...Tôi hai tay vói lên cao, muốn hét lên là tôi ở đây nhưng lại không được. Chân lại bị kéo không cử động được nữa...

Trong màn nước đen kịt, tôi thấy được Phong đang tìm tôi, một người nữa cũng đang tìm tôi...người này... sao quen mặt vậy...

- Chết đi...chết đi...

Chết đi sao, có ai muốn tôi chết đi sao?!

Ý thức dần trở nên mơ hồ... bàn tay tôi dần buông thõng...

"Ào", phía dưới chân một luồng nước đẩy tôi lên trên, vừa lúc ấy Phong cũng tìm thấy được tôi. Tôi mơ hồ thấy được anh nắm tay tôi, thấy được anh kéo tôi lên cũng cảm nhận được anh ôm lấy tôi....

- Thư Huyền....

Tôi giật mình khi nghe ai đó gọi tên tôi, cái tên lâu quá rồi chẳng nghe ai gọi nữa....

Bạn đang đọc truyện *Vợ Cậu Tư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12

Lúc tôi lên được đến bờ hồ thì cả người đã ngầy ngậy đại đại, trước mắt tôi bao nhiêu là người. Tôi đảo mắt qua một vòng, ai nấy đều lo sốt vó nhìn tôi.

Nhưng ơ khoan...gương mặt này... là Đạt mà...

- Cậu Tư cậu trùm cái khăn cho Mợ Tư đi, nước dưới đó lạnh lắm...

Tiếng con bé Li sụt sịt vang lên, Phong ôm lấy tôi, anh vỗ vỗ vào mà tôi, nước trên tóc trên mặt anh nhiều ton ton vào người tôi. Lúc bấy giờ tôi mới sụt nớ ra chuyện gì...

- Lại... em có sao không, có thấy khó chịu ở đâu không?

Tôi ngờ ngác lắc đầu, cái cảm giác bị kéo xuống đáy hồ vẫn còn đọng lại trong tâm trí tôi, cả tiếng nói ma mị kinh hồn kia nữa.

Tôi ôm lấy Phong, khóc không ra hơi, cả người run cầm cập, bên tai cứ vờn giọng nói kia. Tôi lắc lắc đầu, nỗi sợ hãi vấy lấy, tôi ú ớ:

- Cứuu...cứuu....

Phong ôm chặt lấy tôi, anh sốc tôi dậy, vừa ôm tôi đi vừa trấn an:

- Tôi đây, tôi ở đây rồi, tôi cứu được em rồi em đừng sợ nữa, đừng sợ nữa.

Nói thiệt tôi bây giờ muốn ngáo luôn rồi, cái hình ảnh rơi xuống nước cứ quanh quẩn mãi trong đầu. Dưới độ sâu đó thì ai lặn xuống được mà lòi tôi xuống chứ, có khi thiệt sự là có.... ma.

- Huyền...

Huyền...ai gọi tên tôi vậy? Phong ôm tôi đi trước, tôi đưa mắt nhìn ra sau, là Đạt...phải rồi... khi nãy dưới hồ tôi rõ là nhìn thấy Đạt mà... anh ta làm gì ở đây???

- Cậu Năm, cậu cũng ướt hết rồi, cậu vô thay đồ đi cậu.

Tôi nhìn Đạt, cậu ta cũng nhìn tôi. Trong cái khoảnh khắc bốn mắt nhìn nhau kia, tôi cứ có cảm giác giữa tôi và Đạt có cái gì đó kỳ lạ lắm.

Hóa ra có những người rất có duyên với nhau nhưng tiếc lại không đến cùng một thời điểm!

Đạt đi theo sau tôi, cậu ta nhìn tôi, nhìn đến không chớp mắt, tôi nhìn xuống dưới chân cậu ấy thấy một ít máu đang chảy. Tôi với tay xuống nói:

- Đ...à chú Năm, chân chú chảy máu kìa.

Phong nghe tôi nói với Đạt, anh dừng lại, quay lại sau lưng. Giọng anh nhàn nhạt, anh nói:

- Đạt chân em chảy máu kìa, để tui nhò nó băng lại không là nhiễm trùng.

Đạt gật đầu, tôi để ý, cậu ta vẫn cứ nhìn tôi, mãi một lát sau, tôi mới nghe cậu ấy hỏi:

- Anh Tư....đây là chị...d...âu...?

Thôi chết rồi, Đạt cậu ấy xúc động đến thế ư? Có khi nào... có khi nào tôi hôm nay sẽ bị lộ tẩy không? Không. Không được, tên Phong còn chưa yêu tôi mà.

Thấy Phong định trả lời, tôi nhanh miệng nói trước:

- Phải chú Năm, chị tên Lài là chị dâu mới của chú.

Đạt lại nhìn tôi mà Phong cũng đang nhìn tôi, thế quái gì đây, tôi bị nhìn muốn mòn da mặt rồi đó đa.

- Ủa chị dâu em, thôi lát nói chuyện sau, anh đưa chị em lên phòng.

Đạt gật đầu, tôi có thể nhìn ra được, trong ánh mắt kia...là có bao nhiêu mắt mát...

- Thúy Liễu... Thúy Liễu.... con có sao không Liễu. Quân ác nhon nào hại con, ai hại cháu tôi ra nông nổi này... trời ơi...

Mẹ nó, tiếng mẹ vú khóc rống làm tụt hết dây cảm xúc của tôi với Đạt. Một một, tôi lên thay đồ trước đây, thay đồ xong còn xuống đầu đá với bà cháu Thúy Liễu nữa.

Thều thều tay Phong,tôi nói nhỏ:

- Lạnh quá, đưa em lên phòng đi.

Phong gật đầu, đang định quay lên lại bị vú Huệ kéo tay tôi lôi xuống. Đạt đứng gần tôi, thấy mẹ vú nhào đến anh chạy đến chắn trước mặt mẹ. Gầm lớn

tiếng:

- Làm cái gì vậy vú?

Vú Huệ khóc lóc:

- Cậu Năm tránh ra để tôi trả thù cho cháu gái tôi, trời ơi Thúy Liễu...

- Thúy Liễu bị làm sao, tôi vót chị ta lên chị ta vẫn còn thờ, có chết đâu mà vú đòi trả thù?

Tôi núp sau lưng Đạt, thật là muốn đánh vào vai anh một cái thể hiện thái độ hải lòng mới được. Nói gì mà trúng ý tôi dữ không biết.

- Cậu...cậu...tại cậu không biết chứ...

- Cái gì ồn ào ngoài kia?

Tôi giật mình bởi tiếng quát, thì ra là ba chồng tôi, ông đang từ từ đi đến. Mụ vú thấy thế liền chạy ào đến, chẳng may ba chồng tôi lại né ra, thế là mụ nhào chụp ếch.

- Ông bà... ông bà lần này phải lấy lại công bằng cho Thúy Liễu... huhu...ông bà ơi...

Má chồng tôi quay sang nhìn ba chồng, còn ba ông ấy lại đang nhìn tôi. Tôi liền rút cổ, giả vờ run rẩy mếu máo. Phong tưởng tôi lạnh nên lại siết tôi vào lòng, giọng anh rất dịu dàng:

- Tôi đưa em lên phòng.

Nói rồi không đợi ai lên tiếng, Phong quay lưng đưa tôi đi lên thay quần áo. Tôi có quay lại nhìn, chỉ thấy ba chồng tôi vẫn đang nhìn về hướng này, có điều... trong mắt ông hình như rất phức tạp.

Đạt cũng đang nhìn tôi, tôi còn thấy được dưới chân cậu ta máu vẫn đang rỉ rả...

Lên đến phòng, Phong bồng tôi thẳng vào phòng tắm, anh đặt tôi xuống đồng thời tháo cái khăn đang quấn trên người tôi ra. Lấy mấy cọng cỏ trên đầu tôi xuống, anh đi lại vặn nước ấm, vừa pha nước vừa nói:

- Tắm đi, tôi xuống lấy nước trà ấm cho em.

Tôi gật đầu, run lấy bầy:

- Anh...dưới kia...là em trai anh sao?

Phong nhíu mắt nhìn tôi:

- Ủ' là Út Đạt, có chuyện gì hả?

Tôi lắc đầu, giả vờ cười hề hề:

- À không, em hỏi cho biết thôi. Thôi anh ra ngoài đi, em đi tắm cái đã. Lạnh quá.

Phong đi ra ngoài cũng không quên đóng cửa lại giúp tôi. Tôi mệt mỏi ngồi thụp xuống nền phòng tắm, xoa xoa cổ chân, cái cảm giác bị người ta lôi xuống nó thật quá... không phải tôi nghe nhầm, cũng không phải là ảo giác.... Nó là sự thật, là sự thật...

- Chết đi, chết đi mạng sao? Cái gì ở dưới kia?

Tôi lẩm nhẩm, thú thật tôi cũng sợ ma lắm nhưng mà ngoài sợ ma ra tôi còn có tính tò mò nữa. Trong vườn nhà này, dưới cái ao kia....có người từng rơi xuống mà chết sao?

Còn nữa... Đạt.... cậu ấy như thế mà là em chồng tôi. Tôi thật sự cảm thấy nhân duyên trên đời này quả là khó lường quá. Đạt, cậu ấy từng nói thích tôi, mà tôi khi đó cũng có chút xú gọi là cảm tình. Nhưng mà bây giờ thì lại không còn nữa rồi, tôi và cậu ấy từ nay về sau chỉ có thể là chị dâu - em chồng. Đáng tiếc, thật sự đáng tiếc.

Haizz thôi không nghĩ nữa, càng nghĩ càng thấy khó chịu trong lòng.

.....

Lúc tắm ra, tôi đã thấy Phong đang ngồi đợi, anh bây giờ cũng đã thay một bộ quần áo mới. Thấy tôi, anh nói:

- Em uống chút trà cho ấm bụng đi rồi theo tôi xuống nhà một chút.

Tôi nhận ly trà từ tay anh, hớp một hơi sau đó hỏi:

- Có chuyện gì vậy anh?

- Thúy Liễu nói em đánh rồi đẩy cô ta xuống ao.

Tôi mém chút nữa sặc lên đến mũi, mẹ nó... con điên này, lại giờ trò điên khùng rồi.

Tôi uống nhanh cho hết ly trà nóng, sau lại kéo tay Phong đi xuống dưới nhà. Dưới phòng khách khá đông đủ người, Đạt thấy tôi đi xuống, anh nhìn tôi chăm chú, ánh mắt chứa vô vàn phức tạp.

Ba chồng thấy tôi, ông khẽ nói:

- Vợ thằng Phong, ngồi xuống đi, con chắc cũng mệt rồi.

Tôi "ạ" một tiếng, đợi Phong ngồi xuống tôi cũng ngồi theo anh. Nhìn sang bên cạnh Thúy Liễu cũng đã thay một bộ quần áo mới, đang được mụ vú ẵm. Thấy tôi nhìn chị ta bèn rút cổ, kiểu như sợ hãi lắm. Vú Huệ thấy vậy, liền ôm chị ta an ủi:

- Không sao có đi ở đây rồi, không sao con.

Má chồng tôi thấy đông đủ, bà mới lên tiếng:

- Chuyện hồi nãy là sao đâu, con Lại với con Liễu nói cho tôi nghe coi. Sao mà hai đứa hết chuyện này đến chuyện kia vậy?

Tôi chưa kịp lên tiếng đã nghe mụ vú tru tréo:

- Còn sao nữa hả bà, con...à không Mợ Tư xô con Liễu xuống ao đang trả thù con nhỏ vụ nước sôi hôm bữa chứ gì nữa.

Tôi lại được dịp quá:

- Ủa giờ nhận vụ nước sôi là do cháu gái vú làm rồi hả, mới hôm qua hôm kia còn chối bai bãi mà vú.

- Mợ Tư ăn nói ngang ngược quá, tôi có nhận là do cháu tôi làm đâu. Bộ bên nhà Mợ, ba má Mợ dạy mợ cái thói hiếp người đó hả Mợ?

Tôi chưa kịp phản bác lại đã nghe một tiếng "xoảng", cái ly trà bị Phong quăng ngay dưới chân mụ vú kèm theo tiếng quát lớn:

- Vú, bà lớn mà ăn nói vô học thế hả vú? Mợ Tư nói thế có gì sai, bà là tôi tớ trong nhà mà một câu cãi hai câu trả treo, bà muốn đi hay ở? Nói.

Trời đất ơi, Phong...anh uy nghiêm lắm liệt quá đi mất...

Mụ vú bên kia run rẩy, miệng tự dưng câm như hến không dám ho he tiếng nào. Thật sự trong nhà này người ta nói Phong là dễ tính nhất, thường khi không bao giờ rầy la gì tôi tớ người làm trong nhà. Lần này anh quát lớn đến như thế, ngay cả ba chồng tôi ngồi đó cũng không lên tiếng. Người càng hiền lành càng dễ tính thì khi tức giận lên càng khiến cho người ta sợ hãi.

Thấy mụ vú im thin thít, Phong nói tiếp:

- Ở nhà này, nếu không có bằng chứng rõ ràng cụ thể thì đừng nghĩ đến việc đổ oan người. Bà là bà vú sống ở đây bao nhiêu năm, có bao đó việc mà bà không biết hả. Một tiếng Mợ Tư đã là hơn bà nhiều lần rồi, bà đừng nghĩ bà ý sống lâu ý ở lâu thì coi như ngang hàng. Nếu ngang hàng thì bà leo lên làm bà chủ luôn đi, rồi tôi cho bà ngang hàng với vợ tôi.

Phong chửi rất lớn tiếng, trong phòng ai nấy đều im re, ngay cả anh Ba Thành cũng chỉ ngồi nghe chứ không tỏ ý kiến gì. Tôi neho neho mắt, mụ vú này xem ra cũng không được lòng mấy cậu trong nhà này rồi.

Má chồng tôi thấy Phong giận quá, bà mới lên tiếng cứu vãn:

- Bà vú xin lỗi Mợ Tư một tiếng đi, có cái gì thùng thảng hãy nói. Bà giận quá ăn nói hồ đồ để đến tai anh chị sui bên nhà thì lớn chuyện. Xin lỗi vợ thằng Phong một tiếng cho mát lòng tôi coi.

Tôi nhìn mụ vú, mụ ta cũng nhìn tôi, tôi biết mụ ta không phục nhưng ngại thấp cổ bé họng nên không dám cãi lời.

- Mợ Tư tôi...xin lỗi Mợ...

Tôi vờ giận chỉ gật đầu chứ cũng không nói lại gì. Đây, lâu lâu phải tỏ ra mình lạnh lùng nguy hiểm chứ lúc nào cũng dễ chịu người ta lại coi thường ngay. Như mụ vú này là một điển hình.

- Thôi được rồi, bây giờ vào chuyện chính. Thúy Liễu người ngoài, ông cho con nói trước. Khi nãy ngoài vườn là xảy ra chuyện gì?

Là tiếng ba chồng tôi hỏi Thúy Liễu, chị ta bên kia run run trả lời:

- Dạ ông hỏi thì con thưa, hồi chiều này con định đi về thì gặp Mợ...Tur đi xuống. Nghĩ hôm trước con có lỗi vì để Mợ phỏng hết tay chân nên con...con mới xin lỗi Mợ. Lại vì ngại người ta nghe người ta cười, con mới kéo Mợ đi vào vườn đặt để nói chuyện. Ai dè... mới nói được mấy câu là Mợ đánh con rồi kéo con xuống ao...Con đến giờ vẫn không biết con làm cái gì quấy. Thiệt đó ông bà, nếu con mà hỗn với Mợ, Mợ đánh con con cũng chịu...

Má nhỏ tôi ngồi gần ba chồng tôi, bà lên tiếng:

- Nói như cô Thúy Liễu là tự dưng cô kéo con Lài vô vườn nói chuyện hả? Chà, nếu thiệt vậy thì con Lài cũng ra tay mạnh quá đó đa..

Tôi nghe mà nóng rần rần trong người, con mụ Thúy Liễu này, công nhận đã ngu rồi còn thích bày trò. Càng nói càng thấy ngu oi là ngu.

Ba chồng tôi hỏi:

- Sao con Lài đánh cô?

- Dạ con không biết ông, con...con không biết sao mợ...huhu...

Tôi nhìn ba chồng, thấy ông cũng nhìn tôi, tôi mới nói:

- Chị Liễu, chị chắc chưa?

Thúy Liễu ngơ ngác nhìn tôi, chị ta áp ứng:

- Mợ...mợ...

Tôi gắt:

- Tôi chỉ hỏi chị đã chắc chưa thôi, chị trả lời tôi đi.

Tôi thấy Thúy Liễu đảo mắt một vòng quanh phòng, thấy không ai lên tiếng bênh chị ta, chị ta có vẻ uất ức, nói:

- Tôi chắc... tôi không hiểu sao...

Tôi vội cắt ngang lời:

- Được rồi chị bớt dong dài kể lể đi. Bé Li, em kêu cu Dừa lên đây Mợ biểu.

Vú Huệ với Thúy Liễu đưa mắt nhìn nhau, tôi lại nhếch môi cười. Lúc tôi đổi chỗ với Thúy Liễu ở gần hồ, rồi lúc tôi vờ như chị ta xô tôi thì chị ta không biết cu Dừa nhìn thấy. Chỉ có tôi đứng đối diện lại với chị ta nên mới thấy được cu Dừa. Nhưng mà... rõ ràng cu Dừa xuất hiện ở chỗ đó cũng xem như là có vấn đề... chỉ có điều...

Thấy cu Dừa đi vào, ba chồng tôi mới hỏi:

- Dừa, mày thấy cái gì, mày nói ông nghe coi.

Cu Dừa gật đầu, lúc chuẩn bị nói tôi thấy cu cậu có quét mắt qua nhìn Đạt, chỉ trong thoáng qua thôi. Mà Đạt, lại nhẹ gật đầu với tôi.

Cu Dừa lên tiếng:

- Dạ ông, hồi chiều con đang đi ra sau cất cuốc thì nghe tiếng nói chuyện trong vườn. Nghe ra mới biết là tiếng chị Liễu với Mợ Tur, mà bị khuất mấy cái cây con không thấy được cái gì. Chỉ nghe tiếng và mặt chất chất nhau rồi tiếng chị Liễu la lên thôi. Lúc con đi vào trong gần ao sen thì thấy chị Liễu đang đẩy Mợ Tur xuống ao....

Thúy Liễu găng lên:

- Không có, là Mợ Tur đẩy con chứ con không có đẩy Mợ.

Tôi cãi lại:

- Tôi nói chị đẩy tôi thì sợ chị oang oang miệng lên là chị vô tội, giờ cu Dừa nói rõ vậy mà chị cũng cãi chày cãi cối. Năm lần bảy lượt chị cứ hại tôi, tôi hỏi chị rốt cuộc là nguyên do làm sao?

Thúy Liễu ôm lấy bà vú, chị ta vẫn còn ngoan cố lắm:

- Di con không có làm, là con bị oan di... con...con không có làm.

Ba chồng tôi giận dữ, ông quát lớn tiếng:

- Thôi thôi đẹp, bà vú bà tống cổ cháu gái bà ra khỏi đây. Kể từ nay trở đi cấm tuyệt đối không cho con nhỏ này bước vào cổng nhà nửa bước. Thân làm cô giáo mà đạo đức không có còn chuyên đi hại người. Lần trước vụ nước sôi tôi nể tình bà rồi, vụ lần này không bỏ qua được. Đi, kêu cô ta cút khỏi mắt tôi.

Vú Huệ nghe tiếng ba chồng tôi quát bà ta sợ tái mặt mũi, hai dì cháu ôm nhau khóc lóc. Má chồng tôi thấy thế, liền nói:

- Vú, bà đưa Thúy Liễu đi về đi, chứ ở đây coi bộ không được rồi. Vụ này coi như không truyền ra ngoài để giữ thanh danh cho cháu gái bà...

Vú Huệ gật gật đầu, lần này Thúy Liễu làm có hơi bị ngu nên không ai tin là phải. Mới mấy bữa trước còn vụ nước sôi, qua ngày sau đã đến vụ dưới ao. Nói thiệt người ta có khờ cũng không thể nghĩ được là tôi có thể rãnh rỗi để đẩy chị ta xuống ao. Vì có gì thì lát chị ta cũng đi về, tôi xô chị ta xuống ao làm gì cho mang tiếng chứ. Thúy Liễu coi như cũng có chút ranh nhưng lại không có khôn, đã thế còn thêm đồng đội ngu như heo nữa nên là thành.... công dã tràng.

.....

Vụ việc Thúy Liễu coi như kết thúc trong êm đẹp, đêm đó mẹ vú tống tiễn chị ta về lại nơi sản xuất. Ba má chồng tôi vì thương tình tôi hết bị phồng rồi lại bị xô xuống ao nên lại rút hầu bao cho tôi chút đỉnh tẩm bổ. Nhất là má chồng tôi, bà nghĩ do bà trước kia nghe lời vú Huệ định cưới Thúy Liễu cho anh Phong nên bây giờ mới có chuyện như vậy. Bà cảm thấy có lỗi nên lại cho tôi bộ trang sức bằng vàng y 24k. Tối hôm đó tôi vừa ôm vàng vừa ôm tiền đi ngủ, ngủ ngon đến mức sáng dậy thấy tinh thần khỏe khoắn dồi dào ý chí chiến đấu. Chỉ có điều cơ miệng hơi kỳ, chắc do tôi đêm qua vừa ngủ vừa cười nên bây giờ bị đơ luôn miệng.

.....

Sáng hôm sau Phong đi làm sớm, lúc đi anh có dặn tôi ngủ nhiều thêm chút nữa nhưng tôi thức rồi lại không ngủ được nên quyết định dậy luôn. Một phần tôi cũng muốn xuống tìm Đạt, tôi có nhiều việc rất muốn nói với cậu ta.

Lúc xuống nhà vẫn còn sớm, ba chồng đưa má nhỏ đi khám bệnh, còn má chồng tôi thì mệt nên bà kêu không cần dọn bữa sáng. Tôi xuống bếp nghe bé Li nói Đạt cũng chưa ăn sáng nên quyết định làm hai ổ bánh mì trứng, một cho Đạt một cho tôi rồi đem ra vườn tìm cậu ấy.

Đúng thiệt hotboy của trường, body cũng bén ghê gớm, lúc tôi ra thấy Đạt đang hít đất. Phải công nhận và nhấn mạnh thêm một lần nữa là gien nhà này rất rất tốt. Eo ôi, nhìn anh nào anh nấy đẹp trai phong độ ngời ngời thế này cơ mà... Thấy tôi, cậu ta vội đứng dậy, hỏi:

- Huyền... à không chị...chị đi đâu ra đây?

Tôi đưa cho cậu ta ổ bánh mì, cười nói:

- Chú Năm ăn đi, ăn sáng đều đặn rất tốt.

Đạt nhận lấy ổ bánh mì trong tay, cậu ta bật cười:

- Câu này hình như là tôi nói với chị thì phải đó.

- Haha....ừ...hèn gì tôi thấy quen quá.. coi như mượn hoa dâng Phật đi ha..

Thấy tôi cười, Đạt cũng cười. Tôi đi đến gần cái xích đu ngồi xuống, còn Đạt thì ngồi ở ghế đá. Hai đứa gặm hai ổ bánh mì, không ai nói với ai câu nào. Đạt biết tôi không phải Hai Lài, tôi biết cậu ta sẽ không có ý định vạch trần, vì nếu có thì hôm qua cậu ta đã nói rồi. Nhưng mà... cứ vờ như không biết gì, là tôi tôi cũng cảm thấy chột dạ.

Ăn gần hết ổ bánh mì, tôi mới quay sang Đạt, hỏi:

- Đạt, cậu biết tôi không phải là cô Hai, cậu có cái gì muốn hỏi tôi không?

Đạt nhìn tôi, ánh mắt cậu ta phức tạp muôn phần.

- Huyền... lý do cô bỏ học đi về đây là vì chuyện này à?

Tôi gật đầu, không nói thêm gì.

- Có....bị anh tôi ép buộc sao?

Tôi nhìn Đạt, lắc lắc đầu nói:

- Không, là tôi tự nguyện. Anh Phong anh cũng không biết gì đâu.

- Anh tôi...có đối xử tốt với chị không?

- Có, anh ấy rất tốt với tôi. Tôi xin cậu...cậu xem như là nể mặt tôi, đừng vạch trần chuyện này, nếu không thì tôi sẽ điên mất.

Đạt khó xử, tôi thấy cậu ấy rất khó chịu.

- Cô không yêu anh tôi mà chấp nhận thay người ta cưới anh tôi, cô xem thường bản thân mình như thế hả Huyền?

Tôi cười nhạt:

- Cậu....không phải là tôi, chúng ta không giống nhau.

- Cô biết tôi...thích cô chứ?

Nghe Đạt hỏi, tôi khẽ dao động trong lòng, dưới cái nắng sớm, Đạt ngồi đó vừa buồn vừa thê lương...

- Tôi...biết...

Đạt đứng dậy, cậu ta đi đến gần tôi, đút hai tay vào túi quần, nhu tình hỏi:

- Nếu.... nếu như không lấy anh tôi thì cô có đồng ý thích tôi không?

Tôi có đồng ý không à? Nếu quay về mấy tháng trước, nếu khi ấy Đạt nói thích tôi thêm một lần nữa... tôi nhất định sẽ đồng ý.

Tôi hít một hơi, gạt đầu:

- Có.

Nhìn Đạt sững sốt, tôi lại nói thêm:

- Nhưng mà có nhiều chuyện đã qua rồi là không thể thay đổi được nữa. Chẳng hạn như tình cảm giữa tôi và cậu... qua rồi là sẽ qua luôn. Có đôi khi mình có duyên nhưng lại không đủ nợ. Tôi bây giờ là chị dâu của cậu, cũng không còn được như xưa nữa rồi....

Đạt có chút nóng giận, cậu ta hỏi có chút lớn tiếng:

- Cô thích anh tôi sao?

Tôi suy nghĩ, thích Phong...tôi thực sự thích anh ấy....

- Ừ tôi thích anh ấy.

Đạt gất lên:

- Chỉ mới mấy tháng mà cô đã thích anh ấy, còn tôi thì sao đây. Tôi tìm cô suốt mấy tháng vừa qua, tôi tìm khắp mọi nơi. Ấy vậy mà cô lại ở đây...ở chính trong nhà của tôi, lại làm chị dâu tôi nữa chứ? Haha buồn cười, thật sự là buồn cười quá đi.

Tôi không nghĩ là Đạt tìm tôi, mà tôi cũng không nghĩ là cậu ấy lại thích tôi nhiều đến như vậy. Tôi không trả lời chỉ im lặng ngồi nhìn ra ngoài nắng. Mãi lát sau, tôi mới từ từ nói:

- Tôi không làm gì sai với cậu cả, cậu có thể vạch trần tôi cũng có thể không. Cái sai của tôi là đã làm cậu thất vọng, còn lại việc tôi lấy anh cậu tôi vốn không hề sai. Vì vốn dĩ chúng ta đâu có gì, tôi cũng chưa từng hứa hẹn gì với cậu. Ngày hôm nay, tôi chỉ có thể nói với cậu một câu "Tôi xin lỗi", mong cậu nể mặt tôi mà để cho tôi một đường yên ổn sống ở đây...

Đúng. Tôi và Đạt chẳng có cái gì để mà ràng buộc nhau và tôi cũng tự ngẫm tôi chưa từng làm cái gì sai với cậu ấy. Cậu ấy trách tôi mặc dù có chút quá đáng nhưng tôi hiểu, tôi hiểu được tâm trạng của cậu ấy hiện giờ. Đôi khi để vượt mất thứ mình thích trong tay người khác còn khó chịu hơn cả là khi không có thứ đó trong tay. Tôi mãi mãi không thể là của cậu ấy... không thể là thứ mà cậu ấy có thể có được.

Đạt im lặng mà tôi cũng lặng im. Mãi lâu sau, cậu ấy mới nói:

- Chị...tôi hiểu rồi... tôi sẽ không vạch trần chị....nhưng chị phải hứa với tôi...nếu có chuyện gì chị phải nói cho tôi biết, tôi sẽ giúp chị. Hoặc là... anh Phong không tốt với chị, không yêu thương chị...chị nhất định phải cho tôi biết. Tôi sẽ đưa chị đi...tôi muốn chị sống hạnh phúc chứ không muốn chị đau buồn. Nếu chị sống không tốt, tôi sẽ cảm thấy rất có lỗi, rất là có lỗi.

Nói rồi Đạt quay đi để lại tôi một mình ngồi ở xích đu. Những lời Đạt nói nó làm lòng tôi có chút ngầy dại đau lòng...Nhìn theo bóng lưng lững thững của cậu, tôi cảm thấy có chút thê lương. Người thanh niên đó từng thích tôi, tôi cũng từng nghĩ là sẽ cùng cậu ta gắn bó... nhưng mà người tính không bằng trời tính...tôi thế mà trở thành chị dâu cậu ta. Cùng sống chung một nhà nhưng tôi lại mãi mãi thuộc về một người đàn ông khác.

Cái đó người ta gọi là duyên số.

.....

Đạt về đây ở cũng được cả tuần, tôi với cậu ấy vẫn rất tốt. Đạt này làm luận văn sẵn nhà nên cậu ấy về thăm quê luôn. Phong với tôi vẫn như thế,

anh dạo gần đây lại quan tâm tôi nhiều hơn mấy bạn, công việc của anh cũng ổn định hơn rất nhiều. Tôi nghe anh nói anh mở công ty điện tử, bước đầu xem ra khá tốt. Ngẫm nghĩ cái Phong thiếu bây giờ chắc chỉ còn mỗi sự nghiệp, thế nên với công việc của anh tôi rất ủng hộ, lâu lâu còn góp ý vào một chút.

Việc vui nhất ở nhà này hiện tại là tin chị Thắm có bầu, chu chọa lúc nghe chị thông báo ba chồng với anh Ba Thành tôi mừng lắm. Nhà này anh Ba là con trai trưởng rồi, bây giờ có con nữa thì xem ra là nhất. Tôi vui thay cho chị, trong lòng cũng mong mình sau này có được đứa nhỏ, tôi vốn thích con nít lắm đã.

Chị Thắm có bầu nên mọi việc trong nhà này tôi thay chị ấy quán xuyến. Mặc dù cũng không có gì nhiều nhưng lật va lật vật cũng hết một ngày.

Đêm đến, tôi với Phong đang trong phòng thì nghe bên ngoài có tiếng gõ cửa.

- Mợ Tư ơi... Mợ Tư....

Nghe tiếng vú Huệ, tôi chạy ra mở cửa. Thấy trên tay bà đang bưng một chén thuốc nhìn đen ngòm nhưng trông ra mùi cũng không đến nỗi là đáng. Tôi rheo rheo mắt, hỏi vú Huệ:

- Cái gì đây vú?

Vú Huệ gương mặt trước sau như một bà trả lời:

- Thuốc dưỡng thân, cái này là do bà đi xin cất về cho mấy mợ uống để điều dưỡng thân thể mau có bầu. Mợ Ba uống mới nửa năm mà có bầu rồi đó mợ, mấy lần trước bà định cho mợ uống mà xảy ra tùm lum việc nên quên luôn.

Tôi gật đầu, hóa ra là thuốc này, trước tôi có nghe bé Li nói mà bây giờ mới biết đến.

Phong chắc nghe có tiếng nói chuyện, anh mới đi ra, hỏi:

- Cái gì đây?

- Đây là thuốc bổ đó cậu Tư, bà kêu đem lên cho Mợ.

Tôi thấy Phong nhìn chăm chăm vào chén thuốc, lát sau anh mới nói:

- Uống tốt không?

Vú Huệ lại được dịp, bà cười giải thích:

- Tốt chứ cậu, Mợ Ba uống giờ cũng có bầu rồi đó cậu.

- Thiệt vậy sao?

Tôi thấy Phong không có chút gì là vui vẻ, chắc do anh không thích vú Huệ. Tôi một tay nhận chén thuốc, cười cười nói:

- Ui còn nóng quá, tôi đem vào phòng lát uống, vú xuống nghỉ sớm đi.

Vú Huệ đứng chân chừ một lát nữa cũng đi xuống dưới nhà. Tôi đem chén thuốc vào trong cũng đồng thời đóng cửa phòng lại.

Tay đặt chén thuốc lên bàn định bụng lát nguội sẽ uống, chưa gì Phong đã cầm chén thuốc đem vào phòng tắm đồ không còn một giọt.

Tôi sững sờ, hét:

- Ui anh làm gì vậy, là thuốc của em mà.

Phong cau mày, anh rất không vui:

- Không cần phải uống.

Không cần phải uống??? Ý anh nói là ý gì???

- Ý anh nói là sao?

Gương mặt Phong lạnh lẽo:

- Không có ý gì hết, em không được uống, tôi không thích.

Tôi giận thực sự, gần tay anh tôi hỏi:

- Anh trả lời cho đảng hoàng coi, tại sao em không được uống? Là anh...không muốn cùng em sau này có con đúng không???

- Bớt nói linh tinh, em không cần biết nhiều, tôi...không thích con nít, được chưa?

Tôi cảm thấy toàn thân giận đến muốn bốc cháy luôn rồi. Thuốc này của má chồng bốc cho, là thuốc tốt... thì có gì anh ta không cho tôi uống. Có phải...có phải anh ta không muốn tôi có con không...có phải là như thế không???

Phong đi ra đến cửa, thấy tôi vẫn còn đứng đần ở trước phòng tắm. Anh nhìn tôi, giọng dịu đi rất nhiều:

- Muốn có con cũng không cần uống thuốc gì đó, bản thân tôi rất tốt, muốn là sẽ có.

Ôi mẹ ơi... đây là gì? Đây có phải là một lời hứa hẹn đầy tính kêu ngao hay không??? Ôi ôi, chết tôi mất, chết mất.....

Bạn đang đọc truyện *Vợ Cậu Tư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13

Sau cái hôm Phong đổ hết chén thuốc của tôi thì mỗi ngày đều đặn khi vũ Huệ đem thuốc lên chính tay anh là người đổ đi hết không chừa lại một giọt nào. Lắm khi tôi bức dọc lắm nhưng nhìn mặt anh cứ trơ ra tôi lại điên hết người.

Hôm nay cũng là như thế, Phong vừa mới đổ hết chén thuốc, anh còn ghé góm đến mức chờ giọt thuốc cuối cùng rơi xuống anh mới hài lòng đem cái chén về chỗ cũ. Càng nhìn càng bức, tôi cảm rằm:

- Điên, anh bị điên rồi.

Phong nhếch môi nhìn tôi, anh nhỏ giọng:

- Sau này rồi em sẽ biết ai mới là người điên. Có bầu là do tôi, không phải do thuốc. Tôi không động đến thì em có bầu được chắc.

Tôi nghĩ thầm, ờ thì cũng đúng. Cái kia...anh không ấy ấy tôi không a a thì làm sao có á á được. Nhưng mà... thuốc này rõ tốt, chị Thắm uống cũng có bầu ngon nghê, sao tôi lại không được uống cơ chứ?

Thấy tôi định nói tiếp, Phong liền dùng 2 ngón tay chặn ngang miệng tôi, anh cười đều:

- Bây giờ em muốn thế nào, "làm" luôn à?

Làm... làm cái gì? Ở cái anh này, muốn làm là làm à?

Tôi lắc lắc đầu, lần kia quá đau bây giờ nghĩ lại tôi còn thấy ám ảnh đây. Thôi dẹp dẹp, từ từ hẵn đẻ, tôi còn trẻ, không vội không vội.

Phong dùng hai tay ép hai má tôi, anh nói nhỏ:

- Không thì đi ngủ đi, ngủ sớm đẹp da.

Tôi gật gật đầu, đi ngủ là thượng sách, tên này mặt càng ngày càng dày, lần la một hồi nữa lại thành mồi cho thú dữ.

.....

Sáng sớm, tôi đi xuống bếp nấu đồ ăn sáng. Đạt cũng dậy từ sớm tập thể dục. Thấy tôi, cậu ta cười tươi, nói:

- Chị, đâu cần chị phải dậy sớm để nấu đồ ăn. Ngủ thêm đi chứ, bình thường đi học tôi thấy chị toàn đi trễ.

Tôi ngáp ngáp mấy cái:

- Tôi đi làm đâu chú à.

Đạt cau mày, cậu ta hỏi:

- Bộ mệt mồi lắm hả?

Tôi vội lắc lắc đầu, mệt thì cũng có mệt, nhưng mà than với tên này có khi nào đang ngủ cậu ta bắt tôi bỏ vào bao đưa tôi đến một nơi không khổ nữa không. Thôi, vỡ mặt, tôi nên bớt than thở đi là vừa.

- Cũng không có gì, bình thường mà chú.

Phía sau có tiếng bước chân, giọng chị Thắm lạnh lót.

- Ủa tưởng chú Tư hóa ra chú Năm, chú Năm coi bộ thân với chị dâu quá đạ, chị nhìn mà ganh tị luôn đó.

Tôi nhìn chị Thắm, cái bụng nhỏ xíu xiu có thấy gì đâu mà chị ta lại đi ềnh cái bụng ra thiếu điều muốn dẹo xương sườn. Gớm, trên đời này chắc mỗi chị ta là có bầu được quá.

Đạt vờ cười:

- Có gì đâu chị, đi tập thể dục gặp chị Tư nên nói vài câu vậy mà.

Chị Thắm xoa xoa cái bụng, chị nói:

- Ôi chị em trong nhà thân nhau thì tốt, nhưng mà thân quá thì kỳ. Chị nghe nói cuối năm nay em cũng có vợ, tới đó mà tha hồ thân thiết với vợ ha.

Đạt lấy vợ sao? À đúng rồi, lúc trước bé Li với anh Ba Thành cũng có nói với tôi rồi mà. Thế....cũng tốt cho Đạt.

Đạt nghe chị Thắm nói thì coi bộ không vui, cậu ta không trả lời, liền một đường đi lên nhà trước. Thấy Đạt đi rồi, chị Thắm mới nói:

- Chú Năm kỳ quá, nghe lấy vợ mà không vui gì hết chon.

Tôi gật gật đầu, Đạt không vui cũng đúng, có thương người ta đâu mà lấy. Thiệt khổ hết sức.

Con bé Li đang ôm ấm trà từ nhà trước đi xuống sau, đi chưa đến chị Thắm tôi đã thấy chị oang oang đẩy con nhỏ ra mấy bận. Con bé Li vì không đề phòng nên té xuống đất, ấm trà vỡ tan tành. Chị Thắm vừa lùi lại vừa hốt hoảng kêu lên:

- Ui trời!. ui trời...

Tôi lẹ chân chạy lại đỡ con bé, mà phía sau vú Huệ cũng chạy lên, trên nhà má chồng tôi cũng chạy ào xuống, bà đi lại đỡ chị Thắm.

- Trời đất, cái gì vậy mợ Ba, mợ có sao không?

Chị Thắm rên:

- Hết hồn, cái con quỷ nhỏ này, đi đứng không cẩn thận xem chút nữa va vào tôi rồi.

Vú Huệ nghe chị Thắm nói, bà giận dữ, đi nhanh lại tát "bốp bốp" lên đầu con nhỏ mấy cái. Vừa đánh vừa tru tréo:

- Con quỷ này, sáng sớm mày làm cho Mợ Ba hết hồn, lỡ có gì mày chịu được không con quỷ?

Tôi vội lấy tay đỡ cho con bé:

- Thôi vú, chị Thắm cũng đâu có sao, vú đánh con bé tội nó.

Chị Thắm nghe tôi nói, coi bộ chị không vui, mặt chị kênh kiệu, sùng sỏ:

- Ủa Lài, nó đi sát rạt chị vậy chị không xô nó ra thì nó đụng trúng chị thì sao. Trong đây là cục vàng, là cháu đích tôn của nhà mình. Em không thương nó thì thôi chứ sao còn bênh cái con quỷ này.

Tôi nghe mà muốn phát hỏa, nói lại:

- Hai chuyện nó khác nhau mà chị... với...

- Cái gì dưới này vậy?

Tôi chưa nói hết câu đã nghe giọng anh Ba từ trước đi xuống. Thấy anh Ba, chị Thắm càng chảnh chọe, chị ọe ọe mấy cái vờ khóc.

- Anh ơi... em sợ quá...

Chị Thắm nhào vào người anh Ba Thành, anh Ba thì ôm chị Thắm vỗ về, tay anh xoa xoa bụng chị, giọng rất triu mến.

- Sao vậy, muốn ói nữa hả?

Chị Thắm lắc lắc đầu, chị chỉ về phía tôi:

- Anh...con Li nó chút nữa đụng trúng em với con rồi. Em xô con Li ra mà em đâu...em nói em nặng tay với con Li. Anh...em cũng lo cho con mình thôi, có Má ở đây không tin anh hỏi Má đi.

Anh Ba Thành nhìn tôi, anh nói rất lớn tiếng dọa tôi giật mình:

- Vợ chú Tư, chị dâu cô có bầu, cô không nhường được sao mà câu trước câu sau với chị cô chi vậy?

Ồ...mẹ nó... được đâu cả vợ lẫn chồng vô lý vậy nè. Tôi giận tím mặt, có bầu là chuyện vui nhưng đâu phải có bầu là làm được mẹ thiên hạ đâu. Tự dưng máu nóng trong người tôi trào dậy, tôi bóp chặt luôn anh chồng mình.

- Anh Ba, em có làm gì đâu. Bà vú đánh con Li em can thôi chứ có đụng đến chị Thắm đâu. Chị Thắm có bầu em biết, em có bao giờ làm chị khó chịu đâu anh. Anh nói vậy oan cho em rồi.

Anh Thành giống như một người khác, giọng gia trưởng không giấu đi đâu được.

- Đây là cháu đích tôn của nhà này, thích hay không thích gì thì cô cũng phải nhường chị dâu cô một chút. Chị cô khó chịu thì con tôi trong bụng cũng khó chịu, cô nghe rõ chưa. Cô xin lỗi chị cô một tiếng tôi coi coi.

Tôi tức điên lên được, bé Li nó sợ nó ôm tôi cứng ngắt. Mẹ nó... sáng sớm đạp phân chó rồi.

Má chồng tôi thấy căng thẳng, bà liền dịu giọng khuyên nhủ tôi:

- Lại, con nhường chị con một chút đi.

Tôi cắn răng, hai tay gồng hết mức. Chị Thắm trên kia thì núp sát vô người anh Ba, bộ dáng chị uất ức lắm. Tôi nghĩ, thôi thì xin lỗi một cái cũng được, cho qua chuyện là xong. Cường đến cùng khéo liên lụy luôn đến anh Phong.

- Em...xin lỗi chị Thắm..

Chị Thắm lúc này mới giả là cười, chị kéo tay tôi, vỗ vỗ:

- Ủa chị dâu giận gì em đâu nè mà tại con trai chị nó không vui. Thôi em cũng đừng giận anh Ba em nha, tính anh vậy đó.

Tôi cười gượng, hốc mắt cay sè....

- Dạ.

Anh Ba Thành kéo tay chị Thắm đi lên nhà trên, phía sau còn lại vú Huệ, má chồng tôi với bé Li. Vú Huệ khỏi nói chắc bà ta vui lắm nhưng chắc không dám cười. Còn má chồng tôi cũng không nói gì, bà không thêm liếc mắt sang nhìn tôi lấy một cái, cứ thế đi te te lên trên nhà.

Tôi đỡ bé Li đứng dậy, hốc mắt rung rung sắp rơi ra ngoài. Nói với là có việc, tôi chạy ngay ra vườn, kiếm chỗ khuất ngồi sụp xuống ôm mặt mà khóc. Tôi uất ức, tôi tủi thân quá. Đến bây giờ dù cuộc sống có tốt hơn thì tôi vẫn bị người ta chèn ép. Tôi có làm cái gì sai đâu chứ, rõ ràng tôi cũng đâu có nói cái gì quá đáng đâu....

Khóc một hơi cho thỏa lòng, tôi lau nước mắt, sau đó điều chỉnh lại cảm xúc rồi đi vào nhà chuẩn bị bữa sáng.

Sáng hôm đó mọi thứ vẫn bình thường, trong bữa ăn tôi cũng không nói gì mặc cho ai nói gì thì nói. Lúc lên phòng, Phong kéo tay tôi lại, anh hỏi:

- Em hôm nay làm sao vậy?

Tôi cười cười:

- Có sao đâu, em vẫn bình thường mà.

- Thiệt không, tôi nhìn em thấy có gì đó lạ lạ.

- Có cái gì lạ đâu, là anh suy nghĩ nhiều rồi đó.

Thấy tôi nói không có gì, Phong cũng không hỏi nữa. Anh đi đến bàn máy tính, bắt đầu tập trung làm việc.

Thiệt sự với những sự tình như thế này, tôi nên bỏ qua thì tốt hơn là đi học lại với Phong. Dù sao chuyện cũng đã qua rồi, cũng không phải chuyện gì lớn. Nhịn được thì nhịn. Vốn đi về đây làm dâu đã rất khó, tôi lại không muốn vì vài chuyện con con mà gây hiềm khích trong gia đình.

.....

Buổi trưa tôi đi xuống bếp phụ con bé Li với Thu Cúc nấu đồ ăn. Chị Thắm do bị ghen nên không xuống bếp được. Mà sau chuyện hồi sáng, tôi cảm thấy nên tránh xa chị ta ra càng nhiều càng tốt. Thắm Lào cứ ôm cái bụng đi tới đi lui trong nhà này, dọa đông dọa tây tôi thấy cũng hãi hùng. Xui rủi chị ta nhào vô tôi thì tôi lại lãnh đủ, oan ức không biết giải đâu cho hết.

Đạt thấy tôi dưới bếp, cậu ta đi xuống lấy nước, lúc chuẩn bị lên lại nhà, cậu ta kéo tôi nói nhỏ:

- Chị...bị làm sao vậy?

Tôi giật mình, tôi bị làm sao...tôi vẫn bình thường mà.

- Chú nói gì vậy, tôi có bị gì đâu.

Đạt cau mày:

- Không phải bây giờ mà là khi sáng, tôi thấy chị không vui. Mắt chị đỏ, bộ chị khóc hả?

Đạt lại làm tôi giật mình thêm lần nữa... ôi mẹ ơi.. quái nào cậu ta lại nhìn ra được?!

- Ừ không có gì, sáng tôi bị đau mắt chút ấy mà.

Trả lời Đạt xong, tôi lại vờ bận rộn không nói với cậu ấy nữa. Đạt nhìn nhìn tôi, thấy tôi có vẻ nói thiệt nên cậu ấy đi lên nhà. Cũng không quên dặn dò tôi cẩn thận. Đạt như thế này là... quan tâm tôi quá nhiều rồi... tôi....thấy lo lắng cho cậu ấy.

Haizz oan nghiệt mà.

.....

Mấy ngày sau tôi trốn chị Thắm như trốn tà, ngoài ăn uống mỗi bữa ra, tôi đều rút lên phòng. Khi thì nằm chơi điện tử, khi thì đọc truyện, cũng có khi xâm xỉ với Phong cho qua ngày. Mà chị Thắm kể từ hôm đó, cứ một vài hôm lại khóc lóc muốn cái này đòi cái kia. Mở miệng ra toàn lấy lý do "con trai" trong bụng muốn thế. Hết nói nổi. Ấy vậy mà ba chồng với anh Ba Thành cùng chị như trứng vàng trứng mỏng, muốn cái gì cũng cho. Thiệt sự với cái bầu của chị Thắm, tôi không có quá nhiều cảm xúc gì. Anh chị có bầu thì tôi mừng cho anh chị nhưng chẳng hiểu sao tôi cứ thấy chị Thắm có cái gì đó là lạ... Nhưng mà cũng chỉ là cảm giác, còn có cái gì không thì tôi không biết được.

Hôm nay chị Hai qua chơi, tôi họa hoặc lắm mới đi xuống nhà mừng chị. Nói nào ngay, thực ra tôi cũng thích bé Mít con gái chị Hai nên mỗi khi con bé qua chơi tôi đều hơn hờ ra đón. Hôm nay cũng như mọi khi, chỉ khác chút xíu chị Thắm cũng ra đón.

Thấy tôi đi ra, chị Thắm vừa ôm bụng vừa cười, nói:

- Ui hôm nay mới thấy em dâu ra chơi đó đa.

Tôi cũng không buồn trả lời, chỉ cười cười rồi ngóng mắt về phía cửa, xe của chị Hai đang chạy vào. Thấy tôi không trả lời chị Thắm bĩu môi hừ hừ, má chồng tôi thấy vậy mới thay tôi trả lời với con dâu quý hóa:

- Bình thường con Giàu qua chơi thì vợ thằng Phong cũng ra chơi mà. Hôm nay con Lài không được ẵm con Mít nữa nghen, nó khoái bây không thèm chơi với bà già này nữa kìa.

Chị Thắm lần này cười nhạt, tôi lại đoán đả với má chồng:

- Má này, bé Mít thích con mà...

- Ừ thích cô, cô mau mau đẻ đưa đi rồi tha hồ mà cưng nựng, lúc đó hết đi giành cháu với má.

Tôi gãi gãi đầu bên lên, má này nói kỳ ghê...con trai má có làm gì đâu mà con đẻ được chứ.. á...

Chị Thắm cũng chêm vào câu:

- Ừ đó, em dâu cũng mau mau có bầu đi, thuốc má cho uống tốt lắm đó em. Đẻ sớm khỏe sớm đừng có kiêng cử gì ráo trội, không tốt đâu. Kiêng nhiều quá là nghỉ đẻ luôn đó.

Tôi cũng gật gật đầu tỏ vẻ hiểu ý, ui dào Thắm lão nói thì nghe hay nhưng chắc chị ta chẳng bao giờ muốn tôi có bầu. Đứa bé trong bụng chị ta chưa biết trai hay gái, già tài chưa nắm được thì đẻ gì buông tha cho tôi.

Xe chị Hai chạy vào garage xe, anh chị Hai thì bế bé Mít đi vào. Ui chóa, bé Mít đáng yêu quá đi mất. Thấy má chồng tôi, con bé hươ hươ tay đòi bà ẵm. Miệng chu chu nước miếng văng lung tung, đáng yêu ghê luôn.

Chị Hai hôm nay vui hơn mọi khi, bình thường mà thấy chị Thắm kiểu gì cũng chiêm chọc vài câu, hôm nay lại yên tĩnh khác thường.

- Hôm nay ngày gì mà được cả 2 em dâu ra đón vậy nè?

Tôi cười cười, nhận lấy bịch xoài trên tay chị Hai, hơn hờ nói:

- Chị Hai cũng nhớ đem xoài cho em ha, để em xuống gọt vỏ làm mắm đường đem lên chị em mình ăn. Chị Thắm, chị ăn mắm đường được không?

- Thôi, chị không có thèm chua đâu, thích ăn đồ ngọt thôi hà.

Tôi với chị Hai không hẹn mà đều quay sang nhìn chị Thắm, thấy bọn tôi nhìn chị Thắm lại vờ như không biết vuốt vuốt cái bụng. Gớm chị, dân gian ông bà hay truyền tai nhau gái thèm chua trai thèm ngọt nên chắc chị ta cũng ráng ép mình thèm ngọt đây mà. Mới hôm qua tôi còn thấy Thu Cúc gọt mấy trái xoài non cho chị ta chấm mắm ruốc ăn, bây giờ lại ọe ọe ra. Xi.

Tôi thì nghe rồi im chứ chị Hai thì dễ gì, chị đáp thẳng luôn:

- Ủa vậy hen, vậy giống chị, đó có bầu con Mít ăn ngọt thôi.

Chị Thắm vừa nghe là hiểu ý chị Hai liền, nhưng mà đầu nói lại được bị là do tự chị ta nói mình thèm ngọt cơ mà. Haha...vừa lòng chị chưa chị Thắm?!

Anh Hai đang xách balo quần áo cho bé Mít đằng sau, giờ mới lên tiếng:

- Giàu vào nhà đi em, má chơi với con Mít được một buổi rồi kìa. Coi chừng con khát sữa.

Chị Hai lúc này mới cười ha hả đi vào, anh Hai cũng đi theo sau. Tôi giả vờ coi coi mấy trái xoài trong túi nhưng thực chất là đang quan sát anh Hai với chị Thắm. Tôi thấy rõ ràng lúc anh Hai đi ngang qua chị Thắm, ánh mắt anh Hai có nhìn chị Thắm mấy lần mà chị Thắm cũng nhìn lại anh Hai. Ánh mắt hai người này vô cùng phức tạp... Nói sao nhỉ... giống như là tôi với Đạt khi lần đầu tiên gặp lại nhau...Đúng. Chính xác là kiểu ánh mắt đó đa.

Gian tình, bốn cô nương người được mùi gian tình quá nồng đậm.

Phía sau có tiếng má Vũ:

- Ui bé Mít qua chơi hà, cho bà ẵm miếng coi. Ui chà nay biết phun sương rồi hen.

Đợi chị Thắm đi vào trong, tôi cũng vào theo. Thấy tôi xách túi xoài trên tay, má Vũ cười nói:

- Xoài ngon ghê, bây ăn cho má ăn nữa. Tự dưng tao cũng thèm chua.

Chị Hai được đà trêu:

- Đừng nói với con đi cũng có bầu nha.

Má Vũ cười ha hả:

- Bậy, đi già rồi mấy đứa. Lâu lâu thèm chua vậy mà, bây giờ muốn đẻ cũng hông còn trứng. Chị Hai....em nói phải không?

Má chồng tôi coi bộ đang vui, bà cười nói:

- Ủ' già rồi đẻ đái gì nữa.

Tôi thấy má Vũ nhìn má chồng tôi, ánh nhìn cũng không mấy thân thiện.

.....

Chiều hôm đó chị Hai ở lại ăn cơm, Thu Cúc kho cá lóc, chị Hai ăn nhón lên nhón xuống mấy lần. Ba chồng tôi hỏi ra anh Hai mới chịu nói là chị Hai chắc có bầu, bị chàm kinh gần tuần rồi mà chưa đi khám. Ôi, vui quá chừng luôn. Tôi thấy má chồng tôi vui muốn nhảy dựng. Vui hơn nhiều so với khi nghe tin chị Thắm có bầu. Thôi đời, cháu ngoại kiểu gì cũng được cưng hơn cháu nội mà.

Ai cũng vui chỉ có mặt chị Thắm là kì kì..

.....

Trong nhà có mấy người có bầu tính ra lại có thêm mấy đứa con nít, nghĩ lại ai cũng thấy vui. Rõ ràng nhà chồng tôi đông con nhưng không đông cháu, đến bây giờ mới có mỗi bé Mít. Nên thành ra kể từ hôm biết chị Thắm có bầu rồi đến chị Hai có bầu, không khí trong nhà cũng vui tươi hẳn lên. Ngược lại cũng cẩn thận kỹ càng hơn.

Ba má chồng tôi định chờ bụng chị Hai lớn chút nữa thì cho anh chị Hai qua đây ở đến khi nào chị Hai sanh con cứng cáp thì về lại nhà. Mà ngó bộ chị Hai không đồng ý, ầu một phần chắc do chuyện chị Thắm. Mà cũng đúng rồi, hai con người kia không biết có gì không chứ như tôi là người ngoài còn thấy được ả tình trong đó. Nếu tôi là chị Hai tôi cũng sẽ cẩn thận không cho hai người đó thường xuyên gặp nhau. Haizz bởi vậy mới nói, có chồng mà còn nhớ về người tình cũ là trăm bề đau lòng thương tâm.

.....

Sáng sớm Phong vẫn đang còn ngủ, hôm qua tôi đau bụng cả đêm, anh cũng thức theo canh đồ nước ấm cho tôi chườm ấm bụng. Bây giờ thấy anh ngủ

say, tôi lại sinh ra thương cảm, anh trông thể mà chu đáo quan tâm tôi ghê gớm. Có chồng như này.... tính ra cũng không có gì tệ hại.

Hôm nay bữa sáng nấu cháo tôm khô với xương sườn, từ ngày chị Thắm có bầu thì thực đơn ở nhà cũng sẽ chịu theo ý kiến của chị. Chị muốn ăn gì thì cả nhà cũng sẽ ăn cái đó, hôm nay lại là món cháo kỳ lạ. Nhưng mà dù nghe tên có sai sai nhưng qua tay Thu Cúc nấu thì đều ngon bá cháy.

Mọi người ngồi vào bàn đông đủ, nồi cháo thơm lừng đặt cạnh tôi, ai ăn thêm tôi sẽ múc giúp người ấy. Trên bàn ăn cũng không quá hào hứng, Đạt ngồi kế bên ngáp ngáp dài, Phong cũng ừ ừ ngáp dài ngáp ngắn. Có mỗi chị Thắm là thấy ngon nghe với món cháo. Quái lạ, người có bầu đôi khi thèm ăn cái gì cũng khác với người thường.

Chị Thắm ăn hết hai chén, ăn xong chén thứ hai chị lại nói với tôi:

- Lại, cho chị chén nữa đi.

Tôi gật đầu nhận cái chén từ tay chị, múc cho chị một chén đầy, tôi mới đưa lại cho chị. Nhưng vừa nhận cái chén chị Thắm lại vụt tay lại khiến cho tôi không kịp chuẩn bị, chén cháo cứ như thể mà vỡ tan tành trên bàn, xác cháo văng tứ tung. Chị Thắm vì hoảng nên loạng choạng thụt chân ra sau xém tí ngã mà có anh Ba Thành đưa tay đỡ lấy. Tôi lại cứng hơn nên không có hề hấn gì.

- Chị Thắm chị có sao không?

Thấy chị Thắm xém tí nữa ngã, tôi lo lắng thực sự nên mới chạy qua. Gần đến chị lại bị anh Ba kéo tay đẩy ra ngoài, vì lực đẩy rất mạnh nên tôi té văng vào cạnh cửa tủ, đầu va đập một tiếng khá đau.

Ai ui đau chết mất, cái ông anh này, có cần phải mạnh tay vậy không chứ?

Thấy tôi ngã lăn quay, má Vũ ngồi gần nhất mới đi nhanh lại đỡ tôi dậy. Phong với Đạt cũng chạy ù qua, kiểm tra trước sau thấy không vấn đề gì Phong mới vừa ôm tôi vừa hỏi anh Ba Thành:

- Anh làm gì nặng tay vậy anh Ba?

Anh Ba Thành đang còn vỗ về chị Thắm, nghe Phong hỏi, anh quát:

- Vợ mày không cẩn thận mày còn nói ai?

Phong cau mày, anh tức giận:

- Anh bị mù à mà không thấy là do vợ anh rụt tay về chén cháo đó mới đổ. Mà nếu có do vợ tôi làm thì cũng cần anh phải đẩy ngã cô ấy như vậy không?

Ba Thành dìu chị Thắm ngồi xuống ghế, anh đi lại chỗ tôi, hét lên với Phong:

- Mày là chị Thắm mày không sao chứ nếu có sao tao lấy luôn mạng của nó.

Tôi giật mình, anh Ba Thành dạo gần đây nóng tính nóng nảy quá... Chuyện chỉ như thế mà anh có thể buông lời cay độc với tôi...lại còn muốn giết tôi???

"Bốp bốp" Phong buông tay tôi ra, anh dấn vào mặt anh Ba mấy cái. Đạt ở bên cũng không thêm can ngăn, cậu ta vẫn đứng im nhìn Phong đánh nhau.

Ba má chồng tôi hoảng loạn, ông bà hét lên:

- Dừng tay, Phong.

Anh Ba Thành cũng không có vừa, anh ta nhào đến định đánh trả Phong nhưng lại bị Đạt đâm cho thêm một cái nữa. Máu từ mũi anh ta trào ra, má chồng tôi với chị Thắm cuống quýt hết cả lên.

- Trời ơi chảy máu rồi... anh anh...anh có sao không?

- Phong ơi Đạt ơi, tụi bây bị điên rồi hả, đây là anh tụi bây đó.

Phong giận đến tím tái mặt, Đạt ở bên cũng không kém, chỉ có tôi là run cầm cập... Tôi sợ quá ôm lấy Phong, nước mắt muốn trực trào, tôi nói nhỏ:

- Anh...đừng mà anh...đừng mà...

Phong nhìn tôi, mắt anh dịu đi mấy phần, anh ôm lấy tôi, an ủi:

- Không có gì, không có gì đâu, em đừng khóc.

Tôi không khóc tôi vốn không muốn khóc nhưng khi nghe anh an ủi vỗ về chẳng hiểu sao nước mắt lại rơi...

Đạt thấy tôi khóc, cậu ta đi đến gần tôi, gương mặt quan tâm không giấu được:

- Chị...chị bị đau ở đâu hả?

Tôi lau lau nước mắt trên mặt, lắc đầu nghẹn ngào:

- Không...tôi không có sao đâu.

- Máy cái thằng này, tụi mày dám đánh anh mày?

Là tiếng của Ba Thành, Phong không nhận được lại lớn tiếng:

- Nếu anh không vô lý trước thì đã chẳng có ai đánh anh.

Anh Ba vừa quẹt quẹt vết máu trên mặt vừa nói:

- Tao vô lý, vợ mày thấy chị mày có bầu hết lần này đến lần khác gây chuyện. Tao không cảnh cáo nó, nó sẽ không biết điều.

Phong cau mày:

- Hết lần này đến lần khác, anh làm gì cô ấy?

- Tao làm gì, tao dám làm gì, lần trước có mỗi việc chị dâu mày chửi con Li mà nó cũng hạnh hợ với chị mày. Mày...

"Bốp" anh Ba chưa nói hết câu Phong đã nhào lại đấm vào mặt anh cái nữa. Lúc này ba chồng tôi mới ôm anh lại, ông quát:

- Thôi đi Phong, nó là anh con đó.

Tôi cũng ôm lấy Phong, tôi thấy anh giận đến toàn thân nổi gân máu, anh hét lớn:

- Thì ra cái hôm đó do anh ức hiếp cô ấy nên cô ấy mới khóc. Mẹ nó, anh khốn nạn vừa phải thôi. Trên đời này không phải chỉ mỗi vợ anh có bầu. Chị Hai lần trước có bầu cũng không kênh kiệu vác cái bụng chưa thấy đi hết đầu này đến đầu kia ăn hiếp người. Anh nên nhốt vợ anh vào phòng đi, ở trong đó mới không có người qua lại. Chẳng con ma nào chui vào đó hà hiếp vợ anh như anh nói đâu. Mẹ nó... đừng tới vợ tôi, xem tôi có dẫn anh ra bã không?

Phong giận lắm, tôi cảm nhận được anh tức đến run người. Mà phía bên kia anh Ba Thành cũng oang oang cái mồm:

- Mày có ngon thì giết tao đi, tao biết mày ghê gớm rồi. Mày có băng có đảng riêng nhưng mày đừng nghĩ tao sợ mày....

Phong chỉ vào mặt anh Ba, anh cười lớn:

- Đúng, do anh là máu mủ của tôi nên tôi mới để anh sống yên ổn. Nếu không chỉ với việc anh làm vợ tôi khóc tôi đã đủ lấy cái mạng cùi của anh rồi. Tôi chưa thua kém anh cái gì, tôi cũng không nịnh bợ như anh. Anh đừng nghĩ ở cái nhà này anh muốn làm gì là làm, muốn nói gì là nói. Mơ đi.

Ba chồng tôi giờ mới quát:

- Thôi đi, hai cái đứa này. Còn thằng Đạt nữa, mày cản anh Ba mày lại coi.

Ba chồng tôi nói mà Đạt trơ trơ ra mặt, cậu ta ngồi xuống ghế, thong dong nói:

- Con không dám, anh Ba thì giỏi rồi, đàn ông mà ra tay đánh phụ nữ thì ngon rồi. Con theo phe anh Tư, ba không cần kêu con nữa.

Ba chồng tôi hết nói nổi còn má chồng tôi giận đến xanh mặt, bà mắng:

- Con Thấm sau này ở yên trong phòng đi, còn thằng Phong mày xin lỗi anh mày coi.

Ba chồng tôi buông tay Phong ra, ông nói với anh:

- Lên phòng đi.

Má chồng tôi gắt:

- Chuyện chưa xong ông kêu thằng Phong lên phòng sao được?

- Bà muốn cái gì, chuyện thằng Thành sai rành rành ra còn muốn chưa xong là chưa xong sao? Thằng Phong lên phòng, thằng Đạt về phòng luôn. Còn thằng Thành vào đây tao biểu.

Phong hừ hừ một tiếng, anh nắm tay tôi kéo tôi lên phòng. Lúc đi ngang qua anh Ba, má chồng tôi cũng không thèm nhìn anh đến một cái. Chắc bà giận anh thiệt rồi....

Lên đến phòng, Phong bọc dọc tu mấy hộp nước liễn. Chắc sứt nhớ đến tôi, anh kéo tôi lại để cho tôi ngồi trên giường, anh xoa xoa sau đầu tôi, giọng dịu dàng hỏi:

- Đau không, chuyện lần trước sao không nói với tôi?

Tôi lắc lắc đầu, nói nhỏ:

- Không có gì quan trọng mà, em không đau...

Phong ôm lấy tôi, anh vuốt ve vỗ về:

- Xin lỗi... xin lỗi vì đã để em phải chịu uất ức.. anh xin lỗi..

Trong phút chốc được anh vỗ về, bao nhiêu là uất ức, tủi thân cùng đau lòng đều không giấu đi được... Trong cái ôm của anh tôi bật khóc... khóc đến tê tâm liệt phổi...

- Huhu...em đau lòng... em mệt mỏi quá...em đau quá.... anh ơi.....

Phong ôm lấy tôi, anh siết tôi rất chặt, anh không nói gì chỉ biết ôm tôi...ôm tôi để bao bọc cho tôi, để cho tôi biết rằng... tôi vẫn còn có anh.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Cẩu Tư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14

Sau ngày hôm đó, chị Thắm bị ba chồng tôi quản giáo nghiêm. Ông biểu chị nếu mệt thì đi dạo vài vòng rồi vô phòng, vì thú thực ngay cả ông ông cũng biết chị hay đem cái bụng đi dọa hết người này đến người khác. Còn về phần tôi, giờ cơm tôi sẽ xuống giúp mọi người chuyển lật vật chứ tuyệt nhiên sẽ không động vào việc nấu nướng. Phong dặn rồi, nên cẩn thận với chị Thắm, con người chị ta mưu mô xảo quyệt dữ lắm.

Dạo gần đây, tôi hay mơ mộng mị linh tinh, mà nói đúng ra là gặp ác mộng. Ôi ghê toàn mơ về cái ao sen mà hôm trước tôi với Thúy Liễu cùng té xuống. Lại nghe Thu Cúc nói to nhỏ với bé Li là Thúy Liễu từ hôm đó về cũng ngây ngây dại dại, vú Huệ chạy thầy coi mà hình như cũng chưa có kết quả gì. Càng nghĩ tôi càng lạnh sống lưng, cảm thấy hôm đó mình thật may mắn. Nếu không... à mà thôi, nói lung tung xui lắm.

Đêm ngủ, tôi lại giật mình la oai oái, Phong nằm bên cạnh cũng bị tôi làm cho tỉnh cả ngủ. Tôi ngồi bật dậy, mồ hôi tuông xối xả, da thịt run rần rần, tôi hoảng ôm lấy Phong bên cạnh.

- Sao vậy, có chuyện gì sao?

Nghe Phong hỏi, tôi ôm anh càng chặt hơn nữa. Càng nghĩ đến càng nổi gai ốc, trong mơ hiện rõ nguyên mặt người xanh lè xanh lét, lại cứ cười man rợ rồi nói "Trả mạng cho tao, trả mạng cho tao". Quái, tôi có lấy mạng lấy mạng gì của ai đâu chứ.

- Anh ơi.... anh ơi...

Phong vỗ vỗ lưng tôi, anh dịu giọng:

- Sao, lại nằm mơ hả? Em thấy gì, nói anh nghe coi.

Tôi run run mấy bận nữa, nhìn qua nhìn lại, thấy không có gì lạ mới dám nói:

- Em sợ quá.... cái ao...sen...bộ có người chết ở đó hả anh?

Phong nhìn tôi, tôi đoán là anh ngạc nhiên khi nghe tôi hỏi như thế.

- Sao em nói vậy, là ai nói cho em nghe?

Tôi lắc đầu:

- Không có ai nói hết đó, em...mấy hôm nay ngày nào cũng mơ thấy có...ma dưới ao sen đòi mạng huhu...

- Ma dưới ao sen?

Tôi gật gật đầu, muốn khóc thật sự:

- Dạ huhu...em có làm gì ai đâu, anh cứu em, cứu em...em muốn đi tè trên giường luôn rồi nè.

Phong thấy tôi sợ quá, anh lại ôm lấy tôi, vỗ vỗ lưng cho tôi đỡ sợ. Mãi một lúc sau thấy tôi hết run anh mới dám buông tôi ra, nhỏ nhẹ hỏi:

- Em nói có ma...sao em nói vậy?

Tôi bình tĩnh trả lời:

- Anh...hôm chiều mà em với Thúy Liễu rơi xuống ao, anh nhớ không?

- Ừ nhớ.

- Ở hôm đó đáng lẽ em không rơi xuống sâu như vậy đâu mà là có....mẹ ời ghê quá... có... có ma kéo.

Phong ngạc nhiên thiết sự, anh hỏi:

- Thiết?

Tôi gật đầu lia lịa:

- Thiết, anh suy nghĩ nha. Nếu mà rơi xuống ao thì phải nổi lên trước, rồi mà không có người cứu nó mới chìm xuống đấy. Mà có chìm cũng chìm từ từ chứ hôm bữa em chìm một phát xuống tới đáy luôn.

Thấy tôi run quá, Phong nắm lấy tay tôi cho tôi đỡ sợ.

- Em thấy cái gì ở dưới đó?

- Không thấy gì hết, em chỉ thấy em bị ai đó nắm lấy cổ chân lôi xuống thôi. À còn có tiếng nói của phụ nữ nữa, bà ta nói là "Đổi mạng cho tao " huhu...

- Đổi mạng cho tao sao?

Tôi gật đầu:

- Chính xác. Em lúc đầu tưởng nghe nhầm, ai dè mấy bữa nay ngủ hay nằm mơ, mà cái giọng trong mơ y chang giọng em nghe ở dưới ao sen.. Huhu..em đâu có giết ai đâu, em vô tội mà. Anh.. hay là có sao không anh, có cần đi coi thầy không?

Phong thấy tôi hỏi nhiều quá, anh tự dưng phì cười.

- Em cũng sợ nữa hả?

Tôi giấy nãy:

- Thì chả sợ, trời ơi chuyện tâm linh không có giỡn được đâu. Em lại xem ch.ết đuối nữa, anh anh..mai đưa em đi coi thầy đi. Chứ em sợ quá, có ngày đứng tim mà ch.ết quá.

Phong cười cười:

- Không có gì đâu, chắc có khi em bị ám ảnh chuyện hôm bữa thôi. Dưới ao sen có cái gì đâu, ao đó giờ vẫn vậy mà.

Tôi ngẫm nghĩ, cũng có khi như thế thật lắm. Người ta hay nói tâm lý cũng sinh ra mộng mị, nhiều khi do tôi sợ quá nên nghĩ lung tung rồi mơ thấy linh tính chứ cũng chưa chắc. Nhưng mà cái vụ dưới ao là thật... ghê quá đi mất.

Nghĩ tới nghĩ lui, tôi kéo tay Phong, nài nỉ:

- Anh, mai dậy anh đưa em ra ao em đốt nhang khấn vái một chút. Dù phải hay không phải thì nếu cứ thấy tái đi tái lại như vậy chắc là có điềm gì đó hay là ai quở em cũng không chừng.

Phong gật đầu, anh kéo tôi nằm xuống:

- Rồi rồi, mai anh mua nhang với giấy tờ vàng bạc cho em. Được chưa?

Tôi gật gật đầu, vẫn còn lăm lét lăm. Thấy tôi cứ thần thờ, Phong véo mũi tôi, anh cười đều:

- Vẫn sợ à?

- Sợ.

- Hay làm gì cho hết sợ đi, được không?

Tôi nghe được mùi nguy hiểm đang đến gần, bèn rút người co sát vào trong vách tường. Lấp bắp:

- Làm gì, giờ....giờ này thì có cái gì vui chứ?

Phong cười cười, anh đưa tay nắm lấy cúc áo ngủ của tôi.

- Vui, tạo người thì chả vui.

Tạo người??? Có phải là abc xyz không?

Tôi giật giật cổ áo mình, cười gượng:

- Không, giờ này còn tạo người gì....

Ôi mẹ ơi, chưa kịp phản pháo hết câu, Phong đã hôn lấy tôi. Môi anh mềm mại mát mát lấy môi tôi, má ơi cảm giác tê rần kích thích đến cực điểm. Làn thân mật đậm tận hôn xem như là thất bại đi, lần này..... mong sao viên mãn một chút.

Hôn chán chê, Phong buông môi tôi ra, tay anh vẫn để trên cúc áo, tôi thấy mắt anh đỏ ngầu, giọng khàn đi bớt:

- Sinh một đứa con cho anh đi, con gái được không?

Tôi khẽ gật đầu, tôi rất là tình nguyện..

- Con gái hả, con gái vậy gia tài thì sao?

Phong hôn lên trán tôi, tay anh đang cời từng chiếc cúc áo:

- Anh có gia tài, tui nó không cần đi giành với người ta..

Tôi nghe mà có chút sững sờ, anh nói anh có gia tài sao???

Phong thấy tôi mất tập trung, anh kéo hai tay tôi để trên đỉnh đầu, giọng anh khàn đục:

- Nhưng mà... tài sản này vẫn phải tranh, tranh để tặng cho con gái của anh chứ.

Tôi nhìn anh, trong mắt anh là sự tự tin hiếm có. Đến bây giờ tôi mới cảm nhận được người chồng bấy lâu nay tôi sống chung có rất rất nhiều việc tôi không thể hiểu được. Giống như là anh đang có rất nhiều thứ giấu giếm, nhiều thứ đang mưu toan....Cũng giống như tôi, tôi cũng đang có thứ giấu anh, có thứ mãi mãi không muốn cho anh biết.

Tôi nhìn anh bằng ánh mắt dịu dàng nhất, tôi nhỏ giọng:

- Nếu em có gì đó giấu anh, đến khi anh phát hiện ra thì anh...anh có còn cần đến em nữa không?

Phong lại cười, anh hôn hôn lên má:

- Em...có cái gì giấu được anh. Không có.

Tôi mím môi, tôi rất muốn nói cho anh biết rằng tôi không phải là.... Hai Lài... Nhưng mà lời đến miệng lại không thể nói ra được. Vì tôi sợ... sợ nói ra rồi anh sẽ không chấp nhận tôi, cũng đồng nghĩa với việc tôi và anh sẽ chia xa mãi mãi....

Ôm lấy anh, tôi khẽ cười:

- Vậy... yêu em đi, được không?

Phong cũng mỉm cười, gương mặt anh ngửa quan anh tuần, đường nét lại vô cùng dịu dàng:

- Được, chúng ta...yêu nhau đi.

Tôi gật đầu, tôi cũng muốn một lần được yêu...một lần cùng nhau cố gắng. Để mà sau này nếu có không cùng nhau đi chung một con đường, tôi cũng sẽ không thấy hối hận vì ngày hôm nay không làm hết mình. Bởi vì cuộc sống của tôi trước giờ đều không lường trước được cái gì sắp xảy ra.

Đêm đó, bọn tôi...."yêu" nhau rất nhiều!

.....

Sáng hôm sau, tôi dậy hơi trễ, lúc xuống nhà má chồng tôi cũng đã dậy. Thấy tôi hôm nay xuống muộn, bà cười hỏi:

- Vợ thằng Phong hôm nay dậy trễ bây?

Tôi gãi gãi đầu, định trả lời thì Phong từ trên lầu đi xuống, nghe má hỏi anh thay tôi trả lời một câu:

- Kiếm cháu cho mẹ chứ còn gì nữa.

Má chồng tôi thoáng giật mình, tôi nghĩ chắc bà ngại. Lát sau lại thấy bà cười ha hả:

- Ủ phải vậy chứ, chị Hai chị Ba con cũng chuẩn bị hết rồi, tụi bây cũng nói gót theo là vừa rồi đó.

Tôi nghe Phong nói đã ngại, giờ nghe má chồng tôi nói còn ngại hơn nữa. Mấy người này, đâu phải muốn có con là có đâu chứ... kỳ ghê.

Chắc thấy tôi mặt đỏ tai tía, má chồng tôi mới nín cười, bà trên:

- Thôi nói hồi nữa vợ bây chui xuống đất mà trốn luôn đó. Má không ghẹo nữa, không ghẹo nữa..

Nói rồi má chồng tôi bỏ lên nhà trước uống nước trà, lát sau tôi nghe trên nhà ba chồng má chồng với má Vũ cười ha hả. Tự dưng tôi thoáng chột dạ, không biết có phải là đang cười tôi không nữa đây...huhu....mới sáng ra đã bị chọc ghẹo rồi hà.

Phong thấy tôi thần thờ, anh cười gian, nói nhỏ vào tai tôi:

- Gì đứng đần ra vậy, hôm qua ôn chứ hả?

Mẹ kiếp tên điên này, bây giờ còn muốn giờ thối chọc ghẹo đây mà. Tôi phùng má, véo vào eo anh một cái khiến anh giật nảy người, la oai oái:

- Đừng đau anh.

Tôi tròn mắt:

- Thì cho anh chết, ai biểu anh dám chọc em

- Thôi thôi anh không chọc nữa, không chọc nữa, được chưa?

Thấy anh van nài tôi mới buông tay, hừ dám đùa với bà, anh chắc tới số.

Vừa hay Đạt từ trên nhà đi xuống, thấy tôi và Phong đang giỡn với nhau. Cậu ta nhìn tôi sau lại đổi sắc mặt cười cười, cũng chọc một câu:

- Anh chị Tư sáng ra đã giỡn được rồi.

Tôi có chút xấu hổ, Phong thì tinh thần sáng khoái, anh nói cười hào sảng:

- Thì đùa một chút cho vui nhà vui cửa mà. Thôi lên nhà, anh có chuyện cần nói với em, cái vụ luận văn... lên đây.

Tôi thấy Đạt gật đầu tấp lự, hai anh em một trước một sau đi lên nhà trên. Tôi thầm nghĩ, ở nhà này, Đạt thân thiết với Phong hơn là thân với anh Ba Thành. Mà Phong thì hình như lại không có ưa anh Ba. Eo, anh em nhà này cũng phức tạp ghê gớm. Bởi vậy ta nói, đâu phải sinh con trai là sung sướng đâu.

Nhìn hai người đó đi rồi, tôi mới đi ra sân nước phụ bé Li nhặt rau. Đối diện với sân nước sau nhà là cái ao sen, nghĩ nghĩ tôi mới hỏi bé Li:

- Li, cái ao sen có từ khi nào em?

Li tuốt rau nhút, vừa bẻ khúc vừa nói:

- Ao sen á hả Mợ, để con nhớ coi...à hình như lâu lắm rồi.

- Lúc em ở đây cái ao có chưa?

- Dạ có lâu ời Mợ, mà ngộ nha nói là ao sen chứ không có trồng sen.

Tôi cũng có nghĩ đến vụ này, ai cũng gọi là cái ao sen chứ tôi thì có thấy cái bông sen hay lá sen gì đâu.

- Ủ ngộ Li ha, mà em có nghe ai nói gì về cái ao này không?

Bé Li nhìn tôi, nó kéo cái ghế rồi sát lại, nhỏ giọng hỏi:

- Mợ bộ có vụ gì hả mợ?

Nhìn mặt con bé nghiêm trọng mà tôi bật cười, cốc lên đầu con nhỏ cái nhẹ, tôi nói:

- Thôi đi bà ơi, bà coi phim cho đỡ vô rồi nhìn đâu cũng thấy nghi ngờ hà. Mẹ hỏi cho biết thôi, thấy cái ao bỏ không uống quá định nói Cậu Tư cho ra nuôi cá với trồng sen.

Bé Li nó xua tay:

- Ui bà không có cho đâu Mẹ khỏi kêu cậu Tư.

Tôi ngạc nhiên, hỏi:

- Sao vậy em?

- Dạ lúc trước ông cũng cho người thả cá vô nuôi nhưng mà chưa tới một ngày cá đồng loạt chết hết. Rồi thời gian sau ông cho thả mấy bụi sen vào, được một ngày gốc rễ cũng nổi lên trên mặt nước.... Nói nhỏ Mẹ Tư nghe cái này, con nghe được bà nói với ông là cái ao có điềm, đi coi thầy thầy nói huyết mạch hay gì gì đó con không rõ nữa. Kể từ đó là không có cho nuôi hay trồng cái gì hết chon, mà bà cũng không cho tụi con ra đó luôn.

Tôi giờ mới dám chắc, cái ao thật sự có ma.

Bé Li nó nhìn tôi rồi nói thêm, về mặt con bé có chút sợ:

- Tại Mẹ hỏi con lỡ nói rồi thì con nói luôn, lúc trước con về con không biết, chiều chiều mát hay ra chơi ngoài ao. Có khi con...thấy nguyên cặp mắt mầu me không luôn, con sợ quá la hét um sùm. Vú Huệ nghe được chạy ra lôi con vô, bữa đó bị đánh quá trời. Rồi vú dặn không được ra đó chơi nữa. Kể từ đó con không dám đặt chân ra đó luôn, thấy ớn, giờ kể lại mà con còn nổi da gà nè.

Tôi nhìn con bé Li, thấy da gà nó nổi lên thiệt, đến giờ phút này tôi dám tuyên bố là cái ao có ma. Còn ma là ai thì tôi không biết. Eo nghĩ lại sợ quá, tôi nhất định phải kêu Phong dẫn ra đốt nhang mới được.

Chiều hôm ấy Phong đi làm về sớm, tắm rửa ăn cơm xong xuôi, tôi với anh lò mò đi ra vườn. Đến gần cái ao, tự dưng ớn ách tôi nổi lên hết. Tôi kéo tay Phong, lấm lét:

- Ui anh đừng đi nữa, ở đây được rồi, em sợ.

Phong gật đầu, anh ngồi chồm hổm, giúp tôi bày giấy tiền vàng bạc ra, đốt cho tôi nắm nhang rồi đưa cho tôi.

- Em khấn hay để anh?

Tôi nhận bó nhang cháy rực trên tay, tôi nói:

- Để em đi.

Nói rồi tôi khấn vái tứ phương, lại khấn xin "người khuất mặt khuất mày" có linh thiêng thì về chứng cho tôi. Phải nói tôi vừa khấn vừa run cầm cập, cảm giác lạnh lẽo ghê rợn khiến tôi không khỏi rợn tóc gáy, may mà có Phong bên cạnh.

Tôi khấn xong, Phong cầm bó nhang cầm ngay mép ao. Giấy tiền vàng mã anh lấy quạt lửa ra đốt cháy. Nhưng lạ lùng, trời không có gió mà chet hộp quạt toàn cháy được chút xíu là tắt trong khi gas của hộp quạt còn rất nhiều.

Tôi với anh lọ mọ một hồi vẫn không được, lúc bấy giờ dưới ao tự dưng động nước. Mẹ ơi, tôi nhảy dựng xém chút chết đứng vì sợ luôn rồi. Phong cũng giật mình, còn tôi hiện tại á khẩu luôn. Nhưng khi nhìn lại thì thấy mặt ao yên tĩnh không một chút gợn sóng nào.

Tôi thì thào vào tai anh:

- Thấy chưa, em nói mà....vịn vịn em...không em xiu...

Trời mẹ, hai chân tôi run rẩy cứ như vừa bị tào tháo dí một ngày một đêm. Phong ôm lấy tôi, anh kéo tôi ngồi xuống, mặt anh lạnh lùng, giọng nói cực kỳ uy nghiêm.

- Tôi là cậu Tư của họ Đặng, cháu đích tôn họ Hà miệt Gò Lau. Vì vợ tôi mấy hôm trước có ngã xuống ao, đêm hôm lại hay nằm mộng thấy dữ. Tôi khấn xin chư vị có mặt hôm nay thấy được lòng thành mà bỏ qua cho vợ chồng tôi. Đây là ít nhang ít giấy tiền vàng tôi gửi đến chư vị. Nếu có cần thêm cái gì khác hay có chuyện gì khác thì xin về báo cho tôi biết. Tôi nhất định hết lòng giúp đỡ, vợ tôi cô ấy yếu vía đừng dọa cô ấy sợ.

Nói rồi dưới ao lại ào ào như cuộn sóng nhưng khi tôi nhìn xuống thì lại không thấy mặt ao có gì khác thường. Phong kể bên chet chet hộp quạt vãi cái nữa, lửa bấy giờ mới cháy rực, tôi nhanh tay phụ anh đốt giấy tiền vàng mã. Đốt xong hết, nhang thì vừa cháy quá nửa cây. Tôi định chờ cho nhang cháy hết thì vào nhưng Phong ở bên cạnh huyếch tay, nói:

- Đi vào nhà.

Tôi nhỏ giọng:

- Nhang chưa cháy hết mà.

Phong kéo tay tôi:

- Được rồi không cần chờ đâu, để lát tự khắc nó cháy hết.

Tôi cũng gật đầu, nghe theo anh hết thảy. Anh kéo tay tôi đi vào, vừa đi được mấy bước tôi nhìn lên thấy vú Huệ bước ra như một vị thần. Trời đất ối, trời tối thui, mù mù còn rọi đèn pin, tôi cứ tưởng gặp ma thật, nhảy dựng lên, sợ quá leo luôn lên lưng Phong, ôm cổ anh cứng ngắt. Miệng lắp ba lắp bắp:

- Ma...ma...cứu cứu...

Phong ôm lấy hông tôi, công tôi trên vai, anh nhỏ giọng trấn an:

- Là vú Huệ không phải sợ không phải sợ.

Vú Huệ cũng cười hề hề, bà lấy đèn pin rọi xuống đất.

- Tôi nè Mợ Tư, trời đất tối rồi mà cậu mợ đi đâu trong đây?

Tôi hí mắt nhìn, nghe rõ là tiếng vú Huệ mới yên tâm.

- Hú hồn hú vía, vú... bà làm con chút nữa chết luôn rồi.

Vú Huệ vỗ vỗ vai tôi, bà cười:

- Mợ làm gì mà sợ, tôi mà.

Tôi nghe tiếng Phong hỏi:

- Vú đi đâu vô đây vậy?

- Tôi nghe tiếng xì xào nên đi vô coi, mấy bữa rày trong làng có ăn trộm, sợ là nó đột nhập nấp trong mấy bụi cây.

Tôi nhìn bà vú, lời nói thì coi bộ đúng đó... nhưng mà tôi lại cảm thấy có gì đó sai sai.

- Ồ là tôi chứ không phải ăn trộm.

Vú Huệ gật gù, bà ngo ngo đến chỗ cái ao, bà mới hỏi:

- Cậu Mợ vô đó làm chi giờ này?

Tôi định nói dóc cho qua chuyện nhưng Phong lại vỗ vỗ vào chân tôi như kiểu kêu tôi im lặng. Lát lại nghe anh nói:

- Không giấu gì vú, hôm bữa Lài rớt xuống ao xong về hay nằm mò thấy linh tính bậy bạ, mà cái ao này vú biết rồi đó... thấy cô ấy sợ quá tôi mới ra đốt nhang cúng chút giấy tiền vàng mã. Không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất, làm cho yên lòng vậy mà.

Tôi quan sát vú Huệ, thấy bà cũng có chút ngạc nhiên, tròn mắt đảo qua đảo lại, bà nói:

- Ra vậy, tôi cũng định mai ra mua nhang với bánh ra ao cúng đây. Con Thúy Liễu... từ hôm rớt chung với Mợ Tư cũng bị y chang vậy. Má con nhỏ gọi qua nói nó sợ quá sinh bệnh luôn rồi.

Tôi giật mình, hóa ra không phải có một mình tôi bị như thế...

Phong gật đầu, anh nói với vú Huệ:

- Ủ vú coi cúng xin đi, chứ để lâu không tốt. Thôi tôi vào nhà đây, đi ngủ sớm mai đi làm nữa.

Bà vú gật đầu, Phong không thả tôi xuống mà công tôi đi vào luôn. Lúc đi tôi còn quay đầu lại nhìn, tôi thấy vú Huệ cũng chưa có vô, bà đứng nhìn ra ao sen. Dưới ao sen, nhang vẫn còn đang cháy rực...

Đêm hôm ấy, tôi ngủ rất ngon....

.....

Sáng hôm sau Phong kéo tôi ra ngoài ao sen, lúc ra đến nơi, trên mặt nước nhang trôi tứ tung. Tôi có chút giật mình, nói nhỏ:

- Anh...hôm qua cấm chặt lùm mà... sao lại ròi ra được...

Phong lắc đầu, anh cau mày:

- Anh cũng không hiểu...thôi đi vào nhà... đi em..

Phong kéo tay tôi đi vào, tôi lúc đầu thì sợ, sau càng nghĩ càng thấy kỳ quái... hình như có cái gì sai sai ở đây...

.....

Sau cái hôm cứng ngoài ao, tôi ngủ không còn thấy linh tinh nữa. Đạo gần đây ăn ngủ cũng yên ổn, chị Thẩm Lào cũng ít xuất hiện trước công chúng nên trong nhà lại bình yên như mọi khi.

Còn về anh Ba Thành, tôi đi đi lại lại trong nhà cũng hay gặp anh. Lúc đầu hai anh em cũng không nói gì với nhau, mãi gần đây anh mới bắt chuyện lại với tôi. Mặc dù thiện cảm dành cho anh đã không còn như trước nữa nhưng dù sao anh cũng là anh chồng, tôi vẫn mở lòng mình vui vẻ niềm nở với anh. Mà anh với Phong cũng thế, cũng đã nói chuyện lại. Nghĩ đi, dù sao cũng là anh em ruột thịt mà, giận nhau hoài coi sao đặng

Thấm cái 3 tháng trôi qua, mấy hôm trước mẹ có gọi cho tôi, trong điện thoại bà khóc bà nói là thùng thỉnh nữa bà chủ Phước Sang đánh điện xin cho tôi về nhà mẹ đẻ chơi. Nghe mà mừng, tôi đi cũng gần nửa năm rồi, nhớ ba nhớ mẹ quá chừng. Lần này được thăm ông bà, thật là không còn gì vui hơn.

.....

Đạo gần đây vú Huệ một ngày 2 cử đem thuốc bổ má chồng cất đem lên cho tôi uống. Trước có một chén ban đêm giờ tăng cường hai chén một đêm một ngày. Tôi thầm nghĩ chắc má chồng tôi nỡ có thêm cháu lắm rồi đây, đợt chị Thẩm nghe nói cũng có uống một chén thôi mà tôi lần này là hai chén. Ấy vậy mà tôi có biết mùi vị chén thuốc ra làm sao đâu. Đem lên bao nhiêu anh Phong đồ hết bấy nhiêu, anh còn dặn dò hôm nào đem lên không có anh ở nhà thì tự đồ, tuyệt đối không được uống. Mấy khi tôi rình rình hộp thử xem sao thì mẹ ơi....đắng quá trời đắng, cái mùi thì thơm mà thuốc đắng kinh, uống vào không khác gì cút trâu. Thế là kê từ hôm chơi ngu đồ tôi ngoan ngoãn tự tay đồ thuốc. Có khi mụ vú vừa đi ra, tôi đã ào vào phòng tắm đồ trước cả Phong. Thành ra bây giờ tôi sinh ra thói quen đồ thuốc bổ đúng giờ. Đến cả Phong cũng bái phục trước sự trở mặt của tôi, anh trêu rằng sự thay đổi của tôi là pha trở mặt kinh hoàng nhất mọi thời đại. Mẹ... tên điên này!

.....

Chị Thẩm với chị Hai mang bầu cũng được 4 tháng, chị Thẩm hơn 4 tháng một chút còn chị Hai thì vừa tròn 4 tháng. Hôm nay anh chị Hai qua gửi bé Mít đăng đi khám thai gần chỗ bệnh viện tỉnh. Lúc về anh chị vui vẻ ra mặt, tôi đang bông bé Mít cho bú bình, thấy tôi chị Hai nhào đến, đập cái giấy khám thai vào tay tôi. Chị hồ hởi:

- Thông báo cho cung biết, chị mầy mang bầu con trai nha.

Con trai sao...á đã quá, một trai một gái đẹp đôi quá rồi.

Tôi cười ha hả, chúc mừng chị:

- Ăn mừng ăn mừng, chị Hai thế là đủ trai đủ gái rồi nha.

Chị Hai cười đến toát miệng, anh Hai ngồi trên ghế cũng cứ không khép được mồm. Ngộ đời đàn ông thường mê con trai để có cái khoe mẽ trên bàn nhậu, mặc dù tôi không thích cái lối suy nghĩ này nhưng mà ngẫm lại chỉ có anh Phong nhà tôi là suy nghĩ quái đản. Thế quái nào lúc nào cũng con gái của ba...đã có mống nào đâu mà con gái với chả con gái chứ.

Mà đúng là tên xạo sự, lúc thì to mồm bảo có bầu là nhờ vào anh không phải nhờ vào thuốc. Thế nào đến giờ vẫn ra máu mỗi tháng chưa động tĩnh gì. Tên to mồm, tên cò đồ mà không có thom..

Thấy tôi ngồi đàn ra, anh Hai lại trêu:

- Thím Tư ơi, con Mít uống xong sữa rồi kìa... thím nghĩ gì vậy cà?

Tôi nghe anh hỏi liền giật mình, nhìn xuống thấy bé Mít đang nhai nhai cái núm vú bình sữa. Tôi lật lật lấy ra khỏi miệng con nhỏ, sợ nó nhai riết ghìền khó cai.

Anh Hai đứng dậy đi qua bông bé Mít, anh vừa hôn con bé mấy bận vừa nói:

- Chú thím Tư cũng mau mau đi, cho bé Mít có em chơi cùng nữa này. Mít.... phải không con gái oi??

Tôi ngược mắt lên nhìn, thấy anh Hai ôm cung nựng bé Mít mà thấy ngọt trong lòng ghê gớm. Thiệt sự thì anh Hai cũng thương chị Hai nhiều lắm chứ ít ỏi gì đâu.

Nghe tiếng anh chị Hai, má chồng tôi với chị Thẩm cũng đi lên. Tôi thấy chị Thẩm đến cũng vui vẻ cười chào chị. Chị Hai ôm lấy tay má chồng tôi, chị khoe:

- Má lần này là thằng cu nha.

- Thiệt hả?

Má chồng tôi vui vẻ ra mặt, bà hỏi xong lại chấp tay vá vá mấy cái, bà nói:

- Cảm ơn ông bà tổ tiên độ hộ cho con Giàu, nam mô nam mô.

Tôi nghe mà buồn cười, má chồng tôi cứ...sinh con trai hay gái là do anh Hai quyết định mà...

- Không áy vợ chồng con cái dọn qua đây đi, để đẻ xong rồi về lại nhà. Để con một mình má không yên tâm.

Chị Hai bấu môi:

- Ui con biết cẩn thận mà, lần này cũng đưa thứ hai rồi mà má.

Má chồng tôi tiếp lời:

- Nhưng mà....

Chưa nói hết câu đã nghe anh Hai lên tiếng:

- Thôi mà má, con lo cho vợ con được mà, bên đây cũng còn em dâu, má lo cho em ấy, còn Giàu con lo được.

Chị Hai nhìn anh Hai, tôi thấy chị có chút xúc động....

Má chồng tôi nghe anh Hai nói vậy, bà cũng hết cách nên đành thở dài chịu thua:

- Ừ thôi bây tính vậy cũng được nhưng mà thường xuyên về đây chơi nha. Con Giàu có mệt thì gửi bé Mít qua đây, có má có vú có con Lài lo phụ cho.

Tôi cũng gật đầu:

- Dạ phải đó chị Hai, chờ Mít qua chơi với em.

Chị Hai gật đầu, trên mặt chị tràn đầy ý cười. Lại thấy chị nhìn về phía chị Thắm, chị hỏi:

- Thắm, đi siêu âm chưa, trai hay gái?

Má chồng tôi trả lời giúp:

- Con trai luôn.

Tôi quay sang thấy chị Thắm cười rạng rỡ, tay khẽ vuốt bụng, mà cái bụng nhỏ xíu xiu y như chưa có bầu. Ngó lại chị Giàu bụng nay lúp lúp rồi, thấy coi bộ cũng lạ. Mà chắc do chị Thắm con so nên bụng lâu thấy còn chị Giàu con rạ nên to. Thấy cũng hợp lý, tôi không nghĩ đến nữa.

- Giấy siêu âm với khám thai đâu, đưa chị coi với Thắm.

Nghe chị Hai nhắc đến giấy siêu âm tự dung tôi thấy chị Thắm biến sắc, chị đứng bật dậy, lấp bắp nói:

- Ồ....giấy siêu âm em để nhà má em rồi, quên đem về đây.

Chị Hai hỏi thêm:

- Em bé nặng nhiều em, con chị được hơn 1 lạng 3 rồi.

Chị Thắm ú ớ:

- Cái đó... em quên mất rồi... để em về má coi lại nha chị Hai.

Chị Hai thấy chị Thắm mặt mày tự nhiên xanh xao, chị mới kêu chị Thắm đi vào nghỉ. Mà thiệt sự này vừa bình thường nghe chị Hai hỏi mấy câu cái chị Thắm chuyển màu luôn. Cái vụ gì kỳ lạ à.

Nhìn theo bóng lưng chị Thắm tôi thấy chị hình như hơi run, dáng đi không còn tự tin kênh kiệu như bình thường. Chị Thắm hôm nay chắc không khỏe...

Chị Hai ở lại chơi chút nữa cũng về lại nhà, tôi cũng đi lên phòng không xuống nhà nữa.

.....

Sáng hôm sau tôi đi chợ sớm, lúc về đến nhà thấy có người đứng tần ngần trước cổng. Tôi đi đến cửa, hỏi anh ta:

- Sáng ra anh tìm ai?

Anh thanh niên gật đầu chào tôi, anh ta nói:

- Tôi bên nhà đẻ Mợ Ba, má Mợ Ba ở bên có đồ gửi cho Mợ. Cô vào kêu Mợ Ba ra giùm tôi được không cô.

Tôi thấy anh ta cầm cái bọc trên tay, cái nút thắt bị lỏng nhìn ra được thứ bên trong. Hai tay tôi xách cái giỏ thức ăn mà run run, mèn ơi... cái thứ lòi ra trong cái bọc đen kìa là băng vệ sinh mà...

Là loại tôi hay dùng, màu hồng đậm của nhãn hiệu diana....chắc chắn không lẫn đi đâu được. Tôi còn thấy được cái hình ảnh miếng băng vệ sinh có cánh....chuyện quái gì đây???

Thấy tôi đàn ra, anh thanh niên kêu tôi mấy tiếng, anh hỏi:

- Cô....được không cô, tôi gọi cho Mợ Ba không được?

Tôi giờ mới hoàn hồn, gật gật đầu, tôi nói:

- Ồ được...anh chờ chút.

Anh thanh niên cảm ơn tôi rồi rút, tôi mở cửa xách cái giỏ đi vào trong mà tâm thần bấn loạn. Tôi thật sự không hiểu được, có bầu mà cũng cần đến băng vệ sinh sao???

Bạn đang đọc truyện *Vợ Cậu Tư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15

Vào trong nhà, tôi gõ cửa phòng chị Thắm, mãi một lúc sau chị mới đi ra. Tôi cười nhìn chị, nói:

- Chị Thắm bên ngoài công có người bên nhà mẹ chị tìm chị kìa.

Chị Thắm gật đầu, chị trả lời:

- Ủ chị biết rồi để chị đi ra.

Tôi gật gật đầu, nhìn mãi theo bóng lưng của chị Thắm. Tôi thật sự vẫn còn hoang mang chuyện khi nãy lắm nhưng mà đây dù gì cũng là chuyện hệ trọng không thể bừa bãi được. Nghĩ nghĩ tôi chạy xuống bếp đưa giỏ đồ ăn cho bé Li, xong lại chạy lên phòng tìm Phong nói chuyện.

Thấy tôi hốt hải chạy vào, Phong đỡ lấy tay tôi, anh hỏi:

- Em chạy từ từ thôi, có ai đuổi theo em đâu mà.

Tôi thở hồng hộc, kéo anh đến ghế, tôi nói:

- Anh....chị Thắm ấy....hình như chị không có bầu.

Phong nhìn tôi, gương mặt anh không một chút xú gọn sóng nào.

- Ủ.

Ủ???? Chị ừ thôi à??

- Ủ? Anh đang ừ khi nghe em nói về cái bầu của chị Thắm đó hả?

Phong xoa xoa đầu tôi, anh ngồi xuống ghế, giọng điệu bình bình lại có vẻ rất thông dong:

- Thì ừ chứ không lẽ em bắt anh phải nhảy nhót vì ngạc nhiên à?

Tôi cau mày:

- Nhưng mà anh ừ nghe kiểu như anh đã biết trước kìa....hay là anh biết rồi, đúng không?

Phong cười nhạt:

- Anh không biết nhưng anh nghĩ chị ấy không mang bầu thôi. Mà sao em biết được, có chuyện gì sao?

Tôi ngơ vờ nhìn Phong, ôi nhìn cái mặt kia... khiếp, tôi nghi ngờ quá đi mất.

- Em đi chợ.... em thấy có người đem băng vệ sinh đến cho chị Thắm. Nhưng mà em không chắc đâu...có khi...ờ mà em không biết nữa, trời đất em có mang bầu lần nào đâu mà biết.

Thấy tôi tâm trạng rối rắm quá, Phong kéo tay tôi, anh nói:

- Nghĩ nhiều làm gì, chuyện đó là của chị ta không liên quan gì đến mình đâu. Em có biết cũng im xem như không biết nhưng mà nghe anh dặn, anh không có nhà em đừng nên đến gần chị ta. Con người của Thắm rất thủ đoạn, chị ta giống y như anh Ba Thành, vì tài sản mà bất chấp.

Tôi ngạc nhiên:

- Chị Thắm vì tài sản á?

Phong gật đầu:

- Anh nghĩ vậy, chị Thắm cũng có yêu thương gì anh Ba đâu. Thôi, những con người xảo trá đó mình nên tránh ra thì tốt hơn.

Tôi gật gù, cái nhà này phức tạp hơn tôi nghĩ rất nhiều.

.....

Thắm cái lại yên ổn qua thêm 2 tháng nữa.

Từ cái hôm biết được chị Thắm có khả năng mang bầu giả kia, tôi hạn chế đi chung với chị ấy. Thắm lao thủ đoạn, lừa đi chung chị ta nhào vô tôi ngồi té xỉu xong đổ cho tôi làm chị ấy mất con chắc tôi cần lười luôn chứ giải oan làm sao được.

Mà ngộ nha, từ tháng thứ 5 thứ 6 bụng chị Thắm bắt đầu to ra. Có lần tôi thấy chị kéo áo xoa bụng, ôi chao là bụng bầu thiệt đó chứ không phải độn bụng. Kể từ đó, tôi vốn hoang mang lại càng hoang mang hơn nữa. Tôi lên nói với Phong, Phong cũng có chút ngạc nhiên. Nhưng mà anh cũng không có bàn cái gì nhiều, chỉ nói tôi cần thận với bụng của chị Thắm.

Đạt cũng sắp lên thành phố nhập học lại, thú thực sau cái hôm nói rõ ràng mọi chuyện với cậu ta xong. Tôi và Đạt dường như đúng nghĩa mối quan hệ chị dâu em chồng. Đạt quan tâm tôi cũng giống như cách anh quan tâm chị Thắm hay là chị Hai. Tôi nghĩ, thực sự như vậy cũng tốt, cậu ấy nếu quá tốt với tôi tôi lại sinh ra cảm giác có lỗi. Haizzz, có duyên không phận, có duyên không phận mà.

Hôm nay trong bữa trưa, má chồng tôi nhìn tôi, bà nói:

- Lại, coi sắp xếp về thăm má con đi. Tối hôm qua má con có gọi xin cho con về nhà chơi một hôm.

Tôi nghe má chồng tôi nói thì vui đến nỗi ngồi bật dậy. Ba chồng tôi thấy tôi phấn khích quá, ông cười:

- Vợ thằng Phong coi vui ghê chưa, nè ba nói, đi rồi về chứ đi luôn đi nha.

Má nhỏ cũng góp phần:

- Làm như nó đi Mỹ hay sao đó đa, cái con nhỏ này, mày làm quá hà.

Tôi ngại ngừng gãi gãi đầu, lại nghe má chồng tôi nói tiếp:

- Má có nói vú Huệ chuẩn bị quà mừng rồi, mai con đi nhớ cầm theo, nói với ba má con bên nhà là ba má biếu nha.

Tôi gật đầu, trong lòng phấn khích cực điểm. Nhớ hồi đi học trên Sài Gòn cả năm trời không về nhà cũng không thấy nhớ. Mà bây giờ mới đi làm dâu có hơn nửa năm đã nhớ ba mẹ như thế này rồi. Ba mẹ tôi mặc dù mê đồ đen nhưng không đến nỗi không thương yêu tôi, ông bà vẫn lo cho tôi 12 năm phổ thông đầy đủ với chúng bạn. Chỉ là từ khi tôi học cao hơn, ông bà cũng thua bài nhiều hơn nên không có tiền cho tôi nữa. Kể ra càng lớn tuổi đánh bài càng dễ thua, chân lý, đúng là chân lý.

.....

Sáng sớm Phong đưa tôi ra đến cửa, anh xách cho tôi túi đồ mà má chồng đã chuẩn bị từ trước. Anh dặn dò:

- Đến nhà nhớ gọi cho anh biết một tiếng.

Tôi gật đầu, nhỏ giọng:

- Anh...anh không cùng em về nhà mẹ anh có buồn không?

Phong cười:

- Buồn gì, hôm nay anh bận thiệt mà. Em nói ba mẹ hôm nào anh qua chơi ra mắt ông bà. Lâu lâu về được một bữa thì nói chuyện với ba mẹ nhiều một chút. Anh nghĩ em mà gặp ba mẹ chắc em nói từ sáng tới chiều luôn quá.

Tôi cười cười, đắm vào vai anh:

- Anh làm như em nói nhiều lắm vậy đó.

- Thì không nói nhiều, em như cái loa phát thanh chứ có gì đâu mà nhiều.

Cái tên này, không chọc ghẹo tôi là không ăn cơm ngon mà.

Phong không giỡn nữa, anh giúp tôi để hành lý quà tặng ở cốp xe. Đưa tôi vào trong xe, anh lại dặn thêm:

- Say xe thì ngủ đi, đến nơi anh Tùng kêu em dậy. Anh có để mấy trái quýt trong túi của em, hễ mà muốn ới thì lấy ngủi, còn một quả thì ới ra, thấy mấy cái bít xốp anh để đó không. À còn nữa, cái tai nghe MP3 anh mua hôm qua anh để đây nè, anh có tải nhạc em thích rồi. Con gái con lúta nghe toàn rap rừng Đen Vâu, Karik này kia không...

Nghe anh dặn dò mà hốc mắt tôi rung rung, trên đời này anh là chu đáo với tôi nhất, ngay cả ba mẹ tôi cũng chưa chu đáo được như anh. Dụi dụi mắt, tôi ôm lấy cổ anh, hôn lên má anh một cái, giọng tôi run run, nói:

- Quan tâm em nhiều vậy, hay là em khỏi đi nữa nha. Em ở lại với anh luôn chứ em đi rồi anh nhớ em thì sao, chắc tội anh lắm luôn á.

Phong nhìn nhìn tôi, anh kéo tay tôi, mạnh dạn nói:

- Vậy thôi khỏi đi đi, lên phòng kiểm con.

Tôi hốt hoảng kéo tay ra khỏi tay anh, tôi cười hề hề:

- Đùa đùa mà, em đi đây, chiều em về nhé.

Phong gật đầu, một tay anh đút vào túi quần, một tay anh chào tạm biệt với tôi. Thân ảnh anh cao lớn, gương mặt đẹp như tranh, anh đứng yên một chỗ cũng đủ khiến tôi muốn truy tìm rồi.

- Đến nhà alo cho anh, nghe chưa?

Tôi gật gật đầu, vẫy vẫy tay chào anh.

Xe đi được một đoạn, tôi quay lại nhìn thấy anh vẫn đứng đó nhìn theo, mãi một lúc sau anh mới lững thững đi vô nhà. Trong lòng như có dòng suối ấm chảy qua, Phong thương tôi...nhiều hơn mà tôi nghĩ...

- Mợ Tư, cậu Tư thương mợ ghê, đứng chờ riết luôn đó đa.

Tôi cười cười với anh Tùng, vui vẻ nói:

- Chắc là em có phước.

- Dạ Mợ, cậu Ba cũng không thương Mợ Ba được như cậu Tư thương Mợ đâu.

Tôi cười hạnh phúc, chồng bà không thương bà thì bà cắt.... Nghĩ nghĩ sứt nhớ chuyện gì đó, tôi hỏi anh Tùng:

- Lần trước chị Thắm về nhà má đề cũng anh đưa đi hả anh Tùng?

Anh Tùng lái xe cũng là người nhanh miệng hoạt bát, nghe tôi hỏi anh cũng nói luôn:

- Dạ Mợ Ba hả Mợ, để tôi nhớ coi....à lần đó Mợ Ba đi hơn tuần, tôi nhớ nhà muốn chết luôn. Mợ Ba đi tùm lum hà, tôi chờ Mợ với má Mợ đi Sài Thành. Ui tùm lum chỗ, chạy muốn khủng luôn.

Tôi được dịp nên do thám:

- À chắc chị Thắm lâu lâu đi Sài Gòn nên đi chơi đó mà anh. Em á ha, em mà đi Sài Gòn em cũng đi chơi cho biết đó biết đây. Chứ chỗ mình buồn quá trời.

- Hồng dám đâu Mợ, Mợ Ba đi Sài Gòn hoài đó mà. Tôi ha, là lần nào tôi cũng đưa mợ đi mà. Nhưng mà nói cái này, lần trước Mợ Ba đi Sài Gòn là đi coi thầy hay đi làm cái gì đó. Tôi đậu xe ở đó thấy đàn bà con gái vô đó đứng đứng luôn. Hỏi ai người ta cũng không có nói đi vô làm gì. Ngộ ghê.

Tôi nhủu mày, chị Thẩm đi đâu vậy cà, nghe ra có điều mờ ám quá.

Suốt dọc đường đi, anh Tùng luyên thuyên nói không ngừng nghỉ. Mà tôi cũng không có buồn ngủ nên thức tiếp chuyện với anh luôn. Cái anh Tùng tài xế này cũng vui tính nhưng mà nhiều chuyện quá. Nãy giờ kể hết người này tới người kia, ngay cả chuyện ba chồng tôi từng đi đào chân dài ông cũng kể. Thiệt là hết nói nói mà.

Hơn 2 tiếng sau xe dừng trước cổng nhà vợ chồng vừa mướm Phước Sang. Ông bà Phước Sang coi bộ cũng tốt, đi ra tới cửa đón tôi.

- Hai Lài về rồi ha?

Là ông chủ vừa mướm, ông Sáu Sang. Tôi thấy ông coi cũng niềm nở, nên gật đầu chào hỏi:

- Dạ con mới về, thôi đi vào nhà đi ba.

Anh Tùng được ông Sáu Sang cho ở bên chòi nghỉ mát, vắng cái vắng với làm cà phê cho anh uống. Còn tôi thì theo ông bà vào nhà, vào phía trong, ông bà cũng vui vẻ. Bà Sáu Sang cười giả lả:

- Con này coi bộ vậy mà được việc, hôm qua má chồng mày khen mày nức nở. Không phải con tao chứ tao nghe cũng mát ruột.

Tôi cười theo bà, đưa cho bà mấy túi quà mà má chồng tôi chuẩn bị sẵn, tôi nói:

- Đây má chồng con gửi cho, ông bà lấy đi.

Ông Sáu phui tay:

- Tao lấy làm gì, cho ba má mày đi.

Tôi lắc đầu:

- Thôi cái này ba má bên bệnh gửi cho ông bà mà, con có mua cho ba mẹ con rồi. Mà ông, ba mẹ con đâu?

Bà Sáu Sang nhận cái túi quà tôi đưa, bà giờ ra coi coi cho cái gì. Vừa coi bà vừa nói:

- Trong trông đó, mày vô chơi với ba mẹ mày đi. Thánh thần ơi, mẹ mày khóc suốt tao nghe tao cũng mệt.

Tôi nôn gấp ba mẹ tôi quá nên đi te te một mạch vô trong phòng. Vừa bước vào tôi thấy mẹ tôi đang ngồi chờ còn ba tôi đang hút thuốc. Thấy tôi ông bà òa ra ôm lấy tôi, nước mắt tôi chẳng hiểu sao lại rơi xuống không ngừng.

- Ba mẹ.... con nhớ ba mẹ quá... huhu...

Mẹ tôi ôm tôi, bà mừng quá nhảy tung tung:

- Ủ ừ mồ tổ cha bây, giờ bây cũng về..

Ba tôi cũng lau nước mắt:

- Thương con gái quá, ở bên có bị ăn hiếp không con, người ta có đánh đập gì con không?

Tôi buông ba mẹ ra, tôi vừa lau nước mắt vừa nói:

- Không có đâu, người ta cũng tốt với con lắm. Ba mẹ đừng có lo, người ta mà đánh con con trốn về liền hà.

Mẹ tôi khóc quá trời, bà vuốt vuốt lưng tôi:

- Mẹ xin lỗi mày... tại mẹ hết, mày.... đừng có hận mẹ nghe con...

Tôi lắc lắc đầu, tôi giận ông bà thì có chứ có bao giờ tôi hận ba mẹ tôi đâu. Số tôi nó sao là do tôi cả, ông bà cũng không có lỗi gì. Giờ về đây thấy ông bà khỏe mạnh là tôi vui lắm rồi.

Lau lau nước mắt trên mặt ba mẹ, tôi nói:

- Thiệt, con khỏe re hà, không có ai làm gì con đâu. Ba mẹ đừng lo, này...cái này con mua cho, con cho ba mẹ chút đỉnh tiền để phòng thân bệnh hoạn có mà chữa chạy. Đừng có đánh bài đánh bạc nữa nha.

Ba mẹ tôi gật đầu, tôi thấy được nét già nua trên gương mặt hai người. Ba mẹ tôi có khuôn có diên có tề hại hơn nữa cũng vẫn là ba mẹ tôi. Nhìn ông bà già đi, nhìn ông bà vì tôi mà khóc, phật làm con tôi cũng xót xa vô cùng.

Hôm đó tôi ở chơi đến chiều thì chuẩn bị về, lúc tắm rửa xong tôi nghe giống nữ om sòm dưới nhà. Một lát nữa, đang dọn hành lý đi về thì thấy có người tìm tôi. Lúc chị ta bước vào tôi có chút giật mình vì gương mặt này có phần hao hao với tôi. Nhưng mà... nhìn kỹ lại thì không giống. Tôi vội đứng dậy, chị gái trước mặt cũng chăm chăm nhìn tôi.

Lát sau chị ta mới lên tiếng:

- Giống thiệt, có khi ai không biết chắc nghĩ tao với mày chắc chị em bị thất lạc quá.

Tôi không trả lời, chị đứng dựa vào cửa, khoanh tay, hỏi:

- Sao về sớm vậy, lâu lâu mày qua chơi thì chơi vài ngày đi, bộ ông bà bên đó không cho hay gì?

Tôi nhìn chị ta, tôi mong lung hời:

- Chị...chị là....

Chị ta cười, nụ cười rất đẹp:

- Ủ tao là Hai Lài đây, sao, sống được không?

Tôi bây giờ mới thờ dài nhẹ nhõm, ngồi xuống xếp quần áo vào vali, tôi trả lời:

- Dạ cũng được chị Hai, cũng tốt.

Hai Lài đi đến chỗ tôi, chị ta ngồi xuống, chị nói:

- Mày cưới thằng Phong hả?

Tôi cảm thấy có chút lo lắng:

- Dạ cậu Tư của bên đó, tên Phong.

Chị Lài gật gật đầu, chị lại hỏi thêm

- Nó tốt với mày không, có xấu tính không?

- Dạ không chị, cũng tốt lắm.

Hai Lài nhét vào tay tôi cái vòng, chị nói:

- Cho mày... coi như cảm ơn mày vì giúp tao.

Tôi không có lấy, tôi nhét lại vào trong tay chị, gấp gáp nói:

- Thôi mà... ba má chị cũng trừ nợ hết cho ba má em rồi, chị đừng cho em thêm, em không lấy đâu.

Hai Lài cau mày, chị quát:

- Con này, chuyện nào ra chuyện đó, cái này là tao cảm ơn mày đâu có liên quan gì đến ba má tao đâu. Mày lấy đi, sau này còn nhờ vả mày thì sao?

Tôi nghĩ bụng, cái cô Hai Lài này tính tình hào sảng không khác gì chị Giàu chị Chồng tôi. Lúc đầu tưởng chị không tốt ai dè cũng không đến nỗi nào. Thôi, chị ta cho thì tôi lấy chứ tôi không xin là được rồi.

Tôi nhận cái vòng, cảm ơn chị mấy tiếng.

- Cảm ơn chị nha chị Lài.

- Ủ mày cho tao số điện thoại coi.

Tôi gật đầu, đọc số cho chị lưu vào máy. Lát sau, dưới nhà có tiếng anh Tùng kêu tôi ra xe chuẩn bị về, bên kia má chồng tôi gọi.

Tôi dọn dẹp xong hành lý, tưởng chị Lài đi ra rồi chứ, ai dè lúc chuẩn bị xuống nhà, tôi lại nghe chị nói thêm

- Tao nghe nói con Thẩm là chị dâu mày phải không, cái con đó cẩn thận với nó đi. Còn nữa sống bảo vệ bản thân mình, mày tốt sau này tao cũng tốt. Nhớ nha.

Nói rồi chị đi xuống, còn tôi thì hoang mang một bụng. Cái gì mà mày tốt tao cũng tốt, là sao? Là sao đây???

Chia tay ba mẹ với ông bà Sáu Sang, tôi lên xe về lại nhà. Khi này Phong có gọi, lát nữa tới thị xã ghé anh anh đưa về. Nói thiệt ra tôi cũng nhớ anh ghê, ba mẹ tôi ông bà cũng muốn gặp anh lắm. Nhưng mà đâu có được đâu...làm sao mà gặp được chứ.

Nghe lại đoạn đường phía trước của tôi còn dài lắm, tôi cảm thấy không biết hạnh phúc này....tôi giữ được bao lâu nữa đây?!

.....

7,8 giờ tối tôi với Phong mới về tới nhà, vừa vào đến trong nhà đã thấy anh chị Hai ngồi đó. Khéo, hôm nay chị Hai đi khám thai nên qua chơi, đêm nay thì ngủ lại luôn. Thấy tôi, chị Hai cười lớn, bé Mít đang được ba chồng tôi ẵm cũng nhào nhào đến tôi.

- Con Lài, ba má bên nhà khỏe hết hả con?

Nghe tiếng ba chồng tôi hỏi, tôi cười vui vẻ trả lời:

- Dạ khỏe hết ba, ba mẹ con gửi lời thăm. Với có chút quà quê biếu ba má ăn lấy thảo.

Ba chồng tôi ngửi được mùi mắm sặc, ông cười hề hề:

- Cha, mắm này ngon à, mai kêu vú mua bún nha má thằng Thành. Rau sống với bún với mắm trộn tôi ớt cho cay là hết sảy đó đa.

Tôi nghe mà cũng thấy ngon phải biết, công nhận ba chồng tôi biết cách ăn. Bún tươi ăn với mắm làm là số Z rồi.

Lại nghe tiếng má chồng tôi nói với chị Hai:

- Về chưa, không áy hai đứa về bên nhà đi, để con Mít lại cho má.

Chị Hai tôi cười nói:

- Thôi tối nay con ngủ lại chứ giờ này về chi nữa má.

- Nhưng mà....

Tôi nhìn má chồng, thấy bà là lạ, bình thường toàn kêu chị Hai ở lại, nay lại kêu về. Ngộ ghê!

Ba chồng tôi cười, ông nói:

- Cái bà này, bình thường toàn kêu con nhỏ ở chơi, nay ở chơi lại kêu về. Con Giàu ở lại ngủ đi, kệ má mầy, bà tào lao đó mà.

Tôi bỗng bé Mít chơi với con nhỏ một chút sau cũng xin phép đi lên phòng. Hôm nay đi xe mệt quá cả người tôi đồ đần ra hết rồi. Tắm tấp thơm tho tôi ôm Phong ngủ, mặc kệ ngoài kia bão bùng thế nào.

Sau cơn mưa, trời lại sáng....

.....

Sáng sớm anh Tùng đưa tôi ra chợ sớm, lúc về thì thấy chị Thắm đang trong chòi nghỉ mát tập thể dục. Bụng chị cũng hơn 6 tháng rồi, tròn tròn trông đáng yêu ghê luôn.

Thấy chị tôi vui vẻ vài câu:

- Chị Thắm dậy sớm tập thể dục ha?

Chị Thắm cũng xoa xoa cái bụng, chị nói:

- Ủ đi lại nhiều sau này dễ sanh.

Tôi cười với chị, sau cũng xách giỏ thức ăn đi vào trong. Lúc đi ngang qua cái bàn, tự dưng cái chén đang để trên bàn vô cớ bẻ làm đôi ra. Tôi có chút giật mình, trong lòng lại bồn chồn, tôi bèn đi lên nhà trước coi thử một vòng. Tôi ít khi bị như vậy nhưng nếu có thì nhất định có chuyện chẳng lành.

Vừa bước ra trước cửa tôi nghe một tiếng "á" vang lên, nhìn ra chòi lá, chị Hai với chị Thắm ngã chồng vó xuống đất. Trên chân chị Hai Giàu máu đỏ chảy dọc theo chân. Tôi run lấy bầy hết lên một tiếng:

- Trời ơi, chị Hai chị Thắm...

Tôi chạy ào ra trước, phía sau anh Hai nghe tiếng tôi hét cũng chạy ra theo. Anh Hai chạy nhanh nên chạy trước tôi, tôi cứ tưởng anh sẽ đỡ chị Hai trước nhưng không ngờ anh lại đỡ lấy chị Thắm. Tôi giật thật sự, thấy chị Hai nằm trơ trọi ôm bụng mà tôi xót xa. Vội vàng ôm lấy chị, trên trán chị, mồ hôi tuông tuông ra ngoài. Chị nắm tay tôi, hỏi nhỏ:

- Anh Hai đâu?

Anh Hai đang ôm chị Thắm, bây giờ nghe chị Hai hỏi anh mới chồm qua xem, tôi cũng thức thòi nhường lại chỗ cho anh còn tôi thì ôm chị Thắm.

Tôi sợ quá, nói:

- Đi bệnh viện, đi bệnh viện.

Chị Thắm mặt mày xanh lét, chị tự dưng hét lên:

- Không, không được đi bệnh viện.

Tôi cả kinh, tôi lau mồ hôi cho chị, giận quá tôi quát:

- Không cái gì, chị không lo cho chị cũng lo cho con trong bụng chứ. Đi đi đi bệnh viện.

Chị Thắm nói gần như hết nổi, còn chị Hai bên kia đã bất tỉnh từ lúc nào. Bây giờ ở trong nhà mới ào chạy ra, anh Ba ôm lấy chị Thắm đã xỉu còn anh Hai ôm chị Hai đặt vào trong xe. Má chồng tôi đi theo xe chị Hai còn má nhỏ đi theo xe chị Thắm.

Một đám người hỗn loạn tùm lum, tiếng la khóc của má chồng tôi vang vọng. Cảm giác của tôi lại khác lạ quá nhiều, đứa nhỏ của chị Hai e là...lành ít dữ nhiều rồi.

Tôi với Phong và Đạt cũng nhanh chóng lấy xe đi theo, tôi đứng đợi Phong vào lấy xe nên đứng ngay chỗ cái chòi mát khi này chị Thắm đứng tập thể dục. Lúc xe Phong ra, tôi bước xuống thì trượt chân xém tí nữa té lăn quay, may mà có Đạt đỡ lấy.

Xoa xoa ngực, tôi xuyết xoa, cái gì kỳ vậy, chỗ này ngày nào chú Thọ làm vườn không chà rửa sạch sẽ... tại sao lại trơn tuột như vậy được chứ??

Đạt thấy tôi thần thờ, cậu ta quan tâm hỏi:

- Sao vậy chị, có sao không?

Tôi lắc đầu:

- Ồ không sao tự dưng xém té, thôi đi đi, lên bệnh viện xem thế nào.

Lúc lên đến bệnh viện, hai bà chị của tôi đang còn cấp cứu. Một lát sau có bác sĩ đi ra thông báo:

- Bệnh nhân Phạm Ngọc Thắm, người nhà cô ấy đâu?

Anh Ba tôi chạy lại, anh hỏi hà:

- Tôi đây, vợ tôi con tôi có sao không bác sĩ?

Vị bác sĩ trung niên nhìn anh Ba, bà có chút e dè, nói:

- Vợ anh không sao, còn...

- Con tôi...con tôi sao?

- Vợ anh không có bầu, không có con nào ở đây hết.

Tôi nghe bác sĩ nói mà đặng người, cái bụng to chình ịch vậy mà không có bầu? Làm sao như thế được???

Ba má chồng tôi cũng chạy lên, bác sĩ thở dài ngao ngán:

- Đây là trường hợp thứ ba rồi, vợ anh hoàn toàn không có bầu. Cô ấy còn đang có kinh nguyệt thì làm sao có bầu được.

Anh Ba Thành gần như ch.ết đặng, anh lắc lắc đầu, không tin:

- Không...làm sao được... tôi còn sờ bụng vợ tôi cảm nhận được con tôi đạp nữa mà...

Tôi cũng không tin, tôi hỏi bác sĩ:

- Bụng chị tôi to vậy mà sao không có bầu được hả bác sĩ?

Vị bác sĩ thở dài, bà ôn tồn giải thích:

- Đây kết quả siêu âm đây, bụng to chỉ là do mỡ tích tụ từ vùng bụng xuống vùng xương chậu thôi. Không sờ thấy đáy tử cung thì mang thai làm sao

được. Nói tóm lại cô Ngọc Thắm không có bầu, còn mà nguyên nhân tại sao thì gia đình nên hỏi cô ấy thì tốt hơn. Nhưng mà tôi cũng có góp ý thế này, con cái là lộc trời cho, đừng có ép phụ nữ quá dễ rồi họ đi làm lều. Nghe theo mấy cái thầy bùa xin con xin phép, đây cũng không phải trường hợp đầu tiên ở bệnh viện này đâu. Mới tháng trước có một ca bụng to như sắp đẻ đến đây, tôi hỏi bao nhiêu tháng rồi thì chị ta nói 13 tháng rồi. 13 tháng mà chưa "đẻ" thì vô lý. Khám ra trong bụng chẳng có con cái gì, vậy mà chị ta vẫn một mực là có bầu có bầu còn chữ bác sĩ ngu như bò. Bây giờ thì bụng xẹp rồi, vừa mới đi khám lại hôm qua đây.

Đừng nói là anh Ba Thành mà ngay cả tôi, Phong và Đạt là những người trẻ nghe mà còn thấy nổi gai ốc. Trời ơi, thầy phép gì hay vậy, có thể làm cho cái bụng phình to ra rồi còn tự xẹp được nữa. Mẹ ơi, thế giới gì đây, thế giới gì đáng sợ vậy?!

Anh Ba Thành tay run run, anh đi đến bức tường gần đó, dùng tay dấm mấy cái vào tường đến chảy cả máu tay. Anh hét:

- Khốn nạn, khốn nạn.

Má chồng với Đạt phải chạy lại ôm lấy anh, tôi thật sự không biết phải nói cái gì nữa. Tôi biết anh Ba Thành thất vọng lắm... ngay cả bản thân tôi cũng cảm thấy thất vọng tột cùng nữa là....

Chị Thắm coi như yên ổn còn chị Hai thì chưa có kết quả gì. Một lát sau, bác sĩ đi ra thông báo, đứa nhỏ... mất rồi. Bác sĩ ở trong đang tiến hành lấy thai, khả năng cao sau này chị khó mang thai lại được nữa vì thai lớn.

Má chồng tôi khóc xiu lên xiu xuống, má Vũ cũng sụt sịt lau nước mắt. Còn tôi, tự dưng nước mắt rơi rơi xuống từ khi nào không biết nữa. Tôi thương chị Hai, thương đứa con của chị nữa...

Phong ôm lấy tôi, anh vỗ về an ủi, lúc này tôi mới quay sang nhìn anh Hai...người đàn ông kia gần như chết lặng. Mắt anh nhìn về phía cửa phòng cấp cứu, ánh mắt đau thương cùng cực... nhưng mà đau thương vì ai vì cái gì thì chỉ có mình anh biết. Tôi cảm thấy khinh anh rẻ rẻ nhiều hơn là thương... anh không đáng với chị Giàu...rất không đáng.

Hôm nay là một ngày tồi tệ!

.....

Chiều hôm đó lúc chị Hai tỉnh dậy biết mình mất con chị khóc lóc điên cuồng, bác sĩ sợ ảnh hưởng đến sức khỏe của chị nên tiêm thuốc an thần cho chị ngủ thêm chút nữa. Lần tỉnh dậy sau, chị mới chấp nhận hiện tại... chị không khóc cũng không nói nổi cái gì. Ăn cũng không, uống cũng chẳng màn đến. Má chồng tôi sợ chị điên nên mới đưa bé Mít đến bệnh viện. Thấy con bé chị bật khóc, ôm con nhỏ vào lòng...

Tôi len lén lau nước mắt... số chị Giàu cũng lắm truân chuyên.

Còn chị Thắm lúc chị tỉnh lại trời đã khuya, ba má chị lên nuôi chứ bên nhà chồng tôi không có qua. Nghĩ nào ngay, cũng là chị em nên tôi và Phong có đi qua thăm chị.

Vừa qua đã thấy anh Ba Thành tát chị một cái, tôi thấy chị khóc, nước mắt chị trong suốt, chị rú lên thê lương:

- Tại sao...tại sao anh đánh em..

Anh Ba Thành giận dữ, anh hét:

- Con đàn bà ngu đàn, cô tính rước con ma con quỷ về nhà này hay sao, hả?

Chị Thắm ôm má, ba má chị đứng run rẩy chứ cũng không vô can ngăn.

- Anh có trông con không, có thương nó không? Anh cũng muốn có nó mà giờ lại nói như vậy hả?

- Tôi cần con là con của tôi chứ không phải con cô đi xin của ma quỷ. Con đàn bà khốn nạn, ngu dốt.

"Bốp" lại một cái tát nữa rơi trên má chị Thắm. Phong thấy không đành nên can ngăn, anh Ba lúc bấy giờ mới bình tĩnh mà không đánh chị Thắm nữa.

Chị Thắm khóc lên chị than trời than đất, mắt chị đảo quanh một vòng. Khi thấy tôi chị tự dưng chồm lên, mắt chị long sòng sọc, vỗ lấy tôi, chị hét:

- Là mày, là do mày. Nếu mày không kêu đi bệnh viện thì tao đã không mất con. Là do mày ganh ghét đố kỵ với tao. Mày giết con tao, chính mày giết con taoooo....

Vì sự việc diễn ra nhanh quá nên tôi không kịp trở tay, lúc biết ra thì chị Thắm đã nhào đến cào lên ngực tôi mấy cái. Đau quá, tôi đẩy chị ra, tôi la lên:

- Chị điên rồi chị Thắm, chị điên rồi.

Phong đỡ lấy tôi, anh nhanh tay lấy khăn giấy lau đi vết máu đang chảy trên ngực. Anh lo lắng cực độ, anh vừa lau vừa hỏi:

- Đau không, có rát lắm không? Đi xuống đi, anh đưa em đi sát trùng.

Tôi gật đầu, giờ phút này tôi thực sự không muốn nhìn thấy chị Thắm một chút nào nữa. Lúc Phong đưa tôi đi ra, trong phòng bệnh chị Thắm bị anh Ba Thành đánh cho một trận thừa sống thiếu chết.....

Mãi khi xuất viện về nhà, chị Thắm mới khai thật với ba má chồng tôi, là chị nghe lời má chị đến cầu con của một ông thầy ở Sài Gòn. Ông ấy nói chị nhất định sẽ có bầu, sẽ sanh con trai. Nhưng trong thời gian mang bầu nếu đi siêu âm "con" sẽ chết. Chị vì quá mong con nên làm liều, biết đâu sẽ sanh được con trai thật sự.

Tôi cũng nghe nói, ông thầy đó bị công an bắt... kể từ lúc ông ta bị bắt giam trong tù, hàng loạt phụ nữ "mang bầu" do chính tay ông ta làm phép thì bụng những người phụ nữ đó cũng đồng loạt xẹp từ từ. Con không có, tiền thì mất, tất cả chỉ còn lại là đồng mỡ bụng do ăn nhiều và niềm tin vỡ vụn.

Đến mãi sau này, cũng không ai hiểu được rằng bụng của những người phụ nữ kia vì sao lại phình to lên được. Đến cả y học cũng không giải thích được quá nhiều.

(Chi tiết chị Thắm mang bầu "giả" được du tái hiện lại là có thực được tận mắt du chứng kiến khi còn nhỏ, sự việc ấy có lên báo nên chắc ở đây khá nhiều chị em biết được.)

Bạn đang đọc truyện *Vợ Cẩu Tư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 16

"Bốp" "Đùng".

- Huhu...em xin anh mà... đừng đánh nữa..

Tôi lặng lẽ thờ dài, hôm nay chị Thắm lại bị anh Ba Thành đánh. Lần này đã là lần thứ 4 trong tuần rồi, trời cũng vừa sáng mà...

Tôi cũng không biết là chị đáng giận hay đáng thương nữa nhưng nếu được chọn tôi lại nghiêng về đáng thương nhiều hơn. Kể từ hôm chị xuất viện về đến nay, cứ đêm ba bữa tôi lại nghe tiếng chị khóc cùng tiếng đập đồ của anh Ba Thành. Nhớ lần đầu tiên anh Ba đánh chị, ba má chồng tôi có chạy vào coi coi thế nào. Nhưng kết quả chị vẫn bị đánh không thương tiếc. Có lẽ ông bà cũng nghĩ chị đáng bị đánh vì cái việc chị có ý định rước "con ma con quỷ" về nhà, và cả cái việc chị vô tình làm cho chị Hai Giàu sảy thai.

Nhắc đến chị Hai, tôi lại thấy rầu rĩ, cũng hơn tháng rồi chị chưa qua chơi. Anh Hai Phương kể lại chị bị sốc tinh thần, không muốn ăn uống lại cứ khóc suốt thôi. Haizzz, nhà chồng tôi dạo này oán khí lấp đầy rồi.

- Lại... đứng đực ra đó mần chi?

Là tiếng má Vũ, tôi quay lại thấy má đang đi xuống bếp. Bên trong phòng anh chị Ba lại nghe tiếng chị ba khóc lóc thê lương. Má Vũ ngó ngó, má thờ dài lắc đầu:

- Cái nghiệp.... mới sáng sớm hà...

Tôi cũng thờ dài, vừa pha trà tôi vừa nói với má Vũ:

- Con đang pha trà cho ba, nghe tiếng chị Thắm khóc... tự dưng thấy buồn.

Má Vũ kéo cái ghế, gương mặt đẹp thuần không phấn son, má nói:

- Ủ cũng tội cho con nhỏ nhưng biết làm sao được... cũng do nó mà ra. Nặng nhất là làm cho con Giàu hư cái bầu, nhiều đó cũng đủ khiến má lớn con róc da nó ra rồi.

- Má....nào đến nỗi.

Má Vũ rót tách trà vừa pha, bà thổi phù phù mấy hơi, nói:

- Con chưa có hiểu hết đâu...ờ mà Lại... má nói cái này, lại đây.

Nghe má Vũ kêu, tôi ghé tai lại, nghe bà nói.

- Thuốc mà bà vú đưa, bây đừng uống nghe chưa?

Tôi thoáng giật mình, tôi hỏi nhỏ:

- Sao vậy má?

- Sao chẳng gì, má nói thì mày nghe đi. Má biết thằng Phong chắc có dặn mày nhưng má muốn dặn thêm cho mày nhớ. Trong nhà này cái gì mà bà vú đưa cũng hạn chế ăn uống xài nhà con.

Tôi ngạc nhiên, má Vũ nói như kiểu quen với Phong lắm vậy. Rõ ràng trước giờ anh Phong với má là khác với nhau mà? Còn nhớ chuyện má Vũ bị đau bụng chính anh Phong đứng ra chỉ trích má còn gì.

Thấy tôi có vẻ ngờ ngác, má Vũ cười cười, bà nhớ giọng:

- Má cũng không nói thêm cái gì được, má chỉ muốn tốt cho con thôi. Má sống ở đây lâu nên má biết nhiều hơn, mà biết nhiều không nói thì có lỗi. Muốn có con cái đề huề thì nghe lời má...

- Ủa sáng sớm bà nhỏ với mợ Tư thì thăm to nhỏ cái gì vậy cà?

Tôi đang ghé tai vào nghe má nhỏ nói, từ sau bà vú ở đâu ùng ùng xuất hiện, giọng bà ta the thé chói tai.

Má nhỏ nghe tiếng mụ vú thì im bật, má đứng dậy, nói nói với tôi:

- Nhớ nghe vợ thằng Phong, mốt đi chợ mua băng loại đó cho má. Xài cái kia bữa má dị ứng không quen.

Tôi cũng nhanh lẹ gặt đầu, ra về hiểu ý.

- Dạ con biết rồi má.

Má Vũ đi rồi tôi lại nhìn bà vú, thấy tôi nhìn vú Huệ thu lại ánh mắt khi nãy. Bà quay đi, cười nhạt nói với tôi:

- Mợ Tư lát đi chợ mua thêm thịt bò hen, bà dặn hầm canh cho cô Hai.

- Biết rồi vú.

Nghe tôi trả lời, vú Huệ lờm lờm sau đó đi vào trong buồng. Tôi ở đây nhìn nhìn theo bà, hai mắt tôi vẫn còn tỉnh táo lắm. Rõ ràng khi nãy tôi thấy vú Huệ nhìn má Vũ như kiểu căm thù đầu đầu từ kiếp nào vậy. Rốt cuộc cái nhà này là cái nhà gì mà lắm thù ghét nhau vậy. Quái thật, sống như vậy chẳng lẽ bọn họ không biết mệt mỏi sao?

Sáng hôm nay nhà tôi ăn mì gói buổi sáng. Trong bàn ăn, ba chồng tôi liếc liếc mắt qua chị Thắm, ông khàn khàn giọng, nói:

- Thằng Thành, mọi chuyện cũng qua rồi. Con đừng học cái thói du côn đi đánh vợ. Gì gì thì cũng sống với nhau đến già, đừng làm chuyện hổ thẹn sau này.

Tôi liếc mắt nhìn sang chị Thắm, bên má chị sưng búp, cái này là hậu quả của việc chị bị đánh đòn mấy ngày. Nghe ba chồng tôi nói, chị cúi gầm mặt xuống bàn. Còn anh Ba Thành thì có vẻ không vui nhưng vẫn không phản kháng.

- Dạ con nghe rồi ba.

Tôi hết nhìn anh Ba, chị Thắm lại quay sang nhìn Phong. Thấy tôi nhìn, anh nói nhỏ vào tai tôi:

- Ăn sáng đi, nhiều chuyện đánh đòn.

Tôi hếch mũi nhưng vẫn ngoan ngoãn cúi mặt xuống ăn hết tô mì. Lát sau tưởng êm ả, lại nghe tiếng má chồng tôi than thở:

- Khổ cho con Hai Giàu, cái số nó sao á, mong con trai riết, được mụn con thì lại...oan nghiệt ghê.

"Xoảng", má chồng tôi vừa nói hết câu thì kế bên chị Thắm lại làm văng cái muỗng xuống đất. Tôi quay sang nhìn chị, thấy mặt chị lấm la lấm lét sợ hãi. Má chồng tôi lại được dịp, bà thở dài, nói thẳng:

- Vô dụng.

Tôi quan sát kỹ thấy mặt chị Thắm xanh tím tái, kế bên anh Ba Thành đứng phất dậy, không nói không rằng gi vung tay tát bốp vào má chị Thắm. Cái tát không mạnh nhưng chắc do chị Thắm sợ quá nên ngã ra sau, chồng vó.

- Vô dụng, cô biến về nhà cô đi. Biến đi.

Tôi cau mày, mẹ nó....đàn ông đàn ông gì kỳ cục vậy. Chị Thắm sai thì có sai nhưng cũng vì mong con quá thôi, làm gì đánh hoài. Tôi định đứng dậy đỡ chị Thắm thì dưới gầm bàn, Phong kịp thời kéo tay tôi lại. Anh nhìn tôi, ra hiệu đừng đi, tôi mặc dù không đồng tình mấy nhưng vẫn nghe Phong ngồi ở lại. Thấy không ai can ngăn anh Ba còn định đánh nữa, thấy anh định ra tay, ba chồng tôi quát:

- Cái thằng Thành, mày không nghe lời ba phải không?

Anh Ba Thành dùng tay còn chị Thắm thì ôm mặt chạy thẳng vô trong phòng. Anh Ba coi bộ bức dọc, anh hùng hăng dậm chân đi mất. Tôi cảm thấy bức xúc trong lòng ghê gớm. Anh Ba Thành thì không nói đi, đến cả má chồng tôi cũng là người không hiểu lý lẽ như vậy. Bình thường bà có như thế đâu.

Ăn sáng xong Phong đi làm, cả nhà lại rơi vào không gian êm ắng. Đang lui hui dưới bếp, tôi nghe tiếng má chồng gọi, chạy nhanh lên nhà trên, thấy má đang ngồi uống trà. Thấy tôi bà cười cười, nói:

- Lại, lên má biểu.

Tôi ngồi xuống ghế, hỏi bà:

- Dạ con nghe má.

Má chồng tôi nói:

- Ủi chị Hai con sức khỏe không tốt, chắc nay mai vợ chồng nó dọn qua đây ở. Má thì lớn tuổi rồi không nói đi, cái con Thắm.... thôi nghỉ thêm một. Tính qua tính lại còn có mình con, con ráng phụ má coi đỡ đần trong nhà, chăm sóc cho chị Hai con. Cái con nhỏ cái số nó khổ ời là khổ.

Tôi tưởng việc gì chứ việc chị Hai qua đây tôi còn thấy vui nữa là.

- Dạ má nói chị Hai qua sớm sớm, hơn tháng rồi con chưa gặp chị Hai nữa, nhớ con bé Mít quá trời.

Má chồng tôi gật đầu, bà coi bộ hài lòng dữ lắm. Chắc bà cũng muốn đón chị Hai qua lâu rồi, tôi thì sao cũng được, không ý kiến gì.

.....

Trưa gần đến giờ cơm, tôi với người làm bận nấu sau bếp, ngó lên đồng hồ gần 11 giờ trưa mà vẫn không thấy chị Thắm xuống phụ. Mọi khi giờ này là chị xuống rồi chứ đâu có trễ dữ.

Làm cơm xong xuôi, tôi dọn lên bàn, ba má chồng ngồi đầy đủ, buổi trưa không có Phong với anh Ba Thành chỉ có Đạt thôi nên cũng không cần nấu nhiều món.

Tôi múc cơm ra chén lại nghe má chồng tôi nói với Đạt.

- Đạt chuyện con với con Nhân sao rồi?

Tay múc cơm hơi khựng lại...Nhân...người yêu của Đạt à?

Tôi để chén cơm xuống bàn cho Đạt, thấy cậu ta gương mặt bình thường không có biểu hiện gì, lại nghe cậu ta nói:

- Cũng bình thường mà mẹ.

- Con Nhân là đứa tốt, hai đứa con cũng bồi đắp tình cảm thêm đi. Đặng sau này về ở không có trúc trắc.

Má nhỏ tôi cũng hỏi:

- Vậy ra Út Đạt cuối năm cưới luôn hả chị Hai?

- Ủi. Coi ngày rồi, nhằm ngày mùng 9 hai tháng sau.

- Nhanh quá đa, cha...Út Đạt cũng chuẩn bị có vợ rồi, coi như yên ổn hết rồi.

Tôi nhìn về phía Đạt, thấy cậu ta chăm chú ăn cơm, chắc thấy tôi nhìn, cậu ta ngước mắt lên nhìn lại. Đến bây giờ tôi mới thấy cậu ta có chút cảm xúc nơi khóe mắt nhưng rất nhanh cũng vụt mất đi.

Giọng Đạt không vui không buồn, cậu ta nói:

- Con còn trẻ, đâu cần cưới sớm vậy.

Ba chồng tôi không vui lắm vì câu nói của cậu, ông nạt:

- Sớm gì nữa mà sớm, mau mau lấy vợ đi. Út Nhân bên nhà kia là đứa con gái tốt mà người ta cũng thích con từ nhỏ. Vợ vậy không cưới thì cưới ai. Hay mày lại đeo bông đòi cưới con gái trên thành phố. Trước một hai muốn lấy vợ, may là con nhỏ kia nó trốn mất tiêu không thì lại mềm xương với tao rồi.

Bên tai tôi ù ù...ủa sao tự dưng tai ù vậy nè, không biết có ai nói xấu tôi không nữa?!

Út Đạt nhìn nhìn tôi, cậu ta trả lời ba chồng tôi:

- Người ta lấy chồng rồi, con đi sau, nếu không thì có đánh què chân con con cũng không gặp Út Nhân.

Úi úi, Đạt nhìn tôi là sao, chẳng lẽ.... quái, này giờ cô gái thành phố bí ẩn được ba chồng tôi nhắc đến....là tôi sao????

Mèn đét oi, vinh hạnh gặp nhĩ.

Má chồng tôi trách móc:

- Cái thằng, con Nhân nó hiền lành đẹp nết không cưới nó là uổng nha con. Con gái thành phố có tốt đâu, con thấy chưa, hứa hẹn cho đã nó cũng bỏ con đi mất. Đầu có ai chung thủy được như con Nhân.

Tôi giật giật khóe môi, oan quá, tôi chung thủy lắm chứ bộ hà. Mà tôi với Đạt có hứa hẹn gì đâu, oan ức cho tôi quá đi.

Út Đạt thấy tôi bí xì mặt, cậu ta tự dưng bật cười, quay sang nói với tôi:

- Chị Tư, mặt chị sao méo xẹo vậy?

Tôi trừng mắt nhẹ, cười hề hề nói với Út Đạt:

- Có gì đâu chú Năm, tự dưng thấy không khỏe vậy mà.

Út Đạt lại cười:

- À ra vậy hả?

Tôi giận trong lòng, cái cậu này biết tôi không vui mà cũng chọc ghẹo, tính nết kỳ cục không khác gì Phong. À mà nhắc đến Phong mới nhớ, sáng giờ không gặp cũng có chút nhớ nhưng rồi.

Trên bàn ăn ba má chồng tôi vẫn còn luyên thuyên với Đạt, tôi thì không biết nói gì nên im. Tự dưng nhớ tới chị Thắm, trong lòng thấy cũng lo lo không biết chị sao bỏ bữa. Tôi buồn ngủ, nói với ba má.

- Má con vô coi chị Thắm có bệnh không, sao hồi này giờ không thấy chị ra.

Má chồng tôi không vui khi nhắc đến chị Thắm, bà bịu môi:

- Nó đói nó mò ra ăn, con kiếm nó làm gì?

Tôi cười cười, trả lời bà:

- Dạ thôi để con vô coi sao, chị em trong nhà không mà.

Thấy tôi muốn vào, bà cũng không nói thêm gì nữa. Lúc tôi đi vào trong, bên ngoài nghe tiếng má chồng dè dặt:

- Con Thắm làm neo chứ được cái gì....

Tôi thờ dãi, sống mà không được má chồng thương thì cũng coi như trăm bề khổ. Haizzz.

Đứng trước cửa phòng chị Thắm tôi gõ cửa mấy bận mà không thấy chị lên tiếng. Tôi áp tai vào trong cũng không nghe động tĩnh gì. Tự dưng thấy lo lo tôi mới đập cửa, miệng gọi:

- Chị Thắm ơi... chị Thắm.....chị có trong đó không?

Vẫn không có tiếng trả lời, tôi vịn chốt cửa thấy cửa khóa trong. Linh tính có chuyện chẳng lành, tôi chạy ra bàn ăn, hô hoán:

- Út Đạt chú giúp tôi phá cửa phòng chị Thắm đi, hình như chị bị làm sao rồi.

Út Đạt nghe tôi nói, cậu ta chạy nhanh theo tôi, phía sau ba má tôi chồng tôi cũng chạy theo. Tôi đập cửa ùng ùng:

- Chị Thắm.. chị mở cửa đi chị Thắm..

Tôi với Út Đạt đập liên tục mà bên trong vẫn yên ắng. Út Đạt sợ có chuyện không hay, cậu ta kéo tay tôi ra ngoài, nói:

- Chị tránh ra coi chừng trúng đau, để tôi phá cửa.

Tôi gật đầu, trong lòng lo sốt vó lên. "Ầm Ầm" mấy tiếng, tới cái thứ tư cửa phòng mới được mở. Tôi chạy nhanh vào trong.....trời ơi.... chị Thắm cắt cổ tay tự tử!

Trong phòng mùi máu tanh nồng nặc, tôi hét:

- Đạp lấy xe, lấy xe mau.

Đạp gật đầu, tôi nhanh trí lấy cái khăn buộc cổ tay chị Thắm lại, ba chồng tôi thì bế sốc chị lên, cả nhà chạy ra ngoài nhanh chóng đưa chị đi bệnh viện.

Ba má chồng tôi không theo, trên xe chỉ có tôi chị Thắm với Út Đạt. Đưa chị vào bệnh viện, tôi gọi cho Phong, anh nói anh sẽ đến ngay, Út Đạt cũng gọi cho anh Ba Thành, nghe ra hình như anh đang say rượu.

Ngồi chờ chị Thắm bên ngoài, tôi lo lắng hỏi Út Đạt:

- Trời đất, tôi không biết chị Thắm có sao không nữa. Sao mà chị đại đột quá vậy, có cái gì từ từ nói sao lại đi tự tử không biết nữa.

Út Đạt vỗ vỗ vai tôi, cậu ta từ tốn nói:

- Có số có phần hết, chị không cần lo.

Tôi gật đầu, ngồi đợi bên ngoài mà hồi hộp kinh khủng. Tôi không thích gì chị Thắm nhưng sống chung lâu ngày cũng sinh ra thân thiết. Mà cái tính tôi nó lại mau mui lòng, giận thì giận chuyện đó thôi chứ cũng không có để bụng.

Ngồi bên ngoài một lúc lâu, tự dưng tôi nghe Út Đạt nói:

- Thư Huyền... chắc tôi đi lấy vợ...

Tôi ngạc nhiên, sao cậu ta lại nói với tôi chuyện này???

- Ờ hồi nãy tôi cũng nghe ba má nói rồi.

Đạt gương mặt méo xẹo, cậu ta thật lòng hỏi:

- Chị....chị có buồn không?

Buồn.... tôi thật sự không thấy buồn.

Lắc lắc đầu, tôi nói:

- Không, cậu lấy vợ là chuyện vui, có gì đâu mà buồn.

Út Đạt nghe tôi nói, cậu ta bật cười, gương mặt không khổ:

- Nếu vậy tôi yên tâm rồi, tôi sợ chị buồn... Nhưng mà lấy vợ tôi cũng không vui về gì, tất cả là vì chị thôi...

Tôi ngơ ngác, sao lại vì tôi...Đạt lấy vợ thì vì tôi cái gì???

- Cậu nói...

- Lại...

Chưa hỏi hết câu, tôi đã nghe tiếng Phong gọi. Quay lại nhìn thấy anh, tôi chạy đến chỗ anh, hót ha hót hải kêu lên:

- Anh...anh đến rồi.

Phong ôm lấy tôi, anh cau mày:

- Đi từ từ thôi, lỡ té thì sao. Chị Thắm sao rồi?

Đạt cũng từ sau đi lại, anh thay tôi trả lời:

- Chưa biết nữa, đang đợi kết quả.

Phong gật đầu, anh kéo tôi ngồi xuống ghế. Ba người bọn tôi ngồi đợi một hồi nữa anh Ba Thành mới chạy đến. Lúc anh đến vừa hay bác sĩ cũng vừa cấp cứu cho chị Thắm xong. Tình hình đã qua cơn nguy kịch, hiện tại đang chờ chị Thắm tỉnh dậy nữa là có thể yên tâm.

Lúc đẩy chị Thắm ra phòng hồi sức, anh Ba Thành nhìn chị vài cái rồi thôi, ba má để chị cũng chạy lên, anh giao lại hết cho ông bà không ngó ngang gì thêm nữa. Tôi có chút giận anh Ba Thành, nói đi nói lại cũng là vợ anh mà. Có cái gì hơn tình chồng nghĩa vợ đâu mà sao anh bạc bẽo với chị Thắm quá. Nhưng nghĩ đi nghĩ lại thì thấy...âu cũng là cái giá mà chị phải trả. Vì vốn dĩ bản tính chị cũng không tốt lành gì.

Thấy chị tỉnh lại, ba người bọn tôi đi về. Đạt nói có chuyện nên đi trước, tôi theo xe Phong về. Đi ra đến cổng bệnh viện, tôi than thở xoa xoa cái bụng:

- Ui đói quá đi.

Phong thắt dây an toàn cho tôi, anh cười cười, nói:

- Đưa em đi ăn.

Tôi gật đầu cười tí mắt, bà đây chỉ chờ có nhiều đó thôi đấy.

Phong đưa tôi vào một quán lẩu thái khá đông, gọi là quán chứ sạch sẽ lắm. Phong nói đây là quán lẩu ngon nhất cái xứ này rồi. Tôi gật gù, mà công nhận đúng thật, này giờ khách ra vào tấp nập quá trời.

Kêu một cái lẩu thái cay, hai chai nước ngọt pepsi cùng một đĩa bánh sữa nướng, nói nào ngay thì toàn món tôi thích nên ăn cũng ngon miệng hơn nhiều.

Phong nhìn tôi ăn, anh ở bên lấy khăn giấy chấm chấm ngay khóe môi giúp tôi, anh cầu nhàu:

- Em ăn từ từ thôi, anh có giành của em đâu.

Tôi vừa nhai miếng thịt vừa nói:

- Anh muốn giành cũng không giành được.

Phong lắc lắc đầu, anh vừa cười vừa nói:

- Chịu thua em, anh không dám nói nữa.

Mặc kệ anh ở bên cau mày cau mặt, tôi vẫn ngồi ăn uống no say. Lát sau anh xong xuôi, tôi hút thêm một hơi nước ngọt, lau lau miệng bằng khăn giấy thơm. Nói với anh:

- Anh, em có chút thất vọng về anh Ba Thành.

Phong cười nhạt, anh hỏi:

- Thất vọng về cái gì?

Tôi bĩu môi:

- Thì còn cái gì nữa, chị Thắm bị vậy mà anh Ba hờ hững. Nói gì nói thì cũng là vợ chồng mà.

- Cũng chưa chắc nhiều khi anh Ba có nỗi khổ riêng.

Tôi hừ hừ vài tiếng:

- Cái này là đàn ông các anh bệnh nhau thôi chứ chuyện rõ mồn một vậy thì bệnh sao được nữa.

- Khoan, bây giờ anh hỏi em, chị Thắm cắt cổ tay khi nào?

Tôi à ừ, hình như là trước bữa cơm trưa...

- Hình như là trước bữa cơm trưa, mà vậy thì sao?

Phong cau mày, anh giải thích:

- Nếu em đang buồn, em muốn chết thì có cần canh giờ không? Ví dụ đơn giản: sáng anh Thành đánh chị Thắm, theo lý con người ta uất ức thì sẽ làm lều ngay khúc đó vì khi ấy tinh thần chịu tổn thương rất nhiều. Mà một khi muốn tự tử, thì một là đột nhiên bột phát còn hai là nung nấu ý chí từ lâu. Xét cả hai trường hợp, chị Thắm cắt cổ tay vào trước giờ ăn cơm trưa là có gì đó sai sai rồi.

Tôi suy nghĩ, theo như Phong phân tích thì cũng đúng. Nếu đúng vậy....mục đích của chị Thắm là gì?

- Chẳng nhẽ... chị Thắm có ý?

Phong gật đầu:

- Có thể, lúc chị Thắm tỉnh dậy anh có quan sát thấy mắt chị ta rất bình tĩnh. Bình tĩnh kiểu như đã biết trước được sẽ không chết. Vì nếu người muốn chết thì khi tỉnh dậy rất dễ kích động làm loạn. Chị Thắm hoàn toàn không có cái đó.

Tôi tự dưng thấy mình hơi ngu ngu, tôi hỏi tiếp:

- Nếu vậy, chị Thắm làm vậy để được cái gì? Lỡ mà không ai vào tìm thì chỉ có đường chết.

Phong cười nhạt, mặt anh khá ung dung:

- Không có khả năng đó đâu. Anh nghe ba mẹ chị Thắm nói, ông bà có qua nhà tìm chị Thắm mới biết được chị ta cắt cổ tay tự tử. Chính ông bà còn nói sao chị làm chuyện khờ dại quá, kêu ông bà qua xin phép cho chị về nhà chơi mà chưa gì đã làm lều. Nói chung, nếu em không phát hiện thì ba mẹ chị Thắm qua tìm cũng có người phát hiện mà thôi. Hơn nữa, cổ tay cắt không sâu, không trực diện vào mạch máu, không thể chết được.

Tôi càng nghe càng thấy sốc văn hóa, thế quái nào như trong phim vậy. Tôi thế mà đóng vai phụ trong chuyện tình éo le này. Nghĩ nghĩ mãi, tôi cũng hiểu sao chị Thắm phải làm vậy rồi. Cái chị muốn là sự thương hại của mọi người. Vì ngay cả bản thân tôi cũng vừa mới sinh ra cảm giác thương hại dành cho chị.

- Chị Thắm không phải người đơn giản, có lần em với anh nghe thấy tiếng đập đồ trong phòng, cứ tưởng anh Ba Thành lại đánh chị Thắm. Nhưng thực chất không phải vậy, lúc anh đi làm thì thấy xe anh Ba chạy về. Lý nào anh Ba đi đâu mà anh không thấy được, mà khúc anh gặp anh Ba là gần thị xã tức là trong thời gian vợ chồng mình nghe tiếng khóc tiếng đập đồ trong phòng thì anh Ba không có nhà.

Tôi rùng mình, cảm giác hãi hùng vây lấy. Nghe Phong nói mà tôi cứ có cảm giác đang xem Conan. Càng nghe càng thấy sợ hãi vô cùng. Thế quái nào tôi đang sống cùng một con người đầy mưu mô xảo trá mà lại không biết. Khéo hôm nào bị tấn công cũng không biết lý do vì sao? Ôi đáng sợ quá.

Thấy tôi có vẻ sợ hãi, Phong xoa xoa đầu tôi, anh nói:

- Không cần lo, có anh ở đây.

Tôi nhìn anh, cảm thấy anh cứ như một vị thần. Cái cảm giác có người bảo vệ chở che lo lắng thật là rất tốt, rất tốt luôn.

Sống với anh bao lâu nay, ngoài cái ngày rước dâu ra thì còn lại anh là người chồng vô cùng tốt. Tôi thích anh, thật sự rất thích anh.

- Em...cảm ơn anh.

Nghe tôi cảm ơn, Phong chưa kịp trả lời lại đã nghe từ xa có giọng nữ trong trẻo vang lên.

- Tưởng ai hóa ra anh Phong.....anh tới đây ăn hả?

Tôi quay lại nhìn.... oa...ở quê cũng có người ăn mặc thiếu vải đến mức này cơ á?

Trước mặt tôi, một cô gái dáng dấp mảnh mai, tóc dập xù, mặt trang điểm đậm, trên người mặc cái váy ôm body màu đỏ rực còn hơn là ánh Mặt Trời. Cô ta đi một đường lại bàn của tôi, kéo cái ghế ngồi sát rạt bên cạnh Phong. Hình như cô ta xem tôi là không khí rồi thì phải.

- Anh Phong, lâu quá không ghé chỗ tụi em hú hí vậy hả?

Cô ta như con rắn không xương quấn lên trên người Phong, vừa ôm vừa sờ mó vừa nói như muốn khóc.

Tôi cau mày, cái mẹ gì đây. Chồng bà mà chúng mày sờ mó lung tung vậy à?

Tôi đứng dậy kéo tay cô ta ra khỏi người Phong, có thể do tôi nắm cổ tay cô ta hơi đau nên cô ta la oai oái:

- Ở cái con này, không biết đau hả?

Tôi mặc kệ cô ta, tôi trừng mắt với Phong, ý bảo anh xê dịch qua bên kia ghế. Phong cười tỉnh ranh, anh cũng rất hợp tác qua bên ghế kia ngồi xuống.

Tôi giải quyết Phong xong, lại quay sang cô gái kia, tôi khoanh tay hỏi:

- Gì vậy mẹ, đâu ra vậy?

Cô gái kia chắc nhìn thấy nhần trên ngón tay tôi, cô ta cười khinh bỉ, ổng a ổng ọ ngồi vắt chân chéo, nói:

- Tưởng ai, hóa ra Mợ Tư đây à?

Tôi gật đầu:

- Ủ có gì không?

Cô gái kia lại nói tiếp, giọng điệu kênh kiệu:

- Thì có gì đâu, cậu Phong trước kia hay đến quán tôi nên tôi gặp tôi chào chút thôi. Có gì đâu mà làm thấy ghê vậy?

Tôi quay sang Phong, cau mày hỏi:

- Quán gì?

Phong bây giờ mới lớp ba lớp bấp, anh gãi gãi đầu:

- À ừ quán karaoke mà.

Karaoke? Chắc lại là karaoke ôm chứ gì? Mẹ kiếp.... chết với bà.

Cô gái kia coi bộ không thấy xấu hổ, cô ta vênh vào:

- Anh Phong mấy tháng nay anh không ghé, quán em về mấy bé xanh tươi vậy hà. Bữa nào buồn buồn ghé chơi nha anh, đổi vị đi, chứ ăn thịt kho hột vịt riết ngán chịu sao nổi?

Phong ở bên phì cười, còn tôi lại giận tím mặt. Thịt kho hột vịt??? Tôi giống trứng vịt lấm hay sao?

Tôi lại trừng mắt với Phong, quay sang cô gái kia, nhếch môi cười đều, nói:

- Thịt kho hột vịt dù sao cũng là món gia truyền, Tết mà không nấu ăn coi như không biết gốc tích tổ tiên cô oi. Chồng tôi ăn thịt kho quen rồi, giờ mà chuyển sang ăn thịt chó thì biểu ăn làm sao đặng. Mà ủa đâu phải chó đâu cả....

Cô ta biết tôi đâm châm chọc cô ta, cô ta tức lắm nhưng cũng không làm gì được tôi. Lát sau tôi lại thấy cô ta ồng ẹo cười nói với Phong:

- Anh Phong cho em số điện thoại đi.

Phong bên cạnh chưa kịp há mồm đã nghe tôi nhanh miệng nói:

- 094.xxxxxxx, tên Lài.

Cô gái kia cau mày cau mỏ, cô ta cau có hỏi:

- Lài là ai?

Tôi vỗ ngực:

- Tôi chứ ai?

- Cô bị điên hả, tôi xin số anh Phong chứ xin số của cô làm mẹ gì?

Tôi được đà hét luôn vào mặt cô ta:

- Chứ cô xin số chồng tôi làm gì, có gì quan trọng sao không nói mẹ ở đây luôn đi. Tính cả chưa đưa muối kim chỉ củ kiệu hay sao? Có tính tôi và vô mỗ cho rớt răng ra luôn không?

Cô gái kia cũng không vừa, cô ta sấn sổ đến tôi chỉ chỉ vào mặt tôi:

- Mày có tin tao đập mày chết mẹ tại đây luôn không?

Tôi cười khinh bỉ:

- Chắc bà mày sợ mày quá, ngon nhào vô. Trưa nắng ăn mặc coi kìa.... muốn bị bò dí đâm cho lòi ruột ra hay gì á.

Thấy cô gái kia sấn sổ quá, Phong kéo tôi lại, mặt anh chuyển sắc, anh cau mày, quát:

- Cô làm trò gì vậy, đây là vợ tôi.

Cô ả kia dùng dằng y như con lẳng quăng, ả ta tru tréo:

- Vợ anh rửa em coi chúng bị bò húc lòi ruột kìa sao anh không nói?

Tôi đứng sau ôm lấy áo Phong, grừ grừ:

- Ai biểu mặc đồ đó, cảnh báo cô thôi chứ rửa gì cô.

Cô ả uốn éo giận dưng dưng định lòi tôi ra nhưng may Phong cản lại, Phong quát:

- Nhiều đó đủ rồi, cô đụng đến vợ tôi thì cô không yên đâu.

Phong lại quay sang tôi, anh nói:

- Giỡn đùa chưa, anh đưa về?

Tôi gật đầu, nói chứ tôi cũng sợ. Cô ả này là dân gái hát hò, ở đây đôi co một hồi nữa chắc tôi bị cô ta húc cho lòi ruột. Thôi thôi, cảnh cáo chút thôi là được rồi. Tôi đi theo sau lưng Phong, tính tiền xong leo lên xe chuẩn đi mất. Đi được một đoạn tôi mới thở dài yên tâm.

Phong thấy tôi bộ dạng chân chó sợ sệt, anh cười ha hả, chọc ghẹo:

- Hồi này hùng hồn lắm sao giờ kỳ vậy?

Tôi rùng mình:

- Nói ít hiểu nhiều, nói nhiều nó đâm cho vỡ mồm.

Phong lại cười, nhìn cái mặt anh cười tôi đâm ghét. Véo vào eo anh, tôi hét:

- Anh thì giỏi rồi đi hát hò để lại kỳ tích.

- Kỳ tích gì, chuyện này lâu rồi mà, mà anh đi theo tụi bạn thôi chứ anh chưa đi một mình bao giờ.

Tôi lườm nguýt anh, giận dữ không thèm nói thêm câu nào. Tối hôm đó về nhà định bụng là giận hết đêm nhưng ai dè nửa đêm lại phải đầu hàng. Ôi eo, người gì sung sức dẻo dai thế không biết nữa....

.....

Kể từ sau khi hôm chị Thắm tự tử được xuất viện ra về, tôi cơ hồ không còn nghe tiếng anh chị Ba cãi vã nữa. Hơn 1 tháng trôi qua chị Thắm sống rất tốt, má chồng tôi cũng không làm khó chị nữa, coi như chị gần như đã quay lại cuộc sống thường ngày như trước kia. Chị có điều, anh Ba Thành vẫn hay đi sớm về muộn. Có lần khuya anh đi nhậu về say té lên té xuống, tôi với chị Thắm đỡ anh vào phòng. Lúc đỡ anh tôi thấy cổ áo anh có lờ mờ vết son môi, tôi nghĩ chị Thắm cũng biết...

Chị Hai dọn qua ở cũng được mấy tuần, sức khỏe chị coi như cũng ổn định. Hôm qua tôi có vô phòng tâm sự với chị, thấy tinh thần chị không còn sa sút nữa nhưng chắc vẫn còn buồn nên chị ít nói hơn hẳn. Có điều sao tôi thấy chị Hai dạo này ốm quá, ốm một cách kỳ lạ mặc dù chị ăn khá nhiều.

Tôi bỗng bé Mít đi ra ngoài sân, thấy má chồng tôi đang uống trà, để con bé xuống sân cho nó chạy chơi. Tôi nói với má chồng:

- Má con thấy chị Hai ốm quá, má coi sắc thuốc cho chị uống đi má.

Má chồng tôi thở dài:

- Ủ má cũng định vậy, thấy con nhỏ ốm nhom ốm nhách má xót xa quá trời. Mà gần đây nhiều chuyện quá má quên mất tiêu.

- Bộ có chuyện gì hả má?

- Ủ chuyện đám cưới Út Đạt sớm hơn một tháng.

Tôi có chút ngạc nhiên:

- Sao gấp gấp dữ vậy má, có cần con phụ giúp gì không?

Má chồng tôi cười hiền, bà trả lời:

- Cũng không có gì đâu, có con Thắm với vú Huệ hộ má được rồi. Con ráng lo cho con Giàu với bé Mít là má mừng rồi. Haizz cái thằng Đạt lúc đầu không chịu lấy con Nhân, tự dưng đùng cái đòi cưới sớm. Gấp gấp quá, đầu tuần này ba với má đi qua dặm hỏi nè.

Tôi gật gật, ừ thôi vậy cũng tốt đỡ cho Đạt rầu rĩ buồn bã cả ngày. Mới tuần trước cậu ta về lại Sài Gòn chắc lo sắp xếp việc học đăng về đây cưới vợ. Thôi thì tôi cũng mong cho cậu ta hạnh phúc bên vợ sắp cưới.

- Ủ mà vợ sắp cưới của thằng Đạt nó nói nó biết con đó. Cha, sau này về chị em thom thảo mà sống nha.

Tôi cả kinh, biết tôi? Nhân biết tôi từ trước thì liệu có gì nguy hiểm không nhỉ? Lỡ bây giờ cô ta thấy tôi không giống với Hai Lài thật rồi vạch mặt tôi luôn thì làm sao đây???

Thấy tôi run run, má chồng tưởng tôi trúng gió, bà kêu bé Li đưa tôi lên phòng cạo gió cho khỏe còn bé Mít thì để bà với bà vú Thom lo. Tôi thiệt sự cũng muốn trúng gió luôn rồi!

.....

Tối khuya, tôi có chút đói bụng nên đi lò mò xuống bếp lấy sữa uống. Đi gần đến bàn để ấm thủy với sữa của chị Hai, bé Mít tôi thấy có bóng người

đang lén lút làm cái gì đó. Tự dưng thấy lo lo tôi nấp ngay chân cầu thang ngó ngó theo dõi. Đợi bóng người đó đi rồi, tôi mới hoảng hồn xác định là chị Thắm. Đợi chị Thắm đi rồi tôi mới đi lại bàn, nhìn kỹ thấy chút bột vàng vàng vurun vãi trên bàn, tôi chăm chăm đưa lên mũi ngửi. Cái mùi gì khó chịu ghê, không thơm không hôi nhưng khó ngửi quá. Định bụng nghĩ không biết chị Thắm lén lút làm cái gì nữa..

Đang định đi ra thì thấy dưới chân hình như đập trúng cái gì đó, tôi dõ chân cầm vật gì dưới đất lên xem, hình như là gói bột. Mở ra coi tôi ngửi ngửi, cái mùi y chang mùi tôi ngửi khi nãy trên bàn.... Nghĩ nghĩ tôi bỏ vào túi áo sau đó đi luôn lên phòng không lấy sữa nữa. Cái này.... ngày mai đi lên thị xã hỏi ông thầy Tám Cao xem là cái gì?!

Bạn đang đọc truyện *Vợ Cậu Tư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17

Ngày hôm sau tôi nói Phong chờ ra thị xã tìm ông thầy thuốc Tám Cao. Tôi đưa cho ông gói thuốc, ông ngửi ngửi vài cái rồi nói:

- Thuốc này là thuốc hại người, uống ít không sao, uống nhiều gây tụt cân, giảm trí nhớ, dờ dẩn hại thần kinh. Ở đâu cô có thuốc này?

Tôi cả kinh, lắp ba lắp bắp:

- Thiệt hà thầy? Tôi tôi....nhặt được gần nhà thôi.

Ông thầy thuốc Tám Cao gật đầu, ông gói gói thuốc lại, cầm trên tay nói đồng dạc:

- Hại người ta cái này thì thất đức quá, tôi cũng không biết thầy nào mà kê thuốc này để tiếp tay hại người nữa.

Tôi run run cả tay, trong đầu thầm nghĩ không biết chị Thắm có cho chị Hai uống nhiều chưa. Sao mà chị Thắm làm chuyện ác nhon thiệt, chị Hai đã bị ra như thế rồi mà chị ta còn hại. Con người gì mà lòng dạ rắn rết vậy chứ?!

- Thầy, thầy có thuốc giải của thuốc này không?

- Có nhưng đợi 2-3 ngày nữa, cái này gần như là độc rồi, tôi phải nghiên cứu một chút. Hai bữa sau cô quay lại đi.

Tôi gật đầu, cảm ơn thầy Tám Cao sau đó đi nhanh ra cửa. Bên ngoài Phong đợi sẵn từ khi nào, thấy tôi ngồi vào, anh hỏi:

- Em mua gì mà đi ra kỳ vậy?

Tôi nhìn anh, không biết nên nói không. Mà nghĩ tới nghĩ lui, tôi nghĩ là nên nói. Bọn tôi là vợ chồng mà, có gì cũng phải nói cho nhau biết để mà cùng nhau giải quyết chứ.

- Anh, hôm qua em thấy chị Thắm bỏ thuốc vào sữa của chị Hai. Sáng em kêu anh đưa ra chợ hỏi thầy Tám Cao là thuốc gì thì mới biết là thuốc hại người. Anh...bây giờ làm sao đây?

Tôi vừa nói vừa run, vì thực sự tôi không biết giải quyết thế nào. Bây giờ vạch trần chị Thắm thì cũng không được, có cái gói thuốc không biết của ai thì làm sao định tội được. Mặc dù tôi tận mắt thấy chị Thắm bỏ thuốc vào sữa nhưng ngoài tôi ra cũng đâu ai biết. Mà không nói thì không lẽ để chị Hai bị hại hoài. Đau đầu, đau đầu quá đi.

Phong nắm tay tôi, anh trấn an:

- Trước đừng đụng đến chị Thắm, con người chị ta mưu mô đủ thứ. Còn về chị Hai, để anh nói chuyện với chị ấy trước.

Tôi gật đầu, hết thấy dựa vào anh, chứ tôi tôi thiệt cũng không biết làm sao nữa.

.....

Hai bữa sau tôi ra lấy thuốc cho chị Hai, cái vụ bỏ thuốc vô sữa chị Hai cũng đã biết. Nhưng trái với suy nghĩ của tôi, tôi nghe Phong kể lại, chị Hai nghe xong có tức giận nhưng cũng không bùng bùng như mọi khi. Cuối cùng chị nói với Phong, kêu anh đừng nói với ba má chồng. Lần này coi như bỏ qua cho chị Thắm. Thực sự tôi đến cùng cũng không hiểu chị Hai sao lại thay đổi nhiều đến như thế, bình thường chị ghét chị Thắm thứ hai thì không ai dám đứng thứ nhất. Sau tất cả mọi chuyện, chị Hai và chị Thắm gần như thay đổi hoàn toàn.

Sáng hôm nay tôi bung thuốc vào cho chị Hai, thấy chị đang ngồi xem tivi trong phòng, gương mặt hồng hào không còn trắng bệch như mọi khi nữa. Thấy tôi, chị cười hiền, nói nhỏ:

- Lại đem thuốc vô hả Lài?

Tôi gạt đầu, đặt chén thuốc lên bàn, kéo ghế ngồi gần chị.

- Dạ, uống mấy thang nữa coi như khỏe re hen chị Hai.

Chị Hai Giàu cười cười, chị lấy chén thuốc thổi thổi vài cái sau đó uống cạn. Phải nói từ bữa chị ở bệnh viện về đến giờ, tinh thần chị không được vui vẻ như mọi khi. Thấy chị tôi lại thấy lo lo làm sao đó.

- Chị Hai, chị biết chị Thắm hại chị mà chị không hận luôn hả chị Hai?

Chị Hai hớp hơi thuốc cuối cùng, chị nhìn tôi, trong mắt chị có sự tức giận nhưng cuối cùng chị lại thờ dài, nói.

- Chị mắc nợ nó, lần này coi như chị trả hết cho nó. Sau này không ai nợ ai, nó muốn hại chị nữa thì chị sẽ không bỏ qua cho nó.

Tôi ngơ ngác, thật sự không hiểu.

- Chị....chị mắc nợ chị Thắm cái gì?

Chị Hai nghe tôi hỏi, trên mặt chị không khổ muộn phiền.

- Cái hôm mà chị té mất con, là do chị cố ý kéo con Thắm ngã...

Tôi giật bắn người, trời ơi, nếu như chị Thắm có bầu thật thì chẳng phải...

- Trời....chị Hai sao vậy chị?

- Chị tưởng cái bầu của con Thắm là do nó ăn nằm với anh Phuong mà có...nhưng sự thật không phải vậy. Mà chị... hôm đó chị thật sự bị té, trong lúc chói với chị mới kéo tay con Thắm xuống theo. Nhưng mà....chị thật sự không nghĩ mọi chuyện lại đi xa đến mức này... con chị... cũng đã mất rồi...

Tôi nghe chị nói mà cảm thấy xót xa trong lòng vô cùng, hèn gì chị Thắm hận chị Hai đến nỗi bỏ thuốc độc hại chị. Nhưng mà nghĩ tới nghĩ lui, có phải chị Thắm cực đoan quá không, khi mà cái bầu của chị là giả, còn của chị Hai mới là thật?!

- Lại, con Thắm nó cần tiền cần tài sản dữ lắm. Nếu nó không vì tiền nó không bỏ anh rể em đang mà lấy thằng Thành đâu. Chị khuyên em cẩn thận với nó một chút. Con người nó mưu mô thủ đoạn vô cùng, người bình thường như chị em mình không là cái mồi gì với nó. Em nhớ chị dặn, nghe.

Tôi ngồi vò vò cái gấu áo, bàn thần đến lúc ra khỏi phòng chị Hai vẫn còn ngơ ngơ. Thì ra trước kia chị Hai thích anh rể nhưng anh rể với chị Thắm là một cặp từ nhỏ. Chị Hai cũng không phải người thủ đoạn, chị thương anh Phuong nhưng anh Phuong không đồng ý chị cũng đành cho qua, thích thì thích nhưng không có phả hạnh phúc của người ta. Rồi cái vụ hôn sự của anh Ba Thành với chị Thắm được sắp đặt, chị Thắm muốn bỏ anh Phuong để lấy chồng giàu nhưng không biết lấy lý do làm sao. Chị mới hẹn chị Hai với anh Phuong ra nhà riêng của ba má chị trên thị xã. Chị bỏ thuốc anh Phuong, bỏ thuốc chị Hai, đến lúc hai người đó xảy ra chuyện thì đi bắt gian tại trận. Lấy lý do chính đáng để bỏ anh Phuong, còn anh Phuong thì coi như vào tròng vì lấy mất đời con gái của chị Hai. Sau đó thì chị Hai lấy chồng trước vì có bầu, tiếp theo là chị Thắm với anh Ba Thành. Mâu thuẫn của chị Hai với chị Thắm cũng từ đó mà ra, hơn hết anh Phuong là nhân vật bị hại trong chuyện này đến bây giờ vẫn không quên được bóng hình chị Thắm. Quanh đi quẩn lại, anh chị Hai lấy nhau chỉ vì có bầu chứ thật chất có yêu thương nhau sâu đậm đâu. Từ đầu chỉ có mình chị Hai yêu đơn phương anh Hai.

- Lại, em làm gì đứng đực ra vậy nè?

Nghe tiếng chị Thắm, tôi tự dưng giật bắn người.

- Dạ...dạ em đem thuốc cho chị Hai ấy mà.

Chị Thắm đơn đả, đáng vấp lại xinh đẹp hơn trước.

- Vậy hen, em coi chiều ngó người làm nấu cơm chiều nha, chị với má lên thị xã mua đồ chuẩn bị đám cưới chú Năm.

Tôi gạt đầu, cười cười:

- Dạ em biết rồi, chị với má đi cẩn thận.

Chị Thắm định đi rồi nhưng không hiểu sao chị quay lại, vỗ vỗ vai tôi mấy cái, chị cười xinh đẹp.

- Nói nào ngay, vợ chú Năm cô Út Nhân đẹp gái nhất cái vùng. Ba má chọn mối này chị cũng ưng cái bụng. Ban đầu chị tưởng chú Năm thích em không đó da..

Tôi biến sắc, xua xua tay:

- Ý chị Thắm nói vậy, chị em trong nhà không mà yêu thích gì, cái nói chơi này mà để đến tai người ngoài thì có phải ra chuyện lớn không. Rồi tội nghiệp em đâu, tội nghiệp em nữa, chắc em nhảy xuống sông Hoàng Hà rửa cũng không hết tội.

Chị Thắm bật cười:

- Ồ chị nói chơi chút mà, chứ chú Năm thì thích cô nào tên Huyền trên thành phố chị biết. Thôi đừng để bụng, chị nói chơi mà.

Tôi cười cười, nói với chị Thắm:

- Dạ thì bởi nên chị Thắm nói vậy tội em, anh Phong nghe được chắc vợ chồng em sút mẽ tình cảm quá. Thôi em đi lên phòng tắm rửa cái, chị Thắm coi cũng chuẩn bị đi với má nha chị.

Tôi nói rồi cũng đi thẳng lên phòng, vừa vào đến cửa phòng tôi thở hồng hộc vì sợ. Trời đất mẹ ơi, không biết con mụ Thắm Lào có biết chuyện gì không nữa mà sao nghe mụ ta nói có mùi nguy hiểm quá đă. Chị ta còn biết luôn cả người Đạt thích là Thư Huyền, mà Thư Huyền là ai? Là tôi chứ ai???

Độ này nguy hiểm thật sự, tôi phải chấn chỉnh bản thân mình trước con mụ Thắm lão này. Lúc trước chị ta đã gian xảo, sau khi xảy ra biến cố thì độ gian xảo còn được cộng thêm độ độc ác. Đáng sợ thật sự mà.

- Lái, em làm cái gì vậy?

Ui mẹ ơi hú hồn hú vía tôi... Tên Phong này, muốn dọa chết tôi hay sao vậy. Tôi vừa vuốt vuốt ngực vừa vỗ vào vai anh mấy cái, tôi lèm bèm:

- Anh bị điên hả, kêu vậy có ngày em giết mình em chết rồi sao?

Phong cười ha hả, anh đi lại giường xong cũng kéo tôi ngồi xuống giường. Nhìn tôi mấy cái, anh hỏi:

- Em làm gì mặt mày căng thẳng vậy?

Tôi nghĩ nghĩ, chuyện gì nói được chứ chuyện chị Thắm nói Đạt thích tôi mà truyền đến tai anh chắc lại có chuyện lớn. Thôi thôi, hạnh phúc khó khăn lắm mới có không được tự tay mình đập đổ.

Tôi ôm lấy anh, nũng nịu:

- Em vừa xuống thăm chị Hai nghe chị kể em thấy buồn thôi. Đang suy nghĩ vài chuyện thì anh vào. Ủa mà hôm nay anh không đi làm hả?

Phong kéo tôi nằm ngửa ra giường, anh cười cười:

- Tự dưng nhớ vợ quá nên anh về.

Tôi bĩu môi, xì, tên này chỉ được cái dẻo miệng.

- Chắc em tin á?

Phong nhúm mày:

- Thật mà, anh đang đi làm nhưng vì nhớ em nên anh về. Em không tin chồng em à?

- Thôi đi, anh buồn ngủ về ngủ bù thì có. Buông em ra để em vào tắm cái, trời nóng muốn điên luôn.

Tôi vùng dậy, Phong cũng ngoan ngoãn nằm đó không chống cự. Tôi mở tủ đi vào phòng tắm, vừa cởi được cái áo ngoài đã thấy cửa phòng tắm được mở. Tôi giật mình xém tí là hét lên rồi, ai dè là tên Phong chết tiệt.

Tôi cau mày, hét:

- Anh làm gì vậy, đi ra ngoài cho em tắm đi.

Phong đang từ từ cởi nút áo, mặt anh cười gian manh, anh nói:

- Tắm chung đi.

- Không được, anh hôm nay bị điên à hay trời nóng quá anh bị chạm mạch?

Phong vẫn mặt dày mày dạn cởi hết áo đến quần, mặt anh bình thường không một chút gợn sóng:

- Anh muốn tắm chung.

Tôi đẩy anh ra, hét lên:

- Anh đi ra, nhanh lên.

- Không, anh muốn tắm chung với em.

- Này này, anh mau biến ra ngoài.

- Anh nói anh muốn tắm chung mà.

Mẹ nó, tên này hôm nay bị đứt dây thần kinh ngay ngừng hay sao vậy? Chắc lại muốn tôi đá cho mấy cái vào đít mới chịu đi ra ngoài chắc.

Đang định đá cho anh mấy phát thì Phong đột nhiên ôm chầm lấy tôi. Anh nhanh tay nhanh chân đến nỗi ép tôi vào tường lúc nào mà tôi cũng không biết nữa. Lưng tôi dựa vào nền tường gạch lạnh lẽo có chút run run, hai tay ôm lấy eo anh. Tự dưng chẳng hiểu sao khi đối diện với anh kiểu này tôi đột nhiên lại hiền lành ngoan ngoãn như mèo con nữa.

- Anh...sao sao vậy...?

Phong vịn vôi nước hoa sen, anh chỉnh nước ấm một chút. Gương mặt anh hòa cùng nước đẹp trai đến xuất thần. Nhìn tôi hồi lâu, anh cười rạng rỡ, khẽ nói:

- Sinh con đi, anh muốn có con gái.

Tôi trở mặt nhìn anh, gì... bình thường cũng đang cố gắng sinh con mà...

- Em...em...biết mà...

Phong vuốt tóc tôi, anh khẽ hôn lên môi tôi, cái hôn nhẹ nhàng như chuồn chuồn nước. Chắc thấy tôi đỏ mặt, giọng anh thâm trầm, anh nói:

- Lâu lâu đổi phong cảnh một chút, biết đâu ăn hên thì sao.

Mẹ kiếp, tên này hôm nay lại bắt chước ai vậy chứ?

- Khoan...lạnh lắm anh...vào giường đi...

Tôi định đi lại bị Phong kéo lại, anh dồn ép tôi vào sát góc tường, môi anh phủ lên môi tôi. Tay anh không yên phận mà sờ mó loạn ngầu hết cả lên. Công nhận cảm giác kích thích từ nhà tắm truyền đến khác hẳn ở trên giường. Nhưng mà "làm việc" kiểu này chắc tôi cụp xương sống luôn quá.

Phong vuốt ve cơ thể tôi, giọng anh ồm ồm, hai mắt đỏ ngầu:

- Sinh con cho anh, anh rất muốn có con.

Tôi nhìn anh, nghe anh ni non từng hồi. Cảm giác trong lòng mềm nhũn không thoát ra được. Anh muốn có con, tôi nhất định sẽ sinh cho anh một đứa con. Một đứa con đáng yêu như anh vậy!

.....

Đến chiều tôi xuống nhà trễ, lúc xuống bếp mọi người đã làm xong cơm chiều. Thấy tôi bé Li cười chọc:

- Ui Mợ dậy rồi hả, hồi nãy cậu Tư xuống nói Mợ mệt. Con còn định lên thăm Mợ nè.

Thấy con bé cười thút thít, tôi cau mày:

- Con bé này, dọn đồ ăn lên đi. Mà chị Thắm với bà về chưa em?

Bé Li gật đầu:

- Rồi Mợ, đang trên nhà, cậu Tư cũng trên nhà á Mợ.

Nghe vậy tôi chạy lên nhà trên thấy mọi người đang bàn tán xôn xao. Thấy tôi lên, chị Thắm cười cười nói:

- Chị nghe chú Tư nói em mệt mà, mệt trên phòng nghỉ đi xuống nhà làm chi.

Tôi đi đến chỗ Phong, ngồi xuống bên cạnh anh:

- Dạ ngủ chút khỏe re rồi chị Thắm.

Má chồng tôi cười híp mắt:

- Con Lài bệnh thì nói thằng Phong đưa đi bệnh viện ghen, để lâu sinh bệnh nặng không tốt đâu.

- Dạ con biết rồi má.

Lại thấy má chồng tôi cười tí mắt, tôi thật không hiểu có chuyện gì mà má chồng tôi vui dữ vậy.

- Má, bộ có chuyện gì vui hả?

Má chồng tôi gật gù:

- Ủ' vui chứ sao không, vợ thằng Đạt chuẩn có bầu rồi.

Tôi chưng hửng, gì có bầu chưa cưới nữa mà?

- Em dâu nói hả má?

Má chồng tôi lắc đầu:

- Con Nhân sao dám nói, là thằng Đạt mới gọi điện nói cho má biết. Cái thằng lù khù vậy mà giỏi dữ thần.

Tôi thật sự không biết nên vui hay nên ngạc nhiên nữa. Mà nghĩ tới nghĩ lui thì công nhận Đạt cũng cao tay, chưa gì đã khiến con gái người ta có bầu rồi. Bái phục, bái phục.

Phong ngồi kế bên tôi, anh nói:

- Em chơi với má, anh đi ra vườn chút, ngồi trong đây nóng quá.

Nóng á? Có nóng đâu ta?

Thấy Phong đi, chị Thắm mới cười nhạt, nói:

- Nhà này không ai hờ hững như chú Tư, tới rước dâu cũng không thèm ngó ngang gì. Thiệt tình.

Má chồng tôi đang bông bé Mít, bà cũng nói:

- Cái tính thằng Phong đó giờ vậy mà, con nói làm gì cho em con nó buồn.

Tôi bên ngoài cười cười chứ bên trong thật ra đang muốn nhổ vào mặt Thắm lão mấy bãi nước bọt. Gớm, người đâu chỉ canh mẹ nhà người khác chứ đồng rác trên đầu mình thì chẳng bao giờ dọn. Nói chồng người ta này kia mà không nhìn lại chồng mình. Cả tuần nay, anh Ba nhậu nhọc no say bết nhè, đi nửa đêm nửa hôm về ai trong nhà này mà không biết. Nghe đâu còn quen với cô nào bên tỉnh bên, gớm chị Thắm tính làm bù nhìn à.

Thấy tôi khinh khinh không trả lời, chị chắc không hài lòng nên nói thêm.

- Chú Năm coi vậy chứ thương vợ ghê noi, anh Thành chồng con trước cũng hào hứng chuẩn bị lấy vợ lắm. Cái đêm trước đám cưới còn qua nhà kiểm con nữa đó má. Nghĩ lại thời đó buồn cười.

Tôi bấu môi ra mặt, thông dong nói với chị Thắm:

- Dạ vậy hen chị, anh chị hạnh phúc ghê.

Chị Thắm tự dưng sượng mặt, còn tôi lại thấy hả hê. Nói chuyện sộc óc kiểu vậy mới vừa với chị Thắm chứ hiền hiền chắc làm không lại chị đâu.

Má chồng tôi thấy con dâu căng thẳng quá, bà kêu giải tán xuống dọn cơm ba chồng tôi sắp về rồi.

.....

Đầu tuần sau ba má chồng tôi với anh chị Ba đi sang nhà Út Nhân hỏi vợ cho Đạt. Đạt tới sáng hôm đó mới về đến, cậu ta vừa về là đi luôn qua Út Nhân.

Lúc ba má tôi về, tôi thấy ba chồng tôi xin, coi bộ sui gia chắc vui về nên mới nhậu xin đến thế này.

Vì cận ngày cưới nên Út Nhân không qua chơi nhà trước cho biết. Má chồng tôi nói trước sau gì cũng về bên đây ở, cũng không gấp gáp qua chơi Vì Út Nhân đang có bầu nữa nên để cho em ấy tịnh dưỡng.

Trước cái hôm đám cưới, Đạt thấy tôi đang trang trí phòng cưới cho cậu. Tự dưng cậu ta bật cười, nói với tôi.

- Tôi vậy mà không ngờ là chị lại đi trang trí phòng tân hôn cho tôi đó.

Tôi treo mấy cái bong bóng lên trên cao, cười cười:

- Có cái gì đâu, tôi với chú là chị em mà.

- Tôi biết nhưng tôi luôn nghĩ tôi sẽ cưới chị chứ không phải là cưới người khác.

Nghe Đạt nói, tôi thoáng buồn lòng, thật sự đến giờ phút này chắc có thể cậu ta vẫn chưa quên đi được mối tình chưa một lần nảy nở này....

Tôi thở dài, nhìn cậu ta:

- Chuyện cũ rồi mà, chú cũng lấy vợ rồi lại sắp có con nữa, đừng làm vợ chú buồn. Chú lấy người ta thì phải yêu người ta chứ đừng có lấy về rồi để đó tội nghiệp con gái nhà người ta lắm

Đạt gật gật đầu, tôi nhìn kỹ cậu ta, gương mặt cậu trông thật sự rất không khô, không hề có chút gì vui vẻ của người sắp lấy vợ.

- Chị Tư này, nếu mà mấy tháng về trước tôi chịu về đây, rồi tôi biết chị sẽ gả qua nhà này tôi đã sống chết đòi má cưới chị cho tôi rồi. Haha chắc do chúng ta thật sự không có duyên nợ, tôi bây giờ nghĩ lại vẫn trách bản thân mình hàng ngàn lần.

Tôi cười gượng gạo:

- Chú này...

Đạt thấy tôi cười gượng, cậu ta vờ cười lớn tiếng:

- Tôi nói chơi thôi nhưng mà có cái này tôi nghĩ nên nói cho chị biết trước.

- Cái gì hả Đạt?

Đạt ngồi xuống ghế, anh thổi thổi bụi bám trên cái hoa trang trí. Cậu ta ung dung nói:

- Út Nhân vợ tôi, cô ấy biết chị không phải Hai Lài, cũng biết chị là Thư Huyền.

Tay tôi đang cầm cuộn keo dán, nghe Đạt nói tôi buột miệng xuống đất, xem chút cả người tôi cũng lặn đùng ra đất rồi.

Lấp ba lấp bắp, tôi nói không ra câu:

- Sao...sao...

- Không sao không sao chị không cần lo, cô ấy đã hứa với em sẽ không bao giờ nói cho ai biết.

Tôi ngồi sụp xuống đất, sợ đến tay chân cũng run:

- Chết tôi rồi, bây giờ phải làm sao đây?

Đạt đỡ tôi đứng lên, cậu ta cười cười vỗ vỗ vào má tôi hai cái lại nói:

- Tôi đã nói là không có gì mà, chị yên tâm đi. Cô ấy về đây làm vợ tôi, đâu có liên quan gì đến chị đâu mà chị lo. Với lại tôi và cô ấy đã có sự trao đổi, tôi hứa chắc với chị thân phận của chị sẽ không bao giờ bị bại lộ. Chị tin tôi đi.

Tôi nắm lấy tay Đạt, vì sợ quá nên toàn thân run rẩy. Ôi mẹ ơi bây giờ tôi mới hiểu cảm giác của mấy người làm chuyện mờ ám. Sợ đến tụt huyết áp là có thật.

Sau một hồi bình tĩnh lại, tôi mới nhớ khi này Đạt nói trao đổi với Út Nhân. Chẳng nhẽ...

- Đạt, cậu vì sợ Út Nhân nói ra tôi không phải Hai Lài nên cậu mới chịu cưới em ấy. Có phải vậy không?

Đạt rót cho tôi ly nước, cậu ta nói:

- Không hẳn đâu cũng có một chút thôi. Nguyên do quan trọng nhất là cô ấy có bầu, có bầu thì cưới thôi. Cái việc tôi trao đổi với cô ấy là trước khi cô ấy biết có bầu, còn bây giờ nếu đã thuận đường về đây làm dâu rồi thì không có việc gì phải lo nữa.

Tôi gật gật đầu mà đầu óc không được minh mẫn cho lắm. Thật sự tôi rất sợ, sợ thân phận Hai Lài "giả" này bị bại lộ, sợ Phong sẽ bỏ rơi tôi, sợ tất cả những cố gắng của tôi đều tan vào mây khói...

Thấy tôi sợ quá, Đạt mới xoa đầu tôi, giọng cậu ta dịu dàng quá đổi nhẹ nhàng.

- Chị lo cái gì, anh Tư không phải người hồ đồ. Lỡ có bị lộ ra thì anh ấy cũng không vì thế mà bỏ rơi chị đâu. Còn nữa, vẫn còn có tôi đây. Chỉ cần tôi thấy chị bị hắt hủi, chị tổn thương tôi sẽ đem chị đi. Tôi chuẩn bị hết rồi, chị không cần lo đâu. Tôi hứa bảo vệ chị là sẽ bảo vệ chị đến cùng.

Hốc mắt tôi cay sè, số tôi sao lạ vậy. Sao lại vướng tình cảm với hai anh em trong cùng một nhà chứ? Tôi sợ thân phận tôi bị bại lộ là thật nhưng đâu đó trong tim tôi có dành cho Phong một sự tin tưởng tuyệt đối. Vậy mà hôm nay khi nghe Đạt nói những lời này lại làm lòng tôi lo lắng tột cùng. Tôi không lo cho tôi nhưng tôi lo cho Đạt và Út Nhân. Hóa ra cậu ta chịu cưới Út Nhân là có nguyên nhân, mà đâu đó có một phần nguyên nhân là do tôi. Thử hỏi,

tôi nên vui hay buồn bây giờ đây?

Tôi lắc đầu, thờ dãi nói:

- Đạt, chú lấy vợ nên dành tình cảm đấy cho cô ấy.... Đã lấy người ta rồi thì đừng nên có tư tưởng khác, mấy cái câu này chú nói với tôi lần này thôi sau này đừng lặp lại nữa. Tôi còn nghe nữa tôi nhất định sẽ không bao giờ nhìn mặt chú. Tôi hứa đó.

Đạt nhìn tôi, bao nhiêu sự khồng khở trên đời này đều như đem gom vào một mình cậu. Tôi biết nhưng tôi làm sao đây, tôi không thể làm được gì khác. Người tôi yêu là Phong, người tôi muốn hy sinh cũng chỉ có Phong. Đạt có dành cho tôi tình cảm ngút trời nhiều hơn thế nữa tôi cũng không cảm nhận được gì ngoài sự áy náy.

Đạt cười gượng, cậu ta nói thầm:

- Tôi....biết rồi, chị yên tâm đi.

Tôi gạt đầu, không định trang trí thêm nữa. Đang muốn đi ra ngoài thì Đạt kéo tôi lại, cậu ta bỗng đứng ôm chặt lấy tôi. Tôi hoảng hồn vội vàng đẩy cậu ta ra. Nếu Đạt còn ngoan cố thêm chút nữa tôi đã tát cho cậu ta mấy cái rồi.

Đạt buông lỏng hai tay, gương mặt cúi gằm xuống đất:

- Chị... tôi ôm chị lần cuối, mai nữa tôi cũng đã là người có vợ rồi. Chị.... chị đừng giận tôi nha.

Giận chứ, tôi đang rất giận đây này nhưng mà biểu tôi nhìn mặt Đạt mà còn giận nữa thì tôi làm không được. Gương mặt này.... đáng thương quá!

Lắc đầu thờ dãi, tôi khẽ nói:

- Thôi không có gì, chú Năm chú nhất định phải hạnh phúc nha. Tôi chúc phúc cho chú.

Nói rồi tôi không đợi Đạt trả lời đã vội quay lưng đi mất. Xuống cầu thang, tôi đâu biết rằng này giờ có người nấp nghe ngoài cửa. Còn nấp nghe được bao nhiêu thì chắc chắn là tôi không bao giờ biết được rồi.

.....

Đám cưới của Đạt khá lớn vì đây dù sao cũng là đứa con cuối cùng của ba má chồng tôi cưới vợ. Từ đây về sau chỉ có chờ đám cưới của cháu nội cháu ngoại nữa thôi chứ con coi như đã yên bề gia thất hết thấy.

Ngày hôm đó mấy anh em bọn họ say bí tỉ, như Phong bình thường ít rượu chè còn say đến quên trời đất. Tôi, chị Thẩm, má Vũ với đám bé Li phải dọn dẹp rồi na từng ông từng ông về phòng. Khiếp vía, ông nào ông nấy tướng như trâu nước, lổ vào được trong phòng bờ cả hơi tai.

Út Nhân cũng là cô gái hoạt bát nhanh nhẹn, thấy tôi dọn dẹp, cô ấy cũng chạy đến vui miệng nói:

- Chị Tư để em phụ cho.

Tự dưng nghe ai đó kêu tôi chị Tư tôi có chút không quen, lại nhớ đến hôm nay Đạt nói, tôi cảm thấy ngại ngại, cười gượng nói với Út Nhân.

- Ờ có gì đâu, đêm tân hôn mà em lên phòng nghỉ ngơi đi. Mấy cái chuyện này có người làm phụ rồi, em đang có bầu nữa không được để mất sức.

Út Nhân xua xua tay, cô ấy nói:

- Trời đất, em mạnh như trâu vậy mà. Chị để em phụ cho nha.

Vừa nói Út Nhân vừa giành cây chổi trên tay tôi, tôi không biết làm sao đã thấy cô ấy thay tôi quét nhà. Ngó bộ coi không đáng, tôi định giành lại cây chổi thì từ sau đã nghe tiếng má chồng tôi quát:

- Con Lài sao để con Nhân quét nhà, mày chị dâu chưa gì đã ăn hiếp em dâu rồi à?

Tôi gạt mình mà Út Nhân cũng gạt mình. Thấy má tôi đi lại, cô ấy mới cười hề hề giải thích:

- Dạ không phải đâu má, là con giành làm đó chứ chị Tư đâu có biểu con làm đâu.

Tôi cũng cười nhạt, nhặt cây chổi bị Út Nhân làm rơi dưới đất lên tiếp tục quét.

Thấy tôi không giải thích gì, má chồng tôi không vui hừ hừ mấy cái. Tôi nghe bà nói với Út Nhân:

- Con đang có bầu, có bầu là trên hết, hôm nay mệt rồi con lên phòng nghỉ đi. Nè nghe má dặn, bây giờ đang có bầu con với thằng Đạt kiêng cử chút, để thùng thình rồi làm chuyện kia. Nghe chưa?

- Má, má nói làm con xấu hổ quá.

- Mồ tỏ cha cô, sắp làm mẹ rồi xấu hổ gì nữa. Thôi đi đi lên phòng đi.

Út Nhân nũng nịu với má chồng tôi một hồi cũng quay sang chào hỏi tôi rồi đi lên phòng. Tôi để ý thấy má chồng tôi vui cười tít mắt. Nghe má Vũ nói thì Út Nhân là do tự tay má chồng tôi chăm cho Út Đạt, còn tôi với chị Thắm là do ba chồng tôi thích. Kể ra cũng đúng, người má chọn thì má thương hơn bọn tôi là đúng rồi.

Thấy Út Nhân đi rồi, má chồng quay sang nói với tôi:

- Lại con cùng lên phòng nghỉ ngơi đi, má không có ý trách con nhưng sau này đừng có cho con Nhân làm cái gì hết. Nó đang có bầu mình phải để ý nó chút. Má thương đồng hết, sau này bây có bầu má cũng y vậy.

Tôi gật đầu, nhỏ nhẹ trả lời bà:

- Dạ con hiểu mà má.

Má chồng tôi kêu một lát nữa bà cũng vô phòng ngủ, tôi quét xong cái nhà trên thấy trong người cũng mệt quá nên giao lại cho người làm. Eo ôi cả sáng giờ chạy tới chạy lui, bây giờ cái lưng muốn bùng beo ra luôn rồi.

Lên phòng tôi đánh một giấc không còn biết trời trăng gì ráo.

.....

Sáng sớm đang ngủ say, trên phòng trên nghe tiếng hét của Út Nhân. Tôi vốn dễ tỉnh ngủ nên nghe tiếng la tôi liền vùng dậy chạy một mạch lên trên quên cả Phong đang ngủ say như chết bên cạnh.

Lên đến trên phòng, tôi thấy má chồng, chị Thắm với má Vũ đã có mặt. Út Nhân được má chồng tôi ôm đỡ dành, còn Đạt vẫn ngủ say như chết.

Tôi không hiểu chuyện gì bèn lên tiếng hỏi:

- Chuyện gì, chuyện gì vậy hả má?

Má chồng tôi nghe tôi hỏi, tự dưng bà giận đùng đùng. Bà buông Út Nhân ra đi nhanh lại chỗ tôi, vung thẳng tay bà tát tôi cái "bốp" vào mặt.

Tôi choáng váng gần như muốn té xuống đất may mà có má Vũ đỡ lấy. Tôi ôm mặt, được má Vũ ôm vào lòng.

- Chị Hai chị chưa hỏi đầu tai đuôi heo gì mà đánh con nhỏ, chị làm vậy coi sao đặng chị Hai?

Út Đạt đang ngủ cũng bật dậy vì tiếng tát, cậu ta ngơ ngác cuống quýt cả lên:

- Chuyện gì, có chuyện gì?

Tôi thì đau đến mức rơi nước mắt, cả người run rẩy vì giận. Tự dưng sáng sớm còn buồn ngủ say ke chạy lên đã bị đánh. Mà ghê hơn nữa, đây là lần đầu tiên tôi thấy má chồng tôi ra tay đánh người.

- Má....con làm gì...

Chưa kịp hỏi đã nghe tiếng má chồng tôi oang oang:

- Mà còn nói nữa, giao cho mày trang trí phòng cho vợ chồng Út Đạt. Mày không vừa bụng thì mày nói mày không làm, có đâu con người mày độc ác mày hại em đâu mày. Nó đang có bầu nữa, mày yểm hình nhân này không phải muốn hại em mày chứ là cái gì?

Hình nhân...hình nhân gì...má chồng tôi đang nói cái quái gì vậy?

Út Nhân đang khóc thút thút cũng lên tiếng:

- Má coi chừng không phải chị Tư đâu má.

Má chồng tôi quát:

- Không không cái gì, không nó thì ai vào đây nữa. Quân ngu ác nhon ác đức hèn gì bây giờ chưa có mặt con nào.

Tôi nghe má chồng tôi nói mà giận sôi người, tôi làm cái mẹ gì chứ, tôi vẫn đang ngủ chổng mông trên giường thì biết cái mẹ gì!!!

Trên giường Đạt đi xuống, cậu ta khoác cái áo, Út Nhân thấy Đạt tỉnh cô ấy liền nhào về phía cậu ta, khóc rầm rức:

- Anh ơi.... cái hình nhân có tên em...em sợ quá...

Tôi bây giờ mới để ý tới cái hình nhân trên tay Út Nhân, cái hình nhân như con búp bê trông cũng không có gì đáng sợ hết.

Đạt cầm cầm con búp bê lên xem, tôi cũng ngó xem xem thế nào. Đúng thật sau lưng con búp bê có viết tên người... nhưng mà như vậy thì liên quan quái gì đến tôi chứ?

- Ui chú Năm ơi, không biết ai ác nhon ác đức để cái này lên giường. Lỡ mà vạ thiệt vào thân em Nhân thì chắc chết con nhỏ luôn quá.

Tôi nhìn chị Thắm, công nhận là Thắm lão chỉ giỏi thêm dầu vào lửa.

Má chồng tôi được dịp tru tréo:

- Cái con quỷ Lài chứ ai, tao nhìn cái hình nhân tao lại muốn đánh chết mẹ mày. Hôm qua con nhỏ mới về mày bắt con nhỏ quét nhà, rồi giờ yếm bùa yếm ngải nữa. Mày mất dạy ác độc vừa vừa thôi.

Tôi nhìn má chồng mình, bao nhiêu sự yêu quý kính mến dành cho má chồng tôi bỗng dung tan vỡ không còn một mảnh nào. Tôi không ngờ má chồng tôi lại là loại người hồ đồ thiếu lý lẽ đến như vậy. Thật sự thất vọng quá!

Tôi xoa xoa má mình, đau lòng nói:

- Má, con lý gì hại em dâu. Mà hại thì con có ngu đâu mà để chinh ỉnh trên giường cho bị phát hiện.

Chị Thắm được dịp:

- Thì nhiều khi em nghĩ làm vậy người ta không nghĩ nên em cố tình thì sao. Ai mà biết được đâu.

Tôi tức, mẹ nó....tự dung cái đồ oan cho tôi à?

Út Nhân bây giờ mới lên tiếng:

- Má con tin chị Tư, chị Tư chắc chắn không có làm hại con đâu.

Má Vũ cũng lên tiếng:

- Cái gì cũng từ từ chưa gì đánh con người ta rồi, chị Hai làm vậy không đúng truyền đến tai ba má con Lài thì chị mệt với anh Tài nha chị.

Nghe má Vũ nói má chồng tôi có vẻ còn giận hơn nữa, bà đang định phản pháo lại thì nghe Đạt lên tiếng hỏi:

- Mẹ đánh chị Tư chỉ vì con búp bê này thôi hả mẹ?

Má chồng tôi gạt đầu, bà hung hăng:

- Cái này búp bê gì, cái này là hình nhân hại người. Thầy bùa yếm yêu thuật vô đó hại vợ con đó Đạt ơi.

Tôi cảm thấy có chút lo lắng, cái chuyện này tôi làm sao mà giải oan đây...

Đạt tư dung cười lớn, cậu ta buông Út Nhân ra. Tôi thấy cậu ta cười mà sồn tóc gáy, gương mặt này là đang giận chứ không vui về gì đâu.

Đạt đi đến gần tủ, từ trong tủ cậu ta lôi ra con búp bê giống đến 80% với cái hình nhân mà má chồng tôi nói. Đạt nhìn tôi, cậu ta cười cười, ánh mắt nhu mì vô cùng.

Đưa đến trước mặt má chồng tôi, Đạt nói:

- Cái này là hình nhân gì đâu, ăn nói tào lao. Búp bê bạn con đi Nhật mua tặng cho một cặp, hôm qua con đem ra định cho Nhân coi mà con ngủ quên trước. Có nhiều đó mà ồn ào rồi còn đánh chị Tư nữa, anh Tư biết thì ăn nói sao với ảnh đây?

Má chồng tôi sượng mặt một cây, bà ấp a ấp ứng:

- Cái này... con búp bê của con có tên đâu...còn cái hình nhân kia có tên Út Nhân?

Đạt bực dọc, cậu ta quát:

- Ai nói với mẹ không có tên, trên đầu có tên Đạt đây mẹ không thấy sao?

Tôi thở phà, may quá may mà có Đạt.

Má chồng tôi tự dung cầm như hén, còn Thắm lão thì lên lên trốn sau lưng bà. Mãi lát sau tôi mới nghe má chồng tôi lên tiếng.

- Ô má nhầm nhưng cũng tại má lo cho con Nhân quá.

Má Vũ cười nhạt, bà lên tiếng:

- Nhảm cũng được nhưng chị đánh oan con Lài chị xin lỗi nó tiếng đi chị Hai.

Má chồng tôi cau có:

- Tôi làm lớn, lâu lâu nhảm một chút, phận dâu con không có thì thôi sao bắt má chồng xin lỗi được. Thuở đời làm gì có má chồng nào nhún nhường con dâu.

Nghe đến đây tôi cảm thấy khinh bỉ trong lòng, đến giờ phút này tôi đã chẳng còn thấy yêu quý gì người má chồng này nữa rồi. Hóa ra trước kia không phải là do bà quá từ tế mà là do bà chưa có nguyên do khiến cho bà ngang ngược. Bây giờ xem ra là có rồi đó, vì con búp bê tào lao mà sáng sớm tôi bị đánh oan, đã vậy còn không một lời xin lỗi. Quả thực là má chồng gương mẫu hết mực yêu thương con dâu như con gái đây mà.

Haha...như c*t.

Thấy má Vũ định nói nữa, tôi bèn kéo tay bà. Dù sao thì tôi cũng bị đánh, má chồng tôi đã không có ý xin lỗi thì ép bà chỉ làm cho bà ta khó chịu rồi ghét tôi thêm thôi chứ chẳng được ích lợi gì.

Tôi xoa xoa má, nhàn nhạt nói:

- Cũng không có gì, má không cần xin lỗi con đâu.

Má chồng nhìn tôi, bà cười giả lả:

- Ủ má.....

Bà chưa nói hết câu đã nghe phía cửa vang lên giọng nói uy vũ của ai đó.

- Lài, có chuyện gì?

Tôi mừng như bắt được vàng... là Phong...là anh ấy!!!!

Bạn đang đọc truyện *Vợ Câu Tư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18

Nghe tiếng Phong, má chồng tôi có chút lúng túng. Phong thấy bên má tôi đỏ ửng, anh đi nhanh lại, mặt anh cau có, anh hỏi gấp:

- Bị sao, mặt em bị sao vậy?

Tôi không dám trả lời, một phần là diễn một phần cũng vì không biết trả lời làm sao. Tôi lắp ba lắp bắp:

- À....không sao...

Má chồng tôi chắc sợ tôi nói, bà lớn tiếng ra lệnh cho chị Thắm:

- Thắm, xuống nhà dọn đồ ăn sáng đi con.

Chị Thắm gật đầu "dạ" một tiếng nhỏ. Tôi nhìn nhìn má chồng, bà quét mắt ý bảo tôi im không được nói. Nghĩ thôi chuyện cũng rồi, cái tát này cũng không đến đâu, tôi mới vờ nói với Phong:

- Nãy chạy lên gấp quá em va vào cửa phòng chú Năm, giờ còn ê với đó.

Phong nhú mày, tôi biết anh không tin nhưng tôi không khai thật ra thì anh cũng không biết được. Má Vũ thấy tình hình có vẻ lúng túng, bà lên tiếng:

- Lài theo má xuống nhà đi con, chuyện nhỏ xui mà làm rùm rà. Phong, con xuống ăn sáng luôn đi.

Nói rồi má Vũ kéo tay tôi đi xuống dưới, Phong cũng đi theo, má chồng tôi cũng kéo Út Nhân đi theo xuống nhà. Tôi với má nhỏ đi xuống bếp còn Phong với má chồng tôi thì đi lên trước.

Xuống đến sau, má Vũ xoa xoa má tôi, bà bực dọc, nói:

- Đánh cái gì mà mạnh tay dữ chèn, đánh vậy mà kêu xin lỗi thì không. Để má lên nói với ba con, cho ba con xử lý.

Nghe đến ba chồng, tôi sợ xanh mặt sợ ba chồng tôi làm lớn chuyện rồi má chồng sanh ra hà khắc với tôi nữa. Tôi vội xua tay, nói với má Vũ:

- Thôi má, lỡ rồi con cũng đâu có sao đâu mà.

Má Vũ liếc ngang liếc dọc chị Thắm, bà cố ý nói:

- Đánh rồi thì thôi má cũng đâu có nói gì nhưng mà dòng thứ thêm dầu vào lửa cho cháy bùng lên thì thứ đó xài không vô.

Tôi cũng nhìn sang chị Thắm thấy mặt chị méo xẹo nhưng cũng không dám phản trần câu nào. Thắm lảo lảo trên vai tôi chứ làm sao trên vai má nhỏ được, chưa nói má nhỏ có ba chồng tôi chống lưng, lỡ ngờ là ba chồng tôi chửi chết chứ không chọc vào được.

Nghĩ cũng hà dạ, công nhận chị Thắm lâu lâu theo phe mạnh mà bị lật kèo tôi cảm thấy vui muốn xỉu. Nhìn cái mặt chị ta kìa, giống như mặt sỏ gạo đến nơi rồi ấy.

Tôi khều khều má Vũ, nhỏ giọng:

- Được rồi má, con phụ dọn bữa sáng lên nhà đây.

Nói rồi tôi đi lại chỗ chị Thắm phụ chị dọn rau các kiểu, mà Thắm lảo lảo cũng coi như là người thức thời. Tôi biết chị không ưa gì tôi nhưng mà ghét ra mặt thì chị không có làm. Bị má Vũ nói đến vậy chứ chị cũng nói chuyện cư xử với tôi như bình thường, không một chút gì tỏ ra không thích.

Lúc dọn lên tôi đã thấy Út Nhân ngồi nói chuyện rôm rả với má chồng tôi, thấy tôi dọn đồ ăn lên cô ấy đứng dậy muốn giúp nhưng lại bị má chồng tôi kéo lại, bà nói:

- Không có cần làm cái gì đâu, để đó cho chị Ba chị Tư con làm. Đang có bầu không được làm nặng đâu con.

Út Nhân gương mặt áy náy, tôi cũng không nói gì chỉ cười cười cho qua. Ngẫm nghĩ công nhận má chồng tôi thiên vị một nước. Trước chị Thắm có bầu chị cũng phụ dọn cơm dọn nước chứ cũng đâu có ngồi không như vậy. Mà có bầu làm việc nặng tất nhiên là không được rồi, còn mấy việc dọn rau này.... cũng tính là làm nặng luôn á. Thiên vị vậy không sợ tôi với chị Thắm buồn hay sao?!

Đang nghĩ lung tung, quay sang đang thấy Phong nhìn tôi. Thấy tôi cũng nhìn lại, anh cau mày, dùng tay của anh xoa xoa lên má anh, ý anh đang hỏi má tôi bị làm sao. Tự dưng thấy buồn cười, thấy anh lo mà thương anh quá trời. Tôi lắc lắc đầu, ý bảo anh đừng lo, tôi không có sao.

Phong hừ hừ vài tiếng, anh nâng tờ báo lên sau đó tiếp tục đọc báo. Đang định đi xuống sau dọn tô lên thì nghe tiếng má chồng tôi ra lệnh:

- Lái, tô của Út Nhân đừng bỏ hành nha con, con nhỏ ghen hành.

Tôi gật đầu trả lời:

- Dạ con biết rồi má.

Út Nhân tự dưng lên tiếng:

- Má để con xuống phụ mấy chị, mấy việc này cũng có nặng gì đâu. Ai mà dâu mới về nhà chồng lại ngồi không chờ dọn sẵn cho ăn như này. Ba má con biết được, con bị chửi thôi đâu.

Má chồng tôi định trả lời lại thì từ sau Đạt đã lên tiếng:

- Út Nhân nói phải, mẹ để vợ con xuống học việc bếp núc với chị Ba chị Tư.

Tôi thấy má chồng tôi cau mày, bà không vui:

- Mày nói nghe không vừa bụng má rồi đó, con Thắm con Lái sao so được với con Nhân mà nói.

Tôi tự dưng lại thấy khinh mấy cái nữa, công nhận mắc mệ với má chồng tôi thiệt.

Ba chồng tôi ngồi im nãy giờ, không biết nghe vừa tai hay không vừa tai mà tôi thấy ông lên tiếng nạt má chồng tôi:

- Bà ăn nói hồ đồ rồi, ở nhà này đứa nào cũng là dâu con, thương đồng thương đều. Làm gì có cái chuyện đứa này khác đứa kia. Cái tật bên trọng bên khinh thì đừng trách sao dòng họ coi không đặng.

Haha, ba chồng tôi làm tôi vừa lòng ghê nơi.

Má chồng tôi trong nhà này là trên vạn người nhưng vẫn dưới một người. Độ này ba chồng tôi đã lên tiếng thì chỉ còn nước tắt điện, chống sao được với boss lớn mà chống chứ.

Thấy vừa lòng, tôi mới đi xuống sau kệ cho má chồng tôi bị ba chồng tôi trách.

Trong bữa ăn nhà chồng tôi rất ít khi nói chuyện, bình thường ăn xong rồi mới nói gì thì nói. Hôm nay có nàng dâu mới cái khác hẳn, Út Nhân từ đầu buổi đến cuối buổi luôn luôn hết chuyện này đến chuyện kia, mà má chồng tôi cũng hợp tác lắm. Ngoài hai người đó ra thì còn lại vẫn cặm cụi ăn cho hết bữa, lâu lâu chị Thắm cũng nói thêm vài câu cho vui, còn tôi từ lúc dọn đến lúc ăn cũng không có nói câu nào.

Tự dưng ăn gần xong, Phong đột nhiên hỏi lớn tiếng:

- Lại sáng sớm em chạy lên phòng Út Đạt xong, bên má phải sao tự dưng sưng đỏ lên vậy. Nói anh nghe coi.

Tôi buông đĩa, thôi chết rồi kỳ này tiêu rồi, Phong đây là muốn làm cho ra lẽ mà.

Tôi ấp a ấp úng:

- Em...em va vào cửa mà...

Phong cau mày, anh quát:

- Em xạo với anh hả, thấy rõ lằn ngón tay trên mặt mà em còn nói dối anh. Em coi thường chồng em rồi phải không?

Tự dưng bị Phong quát, tôi giật mình xem chút roi nước mắt. Phía bên kia, ba chồng tôi cũng buông đĩa, ông hỏi lớn:

- Có chuyện gì hả Lại, con nói ba nghe coi.

Tôi lại càng khó xử, bây giờ nói cũng chết mà không nói cũng chết.... Phong ơi là Phong, ai biểu anh vậy nè?!!!

Thấy tôi quỳnh quáng quá, má Vũ mới cứu nguy cho tôi. Bà nhàn nhạt nói:

- Có cái gì đâu, chị Hai sáng sớm dạy con dâu vậy mà.

Phong cau mày:

- Dạy con dâu, Lại làm cái gì sai hả mà đến nỗi phải dạy dỗ bằng bạt tay vào mặt vậy dĩ?

Má Vũ cười nhạt, bà nhanh nhẩu giải thích:

- Di vô tội à, chuyện là vậy, con Út Nhân sáng sớm khóc bù lu bù loa lên là có người hại nó để con hình nhân à không con búp bê yếm ma thuật gì đó lên đầu giường nó. Má con chưa hỏi chưa tra gì thắng tay tát cho con Lại một cái vô mặt con nhỏ chơi với xém té. Cuối cùng hỏi ra mới biết là búp bê của bạn Út Đạt tặng cho hai vợ chồng nó một cặp. Một con có tên con Nhân, một con có tên thằng Đạt. Chuyện là vậy đó.

Phong co hai tay, tôi nhìn anh thấy gân xanh anh nổi hết lên mặt, anh gằn từng chữ:

- Chỉ vậy mà Lại bị đánh?

Ba chồng tôi cũng không vui, ông quát:

- Má thằng Thành, bà ra giải thích chút coi.

Út Nhân rung rung nước mắt, cô ủ rũ nói:

- Ba, anh chị Tư coi như cho em xin lỗi nha. Là tại em hết, tại em hồ đồ chưa gì oang oang lên để cho có chuyện huhu.

Thấy Út Nhân khóc tôi chẳng hiểu sao không cảm nhận được chút gì thiện cảm. Này cứ như diễn ấy mà diễn không đạt vai mấy nữa.

Má chồng tôi bây giờ mới lên tiếng:

- Là má lỡ tay nhưng một cái tát thôi đâu có cần phải rùm beng làm lớn chuyện lên như vậy chứ hả?

Phong đứng phắt dậy, anh nắm lấy tay tôi, anh quát:

- Mẹ đánh có một cái thôi mà mặt Lại thành ra như vậy, đánh thêm nữa thì còn gì là mặt của vợ con. Cái chuyện chưa rõ ngọn nguồn mà mẹ đã đổ hết lên đầu Lại thì sau này chắc con dâu cung của mẹ rớt cọng tóc mẹ cũng bắt Lại ra đánh quá, hay sao?

Má chồng tôi biến sắc, mặt bà trắng bệch. Tôi cũng run run vì thấy Phong mắng mẹ mình, thiệt sự tôi giận thiệt nhưng mà để rùm beng lên như vậy thì tôi không muốn chút nào.

Ba chồng tôi thở dài, ông cơ hồ cũng giận lắm, ông nói:

- Phong... bình tĩnh.

Phong đập bàn cái đùng, anh quát lớn tiếng:

- Ba má cưới cô ấy về đây mang một tiếng Mợ Tư thì ba má phải coi cô ấy là vợ của con, vợ của thằng Phong này. Con tính nết không nhường ai, hôm nay thấy vợ con bị đánh con nhìn không được. Còn mà cái nhà này, ai muốn thương muốn đem ai lên đầu gối thì đem, miễn sao đừng đụng chạm đến vợ con là được. Chứ để con biết được đừng trách con không báo trước.

Tôi xanh mặt, cả người run cầm cập. Nhìn qua ba chồng tôi thấy ông có chút biến sắc, còn má chồng tôi thì khôì nói rồi, mặt bà xanh như tàu lá chuối. Tôi thấy bà giận lắm, tay bà run run cả lên. Vũ Huệ từ sau chạy lên đỡ lấy bà, mụ vũ cũng nhiều chuyện:

- Cậu Tư cậu nói vậy với bà là đâu có được, bà đánh có cái mà cậu..

Tôi thấy Phong cười khinh, anh lườm nguyệt mụ vũ một cái bà ta liền rụt cổ không dám nói nữa.

- Phong chuyện má đánh con Lài coi như má xin lỗi... má giận quá...

Nghe má chồng tôi chịu xin lỗi, tôi thở hắt ra một hơi. Kéo kéo tay Phong, tôi nói:

- Anh...em không có sao hết, má...không có cố ý đâu.

Phong nhìn tôi, anh hít một hơi sau cũng thoáng thở dài. Anh nắm lấy tay tôi, nói:

- Sau này con không muốn thấy chuyện này xảy ra một lần nào nữa. Mọi người cũng nên sống hòa bình với nhau một chút đi.

Nói rồi anh kéo tay tôi đi lên phòng mặc cho ai muốn nói gì thì nói. Lúc đi theo anh, tôi nghe tiếng anh Ba Thành thở than:

- Loạn rồi, nhà này sắp loạn rồi.

Khẽ thở dài, hôm nay lại để Phong thay tôi chịu vạ lây rồi..

Lên đến phòng, anh xoa xoa mặt tôi, anh hỏi nhỏ:

- Đau không, anh đưa em đi khám.

Nhìn gương mặt lo lắng của anh, tôi tự dưng xúc động muốn khóc. Ôm chặt lấy anh, tôi nỉ non:

- Em đâu có đau đâu, em khỏe re hà.

Phong vỗ vỗ lưng tôi, giọng anh ừ ừ:

- Anh xin lỗi khi nãy quát em, mà nếu anh không quát lớn tiếng chắc em im luôn không nói cho anh biết quá. Sau này có cái gì oan ức phải nói cho anh biết, có ch.ết anh cũng đòi lại công bằng cho em.

Trong lòng tôi tự dưng đau nhói, nước mắt rơi lã chã, tôi khóc không kìm lại được. Ôm lấy anh mà bao nhiêu uất ức này giờ đều như tan đi hết. Có anh thật sự rất tốt, chỉ cần ôm anh như thế này thôi thì có chịu thêm cực khổ tôi cũng chịu. Nghĩ nghĩ tôi cũng mù quáng quá chứ.

Phong ôm chặt lấy tôi, anh dỗ dành:

- Nín đi, ngoan. Khóc nhè là xấu, bé khóc nhè không có kẹo ăn đâu.

Tôi nghe anh nói mà bật cười, gì mà khóc nhè cho kẹo chứ. Xi.

Buông anh ra, tôi lau lau nước mắt trên mặt, vui vẻ nói:

- Em lớn rồi không cần kẹo đâu nha, em cần anh thôi.

Phong cười ha hả:

- Ủ đây, nguyên con 1m82 - 75kg của em hết đây.

Vừa nói anh vừa lắc lắc người trông buồn cười vô cùng, nhìn không được tôi lại ôm anh thêm cái nữa. Nhỏ giọng thủ thỉ:

- Anh thương em bênh em là tốt lắm nhưng mà anh nói chuyện gây gổ với má như vậy không có được. Bà ấy dù sao cũng là người sinh ra anh mà..

20 giây...30 giây trôi qua tôi vẫn không nghe tiếng anh trả lời. Cảm thấy có chút kỳ lạ, tôi buông anh ra ngước mắt lên nhìn anh. Chớp mắt hỏi:

- Anh....sao vậy?

Phong nhìn tôi, trong mắt anh chứa muôn vàn tia phức tạp. Tôi có chút không hiểu, nghiêng đầu nhìn anh:

- Anh bộ có chuyện gì hả?

Phong mím môi, anh thu lại vẻ mặt khó hiểu, xoa xoa đầu tôi, anh cười nói:

- Không có gì... bà ta...không xứng.

Bà ta không xứng...là đang nói má chồng tôi đúng không?

- Anh... bà ta...anh đang nói má?

Phong gật đầu, ánh mắt anh đanh thép, giọng nói cũng theo đó mà lạnh lùng hơn rất nhiều.

- Ủ. Mà thôi chuyện này em tốt nhất không cần biết, không cần nghĩ nhiều, chỉ cần biết bà ta không xứng là được.

Tôi ngạc nhiên đến mức há hốc mồm, anh nói thế là có ý gì? Chẳng lẽ.... má chồng tôi không phải là má ruột của anh???

Ôi mẹ ơi, cái quái gì đây, tôi đang nghe cái gì đây?

Sốc... tôi bị sốc thiệt sự!

.....

Sau hôm đó, má chồng tôi coi bộ không vui vẻ với tôi như trước nữa. Bình thường má con cũng bô lô bô la với nhau nhưng hôm nay tôi hỏi thì má trả lời, má hỏi tôi trả lời chứ cũng không có nói nhiều như trước. Mà chung quy là má chồng tôi bận nói chuyện với Út Nhân nên rảnh đâu mà nói chuyện với tôi. Từ ngày Út Nhân về đây, ngoài chị Hai Giàu ra thì má quan tâm tới Nhân nhiều nhất. Mà cũng đúng, một người là con gái cưng còn một người là con dâu bà ưng thì bà thương quý hơn đám tôi với chị Thắm là phải rồi.

Kê, quý ai phúc phần người đó miễn sao mấy chuyện tào lao đừng vạ lên đầu tôi là được rồi.

.....

Sáng sớm tôi đang phụ bé Li phơi quần áo, từ sau Út Nhân đi đến vỗ vai tôi cái bộp. Hết cả hồn tôi vuột vuột ngực:

- Hú hồn hú vía, Nhân em làm chị hết hồn, chị yếu bóng vía lắm.

Út Nhân trên tay cầm trái xoài non, cô ấy cười hi hi:

- Chị Tư tưởng ma hả, em nè.

Tôi cũng cười:

- Ờ biết em rồi, mà sáng sớm ăn gì chưa mà ăn xoài sống vậy cô?

- Chưa nhưng mà em thèm xoài quá, anh Đạt ảnh mê ngủ em phải nhờ anh Dừa hái cho nè chị.

Tôi nhìn Út Nhân cắn cái rộp lên trái xoài nhai ngon lành mà da gà da vịt tôi nó nổi cục cục, mặc dù không thèm nhưng nước miếng cũng tự động ứa ra. Chép chép miệng, tôi rùng mình:

- Út Nhân em ăn chị thấy ê răng quá trời, nhìn cái này là biết chua là rồi.

Út Nhân ăn không chấm muối, cô ấy nhai liên tục, vừa nhai vừa cười hề hề:

- Ngon chị Tư thử miếng coi, Li em ăn miếng đi.

Bé Li nghe Út Nhân mời, con nhỏ rùng mình bỏ chạy một nước. Tôi cũng thấy buồn cười, ai không biết chứ con Li nó sợ chua, hề cái gì chua là nó không dám ăn. Con nhỏ coi vậy mà ngộ.

Ai nói gì thì nói Út Nhân vẫn ăn ngon lành, chị Thắm đang pha trà sen cho ba chồng tôi dưới bếp, chị cũng nhiều chuyện chạy ra:

- Em Năm ăn chua dữ vậy, bầu này chắc con gái quá.

Tôi nhìn chị Thắm, cái bà vô duyên thấy ón, chưa chi đã nói người ta bầu con gái rồi. Tôi thì không quan trọng con trai hay con gái nhưng má chồng tôi thì ngày khấn đêm vái đặt xin đứa con trai. Hôm qua bà còn làm gà cúng xin tổ tiên đủ thứ, chị Thắm nói mà tới tai má tôi chắc ăn và rớt răng luôn quá.

Út Nhân cũng có chút bực, cô ấy trả lời:

- Trai gái gì cũng được chị Ba ơi, em Út mà nên cũng không có quan trọng lắm đâu. Em là em lo cho chị Ba thôi, chứ em với chị Tư cũng khỏe không lo lắm

Nghe nhắc đến vai vế con cái mặt chị Thắm lại hầm hầm như thịt bầm nấu cháo. Chị cũng không trả lời Út Nhân mà đi luôn vô trong bếp. Thấy chị Thắm đi rồi, Út Nhân mới hừ hừ mấy cái.

- Chị Tư, ra em nói này.

Út Nhân kéo tay tôi ra ngay gốc cây dừa, cô ấy nhỏ giọng:

- Mấy bữa về đây mà bạn đi công chuyện với má, giờ mới có thời gian nói chuyện riêng với chị đây. Cái chuyện chị không phải chị Lại....em biết rồi nhưng mà em không bao giờ nói đâu chị yên tâm nga. Em sợ chị suy nghĩ lung tung nên nói cho chị yên lòng.

Tôi nghe Út Nhân nói mà tim tôi đập thình thịch thình thịch.

- Nhân... nhỏ thôi.

Nghe tôi nhắc, Út Nhân sụt sịt, cô nhỏ giọng:

- Quên quên, chị yên tâm đi, em hứa với chị.

Tôi gật gật đầu, bây giờ có tin hay không tin thì cũng phải tin. Út Nhân đã nói như vậy rồi thì tôi còn biết nói cái gì nữa. Chỉ mong đúng như lời cô ấy nói là sẽ giữ bí mật cho tôi chứ nếu không thì tôi cũng chẳng biết làm sao. Haizzz, khi mà sống còn rơi vào tay người khác mới thấy cuộc đời bấp bênh làm sao.

.....

Mấy ngày sau vú Huệ vẫn đều đặn sắc thuốc bổ dưỡng cho tôi uống theo lệnh của má chồng. Tôi ban đầu nghĩ má chồng tôi coi vậy mà mong cháu, giận con trai giận con dâu chứ vẫn mong cháu mau mau đẻ cháu cho bà. Nhưng mà nghĩ lại, tôi lại thấy có cái gì sai sai. Hề là vú Huệ đem lên bao nhiêu thuốc thì Phong đều đặn tích cực đi bấy nhiêu. Nếu mà bà là má ruột của anh thì chắc chắn anh không làm thế rồi, tôi lại chắc cú thêm một nhận định: Phong không phải là con trai của má chồng tôi. Tôi lại bắt đầu sinh nghi là trong thuốc có gì đó bậy bạ không.... nhưng mà tôi không hiểu lắm nếu đúng vậy thiệt thì giữa má chồng tôi với Phong có mối thâm thù gì mà đến nỗi bà triệt đường con cái của tôi?

Hay là do Phong không phải bà sinh ra nên bà không muốn cho anh có cơ hội được hưởng gia sản? Chắc vậy rồi, chắc chắn chỉ có thể là nguyên do đó. Tính ra, người bề ngoài hiền hậu như má chồng tôi mà lại âm mưu thâm độc không khác gì chị Thắm lão. Có khi Thắm lão không có cửa tranh đấu luôn với má chồng tôi. Nghĩ mà hải hùng.

.....

Gần 1 tuần trôi qua, cái việc tôi bị má chồng đánh oan cũng dần chìm vào quên lãng. Phong vẫn như thế, vẫn đối xử lúc mặn lúc nhạt với má chồng tôi. Còn tôi vẫn đóng vai con dâu hiền lành ngoan ngoãn. Trong nhà thêm người lại thêm một rắc rối. Số là chị Thắm với Út Nhân không hợp nhau, cứ y như chị Thắm với chị Hai khi trước. Tính Út Nhân cũng thuộc loại con gái kiêu căng ngang ngạnh, đã vậy lại được má chồng và cái bầu chống lưng nên là có nói cái gì cũng ăn đứt chị Thắm. Tôi thấy chị Thắm bực lắm nhưng chịu thôi, chị thua Út Nhân cái bụng biết mang bầu rồi.

Sáng nay ba má Út Nhân qua chơi cho biết nhà, hôm bữa đưa dâu có qua nhưng cũng không có chơi được lâu. Ba má chồng tôi tiếp đón nồng hậu lắm, tôi với chị Thắm cũng luôn tay phụ nấu ăn đãi khách. Người miền Tây tôi nổi tiếng là hiếu khách, nhà nghèo hay nhà giàu gì cũng vậy, cứ đón khách là phải chu đáo đầy đủ. Nhớ có hồi tôi theo mẹ về Cà Mau, nhà người ta nuôi cua thịt. Cua trên thành phố thì mắc tiền chứ ở quê người ta nuôi thì nhiều lắm. Nhà chủ này thuộc nghèo không có gì đãi liền chạy ù ra ruộng cua vớt cả chục con lên làm đủ món, luộc, rang me, nấu canh,.... nghĩ lại thêm dễ sợ. Sáng giờ mấy chị em tôi phải mần mấy con gà đủ món đãi ba má Út Nhân.

Út Nhân tính cũng tiểu thư nên không biết làm gì rồi tội, mà cô này tánh nết cũng khó khăn. Gà bóp gói bỏ hành phi cho thơm thì cũng bình thường, Út Nhân một hai không chịu. Chị Thắm bực lắm, tôi thấy chị quát:

- Thì em không ăn thì người ta ăn chứ có gì đâu mà em không chịu.

Út Nhân gầy nãy:

- Bên nhà em không có ăn hành phi, chị bỏ vô làm gì. Ý chị là không muốn cho ba má em ăn phải không?

Tôi cũng sợ sệt khi nghe Út Nhân nói, sợ nhà có khách mà chị em gây nhau thì kỳ quá nên tôi mới can ngăn:

- Thôi thôi, chị Thắm chị làm một đĩa có hành phi còn một đĩa không có đi cho dễ.

Chị Thắm cũng nổi tính tiểu thư lên, chị hất đầu gọi:

- Thôi khỏi luôn đi, muốn ăn sao đó thì làm. Không ai rảnh đâu mà hầu hết cái này đến cái kia.

- Chị Ba chị nói vậy là ý gì, chị nói ba má em qua là bắt chị hầu nhà em đó hả?

- Không dám, cái này là cô tự nói chứ tôi không có nói.

Ui mẹ ơi, gây nhau rồi, chuyện có chút xú mà giờ muốn đánh nhau bẻ đầu. Tôi sợ lớn chuyện liền lại khuyên chị Thắm:

- Chị Thắm, thôi nhường Út Nhân chút đi chị.

Chị Thắm cau có, chị nhếch môi:

- Em sợ nó thì em đi mà nhường chứ chị chị không có sợ.

Út Nhân càng nghe chị Thắm nói cô ấy càng bức, má chồng tôi chắc nghe tiếng gây nhau nên chạy xuống coi thế nào. Vừa xuống đến nơi thấy ba cô con dâu mỗi người đứng một góc, bà có chút ngạc nhiên liền chọn Út Nhân mà hỏi.

- Chuyện gì, chuyện gì hả Út Nhân?

Út Nhân được dịp cô kể khổ, bao nhiêu tội đổ hết lên đầu chị Thắm. Mà chị Thắm cũng đâu có vừa chị cãi lại ngay. Nghe xong từ hai phía, má chồng tôi mới thở dài, quát:

- Có nhiều đó thôi mà gây nhau lên hà, con Thắm mầy nhường em dâu mầy chút có sao đâu. Còn con nữa Út Nhân, mốt có cái gì cũng từ từ chứ bù lu lên lờ có chuyện gì thì sao.

Út Nhân ôm má chồng tôi, cô ấy thút thít nói:

- Dạ con biết rồi má.

Chị Thắm đứng một bên giận đến nghiến răng nhưng mà lại không nói được cái gì. Chị Thắm mà gây với tôi thì có thể chị sẽ thắng, còn mà gây với Út Nhân thì coi như không có cura.

Thấy tôi với chị Thắm còn đứng trơ ra, má chồng tôi liền giục.

- Con Thắm à mà khỏi đi con Lại mau mau bỏ gà ra đĩa đem lên. Tụi bây đãi khách kiểu đó ba bây chừ chết bây giờ.

Tôi nghe má chồng điểm tên liền nhanh tay đem gà ra đĩa lúc này má chồng tôi đã đi lên trên. Thấy có chút hành phi, tôi mới hỏi Út Nhân:

- Hành phi dính miếng có sao không Nhân?

Út Nhân cười hề hề lắc đầu:

- Dạ không sao đâu chị Tư.

Chị Thắm nghe được càng giận điên cuồng, chị dậm chân bỏ đi một nước vô trong phòng mặc cho tôi với Út Nhân muốn làm gì thì làm.

Đưa đĩa gà cho Út Nhân, tôi nhỏ giọng hỏi:

- Em cố tình chọc chị Thắm hả?

Út Nhân cũng không giấu, cô gật đầu:

- Dạ em cố tình đó chị Tư, chị Ba xấu tính quá muốn đánh lên đầu em dạy dỗ mà đâu có được. Em về làm dâu ba má chồng chứ có làm dâu chị đâu mà sợ.

Tôi gật gù, không biết thực hư thế nào chứ Út Nhân làm tôi thích rồi đó. Phải vậy chứ, chị em dâu phải vậy tôi mới thấy vui.

.....

Sau chuyện hôm đó chị Thắm với Út Nhân kénh nhau ra mặt, mà trong nhà cũng kệ không mấy quan tâm đến. Ba chồng tôi nói chuyện lật vặt tâm ý của phụ nữ ấy mà, ông không cho là quan trọng. Mà chị Thắm với Út Nhân gây nhau thành thói quen, nhiều khi hôm nào Út Nhân về nhà mẹ đẻ hay chị Thắm đi công chuyện là tôi lại thấy thiếu thiếu. Ngộ ghê.

Buổi trưa, vừa dọn mâm cơm ra chưa kịp ăn cả nhà hú vía khi nghe Út Nhân báo đau bụng. Nhà bình thường đâu có đàn ông, ông nào cũng đi làm hết thấy còn mỗi tôi, má chồng với chị Thắm. Út Nhân vừa ôm bụng, cô ấy vừa khóc:

- Đau bụng... đưa con đi bệnh viện đi má...huhu..

Má chồng tôi cuống quýt lên, tôi với cu Dừa với chị Thắm đỡ Út Nhân ra xe, xúm nhau cả nhà chạy theo lên bệnh viện. Thăm khám xong xuôi bác sĩ nói

động thai, tôi nghe mà thở phào, động thai thì coi ra cũng còn nhẹ hơn là mấy vấn đề khác. Lo cho Út Nhân xong hết thủ tục tôi mới đi về, lúc ra đến cửa phòng bệnh, chị Thẩm liền kêu tôi lại, chị nói:

- Lại em ghé tạp hóa cô Bình, em lấy sữa tắm dầu gội chị đặt nha. Tiền chị trả rồi, giờ em ghé lấy về thôi. Nhớ ghé lấy nha hôn, trong nhà hết chon sữa tắm rồi, em mà không lấy chiều ba về không có tắm ba chửi chết.

Tôi gạt đầu dạ mấy tiếng sau cũng ra xe theo anh Tùng tài xế về nhà. Ghé ngang tạp hóa lấy một túi đồ dùng về nhà, tôi ngó ngó thấy chị Thẩm mua loại sữa tắm này cũng được. Mà mua cho mọi người xài chứ trên phòng Phong không có thích mùi này nên đổi loại khác xài lâu rồi. Mà công nhận sữa tắm này cũng hết thơm, hồi mùi hương cũ thì thơm nhưng sau này đổi phiên bản mới lại không thơm mấy. Trên phòng không xài nhưng lâu lâu tôi vẫn lấy chà rửa bồn cầu nhà tắm cho thơm tho chứ bỏ không thì uổng.

Út Nhân nằm viện được gần tuần thì về, ba má cô ấy có ý xin cho cô về lại nhà ở khi nào sanh thì về lại nhà chồng mà má chồng tôi không chịu. Mà kẻ cũng đúng, đời nào má chồng chịu cho con dâu về nhà má đẻ ở lâu bao giờ.

Thôi kệ, chuyện của người ta, tôi không quan tâm.

.....

Một tháng sau.

Út Nhân kể từ hôm xuất viện về thì hầu như ít ra khỏi nhà, má chồng tôi hạn chế cô ấy đi chuyển lung tung, chủ yếu là ăn ngủ dưỡng thai. Mà Út Đạt coi ra cũng thương vợ, từ ngày lấy Út Nhân về cậu ấy cũng ít khi nói chuyện với tôi. Như vậy càng tốt, chỉ như vậy tôi mới không thấy áy náy với Út Nhân.

Hôm nay là chủ nhật đẹp trời, Phong không đi làm nên đưa tôi lên tỉnh mua đồ mới. Nói nào ngay, từ hồi về đây tôi chỉ mặc đồ của má chồng đưa chứ hầu như không có mua đồ mới. Lâu lâu được chồng mở hầu bao tôi cũng nên nể mặt mà mua kha khá cho chồng tôi vui chứ.

Đi dạo mấy vòng, mua một đồng hồ giày dép quần áo các thứ. Lúc đi ngang cửa hàng váy bầu mẹ và bé, tự dưng Phong lại cho dừng xe. Tôi có chút ngạc nhiên không biết anh ghé vô làm cái gì không lẽ anh tốt đến nỗi mua váy bầu tặng cho Út Nhân?

Phong xuống xe mở cửa xe cho tôi, anh nói:

- Xuống mua váy bầu.

Tôi không hiểu chuyện gì nhưng vẫn xuống xe đi theo. Anh nắm tay tôi, tôi vừa đi vừa hỏi:

- Mua cho ai, mua cho Út Nhân hả anh?

Phong quay lại, anh cau mày:

- Hết chuyện mua cho cô ta làm gì?

- Ồ vậy anh mua cho ai?

Phong nhìn tôi, à không chính xác là anh nhìn vào bụng tôi, anh cười gian, nói:

- Mua cho em.

Cái gì? Mua cho tôi, tôi có bầu??? Tôi có bầu khi nào sao tôi không biết???

- Ồ em..

Chưa nói hết câu Phong đã kéo tôi vào trong cửa hàng, bên trong váy vóc các kiểu rất đẹp luôn. Thấy có khách đi xe hơi đến, mấy cô nhân viên vui vẻ tư vấn rất nhiệt tình.

- Chào anh chị, anh chị muốn mua váy mấy tháng? À nhìn chị đây chắc còn nhỏ tháng phải không, oa có bầu mà chị đẹp quá trời nhìn không ra luôn.

Mí mắt tôi giật giật, nhìn không ra là phải rồi, tôi có bầu đâu mà nhìn ra. Chán.

Phong nghe tư vấn một hồi, cảm thấy mát tai vừa bụng hay sao ấy mà anh phán một câu xanh rờn:

- Có bầu tận 9 tháng... mấy cô chọn cho tôi 18 mẫu váy đi, chọn mẫu đẹp đẹp trẻ trung hợp với vợ tôi đi. À à lựa thêm mấy bộ đồ bộ bầu nữa, mặc ở nhà cho thoải mái.

Nói rồi anh quay sang tôi:

- Vị chị trung bình tháng 2 mẫu chắc được rồi em ha, một thiếu anh mua thêm.

Tôi há hốc miệng, điên...anh điên rồi...

Kéo kéo tay anh, tôi nghiêng rằng nói nhỏ:

- Em có bầu đâu, anh mua té em hả?

Phong cười cười, anh vuốt vuốt bụng tôi:

- Có anh nghĩ là có, em yên tâm đi.

Có? Có cái đầu anh, anh bị điên rồi. Tôi sáng nay vừa thấy bà di ghé thăm thì có bầu thế quái nào được đây?

Vừa định kéo anh xuống thông báo cho anh tin "vui" thì nghe anh có điện thoại. Phong móc điện thoại ra anh ấn nghe máy. Đang nói chuyện bình thường tự dưng tôi thấy anh cau mày. Tắt điện thoại, mặt anh có vẻ nghiêm trọng, anh nói với tôi:

- Út Nhân.... hư thai rồi.

Hư thai....Trời ơi sao thế được, sáng ra tôi còn thấy cô ấy đang đi dạo mà...Sao vậy.... sao lại như vậy được???

Thấy tôi sững sờ đến đứng hình, anh mới ôm lấy vai tôi xoa xoa như an ủi:

- Chuyện đã rồi... em đừng buồn.

Tìm tôi đập thình thịch, tôi ngơ ngác hỏi anh:

- Sao lại hư thai được, làm sao tự nhiên vậy được?

Phong cau mày, anh dứt tay vào túi quần, giọng anh thâm trầm lạnh lẽo:

- Là có người hại.

Có người hại sao, là ai, là ai mà độc ác quá vậy???

Bạn đang đọc truyện *Vợ Cậu Tư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19

Lúc tôi và Phong đến bệnh viện thì Út Nhân đã được chuyển ra phòng hồi sức. Trong bệnh viện đông đủ có cả ba chồng tôi. Ba má Út Nhân rầu rĩ khóc lên khóc xuống, còn Út Nhân thì thần thờ đờ đẫn. Tôi tìm Đạt, trên mặt cậu ta cũng không nén được đau buồn. Nói gì thì nói đây cũng là con cậu ấy, cậu ấy mà không buồn thì không phải là người rồi.

Phong không vào phòng bệnh, tôi thì vẫn vào thăm bình thường. Trên giường bệnh, Út Nhân mặt mày trắng bệch, ai hỏi gì cũng không trả lời trông thương vô cùng. Chị Hai Giàu cũng có ghé, hôm nay trông chị Hai thần sắc tinh táo hơn mọi khi. Nhìn chị Hai với Út Nhân tôi thoáng thở dài, chỉ mới mấy tháng thôi mà nhà chồng tôi mất đi mấy đứa nhỏ. Thật không biết nói làm sao....

Vì vào thăm cũng không nói được cái gì, tôi ngó ngó Út Nhân mấy cái nữa cũng lui thủ đi ra ngoài. Phong thấy tôi, anh kéo tôi ngồi xuống ghế, giọng anh trầm buồn:

- Em sao vậy?

Tôi ngồi thu lu:

- Em buồn cho Út Nhân quá, em ấy không nói năng gì.

- Ừ tâm lý bình thường là vậy mà... em cũng đừng nên nghĩ nhiều.

Tôi nhìn anh lại nhìn vào cửa phòng của Út Nhân.. hình như mấy đứa bé đều không có duyên với gia đình này. Thoáng chốc tôi thầm lo lắng cho bản thân mình, không biết sau này tôi có con...liệu tôi có bảo vệ được cho con của mình không???

Thấy tôi đâm chiêu, Phong vỗ vỗ nhẹ lên đỉnh đầu tôi, giọng anh an ủi:

- Sẽ không sao, con chúng ta sẽ không sao.

Tôi mím môi gật đầu, tôi hy vọng thật sự hy vọng Phong có thể bảo vệ tốt cho mẹ con tôi khỏi những âm mưu thâm độc của những con người mang mác "người thân".

Ngồi thêm một lát nữa tôi và Phong đi về trước vì ở lại cũng không làm cái gì được, Út Nhân cũng đã có Đạt và ba má cô ấy lo, ở lại chỉ tổ đông đúc mà thôi.

Chị Thẩm theo xe anh chị Hai về còn tôi về cùng Phong. Trên xe tôi cứ suy nghĩ miên man về việc cái bầu của Út Nhân, sao đang yên đang lành lại sảy thai được, thật sự kỳ lạ vô cùng.

Càng nghĩ càng thấy lo, tôi mới ngược lên hỏi Phong:

- Anh, bác sĩ nói sảy thai tự nhiên?

Phong gật đầu:

- Ủ. Út Nhân không té cũng không kiểm tra ra có gì khác thường. Bác sĩ nói là do thai yếu nên không giữ được.

Tôi nghe thấy có sự mù mờ, tôi nói:

- Vô lý, cô ấy khỏe cùi cùi vậy mà. Bình thường thai yếu là do mẹ cũng yếu còn Út Nhân cô ấy khỏe muốn vật được con trâu. Quá mức kỳ lạ rồi.

- Không có gì lạ đâu, từ đầu đã có người không muốn con Út Nhân được sinh ra rồi.

- Là ai, ai hả anh?

Phong cười nhạt, anh lắc đầu:

- Anh không biết rõ nhưng trong cái nhà này ngoài chị Hai có bầu có khả năng sinh đẻ an toàn ra, còn lại ai cũng không khả quan. Trừ khi gia tài này mất thì khi đó mới gọi là bình yên.

Tôi thoáng rung mình, ngày trước coi trong phim thấy anh em trong cùng một gia đình đấu đá nhau để giành gia tài cảm thấy sao mà mắc cười thiệt. Tôi luôn nghĩ chắc chỉ có trong phim thôi chứ ngoài đời thì làm gì có mấy chuyện như thế này chứ. Bây giờ thấy mình đang rơi vào hoàn cảnh chẳng khác gì trong phim ảnh mà buồn cười. Hóa ra con người ta có thể vì tiền vì tài sản mà bất chấp không từ thủ đoạn nào. Xã hội càng phát triển, con người càng tha hóa.

Tôi nghĩ tới nghĩ lui vẫn không đoán ra ai là người hại mẹ con Út Nhân nhưng nghĩ vẫn thì có, tôi hỏi Phong:

- Anh...có phải chị Thẩm không, trong chuyện này nếu Út Nhân không sinh con được thì lợi về chị ta nhiều nhất.

Phong cũng gằn như nghĩ vậy:

- Ủ chị Thẩm là nghi vấn cao nhất nhưng vẫn còn một người nữa cũng không kém. Em đoán xem...là ai?

Còn một người nữa sao??? Tôi nghĩ một hồi tự dưng thấy một nhân vật hiện lên trong đầu... có lẽ nào...

Tôi vừa nói vừa run:

- Có phải là... má không?

- Bingo.

Tôi sững sờ, Phong đoán có khả năng là do má chồng tôi hại Út Nhân? Quái, chuyện quái quỷ gì đang xảy ra đây... Con của Út Nhân là cháu nội ruột của má mà????

- Sao...sao lại là má được?

Tôi vừa nói vừa quay sang nhìn Phong, mỗi khi nghe anh nhắc đến má chồng thì gương mặt anh lại hiện lên một tầng lớp lạnh lẽo. Tôi không biết, thật sự không biết được rằng giữa anh và má chồng tôi là loại thù địch gì mà khiến anh thù bà ấy đến vậy? Hay chẳng lẽ.... là thù gì.ét mẹ??

Má ơi, trán tôi đổ hết mồ hôi hột rồi. Tôi đang lạc vào đầu đây, vào truyện Conan một tập à huhu.

Thấy tôi mặt mày biến sắc, Phong tự dưng cười, anh nói nhỏ:

- Em đừng sợ vì bây giờ chưa có gì để sợ đâu.

Trời mẹ ơi.... bót hủ nhau đi được không cha nội? Cái chuyện kinh thiên động địa vậy mà anh nói chưa có gì để sợ thì cái quái gì mới đáng sợ đây hả?

Tôi ôm ngực... tôi cần mua thuốc trợ tim à không không phải là mua thuốc ngủ, mua liều ngủ cực mạnh để mà khúc nào sợ quá thì tôi uống xong rồi ngủ

mẹ luôn cho rồi chứ thức chắc sống không đáng quá. Khiếp, cứ như đang coi phim trình thám 4D sống động

Phong đưa tôi về, trên xe anh cũng không có nói gì thêm về chuyện má chồng tôi. Mà anh không nói tôi cũng không hỏi, có thể bây giờ anh chưa thể nói được hoặc anh chưa muốn nói... Mà cũng không sao hết, mỗi người ai cũng cần có những bí mật riêng giữ kỹ trong lòng. Đợi đến một ngày nào đó tin yêu đủ trưởng thành thì chắc hẳn họ sẽ nói ra thôi. Tôi tin là vậy.

.....

Út Nhân nằm viện 1 tuần thì về lại nhà, lúc cô ấy về tôi có ra đón thấy tinh thần cô ấy đã phấn chấn vui vẻ hơn rất nhiều. Nhìn cô ấy như vậy tôi cũng thấy yên tâm trong lòng, chứ cô ấy mà suy sụp như chị Hai chắc tôi sẽ buồn lắm

Buổi chiều hôm ấy tôi lên thăm Út Nhân, lúc vào thấy Đạt đang ôm cô ấy. Có chút gượng gượng, tôi gõ cửa phòng, cười nói:

- À à chị vào được không?

Nghe tiếng tôi Đạt buông Út Nhân ra, mặt cô ấy có chút ửng đỏ, cô ấy nhìn tôi, nói:

- Chị Tư chị vào đi.

Út Đạt thấy tôi cậu ấy chỉ cười chứ cũng không có nói cái gì, lúc đi ngang qua tôi để đi ra ngoài, tôi thấy ánh mắt cậu ta nhìn tôi...cũng không khác mấy với trước kia, vẫn có nét gì đó lưu luyến bức rức không cam lòng.

Tôi khẽ thở dài trong lòng, chỉ mong Đạt sẽ mau mau yêu thương Út Nhân thật lòng.

Kéo cái ghế ngồi gần Út Nhân, tôi cười hỏi:

- Em khỏe chưa?

Út Nhân gật đầu, cô ấy vẫn còn hơi mệt:

- Em khỏe rồi chị Tư, ban đầu nghĩ buồn không chịu nổi nhưng cuối cùng rồi cũng thôi. Con cái nó chưa có duyên với em, em cũng không miễn cưỡng được.

Tôi gật đầu, cũng không biết nói mấy lời an ủi như thế nào cho phải:

- Ủ em nghĩ được như vậy là tốt rồi, chị chỉ sợ em buồn quá thôi. Đừng nghĩ nhiều nữa, chú Đạt chị thấy chú ấy lo cho em quá trời, đừng làm chú ấy buồn lòng.

Út Nhân cũng gật đầu, nghe nhắc đến Út Đạt tựa hồ cô ấy rất vui.

- Dạ anh Đạt anh ấy tốt với em lắm, mặc dù em biết anh ấy không có tình cảm nhiều với em nhưng mấy ngày qua em thấy anh ấy quan tâm cho em rất nhiều. Em ước sao em với anh Đạt được như chị với anh Tư thì tốt biết mấy.

Nghe nhắc đến tôi và Phong, tôi ngại ngùng, gãi gãi đầu, nói:

- Có đâu, chị với anh Phong cũng có ư ơu gì nhau.

Út Nhân khều khều tôi vài cái, cô ấy chọc ghẹo:

- Thôi thôi đừng giấu em nữa, em thấy hết anh chị rồi. Tình cảm thấy sợ luôn hà. Nhưng mà em hỏi nè, anh Tư anh có biết chị không phải là Hai Lài không?

Nghe Nhân nói, tôi giật mình có chút dao động:

- Ủ....anh ấy không biết.

- Trời vậy là chị phải cẩn thận nha nhưng mà em nghĩ chị nên nói cho anh Tư biết đi. Kéo sau này sinh phiền phức, em là em không có nói rồi đó chỉ sợ đề càng lâu sẽ càng nhiều người biết. Lúc đó mệt cho chị thôi.

Tôi tư duy thấy cũng lo lo trong lòng, Út Nhân nói cũng đúng, tôi chắc sẽ không bao giờ giấu được Phong cả đời, nhất định rồi cũng có ngày phải nói ra sự thật. Nhưng mà liệu khi nói ra rồi Phong có tha thứ cho tôi không... có còn yêu thương tôi như bây giờ nữa không? Tôi rất sợ... rất sợ cái tình cảm của anh dành cho tôi chỉ đơn giản vì tôi là Hai Lài. Còn nếu như biết tôi không phải là Lài, anh sẽ thu lại cái tình cảm cao quý đó.

Thấy tôi chắc rầu rĩ, Út Nhân quay ngược lại an ủi tôi:

- Chị Tư, chị đừng có lo. Em nói thiệt trước kia anh Đạt đâu có ư ơu gì em đâu, em biết anh thích cô nào trên thành phố á tên cũng giống y như tên của chị luôn. Nhưng mà rồi cũng có sao đâu, em vẫn lấy được anh ấy, vẫn danh chính ngôn thuận được làm vợ anh ấy. Không có gì mà chị phải lo hết, chỉ cần mình chân thành là được mà.

Tôi nhìn Út Nhân, nghe cô ấy nói mà có vài chuyện tôi không hiểu. Hóa ra cô ấy không biết Đạt từng thích tôi???

- Nhân, sao em biết chị không phải Hai Lài?

Út Nhân nghe tôi hỏi, cô ấy cười hề hề:

- Tưởng gì, có lần em gặp Hai Lài trên tỉnh. Chị ta thấy ghét, đẹp nhưng mà ngạo mạn, em biết chị ta lâu rồi. Hồi nghe nói Hai Lài gả về đây em còn lo cho nhà mình nữa kia, sau đi lên tỉnh gặp chị ấy mới cùng bạn đi du lịch về em mới thấy lạ. Em mới hỏi dò Đạt không ngờ anh cũng biết, anh dặn em không được nói chuyện chị không phải là Hai Lài cho ai nghe hết.

Nói đến đây cô ấy lại cười lớn tiếng:

- Mà vụ này mới mắc cười nè, lúc anh Đạt bắt em hứa không được nói chuyện của chị ra, em nghĩ trong đầu lâu lâu mới có dịp anh Đạt xin em cái gì nên em ép anh cưới em em mới im. Haha...chị thấy em con nít không nhưng mà cũng nhờ vậy mà tụi em thành vợ thành chồng luôn đó chị Tư. Nghĩ lại hết thấy là nhờ chị nên chị yên tâm em không bao giờ nói cho ai biết đâu. Mà nếu chuyện có lỡ ra em cũng sẽ đứng về phía chị.

Tôi nhìn Út Nhân, nghe cô ấy nói mà thấy nhẹ lòng một chút. Thì ra Đạt nói đúng, cậu ấy và Út Nhân lấy nhau chỉ vì Út Nhân có bầu chứ cũng không phải là vì tôi. Tính ra trong chuyện này Út Nhân cũng không biết được bao nhiêu. Mà nhìn cô ấy hiền lành thân thiện tôi lại mong cho Đạt mau mau có tình cảm với cô ấy chứ một cô gái tốt như vậy mà bỏ qua thì thiệt là phí phạm quá.

Nói chuyện với Út Nhân vài câu nữa tôi cũng đi về phòng. Giờ này còn xuống lo cơm nước chứ trễ nải má chồng tôi chửi chết, bà đạo này khó tính ra mặt.

.....

Mấy tuần sau.

Trong nhà chồng tôi dạo này cũng yên ắng, từ hôm sau việc Út Nhân sảy thai thì ba chồng tôi coi bộ hay sinh bệnh. Chắc ông lo lắng cho con nối dòng của dòng họ, nhà có 3 thằng con trai 3 đứa con dâu mà mãi chưa có mụn cháu nào. Tôi nghĩ thôi cũng thấy phiền giùm cho ba chồng.

Hôm nay là chủ nhật trong nhà không có ai đi làm, hiếm khi hôm nay được đông đủ cả nhà cùng ngồi ăn cơm chung. Đang ăn cơm, tôi ngồi bên cạnh nghe Phong lên tiếng, anh hỏi:

- Mẹ sao lâu quá con không có thấy dì Lệ về chơi?

Tôi ngước mắt nhìn anh...dì Lệ sao...dì Lệ là ai nhỉ?

Anh Ba Thành ngồi đối diện cũng lên tiếng:

- Ừ lâu quá anh cũng không thấy đi ấy liên lạc về, lúc nhỏ còn có giờ không nghe nhắc đến nữa.

Tôi nhìn anh Ba Thành xong cũng nhìn về phía má chồng tôi, không hiểu do tôi nhạy cảm hay thế nào mà tôi thấy má chồng tôi không được tự nhiên khi nghe nhắc đến người dì tên Lệ...

Má chồng tôi đặt chén cơm xuống, bà có chút ấp úng:

- Ờ dì Lệ mấy năm nay không nghe tin tức gì, má cũng không rõ nữa.

Ba chồng tôi cũng quan tâm, ông hỏi:

- Bà coi chi tiền cho thám tử thăm dò tin tức dì Lệ bên Mỹ đi, chứ em út trong nhà không, không quan tâm thì không đặt đâu.

Má chồng tôi gạt đầu, bà nói:

- Ừ ông, tôi biết rồi, tôi cũng trông tin con Lệ.

Quái, không hiểu sao tôi có cảm giác kỳ kỳ. Hết nhìn qua má chồng tôi lại nhìn lên Phong, hai con người này... một người đang lo lắng thì phải, còn một người... mẹ kiếp... cái mặt này là đang há hê chứ còn gì nữa.

Trong suốt bữa ăn còn lại tôi để ý thấy má chồng tôi ăn khá ít, ăn thêm mấy đĩa nữa bà liền đứng dậy về phòng nghỉ. Thấy thần sắc bà có vẻ không được vui vẻ mấy, tôi thầm hoài nghi giữa dì Lệ, Phong và bà có gì đó ản tình.

Ăn cơm xong tôi kéo Phong lên phòng, ấn anh ngồi xuống ghế, tôi cau mày dò xét, hỏi:

- Anh, dì Lệ là ai?

Phong cười nhạt:

- Em hỏi ngộ thì là đi Lệ chứ ai.

Tôi dùng dằng:

- Thì em biết là đi Lệ nhưng người đó là ai đó, là người như thế nào đó?

Tôi đang đứng chống nạnh, Phong đột nhiên kéo tay tôi, mắt đã tôi ngã nhào vào lòng anh. Anh lại khoái chí cười ha ha, anh nói:

- Muốn biết đi Lệ là ai không?

Tôi gật gật đầu, tôi muốn biết lắm rồi, tôi tò mò đến vật vã rồi đây.

- Muốn mà.

Phong véo mũi tôi, anh cười gian:

- Hôn anh một cái đi, anh nói.

Xời tưởng gì, hôn một cái chỉ là chuyện nhỏ. Tôi dứt khoát ôm mặt anh hôn một cái chụt lên má anh. Hôn xong, tôi quay ra hỏi:

- Được chưa, kể em nghe đi Lệ đi.

Phong gật gật đầu, anh há mồm thật to, mạnh mẽ nói:

- Đi Lệ chính là.....đi Lệ, không có cái gì khác hết.

Mẹ kiếp, tên cơ hội tên dở hơi cáng lộn. Tôi bực dọc đứng bật dậy cũng không quên cú một cái vào trán anh. Tôi hét:

- Anh giỡn vậy vui ghê ha.

Phong ngã người ra sau ghế, bộ dáng phong trần lãng tử, tôi thấy anh định mời thuốc nhưng không hiểu sao lại bỏ xuống. Nhắm mắt nghĩ dưỡng hồi lâu, anh mới nhàn nhạt nói:

- Đi Lệ.... là em gái ruột của bà ta.

Là em gái ruột của má chồng tôi sao???

- Đi ấy đâu rồi?

Phong mờ hai mắt, anh từ tốn trả lời:

- Anh không biết nhưng có khả năng là chết rồi.

Chết rồi sao? Nếu chết rồi vì sao má chồng tôi lại không biết? Và vì sao khi nghe nhắc đến đi Lệ má chồng tôi lại có biểu hiện rất kỳ cục???

Phong tự dưng đứng bật dậy, anh kéo kéo tay tôi:

- Đi đi theo anh, anh đưa em đi khám phá một vài thứ.

Thấy Phong có vẻ khẩn trương, tôi nhanh chóng thay một bộ quần áo sau đó len lén theo Phong xuống nhà. Anh cho xe chạy đến trước một cổng chùa rất to. Đứng đợi hơn tiếng đồng hồ, tôi thấy một chiếc xe quen quen chạy vào. Nhìn kỹ thì ra là xe của anh Tùng tài xế.

Đợi xe anh Tùng chạy vào trong, tôi với Phong mới đi gửi xe chỗ bên cạnh chùa sau đó len lén theo sau lưng má chồng tôi. Theo dõi một hồi mới biết hôm nay bà đến đây cúng vái. Bà cúng xong tầm nửa tiếng thì đi về. Bà về được một lúc tôi với Phong mới đi ra xem bà vừa cúng ai. Thì đúng như Phong dự đoán khi nãy, người trên bài vị tên là Thu Lệ em gái của má chồng tôi.

Xem ra, đi Lệ thật sự đã chết...nhưng vì sao em gái mình chết rồi mà má chồng tôi vẫn giấu???

Phong nhìn nhìn một lúc, anh mới kéo tay tôi, anh nói:

- Về thôi em.

Tôi gật gật đầu, cũng nên về thôi.

.....

Ngày hôm đó về tôi có hỏi Phong, anh cũng không nói gì nhiều. Anh nói đi Lệ là em gái má chồng tôi, anh nghi đi ta có liên quan đến vài chuyện. Anh

cũng nghỉ đi ta đã chết từ lâu nhưng không mấy quan tâm đến, hôm nay mới chính xác đi kiểm chứng.

Tôi biết Phong vẫn còn giấu tôi nhiều chuyện lắm nhưng cụ thể hơn là chuyện gì thì tôi không biết được. Nhưng nếu tôi đoán không lầm thì hết thảy tất cả mọi chuyện đều có liên quan đến mẹ ruột của anh. Và trong chuyện này nhất định còn rất nhiều ẩn tình.

.....

Tối hôm trước trong bữa cơm, Phong nói sáng sẽ có bạn về chơi, người này là đối tác làm ăn của công ty anh. Ba chồng tôi và anh Ba Thành không ý kiến gì, hai người coi như hoan nghênh nhưng lại bận đi làm không thể ở nhà tiếp đón được. Phong cũng có nói không cần đón đãi nồng hậu quá, đối tác của anh rất thân thiện.

Sáng hôm sau anh đi đón ông ta sớm, thực ra thì không phải đối tác làm ăn gì ráo trọi mà là một vị thầy rất cao tay. Phong nói anh muốn dẫn ông ta đến xem cái ao sen nên mới kêu ông ấy giả thành đối tác làm ăn muốn đến chơi nhà.

Tôi trong nhà nghe tiếng xe Phong về liền lật đật chạy nhanh ra đón. Bước xuống xe là một vị đàn ông tuổi tứ tuần gương mặt khá phúc hậu. Tôi thấy ông ta liền nhanh chân đi đến vui vẻ chào hỏi:

- Dạ con chào thầy.

Vị Thầy cười hiền lành:

- Đừng có kêu tôi là thầy, cô gái gọi tôi là chú Đức được rồi, như vậy cho thân thiện.

Tôi gật gật đầu, hỏi ông:

- Chú Đức có thấy mệt không, con có dọn phòng sẵn rồi, con đưa chú Đức vào nghỉ ngơi trước nha.

Chú Đức gật gật đầu, ông cũng không từ chối:

- Vậy cảm ơn cô gái, tôi đi đường xa cũng có chút hơi mệt rồi.

Phong cũng vừa cất xe xong, tôi và anh dẫn chú Đức vào trong nhà. Má chồng tôi với chị Thẩm cũng có ra chào hỏi. Chú Đức thấy má chồng tôi, ông có nhìn kỹ hồi lâu nhưng cũng không có hỏi cái gì. Mà má chồng tôi chắc tưởng ông ấy nhìn là có ý đồ gì xấu nên thái độ không mấy vui vẻ gì. Tôi thoáng nghĩ, má chồng tôi coi vậy mà tự tin ghê, từng ấy tuổi mà cứ như còn son trẻ vậy không bằng.

Suốt buổi trưa Phong cùng chú Đức trong phòng nói chuyện, tôi đem bánh nước với trái cây vào cho hai người xong cũng đi ra chứ không có ở lại nghe ngóng. Đến đầu giờ chiều, anh có lên phòng tìm tôi, anh hỏi tôi ra vườn đi dạo không. Tính tôi thì tò mò nên nghe anh hỏi là gật đầu đi luôn không suy nghĩ gì thêm.

Phong dắt chú Đức đi dạo vài vòng, cuối cùng là đi ra cái ao sen. Đang nói chuyện rôm rả tự dưng tôi thấy chú Đức im lặng, ông nhìn chăm chăm vào mặt ao. Lát sau ông nói, giọng ông rất nặng nề:

- Dưới ao này có hai vong nữ không lên được.

Tôi giật mình, sợ quá ôm li tay của Phong. Phong thì bình tĩnh hơn tôi, anh hỏi:

- Tại sao lên không được vậy chú Đức?

Chú Đức lắc lắc đầu, giọng ông chậm rì rì:

- Bị trấn yểm, là người nhà.

- Chú, có phải người con cần tìm không?

Chú Đức lại lắc đầu lần nữa, lần này ông có chút bất đắc dĩ:

- Tôi không biết được, không nhìn ra rõ. Nhưng chắc chắn với cậu dưới cái ao này có xác một người. Bây giờ khai quật lên có thể sẽ thấy được.

Tôi run lấy bầy, ôi mẹ ơi, sợ chết đi mất. Nói như vậy đích xác hôm bữa tôi rơi xuống ao là bị ma kéo dơ rồi... huhu...tè ra quần mất mẹ ơi!!!

- Chú...chú...con từng bị rớt xuống đây...từng bị kéo...

Chú Đức nhìn tôi, ông ta nheo mắt hỏi:

- Bị kéo làm sao, cô gái kể tôi nghe coi.

Tôi hít một hơi, kể từ từ lại chuyện hôm bữa.

- Con bị rớt xuống ao này, ban đầu có người ở dưới kéo con xuống tới đáy ao luôn nhưng may mắn sao con được ai đó không biết nữa đẩy con lên. Kể lại mà nổi da gà, người ở dưới còn nói là "đổi mạng cho tao".

Chú Đức nghe đến đây thì gật gù, ông ngồi sát xuống mép ao. Ông lấy trong túi ra cái gì đó tôi không thấy rõ rồi quay lại nói với tôi và Phong:

- Canh chừng một chút, tôi làm chút việc.

Tôi với Phong gật đầu, hai người chia ra canh chừng. Tầm hơn mười phút sau chú Đức kêu xong rồi, tôi với Phong mới quay lại. Tôi nhìn chú Đức thấy trên trán ông ấy mồ hôi nhễ nhại, cả người cũng trở nên mệt mỏi. Ông nói với Phong:

- Chuyện cậu nhờ tôi chắc chắn sẽ giúp, chỉ là người trên cái ao này thuộc dạng rất cao tay mà e là ông ta cũng không còn sống trên đời này nữa rồi. Muốn đề cho hai vong này đi đầu thai e ra vẫn chưa được. Thuật này cũng ác quá, vong từ hiền lành thành vong hung ác mà người ác độc lại sống được đến giờ này. Tôi đây cũng thấy bất bình thay.

- Chú Đức, giúp người dưới ao này cần bao lâu?

Chú Đức dùng khăn tay lau mồ hôi, ông từ tốn nói:

- Tôi không biết được, sau khi về tôi sẽ đi tìm ông anh cùng nghiên cứu. Loại yểm này chỉ có thầy yểm mới có thể giải được, mà một khi giải được cũng đồng thời khiến người yểm lâm bệnh, nếu đức phần không tốt có thể sẽ chết bất đắc kỳ tử không kịp trần trối. Tôi cũng phục người nhận làm thuật này, chắc hẳn là được cho rất nhiều tiền mới dám đánh đổi như vậy.

Tôi càng nghe càng sợ, người sống hại người sống đã đau đầu rồi đừng nói chỉ là người sống còn muốn hại người đã chết. Mẹ ơi nổi hết gai ốc lên rồi, ai cứu cứu tôi khỏi thế giới đáng sợ này đi...

Trời tối xuống, tôi với Phong đưa chú Đức vào nhà. Vừa đi ra được vài bước lại thấy mụ vú Huệ đi đùng đùng ra. Thấy bọn tôi, bà cười giả là nói:

- Trời sắp tối rồi mà cậu mợ còn đưa khách ra ao sen, muối không luôn đó cậu mợ.

Chú Đức đứng ngang hàng cùng với tôi, tôi thấy ông ấy đang tập trung quan sát mụ vú. Thấy bà vú cứ nhìn nhìn, tôi mới nói:

- Vú đâu có muối gì đâu, ao sen mát rượi hà.

Vú Huệ nghe tôi nói liền ngó ngó ra ao sen, bà có vẻ lo lắng, nói:

- Dạ mùa này mưa gió coi chừng có rắn độc, cậu mợ hạn chế ra ao sen đi coi chừng rắn cắn là chạy độc chết đó.

Chú Đức lúc này mới lên tiếng hỏi:

- Trong vườn này cũng có rắn độc hà chị?

Vú Huệ nghe tiếng chú Đức hỏi, bà cười cười trả lời:

- Cũng có, có gì không ông anh?

- À không có gì tôi hỏi cho biết vậy mà.

Nói rồi chú Đức quay sang vợ chồng tôi, ông cười nói:

- Cậu Phong trời cũng tối rồi, cậu coi đưa tôi ra bến xe tôi về lại thành phố còn có việc. Đi mấy bữa rồi bỏ công ty không ai coi là không được.

Phong nghe chú Đức nói anh thoáng gật đầu, bỏ qua bà vú một bên, bọn tôi đưa chú Đức vào trong nhà sắp xếp đồ đạc chuẩn bị ra về.

Lúc đi vào trong, tôi có len lén nhìn ra sau, mụ vú vẫn đứng tòng ngòng nhìn ra ao sen. Mỗi lần thấy bà ta nhìn ra ao sen, ánh mắt của bà ta lại kỳ kỳ. Vừa thấy được sự sợ hãi, vừa thấy được sự lo âu. Xem ra mụ vú Huệ cũng rất có vấn đề.

Tối hôm đó tôi cũng theo Phong đưa chú Đức ra bến xe, lúc tiễn ông lên xe, ông có nói với tôi và Phong:

- Mảnh đất gia đình cậu đang ở long trạch rất tốt nhưng về phần âm thì... tôi phải nói thật là kinh hoàng. Người dưới ao sen không lên được nên sinh ra giận dữ may mà có cái kìm lại được. Tôi sẽ cố gắng giúp đỡ cậu hết mình khi nào tìm được cách hóa giải tôi sẽ tìm cậu ngay.

Phong gật đầu, tôi thấy anh thập phần tin tưởng:

- Dạ con hiểu rồi chú Đức.

Chú Đức gật đầu, ông định quay ra xe thì như sực nhớ đến gì đó anh quay lại cười nói:

- Phúc khí của cô cậu rất tốt, có thể gian truân nhưng về sau sẽ viên mãn. Tôi có cái này tặng cho cô cậu, đây cũng không phải bùa ngải gì mà chỉ là bùa

hiền bùa bình an. Tôi nhận thấy đường con cái cô cậu rất khó nên muốn giúp một chút. Đây, cô cậu mỗi người một cái, về sở vào đây chuyển mà đeo.

Tôi và Phong nhận lấy từ tay chú Đức, là hai hạt châu trong suốt cỡ nhỏ hơn viên bi được quấn trong cái túi vải màu đỏ sậm. Không biết thế nào chứ tôi cảm thấy rất đẹp mắt, liền cảm ơn chú Đức liên tục.

- Dạ con cảm ơn chú.

Chú Đức cười hiền, ông dặn thêm:

- Chưa có bầu thì mỗi người một viên, có bầu rồi thì nhường lại cho cô đây đeo. Tôi cũng nói trước cái này cho để hộ thân thôi chứ không phải đeo vào là có con được liền. Con cái là lộc trời cho, số mạng tôi không can thiệp vào được.

Tôi và Phong đều gật đầu, chú Đức cũng coi nhu yên tâm, ông lên xe chiếc xe từ từ lăn bánh.

Đợi chú Đức đi rồi, Phong mới nắm lấy tay tôi, anh nói:

- Về thôi em.

Tôi gật đầu, tay nắm chặt hai hạt châu mà chú Đức cho. Chỉ mong mọi thứ được như lời chú Đức nói, bọn tôi sẽ viên mãn... mãi mãi viên mãn...

Trong màn đêm càng ngày càng đen, mưa giông bắt đầu nổi lên, dưới ao sen cũng nổi lên một trận cuồng phong thịnh nộ dữ dội...

Bạn đang đọc truyện *Vợ Cậu Tư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20

Rằm tháng Tám hằng năm nhà chồng tôi có giỗ lớn, bà con dòng họ khắp nơi đổ về ăn giỗ. Tờ mờ 4 giờ sáng, má chồng tôi đã giục đám con dâu dậy sớm phụ đi chợ. Lúc tôi dậy đã gần 4 giờ rưỡi, dưới bếp đông đúc một nhà. Thấy tôi xuống mấy người súm lại gọi một tiếng "Mợ Tư" mà làm tôi hết hồn. Eo, vinh hạnh dữ thân, đây là đãi ngộ của Mợ Tư sao?!

Út Nhân xuống sau tôi, lúc cô ấy xuống mọi người cũng gọi một tiếng "Mợ Năm" mà trái lại với tôi, Út Nhân đáng vẻ ung dung cao quý ngời ngời. Mà thiệt ra thì cũng đúng, Út Nhân với chị Thắm xuất thân coi như danh gia rồi. Chỉ mỗi mình tôi là nhà tranh vách lá hỏi sao không khác biệt cho được. Khổ.

Thấy tôi đứng lớ ngớ, má chồng tôi vỗ vai tôi cái "bộp", bà cau mày nói:

- Lại... đứng đần ra gì kỳ vậy con, coi ra phụ mọi người đi.

Tôi "dạ" một tiếng sau đó cũng nhanh chóng hòa nhập vào chỗ người "họ hàng", mà thiệt thì cũng không có gì làm, má chồng tôi chỉ là ra oai một chút chứ bao nhiêu việc mọi người làm hết rồi, tôi không biết phải làm cái gì luôn.

Chị Thắm là dâu lớn, chị quen biết nhiều người nên nói chuyện cũng rôm rả, tôi với Út Nhân có biết gì ai đâu nên hai đứa đứng nhìn nhau rồi cười hề hề cho có chuyện mần.

Trời sáng mọi người trong nhà cũng luôn tay luôn chân, tôi vì không rành nấu nướng nên chạy lên nhà trên theo Phong làm mấy việc vặt. Ngó tới ngó lui mấy bận từ sáng tới giờ không thấy anh Ba Thành, tôi mới hỏi Phong:

- Anh Ba đâu rồi anh sao sáng giờ em không thấy?

Phong đang sắp mấy cái bánh vào mâm cúng, anh trả lời:

- Anh không biết, hình như đêm qua anh Thành cũng không có về. Ba đang cần nhân từ sáng tới giờ, anh với Út Đạt cũng vì vậy mà bị rầy từ sáng.

Tôi gật gù:

- Vậy ra mấy anh em anh vẫn còn sợ ba quá hen.

Phong quay sang nhìn tôi, anh cười cười:

- Cũng tùy trường hợp chứ như hôm nay giỗ quai lớn trong năm mà thiếu mặt thì không bị chửi cũng lạ.

Tôi ra về hiểu biết:

- Ô vậy à?

Phong lờ mờ nguyệt, anh véo véo mũi tôi rồi thì thầm bên tai:

- Ý em là gì đừng tưởng anh không biết....thấy em khó ưa như vậy chắc chắn tới nay phải để em biết mùi lợi hại là người như thế nào...

Tôi nghe anh nói mà mặt đỏ tía tai, quái nhà anh suốt ngày chỉ nghĩ đến mấy chuyện ân ái.

Thấy tôi đỏ mặt, Phong cười rộ rỡ xách túi bánh đi chỗ khác không thèm ngó tới tôi cái nào. Mẹ...người gì đâu chỉ biết chọc ghẹo tôi là giỏi.

Tôi liếc ngang liếc dọc Phong mấy bận, đang định đi xuống nhà sau thì nghe giọng chị Thắm từ sau đi đến lãnh lót:

- Ui chu choa vợ chồng chú Tư với em dâu cứ như bò bịch vậy đó đa. Khéo ai nhìn vô tường hai người mới quên luôn đó hen.

Tôi nghe tiếng chị Thắm nói mà thấy muốn làm mết, công nhận chị Thắm đã xấu tính xấu nết mà còn được cái ngày càng vô duyên. Vợ chồng người ta không vui vẻ như vậy chẳng lẽ để giống như vợ chồng chị, cơm không lành canh không ngọt hay sao. Kỳ cục.

Tôi cười cười, nhún nhát trả lời:

- Dạ còn trẻ thì phải vậy chứ chị Thắm, chứ vợ chồng mà từ sáng tới tối không nói với nhau câu nào thì sống sao đặng.

Chị Thắm nhìn tôi, tôi biết chị ta hiểu ý tôi nói, tôi thấy chị coi bộ tức lắm nhưng không nói ngay lại được. Chị bung ầm trà đặt xuống bàn giữa, chị cười nói:

- Ủ thì vợ chồng nên vậy nhưng mà lớn rồi dè chừng chút chứ cứ cả rồn vậy cũng đâu hay ho gì đâu em. Trong nhà mình biết không sao chứ để người ngoài người ta ngó vô người ta không biết người ta cười cho thói đầu.

Tôi khinh bỉ trong lòng mấy bận, cái này đúng nghĩa trâu buộc ghét trâu ăn nè. Thấy vợ chồng người ta vui vẻ hòa thuận cái ganh tỵ gang ghét. Thiệt đúng là xã hội muôn hình muôn vẻ con người.

Tôi định lên tiếng bật lại thì nghe tiếng Phong trầm trầm uy nghiêm.

- Có cái chi mà cười hả chị Ba, vợ chồng tôi đó giờ vậy ai cười kêu ra đây gặp tôi. Chuyện nhà mình lo chưa hết đi tọc mạch chuyện người khác làm gì, có làm mình hạnh phúc hơn không. Nghe chị Ba nói công nhận thấy mắc cười, công nhận miệng thiên hạ miệng heo miệng bò cái gì nói cũng được.

Trời ơi, anh ơi anh nói hay quá!!!

Nghe Phong bật lại chị Thắm mấy cái mà tôi hả dạ ghê gớm. Đó, muốn trị mụ Thắm là phải nói cỡ đó mới vừa với chị ta.

Chị Thắm giận tái mặt mũi nhưng không có nói lại Phong. Ở nhà này chị Thắm ngang ngược với đám đàn bà tụi tôi được chứ đụng đến Phong hay Đạt gì cũng không có được nên mặc dù biết Phong nói thẳng chị Thắm chứ chị Thắm cũng đâu dám nói câu nào.

Tôi cười thầm trong lòng, nhìn nhìn về phía Phong rồi len lén giơ ngón cái lên biểu hiện thái độ hài lòng. Phong gật gật đầu, ý anh bảo "yên tâm, tin ở anh" haha thích quá đi mất ông chồng này.

Gần 10 giờ anh Ba Thành mới về, lúc anh về ba chồng tôi mặt nặng mày nhẹ nhưng cũng không trách nhiều. Chị Thắm thì tưởng chừng vui khi thấy chồng về, ai dè anh Ba Thành về dẫn theo một cô trẻ măng lại còn đẹp gái nữa. Nghe anh Ba giới thiệu cô này là đối tác làm ăn, đang đi bàn việc cho công ty sản phẩm Ba mới về nhà đặng biết nhà tạo thêm mối quan hệ.

Mà hình như là đối tác làm ăn thiệt, tôi thấy ba chồng tôi tiếp đón cũng nồng hậu lắm, e là không phải bậy bạ gì.

Thấp nhang xong xuôi đội nhang tàn, ba chồng tôi thông báo nhập tiệc. Khách khứa đông lắm vì là giỗ lớn trong năm mà. Tôi với Út Nhân cũng không có ngồi bàn ăn mà đi tiếp đãi phụ má chồng tôi. Mấy dịp giỗ đám này má Vũ không có ra mà hôm nay bà cũng đi đâu không có ở nhà.

Tầm quá trưa, tôi thấy chị Thắm mặt mày xanh lè đi đi lại lại. Không biết có vụ gì, đang định đi lại hỏi thì thấy chị Thắm ngoắc ngoắc tay biểu tôi lại. Tôi mới đi lại chỗ chị Thắm, hỏi nhỏ:

- Có chuyện gì hả chị?

Đúng lúc Út Nhân cũng đi đến, chị Thắm kéo tay Út Nhân lại luôn. Kéo bọn tôi lại, chị nói nhỏ vào tai:

- Anh Ba đang hú hí với con nhỏ tóc vàng khi nãy, hai đứa đi theo chị, có gì ngăn chị lại chứ không chị sợ chị làm liều.

Tôi cảm nhận được chị Thắm vừa nói vừa run, tự dưng thấy cũng thương cho chị. Gì thì gì chứ anh Ba làm vậy là bậy bạ quá rồi còn gì.

Tôi ngước mắt lên nhìn Út Nhân, Út Nhân cũng nhìn tôi. Thấy hai bọn tôi nhìn nhau, chị Thắm chắc bực, buông tụi tôi ra, chị nói:

- Nếu hai em sợ thì để chị đi một mình chứ chồng con vậy chị ham không nổi nữa.

Tôi nghĩ nghĩ để chị đi một mình lỡ mà có chuyện gì thì tôi cũng bị liên lụy. Mà quan trọng hơn là sợ chị Thắm giận quá làm chuyện bậy bạ thì chết nữa. Thấy chị sắp đi thiệt, tôi kéo tay chị, nói:

- Để em đi chung, cái gì cũng từ từ bình tĩnh nha chị Thắm.

Chắc thấy tôi chịu đi, Út Nhân cũng gạt đầu, cô ấy nói theo:

- Chị Tư nói phải, mình mà bậy bạ là thiệt mình. Giờ họ đang ở đây thì chị coi như trên một nước rồi đừng có làm liều nha chị Ba.

Chị Thắm gạt đầu, nói rồi ba chị em kéo nhau ra sau vườn đi "bắt ghen" tại trận.

Chị Thắm đi trước tôi với Út Nhân đi theo sau, lúc ra đến vườn sau cây đào gần xích đu tôi thấy anh Ba với cô gái hồi nãy đang đứng đó, có điều chỉ là đứng chung thôi chứ không thấy làm chuyện gì thân mật.

Tôi thấy chị Thắm mặt xanh hết rồi, tôi kéo tay chị, nói nhỏ:

- Chị Thắm từ từ, em thấy không có giống đang hú hí.

Chị Thắm nghe tôi nói thì gạt gồng:

- Không giống cái gì, không phải chồng em nên em không thấy giống là phải rồi.

Út Nhân cũng lên tiếng:

- Thiệt mà chị Ba, em thấy giống nói chuyện hơn là hú hí. Anh Ba còn đứng chừa khoảng cách ra luôn kia.

Một mình tôi nói thì chắc không thuyết phục nhưng bây giờ thêm Út Nhân nữa chắc là ổn được chút. Ba bọn tôi đứng núp sau cây xoài, đứng đây là quan sát được hết chỗ đằng anh Ba Thành. Đứng hồi lâu cũng không thấy gì khác đang định khuyên chị Thắm đi vô thì tự dưng anh Ba nhào đến chỗ cô gái kia, hai người ôm nhau cứng ngắt. Trời mẹ ơi, chị Thắm bung chạy đến chỗ anh Ba Thành...nhưng mà... anh Ba là bị vấp rễ cây mà... thôi không xong rồi... không xong rồi.

Thấy chị Thắm bung chạy, tôi hét lên cũng chạy theo chị:

- Chị Thắm đừng làm bậy....

"Bốp bốp bốp", tôi thấy chị Thắm kéo cô gái kia ra, chị vung tay tát ba bốn cái vào mặt cô gái kia. Chị đánh nhanh đến nỗi mà anh Ba Thành cũng can không kịp. Lúc tôi với Út Nhân chạy đến thì mặt cô gái kia in mấy dấu tay đỏ lôm.

Anh Ba Thành giận tím mặt, anh đỡ lấy cô gái kia, hỏi han:

- Cô có sao không, có đau không?

Chị Thắm thấy anh Ba Thành quan tâm cô gái kia chị càng điên tiết. Chị nắm kéo tay cô gái tóc vàng kia lại, tôi không biết chị muốn làm gì nên định ôm chị lại trước. Không hiểu xui xẻo kiểu gì tôi lại vấp rễ cây mà khi nãy anh Ba Thành vấp, thành ra tôi nhào lên trước chị Thắm cũng thuận theo đà mà đổ dôn về phía trước đè cô gái kia dưới đất khiến cô kia la oai oái.

Sấn dip hay sao mà chị Thắm thuận tay ngồi luôn trên người cô gái kia vừa đánh vừa tát liên tục mấy cái liền. Tôi đứng nhìn mà phát hoảng, anh Ba Thành cũng hét lên:

- Thắm em điên rồi, em buông ra, buông ra chưa?

Tôi với Út Nhân cũng nhào vô can chị ra nhưng mà công nhận chị Thắm tự dưng mạnh ghê gớm, cả tôi cả Út Nhân đều làm không lại chị. Tôi lôi tay chị Thắm ra còn bị chị quơ quàng trúng tùm lum. Phải một lát sau anh Ba Thành lôi chị đứng dậy, chị Thắm mới hết hung hăng đánh người.

Kéo chị lên được, anh Ba Thành rình chị lên rồi thả xuống, anh ngăn không cho chị đánh cô gái kia nữa. Còn tôi với Út Nhân thì lúi húi đỡ cô gái kia dậy, ôi mẹ ơi mình mấy cô ta dơ hèm, mặt mũi sưng đỏ, trên mặt còn vương máu chứ không chơi.

Tôi đỡ cô gái kia dậy, tôi phui phui cát đất trên người cô ta, vừa phui vừa hỏi:

- Cô có sao không, có sao không?

Cô gái kia coi bộ giận dữ lắm nhưng chưa nói được câu nào đã nghe tiếng chị Thắm oang oang.

- Con quỷ cái, mày dám hú hí với chồng tao, tao đánh chết cha mày. Đồ con đi.

- Đù rồi, em im đi.

Tiếng anh Ba Thành quát lớn, tôi quay sang thấy anh Ba đang rất giận. Anh ghì lấy tay chị Thắm, mặt mày anh giận dưng dưng.

- Anh kêu tôi im cái gì, con quỷ kia mà đôi tác làm ăn cái gì cái ngữ này. Là anh đem cô ta về đặt thế chỗ tôi phải không, anh nói đi, phải không?

- Em im đi, em bớt ăn nói linh tinh lại đi.

- Tôi không ăn nói linh tinh, người dễ tiện người sống chó với tôi là anh. Đồ cầm thú, đồ khốn nạn.

"Bốp", một cái tát vang dội. Lúc tôi quay sang chị Thắm đã bị anh Ba Thành đánh. Trong nhà lúc này mọi người cũng nghe ồn ào mà chạy ra, còn chị Thắm trên mặt đã ửng đỏ một mảng. Tôi nhìn chị, thấy chị trừng hai mắt lên nhìn anh Ba, trong mắt chị tôi thấy có sự tủi hờn đau khổ uất nghẹn....ây vậy mà chị lại không rơi một giọt nước mắt nào.

Tôi khi đó chỉ biết đau lòng thay cho chị, có thể do tôi cũng cùng phận đàn bà nên có thể cảm nhận được nỗi đau của chị. Tôi không đồng tình tất cả với chị nhưng đâu đó tôi có thể hiểu được chị một phần...

Ba chồng tôi trong nhà chạy ra thấy cảnh này liền tức giận dưng dưng. Ông quát kêu hết mọi người vào trong nhà còn cô gái kia cũng vì bị đánh oan mà la hét một hồi xong cũng đi về.

Thiệt ra thì cô gái kia chính xác là đôi tác làm ăn, giữa cô ta với anh Ba Thành có gì đó không thì tôi không biết. Nhưng sau khi bị đánh thì hợp đồng cũng bị mất mà cô gái kia còn nói sẽ đâm đơn kiện công ty về tội hành hung người. Khỏi nói cũng biết ba chồng tôi giận cỡ nào rồi. Khách khứa trong nhà cũng về sớm, người cuối cùng ra khỏi cổng ông liền kêu nguyên đám vô trong phòng khách đặt "hỏi tội".

Ba chồng tôi ngồi ở ghế trên với má chồng tôi còn chị Thắm thì đứng ở giữa. Ba chồng tôi mặt mày giận tím tái, ông quát lớn:

- Con Thắm mày làm ra cái chuyện này mày có thấy xấu hổ không?

Chị Thắm im lặng, anh Ba Thành cũng im lặng.

Không nghe được tiếng trả lời, ba chồng tôi tức giận đập bàn. Ông hét:

- Mày...coi như mày giận quá mất khôn đi, đành rằng tát người ta một hai cái coi như cũng nhẹ, mắc mớ gì mày dè con người ta xuống đánh kiểu đó thì còn gì cứu chữa được nữa. Mày nói ba nghe coi là tại sao?

Chị Thắm nghe ba chồng tôi hỏi, chị tự dưng quay sang nhìn tôi, ánh mắt chị như kiểu thù địch với tôi từ đầu đầu. Chị chỉ thẳng vào tôi, giọng chị hùng hồn:

- Là con Lài nó xô con.

Tôi nghe chị nói mà giật mình, tôi xô chị Thắm khi nào... là do tôi bị ngã mà.

Thấy tôi định giải thích, chị Thắm nói thêm chị vừa nói vừa khóc:

- Ba má, con định đánh vài cái thôi là em dâu xui con đánh nữa.... con...giận quá...nên mới ra nông nổi như vậy chứ con

Tôi há hốc mồm, tôi xui chị Thắm khi nào chứ, cái gì mà tào lao vậy nè.

Thấy bị oan, tôi đứng lên nói:

- Em xui chị khi nào?

Chị Thắm vênh váo:

- Em không có ý xui chị thì em đi theo chị làm gì, rồi phải là do em mà chị mới té lên người cô kia không?

Mẹ kiếp, khi nãy còn thấy thương không lẽ bây giờ tôi phi lại tôi đá cho mấy cước bất tỉnh luôn chứ, cái con mụ Thắm lão này.

- Chị nói cái gì kỳ cục vậy chị Thắm, em công nhận em định kéo chị lại thì bị té nên kéo chị té theo. Mà giờ có té lên người cô kia đi chẳng nữa thì cũng là do chị đánh người ta chứ em xui chị khi nào. Ban đầu em còn khuyên chị cái gì cũng từ từ mà chị nói cái gì kỳ cục quá vậy chị Thắm?

Thấy tôi với chị Thắm cãi qua cãi lại, má chồng tôi bực, bà kêu Út Nhân đến hỏi.

- Út Nhân lúc đó con cũng có đi theo, con nói đi là sao?

Tôi nhìn Út Nhân mà chị Thắm cũng nhìn Út Nhân còn Út Nhân chắc đang suy nghĩ. Một lúc sau tôi mới nghe tiếng Út Nhân nói:

- Là chị Thắm muốn kéo đi đánh ghen, con với chị Tư không có biết gì hết đó.

Tôi thở phà mấy hơi cũng tăng thêm phần tin tưởng với Út Nhân còn chị Thắm thì mặt mày nhăn nhó. Ba chồng tôi giận lắm, ông quát lớn:

- Riết rồi coi hết được, con Thắm coi ở được thì ở không ở được nữa giải tán đi. Tao không chấp nhận loại con dâu thiếu hiểu biết như này.

Nghe ba chồng tôi nói mà tôi cũng sợ, tôi biết ông giận nhưng không nghĩ ông giận đến mức muốn từ con dâu. Lần này coi bộ không yên rồi.

Anh Ba Thành im lặng nãy giờ, giờ mới lên tiếng:

- Ba chuyện cùng lỗ rồi, ba bỏ qua cho Thắm đi.

Nghe anh Ba tôi xin, ba chồng tôi coi như cũng dịu đi đôi chút, ông không nói gì nhiều chỉ trách thêm vài câu nữa rồi cũng thôi. Chuyện trước mắt là lo cái hợp đồng kia sau nữa là lo cho cô gái kia kéo cô ta đi kiện thì mệt mỏi.

.....

Sau chuyện ngày hôm đó tôi với chị Thắm cũng không thường nói chuyện, ngày hôm đó chị đổ oan cho tôi chính chị biết nhưng do việc không thành nên chắc chị ta thấy không vui. Còn tôi, tôi cũng không muốn quen thân gì với chị ta nữa, con người mưu mô như vậy quen thân chỉ tổ hại mình. May là hôm đó có Út Nhân nếu không cũng không biết làm sao. Mấy cái chuyện này không phải nói là giải thích được, dù tôi có đúng nhưng chị Thắm khẳng khẳng là tôi hại thì dù có được xử thắng thì trong lòng mọi người cũng để lại ấn tượng không tốt về tôi. Mà như thế thì cũng không hay ho gì.

Mấy ngày sau ba chồng tôi kêu chị Thắm với Út Nhân theo má chồng tôi về nhà từ đường dọn dẹp hai bữa, tôi thì được ở nhà. Chắc do ba chồng tôi sợ tôi với chị Thắm lại gây chuyện nên mới không cho tôi đi chung quá. Mà thôi như vậy cũng hay, được ở nhà không có má chồng không có chị Thắm coi ra cũng khỏe.

.....

Sáng sớm tôi xuống nhà bếp phụ làm bữa sáng, thấy Thu Cúc với bé Li đang làm đồ ăn. Tôi mới đi lại ngồi xuống, hỏi:

- Nay nấu món gì vậy Thu Cúc?

Thu Cúc đang rửa thịt heo, nghe tôi hỏi nhưng mà cô ta cũng không trả lời. Phải nghe tôi hỏi đến lần thứ 2 thứ 3 mới nghe Thu Cúc miễn cưỡng nói.

- Nấu com như bình thường mà mợ.

Nói rồi Thu Cúc đứng dậy, cô ta còn cố tình vẩy vẩy rõ thịt khiến nước thịt văng tung tóe lên người tôi. Tôi thoáng đờ mấy giây không hiểu được cô ta là bị cái gì... Tôi có làm gì cô ta đâu chứ, sao mà thái độ gì kỳ cục vậy?

Bé Li cũng ngồi nhìn thấy từ đầu đến cuối, tôi mới ngơ ngác quay ra hỏi bé Li.

- Sáng sớm... bộ có chuyện gì hả Li?

Bé Li lắc lắc đầu, con bé cũng ngơ ngác ngác:

- Đầu có gì đâu mợ, sáng nói chuyện với con bình thường mà, đâu có ai la rầy gì chị Cúc đâu.

Quái lạ, Thu Cúc hôm nay bị làm sao vậy chứ??

.....

Sau cái hôm hẳn học với tôi thì hôm sau Thu Cúc cũng quay về bình thường cứ như không hề có chuyện gì xảy ra. Mà nếu như cô ấy đã như thế thì tôi cũng không bắt bẻ làm gì, con người mà ai không có lúc này lúc kia chứ.

Chị Thắm, Út Nhân với má chồng tôi cũng đi về, trong nhà lại đông đúc đông đủ. Sau hôm mấy người đó đi về tôi mới nghe nói là chị Thắm với Út Nhân gây nhau suýt đánh nhau còn nguyên nhân thì sao tôi cũng không biết mà cũng không nghe Út Nhân nói đến.

Phong đạo này cũng bận lắm, sáng đi sớm đến tối lại về muộn. Út Đạt cũng chuyển qua công ty Phong làm, nghe đâu cậu ấy gây nhau với anh Ba Thành nên không muốn làm chung nữa. Nghe ra thì cũng gây nhau om sòm dữ lắm... thiệt đâu phải có nhiều con trai là sướng, nội mà giải quyết tranh chấp riết cũng thấy phát mệt.

.....

Hôm nay là chủ nhật, Phong nói có việc cần bàn với đối tác làm ăn nên đi từ sớm. Mà thường công việc của anh tôi rất ít khi quan tâm đến nên anh nói đi làm thì là đi làm tôi cũng không hỏi thêm làm gì.

Đang ngồi nhặt rau tôi mới nghe tiếng Út Nhân, cô ấy ngồi cạnh tôi, vui vẻ nói:

- Chị Tư đi lên thị xã không?

Tôi cười cười, quay lại hỏi cô ấy:

- Đi lên thị xã làm gì?

- Thì lâu lâu đi chơi với lại em muốn mua chút đồ, ba má hôm nay đi ăn giỗ, chị em mình cũng đánh lẻ đi riêng đi.

Tôi nghĩ nghĩ, hỏi:

- Chú Đạt đâu, sao em không rủ chú ấy đi chung cho vui.

Út Nhân nghe tôi nhắc đến Út Đạt, mặt cô ấy tự dưng buồn buồn, giọng cũng lạc đi hẳn:

- Anh ấy đi chơi với bạn rồi, không ai đi chung với em nên mới rủ chị nè. Chị Tư đi đi mà chị.

Thấy điệu bộ của Út Nhân như vậy chắc là hai vợ chồng lại gây lộn rồi. Nghĩ nghĩ cũng tội cho Út Nhân, mà với lại tôi lâu lắm rồi cũng không đi đâu nên gật đầu cái rụp theo Út Nhân đi lên thị xã.

Hai chị em đi lòng vòng mua đủ thứ, đi chút cũng thấy đói nên ghé vào một nhà hàng ăn trưa. Ở trên thành phố thì đi chút là thấy nhà hàng còn ở đây phải dūr lắm mới có. Lúc tôi với Út Nhân bước vô thì thấy trong nhà hàng giờ này cũng không đông lắm. Trước mắt có chỗ trống tôi định ngồi xuống luôn nhưng Út Nhân không chịu, cô ấy nói ngồi trong kia yên tĩnh hơn, ngồi ngoài này người ra ra vào vào đông đúc lắm. Nghĩ cũng đúng nên tôi chịu theo ý cô ấy đi vào trong, vừa đi qua ngã rẽ tôi liền thấy một thân ảnh quen thuộc, người đó chính là..... là Phong.

Anh ngồi hướng mắt về phía tôi, kế bên anh là một cô gái rất đẹp đang dán cả bộ ngực vào tay anh, bộ dáng vui vẻ lắm. Phong cơ hồ hình như cũng không ngại cô gái kia động chạm như vậy, anh vừa nói nói gì đó vừa nhìn vào hồ sơ trên bàn ăn còn cô gái kia thì ổng a ổng ọ lâu lâu còn che miệng cười. Tôi nhìn thấy cảnh kia mà giận sôi gan sôi ruột, hóa ra bây giờ tôi mới biết hôm bữa chị Thẩm là giận đến mức độ nào. Với cái lửa giận như này chắc có thể nướng chín được một con bò luôn quá.

Út Nhân cũng thấy Phong, cô ấy ôm lấy tay tôi nói nhỏ:

- Chị Tư đằng kia hình như là anh Phong...ủa con Mỹ....

Hình như Út Nhân quen với cô gái kia, tôi liền hỏi:

- Nhân... cô ta là ai vậy?

Út Nhân lấp ba lấp bắp, một hồi sau mới nói rõ ràng:

- Ô thì.... là con Mỹ con này bạn học của em...nó là loại con gái không đàng hoàng gì nghe nói trước kia...có qua lại cặp bồ với anh Tư á chị..

Cặp bồ với anh Phong sao??? Mẹ nó...tốt số vậy?

- Chị Tư con nhỏ này cũng không có vừa gì đâu, em nghe nói nó còn chơi bùa chơi ngải nữa... chị coi chừng...

Giận... tôi giận....

Út Nhân chưa nói hết câu tôi đã dừng dừng đi lại chỗ Phong. Thấy anh vẫn không biết tôi mới nhẹ giọng kêu:

- Anh Phong.

Nghe tiếng tôi gọi Phong ngược mắt lên nhìn tôi, thấy tôi anh cũng không có bộ dạng gì là sợ hãi giống tâm lý mấy người đang vụng trộm mà ngược lại còn có vẻ như vui mừng. Trong khi đó cô gái kế bên lại giật mình nhảy lên, gương mặt thì xanh xanh tím tím ra về như sợ hãi lắm. Phong thấy cô ta luống cuống như con gà mắc đề, anh cau mày hỏi:

- Cô Thơ, cô làm gì vậy?

Thơ??? Cô gái này tên Thơ sao???

Đằng sau Út Nhân cũng vừa chạy lại, thấy tôi cau mày khó chịu, cô ta mới hoảng lên,nói:

- Chị Tư có gì cũng từ từ, chỗ làm ăn của anh Tư chị cẩn thận...

Tôi nghe Út Nhân nói mà thấy có gì không đúng, ơ tôi có định làm cái gì đâu...Út Nhân nói gì lạ vậy, như kiểu tôi nói với cô ta là tôi đi đánh ghen không bằng???

Cô gái kia nghe tưởng tôi định đánh ghen nên vừa ôm túi xách vừa ôm người chạy mất, vừa chạy vừa hoảng hốt còn ôm mặt nữa. Tôi nhìn cô ta, rồi nhìn lại Phong thấy sao không giống là đang cặp kè hú hí vậy. Tôi đây cũng định đi bắt ghen nhưng mà "ngoại tình" kiểu này thì hơi kỳ.

Phong chắc cũng thấy lạ, anh lúc này mới đi lại chỗ tôi, hỏi:

- Em đi đâu đây?

Tôi lúc bấy giờ mới nhớ đến anh, thấy mặt anh không có chút gì khác lạ, tôi có thể chắc chắn là anh không làm gì bậy bạ rồi nhưng mà...bộ ngực khi nãy vẫn còn hơi ẩm trên tay anh kia. Giận dữ, tôi nói:

- Định đi bắt ghen.

Phong nghe tôi nói, anh cau mày nhíu mắt:

- Đánh ghen, đánh ai?

Tôi nửa thật nửa giả vờ trả lời:

- Cô gái hồi nãy với anh.

Phong tròn mắt, anh nhìn về sau thấy Út Nhân, mím môi anh nói:

- Em...giỏi nhỉ?

Tôi cũng liếc mắt về phía sau, hậm hực nói:

- Chưa đánh được ai nên chưa giỏi đâu.

Út Nhân thấy tôi với Phong có vẻ căng thẳng cô ta lên tiếng:

- Anh chị Tư có gì từ từ nói chứ đừng có ùng ùng lên...

- Út Nhân...à chị Tư...hai người đi đâu đây?

Là Đạt, cậu ta đang từ hướng nhà vệ sinh đi vào. Thấy tôi và Út Nhân, cậu ta cơ hồ rất ngạc nhiên.

Út Nhân thấy Đạt, cô ấy hình như có chút lúng túng, tôi thấy cô ấy còn hơi run run nhưng nét mặt ánh mắt lại vui vẻ.... kiểu này có giống đang giận nhau đâu???

- Em...em...đi mua ít đồ mà.

Nghe Út Nhân trả lời, Đạt đi lại chỗ cô ấy, hỏi nhỏ:

- Sao không đợi anh về rồi đi, kéo chị Tư đi chi để cho chị ấy nghỉ ngơi. Hôm nay anh nói đi lên công ty một chút rồi về mà.

Tôi càng nghe càng thấy hình như bản thân mình bị ngu ngu chỗ nào rồi nhưng bây giờ biểu tôi phân tích thì tôi lại không phân tích được. Nhưng mà quan trọng là Út Nhân... cô ấy nói xạo để làm gì?

Út Nhân lúng túng, cô ấy không trả lời còn tôi lại thấy may mắn cho bản thân mình khi không làm chuyện gì đại dột. Phong thấy tôi im lặng, anh kéo tay tôi, vờ quát lớn tiếng:

- Lại... theo anh về!

Vừa nói Phong vừa nắm tay tôi kéo đi, Đạt ở bên thấy tôi gương mặt uất ức nên kéo tay tôi lại. Cậu ấy nhăn mày không vui hỏi Phong:

- Anh, anh làm gì vậy?

Phong cười nhạt, anh giật mạnh kéo tôi về phía anh, giọng anh trầm đục uy vũ:

- Về dạy vợ.

Nói rồi anh kéo tôi đi mất, mà tôi cũng tình nguyện đi theo. Ôi giờ, tôi quen quá với cách này của Phong rồi, lại đang diễn chứ có gì đâu.

Phong kéo tôi đi, tôi lâu lâu quay lại nhìn Út Nhân...thấy gương mặt cô ấy rất đặc sắc...có một loại ánh mắt gọi là hả hê.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Cậu Tư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21

Phong kéo tôi ra xe, nhét tôi vào trong xe sau đó cũng nổ máy cho xe đi mất. Khi này tôi nghĩ Phong không giận nhưng bây giờ lại thấy ghê ghê. Liếc mắt sang nhìn anh mấy bận, thấy anh vẫn không nói gì tôi mới khều khều tay anh, nhỏ giọng nói:

- Anh, anh làm sao vậy?

Phong nghe tôi hỏi anh mới liếc mắt nhìn sang tôi, giọng anh trầm trầm đục đục:

- Em đi đâu vậy?

Đi đâu á?? À hình như tôi chưa nói với anh thì phải.

- Em theo Út Nhân lên thị xã mua đồ mà, lúc đi vội quá em chưa gọi nói với anh.

Phong hừ hừ vài tiếng, dưới bụng tôi lại kêu ọt ọt vì đói. Thấy bụng tôi kêu anh cho xe tấp vào một quán cơm ven đường, xuống mở cửa xe cho tôi, anh nói:

- Xuống ăn cơm đi cô nương, em muốn đi bắt ghen thì cũng phải no bụng trước chứ. Người không có sức thì còn đánh đấm được cái gì?

Tôi lườm lườm anh, Phong đúng là tên đê bụng, rõ ràng biết chuyện khi này là do tôi vô tình bắt gặp kia mà. Ô khoan...tôi còn chưa xử lý anh đâu đấy, đâu ra cái giọng trách ngược thế kia. Cái tên này....

Vào quán cơm kêu một bàn đồ ăn đủ món, ăn một bụng no nê rồi anh lại đưa tôi về nhà. Đi được một đoạn tôi vì tức quá nên mới cao giọng hỏi anh:

- Cô gái khi nãy là ai vậy?

Phong quay sang nhìn tôi, anh cười cười nói:

- Anh vô tình gặp cô ta thôi, thấy quen quen mà không nhớ ra là ai.

- Sao lại vô tình, hôm nay anh nói đi gặp đối tác mà. Vậy đối tác đâu mà lôi ra một cô gái ngực cao hơn mũi tên Mỹ tên My gì nữa vậy?

Nghe tôi nhắc đến tên cô gái khi nãy, Phong cau mày hỏi lại:

- Em nói cô ta tên Mỹ?

Tôi héch mũi:

- Ủ em nghe Út Nhân nói vậy, ủa mà anh nói cô ta tên Thơ sao?

Phong bật cười:

- Thì ra là Mỹ, hèn chi anh thấy quen lắm mà không biết gặp cô ta ở đâu. Công nhận phẫu thuật thẩm mỹ có thể biến một người này thành một người kia luôn, hay thiệt.

Tôi thấy có chút rối rối, liền hỏi:

- Khoan dừng dừng. Anh nói gì em không hiểu, rốt cuộc cô ta tên gì? Mỹ hay Thơ?

- Mỹ, trước kia có theo đám bạn anh đi chơi cùng.

À ha vậy là Út Nhân nói đúng, rõ là có quen nhau từ trước rồi. Khéo còn đưa nhau lên thiên đường mà quên mất đây mà. Giận... tự nhiên nghĩ thấy giận ghê gớm

Thấy tôi mặt nặng mày nhẹ, anh mới hỏi:

- Em là làm sao vậy, có chuyện gì sao?

Tôi quay phắt sang anh, nói tuông một hồi:

- Anh nói người quen sao, quen quen cái con khi khô. Chứ không phải anh với cô ta là tình cũ hả, ghê gớm tình cũ không rủ cũng tới. Vui vẻ rồi ha, đi gặp đối tác mà cũng gặp lại được nhau thì có duyên quá rồi.

Phong nhìn nhìn tôi, chân mày giãn ra, anh nói:

- Ủ em nói mới nhớ, công nhận có duyên thiệt.

Mẹ kiếp, biết tôi đang giận mà còn nói như vậy nữa chứ.

Thấy tôi sự mặt, Phong cho xe chạy chậm lại, anh với tay kéo tôi ôm vào người. Hôn lên tóc tôi mấy cái, anh nhẹ nhàng nói:

- Đừng nghĩ bậy bạ, thiết là anh vô tình gặp cô ta thôi. Không tin em hỏi thằng Đạt là biết, hôm nay nó đi theo anh mà. Khách hàng của anh về rồi, anh với Đạt định ăn cơm rồi về lại công ty thì gặp cô ta đến. Mà chắc do cô ta phẩu thuật nhìn lạ quá anh nhìn không ra nên không biết cô ta là Mỹ. Mà kể cũng lạ, sao cô ta lại nói cô ta tên Thơ rồi là cần tìm công ty anh bàn việc. Nãy giờ chưa kịp bàn gì nữa mà.

- Thiết không, sao cô ta ngồi sát anh anh cũng để yên vậy?

Phong véo véo mũi tôi, anh nói:

- Anh không biết, anh đang tập trung xem một vài chỗ trong tài liệu để tư vấn cho cô ta thì em đến. Anh thì anh chưa có sơ mũi gì mà rõ ràng anh cũng đâu có ý định sơ mũi gì cô ta đâu. Anh có vợ rồi, có vợ vừa đẹp lại vừa thương anh nữa, anh không ngu dại gì đâu.

Hí hí, nghe anh nói mà tôi mát ruột dễ sợ hà. Người gì đâu mà vừa đẹp trai lại vừa nói đúng sự thật nữa. Hihi.

Mặc dù đã hết giận từ lâu nhưng tôi vẫn giả vờ buồn buồn, ngược mắt lên, tôi hỏi anh:

- Thiết không đó?

Phong buông tôi ra, anh nói lớn:

- Anh mà nói xạo thì cho chiếc xe này chạy thẳng một mạch về nhà luôn đi.

Ồ... thế anh định cho cái xe này bay lên trời luôn à?

Nghe anh nói tôi xì một cái, bĩu môi:

- Lại tào lao rồi.

Phong cười ha ha, anh xoa xoa má tôi, nghiêm túc nói:

- Anh giận chút thôi nhưng anh nói nãy giờ đều là sự thật. Nếu em không tin anh thì cũng nên tin vào bản thân em chứ. Không lẽ em lại chọn sai chồng, đúng không? Anh công nhận trước có không thích em thiết nhưng bây giờ thì thương lắm rồi. Anh không muốn vì vài cái bánh bao bánh ú ven đường mà đánh mất đi nồi thịt kho hột vịt gia truyền đâu. Vợ ơi, yên tâm nha.

Tôi nghe mà sượng rần rần, lại nhin cười không được, tôi với tay捏o mũi anh một cái rõ đau. Giọng vờ nghiêm túc:

- Ồ tạm tin anh đó, em捏o cái này là cảnh cáo anh sau này không được cho mấy bánh bao bánh ú đụng chạm vào. Anh nghe chưa?

Phong gật gật đầu lia lịa, mặt anh kiểu rất nghe lời. Nghĩ nghĩ lại may mà tôi không giận quá mất khôn, nhìn vào tình hình khi nãy mà nhào nhào lên đánh ghen thì có mà gây nhau ôm tôi rồi. Bối ta nói, vợ chồng sống với nhau trước nên tin tưởng nhau một chút đừng vì chút nóng vội mà làm mất đi tường thành vững chắc vốn xây dựng cho nhau. Có đôi khi nhìn thấy sự việc là như vậy nhưng cũng chưa chắc là như vậy.

.....

Qua cái việc vô tình gặp được Phong ở nhà hàng, tôi càng nghĩ càng thấy có gì đó không đúng. Về phần Phong với cô gái kia coi như bỏ qua đi, chưa có gì chưa tính. Riêng cái chuyện Út Nhân ra về như hai vợ chồng giận nhau rồi kéo tôi đi lên thị xã là đã thấy mùi mờ ám rồi. Lúc nghe Đạt hỏi Út Nhân, thì rõ ràng vợ chồng họ đâu có cái gì đâu. Còn cô gái kia nữa, nghĩ kiểu gì cũng thấy kỳ kỳ... Quái thật, sao từ hồi về cái nhà này tôi cứ đóng vai Conan suốt thôi, toàn những con người kỳ lạ làm những chuyện mờ ám.

Chiều hôm ấy tôi ra sau vườn hái mấy trái ổi đặt cho ba chồng tôi ăn cơm, ông không thích ăn ổi mua chỉ thích ổi trong vườn. Đang lúi húi hái ổi thì thấy Đạt đi lại, thấy cậu ta đi đến tôi định đi vô thì nghe tiếng cậu ta hỏi.

- Chị....sao chị tránh mặt tôi?

Tôi dừng chân lại, quay sang nói với Đạt.

- Tôi có tránh mặt chú đâu, tôi hái mấy trái ổi hái xong rồi nên định đi vô nhà nè.

- Vậy à, tôi cứ tưởng là chị tránh tôi chứ. Mà chị nè, hồi sáng về anh Tư có làm gì chị không, em nghe Út Nhân nói anh Tư giận lắm.

Tôi cười cười:

- Có gì đâu chú, vợ chồng chị vẫn bình thường mà. Hồi sáng cũng không có cái gì, có điều cô gái hồi sáng là vô tình gặp được hay sao?

Đạt cau mày, giọng cậu ta nghiêm túc hơn:

- Chị hỏi vậy là sao, bộ anh Tư với cô gái kia có gì mờ ám hả?

Tôi lắc đầu:

- Trời không có gì thiệt mà tôi chỉ hỏi vậy thôi, cô ta với anh Phong mà có chuyện gì thiệt thì tôi đã quậy um lên rồi. Cậu yên tâm đi.

- Nếu vậy.... ừ thì bàn với khách xong là gặp cô ta, tôi nhìn cũng thấy quen mắt mà không biết gặp ở đâu rồi.

Tôi gật gật đầu, xem ra cô gái này cũng không đơn giản là vô tình gặp. Ai lại một mình vào nhà hàng ăn giữa trưa chứ. Nhìn cô gái ấy cũng không phải loại phụ nữ tự lập sống một mình rồi đi ăn một mình đâu. Là có ẩn tình.

Đang định quay vào trong lại sực nhớ ra chuyện gì đó, tôi quay sang Đạt vờ hỏi:

- Ủa mà hỏi sáng vợ chồng chú giận nhau hả?

Đạt nghe tôi hỏi cậu ta cau mày, gương mặt rất không vui.

- Giận nhau sao, không có. Là ai nói với chị?

Tôi cười cười, nói với cậu ấy:

- Có gì đâu tôi tưởng vợ chồng chú giận nhau thôi. Thôi tôi đi vào trong nhà dọn cơm, hôm nay có canh chua chú thích, ăn cơm nhiều vào nha.

Nói rồi tôi quay vào trong, một vài chuyện cũng được xác định rõ ràng. Út Nhân này.....thật ra là làm sao vậy???

.....

Sau ngày hôm đó tôi với Út Nhân vẫn nói chuyện với nhau bình thường, có chăng là bản thân tôi cảm thấy không còn nhiều thiện cảm dành cho cô ấy. Vì tôi nghĩ đơn giản rằng nếu cô ấy thiệt lòng thì đã không nói dối. Còn về mục đích cô ấy làm vậy để được cái gì thì tôi cũng không đoán ra được.

Mấy ngày sau trong nhà mọi chuyện vẫn yên ắng, ba má chồng tôi dạo này đi tiệc tùng suốt, má Vũ cũng ít khi ra ngoài. Chị Thắm với anh Ba Thành vẫn thế, vẫn cơm không lành canh không ngọt nhưng mà dạo gần đây anh Ba về nhà cũng sớm không còn trễ như mọi khi nữa. Vợ chồng Đạt thì vẫn bình thường còn tôi với Phong thì tình cảm chỉ có tăng lên chứ không có bớt đi.

Nếu như nguyên sống cả đời với Phong tôi cũng đồng ý, chỉ là.....tôi sợ việc tôi không phải là Hai Lài thật sẽ làm mọi thứ tan vỡ....thật sự tan vỡ.

.....

Mấy ngày sau, tôi theo chân má chồng ra thị xã cắt mấy thang thuốc cho chị Hai Giàu. Bình thường toàn tôi tự đi cắt, hôm nay má chồng tôi cũng muốn ra cắt thuốc đau nhứt cho ba chồng tôi nên sẵn tiện tôi đi theo luôn. Ra đến hiệu thuốc, tôi nói tên mấy vị thuốc quen thuộc trong thang thuốc của chị Hai xong rồi đến lượt má chồng tôi cắt thuốc. Buồn buồn đi loay quanh trong hiệu thuốc nam, thấy người ta đang phơi bột gì đó màu nâu vàng, thấy lạ mắt tôi đi lại xem thử thì thấy mùi bột này cũng thơm. Khom lưng xuống ngửi ngửi, mùi thực ra là rất thơm, tôi buộc miệng nói:

- Thơm quá.

Trong hiệu thuốc có người đi lại, ông ấy thấy tôi đang ngửi bột nên nói:

- Bột xạ hương mà, không thơm cũng uổng.

Tôi ngạc nhiên, đây là bột xạ hương trong truyền thuyết áy hả? Công nhận là giống với tên rất là thơm luôn, cái này chắc được điều chế làm nước hoa quá.

- Thầy cái bột này dùng làm nước hoa được không hả thầy?

Vị thầy thuốc gật đầu, ông ấy nói:

- Được nhưng còn qua điều chế nữa, xạ hương chữa được nhiều bệnh nhưng cũng nguy hiểm cho thai phụ. Ngày xưa cái thời ông nội tôi còn sống, bột xạ hương này bán chạy lắm. Giá thành nó cao nhưng mà công dụng cũng ác liệt, mấy ông vợ quan toàn mua về cho người ở, tình nhân của chồng phá thai. Xạ hương cộng thêm quế chi nữa thì coi như hư thiệt.

Tôi ngạc nhiên, hóa ra xạ hương còn có một công dụng khác nữa. Mà khoan....mùi xạ hương này... ngửi thấy quen quen.

Tôi cúi người, hít hít mấy cái, vị thầy liền cười nói:

- Thơm thì thơm thiệt nhưng mà đừng ngửi nhiều quá như vậy không tốt đâu cô gái.

Tôi như chợt nghĩ đến cái gì đó liền nói với vị thầy.

- Thầy để cho con hai lạng xạ hương mai con đến lấy được không thầy?

Vị thầy ái ngại nhìn tôi:

- Cô gái mua làm gì, chỉ mua riêng một mình xạ hương thôi sao?

Tôi gật đầu:

- Dạ mùi thơm quá con mua pha chế chơi ấy mà thầy.

- Ủ thầy cô cũng có hứng thú tôi để cho một ít vậy.

Phía bên kia tôi nghe tiếng má chồng tôi kêu lạnh lớt:

- Lại về thôi.

Tôi "dạ" một tiếng sau đó đưa cho vị thầy tiền mua xạ hương trước, còn xạ hương ngày mai tôi sẽ ra lấy sau.

Xạ hương.... hy vọng thứ tôi nghĩ là đúng.

.....

Tối hôm đó tôi trần trọc cả đêm không ngủ được, cứ nằm hết xoay qua rồi xoay lại. Trong sữa tắm tôi ngửi được mùi của xạ hương kia, mùi giống y chang không khác tí nào. Xạ hương bình thường giá cắt cổ, ai lại dùng loại bột này mà làm sữa tắm bán có mấy chục nghìn một chai được chứ. Càng nghĩ càng thấy đúng khiến tôi không thể nào chợp mắt được. Nếu đúng vậy thì chị Thắm quá ác rồi còn gì, chị ta dùng cách tàn nhẫn đó để hại đứa con của Út Nhân. Thật là không còn từ nào để diễn tả được.

Càng nghĩ càng giận, tôi không ngủ được nên tung mền mang dép đi xuống dưới nhà lấy ly đá lên uống cho hạ hỏa.

Mang dép lẹp xep đi xuống nhà bếp thì nhìn thấy cửa hông đóng không gài. Đang bực mình tôi tiện miệng lèm bèm luôn:

- Mấy cái cửa này không chịu đóng cửa nẻo đằng hoàng gì hết.

Vừa nói vừa đi lại đóng cửa nhưng khi kéo cửa vào tôi lại thấy loáng thoáng ngoài ao sen có đóm lửa nhỏ, hình như ngoài kia có người.

Mẹ ơi....tôi nhát gan là thiệt nhưng tò mò cũng là thiệt chưa kể cái ao sen này còn quá nhiều điều bí ẩn nữa. Máu thám tử trong tôi trỗi dậy, tôi lên mở cửa rộng rộng ra, đi lại gần bụi sơ ri nấp nấp nhìn ngó. Nhưng vì khoảng cách xa quá có nhìn cũng chỉ thấy bóng người đang ngồi cùng về đóm lửa nhỏ thôi. Máu lại nổi lên tôi mới chậm chậm từng bước đi nhẹ nhàng lại gần hơn. Đi được một đoạn cũng gần tới ao sen tôi mới dừng lại nấp trong bụi cây mận mà ngó tới. Ôi mẹ ơi....người đang thềm thà thềm thụt ở ao sen là vú Huệ...

Bà ta đang đốt giấy tiền vàng mã, vừa đốt vừa nói cái gì lảm bảm trong miệng tôi không nghe được. Bực quá tôi len lén đi lại gần hơn thì nghe được tiếng bà ta thì thầm nhỏ nhỏ.

- Tha cho tôi, tôi cũng vì mình thôi...

- Cô sống dưới đó cho tốt đi, làm vua một cõi được gần người mình thương cũng được rồi. Đừng nên trách tôi, trách chị ấy làm gì...

Nghe được nhiều đó tôi lại nghe tiếng mẹ vú đọc thứ tiếng gì nghe không hiểu được. Trong lòng bực bội vì mẹ ta nói cái quái gì linh tinh, tôi mới quay mắt ra nhìn thì ôi thôi....máu... không...là trái tim bằng máu...

Hai mắt tôi sững sờ như không tin vào chính mắt mình nữa, cả người tôi run lấy bầy không kiểm soát được. Trời ơi...bàn tay mẹ vú cầm trái tim còn đỏ chon chót, máu tươi chảy xuống tay mẹ, gương mặt mẹ cười nham nhở, ánh mắt lại nhìn chăm chăm vào trái tim như kiểu muốn ăn tươi nuốt sống luôn không bằng.

Sợ quá, tôi dùng tay bịt miệng mình lại để ngăn cho khoan miệng không tự chủ được mà hét lên. Mẹ ơi... cứu con...đến cứu con đi...con đi hết nỗi rồi.

Chân run run, trong lòng thì sợ hãi vô cùng... cái quái gì đây, con mẹ vú định làm cái thứ quái quỷ gì vậy? Trái tim kia....là tim người hay tim thú???

Tôi thấy mẹ vú cầm lá bùa màu vàng trên đó viết kín thứ chữ gì đọc không hiểu được. Bà ta dùng đinh to gài lá bùa vào trái tim nhờ máu. Động tác thuần phục rất chuyên nghiệp cứ như đây không phải lần đầu tiên mà bà ta làm vậy. Xong xuôi bà ta bắt ra một con rắn nhỏ còn sống, con rắn uốn éo quấn vào cổ tay bà ta trong phút chốc. Tôi càng nhìn càng muốn xỉu luôn tại chỗ, chân run run có muốn di chuyển cũng không được.

Mẹ vú đặt trái tim kia xuống rồi dùng dao rạch một đường thẳng từ bụng con rắn xuống lõi từ trong bụng nó ra một túi mật nhỏ xíu xanh xanh. Đến giờ phút này thì tôi biết tôi không thể nhìn thêm được nữa rồi. Vội vội vàng vàng tôi lui ra định theo đường cũ đi vào trong nhà. Nhưng mà xui xẻo, hai chân run quá tôi đi trật nhịp thế nào mà đập trúng đồng lá cây khô khiến dưới chân phát ra tiếng động. Thôi xong rồi, tôi nghĩ trong đầu lần này bị phát hiện thật rồi nên co dò chạy một mạch.

Mụ vú Huệ chắc nghe được tiếng động, mụ ta hét lên:

- Ai vậy, là ai?

Người tôi run lẩy bẩy, sợ đến mặt xanh mặt đỏ. Phía sau tôi nghe tiếng tùm của vật gì đó rơi xuống nước sau lại nghe thấy tiếng bước chân đuổi theo. Cả người tôi co lại chạy thụt mạng vào trong nhà vì chạy gấp quá mà vấp gốc cây té ngã trầy hết cả bụng. Đau đến điếng hồn nhưng mà bây giờ nằm đây chắc tôi bị quăng xác xuống ao sen luôn quá. Nghị lực sống kéo vọt tôi dậy, tôi cố hết sức chạy thật nhanh vào trong. Phía sau mụ vú già gần đuổi đến sát đất.

Tôi vừa chạy vừa "Nam mô Nam mô" liên tục, thấy trước mắt là cửa hông nhà sau tôi mới dùng hết sức chạy thật nhanh vào. Vừa chạy vào trong chưa kịp phóng lên cầu thang đã thấy có bóng người.....Phong...là Phong...

Anh kéo tôi lại, gấp gáp hỏi:

- Lại...có chuyện gì... có chuyện gì?

Tôi mồ hôi tuôn xối xả, nói không ra hơi:

- Cứu em...vú...vú...

Phía sau tiếng bước chân càng gần, Phong nghe loáng thoáng chắc hiểu ý tôi, anh liền kéo tôi nhét vào góc tủ cũng đồng thời đứng che tôi lại. Vừa may tôi vừa chui vào thì vú Huệ cũng chạy vào trong, tôi không nhìn thấy bên ngoài là cái gì chỉ nghe được tiếng vú Huệ thở hồng hộc hỏi:

- Ủa cậu Tư.

- Ủ' bộ có chuyện gì hả mà vú chạy dữ vậy?

- À ờ...có ăn trộm.... tôi đi theo nó...thấy nó hình như chạy vô trong đây nè cậu...

- Ăn trộm hả vú, vú có nhìn lầm không, tôi đứng đây uống nước này giờ có thấy ai đâu. Có khi con chó con mèo cũng nên.

- Kỳ...vậy... cậu..

Tôi núp trong góc tủ mà tim đập thình thịch thịch đến cả thờ mạnh tôi cũng không dám vì sợ bị phát hiện. Mẹ ơi.... tối khuya chơi chạy marathon xém chút nữa mất cái quần.

- Ở chắc vú nhìn lầm rồi đó, ở đây có ai mà chạy vào là tôi cho một cước rồi. Mà nhà mình kín cổng cao tường làm gì có ăn trộm nào dám mò vào. Thôi vú vô nghỉ đi...ủa mà tay vú làm sao vậy sao máu không vậy?

Tôi nghĩ thầm...mẹ kiếp coi chừng là máu người đó... Phong...coi chừng nha anh...

Nghe Phong hỏi đến máu trên tay mình chắc mụ vú sợ nên tôi nghe bà ta nói.

- À này tôi tưởng ăn trộm rượt theo nên té, để tôi vô băng bó rửa sạch là xong à cậu.

Phong ra vẻ như quan tâm:

- Tay vú máu không kia thay đồ đi tôi chở đi bệnh viện chứ máu me không nguy hiểm lắm.

- Ý thôi thôi cậu, tôi ra rửa cái hết à không có sao. Thôi khuya rồi cậu lên phòng nghỉ đi tôi ra ngoài vườn kiểm tra lại một vòng nữa coi sao.

- Ủ' vậy cũng được, cẩn thận nha vú có gì nhớ la lên trong nhà còn chạy ra kịp.

Phong đợi cho mụ vú đi xa rồi mới kéo tôi ra, anh kéo tay tôi nói nhỏ:

- Đi lên phòng đi, nhanh lên.

Tôi gật gật đầu, cầm đầu cầm cổ chạy một mạch lên trên phòng. Vào đến phòng rồi tôi mới yên tâm mà thờ thật mạnh. Khi này có muốn thờ cũng không dám thờ sợ bị phát hiện ra. Ghê quá đi mất.

Đợi một chút Phong cũng chạy lên, anh thấy tôi đang ngồi trên ghế mặt mày xanh lè cả người bụi đất không. Anh nhanh tay đóng khóa cửa lại, kéo tôi vô nhà tắm cũng đóng cửa lại kín mít.

Tôi giờ phút này mới được thả lỏng, tôi ôm chầm lấy anh, khóc không ra hơi, ủy khuất nói:

- Anh ơi... em sợ quá... huhu...

Phong ôm lấy tôi, anh phúi phúi bụi đất trên người tôi rồi nói:

- Không sao không sao, có anh ở đây rồi đừng sợ đừng sợ nữa.

Tôi ôm lấy anh càng ôm càng chặt, nghĩ đến khi này nếu tôi bị phát hiện chắc sẽ xong luôn mất. Mụ vú Huệ kia kinh khủng quá, tôi không biết được bà ta muốn làm gì nữa.

Tôi ôm anh một lát cho đỡ sợ sau đó mới từ từ kể lại cho Phong nghe. Nghe hết một hồi ngay cả Phong ánh mắt cũng không muốn tin bởi những chuyện tôi kể là quá kinh khủng. Đó là máu... là một trái tim...đây chẳng khác gì đang làm bùa làm ngãi.. thật là đáng sợ quá đi mất.

Phong kéo áo tôi lên, anh dùng nước ấm rửa đi vết bẩn trên bụng sau đó dùng khăn sạch lau khô rồi kéo tôi ra giường. Ôm lấy tôi anh khẽ nói:

- Được rồi đừng sợ, có anh ở đây rồi.

Tôi gật đầu, nói đừng sợ là nói dối, tôi giờ đây vẫn còn run cầm cập đây này. Mỗi một lát nữa tôi mới nghe Phong khẽ nói:

- Chuyện hôm nay anh sẽ nói lại với chú Đức hy vọng là sẽ có chuyển biến tốt. Chuyện dưới cái áo sen nhất định là có liên quan quan đến vú Huệ. Nhưng mà rốt cuộc người ở dưới ao kia là ai...anh thật sự cũng không biết. Có thể là dì Lệ, cũng có thể là không chắc chắn.

Tôi gật gù đầu, bây giờ là ai thì tôi cũng sợ quá rồi, hình ảnh vú Huệ cầm trái tim đỏ đầy máu đã đủ làm tôi ám ảnh rồi. Nói chi là phân tích ai dưới ao sen, giờ là ai cũng được miễn đừng ám ảnh tôi nữa là được.

Đêm hôm nay là một đêm mất ngủ, tôi chắc thức đến sáng mất.

.....

Sáng hôm sau tôi dậy trễ, Phong báo với mọi người là tôi bệnh nên không xuống nhà. Lúc tôi lò mò xuống nhà dưới là quá nửa trưa, vừa bước xuống cầu thang liền gặp ngay mụ vú Huệ. Thấy bà ta tôi gần như run cầm cập, thấy tôi run quá, vú Huệ ra vẻ quan tâm hỏi han:

- Mợ Tư còn run quá chắc trúng gió rồi, mợ lên phòng nghỉ thêm đi xuống nhà làm gì?

Mẹ ơi, vú Huệ vừa nói vừa đụng đụng vào người tôi làm tôi muốn co giật luôn tại chỗ...huhu...vú ơi tha cho tôi đi..

Út Nhân đang nấu nước dưới bếp thấy tôi mặt mày xanh lè cũng nhanh tay dìu tôi lên phòng nghỉ. Ngày hôm đó tôi thiệt sự bệnh luôn không dậy nổi, khiến Phong phải nghỉ làm ở nhà đặng mà chăm sóc cho tôi.

Cầm chén cháo lên tôi lại liên tưởng đến bàn tay máu me của vú Huệ mà ớn lên ớn xuống, hết ớn rồi đến chóng mặt. Trong đầu lâu lâu cứ hiện lên mấy hình ảnh ghớm ghê đó. Mẹ ơi...biết vậy tôi không nhiều chuyện làm gì để giờ sinh bệnh khổ thân vậy nè. Chắc sau này tôi thấy nội tạng động vật chắc tôi bỏ bữa luôn quá, hồi đó ruột non ruột già trái tim trái ơ đồ tôi khoái ăn lắm. Còn giờ.... thôi xin chừa mặt tôi ra.

Bệnh mấy hôm người tôi xuống sắc trầm trọng, Phong lo sốt vó đòi đưa đi bệnh viện nhưng tôi không chịu. Bản thân tôi tôi hiểu, chỉ là do tôi sợ quá thôi chứ cũng không có gì nặng nề mà phải đi.

Nghỉ gần một tuần tôi mới dần lấy sức lại được. Cái hôm khỏe tôi nhờ anh Tùng chở ra thị xã lấy bột xạ hương rồi ghé qua tiệm tạp hóa mua chai sữa tắm nhỏ cùng hiệu với loại mà chị Thắm kêu tôi mua.

Mua xong hết tôi đem về nhà, thử lấy một ít nước hòa tan bột xạ hương sau đó đem trộn với sữa tắm.... mẹ nó....chị Thắm quả là quái thai mà.

Hèn chi ngày lúc đầu tôi thấy sữa tắm này cái mùi kỳ kỳ, rõ ràng đúng hiệu của nó thơm nhẹ nhàng còn khi mà thêm xạ hương vào thì ra mùi gắt không còn được thoang thoảng nữa. Trần đời ai sinh ra mụ Thắm, cái chuyện ác nhơn như vậy mà chị ta cũng nghĩ ra được. Hèn gì cái bầu của Út Nhân không bị gì tự rụng lại hư. Xạ hương độc cho phụ nữ có thai cỡ nào, sách bút cũng có ghi chép lại. Quả là mưu mô thâm hiểm, nếu tôi mà không vô tình nghe ông thầy thuốc nói chắc tôi cũng không thể nào biết được luôn quá.

Chuyện này tôi đoán ra được nhưng không có bằng chứng, đợi tôi thu thập đủ chứng cứ xem tôi có vạch mặt cô ta ra không thì biết. Loại đàn bà vì lợi ích mà bất chấp đến an nguy của người khác thì cũng không khác gì là vú Huệ giấu xác người dưới ao.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Cậu Tư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 22

Sau cái ngày biết trong sữa tắm có chứa xạ hương tôi âm thầm canh chị Thắm về nhà mẹ đẻ để đổi sữa tắm trong nhà. Mà đẻ đẻ phòng chuyện không may tôi có kéo má Vũ đi chợ mua cùng loại sữa tắm sau đó kêu bé Li đem lên mỗi phòng. Từ đầu đến cuối đều có người ra mặt nên không sợ chị Thắm

trở quẻ. Mà công nhận chị Thẩm bá ác thật, cái âm mưu như vậy mà bà cũng nghĩ ra được. Hai con người ta từ trong trứng nước chứ không phải chuyện thường. Lắm lúc tôi suy nghĩ có khi nào sống ác là sở thích của chị ta không chứ có ai mà ác dữ thần vậy chứ?!

Cái vụ sữa tắm tôi có nói cho Phong biết, anh hứa giúp tôi điều tra con mụ bán tạp hóa, tôi nghĩ là mụ ta tiếp tay cho chị Thẩm làm bậy. Nhớ hôm mà Út Nhân động thai lên bệnh viện, chị Thẩm nhờ tôi ghé mụ tạp hóa lấy sữa tắm xong rồi về cũng tôi đưa cho bé Li đem lên phòng mọi người. Thì chỉ có thể là có người giúp cho chị Thẩm bỏ xạ hương vào sữa tắm từ trước chứ chị ta không đựng vào mấy chai sữa tắm đó thì hai người kiêu gì được. Ghê gớm, có ai trả đĩa bay cho chị Thẩm về hành tinh của chị ta sống không chứ tôi thấy loài người sắp không dung nạp chị ta được nữa rồi.

.....

Sáng hôm nay Phong đưa tôi ra thị xã mua ít đồ, lúc đi về tôi vừa ăn táo vừa nói với anh.

- Anh cái vụ bà vú chú Đức có nói gì không?

Phong vừa chạy xe vừa được tôi dứt táo cho ăn, anh nhai hết mớ táo trong miệng rồi nói tiếp.

- Chú nói chú biết rồi, chú sẽ cố gắng giải được loại trấn yểm ở ao sen để cứu cho người bị nhốt ở dưới. Nói chung tạm thời chúng ta cũng chỉ có thể đợi thôi, chuyện người sống thì có thể giải quyết chứ những chuyện tâm linh như vậy anh vô phương.

Tôi gật gù, càng nghe càng dựng tóc gáy. Tự dưng nhớ tới hôm bữa mụ vú cầm trái tim máu me kia lại muốn ói. Nghĩ lại thấy ghê, tôi vuốt vuốt ngực mấy cái. Khiếp quá, con sang chấn tâm lý này mạnh dữ dội.

- Em bị sao vậy, mặt lại xanh lên rồi?

Tôi tự dưng thấy mệt mệt, rầu rĩ nói:

- Nhắc tới vú Huệ là em nổi da gà làm mệt, em nói thiệt tình hôm đó đổi lại là anh thấy mụ ta làm bừa làm phép chắc anh cũng y như em quá. Em ám ảnh đến nỗi mỗi lần nhắc tới vú Huệ là muốn ói.

Phong vươn tay vuốt vuốt ngực cho tôi mấy cái, giọng anh dịu dàng.

- Cố gắng, đợi anh giải quyết xong chuyện ao sen anh hứa sẽ tống cổ vú Huệ ra khỏi nhà. Anh nhìn bà ta cũng chướng mắt lắm rồi.

Tôi gật gù, lại như nhớ đến gì đó, tôi hỏi:

- Nhưng mà vú Huệ vì sao phải giết dì Lệ, rồi còn cái gì được ở cùng người mình thương...em nghe mà không hiểu gì, nghĩ hoài cũng không ra nguyên nhân.

Phong cũng lắc đầu:

- Anh cũng không biết, lúc dì Lệ còn sống ở nhà anh thì khi đó anh mới 7,8 tuổi. Mà theo anh nhớ thì dì Lệ cũng không có xung đột gì với vú Huệ, anh cũng không hiểu vì sao lại có chuyện này nữa.

- Anh sao anh không báo công an đăng cho người ta khai quật cái ao lên là rõ hết chuyện thôi mà.

Nghe tôi hỏi Phong cau mày, gương mặt anh trầm tĩnh lại. Khẽ lắc đầu, anh nói:

- Không được. Hiện tại anh không thể để công an vào cuộc điều tra được, anh cần biết vài chuyện trong quá khứ mà đây là bước đầu tiên sau hơn gần 10 năm anh mới điều tra ra được một chút. Anh không thể vì nóng vội mà làm mất đi dấu vết được.

Tôi nhìn anh, góc nghiêng gương mặt anh rất đẹp rất nam tính nhưng mà sao hôm nay lại đượm buồn nhiều quá vậy. Anh có cái gì giấu tôi, cái gì mà làm cho bản thân anh phải lo âu vất vả nhiều đến như vậy chứ???

Dặn lòng không được, tôi buộc miệng hỏi:

- Anh...má...anh biết bà ta không phải mẹ ruột anh từ khi nào?

Phong nhìn tôi, ánh mắt anh xa xăm khó lường. Tôi không hiểu đây là ý gì... là không tin tưởng... là đang nghi ngờ hay là không muốn nói???

Tôi thoáng thờ dãi đang định kêu anh thôi không cần trả lời thì lại nghe anh nhàn nhạt giải thích.

- Có vài chuyện trước hay sau gì em cũng cần được biết. Thiệt ra anh không nói cho em biết không phải là vì không tin em mà là sợ em sẽ bị cuốn theo những toan tính của anh. 10 năm anh sống trong suy tính thật sự rất mệt mỏi, anh không muốn em muốn con của mình cũng phải đi theo anh. Có thể anh sẽ tìm ra được bà ấy cũng có thể sẽ mãi mãi không tìm thấy.... anh không muốn em cùng những mưu toan đó đi theo anh cả đời. Anh chỉ muốn em sống vui vẻ, sống thật tốt bên cạnh anh là đủ rồi.

Hốc mắt tôi rung rung, thì ra bấy lâu nay tôi nghĩ oan cho anh rồi.... Không phải là anh không tin tôi mà anh sợ anh sẽ cuốn tôi theo những vòng xoáy

muru mô. Anh tốt với tôi như vậy, lo nghĩ cho tôi nhiều đến như vậy mà tôi còn giận anh còn trách anh....tôi thật là đáng trách mà.

Thấy tôi như sắp khóc đến nơi, anh mới cho xe chạy chậm lại vừa xoa xoa má tôi vừa an ủi:

- Thôi đừng nghĩ lung tung mà, anh thương em rất thương em, anh không muốn nhìn thấy em khóc. Em mà còn như vậy nữa anh sẽ không nói cho em nghe nữa đâu.

Nghe Phong nói vậy tôi vội vàng lau lau đi nước mắt đang trào rơi. Ôm lấy tay anh, tôi nũng nịu:

- Không em không khóc nữa, anh nói cho em nghe đi.

Phong vỗ vỗ má tôi, anh cười hỏi:

- Đã chắc là muốn nghe chưa, có hứa là sẽ không hối hận không?

Tôi gật đầu lia lịa:

- Em hứa sẽ không bao giờ hối hận, không bao giờ.

Phong bật cười, anh vuốt ve má tôi, giọng anh trầm đục nhỏ tiếng:

- Người mà em gọi là má....bà ta không phải là mẹ ruột của anh. Mẹ ruột của anh đã chết từ khi anh còn nhỏ xíu rồi. Nhưng mà khi nhỏ anh không hề biết, anh cứ nghĩ bà ta là mẹ anh, anh ra sức yêu thương lấy lòng bà ta rất nhiều. Bề ngoài bà ta tỏ vẻ rất yêu thương anh nhưng anh cảm nhận được bà ta chưa bao giờ xem anh giống như anh Ba hay là Út Đạt. Mãi đến hơn 10 năm trước anh mới biết được sự thật. Anh cũng biết được rằng mẹ anh chết rất bí ẩn. Bí ẩn đến nỗi xác bà ấy cũng không còn được toàn vẹn như bao người khác....

Nói đến đây tôi thấy anh hít một hơi thật sâu, giọng khàn đục:

- Ngày nhỏ bà ta luôn miệng nói thương anh nhưng mỗi khi anh bệnh chỉ có một mình anh tự chịu đựng, có chăng là bà ta sẽ lên ngó ngó nói vài câu cho ba anh biết rồi thôi. Em biết không anh thèm khát cái ôm của mẹ, mỗi lần nhìn bà ta ôm anh Ba ôm cưng nựng Út Đạt anh lại ghen tị trong lòng. Cũng có lần canh bà ta đang ngủ anh nhào đến ôm bà ta liền bị bà ta tát cho mấy cái vô mặt....con nít mà... đâu hiểu gì. Anh cứ luôn nghĩ chắc do bản thân anh không tốt như anh Ba nên mẹ mới không thương anh...thì ra là do anh không phải là con trai của bà ta...buồn cười. Anh vậy mà đi nhận người đàn bà khác làm mẹ.

Tôi nghe anh nói từng câu từng chữ đều như đau thấu tận tâm can, người đàn ông luôn mạnh mẽ luôn yêu thương bảo bọc cho tôi cũng có thời thơ ấu thiếu thốn tình mẫu tử nhiều đến vậy. Trong anh có bao nhiêu đau lòng, bao nhiêu uất ức đây...

Tôi ôm lấy eo anh, kéo cả người ôm sát lấy anh, tôi không biết nên nói gì chỉ có thể vuốt vuốt lưng anh như thể hiện là tôi đang ở đây....có tôi ở đây..

Phong im lặng một chút, tôi thấy anh hít một hơi sau tự dưng bật cười, anh nói lớn:

- Anh có sao đâu, chỉ là kể về những chuyện không vui nên sầu chút thôi. Em không cần lo, chồng em rất tốt.

Tôi phì cười, cái anh này....vẫn mạnh miệng dữ lắm.

Tôi ôm siết lấy anh, cười cười nói:

- Ư em biết chồng em rất tốt, cái gì cũng tốt.

Phong vuốt tóc tôi, anh nhàn nhạt nói:

- Ư tốt... à Lại này, mai anh đưa em ra thầy Tám Cao cắt thuốc bổ. Qua mấy chuyện trong nhà này hại qua hại lại anh thấy không yên tâm.

Tôi gật gật đầu, tôi cũng nghĩ như vậy. Bản thân tôi tốt, bản thân Phong cũng rất tốt mà lại chậm con chắc chắn là có nguyên do nào đó.

Phong kéo tôi dậy, anh nắm lấy tay tôi siết thật chặt, anh nhu tình nói:

- Đoạn đường của chúng ta còn rất dài, em cùng anh cố gắng nhé. Cố gắng vì anh, vì mẹ và vì hạnh phúc sau này của chúng ta nữa.

Tôi gật gật đầu, tất nhiên là được rồi, cố gắng đến già cũng được. Hí hí.

- Anh hy vọng anh sẽ tìm được chân tướng sớm, biết là mẹ không còn sống nhưng ít nhất anh muốn những thứ bà để lại anh sẽ tìm được... quan trọng nhất là những phần cơ thể mà bà còn thiếu.

Những phần cơ thể còn thiếu sao??? Là có người đã giết bà rồi cắt xác??? Trời ơi... chuyện quái gì vậy, chuyện quái quỷ gì vậy?

Tôi nhìn anh, tay run run vì ngạc nhiên, tôi lắp bắp hỏi:

- Anh...mẹ... chết không toàn vẹn sao?

Nghe tôi nhắc đến mẹ, ánh mắt Phong dường như kiên định lạnh lẽo hơn rất nhiều. Anh nói:

- Xác bà bị mất hai bàn tay và hai con mắt... đến nay đã hơn 20 năm rồi, anh bao nhiêu tuổi mẹ anh chết bấy nhiêu năm.

Tôi cả kinh, càng nghe càng thấy sợ hãi cùng cảm phẫn. Mẹ nó...cái quân ngũ nào mà ác đến như vậy. Ác đến mức giết người ta rồi còn chặt xác giấu đi...quân ác nhon, quân máu lạnh.

Tôi chỉ nghe thôi mà còn thấy cảm phẫn tột cùng đừng nói là Phong...anh là con trai của bà phải chịu biết bao là đau đớn.

Thấy tôi sợ quá, Phong nắm tay tôi, anh trấn an:

- Không có gì, chuyện cũng qua rồi, mọi chuyện sau này cũng có anh lo em không cần lo nữa.

Tôi thoáng gạt đầu, tôi nhất định sẽ cùng anh đi tìm chân lý đến cùng. Quyết đòi lại hết những đau đớn những mất mát những tổn thương mà anh và mẹ anh từng phải chịu đựng.

Ngày hôm đó anh cũng kể cho tôi nghe rất nhiều chuyện ngày xưa giữa anh và má chồng tôi. Tuổi thơ của anh xem chết không biết bao nhiêu lần nhưng may mắn chắc do má ruột anh độ nên lần nào cũng tai qua nạn khỏi sống đến được bây giờ.

Má ruột anh không biết có phải do má chồng tôi hại hay không nhưng trước mắt bà ta là nghi can số 1 không thể nào không thoát được liên can, kể cả bà vú già thâm độc. Cái ao sen kia...cũng là một ân số.

.....

Mấy ngày sau ngày nào tôi cũng theo dõi hành tung của vú Huệ, mà mẹ ta mấy ngày nay toàn cáo bệnh ở lý trong phòng. Lắm hôm má chồng tôi còn đem cơm vào tận phòng. Khéo tôi nghi ngờ mẹ ta chắc đang luyện bùa luyện ngải gì đó chứ làm gì mà bệnh đến mức không ra khỏi giường được chứ.

Buổi chiều tôi xuống nhà sau phụ nấu cơm, vừa xuống đã thấy bé Li đang sắc thuốc. Ngó ngó tôi hỏi con bé:

- Sắc thuốc cho ai vậy bé Li?

Bé Li nghe tôi hỏi con bé vừa chăm thêm củi vừa nói:

- Thuốc này của vú Huệ, hôm rày con sắc mấy lần thuốc rồi.

- Ủ vú bệnh nặng lắm không Li?

- Dạ vú nằm có chỗ, sáng con vô còn thấy mặt mày xanh lét. Kỳ này bệnh nặng lắm không ra khỏi giường được luôn mà mẹ.

Tôi gạt gù, thì ra mẹ vú bệnh thật chứ không phải giả bộ. Mà kể cũng lạ, hôm bữa cái ao sen tự nhiên xem chút cạn nước khô khốc, là trong đêm đó mẹ vú bệnh luôn đến giờ. Không biết là có điềm gì không nữa. Tôi thấy coi bộ bên chú Đức chắc có tiến triển hơn rồi đó đa.

.....

Sáng sớm tôi theo Phong lên thị xã ghé hiệu thuốc Tám Cao cất mấy thang thuốc, không may là không có thầy Tám ở hiệu thuốc nên không bắt mạch xem bệnh được chỉ cất thuốc bỏ rồi về thôi. Phong chở tôi gần đến nhà thì hướng đường bên kia tôi loáng thoáng nhìn thấy một chiếc xe hơi đang chạy ngược chiều với xe của tôi. Kể cũng lạ cái con đường này thường ít xe hơi qua lại, có thì cũng là xe nhà chồng tôi là chủ yếu chứ vòng vòng ở đây dân người ta cũng nghèo hiếm nhà có xe hơi.

Vì tò mò tôi mới nhìn kỹ thêm một chút người ngồi trong xe là ai. Giây phút nhìn thấy người ngồi ghế phụ lái kia khiến toàn thân tôi sững sốt... là... là cô Hai Lài...

Tôi nhìn chị ta, chị ta cũng nhìn tôi, trong giây phút bốn mắt giao nhau kia tôi cảm nhận được chị ta đang cười. Đó thật sự là đang cười với tôi.

Trời ơi rốt cuộc là chuyện gì đây, chị ta vì sao lại đi đến đây, vì sao khi thấy tôi lại cười...chẳng lẽ...

Toàn thân tôi toát mồ hôi, cái cảm giác biết được bản thân mình sắp bị đe dọa thật không hề tốt chút nào. Tôi sắp điên mất trời ơi.

Phong thấy tôi mặt xanh mày tái, anh lo lắng hỏi:

- Có chuyện gì vậy, em mệt hả?

Nghe anh hỏi, tôi gạt mình vội vàng trấn an lại bản thân. Cười gượng gạo, tôi nói:

- À không...em đâu có gì đâu. Về.. về thôi anh.

Thấy tôi không nói gì Phong cũng không hỏi nhiều, thoáng chốc trong tôi có ý nghĩ, tôi nhất định phải nói tôi không phải là Hai Lài cho Phong biết trước khi có chuyện gì đó không may xảy ra. Nhất định.

.....

Sau cái hôm vô tình thấy được Hai Lài trên đường tôi gần như không thấy chị ấy nữa, nhớ trước có cho chị ta số điện thoại nhưng cũng không thấy chị ấy gọi nói gì. Nghĩ nghĩ cũng lo, tôi gọi điện cho ba mẹ ở nhà hỏi thăm tình hình một chút thì biết được Hai Lài nghe đâu đang quen với một đại gia bên vùng này cũng gần nhà chồng tôi. Mà ba mẹ tôi chỉ là công nhân ở vừa mướm Phước Sang nên cũng không biết rõ người đàn ông đang qua lại với Hai Lài là ai. Nghe ba mẹ tôi nói tôi cơ hồ cảm thấy yên tâm hơn một chút. Chứ không có thông tin gì chắc tôi chết vì lo sợ luôn quá.

Đạo gần đây thấy trong người không khỏe, cứ bệnh lên bệnh xuống người tôi cũng ốm xuống mấy kí lô, mặt cũng xanh đi chút. Phong đưa tôi đi ăn uống tâm bô nhưng tôi cũng không ăn được nhiều vì thấy lạ miệng quá. Khéo mấy bữa nữa không hết mệt tôi lên bệnh viện đi khám tổng quát xem sao.

.....

Sáng sớm mấy chị em đang ngồi sàn nước nhặt rau nấu lẩu, Út Nhân nói muốn ăn lẩu hải sản nên cả nhà cũng chiều theo ý cô. Mấy chị em vui vẻ ngồi nhặt rau rồi rửa rau, Út Nhân pha trò nói:

- Mấy chị em mình vui hen, làm dâu như vậy em cũng khoái chứ nghe nói chị em mưu tính với nhau là muốn làm một liên hà.

Tôi cười cười:

- Ở chị em sống chung mưu tính nhau một mối lắm

Chị Thắm cũng không nói gì, chị ta chỉ cười cho có. Mà tôi nói thì cũng coi như nói thiệt rồi, nếu mà chị Thắm với Út Nhân sống thiệt tình với tôi tôi cũng không ngại mà mở lòng với họ. Chỉ tiếc là.... tài sản này mãi cao hơn tôi một bậc.

Rửa rau xong xuôi mấy chị em rủ nhau đứng đây, vì sàn nước trơn nên mấy chị em vịn tay nhau. Từ sau lưng tôi tôi cảm nhận được có người đẩy eo tôi một cái thành ra tôi chới với ngã nhào lên trước, Út Nhân đứng trước mặt nên vô tình bị tôi đẩy ngã chổng vó té xuống đất. Tôi may mà có mấy cái lu nước chống lại nếu không chắc cũng nằm chình ình dưới đất rồi.

Hú hồn hú vía tôi vuốt vuốt ngực, dưới bụng tự dưng có chút đau đau chắc là do sợ quá. Thấy bản thân không sao tôi mới nhớ đến Út Nhân, lật đật kéo cô ấy dậy nhưng lại bị chị Thắm gạt tay ra.

- Lài, em không ưa Út Nhân cũng đừng đi sao em đẩy con nhỏ té kỳ cục vậy?

Ồ...chuyện quái gì vậy? Mụ Thắm lao lại thọc gậy bánh xe rồi.

Út Nhân đầu sưng một cục, chân hình như không đi được. Tôi mới đi lại xem xem sao, vì dù sao cũng là do tôi nên Út Nhân mới té.

- Dạ em không sao...ui da....

- Trời ơi máu... em chảy máu kia Út Nhân...

Tôi cũng nhìn theo thấy chân Út Nhân thì máu đang chảy, hoảng quá tôi vội nói:

- Đi...chị đưa em đi trạm xá.

Út Nhân mặt mày xanh lè, cô ấy liên tục lắc đầu:

- Em không sao...không sao...

Bên cạnh chị Thắm tru tréo khắp nhà, má chồng tôi cũng nghe mà chạy xuống. Thấy chân tay Út Nhân trầy trụa tím lúm, má chồng tôi rít lên:

- Nhân, trời ơi sao vậy con, sao vậy?

Chị Thắm được dịp nhanh mồm nhanh miệng:

- Con Lài nó xô con Út Nhân chứ còn sao nữa má, thiệt con bó tay luôn.

Má chồng tôi nhìn tôi, bà coi bộ giận lắm. Tôi đang định giải thích thì nghe một cái vút...

"Bốp" bên má phải của tôi bị bà tát mạnh vào, tôi sững sờ như không tin vào mắt mình, chỉ như vậy thôi mà bà cũng đánh tôi...cái con mẹ nó.

Tôi nhìn bà, giận dữ:

- Má...con có làm gì đâu sao má đánh con?

Má chồng tôi tru tréo:

- Con Thấm nói vậy mà mày còn cãi, không phải mày thì sao Út Nhân nó té?

Tôi giận đùng đùng, mấy lúc bà bênh Út Nhân chửi tôi thì tôi còn nhịn vì nghĩ bà dù sao cũng là mẹ ruột của Phong mà tôi lại không muốn làm anh khó xử. Còn giờ hả, mơ đi.

Tôi cãi lại ngay:

- Sàn nước trơn con lỡ chân thôi chứ con có bị điên đầu mà xô Út Nhân té, rồi con làm con nhỏ té con có được lợi ích gì đâu hả má?

Chị Thấm cười khinh bỉ:

- Được lợi gì thì mình cô biết chứ ai mà biết được, ba má cô không dạy cô nhường nhịn chị em thì qua đây để má dạy. Mà cái ngữ như cô cô biết người ta gọi là gì không, là mất dạy đó. Đồ mất dạy.

Mất dạy, chửi tôi mất dạy á, mẹ mày Thấm.

"Bốp" tôi không nói không rằng vung tay tát cái bốp không thương tiếc lên mặt chị Thấm, chưa hả giận tôi còn chỉ thẳng vô mặt chị, chửi lớn:

- Tôi không có làm gì sai hết thì lý gì nghe chị chửi. Mà chị chửi tôi được chị đựng đến ba mẹ tôi thì tôi cho chị húp cháo sống qua ngày. Mất dạy, chị mới là thứ mất dạy đó.

Chị Thấm giận sôi ruột, tôi thấy chị ta mặt đỏ rần lên rồi nhưng kệ thấy chị. Hôm nay tôi liều cái mạng này để cho con mụ Thấm này một trận tôi mới hả dạ.

- Con Lài mày dám đánh tao?

Tên vênh mặt:

- Chị nghĩ chị là cái ngữ gì mà tôi không được đánh chị. Chị em dâu cùng về làm dâu thấy chơi được thì chơi sống được thì sống còn mà thứ đâm chọc thì thôi giải tán cho khỏe. Chị đừng tưởng tôi không biết chị làm gì, chị qua mặt tôi được hả? Chị sống sai còn chửi nghiệp quật chị bây giờ đó.

Má chồng tôi thấy tôi đánh chị Thấm, bà cũng rùng mớ lên, hét:

- Cái con Lài này, hôm nay mày ăn gan cộp hả mà gan dữ. Ba má mày chợ búa quen rồi phải không, để má dạy cho mày biết lễ phép là gì?

Nói rồi bà nhào vô túm tóc tôi, tôi thì nhất định không đánh con mụ già này rồi vì đánh mụ ta kiểu gì tôi cũng mang tiếng con dâu mất dạy hỗn hào đánh má chồng. Lúc trước không biết thì thôi nhưng sau khi nghe Phong nói rõ thì tôi chỉ còn thấy khinh bà già này. Hóa ra từ đó tới giờ bà ta chỉ toàn giả nhân giả nghĩa qua mặt ba chồng tôi chứ tốt đẹp gì cho cam. Được rồi, hôm nay lỡ đánh nhau rồi, tôi cho cùi hết luôn.

Chị Thấm cũng nhào vô, chị ta ghì tôi xuống cho má chồng tôi đánh. Tôi cũng đâu có chịu thua, tay chân tôi ở dưới hết thực vô ngực lại thực vô háng má chồng. Bị đánh tay đánh chân bà thì bà bắt chẹt tôi là đánh má chồng, còn đánh mấy chỗ hiểm này không lẽ bà vạch ra cho người ta coi. Được...cho bà biết thế nào là lễ độ, hồi nhỏ dám xô chồng tôi té xuống ao may mà có người cứu nếu không thì giờ mồ mã anh Phong chắc xanh cỏ luôn rồi quá.

- Á á con quý cái này.

Phía trên tôi bị chị Thấm ghì xuống, má chồng tôi thì đánh lên trên đầu trên mặt tôi. Tôi thì dùng móng tay quào lên ngực chị Thấm, ở dưới tranh thủ động mấy phát vào háng hai con mụ này. Haha tôi nghe bà Thấm lão rên rĩ, má chồng tôi cũng kêu ư ừ. Mẹ nó...cho vừa đám tụi bây, hở ra là bắt chẹt hở ra là đánh người.

Út Nhân ở bên la oai oái:

- Đừng đánh nữa chị Lài chị Thấm đừng đánh nữa.

Tiếng mụ Thấm khàn đục:

- Con mất dạy, con quý mất dạy tao đánh chết mẹ mày.

Này thì "bụp" vô háng mụ Thấm cái nữa cho chừa tội đòi đánh chết mẹ tôi. Chị tuổi gì mà đòi đánh lộn với tôi hả Thấm lão?!!

Xời. Để coi rõ ra thằng nào mệt hơn thằng nào thì biết.

Tôi cũng đau lắm nhưng tính ra tôi bị đau ít hơn, nghe xung quanh có tiếng chân chạy xuống, tôi vờ vừa khóc vừa hét:

- Con xin má mà đừng đánh con nữa. Á á chị Thấm chị đánh trúng vào háng má rồi... trời ơi huhuhuhu....

- Dừng tay lại đi, má làm cái gì vậy hả má?

Là Đạt.... là tiếng của Đạt...

Đạt với mấy người nữa chạy đến can má chồng tôi với chị Thắm ra, tôi được Đạt đỡ dậy. Còn Út Nhân thì đỡ má chồng tôi, Thu Cúc thì đỡ chị Thắm. Trời mẹ ơi, mặt mũi tôi....máu... á máu....

Tự dưng ngửi thấy mùi máu tôi choáng váng từ từ ngã xuống, không còn biết trời trăng mây đất gì ngoài nghe tiếng kêu thất thanh của Đạt và bé Li.

- Mẹ....Mẹ Tư....chị Tư....

Kèm theo tiếng ní non nhỏ xíu của Út Đạt:

- Thư Huyền.....Huyền ơi..

.....

Lúc tôi tỉnh dậy đã là đầu giờ chiều, mở mắt ra tôi thấy tôi đang nằm trên giường trong phòng mình kế bên là Phong đang lo lắng ngồi nhìn chăm chăm. Thấy tôi tỉnh, anh coi bộ mừng rỡ, vui mừng nói:

- Lại em tỉnh rồi, em có sao không?

Tôi thấy được Phong tự dưng cảm thấy uất ức liền bật khóc:

- Anh ơi... người ta đánh em...anh ơi huhu...huhu...

Phong ôm lấy tôi, anh an ủi dỗ dành:

- Không sao rồi không sao rồi, có anh ở đây lo cho em rồi.

Tôi được anh ôm vào lòng càng muốn khóc lóc nhiều hơn nữa. Trời ơi, trên ngực tôi cũng đau, đầu tôi cũng đau nữa còn đâu. Huhu.

Tôi khóc meo meo:

- Em có làm gì đâu cũng bị đánh... anh...anh có tin em không?

Phong gạt đầu, giọng anh dịu dàng hẳn:

- Tin anh tin em chứ, đợi anh lấy lại công bằng cho em. Em yên tâm.

Tôi hức hức mấy hơi đang định hỏi anh lấy lại công bằng bằng cách nào thì nghe có tiếng bé Li nói vọng vào:

- Cậu Tư Mẹ Tư ơi, ông biểu cậu mẹ xuống nhà gấp.

- Ừ cậu xuống liền.

Tôi ngơ ngác nhìn Phong:

- Anh...ba chứ em chết... anh...

Phong nắm tay tôi, anh khẽ nói:

- Không sợ, có anh ở đây em không cần sợ.

Nghe anh nói tôi mới yên tâm được phần nào, liền nghe theo lời anh đứng dậy chải đầu tóc gọn gàng thay bộ đồ khác sau mới theo anh đi xuống nhà dưới.

Vừa bước vào phòng khách tôi đã nghe tiếng đàn bà khóc, thấy tôi bà ta tru tréo lên:

- Tôi nói thiệt với anh chị, tôi cho con gái tôi đi làm dâu là phụng dưỡng anh chị chứ đâu phải đi làm dâu để chị dâu xô té trật chân trật khớp đi không được đâu. Quân ác nhon mà.

Tôi nhìn nhìn, thấy bà ta cũng nhìn tôi, gương mặt này với gương mặt Út Nhân có khác gì nhau đâu. Dám chắc đây là mẹ Út Nhân.

Má chồng thấy tôi xuống bà liếc ngang liếc dọc:

- Anh chị sui cho tôi xin lỗi, con dâu cũng có đứa này đứa khác chứ đâu có đứa nào cũng tốt tính được như con Nhân đâu...

Phong nghe má chồng tôi móc mĩa, anh bực dọc quát lớn:

- Má muốn nói cái gì thì nói thẳng ra luôn đi, móc mĩa làm gì?

Nghe Phong quát, ba chồng tôi coi bộ không vui, anh hét lại với Phong:

- Phong mày ăn nói với má mày vậy đó hả?

Má chồng tôi khóc than:

- Trời ơi, con trai tôi nuôi từ nhỏ tới lớn giờ bị cho ăn bùa mê thuốc lú gì mà nó chửi lại má nó nè trời ơi.

Phong cười nhạt còn tôi đang cười khinh trong lòng, công nhận má chồng tôi diễn cũng hay thiệt.

Út Đạt ngồi kể bên Út Nhân bây giờ cũng lên tiếng:

- Thôi mẹ được rồi, giờ chị dâu cũng xuống rồi mấy mặt một lời đi cho rõ ràng. Út Nhân cũng nói chị Tư lỡ tay trượt chân nên mới té trúng cô ấy. Còn chuyện má, chị Thắm với chị Tư thì không còn liên quan đến Út Nhân rồi.

Tôi nhìn Đạt, cái này coi như là nói giúp tôi rồi.

Má chồng tôi tự dưng im thin thít, chị Thắm cũng im re không nói gì. Bên ngoài có tiếng ồn ào không biết vụ gì, một lát nữa bé Li chạy vào, nó hót hải nói:

- Ông bà ơi, ba má mợ Tư qua kiếm.

Đừng nói là ba chồng tôi mà ngay cả tôi còn không hiểu chuyện gì đang xảy ra nữa. Là sao, ba má tôi sao lại qua? Mà khoan.khoan....là ba má Hai Lài hay là ba má tôi?

Thấy tôi ngỡ ngàng Phong nói:

- Ba má qua, ra đón ba má đi em.

Tôi gật đầu, hồn phách như muốn bay lên trời, trời mẹ ơi, cái chuyện quái quỷ gì đang xảy ra nữa vậy, sao tôi không hiểu gì hết nữa vậy?

Phong kéo tôi ra ngoài, vừa đi tôi vừa run cầm cập. Vừa bước ra cửa đã thấy thân hình mập mạp của bà chủ vừa Phước Sang, tự dưng trong lòng tôi thờ phào ra một cái. Thấy tôi ra, bà Tám Sang khóc lóc vang trời:

- Trời đất ơi, nghe tin con bị đánh mà má nóng ruột quá. Có sao không con, má đưa con đi kiểm tra thương tích kiện chết mẹ mấy đứa nào đánh con đi. Quân khốn nạn mà.

Tôi cũng vờ khóc theo, nghe bà chủ Phước Sang chửi mà tôi thấy đã tai ghê gớm, quay sang nhìn má chồng tôi thấy mặt bà méo mó trông thấy thương ghê. Cho vừa, vừa lòng bà ta.

Bà chủ Phước Sang vừa chửi vừa khóc, ba chồng tôi lật đặt mời "ba má" tôi vô trong nhà. Hôm nay quả là ngày của những sui gia chạm trán.

Bà chủ Phước Sang vừa ngồi xuống bà đã khóc nói với ba chồng tôi:

- Anh sui hôm nay giận lắm vợ chồng tôi mới qua đây đường đột, anh coi làm sao thì làm chứ để nhà anh đánh con gái tôi ra nông nỗi vậy là đâu có được đâu anh.

Ông Tám Sang cũng hậm hực:

- Hôm nay không có lời giải thích đằng hoàng nhà tôi đâm đơn kiện, con gái tôi cũng như trứng đầu phải để mấy người muốn đánh là đánh muốn chửi là chửi đầu.

Phong ngồi kể bên tôi, anh coi bộ vừa lòng. Càng nghĩ tôi càng thấy hình như "ba má" tôi qua lần này... là do anh sắp xếp???

Ghé tai anh, tôi hỏi:

- Là anh gọi ba má em qua?

Phong gật đầu:

- Ủ bà ta anh trị không được mạnh tay nhưng ba má em thì được.

Tôi gật gù xem ra đã hiểu chuyện nhưng mà... làm sao anh có số điện thoại của bên ba má Hai Lài.. rồi sao mà ông bà chủ Phước Sang đồng ý qua đây lấy lại công bằng cho tôi???

Dưới áp lực của "ba má" ruột tôi, ba chồng tôi bắt má chồng tôi với chị Thắm phải xin lỗi tôi. Còn tôi tôi cũng không kiêu lời gì mà không xin lỗi Út Nhân một câu. Mặc cười nhất là lúc chị Thắm nói tôi cũng đánh chị ta nhưng hỏi tôi đánh ở đâu thì chị ta không nói được, nói làm sao được mà nói chứ. Còn nữa qua lần này tôi cũng trót lọt gáng cho chị Thắm cái tội thật vô h.áng má chồng tôi khiến cho bà ta lờm nguýt Thắm lão suốt từ nãy đến giờ. Xem ra lần này tôi lợi nhiều hơn hại rồi.

Mọi chuyện giải quyết xong xuôi, tôi tiễn ba má tôi ra về. Lúc đưa ông bà Phước Sang ra xe, bà Tám Sang kéo tôi lại nói nhỏ:

- Mày cũng dữ dằn chứ có hiền đâu, mà vậy được tao ưng sau này con gái tao về coi cũng khỏe.

Ồ...Tám Sang bà ta nói cái quái gì vậy?

Thấy tôi đơ đơ bà ta nói tiếp:

- Có chuyện gì gọi cho tao, bên đây mà đánh mày nữa mày nói tao, tao qua tao dọn cho mỗi đứa một cái. Mẹ bà gia đình gia giáo mà đánh người như dân chợ búa. Thôi mày vào trong đi, tao thấy con rể coi bộ cũng được đó...

Tôi chưa kịp hỏi han ừ hử gì thì ông bà Phước Sang đã leo lên xe đi mất, bỏ lại tôi đứng tần ngần nhìn theo.

Trong lòng tôi tự dưng thấy lo lo, tôi thiệt không hiểu ý bà Tám Sang nói là sao....chẳng lẽ....vai Hai Lài này của tôi sắp kết thúc rồi sao???

Bạn đang đọc truyện *Vợ Cậu Tư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23

Sau cái chuyện đánh nhau ồm tỏi hôm đó, tôi với má chồng cơ hồ cũng không nói chuyện nhiều với nhau. Trước đã không mấy ưa nhau, bây giờ càng lúc càng căng thẳng. Mà trước kia còn sợ Phong đứng cửa giữa khó xử khi tôi và má anh gây nhau, bây giờ thì khỏe re rồi.

Hôm đó Út Nhân có đến xin lỗi tôi, cô ấy nói là do cô ấy mà xảy ra có sự. Tôi cũng nghe rồi âm ự cho có chứ không bàn thêm gì. Bởi lẽ nếu mà Út Nhân thiệt tình không cố ý làm lớn chuyện thì ba má cô ấy đã chẳng qua mắng vốn bắt lỗi rồi, có chăng là cô ấy sợ mất lòng với tôi mà thôi.

Tôi với chị Thắm thì khỏi phải nói, tình hình còn căng hơn dây đàn. Mà tôi cũng không mấy quan tâm, việc chị ta chị ta làm, việc tôi tôi làm. Không ai đá động gì đến ai là được rồi.

Mấy hôm rày anh chị Hai ưa đưa bé Mít qua chơi, đêm cũng lằm khi ngủ lại. Chiều tối tôi bồng bé Mít đi vô trong phòng trả cho chị Hai đặt chị đưa nó ngủ. Thấy tôi chị kéo kéo tay tôi, nói:

- Vụ hồi bữa với má là sao Lài?

Tôi kéo cái ghế ngồi xuống, trả lời chị:

- Chị đoán được không, chứ em thề em không có xô đẩy gì Út Nhân hết, đằng sau ai thị cho em một cái mới mất đà té chổng đầu đó chớ.

Chị Hai vỗ đùi cái đét:

- Rõ quá rồi còn gì, bởi má kể với chị là em xô Út Nhân chị đâu có tin. Con Thắm còn nói với má là em ganh con Nhân có bầu trước em nên em ghim thù nó nữa kìa. Công nhận cái miệng con Thắm ghê thiệt, bữa nào chị với em vạch cái mặt nó ra cho nó bỏ tật xạo sự.

Tôi gật gật đầu, nói với chị Thắm:

- Thiệt nhưng mà chị Hai từ từ đã, chị em mình cần điều tra nhiều hơn. Chị Thắm cũng không phải hiền lành gì đâu.

Chị Hai gật gù, tôi nói với chị vài câu nữa cũng lên phòng đi ngủ, dạo gần đây tôi buồn ngủ suốt thôi, lạ thiệt.

Nửa đêm tôi đói cồn cào nên kéo Phong đi xuống nhà nấu mì ăn đỡ đói. Vừa bước xuống chân cầu thang Phong đã kéo tôi lại, đang định la lên thì bị anh bịt miệng. Đoán là anh thấy được cái gì nên tôi cũng im lặng không dám nhúc nhích sợ lỡ việc của anh.

Mãi một lát sau anh mới buông tôi ra, anh kéo tôi lên gần đến trên phòng. Anh nói nhỏ với tôi:

- Suyt. Anh thấy chị Thắm với anh Phương.

Tôi há hốc mồm:

- Gì, anh nói chị Thắm với anh Phương?

Phong gật gù đầu.

- Ủ.

Tôi gấp gáp hỏi:

- Hai người đó làm gì?

- Chị Thắm đang kéo anh Phương qua phòng, còn làm gì thì anh không biết.

Mẹ nó, anh Ba Thành mấy hôm nay bận việc công ty không có về nhà, chị Thắm toàn ngủ một mình. Chưa nói anh Phương là chồng chị Hai lại còn là tình cũ của chị Thắm nữa. Kiểu này là có gian tình rồi còn gì nữa.

Tôi giận quá cứ nghĩ đến chị Hai là tôi giận sôi gan, xoắn tay áo tôi định kéo xuống dưới nhà đi đánh cho chị Thắm một trận. Chưa kịp đi đã bị Phong lôi lại, anh kéo tay tôi, nói:

- Em đi đâu?

Tôi giận đùng đùng:

- Đi xuống bắt ghen chứ đi đâu.

Phong ghì chặt tay tôi, anh can:

- Em xuống dưới thì được ích lợi gì, anh dám chắc hai con người đó không phải lần đầu tiên. Nếu muốn thì phải để cho anh Ba Thành hay là chị Giàu bắt ghen chứ em em lấy quyền gì đi bắt ghen?

- Nhưng mà... không lẽ anh chịu đứng nhìn chị Hai bị cầm sừng trên đầu.

Phong kéo tôi đi vào trong, anh từ tốn nói:

- Từ từ đã, em gấp gáp cái gì?

Tôi gầy nãy:

- Bắt ghen không gấp chứ cái gì mới gấp hả?

Phong kéo tôi vào trong phòng, ấn tôi ngồi xuống, anh nói:

- Bây giờ em nhào vô nhất định là không bắt được rồi có khi còn bứt dây động rừng nữa. Nghe anh, để anh suy nghĩ xem.

Tôi bực dọc chống hai tay lên cằm nhìn anh, tôi nói:

- Bực thiệt. Em không hiểu được anh Phương là vì có gì mà làm nên chuyện này luôn á, ví như chị Thắm thì thiếu thốn tình cảm đi còn này anh ta được chị Hai yêu thương, vợ đẹp con ngoan còn đòi gì nữa chứ.

Phong suy nghĩ hồi lâu anh cười nhạt nói:

- Có gì đâu, anh Phương chắc là vì tình còn chị Thắm... chắc vì tiền mà thôi.

Tôi ngạc nhiên:

- Vì tiền? Bộ anh Phương giàu lắm hả anh?

- Không, anh Phương gia đình bình thường. Anh nói tiền đây là tài sản, cái chị Thắm muốn là một đứa con trai.

Con trai sao? Nhưng mà anh Thành vẫn còn sống sờ sờ mà... chẳng lẽ...

- Anh Ba Thành bộ không có con được hả anh?

Lần này thì đến Phong ngạc nhiên, anh hỏi tôi:

- Anh Ba Thành không sinh được, sao em biết mà hỏi anh vậy?

- Không...em đâu con biết, em tưởng anh Ba không có khả năng sinh con nên chị Thắm mới đi tìm tình cũ chứ?

- Bậy. Chị Thẩm không sinh con được không phải do anh Ba Thành mà là do chị ta.

Tôi có chút ngu ngu, nếu đúng như Phong nói chẳng lẽ là chị Thẩm không sinh được mà chị ta lại không biết. Ồ nhưng mà làm gì có chuyện đó, chị Thẩm đâu phải người ngu đâu. Nếu nói như Phong....khoan...thuốc bổ... thuốc bổ...

Tôi tự dưng suy nghĩ ra gì đó liền bật lên cười lớn:

- Em biết rồi... là thuốc... là th...

Nghe tôi hét lớn tiếng quá, Phong kéo tôi xuống anh bịt lấy miệng tôi lại.

- Nhỏ thôi, em la lớn quá đó.

Tôi bụm miệng cười, nhỏ tiếng lại, tôi mới từ từ nói:

- Chị Thẩm không sinh được có phải do uống thuốc của má chồng không? Có phải không anh?

Phong nhéo mũi tôi, anh gật đầu:

- Ừ là do thuốc, đó cũng là lý do mà anh không cho em uống.

- Ồ nhưng mà...anh Ba Thành là con ruột của bà ta thì sao bà ta còn làm vậy. Ví như chị Thẩm sinh con cho anh Ba Thành thì cũng là cháu ruột của bà ta mà?

Phong lắc đầu, anh nghiêm giọng:

- Cái vấn đề này phải đi hỏi bà ta chứ anh cũng không biết nữa. Nhưng mà mẹ già đó tâm lý rất kỳ cục, đến giờ anh cũng không đoán được mẹ ta là muốn cái gì.

Tôi gật gù, quả thực má chồng tôi tâm lý rất lạ. Bà ta nhận nuôi Phong, quan tâm cho anh cưng chiều anh còn hơn con ruột của mình nhưng vẫn không ít lần hăm hại anh. Thêm vụ việc bỏ thuốc này nữa, tôi không thể hiểu được mục đích của bà ta là thế nào. Là do bà ta ghét chị Thẩm hay vì bà ta không muốn cho anh Ba hưởng tài sản này?

- Anh, có khi nào bà ta không muốn cho anh Ba hưởng tài sản này không?

Phong ngồi xuống, anh định châm một điếu thuốc nhưng khi thấy tôi nhìn, anh lại buông tay cất điếu thuốc vào lại trong hộp.

- Lý nào, anh Ba là con ruột mẹ ta cả Út Đạt cũng vậy. Cái tài sản này cho anh tất nhiên không được nhưng cho anh Ba hay Út Đạt thì được chứ đúng không?

- Chính xác nhưng nếu vậy thì tại sao lại bỏ thuốc cho chị Thẩm. Ồ khoan...nếu như là bà ta bỏ thuốc thì cái lần chị Thẩm giả mang bầu là bà ta đã biết từ lâu. Cái vụ chị Hai té sảy thai chẳng phải là do...trời ơi...

Phong gật đầu, giọng nặng nề:

- Ừ chị Hai té sảy thai là do đi trúng cục đá trắng mờ, anh cho người đi coi qua rồi, khu đá chỗ đó có vấn đề. Nhưng sau khi cả nhà đi bệnh viện chú Thọ cũng lấy xà bông rửa đi vết máu kèm theo vết mờ luôn rồi.

Tôi cả kinh, trời đất...hóa ra tất cả mọi thứ Phong đều biết chỉ là do anh giấu mà thôi. Tôi thoáng thấy run run trong lòng... tôi chỉ mới về đây sống chưa đến một năm đã thấy mệt mỏi rồi đừng nói là anh sống rông rã bao nhiêu năm. Vừa len lỏi đi tìm sự thật về cái chết của mẹ ruột mình vừa mưu toan che giấu mọi thứ. Anh sống ẩn nấp suốt bao nhiêu năm biến mình từ một người đàn ông hoàng thành một tên ăn chơi trác táng trong mắt người khác. Tôi tự dưng thấy thương anh vô cùng, chắc anh mệt mỏi lắm... anh tội thân dữ lắm.

Tôi đi lại ôm lấy anh xoa xoa lưng anh, hạ giọng dịu dàng hết mức có thể.

- Phong, sau này có em rồi, anh đừng buồn nữa cũng đừng một mình nữa, nha.

Tôi cảm nhận được toàn thân anh có chút cứng đờ, lát sau tôi thấy anh thả lỏng, bàn tay anh cũng ôm lấy tôi. Anh siết tôi vào lòng, anh nói:

- Ừ anh có em rồi, về sau còn có con chúng ta nữa. Anh không buồn, anh không cảm thấy buồn nữa đâu.

Được anh ôm tôi tự dưng thấy ấm áp thoải mái trong lòng vô cùng, cảm giác có người đàn ông yêu thương nâng niu xem mình là một phần cuộc sống của họ thật thích. Tôi vốn không phải người mê ngôn tình nhưng tình yêu mà, ai mà không thích tìm được một mình người đàn ông như thế chứ. Đúng không?

.....

Thiệt sự mà nói người ác nhất trong nhà này chắc là má chồng tôi, kẻ sơ sơ thôi. Trước mắt bà ta là nghi can số một với cái chết oan ức và tức tưởi của

mẹ Phong. Thứ hai là vụ di Lệ, tôi nghĩ nếu vong nữ dưới cái ao sen kia chính xác là di Lệ thì nguyên nhân đầu đó cũng có một phần do bà ta. Vì di Lệ là em gái ruột của bà ấy mà như lời bà ta nói với ba chồng tôi là di Lệ đi Mỹ mấy năm nay biệt tăm tung tích. Thứ hai có người chị gái nào khi thấy em mình mất tích mà không cho người đi tìm kiếm điều tra không chứ, trừ khi bà ta biết chắc là em gái mình đã chết. Thứ ba bà ta bỏ thuốc ngừa thai cho chị Thắm cho tôi để mong bọn tôi không có bầu, còn gài bẫy để chị Thắm té lộ ra cái bầu giả nữa. Nhưng mà rốt cuộc lại hại chính con gái ruột của mình, lần đó là chị Hai trượt chân kéo chị Thắm chứ không phải chị Thắm kéo chị Hai. Ác giả ác báo, bao nhiêu tội lỗi của bà ta tạm thời để hết lên vai của chị Hai Giàu. Đáng thương cho chị Hai, vừa bị mẹ ruột vô tình hại chết con vừa mất khả năng sinh con, chưa kể còn bị chồng cấm cho một cái sừng cao mấy mét. Chỉ nghĩ thôi cũng thấy bất công.

Vụ chị Thắm với anh Phương tôi nghe theo Phong không đá đụng gì tới. Nhưng nói thiệt tôi cay cú lắm, bị chị Hai cái miệng chỉ bô lô bô la nhưng hiền queo hã, mà người hiền lành ngay thẳng lại hay bị phản bội, thấy mà bức dầm. Nhưng Phong nói đó dù sao cũng là chuyện riêng của mấy người bọn họ, mình nhúng tay vào có khi không được mang ơn mà còn thêm thù hằn. Trước khi con chúng tôi được sinh ra, Phong không muốn có thêm một mối nguy hại nào đến tôi nữa. Thôi, hết thấy là nghe theo anh.

.....

Sáng sớm, tôi thấy vú Huệ ra tập thể dục sớm. Thấy bà ta coi bộ khỏe hơn hẳn, tôi cũng giả vờ đơn đã đi lại, hỏi thăm:

- Vú, vú đỡ hơn chưa?

Vú Huệ nghe tôi hỏi bà mới cười cười trả lời:

- Ờ Mợ, tôi khỏe hơn rồi, mợ dậy sớm hen.

Tôi cũng giả vờ quơ tay múa chân ra dáng như đang tập thể dục. Tôi nói:

- Vậy tốt rồi vú, mấy hôm anh Phong còn nói vú mà không khỏe lại anh đưa vú đi bệnh viện. Thấy anh Phong vậy chứ mà anh lo cho vú lắm.

Vú Huệ nhìn tôi, ánh mắt bà ta có chút khác thường:

- Ồ cậu Phong...cậu tốt tính mà.

- Dạ. Thấy vú khỏe là mừng rồi, thôi con vô trong làm đồ ăn sáng vú hen. Thấy mệt mệt vú kêu con con đưa vú đi khám. Chứ vú lớn tuổi rồi lại có một thân một mình có chuyện gì lạng quạng là không được.

Vú Huệ gật gù không nói gì, tôi cũng nói qua lại mấy câu nữa là đi vô trong. Thiệt tình tôi thấy sức khỏe vú Huệ coi bộ không tốt, dạo tôi mới về bà ta khỏe như trâu, nhớ là bà ta còn đánh tôi đùng đùng nữa mà. Lần bệnh này tôi thấy vú xuống sắc quá mà bà ta bệnh tôi cũng không thấy má chồng tôi ngó ngang gì nhiều tới nhiều. Nghĩ má chồng tôi cũng vô tâm, vú Huệ như cánh tay trái tay phải của bà mà bà bỏ lơ không đoái hoài gì đến. Phải tôi thì tôi cũng thấy chạnh lòng.

Vú Huệ bệnh xong nên yếu, ba chồng tôi nghĩ thương bà nên không giao việc gì cho bà làm hết. Ông nói vài bữa nữa tuyển thêm người về đặng phụ bà quản lý trong ngoài. Má chồng tôi nhiều công nhiều việc nên cũng không lo được bếp núc lật vật, hết thấy chắc mời thêm quản gia. Vú Huệ nghe xong cũng gật đầu, tôi thì thấy bà ta coi bộ buồn buồn. Mà nghĩ cũng đúng, sắp bị sa thải không buồn cũng lạ.

.....

Mấy hôm nay anh chị Hai không thường qua chơi, tôi thấy cũng nhẹ nhõm trong lòng. Chị Hai qua thì không sao mà anh Hai qua thì tôi lại rầu cho chị Hai. Sau cái đêm mà tôi và Phong thấy được chị Thắm chèo kéo anh Phương, qua hôm sau tôi đi rình tiếp vẫn thấy vụ đó xảy ra nữa. Chị Thắm công nhận gan thiệt, làm cái chuyện tày đình trong chính nhà chồng của mình. Quả là gan.

Tôi muốn tôi ra trước ngồi đợi Phong về, hỏi trưa anh có gọi điện về báo tôi hôm nay anh về trễ vì bận đi tiếp khách trên tỉnh. Tôi thì dạo này quen hơi anh rồi nên không có anh thấy thiếu thiếu. Ở trước sân có cái xích đu to bằng gỗ, tôi vừa ngồi đong đưa cho mát vừa ngó ngó đợi Phong về. Mới hồi này tôi gọi anh nói anh sắp về đến nhà rồi.

Dạo này trời nóng lắm mà tôi cũng thấy bức rức trong người, đang định đứng dậy đi dạo vài vòng thì nghe có tiếng xe. Vì cửa lớn nhà chồng tôi là cửa tự động nên khi có xe vào cửa tự nhận dạng xe rồi mở cổng luôn nên tôi cứ tưởng xe Phong, ai dè ngó lại thì ra là xe Đạt.

Đạt bước xuống xe cậu ta đi đứng lảo đảo xém té, tôi với anh Tùng tài xế mỗi người đỡ một bên. Sức đàn bà không đỡ nổi nên tôi mới kéo Đạt ngồi xuống xích đu, định bụng là chạy vào trong kêu Út Nhân ra đỡ. Nhưng chưa kịp kêu đã nghe tiếng Đạt ồm ồm:

- Huyền ơi... chị ơi...

Chết chết cái tên xin này... nói gì lung tung vậy?

Tôi sợ một lát nữa Đạt lại nói lung tung nên tôi mới nhờ anh Tùng chạy vào kêu Út Nhân còn tôi thì ngồi xuống cạnh chừng Đạt. Thấy anh Tùng đi vào trong, Đạt tự dưng chồm dậy, cậu ta ôm lấy tôi hôn cái chốc lên má tôi, gương mặt cậu ta ửng đỏ, mắt lơ lơ:

- Huyền... tôi nhớ chị lắm...

Tôi giật mình, vội vàng đứng bật dậy nhưng lại bị Đạt ôm cứng ngắt. Hoàng quá, tôi vung tay vung chân lia lịa.

- Đạt chú say rồi chú buông tôi ra đi. Để Út Nhân hay anh Phong thấy chắc tôi nhảy xuống sông ch.ết rửa cũng không hết tội quá. Chú buông tôi ra đi.

Đạt cười thất thần:

- Chị nói láo chị mà ch.ết, chị tham sống như gì vậy... hức..hức...Huyền... hay tôi đưa chị đi, tôi đưa chị cao chạy xa bay nha..được...ực...không?

Mẹ nó, tên ch.ết bầm này, say xin ngu luôn rồi.

Tôi dùng hết sức đẩy tay Đạt ra nhưng không được, Đạt thấy tôi vẫn còn trong vòng tay cậu ta, cậu ta liền khoái chí cười hề hề:

- Haha...chị...lần này chị không trốn được rồi... đi đi...leo lên xe tôi đưa chị lên thành phố. Nhà cửa tôi chuẩn bị sẵn hết rồi, tiền tôi cũng lo cho chị...hức...xài phung phí 10 năm không hết. Chị đi theo tôi đi chứ sống gần chị mãi như vậy tôi chịu... chịu không nổi nữa rồi. Huyền... tôi yêu chị...tôi yêu chị nhiều lắm.

Đạt tự dưng buông tôi ra, cứ tưởng tôi thoát được rồi thì thấy cậu ta nắm tay tôi cứng ngắt. Vừa nắm vừa lồi lên xe, tôi sợ quá không biết làm thế nào vừa định khom xuống cắn cho cậu ta mấy phát thì nghe cậu ta nói. Sự tức giận trong tôi vơi đi phần nào thay vào đó là có chút buồn buồn. Đạt.... thiệt sự tôi tiếc cho cậu ấy quá...

- Đạt... không được đâu...cậu buông tôi ra đi.

Đạt bấy giờ quay lại nhìn tôi, gương mặt cậu vẫn còn đỏ ửng nhưng ánh mắt lại sáng quắc lạ thường, cứ như là từ nãy tới giờ là cậu ta đang giả vờ vậy. Trong ánh trắng nhẹ nhàng, Đạt nắm tay tôi rất chặt, cậu ta từ tốn dịu dàng nói:

- Chị...chỉ cần chị nói muốn đi, tôi nhất định đưa chị đi. Những thứ tôi đã hứa với chị tôi mãi mãi không quên. Dù là chị không thương tôi nhưng chỉ cần chị mở lời... tôi bất chấp hết tất cả cho chị.

Tôi nhìn Đạt, cảm thấy trong lòng cuộn cuộn dâng trào. Nhưng rất tiếc đó không phải là cảm xúc của những người yêu nhau, mà tôi chỉ thấy tiếc. Tiếc cho Đạt, tiếc cho tấm lòng của Đạt đã đặt sai người rồi..

- Đạt... chị Tư...

Đang định trả lời lại cậu ta thì nghe trong nhà có tiếng Út Nhân vọng ra, tôi nhìn về phía kia thấy Út Nhân đang chạy lại. Ánh mắt cô ấy nhìn về chỗ này rất không thiện cảm.

Đạt cũng nghe được tiếng Út Nhân, cậu ta đang bình thường tinh táo tự dưng khóc loạn tề xuống đất. Vừa khóc vừa hét:

- Nhân ơi... đưa anh vô nhà...Nhân ơi...

Đạt vùng vẫy không chịu cho tôi nắm tay đỡ lấy, cậu ta vờ ngã qua ngã lại. Tôi biết là cậu ta đang diễn, cậu ta sợ Út Nhân nghi ngờ.

Thoáng chốc tôi thấy mắt cười, cũng hòa theo Đạt mà diễn quần quai.

- Chú Năm này chú từ từ để Út Nhân đưa chú vô, ui da ui da chú kéo tay tôi đau quá đi.

Lúc Út Nhân với anh Tùng chạy lại thì Đạt đã nhào vào người Út Nhân, cô ấy thấy Đạt say bí tỉ liền đưa Đạt vô phòng. Lúc quay đi vô không biết cô ấy nghĩ gì lại quay ra, tay vừa dìu Út Đạt vừa nói với tôi:

- Sao chị Tư không vô ngủ đi, ra đứng đây gió lạnh.

Đạt trượt chân xém té, tôi phụ kéo cậu ấy lên rồi mới trả lời:

- Chị chờ anh Phong, anh nói anh sắp về mà sao lâu quá chừng.

Nghe được câu trả lời Út Nhân mới hài lòng, cô ấy vừa dìu Đạt vừa nói với tôi:

- Dạ chị Tư cũng đi vô trong đi, khi nào anh Tư anh về thì ra đón chứ đứng đây hồi sương xuống lạnh lắm.

Tôi gạt đầu "Ừ" nhẹ một tiếng, đợi Út Nhân quay đi tôi mới đi lại xích đu ngồi xuống, mắt nhìn theo bóng dáng liu xiêu của Út Nhân đang dìu Đạt tự dưng tôi thấy buồn thờ dài thườn thượt. Út Nhân là cô gái tốt, cô ấy gia cảnh tốt, hoạt bát dễ thương lại hết lòng yêu thương Đạt nhưng mà.... haizz chỉ mong sao Đạt bình tâm mà suy nghĩ lại để có thể cho cô ấy cơ hội, hai người đẹp đôi lắm nếu yêu nhau thì rất tuyệt.

Nhưng mà giây phút này tôi lại không hiểu được rằng tuy Út Nhân tốt tất cả mọi thứ nhưng điểm mà cô ấy không tốt nhất.... là vì cô ấy không phải là tôi. Có vài người cố chấp với tình yêu đến cuối cuộc đời, thà rằng không yêu ai chứ nhất định không chịu yêu người khác. Đạt chính là như thế.

Lúc Phong về đến nhà là gần 11 giờ đêm, tôi ngồi chờ anh ngoài xích đu gỗ mà ngủ quên mất. Lúc anh về tôi đầu hay, Phong thấy tôi ngủ say quá nên bồng tôi lên phòng. Mãi khi đặt tôi xuống giường tôi mới tỉnh dậy.

Thấy tôi tỉnh, anh ngồi xuống véo véo má tôi, hơi men từ miệng anh phả ra, anh nhẹ nhàng hỏi:

- Sao không lên phòng ngủ mà ngồi dưới xích đu chờ anh?

Tôi ôm lấy cổ anh, ngái ngủ nói:

- Ôm quen hơi anh rồi, anh về trễ nên nhớ.

Tôi không mở mắt nên không thấy được biểu cảm của anh thế nào chỉ nghe được giọng anh cười khẽ, anh vuốt vuốt lưng tôi, anh nói nhỏ:

- Ừ anh về rồi, ngủ đi, có thiếu gì thì để mai nha, hôm nay anh say quá rồi.

Ồ thiếu gì?? Thiếu gì là thiếu gì??

Nói rồi anh ngã lưng nằm xuống ôm lấy tôi cả hai cùng chìm vào giấc ngủ say.

.....

Sáng hôm sau Đạt dậy từ sớm, lúc tôi xuống bếp đã thấy cậu ta đi xuống tập thể dục rồi. Tôi lấy mấy bộ tách trà ra ngồi xuống sàn nước rửa cho sạch sẽ, Đạt thì tập thể dục hít đất gần bên. Thấy tôi cậu ta cười cười, tôi cũng vờ dò hỏi:

- Chú tỉnh rượu chưa, anh Phong còn thở ra men trên kia kìa.

Đạt cười nhạt, cậu ta nói:

- Cũng còn choáng chắc lát nữa húp cháo chứ ăn không nổi rồi chị.

- Ừ ăn không tôi nấu cho anh Phong sẵn nấu cho chú luôn.

Đạt đứng bật dậy, cậu ta lau mồ hôi trên trán vừa lau vừa nói:

- Chị nấu cho một mình tôi thì được.

Nghe Đạt nói tôi ngược mắt lên nhìn cậu ta, không biết là giỡn hay thiệt nữa...

- Thôi thôi tôi giỡn chị đừng nhìn tôi như thế chứ. Út Nhân nấu cho tôi rồi, chị nấu cho anh Phong đi, hôm qua anh say dữ lắm.

Tôi gật đầu, nụ cười cũng gượng gạo. Mãi một lát sau khi Đạt chuẩn bị ra chạy bộ, tôi mới hỏi thêm cậu ấy:

- Đạt này... hôm qua chú xin chú nói gì chú còn nhớ không?

Đạt quay lại nhìn tôi, ý cười trên mắt cậu ta rất đậm.

- Không, tôi quên rồi.

Nghe Đạt nói tôi gật đầu mỉm cười, tôi biết cậu ấy nhớ hết đó nhưng mà... thôi thì như thế cũng tốt. Cảm xúc của cậu ấy tôi không có quyền điều khiển nó theo ý của tôi được. Cũng như cậu ấy yêu ai hay không yêu ai cũng không thể vì tôi thích hay không thích mà bắt buộc cậu ấy thay đổi. Đạt thích tôi không thích Út Nhân là cảm xúc của cậu ấy, chỉ ít thì cậu ấy cũng đã sống thật với cảm xúc của mình rồi. Còn về phần tôi, tôi chỉ cần sống tốt với cảm xúc chân thật của chính mình, ngoài kia ai yêu ai, ai ghét ai cũng đã không còn quan trọng nữa.

Thấy tôi nhìn về xa xăm, Út Nhân từ đằng sau đi lên cô ấy vỗ vào vai tôi cái bộp, hỏi:

- Chị Tư, chị ngó ai mà đứng hình luôn vậy?

Tôi giật mình, cười cười với Út Nhân:

- Hết hồn chị có ngó ai đâu, chị suy nghĩ chút chuyện ấy mà.

Út Nhân gật gù, cô ấy ngồi nói vài câu cũng lên bếp phụ nấu bữa sáng. Hôm nay nhà tôi ăn cháo sáng vì hai ông tướng say xin không ăn nổi cơm nên cả nhà đành chiều theo. Thật ra thì ba chồng tôi cũng chiều con chiều cái lắm, thấy ông coi bộ khó tính chứ con cái muốn cái gì ông cũng chiều.

Chẳng hạn như hôm nay là một ví dụ.

.....

Tầm 2-3 tháng nữa là tới cuối năm, dạo này công ty của Phong hay của ba chồng tôi gì thì đều bận rộn. Mấy hôm rày ở nhà lười thủi có mấy mớng đàn bà còn nhiều đi làm từ sáng sớm đến chiều tối. Má Vũ cũng được đặt cách theo chân ba chồng tôi lên công ty làm việc, nghe đâu hồi trẻ bà có bằng quản lý,

lâu lâu cũng theo ba lên công ty phụ việc.

Sáng sớm ăn sáng xong tôi lên phòng ngủ một chút, hôm rày thấy mệt mệt trong người nên hay ngủ. Đang ngủ ngon oi là ngon tôi bị vú Huệ kêu dậy. Hai mắt tôi mở không lên nhưng vẫn ráng hỏi:

- Vú...gì vậy vú?

Vú Huệ kéo tôi dậy, bà nói:

- Mơ dậy đi bà kêu mơ ở dưới kia.

Tôi ngáp ngáp mấy cái, hỏi lại:

- Có chuyện gì quan trọng lắm hả vú?

Vú Huệ gật đầu:

- Hình như vậy, tôi nghe nói có bà thầy cao tay lắm, vô nhà mình xin com mà nói cái gì trúng bocc cái đó. Bà đang nhờ bà thầy coi bói ở dưới kia, bà kêu tôi kêu mơ xuống coi luôn. Mà này nói thiệt, hồi nãy bà thầy mới thấy tôi là đoán ngay tôi tuổi Dần, hay ác ôn. Nghe đâu hồi trước làng mình cũng có bà thầy già ăn xin vô coi cho nhà kia, mấy chốc lên biệt thự luôn. Mơ rảnh xuống coi đi, tôi kêu Mơ Ba, Mơ Năm xuống hết rồi.

Tôi gật gù, làm biếng rửa mặt nên đi xuống luôn. Trước nhà, bà thầy theo như vú Huệ nói đang ngồi trên tấm phang, bà ta đang luyên thuyên thao thao bất tuyệt với má chồng tôi. Thấy tôi đi xuống Út Nhân đi lại kéo tay tôi.

- Í chị Tư xuống, chị lại đây coi đi, trời đất oi hay dữ lắm. Bà thầy biết em vừa hư con, bà đang coi con em thiếu gì nè.

Tôi cười cười chỉ "Ừ" thôi chứ không có tin lắm, ở quê mấy vụ bói toán này nhiều nhưng đa số hại dân thì nhiều chứ thầy cao tay chuyên làm việc thiện ít đi lung tung kiểu này lắm. Người ta tu đức đạo thường ở nhà chứ ai lại già ăn mày như này. Nghe cứ như trong cổ tích trong phim không bằng.

- Con ma nữ kia, đứng lại!

Tôi chưa kịp ngồi xuống đã nghe bà thầy cất cao giọng, chưa kể mắt bà ta còn hung hăng nhìn về phía tôi.

Út Nhân ở kế bên lấp bắp, cô ấy run run:

- Thầy... ma đâu...là ai?

Bà thầy đứng phắt dậy, giọng bà hung ác:

- Con ma nữ núp trong cô gái áo hồng, mày là ai đi đâu đây, hả? Nói mau, không tao đánh cho mày không đi đâu thai được luôn bây giờ.

Cô gái áo hồng...ơ là tôi mà...

Tôi cảm thấy mơ hồ, chỉ chỉ tay vào mình, tôi hỏi bà thầy:

- Bà nói tôi sao, bà nói tôi là ma nữ hả?

Bà thầy gật đầu:

- Con ma nữ đang núp sau lưng cô kia. Cô đứng im đi.

Tôi phì cười, ma với mừng, ban ngày ban mặt mà ma miết gì. Tôi không tin. Ví như ao sen có ma thiệt thì không ra bắt, ở đây ngay trong nhà có cửu quyền thất tổ, có tổ tiên ông bà...ma nào ra mà ma. Hù ai chứ hù tôi.

- Thầy coi sao chứ trong nhà có Phật bà quan âm có ông bà tổ tiên, ma quỷ nào mà vô được hả Thầy?

Bà thầy thấy tôi không sợ, bà ta quát lớn:

- Im đi. Coi ma nữ nó nhập vào cô gái này rồi. Mọi người tránh ra để tôi thu phục.

Vừa nói xong bà ta nhào đến chỗ tôi, vừa nói lung tung trong miệng vừa phun nước phèo phèo. Tôi đứng giữa nhà bị bà ta quay cuồng vòng vòng, bực dọc, tôi hét:

- Bà bị điên rồi, không có ai nhập vào tôi hết, bà bớt làm trò khùng trò điên đi.

Tôi định quay đi lên phòng thì bị bà ta nắm tay kéo lại, con mụ này nhìn vậy mà cũng mạnh. Kéo tôi một cái tôi ngã chổng vó xuống đất. Bà ta được dịp tru tréo:

- Bà lớn, hồi nãy tôi nói cho bà biết trong nhà này có ma nữ quấy phá nên khiến gia đình lục đục xào xáo. Con ma này hết núp đầu này rồi núp đầu kia. Hôm nay tôi có duyên đi ngang chỗ này tôi nhất định ra tay cứu giúp cho gia đình. Bà với mấy mợ phụ tôi giữ con ma nữ này lại, để lâu nó ám hết hồn của mợ Tư đây. Nhanh lên.

Má chồng tôi coi bộ cũng không tin, bà lấp ba lấp bắp:

- Khoan thầy... thầy định làm gì con Lài?

Bà thầy hùng hồn tuyên bố:

- Tôi đây không làm hại người chi canh ma canh quỷ mà bắt. Lần này có cơ hội không làm sau này muốn bắt được con ma này là chuyện khó như lên trời. Bà phụ tôi một tay.

Chị Thắm là người đầu tiên đi ra, chị ta nói:

- Thầy coi đúng quá, nếu thiệt ma trốn trong người em Lài thì thầy mau mau trục nó ra không để lâu nó hại chết em dâu con.

Tôi hét lên với chị Thắm:

- Đừng có làm bậy, em đây không có ai nhập em hết.

"Bốp" tôi nói chưa hết câu đã bị bà thầy tán bụp vô đầu. Định mở miệng nói câu nữa thì bà thầy nhanh tay hon trét cái gì vào mắt tôi khiến tôi gần như không thấy đường. Đau đốn tôi hét:

- Buông tôi ra coi, bà trét cái gì vô mắt tôi vậy. Bà bị điên rồi hả?

Tôi vừa nói vừa vùng vẫy, tôi dùng hết sức mà vùng. Bên ngoài tôi nghe má chồng tôi hét lên:

- Ghê quá, trời ơi con Lài...

Tiếng Út Nhàn cả kinh:

- Mắt chị Tư....má ơi... ghê quá.

Bà thầy vừa nắm tóc tôi vừa hung hăng tuyên bố:

- Mọi người thấy nó hiện nguyên hình mắt đỏ lè chưa? Mau lên, mau phụ tôi trục con ma này lại. Mau lên.

Mẹ nó hiện nguyên hình cái đầu nhà bà, bà trét cái quỷ gì vào mắt tôi thì đỏ mắt tôi không đỏ lên. Con mụ thầy dóm, mụ già mắt nét.

Cùng lúc đó dưới nhà bé Li chạy lên, tôi mở mắt thấy được he hé. Tôi cố gắng nhìn về phía bé Li, mở to khẩu hình không phát ra tiếng, nói thầm "Gọi cho cậu Tư".

Tôi nói lần đầu con nhỏ không hiểu, lần thứ hai nó cũng không hiểu đến lần thứ ba tôi vừa nói vừa để tay lên tai ra dấu thì khi đó con bé mới hiểu mà len lén già bộ đi xuống lấy dây dặng gọi cho Phong. Tôi biết lần này tôi bị gài rồi, mục đích là gì thì tôi không rõ, là ai làm tôi cũng không rõ nhưng trước mặt bà thầy muốn đánh tôi để "trục" con ma ra là thiệt. Mà ở nhà này bây giờ đã không ai tin tôi nữa rồi, chờ mong mấy con người gian xảo này suy nghĩ lại chắc không có. Khéo hôm nay một người hại mà ba bốn người hùa theo. Giờ chỉ còn cách trông cho Phong về kịp để cứu tôi thôi chứ nếu không tôi bầm dập xanh tím quá. Trời phật ơi, độ hộ cho con!!!

Con bé Li vừa lấy dây lên thì cả đám bao gồm má chồng tôi, Út Nhàn, Thắm lão, vú Huệ cả Thu Cúc nữa ghì đầu tôi xuống cho bé Li trói tay. Tôi vùng vẫy la hét cỡ nào, giải thích cỡ nào thì đám người bọn họ cũng không chịu nghe. Con bé Li cột tay tôi lại nhưng con bé cột khá lỏng, nút thắt lỏng lẻo lắm. Bà thầy bày xong đồ phép đi kiểm tra thấy dây thắt lỏng bà ta quát lớn:

- Cột như vậy cột làm cái gì, đang làm phép nó vùng lên chạy ai chịu trách nhiệm đây. Các người có muốn hồn cô gái này bị bắt đi luôn không mà làm ăn sống nhăng kiêu này.

Nói rồi bà thầy đích thân cột lại, còn bên kia bé Li bị vú Huệ tát cho mấy bạt tay. Mẹ nó, cái cảm giác này khiến tôi thấy không ổn chút nào. Mẹ kiếp, thật là đ** ốn.

Bà thầy đọc phép đọc thuật gì đó gần 10 phút, bà ta vừa đọc vừa phun com phun gạo vào người tôi. Tôi biết bây giờ có thanh minh giải thích cũng không ai hiểu nên quyết định im lặng giữ sức xem xét tình hình. Tôi lướt mắt một vòng thấy ai nấy gương mặt đều căng thẳng tốt độ, không ai là có nét vui mừng trên mặt. Lắm khi tôi hồ nghi có phải tôi bị ma nữ nhập thiệt không nữa. Nhưng mà khoan, biết đâu đây chỉ là giả vờ. Không lẽ tôi bị nhập không mà tôi còn không biết?

Sau một hồi hồi tào lao bí đao tôi không trả lời, bà thầy coi bộ giận, bà ta lấy cây phứt trần đập bụp bụp vào lưng tôi. Nếu đã xem tôi là ma nữ thì được rồi, tôi hù câu thời gian cho bà sợ té khói thì thôi.

- Con ma kia, mày tên gì, nhà ở đâu sao lại qua đây quấy phá?

Tôi hung hăng trả lời:

- Phá cái đầu bà, bà đụng đến tôi, tôi đốt nhà bà, cạo đầu khô bà cho bà coi. Thầy mà không có tóc cũng khó coi lắm chứ không giòn.

Bà thầy lại gõ cái bụp vào đầu tôi, bà ta quát:

- Con ma này, mày ăn nói linh tinh cái gì vậy?

Tôi trợn mắt:

- Bà ngon thì nhào vô, xong chuyện thử tôi có báo công an công đầu bà lại không thì biết. Muốn ăn cơm tù hay ăn cơm sườn, bà nói tôi nghe coi?

Ba thầy tự dưng biến sắc chút chút, tôi thấy bà ta nhìn về chỗ đám Út Nhân, Thắm lảo với má chồng tôi nhưng cụ thể là nhìn ai thì tôi không biết. Một lát sau tôi thấy bà ta hung hăng trở lại, bà ta không dùng phứt trần nữa mà dùng tay tát thẳng vào mặt tôi cái "bốp".

- Léo mép. Hôm nay xem tao có trục được mày ra khỏi người cô gái này không thì mày sẽ rõ. Mày hại gia đình người ta lâu quá rồi, buông tha cho người ta đi.

Nói rồi bà ta đánh "bụp bụp" vào người tôi, vừa đánh vừa đọc bùa chú cái gì lung tung tôi không hiểu nổi. Loáng thoáng tôi chỉ nghe được cái gì mà ám ma ni bát nị hồng. Vãi bà thầy, đi thu phục ma mà đọc kinh bùa chú gì kì cục vậy.

Bà ta đánh một hai cái tôi không đau nhưng đánh đến cái thứ năm thứ sáu thì cả người tôi bắt đầu căng cứng vì đau nhức. Tôi ngồi sụp xuống đất, bà ta hét đánh lên lưng rồi đánh lên đầu, cái nào cái đó như muốn lấy mạng của tôi vậy. Tôi đau quá gào lên:

- Hôm nay bà không đánh chết tôi thì tôi sẽ giết chết bà.

Bà thầy nghe tôi nói bà càng đánh ác, may mắn sao cái dây trói sau lưng tôi lỏng ra. Tôi vùng vẫy một hồi sợi dây liền rơi lỏng, tôi vùng dậy dùng hết sức đá cho bà thầy cái "bốp". Bà thầy tướng cũng ồm nồm ồm nhách, bả bị tôi đá liên lần cù ra té bật ngửa. Tôi được dịp nhào lên sút thêm mấy cái nữa vào háng vào ngực bà. Tôi hét:

- Tao cho mày nghỉ đẻ, mất dạy, mày ăn nói tào lao hại người nè. Tao đánh cho ba má mày đội mồ dậy xin lỗi tao thì tao mới tha cho.

Bà thầy ôm háng la oai oái, tôi lại điên tiết đá bụp bụp, sẵn tiện máu điên trong người trời dậy tôi tát tới tấp vào người bà khiến máu miệng tuông trào ra.

- Thầy bà nè, mất dạy nè. Trục tao đi, mày trục tao coi. Tao trục cái cù chỗ vô hòng mày nè chứ mày đòi trục tao.

Tôi vừa đánh vừa hét, kinh nghiệm đánh nhau trong chỗ làm bao nhiêu năm cho tôi biết được đánh ở đâu là người ta đau thiệt đau. Nên tôi đánh cái nào bà thầy tái mặt cái đó. Chưa kể tuyệt chiêu thui vào háng khiến bà thầy phải bò lên bò xuống tôi còn chưa buông tha.

Mẹ nó trần đòi thầy đi bắt ma mà đem theo bánh, gạo, muối với bông cúc. Mẹ kiếp, đi cúng 16 chữ đi trục ma trục vong cái gì cái ngữ này, lừa đảo thì có chứ bắt ma có chớ nó tin. Còn nữa, cái vụ này tôi không tin là 4 con mụ kia bao gồm cả Út Nhân là không có liên quan. Riết rồi quá đáng, bất chấp quá đáng rồi.

Má chồng tôi thấy tình hình không ổn, bà nhào lên hét:

- Tụi bây lên giữ con Lài lại, để cho bà thầy bắt ma.

Má chồng tôi vừa hét thì ba bốn người nhào lên. Út Nhân nắm một tay, má chồng tôi nắm một tay còn Thắm lảo thì đỡ bà thầy dậy.

Tôi nổi điên thật sự, vừa vùng vẫy vừa hét:

- Buông ra, buông tôi ra.

Hết đến khăn cổ cũng không ai nghe, tôi giận quá quay sang cắn vào tay Út Nhân. Chắc vì cắn quá đau nên Út Nhân giận dữ, cô ấy tát vào mặt tôi mấy cái "Bốp bốp". Tôi ngẩng mặt lên nhìn Út Nhân, bao nhiêu sự tin tưởng còn sót lại theo hai cái tát mà đi mất. Từ khoe miệng tôi tuông ra dòng máu tươi đậm mùi... cô ấy đánh mạnh đến mức đó.

Vừa lúc ấy bên ngoài vang lên tiếng gọi thất thanh:

- Lài.... dừng lại..

- Nhân đừng đánh.....chị Tư..

Tôi quay mặt ra sau nhìn nên không hề biết rằng phía trước mặt bà thầy đang dùng hết sức đá cái "bụp" vào bụng tôi.

"Bụp". Không trúng ngay bụng nhưng vẫn đau đón đến chết đi sống lại.

Đau quá.... đây mắt tôi dần tối lại... dưới bụng truyền đến cơn đau âm ỉ.... Trước mặt tôi Phong đang chạy đến.... Đạt cũng đang chạy đến....

Hai mắt tôi nhắm hờ, đau quá... đau quá.... cảm giác toàn thân dần mất đi sức sống, trong giây phút chuẩn bị ngất đi tôi mới cảm nhận được cơ thể mình dường như có gì đó không đúng... Đau...cứu... cứu tôi..

Môi tôi mấp máy, tôi khóc:

- Phong...cứu em...đi..

Tất cả chìm vào màn đêm yên tĩnh.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Cẩu Tư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24

Ting...ting...ting...

Tiếng nước truyền chảy nhỏ giọt từng tiếng.

Lúc tôi mở mắt dậy đã là chuyện của ngày hôm sau, cảm giác đầu tiên tôi nhận được là đau. Mẹ ơi đau đến muốn điên người. Uể oải tôi khẽ động dậy vài cái vẫn thấy còn đau, mệt mỏi tôi khẽ rên vài tiếng.

- Ui..

- Lại... em tỉnh rồi hả, thấy trong người thế nào, có đau chỗ nào nữa không?

Là Phong là tiếng của anh, nghe được tiếng anh tôi choàng mở to mắt. Bao nhiêu uất ức đều như bộc phát ra hết, tôi ôm lấy anh ra sức khóc lóc.

- Anh ơi, em đau quá... đau đầu, đau vai, đau lưng, đau chân, đau tay...chỗ nào cũng đau. huhu.

Phong ôm lấy tôi, anh vuốt ve lưng tôi, an ủi trấn an:

- Được rồi được rồi, đau chỗ nào nói anh anh kêu bác sĩ xem lại cho em. Đừng khóc nữa sắp làm mẹ rồi còn khóc lóc cái gì.

Tôi vẫn còn hức hức mấy cái, ơ mà.. khoan..khoan...Phong vừa nói cái gì... cái gì mà làm mẹ???

Tôi buông anh ra, vừa lau nước mắt vừa hỏi:

- Anh...anh nói cái gì làm mẹ, ai làm mẹ à?

Phong cốc lên trán tôi, anh cười nhẹ, nụ cười ấm áp nhất tôi từng thấy.

- Em nghĩ à? Không lẽ anh vậy mà làm mẹ của con em à?

Làm mẹ con em...làm mẹ con em...quái quái... chẳng lẽ....ôi mẹ ơi... thần thánh ơi... tổ tiên ơi...

Tôi thất thần ngồi nhìn anh chăm chăm, mãi lát sau tôi mới run rẩy hỏi được một câu:

- Anh...em có bầu?

Phong lại cười, anh gật gật đầu:

- Ừ có bầu.

Có bầu??? Mẹ nó, là có bầu đó, có bầu là đẻ con đó chứ không gờn được nữa đâu.

- Thiệt là có bầu?

Phong khoanh tay nhìn tôi, anh cười rạng rỡ gật đầu thêm cái nữa:

- Ừ có bầu, hơn 1 tháng rồi.

Được rồi, được rồi, tôi nên bình tĩnh một chút. Hít đều thở ra, hít đều thở ra.... Phải làm như thế 4,5 lần gì đó tôi mới bình tâm trở lại ngăn cho bản thân có những cảm xúc thái quá.

Tôi nhìn Phong, bình tĩnh nghiêm túc trả lời anh:

- Ừ em biết rồi.

Khi này là tôi ngạc nhiên giờ đến Phong ngạc nhiên, anh ngồi xuống, nhìn thẳng vào tôi, anh nheo nheo mắt, hỏi:

- Em chỉ ừ biết rồi thôi hả? Không có cảm xúc gì khác luôn?

Tôi gật đầu, ngăn hàng ngàn cảm xúc đang ngồn ngạn trong lòng.

- Ừ thì có bầu thôi mà.

Phong nhìn nhìn tôi, mắt anh có chút bực bội, anh cau mày:

- Em có con với anh mà không vui chút nào luôn?

Há há, cái mặt kia...cái mặt chù ụ như cái bánh bao...há há...

Tôi choàng ôm lấy anh, tựa vào vai anh mà cọ cọ, chưa bao giờ tôi thấy vui vẻ như bây giờ. Có bầu... đứa bé này bọn tôi mong đợi lâu lắm rồi, có gì mà tôi lại không vui chứ. Tôi là đang vui đến mức muốn điên đây, nếu không giữ bản thân mình bình tĩnh sợ ảnh hưởng đến đứa nhỏ chắc này giờ tôi đã chạy loạn hết là mưa may quay cuồng rồi quá.

Ôm chặt eo anh, tôi lí nhí nói:

- Vui...em đang rất vui...con...là con của chúng ta đó anh.

Phong khẽ cười, anh vỗ vỗ lưng tôi mấy cái, dịu dàng nói:

- Ừ anh vui lắm, thật sự rất vui.

Tôi mỉm cười, đưa tay sờ sờ lên bụng, trong đây có con của tôi và anh. Tôi nhất định sẽ bảo vệ đứa nhỏ của tôi thật tốt, an toàn bình an sinh đứa bé ra trên cõi đời này. Tôi hứa.

.....

Bác sĩ có yêu cầu ở lại bệnh viện nhưng tôi không muốn, từ nhỏ tôi đã ghét nằm viện. Cái mùi thuốc sát trùng, cái màu trắng của bệnh viện trong tang thương vô cùng. Thấy tôi không thích Phong cũng không ép, anh nhanh chóng làm giấy xuất viện cho tôi về.

Thật sự thì cái bầu của tôi khá yếu, cú sút thần thánh của con mẹ thầy bà dõm quả thật rất mạnh đến giờ tôi còn thấy đau đau đây. Nhưng mà không biết do Trời Phật độ mẹ con tôi hay thế nào mà cú sút không trúng vào bụng nhiều lắm, chủ yếu là vào ngực nhiều hơn. Mẹ nó, đàn bà con gái gì mà đá tôi xém dập ngực, của người ta có bộ ngực đầy đặn xém chút xiu nữa thành dị tật vú rồi. Mẹ kiếp.

Bác sĩ kê đơn cho một đồng thuốc gồm thuốc dưỡng thai, thuốc giữ thai. Ban đầu ở nhà chồng tôi mọi người muốn lên bệnh viện nhưng đều bị Phong cản lại, anh ấy không cho ai lên thăm tôi hết. Chuyện tôi có bầu tôi và anh đã bàn bạc, tạm thời chưa qua 4 tháng chưa công bố.

Ngồi trên xe tôi ủ rũ ngáp ngáp dài.

- Oiiii buồn ngủ quá đi, về nhà em phải làm một giấc quá.

Phong cười cười, anh hỏi:

- Ngủ nguyên đêm chưa đã nữa hả?

Tôi lắc lắc:

- Vẫn còn muốn ngủ nữa, là con anh ngủ không phải em.

- Ừ thì con anh ngủ chứ không phải em. Được chưa?

Tôi hài lòng, phải vậy chứ. Người ta nói phụ nữ mang bầu 9 tháng 10 ngày được làm nữ hoàng, tôi phải ráng tận hưởng không thì về sau muốn làm nữ hoàng cũng không được nữa đâu.

- Anh này, về nhà nếu mọi người hỏi thì nói sao?

Phong có chút trầm ngâm, anh nhẹ giọng:

- Em cứ nói bị đau lưng đau cơ bác sĩ kê đơn tránh làm nặng là được.

Tôi gật gù, giấu mọi người thì cũng được, tôi thấy như vậy cũng tốt nhưng mà chỉ sợ vài chuyện không may. Chẳng hạn như hôm qua, lỡ mà tôi ra thêm ông thầy bắt ma hay là cục đá tron, sàn nhà ướt chắc không xong mất thôi.

Thấy tôi đâm chiêu Phong chắc nghĩ tôi sợ, anh kéo tay tôi, vỗ vỗ trấn an:

- Yên tâm đi không sao, anh sẽ bảo vệ cho em thật tốt.

Tôi gạt đầu mỉm cười, quên mất tôi vẫn còn có anh mà, mọi chuyện vẫn còn có anh.

Phong đang đưa tôi về nhà thì có tiếng điện thoại reo, tôi thấy anh nghe máy một hồi, tưởng ai hóa ra là chú Đức. Nghĩ chắc là việc giải trần yểm ở ao sen nên tôi cũng không quan tâm mấy. Một hồi lại buồn ngủ, tôi thiếp đi lúc nào không hay.

Đến khi xe dừng lại trong hầm xe tôi mới tỉnh lại, thấy mặt tôi còn ngơ ngác, Phong vuốt vuốt má tôi vài cái, anh cười:

- Dậy lên phòng lại ngủ tiếp.

Tôi gật gù theo anh bước xuống xe, vừa bước đến cửa lớn tôi xém chút nữa nhảy dựng lên rồi. Trời ơi, đầu mà đông đủ dữ thần vậy nè. Có ba chồng tôi, má chồng, má Vũ, anh chị Hai, anh chị Ba, vợ chồng Đạt... đủ hết mặt bá quan văn võ rồi. Vinh hạnh cho tôi quá vậy!!!

Thấy tôi bước đến, má Vũ xông xáo đi ra, bà nắm tay tôi kéo kéo:

- Lài con khỏe hơn chưa?

Thấy má Vũ lo lắng, tôi gật gù đầu, nói với má:

- Dạ con khỏe má nhưng mà bác sĩ nói không được làm nặng nên nghỉ ngơi nhiều.

Nghe tôi giải thích, ba chồng tôi cũng cao giọng:

- Ừ bác sĩ dặn sao làm vậy, sau này chuyện cơm nước con không cần lo nữa, để cho cái đám này lo. Thân mạng tội phải phục vụ lại cho người bị hại. Bực mình, tôi càng nói càng thấy bực. Tôi không nghĩ được là bà suy nghĩ cái gì mà xui theo bà thầy gì đó bắt con Lài trối lại đánh. Hết nói nôi.

Chị Hai thấy má chồng tôi bị chửi, chị mới khuyên ngăn:

- Thôi ba được rồi, má cũng biết lỗi rồi mà. Với lại vợ thằng Phong cũng không sao, ba đừng rầy má nữa nữa tội nghiệp má.

Chị Hai đã lên tiếng rõ như vậy rồi, tôi không nói thêm vào thì không được. Cười nhẹ, tôi nói với mọi người:

- Dạ con cũng không có sao, cũng là hiểu lầm thôi nên mọi người bỏ qua đi nha.

Tôi đứng dưới, quan sát rõ gương mặt từng người một. Anh Ba Thành thì không phải bàn, thái độ khá hời hợt. Thấm lào thì cười cười, má chồng tôi mặt mày không vui. Út Nhân coi bộ cũng lo lắng, ba chồng tôi thì chằm chằm, chỉ có Út Đạt là lo lắng buồn bực ra mặt.....Haizz bây giờ trách ai được, chuyện cũng lỡ rồi, biết là bị hại nhưng mà tạm thời tôi chưa tìm ra được đầu xỏ. Mà có tìm ra thì cũng không vạch trần được, càng nghĩ càng thấy bực bội.

Phong thấy tôi đứng nằng, anh mới nhân nhạ nói với mọi người:

- Thôi có gì vô nhà nói, đứng ngoài này nắng quá.

Vào trong nhà, má chồng tôi, chị Thắm, Út Nhân đều lên tiếng xin lỗi. Tôi cũng cười cười ậm ừ sời lời cho qua chứ làm biếng truy cứu. Nhưng mà tôi ghim, người tôi nghi ngờ nhất là chị Thắm, chị ta là loại người bất chấp để đạt được mục đích. Nhưng mà lý do vì sao để người bày mưu bày ra kế này thì tôi quả thật không hiểu được. Đánh tôi như vậy nhằm mục đích gì, làm trò ma trò quỷ để được cái gì kia chứ?

Ngồi một chút tôi cũng lên trên phòng, mọi người cũng không cản. Nhất là ba chồng tôi, ông ra lệnh cho mọi người trong nhà không được làm phiền tôi để cho tôi nghỉ ngơi.

Mà quả thật là lên phòng đi ngủ, tôi vừa leo lên giường liền chop mắt ngủ một giấc dài mãi đến khi Út Nhân lên thăm tôi mới tỉnh dậy.

Thấy tôi uể oải, Út Nhân áy náy nói:

- Chị Tư em xin lỗi, em cũng vì lo cho chị quá nên mới hùa theo làm vậy. Chứ thiệt lòng em không muốn chị bị đánh đâu, chị tha lỗi cho em nha.

Tôi cười cười, nói:

- Thôi mà, chị hiểu rồi chị không có nghĩ gì đâu. Ban đầu cũng có giận mọi người nhưng nghĩ lại chắc là vì mọi người cũng lo cho chị nên mới như vậy. Yên tâm đi. Chị bình thường mà.

Út Nhân mặt đỏ rần như muốn khóc, cô ấy nói:

- Dạ trời ơi ba giận quá chừng, hôm qua em, chị Thẩm với má bị ba chửi từ 5 giờ chiều tới 8 giờ tối, còn bị bắt quỳ xám hối trước gia tiên. Má mình bị ba cấm cửa không cho ra khỏi nhà luôn rồi chị Tư, sau này việc đi theo ba chồng ra ngoài là má nhỏ lo. Chị không biết chứ hôm qua ở nhà loạn hết lên luôn, má nhỏ má mình gây lộn từng pheo. Ba giận quá đánh má mình mấy cái, hôm qua mà không có anh Đạt với anh Ba ở nhà chắc còn lớn chuyện nữa.

Tôi giật mình, đầu gối mọi chuyện lại lớn giữ vậy. Tôi cứ tưởng ba chồng tôi rầy la chút xíu rồi cũng thôi chứ đâu có nghĩ là liên quan luôn tới má Vũ. Nghe Út Nhân nói, tôi tự dưng thấy má chồng tôi lần này hại nhiều hơn lợi. Đành rành bà ghét tôi nhưng mà không lẽ bà không hiểu ý ba chồng tôi. Kế này nếu là bà dựng ra thì hoàn toàn không được lợi lộc gì hết, chưa kể còn bị chửi bị báo là hồ đồ. Vậy chỉ còn hai người, một là Thẩm Lão, hai...chính là Út Nhân.

Một trong hai người họ là ai đây? Và làm vậy để được mục đích gì?

Út Nhân ngồi nói chuyện với tôi một lát nữa cũng đi ra. Út Nhân vừa ra thì Phong cũng đi vào, thấy anh, tôi kéo tay anh lại, hỏi hỏi:

- Anh bộ má bị ba chồng cấm túc luôn hả?

Phong đem lên cho tôi ly sữa, anh gật đầu:

- Ủ, ba cấm bà ta đi lại quán chuyện này kia trong vòng 5-6 tháng, gần nhà mình có từ đường nhỏ, sau này mỗi ngày bà ta đến đó tụng kinh hối lỗi, mọi chuyện giao lại hết cho dì Vũ. Còn cái này anh không biết thực hư ra sao nhưng mà tối qua ba mình ngủ nằm mơ thấy ông nội, ông ấy bảo đại họa sắp tới kêu cho người đi tụng kinh niệm Phật xin gia tiên giúp đỡ. Anh vừa nghe anh Ba nói xong, coi bộ ba ông ấy tin lắm.

Tôi gật gù, coi bộ lần này má chồng tôi hết tung hoành nữa rồi.

Thấy tôi cười cười, Phong mới hỏi:

- Cái hạt châu hôm chú Đức cho em có đeo không?

Hạt châu???

Tôi sờ sờ lên cổ, à còn đây này.

- Có, em đang đeo đây, có gì không anh?

- Không có gì, anh đưa hạt của anh cho em đeo luôn. Khi nãy lúc đưa em về chú Đức có gọi, ông ấy hỏi thăm em có ổn chưa?

Tôi ngạc nhiên, hỏi lại Phong liền:

- Sao chú ấy biết được?

- Anh cũng không biết, chú Đức chỉ nói với anh là ông ấy cảm nhận được thấy lo cho em nên gọi hỏi thăm. Ông ấy kêu anh đưa hạt châu của anh qua cho em đeo, mai này ông ấy ghé sẽ đưa cho anh cái khác.

Tôi gật gù, quả là thầy cao tay, đoán cái nào đúng y cái đó. Hay thiệt sự.

.....

Sáng ngày hôm sau tôi theo Phong lên công an xã lấy lời khai về vụ bà thầy. Lúc lên đến nơi tôi thấy bà thầy đang ngồi đó, đầu cổ tóc tai rối một mui mà tôi buồn cười. Thấy tôi bà thầy coi bộ sợ, tôi thì vênh vao chỉ thẳng vào mặt bà, tôi nói:

- Sao, hôm qua đánh tôi ngon lắm mà, hôm nay làm gì rút rút như con rùa vậy?

Bà thầy im re không dám nói gì, anh cán bộ bắt đầu lấy lời khai. Khai tới đoạn sút vô bụng tôi, bà ta nói chỉ sút nhẹ có cái thôi. Mẹ nó, sút muốn đập ngực mà nói sút nhẹ thôi. Tôi không đồng ý, tôi cãi lại liền:

- Bà sút muốn rớt phổi tôi ra mà bà la nhẹ, chắc tôi bay qua tôi sút bà quá.

Bà thầy cũng còn cứng miệng:

- Thì tôi đánh sao tôi nói vậy chứ không lẽ tôi khai thêm cho tôi nặng tội hả?

Tôi đứng phắt dậy, giựt cây phứt trần trên bàn tôi đánh bụp bụp vào đầu bà ta, tôi hét:

- Nè bà đánh như dồn 800 con người vô đánh tôi vậy đó, bà bớt khai gian đi. Bà mà nói xạo câu nào trên bảng khai này là sau này mất vú đó, bà coi chừng lạng quạng không có vú xài chứ ở đó nói xạo.

Phong ngồi bên cạnh phì cười, ngay cả anh cán bộ cũng nhin không được mà cười theo.

Bà thầy coi bộ cũng còn lì, khai thiếu chỗ này khai gian chỗ kia nhưng vì tôi cũng làm biếng chấp nhặt với bà ta nên cũng kệ. Định bụng là canh bà ta được thả ra tôi sẽ tra hỏi thêm ai đứng sau lưng bà ta nhưng vì công ty Phong có việc gấp nên phải chạy qua công ty một chuyến, lúc về lại đồn công an thì bà thầy đó đã đi mất rồi. Tôi có hỏi cán bộ nhưng anh ta nói có người tôi bảo lãnh, là con trai của bà ta bảo lãnh nên được thả về.

Thiệt ra thì đây cũng không phải tội gì nặng mà tôi với Phong vì giấu chuyện tôi mang bầu nên không đưa giấy khám động thai ra nên thành thử chỉ xử tội đánh người phạt hành chính không giam giữ. Xui cho tôi là không nhờ cán bộ trước nên không giữ bà ta lại hỏi thêm được. Nhưng không sao, Phong vốn cũng không muốn báo công an chỉ cho rắc rối nhưng vì ba chồng tôi lỡ giao lại cho công an nên anh cũng chiều theo. Với những người này nên chơi theo luật giang hồ là tốt nhất.

.....

Sau cái vụ tôi bị thầy bà đánh thì trong nhà cũng yên ắng hơn hẳn. Thường ngày má chồng tôi đi lại từ đường tụng kinh, má Vũ ở nhà thay má chồng tôi quán xuyến trong ngoài. Út Nhân với chị Thắm cũng hay gây nhau chuyện vặt vãnh này kia. Tôi thì vẫn được đặt cách ăn ngủ nghỉ theo chế độ "người bệnh" nên rất khỏe.

Buổi trưa tôi đi xuống nhà định làm ly chè chuối ăn cho mát thì thấy vú Huệ đang đứng rầu rĩ trước cửa phòng má chồng tôi. Thấy bà mặt mày buồn xo, tôi kéo kéo bé Li lại, hỏi nhỏ:

- Vú Huệ bị sao vậy Li?

Bé Li nhỏ giọng, nó nói:

- Hồi nãy con nghe bà chửi vú Huệ quá trời, nghe đâu vú muốn mượn tiền mà bà không cho đó mợ.

Mượn tiền sao?? Vú Huệ thiếu cái gì mà cần mượn tiền vậy cả? Ở đây ba má chồng tôi bao ăn bao ở còn cho tiền hàng tháng, mà bà ta cũng có con cái gì đâu mà cần tiền??

- Em có nghe được là mượn nhiều không Li?

Bé Li nhũn mày, con bé suy nghĩ hồi lâu mới nói:

- Hình như....20 triệu hay nhiều đó mợ, con nghe loáng thoáng tiếng đực tiếng cái nên cũng không biết chính xác nữa.

Tôi gật gù, nghĩ nghĩ một hồi tôi lại nghĩ ra một cách. Hiện giờ bọn tôi đang theo dõi vú Huệ, ép cung chi bằng chơi chiêu làm dụ lòng dân biết đâu vì đền ơn vú Huệ sẽ nói ra cái bọn tôi cần biết thì sao. Được được, cái này được.

Tôi hí hửng đi lên phòng, thông báo kế hoạch cho Phong.

.....

Mấy ngày nay Phong nghỉ ở nhà, không thường đến công ty, mà tôi có bầu cũng không thấy ghen ngầm gì ngoài cái hay ngủ. Cứ hờ ra là tôi ngủ, ngủ quên trời quên đất cũng được.

Hôm bữa đi khám lại, bác sĩ nói thai đã ổn định, trong ba tháng đầu nên hạn chế ăn uống cùng làm việc nặng. Nghe bác sĩ nói con tôi không sao mà tôi mừng dữ lắm, gần tháng trời đi mạnh cũng không dám đi sợ ảnh hưởng đến con. Nay nghe con ổn định xem ra tôi cũng đỡ lo phần nào.

.....

Hôm nay Phong đưa tôi ra tỉnh khám bầu, thai 2 tháng cũng còn nhỏ nên cẩn thận chút thì tốt hơn. Đi được một đoạn tôi gặp vú Huệ đang đi bộ cà tênh, thấy vậy Phong cho xe tấp vô rước luôn bà vú một đoạn.

Xe dừng bên đường tôi thò đầu ra hỏi vú:

- Vú đi đâu vậy?

Vú Huệ mặt rầu rầu, bà ta cười gượng trả lời:

- Tôi định đi ra thị xã chút đó Mợ Tư.

Tôi bước xuống xe, kéo mụ vú lên xe, tôi vui vẻ nói:

- Người trong nhà không à, vú lên đi, anh Phong chờ vú đi.

Bà vú chắc cũng mệt, bà gật đầu tấp lự. Tôi ngồi ghế trước chung với Phong, còn vú Huệ thì ngồi sau. Suốt đường đi tôi cũng ít khi nói chuyện với bà ta lắm. Đến chỗ dừng, tôi và Phong dừng lại để bà ta xuống, lúc này tôi mới thấy vú Huệ ấp a ấp úng đứng tần ngần nói ngoài không nên lời.

- Cái này.... à cậu mợ.....cái này...

Thấy bà ta áp úng quá tôi mới lên tiếng:

- Có chuyện gì vậy vú, vú nói đi.

Mặt vú Huệ căng thẳng, tôi thấy bà ta xanh xao lắm:

- Tôi...à tôi...tôi....mợ cho tôi mượn ít tiền được không...tôi hứa vài bữa nữa tôi sẽ trả ngay.

Tôi mỉm cười, hỏi:

- Vú cần bao nhiêu?

Vú Huệ nghe tôi đồng ý, bà ta coi bộ gấp gáp lắm:

- Dạ 20 triệu mà nếu nhiều quá thì 10 triệu thôi cũng được mợ, 10 triệu thôi.

Tôi gật đầu, lấy trong túi ra sắp tiền đã chuẩn bị sẵn, tôi nói:

- Con đem theo có nhiều đây vừa đủ cho vú, phải đem nhiều hơn con cũng cho vú mượn thêm. Người trong nhà không mà, khi nào vú trả cũng được. Vú tốt với vợ chồng con vậy, con biết ơn còn không hết đâu.

Vú Huệ nghe tôi nói, bà ta gương mặt ửng đỏ, chắc là xúc động. Tay bà ta cầm sắp tiền mà run run:

- Tôi...cảm ơn cậu mợ.... tiền này tôi đi cứu mạng người.... cảm ơn cậu mợ nhiều lắm.

Phong ở bên cũng nói thêm:

- Có gì đâu, bà cứ xài đi vú, cần tôi giúp đỡ gì thêm bà cứ nói. Sau này tôi còn nhờ đến bà nhiều mà, có qua có lại không có gì phải ngại hết.

Bà vú cảm ơn vài tiếng nữa bọn tôi cũng nổ máy xe đi mất. Nhìn theo kính chiếu hậu tôi thấy vú Huệ cứ đứng nhìn theo xe tôi và Phong mãi, đến khi rẽ qua khúc cua vẫn thấy bà ta còn đứng đó nhìn. Trong gương mặt kia của vú Huệ có bao nhiêu là lúng túng cùng cảm kích...

Tôi thở dài, nói với Phong:

- Không biết 20 triệu kia có đem lại thông tin mà chúng ta cần không nữa.

Phong mỉm môi, anh nói:

- Phải chờ xem sao.

Tôi gật đầu, tất cả cũng tùy vào duyên thôi.

.....

Ngày hôm đó tôi gặp bà vú thì bà ta cũng xin nghỉ 15 ngày có việc. Ba chồng tôi đồng ý còn má Vũ thì đang ráo riết tuyển thêm người làm.

Chiều hôm nay vẫn như mọi khi, tôi cũng xuống nhà sau phụ dọn com lên bàn. Nhìn một bàn đồ ăn bao gồm canh rau ngót khổ qua, giò heo hầm đu đủ xanh lại còn trắng miêng với thơm chua, tự dưng tôi thấy có chút kỳ kỳ. Bình thường ở nhà cũng ít khi ăn mấy món thanh mát như này mà điều đặc biệt ở đây là mấy món này kị thai. Tôi cảm thấy mơ hồ quá thể, không biết là do tôi đa nghi hay có người thật sự biết tôi có bầu nên cố tình lên thực đơn mấy món như này.

Đi xuống nhà sau, tôi hỏi bé Li:

- Li, hôm nay ai nấu đồ ăn vậy con?

Bé Li vừa cắt ớt vừa nói:

- Dạ Thu Cúc với Mợ Ba.

- Vậy ai đi chợ?

- Dạ Mợ Năm với Thu Cúc.

Tôi trầm ngâm một lát, hôm nay Út Nhân với Thu Cúc đi chợ, Út Nhân có lần đi chợ chung với tôi toàn đòi mua linh tinh, giá nào lại nghĩ ra được bàn đồ ăn hoành tráng đến như này. Nghĩ tới nghĩ lui chỉ có một mình Thu Cúc là khả nghi nhất, nhưng mà giữa tôi và cô ta đâu có cái gì thù hằn. Lắc lắc đầu chắc do tôi nghĩ nhiều, tâm lý người có bầu khá bất an chưa kể tôi còn đang giấu giếm giếm nên thành ra sợ đông sợ tây. Sốc lại tinh thần, tôi thở dài

một hơi, hy vọng suy nghĩ của tôi là đúng. Mà còn nếu như sai thì quả thật những con người trong gia đình này quá mức cao tay rồi.

Thấy tôi thất thần, bé Li hỏi lớn:

- Mẹ Tư, ăn chè đậu xanh không, mát lắm, lát con múc cho mẹ một chén nha.

Ồ đậu xanh, lại còn nấu chè đậu xanh nữa.... sao toàn là thứ cực mát không vậy nè???

Trên bàn cơm tôi ăn với một tâm lý hoang mang cực độ, từ đầu đến cuối chỉ ăn trứng chiên thôi chứ không động đũa món nào khác. Mặc dù nhìn thì thêm ọi là thêm nhưng tôi còn nhỏ quá không được chú quan.

Chị Thắm thấy tôi gấp toàn trứng chiên, chị cười hỏi:

- Lãi đồ ăn không ngon hả mà em ăn kỳ vậy?

Mọi người đang ăn cũng nhìn tôi, tôi lại cười giả lả:

- Dạ hồi trưa ăn no quá nên giờ em ăn không nổi nữa ấy mà.

Út Nhân gấp cho tôi miếng đu đủ xanh hầm, cô ấy cười nói:

- Đu đủ hầm mát, chị ăn nhiều vô.

Dưới cái nhìn của Út Nhân với chị Thắm tôi không thể không ăn. Tôi nhai nhai vài cái xong rồi vờ như khom xuống lấy đồ tôi liền nhả dưới dép mang trong nhà, dùng chân dậm lên rồi mới yên tâm quay lên ăn tiếp.

Thà là chơi dơ chút còn hơn là ảnh hưởng đến con tôi.

.....

Chiều tối Phong với mọi người trong nhà mới về đông đủ, ba chồng tôi kêu dọn cơm cho mấy người đàn ông ăn. Phong ăn nhanh nhất, ăn xong anh chạy ngay lên phòng. Hỏi tôi:

- Khi này em có ăn mấy món đó không?

Tôi lắc đầu, trả lời nhanh:

- Không, em đâu có dám ăn toàn là mấy món nguy hiểm không à.

Phong giờ mới yên tâm, anh ôm lấy tôi vuốt ve cái bụng nhỏ xíu xiu:

- Ủ không ăn là ổn rồi. Anh lo cho mẹ con em quá, nếu không được nữa anh đưa em ra nhà ngoài thị xã để em ở đến khi sinh con. Chứ sống với đám người âm mưu này anh lo quá.

Tôi ôm lấy cổ anh, nỉ non:

- Có khi do vợ chồng mình đa nghi thôi anh với lại chưa tìm được mẹ, em cũng không yên tâm để anh ở lại điều tra một mình.

- Ủ nếu vậy thì cố gắng đợi anh, chỉ cần ổn thỏa anh nhất định đem mẹ con em đi khỏi chỗ này.

Tôi gật gù đầu, sao cũng được chỉ cần được sống cùng anh, cùng con là tôi đã mãn nguyện lắm rồi.

.....

Vì buổi chiều ăn ít nên giữa khuya tôi đói meo râu, đói quá lại ngủ không được nên tôi mới kéo Phong xuống nhà bếp tìm gì đó ăn. Vừa bước xuống cầu thang nhìn qua phòng chứa quần áo tôi thoáng giật mình khi thấy Thu Cúc đứng sờ sờ trong đó. Trên tay cô ta là cái lọ gì đó kèm theo bộ đồ tôi hay mặc ở nhà.

Tôi tò mò vừa đi đến chỗ Thu Cúc vừa hỏi:

- Thu Cúc cô làm gì quần áo tôi vậy?

Thu Cúc nghe tôi hỏi cô ta giật mình chắc thấy tôi phát hiện, mặt mày cô ấy xanh lè, giấu giấu giếm giếm:

- Dạ mẹ...mẹ....

Đang sau tiếng Phong quát:

- Cô làm cái gì quần áo mợ Tư?

Thu Cúc sợ quá cô ta lùi về sau mấy bước, loạng choạng làm rơi cái bình nhỏ xíu xuống đất, một mùi hương cực kỳ nhạt pha loãng vào không khí.

Tôi hít hít mấy cái, đợi Phong bật đèn sáng, tôi mới cả kinh, nói to:

- Bột lưu huỳnh!

Bạn đang đọc truyện *Vợ Cậu Tư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25

Phong nghe tôi nói bột lưu huỳnh, anh nhìn nhìn tôi, cau mày hỏi:

- Sao em biết bột lưu huỳnh?

Tôi kéo bộ quần áo của mình đang trên tay Thu Cúc lại, vừa nghĩ vừa nói:

- Lúc đi học em học hóa khá ổn đó, này trên quần áo em cũng có nữa nè.

Phong nhìn tôi lại nhìn sang Thu Cúc đang run lẩy bẩy, anh cau mày, giọng đanh thép:

- Cô định làm cái trò gì vậy, cô giống mặt với tôi hả?

Tôi nhanh tay đóng cửa phòng để quần áo lại, lia mắt quan sát Thu Cúc. Từ lúc bị phát hiện đến giờ ánh mắt cô ấy chưa nhìn tôi lần nào mà tất cả chỉ dồn vào nhìn Phong. Cứ như nhìn một người rất quan trọng với cô ta vậy. Thoảng tôi nghĩ... có lẽ nào... Thu Cúc thích Phong không?

Nghe Phong hỏi mà Thu Cúc vẫn im lặng, môi cô ta cắn vào nhau, hốc mắt rung rung ửng đỏ.

Phong cau mày rất chặt, anh giận thiết sự, quát to:

- Trả lời tôi, là ai sai cô làm cái chuyện này? Ai?

Nghe Phong quát mà tôi tôi còn giật mình, thấy tôi run người, Phong liếc mắt sang, anh nhẹ nhàng kéo tôi lại, vuốt ve sau lưng tôi trấn an.

Thu Cúc vẫn không trả lời, ánh mắt cô ta chỉ nhìn chăm chăm vào Phong. Tôi cảm thấy cứ 6 mắt nhìn nhau như thế này chắc đến sáng, tăng hắng vài tiếng, tôi nhìn về phía Thu Cúc, hỏi nhỏ:

- Thu Cúc, cô....thích cậu Tư sao?

Nghe tôi hỏi, Thu Cúc cả kinh nhìn tôi, hai mắt cô ta trở ra thật lớn. Ngay cả Phong bên cạnh cũng mắt to mắt nhỏ nhìn tôi chăm chăm. Quái, Thu Cúc biểu lộ rõ như vậy mà, có cái gì đâu mà hai con người này dọa mắt tôi ghê vậy.

Tôi nhìn Phong, cười cười nói:

- Có gì mà nhìn em, quan sát chút là biết mà. Nhưng mà Thu Cúc nè, giữa việc cô thích cậu Tư và việc cô hại tôi có liên quan gì sao, trước giờ cô đâu có vậy?

Thu Cúc mấp máy môi, mãi sau cô ta mới chịu mở miệng:

- Mợ Tư.....mợ biết tôi thích cậu tư từ khi nào? Sao mợ biết mà mợ không đuổi tôi, bộ mợ không ghen, mợ không sợ tôi tranh cậu với mợ sao?

Tôi có chút cảm khái về cô gái ít nói Thu Cúc này rồi đấy. Nói thì công nhận ít thiệt nhưng mà câu nào câu nấy... đánh trúng điểm cần đánh, hỏi trúng ý người nghe dễ sợ. Đánh giá sơ bộ năng lực tác chiến, tôi mạnh dạn tuyên bố Thu Cúc không phải nhân vật dạng vừa.

Tôi mím môi, nhàn nhạt trả lời:

- Tôi cũng vừa mới biết đây thôi, cô yêu ai thương ai tôi lấy quyền gì cấm cô. Mà và lại tôi mà có biết từ trước tôi cũng sẽ không đuổi cô.

Thu Cúc cau mày, giọng cô ta nồng đậm ý tò mò:

- Tại sao? Mợ tự tin vào bản thân mình vậy hả?

Tôi lắc lắc đầu, phui phui bộ quần áo của mình mấy cái.

- Tôi đâu có tự tin vào tôi đâu mà tôi tin vào cậu Tư, ví như cậu Tư thích cô thì tôi chen vào tất nhiên là không được. Mà nếu cậu đã không thích cô thì cô cố chen chỉ tổ ngộp thở chứ cũng không được lợi ích gì. Còn tôi là đàn bà tất nhiên tôi phải ghen rồi nhưng ghen với những người cần ghen. Không phải nói vậy là tôi coi thường cô chỉ là tôi thấy cô không có sức uy hiếp đến cuộc hôn nhân này của tôi và chồng tôi.

Thu Cúc có chút ngơ ngác nhìn tôi, mãi lát sau tôi mới thấy cô ấy cười nhạt, ý buồn thật sự. Có lẽ cô ấy thích Phong từ lâu rồi, là thích trước cả khi tôi về đây.

- Mẹ, công nhận Mẹ thông minh, tôi hại mẹ lần này mất công rồi. Mẹ...mẹ muốn xử tôi sao?

Làm sai biết bị phạt, rất tốt nhưng mà....

- Tôi không có xử cô, hồi nãy chắc cũng là lần đầu tiên cô làm phải không? Cô cho tôi biết... là ai sai cô làm vậy được không?

Tôi thấy Thu Cúc cúi gầm mặt, cô ấy có phần lúng túng lắm la lắm lét:

- Cái này... mẹ...mẹ....

Phong bây giờ mới cất cao giọng:

- Cô trả lời đi, tôi không muốn thấy cô làm người xấu.

Nghe Phong nói, Thu Cúc liền quay lên nhìn, ánh mắt vừa khó xử và dịu dàng. Tôi thầm cảm kháng, quả thật là sức mạnh của tình yêu. Chỉ một câu nói "không muốn thấy cô làm người xấu" thôi mà đã có thể đánh bại lý luận của tôi từ nãy đến giờ. Ghê gớm, ghê gớm.

Tôi lúi lúi một hai bước chuẩn bị xem màn cải lương kinh điển, chắc hẳn không thiếu nước mắt.

Quả thực y như rằng, Thu Cúc nước mắt lưng tròng, cô ta vừa khóc vừa nói:

- Cậu...cậu thương ai em không có dám ý kiến nhưng mà Mẹ Tư có thương cậu đâu. Mẹ ta không hề thương cậu, mẹ ta chỉ thích tiền của cậu thôi. Cậu... cậu tin em đi.

Ôi mẹ ơi, sao Thu Cúc biết tôi mê tiền...hay nha. Nhưng thiếu rồi, tôi ngoài mê tiền còn mê cậu Tư nữa, nói vậy là thiếu tôi không chịu đâu.

Phong cau mày, mặt anh thật sự không vui một chút nào. Thu Cúc thấy tình hình chắc ổn, cô ta nói tiếp:

- Người Mẹ thích là người khác.... em...em không tiện nói nhưng em thề với Cậu là Mẹ không thương Cậu như Cậu thấy đâu. Tất cả chỉ là Mẹ lừa Cậu thôi, em...thiệt lòng lo cho Cậu lắm. Em sống bao nhiêu năm trong cái nhà này cũng chỉ vì lo cho Cậu...

Ày, chồng tôi đẹp trai giàu có tuần mỷ tôi biết chứ, bên ngoài nhiều cô mê chết đi sống lại cũng là điều dễ hiểu thôi. Nhưng mà hôm nay tận mắt tận tai tôi nghe thấy nhìn thấy có cô gái tỏ tình với chồng tôi...cái cảm giác này vừa thú vị vừa khó chịu nhì.

Phong nhìn Thu Cúc, Thu Cúc cũng nhìn lại anh. Chốc lát anh lại quay sang tôi, ý cười nhàn nhạt:

- Em có mê tiền không?

Tôi gật đầu nhanh lẹ.

- Có....

Chưa nói hết câu Thu Cúc đã nhảy đồng lên:

- Cậu thấy chưa, chính miệng Mẹ nhận kìa Cậu..

Tôi xoa tay, nghiêm túc nói:

- Thu Cúc tôi chưa có nói hết, chưa chỉ cô nhảy vô miệng tôi ngồi rồi. Tôi có mê tiền nhưng tôi mê chồng tôi nhiều hơn. Tôi cũng không biết ai rảnh rồi đâm chọc cho cô nghe mà cô hôm nay lại làm ra loại chuyện này. Tôi không trách cô đâu cô cũng vì tình yêu thôi. Nhưng mà có điều này tôi nhắc cô nhớ, trong cái nhà này người không ưa tôi không chỉ có mình cô. Đừng ngu ngốc nghe người ta tọc mạch đâm ba câu rồi làm chuyện sai quấy để mà mang tội suốt đời.

Thu Cúc biến sắc, cô ta bắt đầu đâm chiêu. Tôi không nói thêm nữa nhường lại cho Phong.

- Cúc là chị Thắm sai cô làm vậy đúng không?

Thu Cúc cả kinh, cô ta lắp bắp:

- Cậu... sao cậu... biết...

Mẹ kiếp, lại là Thẩm lão. Sao người ta cũng tên Thẩm mà người ta được mọi người yêu thương đến nỗi viết riêng bài hát "Cô Thẩm về làng" để tặng. Còn Thẩm này... cái lỗ xấu nào cũng góp mặt.

Phong thờ dài, anh nói tiếp:

- Người mà chị Thẩm không ưa là tôi chứ không phải Lài, chẳng qua không làm gì được tôi nên mới chuyển sang Lài. Cô chắc là cô gái thông minh, cái gì đúng cái gì sai tôi nghĩ cô nên phân biệt rõ. Tôi đây lớn rồi, ai thương tôi, ai lừa tôi hay ai giấu giếm tôi cái gì không lẽ tôi không biết. Chả là Lài còn là người ngủ chung với tôi hằng đêm, cô ấy mang tâm tư gì đối với tôi tôi mà không biết thì há tôi ngu quá. Cô đừng để người ta dắt mũi làm chuyện hồ đồ. Ví như bữa nay cô trét bột lưu huỳnh lên quần áo của Lài là để làm gì cô biết không?

Tôi quan sát Thu Cúc, thấy mặt mũi cô ta xanh lè xanh lét, cô ta lắc lắc đầu nói không ra hơi.

- Dạ...em...không...không...biết...

Phong nghiêm giọng:

- Người ta đưa cô cái gì cô không biết thì mơ một người ta đưa cô ma túy cô cũng lấy luôn hả, hay sao?

- Cậu... em...

Tôi lúc này mới lên tiếng:

- Bột lưu huỳnh tiếp xúc nhiều gây ảnh hưởng hệ thần kinh rồi hô hấp nữa, gần lửa có khi còn gây ngộ độc đến chết. Mà không phải hại một mình tôi đâu mà còn hại luôn cậu Tư nữa kia. Chứ chị Thẩm đưa cho cô rồi chị ta nói cái giống chi?

Thu Cúc bấy giờ mới biết công dụng của bột lưu huỳnh, cô ta mặt vừa xanh vừa sợ, khóc lóc:

- Mợ tôi xin lỗi Mợ...Mợ Ba đưa tôi rồi nói trét vô quần áo của Mợ, Mợ chỉ biết dì ứng ngựa ngáy thôi chứ tôi đâu có biết... Cậu... cái này em không biết.... thiệt là em không biết....

Tôi nhìn Thu Cúc từ nãy giờ rất kỹ, cảm xúc rất chân thật nhưng mà... vẫn có cái gì quái quái.

Phong đi lại gần cô ta, anh dứt hai tay vào túi quần ngủ, dáng cao hơn Thu Cúc đến gần 2 cái đầu. Giọng anh ồm ồm, nói:

- Chuyện này tôi không truy cứu cũng không tố cô cho ba mẹ tôi biết nhưng mà nếu cô còn để tôi bắt gặp một lần nữa cô hại vợ tôi, tôi nhất định đem cô còng tay cho công an bắt đi. Cô cũng nhớ kỹ cái này, nếu cô muốn tốt cho tôi thì nên yên phận, tôi với Mợ Tư sống rất tốt, cô ấy cũng không có cái gì giấu giếm hay lừa gạt tôi hết. Cô đừng để người ta xỏ mũi dắt đi, cuối cùng chỉ là con thí chốt trong ván cờ của họ. Cô hiểu chưa?

Thu Cúc khóc rất đáng thương, cô ta gật gật đầu, hai tay ôm lấy ngực. Cái biểu cảm khốn khổ này đúng thực là thất tình dài tập.

Phong đưa tay, anh nắm lấy tay tôi, giọng điệu không vui nói với Thu Cúc:

- Ở nhà này cô là người làm thì nên làm đúng bốn phận người làm thôi, mấy chuyện hại qua hại lại tốt nhất cô đừng xen vào. Người trong nhà người ta còn hại được thì nói chỉ là cô, xài xong rồi vứt xó. Cô có hại được Lài thì tôi cũng không yêu cô, mà nếu cô không hại cô ấy thì tôi cũng không bao giờ yêu cô. Có việc này tôi muốn nhờ cô xem như là chuộc lỗi, cô có hứa với tôi không?

Thu Cúc lau nước mắt trên mặt, giọng cô ta khàn khàn:

- Cậu Tư nói đi, cái gì em cũng nghe.

Phong gật đầu:

- Ủ, cô nói lại với chị Thẩm là cô đã làm xong việc được giao rồi. Cứ giả bộ như cô là người của chị Thẩm, chị ta mà có kêu cô làm gì thì cô tìm tôi báo lại cho tôi một tiếng có được không?

Thu Cúc không đắn đo, cô ta gật đầu tấp lự:

- Dạ được Cậu, em hiểu rồi.

Phong nhìn Thu Cúc thêm mấy lần nữa rồi kéo tay tôi ra ngoài, khi đi ngang qua Thu Cúc anh bời thêm một câu:

- Cô là cô gái tốt nhưng tôi không hợp với cô.

Nói rồi anh kéo tôi đi để lại Thu Cúc đứng một mình trong phòng chứa quần áo. Câu nói kia của Phong không nặng nhưng là dứt tình, Thu Cúc xem ra đời này hết hy vọng.

Lên đến phòng, tôi quên luôn cảm giác đói khi này, ngồi xuống giường tôi thoáng thờ dài, ừ ừ nói:

- Haizzz riết rồi em lo quá tới Thu Cúc còn bị mua chuộc, không biết anh đi rồi ai bảo vệ được mẹ con em đây. Haizzz.

Phong ngồi xuống cạnh tôi, anh chế một ít nước nóng ấm ra ly, bỏ 3 muỗng bột sữa vào rồi khuấy lên. Anh vừa khuấy vừa đi đến chỗ tôi, anh nói:

- Mẹ con em sẽ không sao đâu, yên tâm đi.

Tôi gật gù:

- Biết là vậy mà nhưng ở nhà này em giờ không biết tin tưởng ai?

Phong thổi thổi mấy hơi vào ly sữa ấm, anh cười nhạt:

- Bé Li.

- Ồ bé Li thì nói gì nữa.... ủa mà bé Li...sao anh biết chắc vậy?

- Con bé là anh đưa về, không theo anh chẳng lẽ theo chị Thắm?

Ui chao đến giờ tôi mới biết bé Li là người của Phong đó, hèn chi con bé tốt với tôi đến như vậy. Mà tiếc quá, con bé còn nhỏ lại đơn thuần. Tôi thiệt tình không muốn lôi kéo con bé vào mấy chuyện hại qua hại lại này.

Thấy tôi lại sụ mặt, Phong đưa ly sữa đến trước mặt tôi, anh nói:

- Uống cho ấm bụng đi, sáng chút nữa anh đưa lên thị xã ăn sáng.

Thấy ly sữa bầu tôi cau mày:

- Thôi em không uống đâu, em không thích sữa.

Phong nắm tay tôi, anh ép:

- Uống chút đi chứ em muốn để bụng đói vậy mà ngủ luôn hả. Ngoan đi, muốn mua gì mai anh mua cho.

Tôi nũng nịu:

- Thôi em sợ sữa lắm, con mình không thích uống sữa đâu.

- Bậy bạ, hồi chiều con nói với anh là "Ba ơi con thèm sữa, ba nói mẹ cho con uống sữa đi" đó. Bộ em định để con đói con thèm vậy hả?

Trời ơi, tên xạo sự. Con mới chút hí biết gì mà nói chứ, tên điên này.

- Anh điên, là anh nói chứ con nào?

Phong coi bộ mất bình tĩnh, anh đặt ly sữa xuống, ôm lấy tôi, anh gần từng tiếng:

- Giờ em uống không, nếu không thì...

Tôi vênh mặt:

- Không thì sao anh định làm gì?

Phong buông tôi ra, anh cầm tay tôi đặt trên "cậu nhỏ" của anh, giọng anh ranh ma đều giả:

- Nếu không uống sữa thì "làm" chút đi...anh đang rảnh không buồn ngủ lắm.

Ồ...không được... cái thằng cha biến thái này. Mỗi lần "làm" bằng tay đều lâu đến mức cái tay tôi muốn tê liệt luôn rồi. Không...tôi không làm.

Tôi gật phất tay lại, tự mình cầm ly sữa nốc một hơi hết sạch. Sau đó không kịp lau miệng mà leo lên giường lui sát vào trong trùm mền kín mít đi ngủ. Mẹ kiếp, thức một hồi nửa thì đem cái tay tôi đi chôn luôn đi.

Phong khẽ cười, anh đi rửa ly sữa sau đó cũng leo lên giường ôm lấy tôi, cả hai cùng chìm vào giấc ngủ.

.....

Sáng sớm hôm sau tôi dậy muộn, lúc xuống tới thì thức ăn sáng đã xong xuôi. Chị Thắm thấy tôi ngáp ngắn ngáp dài, chị cười khinh khinh, nói:

- Lài khỏe hẳn chưa em, sao dạo này dậy trễ giữ vậy?

Tôi cười cười:

- Còn đau chị Thắm ơi, bác sĩ dặn nghỉ ngơi 3 tháng lận, mới hơn tháng mà khỏe gì chị Thắm?

Thắm lao nhìn tôi, chị cười đơn đả:

- Vậy hen, vậy em nghỉ ngơi cho thiệt khỏe không ba rầy chị với má ch.ết. Máy việc này không cần lo, chị với Út Nhân lo được.

Út Nhân đang xếp rau lên đĩa, cô ấy cũng nói:

- Dạ phải đó chị Tur, nghỉ khỏe đi cái gì chứ xương cốt bậy bạ là không có được đâu. Hồi má em té chút xú y y sau này đau lưng miết thôi.

Tôi gật gù:

- Ở đau ngay eo nè Nhân, cái bà thầy đánh cái chi mà ác quá trời.

Nghe tôi nhắc đến bà thầy, Út Nhân bẽn lèn ngại ngại còn chị Thắm thì bình chân như vại. Tôi đoán mãi không ra được ai chủ mưu. Còn nữa bà thầy dõm từ bữa được bảo lãnh xong cũng mất dạng, Phong cho người đi tìm mãi mà không ra. Mẹ ơi, công nhận ai bày chiêu này cũng cao tay thiệt.

Ăn sáng xong Phong đưa tôi lên thị xã mua mớ đồ trong, trước thì mặc size nhỏ giờ có bầu cơ thể cũng giãn nở hơn trước nên tôi muốn mua size to hơn một chút mặc cho thoải mái.

Cái việc điều tra vụ sửa tẩm cũng có kết quả, đích xác là chị Thắm bỏ tiền kêu bà chủ tạp hóa thêm xạ hương nguyên chất vào. Mỗi lần vậy chị Thắm cho bà chủ 500.000 đồng. Mà công nhận chị Thắm chịu chi thiệt, xạ hương đâu có rẻ, bột lưu huỳnh cũng khó mua, mà kiểu gì chị ta mua cũng được. Tôi thầm nghĩ, chắc hồi đó chị muốn làm nhà hóa học hay là được sĩ gì đó mà ba má lại bắt đi lấy chồng nên chị rảnh rồi chị lấy mấy nguyên tố hóa học rồi thuốc dân gian ra tìm hiểu đăng hại người cho thỏa niềm đam mê. Chứ mẹ ơi đâu mà ra con người vừa ác vừa mưu hèn kế bẩn dữ vậy, tằm này thì hại người vì đam mê chứ danh vọng con mẹ gì nữa. Khiếp hờn.

Trên đường đi Phong có nghe điện thoại, nghe xong anh quay sang tôi, nói:

- Hôm bà thầy đánh em là Thu Cúc mở cửa cho bà ta vào.

Tôi cũng không ngạc nhiên gì mấy, bị mấy bữa trước tôi có dò hỏi chú Thọ chăm sóc cây cảnh, ông ấy nói bữa đó thấy bà thầy đứng sớ rở trước cổng xin cơm, chú Thọ thấy tội nhưng không cho vào. Lát sau Thu Cúc đi ra, một hai cô ta nói giúp người đang khổ nên cho vào mới thành ra cố sự tôi bị sút cho dập ngược. Nghĩ lại giận ghê gớm.

- Ở em biết rồi, vậy vụ bà thầy cũng lại là chị Thắm. Haizz tưởng tên nào lạ hóa ra cái tên quen thuộc.

Phong cười cười:

- Em riết rồi bị nhiễm mấy cái âm mưu này rồi ha, biết được người bày mưu mà mặt tỉnh queo vậy cả?

Tôi phì cười, vuốt vuốt cái bụng:

- Chứ em cũng đoán được là chị Thắm rồi nên thành ra nghe anh nói mới không bất ngờ chứ không chắc nãy giờ em nhảy xe.

Phong vỗ vỗ đầu tôi mấy cái, anh nói:

- Ủ ừ thôi vậy ngồi im đi cô nương, cô nhảy xe tôi lại nhảy theo cô bây giờ.

Tôi nhìn anh, thoáng chốc bật cười, thiệt sự ở cạnh bên anh mỗi phút mỗi giây đều cảm thấy thật sự thoải mái.

.....

Sau vụ bắt gặp Thu Cúc lén la lén lút hòm đó, cô ấy dường như đã đối xử với tôi lại bình thường. Mấy món ăn cơm cũng không còn toàn đồ mát nữa, riêng cái vụ nấu ăn hòm đó Thu Cúc cũng nói chỉ là ngẫu nhiên nấu như vậy chứ cũng không có ý đồ gì. Mà cô ấy đã nói vậy tôi cũng ừ cho qua, tôi hiện tại đang giấu việc có bầu nên tốt nhất không hỏi nhiều đề cô ta nghi ngờ sẽ không tốt. Thiệt lòng tôi cũng không tin tưởng Thu Cúc sẽ quay đầu là bờ, gì chứ con người ta hay mù quáng vì tình yêu lắm.

Anh Hai Phương dạo này cũng không thường qua chơi, còn chị Hai thì hai ba bữa cũng có ghé. Tôi thoáng nghĩ thầm, chẳng nhẽ do dạo này anh Ba về sớm nên chị Thắm xếp lịch gặp nhau lại hay sao ấy. Lúc trước kiểu gì một tuần mà chị Hai không qua chơi ngủ lại, còn hôm rầy cơ hồ không có luôn. Mà tôi quan sát được thấy anh Ba Thành dạo gần đây hay về sớm, có hôm còn đưa chị Thắm về nhà mẹ, tình cảm coi bộ có tiến triển hơn trước rồi.

Mọi chuyện trong nhà vẫn vậy, sức khỏe ba chồng tôi tốt lên, riêng má chồng tôi lại thấy bà không khỏe lắm. Còn vú Huệ thì chưa về cũng không nghe tung tích gì hết.

.....

Chiều chiều, Phong trên phòng làm việc còn tôi thì xuống sân đi dạo cho tiêu thực. Dạo gần đây ăn uống rất được nhưng hay bị đầy bụng khó tiêu, bác sĩ nói nên thường xuyên đi lại dạng sau này cũng dễ sanh.

Tôi đang đi tới đi lui thì thấy Đạt đi đến, cậu ấy trên tay cầm cái hộp nhỏ, vừa đi về phía tôi vừa cười, hỏi:

- Chị Tư đi dạo hả?

Tôi gật đầu:

- Ừ chú, xuống đây cho mát chứ trong nhà nóng quá. Mà ở trên phòng anh Phong cũng đang làm việc nên tôi đi xuống đây đi dạo cho mát ấy mà.

Đạt cười cười, cậu ấy đưa cho tôi cái hộp nhỏ, nói thầm:

- Kẹo sâm em mua cho chị, loại này của Hàn Quốc tốt lắm. Buồn buồn chị ăn cho đỡ nhạt miệng, mấy bà bầu hay thèm ăn lung tung mà.

Ui tôi cả kinh, liền đi sát lại Đạt, hỏi gấp:

- Sao chú biết tôi có bầu... chú có nói cho ai nghe không?

Đạt cười ha hả:

- Trời tôi biết mà, chuyện này tôi giữ kín lắm kể cả Út Nhân tôi cũng không có nói cho cô ấy biết đâu.

Tôi nghe mà thở phào, tôi hỏi:

- Là ai nói cho chú biết?

- Anh Tư chứ ai với lại nếu anh ấy không nói thì tôi cũng biết.

- Sao chú biết được, bộ chú có bầu rồi hả?

Út Đạt lại cười lớn, cậu ấy nói:

- Chị nghĩ sao vậy, Út Nhân cũng từng có bầu mà.

Tôi gật gù, Đạt nói cũng đúng, chắc cậu ta tính ý nên nhìn ra được quá.

Nói với Út Đạt vài ba câu nữa, tôi cũng đi lên phòng, mở hộp kẹo sâm ra, tôi lột vỏ bỏ một viên vào miệng. Công nhận vừa miệng, ăn rất ngon.

.....

Sáng hôm nay cả nhà đi vắng nhiều, ba chồng tôi thì đưa má chồng tôi đi khám bệnh, anh chị Ba đi đâu đó không biết. Thu Cúc về nhà mẹ, Út Nhân lên thị xã uống nước với bạn, ngay cả Phong cũng đi gặp đối tác làm ăn. Trong nhà còn có tôi, bé Li, má Vũ với Đạt, trông cũng buồn dừ lắm.

Ăn cơm xong, tôi tự dưng thấy buồn ngủ điệp mắt buồn ngủ đến nỗi không kịp lên phòng, tôi nằm luôn dưới võng ngủ lúc nào không biết.

Đang ngủ say tôi tự dưng nghe có tiếng người hét lên cùng với ai đó hình như đang sốc tôi dậy. Một môi mở mắt.. đây là đâu đây..phòng này sao thấy quen quen vậy...

- Lại... tỉnh cho anh, tỉnh dậy cho anh.

Là Phong.....là tiếng của Phong. Tôi giật mình mở mắt thật to. Trước mặt tôi là Út Nhân mặt mày đỏ rần, Đạt nửa thân trên ở trần, bên cạnh Đạt là bé Li đang run lẩy bẩy. Còn Phong thì đang ôm tôi...ơ khoan...sao lạnh quá vậy nè..

Nhìn xuống người mình... mẹ ơi... tôi không mặc áo... áo tôi đâu...áo của tôi đâu rồi.

Sợ đến xanh mặt, tôi hoảng loạn ôm lấy Phong:

- Anh....em sao vậy... áo em đâu...áo của em đâu?

Phong giao tôi cho bé Li, anh cời áo sơ mi anh đang mặc khoác lên trên người tôi. Tôi nhanh tay gài sơ mấy cái nút áo lại, bàng hoàng suy nghĩ đến tình huống hiện tại.

Tiếng của Út Nhân đau khổ:

- Đạt... anh làm cái trò gì vậy? Anh với chị dâu anh...hai người làm cái gì? Há???

Út Nhân hét lên khiến tôi giật mình... thôi lần này chuyện lớn rồi... mẹ nó... là ai làm... ai lại đưa tôi vào phòng nữa vậy?

Tôi tìm Phong thấy anh đang nhìn tôi, lòng tôi cơ hồ cũng run rẩy, môi tôi mấp máy:

- Anh...em...không có... không..

Phong kéo tôi lại, anh ôm lấy tôi, gương mặt vẫn lạnh lẽo nhưng ý nhìn lại nhu mì, anh khẽ nói:

- Không cần phải giải thích, anh tin em

Tôi gạt đầu, môi mím lại, tôi thầm cảm ơn ông trời đã ban anh đến cho tôi. Nếu như hôm nay anh hiểu lầm tôi thì tôi cũng không cách nào mà xin anh tha thứ được. Trai gái ăn mặc không kín chu nằm cùng trên một giường thì giải thích làm sao được nữa chứ.

Tôi núp vào người anh, thờ phào nhẹ nhõm

Phía kia, Đạt đang ra sức giải thích với Út Nhân:

- Em...anh thiết sự không có, em phải tin anh chứ?

Út Nhân vừa khóc vừa ôm ngực nói:

- Tin anh hả, hai người ôm nhau ngủ chung trên một giường rồi bắt tôi tin anh? Nếu đổi lại là anh anh có tin tôi không? Đạt... tại sao vậy hả, đây là chị dâu anh mà???

Đạt nắm lấy tay Út Nhân nhưng lại bị cô ấy gạt phắt đi, cậu ta giải thích:

- Anh...anh không biết phải nói sao cho em hiểu nhưng mà anh thề...anh thề giữa anh và chị Tư không hề có chuyện gì hết. Đêm qua anh ngủ ở đây thì bây giờ ăn cơm xong anh cũng vô đây ngủ, còn.....

- Còn...còn cái gì? Anh coi tôi là con ngu phải không? Haha tôi hiểu rồi, bây giờ tôi hiểu ra rồi. Thư Huyền.... Thư Huyền.... chị Tư tên Thư Huyền.... người anh thầm thương trộm nhớ mỗi đêm cũng tên là Thư Huyền. Haha...haha...

Đạt gất lên:

- Sao em đã hứa với anh là suốt đời này không nói mà bây giờ em lại như vậy, hả?

Út Nhân điên tiết:

- Sắp bị cầm súng dài rồi tôi còn giấu cho cô ta làm gì? Hai người qua mặt tôi qua mặt anh Tư để lên lút với nhau làm chuyện loạn luân này... giỏi rồi... giỏi rồi...

Nói rồi Út Nhân hướng về phía tôi và Phong, cô ấy hét lên:

- Anh Tư anh còn bênh cô ta làm gì, cô ta không phải Hai Lài, cô ta tên Thư Huyền. Chính cô ta là người yêu của em trai anh đó.

Tôi run rẩy, cả người như dựa vào Phong, cảm giác sợ hãi bao trùm. Bị đánh tôi không sợ, bị hại tôi không sợ, cái tôi sợ nhất là bị phát hiện ra tôi không phải là Hai Lài...

Tôi nhìn Phong, nhìn anh thật kỹ... tôi sợ chỉ một chút nữa thôi mọi thứ sẽ tan vỡ. Anh...ghét tôi...anh hận tôi...anh ghê tởm tôi...anh không còn tin tôi nữa...

Hốc mắt ửng đỏ, tôi cố ngăn cho nước mắt không tuôn rơi, tôi khẽ bập bẹ nói:

- Em...anh...ôi... em..

Trong một giây phút Phong khẽ buông bàn tay đang ôm eo tôi ra, ánh mắt anh lạnh lùng đáng sợ... tôi nghĩ thôi xong rồi.... xong hết rồi... kết thúc rồi...

Út Nhân tiếp tục điên loạn:

- Haha...loạn luân...mấy người định qua mặt bọn tôi đến nơi bao giờ. Đạt... anh nhìn đi, nhìn những việc anh làm đi. Tôi và anh Tư sẽ không bỏ qua cho mấy người đâu...bọn tôi sẽ....

Ngay giây phút tưởng chừng đổ vỡ tất cả thì bàn tay Phong lại khẽ kéo tôi lại sát gần anh hơn, giọng anh trầm trầm nhưng nghiêm nghị:

- Tôi tin vợ tôi, tôi tin em trai tôi.

Vỡ òa, mọi thứ như vỡ òa thật sự...nước mắt không tự chủ được mà rơi ngồn ngồn trên mặt... tôi sợ quá, từ hồi cha sinh mẹ đẻ ra đến giờ tôi chưa bao giờ trải qua nhiều cung bậc cảm xúc đến như vậy. Vui có, sợ có, lo âu có, đau lòng có, bất lực cũng có.... Ông Trời ơi, kiếp trước con có giải cứu dài ngàn hà không mà kiếp này Ông ban cho con người đàn ông tốt đẹp đến như thế. Anh không giận tôi, không nghi ngờ tôi, không một câu trách cứ. Anh cứ như thế, cứ đứng bên cạnh tôi, ôm lấy tôi, lau nước mắt cho tôi, vì tôi mà gạt bỏ đi những sự thật được coi là trần trụi nhất. Chưa có ai, chưa có bất cứ người đàn ông nào chấp nhận được cảnh vợ mình không mặc áo nằm cùng một giường với người đàn ông khác chưa kể người đàn ông đó còn là em ruột của anh. Nếu đổi lại là tôi chắc tôi đã điên loạn từ lâu rồi, điên loạn mà mắng anh mà đánh anh từ lâu rồi....

Út Nhàn gương mặt không tin nhìn về phía này, cô ấy lắp bắp hỏi:

- Tin.....chuyện như vậy mà anh tin sao anh Tư? Cô ta không mặc áo nằm ôm Đạt như vậy mà anh tin cô ta à anh Tư? Anh có bị điên không hay anh bị cô ta bỏ bùa kinh anh rồi?

Phong nghe Út Nhàn nói, anh giận dữ, tay anh quơ cái bình trưng trong phòng đập nát xuống đất. Anh gằn giọng, nói:

- Cô giận tôi có thể hiểu nhưng cô còn xúc phạm đến tôi và vợ tôi tôi sẽ không tha cho cô đâu. Tình cảm giống như cái bình hoa này, đập nát đi rồi thì dù có lấy vàng lấy kim cương mà nung ra để trát cho cái bình trở lại nguyên vẹn cũng không bao giờ được. Cái thứ cô thấy chỉ là bề nổi, hai người này nếu có ngoại tình thì nhất định không ngu đến mức ban ngày ban mặt mà đi ăn nằm với nhau. Cũng không thiếuiot đến nỗi ngủ cùng nhau sau đó lại quên mà ngủ như chết kêu hoài không dậy. Cô có thể ghen nhưng cô ghen bằng lí trí chứ đừng ghen mù quáng.

Từng câu từng chữ Phong nói như thấm sâu vào vào trong tim tôi. Tất cả mọi người không tin tôi nhưng anh vẫn tin tôi. Tình cảm anh giành cho tôi là cao quý là nhiều đến cỡ nào chắc tôi có bắc thang lên mà đo cũng không đủ mất.

Đạt cũng phụ họa theo:

- Nhàn, anh không biết vì sao lại xảy ra cơ sự này nhưng anh thề với em, anh và Thư Huyền chưa có bất kỳ một cái gì đi trái với luân thường đạo lý. Còn về việc ngày hôm nay ngay cả anh cũng không hiểu vì sao....em nên nhìn mọi thứ khách quan hơn đừng khiến bản thân mình rơi vào bế tắc. Nếu anh có ý đồ xấu anh thì đã không chọn nhà mình mà làm chuyện đồi bại.... hơn nữa... hơn nữa...chị Tư đang..

Đạt chưa nói hết lời Phong đã cắt ngang:

- Chị Tư em đang đến tháng, có muốn ngủ với nhau cũng không được.

Đạt nhìn Phong, tôi thấy trong mắt cậu ta có ý khó hiểu nhưng rất nhanh sau đó cũng thu lại về bình thường. Còn riêng tôi, tâm trạng tôi đang rất bàng hoàng, mọi thứ đến quá nhanh khiến tôi gần như á khẩu. Nếu bây giờ có ai bắt cây quạt đại quạt thẳng vào tôi chắc tôi sẽ bay lên luôn quá, tôi đang lần lần lẩm rồi.

Gác lại cảm xúc trong lòng, tôi cũng lên tiếng thanh minh:

- Chuyện này có âm mưu, ăn cơm xong tôi thấy buồn ngủ liền ngủ luôn trên võng. Sau đó mở mắt đã thấy ở đây cùng với...Đạt. Nếu tôi có gian tình tôi nhất định sẽ lựa bụi chuối gốc cây mà chui vào chứ không ngu mà chui vào phòng nghỉ cho khách lúc nào cũng có người qua lại mà làm chuyện bậy bạ đâu. Út Nhàn, cô thông minh cô suy nghĩ một chút đi.

Phong siết eo tôi cái thiệt mạnh, tôi quay lên nhìn anh, anh cau mày híp mắt dọa tôi. Sợ quá tôi rụt cổ nép sát vào người anh không dám nhúc nhích nữa.

Phong nhàn nhạt hỏi bé Li bên cạnh:

- Li, con ăn cơm xong có buồn ngủ không?

Bé Li đứng thu lu một góc nãy giờ, giờ nghe hỏi đến mới lên tiếng:

- Dạ có, con ngủ như chết ngay ghế dưới bếp. Cậu về cậu không kêu con dậy hỏi Mẹ đâu chắc giờ con cũng còn ngủ quá.

Phong gật đầu:

- Út Nhàn.... tự cô suy đoán đi. Tôi nghĩ chắc dì Vũ cũng ngủ say chưa tỉnh đâu, cô không tin có thể qua kiểm chứng.

Út Nhàn nghe Phong nói liền lững thững đi một nước, lát sau cô ấy quay lại với vẻ mặt lúng túng không giấu đi đâu được.

Tôi thoáng chốc thờ dài nhẹ nhõm thầm cảm ơn Trời Phật độ cho mẹ con tôi, chứ không xem chút nữa là cả mẹ cả con cùng bị sút văng ra ngoài rồi.

Phong ôm lấy tôi, giọng anh trầm ổn:

- Chuyện hôm nay coi như giải quyết xong, kể từ nay về sau tôi không muốn nghe ai nhắc đến chuyện này nữa. Còn về cô Út Nhàn, cô nên bình tâm mà suy nghĩ lại đi. Tôi tin tưởng Út Đạt sẽ không phải loại người trác nết như vậy. Còn về ai đứng sau chuyện này... tôi nhất định sẽ điều tra rõ ràng rành mạch. Hại vợ tôi đừng mong sống tốt.

Nói rồi anh diu tôi đi ra ngoài, lúc đi ngang qua Út Nhàn cô ấy nhìn tôi, buồn vui lẫn lộn, định nói nhưng rồi lại thôi:

- Chị...em..

Tôi cười nhạt, vỗ vai cô ấy:

- Tôi xin lỗi vì làm cô sợ một phen nhưng tin tôi, tôi không làm gì xằng bậy cả.

Út Nhàn không nói gì cô ấy chỉ gật đầu mím môi. Tôi mỉm cười theo chân Phong đi lên phòng.

Suốt dọc đường đi Phong im lặng không nói câu nào còn tôi thì mím môi suy nghĩ không biết nên giải thích với anh ra sao đây. Chuyện bị gài coi như giải quyết xong nhưng mà còn chuyện tôi không phải là Hai Lài... nói, tôi hôm nay nhất định sẽ nói. Sống hay chết gì cũng một lần chứ thập thò lấp ló giấu giếm vậy riết tôi mệt mỏi quá rồi.

Lên đến phòng, tôi buông anh ra, kéo anh lại để anh đứng song song với tôi. Hít một hơi tôi quyết định nói hết tất cả:

- Anh, em không phải là Hai Lài. Ba mẹ em vì thiếu nợ nên đem em đi gán trừ nợ gả về đây. Em không phải tên Lài, em tên là Thư Huyền, là người vợ gả danh của anh...

Tôi...nói ra hết rồi...nói hết rồi!!!

Bạn đang đọc truyện *Vợ Cậ Tư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26

Phong nhìn tôi, ánh mắt anh rất bình tĩnh cứ tựa hồ như anh chưa từng nghe thấy tôi nói gì. Thấy anh vẫn im lặng, tôi lại hít một hơi dài, nói lại một lần nữa:

- Em không phải Hai Lài, em là giả mạo, em lừa anh từ đầu đến giờ là em lừa anh.

Phong mím môi, anh đi lại ghé ngồi xuống, bàn tay định châm điếu thuốc nhưng rồi lại thôi. Anh ngược mắt lên nhìn tôi, môi anh động đậy khẽ run.

- Ừ thì sao?

Ừ thì sao?...chỉ là ừ thôi sao???

Tìm tôi đập liên hồi, cơ hồ muốn đập vỡ luôn ra cả lồng ngực. Trời ơi...thái độ này là sao, là biết hay không biết, là giận hay không giận đây???

Tôi đi từng bước đến trước mặt anh, run run hỏi:

- Anh...có giận em không?

Phong nhìn tôi, mắt anh dịu nhẹ, giọng trầm ấm:

- Không có.

- Vậy.....có bỏ em không?

- Không có.

- Vậy.....có trách em không?

- Không có.

Không có.....mẹ ơi, là không có. Thế hóa ra lâu nay tôi giấu giếm để làm gì, một mình ôm nỗi sợ để làm gì?!!!

Còn đang mơ hồ không biết nên nói cái gì nữa thì Phong lại kéo tay tôi, anh ôm tôi để tôi ngồi trên chân anh. Hơi thở nóng ấm phả vào má tôi, anh nói:

- Anh biết lâu rồi, biết từ ngày đầu tiên em về nhà này. Anh cũng biết thằng Đạt thích em, khi em từ Sài Gòn đột ngột về đây thì nó là người nhờ anh tìm kiếm em. Thư Huyền..... tên rất đẹp nhưng anh lại quen gọi là Lài rồi. Mà dù cho em tên gì thì anh cũng vẫn thương em, thương em vì em là vợ anh.

Từng câu từng chữ như thấm sâu vào tim tôi một lần nữa, trời ơi thì ra là từ trước đến giờ là anh giấu tôi, giấu tôi về việc anh đã biết tôi là Huyền. Bấy lâu nay là tự tôi lo lắng, tự tôi sợ sệt cũng tự tôi không tin vào tình yêu của chúng tôi. Bây giờ thì tốt rồi... tất cả mọi thứ đều được rõ ràng minh bạch, đoạn thời gian sau này tôi có thể ăn ngon thêm chút nữa, ngủ ngon thêm một chút nữa rồi.

Hốc mắt ửng đỏ, tôi ôm lấy cổ anh, rì rầm ní non:

- Sao anh biết rồi mà anh không nói cho em biết?

Phong cũng ôm lấy tôi, mùi thơm từ cơ thể anh tỏa ra rất dịu nhẹ. Tôi hít hà vài hơi sảng khoái, lại nghe anh nói:

- Em muốn giấu thì anh để cho em giấu, anh cũng muốn nghe chính miệng em nói ra. Cảm giác thấy em run run anh lại thấy thích, hay là rảnh rồi em làm lại cho anh coi đi. Hiếm khi thấy em khúm núm ít nói như vậy mà.

Tôi phì cười cắn nhẹ vào vai anh, trách cứ:

- À thì ra anh cố tình, anh có biết em giấu giấu giếm giếm rất là khổ sở không hả? Cái thằng cha này nhìn vợ anh rầu rĩ anh vui lắm phải không?

Phong bật cười, anh vui vẻ nói:

- Là tại em có tội nên em giấu liên quan gì đến anh đâu. Ai bảo em không nói, em nói thì anh nghe mà.

Tôi buông anh ra lại dấn vào ngực anh vài cái, thôi được rồi... là tôi là lỗi do tôi, anh không giận là được rồi, anh không trách tôi đã là tốt lắm rồi.

Ôm lấy anh cái nữa thật chặt, tôi thủ thủ:

- Cảm ơn anh, nếu không có anh chắc chắn em sẽ khổ khổ lắm. Cảm ơn anh vì đã tin em, thương em và bỏ qua tất cả lỗi lầm cho em. Cảm ơn anh rất nhiều.

Phong không nói gì, anh chỉ khẽ cười rồi ôm siết tôi trong vòng tay. Có đôi khi không cần lời nói chỉ cần hành động thôi là được rồi. Cũng như anh, anh chưa bao giờ nói cái gì quá nhiều nhưng mọi thứ anh đều âm thầm làm vì tôi, vì con và vì hạnh phúc sau này của chúng tôi. Thật sự đối với tôi chỉ cần như thế là đủ.

.....

Chuyện ngày hôm đó chỉ có tôi, Phong, vợ chồng Đạt và bé Li biết. Mà rõ ràng sự việc xảy ra là một âm mưu được sắp đặt từ trước chứ giữa tôi và Đạt làm gì có chuyện gì. Đạt thích tôi nhưng cũng không phải loại đàn ông hồ đồ làm chuyện đồi bại. Chắc chắn trong đây là do người bày mưu, mà người đó là ai tôi nhất định sẽ lôi ra ánh sáng.

Phong có cho người điều tra nhưng vẫn chưa có kết quả gì kinh ngạc. Tôi đến giờ vẫn không thể hiểu nổi là do ai làm. Là Thẩm Lão.... mà chồng tôi hay đáng sợ hơn cả là do Út Nhân???

Không. Không thể nào là Út Nhân được, vì những biểu cảm chân thật đến đau lòng kia của cô ta thì sao là giả được...

Út Nhân từ bữa đó đến giờ cũng xin về nhà mẹ đẻ chơi, mà chồng tôi cũng Út Nhân là vậy nên không có ý kiến gì. Chưa kể lần này Đạt cũng xin đi theo về bên đó. Tôi nghĩ sau chuyện lần này giữa hai người bọn họ nhất định sẽ có tiến triển tốt hơn nữa.

.....

Xế chiều tôi theo Phong ra thị xã, hồi trưa bị trượt chân trong phòng tắm mặc dù không té xuống đất nhưng vẫn thấy đau đau. Có chút lo lắng nên Phong đưa tôi lên thị xã kiểm tra lại cho yên tâm. Lúc đi về, đi ngang chợ tôi vô tình thấy xe anh Ba Thành đang chạy hướng ngược lại. Dòng người buổi chiều xe cộ cũng đông nên tôi không nhìn được rõ lắm người ngồi bên ghế phụ lái chung với anh Ba Thành là ai. Nhưng mà nhìn sơ qua thì người đó tóc dài da lại rất trắng, chắc chắn không phải là chị Thẩm vì khi tôi đi thì chị Thẩm vẫn còn nằm xem tivi ở phòng khách. Mà người này nhìn sao cũng thấy quen mắt nhưng lại không nhìn kỹ được là ai.

Bực trong người, tôi quay sang nói với Phong:

- Anh có thấy người ngồi trong xe anh Ba Thành là ai không?

Phong ngạc nhiên, anh hỏi:

- Anh Ba Thành hả, ở đâu sao anh không thấy?

Tôi thờ dãi ừ rừ, đến cả xe anh Ba Thành mà Phong còn không thấy thì nói gì đến chuyện anh có biết người ngồi bên cạnh là ai không. Thôi...không biết thì thôi, dẹp qua một bên cho nhẹ đầu.

Đi khám về mọi thứ vẫn bình thường, cả tôi và em bé trong bụng đều ổn. Chỉ có điều bác sĩ nói lưng tôi vẫn còn di chứng, sờ vào vẫn còn đau nên không được làm mạnh, chạy nhanh hoặc khênh vác quá sức. Khó thiệt, bị đánh bùm bụp, bị sút đập ngực mà chỉ được xoa bóp sút dầu chứ không được uống thuốc gì ráo nên lau lạnh. Đã vậy còn không được chụp X quang hay là Citi gì hết nên chỉ còn biết cách chịu trận, đợi sau khi sinh con xong nếu vẫn còn đau thì đi điều trị. Nghĩ tới tôi giận con mẹ thầy ghê gớm, tôi mà bắt được bà ta một lần nữa thì coi coi, tôi nhất định sẽ tập trung hết sức lực vào đôi chân tôi sút cho một cái banh ngực luôn chứ không giỡn nữa. Thầy bà con mẹ gì mà đánh như vận động viên boxing. Tức ghê gớm.

Thấy tôi mặt mày méo mó, Phong vỗ vỗ nhẹ lên đầu tôi, anh hỏi:

- Làm gì mặt mày kỳ cục vậy, ai ghẹo em hả?

Tôi làm bầm:

- Ai mà ghẹo em, tự dưng đau lưng em lại bức bối bà thầy. Giờ mà kiếm được bà ta chắc em bắt trớn em sút cho một cái liền luôn quá.

Phong ngồi xuống kể tôi, anh xoa xoa lưng giúp tôi.

- Đau nhiều không hay anh đưa em ra thầy Tám cho thầy coi rồi có gì điều trị cách khác?

Tôi lắc đầu:

- Thôi cũng không đến nỗi đâu anh, đau nhưng không nhiều lắm. Anh mà đưa em ra thầy Tám thầy nắn nắn sờ sờ chắc em đau chết. Thôi thôi em không đi đâu.

Phong cười cười, anh vừa xoa xoa vừa nói:

- Ủ nếu vậy để anh xoa giúp em, đau nhiều thì nói anh chứ đừng chịu đựng. Sau này bụng to mà đau nhiều thì nguy hiểm lắm.

Tôi gật gật, ngồi ngã ra cho anh xoa bóp. Oa công nhận sướng thiệt, có chồng như vậy tốt ghê gớm.

Sự nhớ đến bà thầy, tôi hỏi:

- Anh đã tìm được bà thầy chưa?.

Phong lắc đầu, giọng anh nghiêm túc:

- Chưa. Con trai bà ta thì tìm được rồi nhưng bà ta đã biến mất dạng. Anh có nhờ người để ý các vùng lân cận, chỉ cần bà ta còn sống thì sẽ tìm được người.

Tôi gật gù, tự dưng trong lòng có linh cảm không tốt về bà thầy. Hy vọng sao cho linh cảm kia không linh nghiệm.

.....

Út Nhân đi được 3,4 bữa mà má chồng tôi cũng không kêu về, chẳng bù cho tôi với chị Thắm, mới đi được vài bữa đã réo gọi um lên. Công nhận thiên vị vô cùng.

Sáng nay ba chồng tôi phát lương cho người làm trong nhà về thăm nhà một lượt. Anh em bé Li cu Dừa thì về quê nội, Thu Cúc về mẹ, chú Thọ làm vườn cũng lên thành phố thăm con trai, anh Tùng tài xế không có nghỉ nhưng mượn xe đưa mẹ đi Cà Mau ăn giỗ, thành ra trong nhà không còn ai làm hết. Mọi khi mấy năm trước ba chồng tôi cho nghỉ luân phiên để ở nhà còn người lo việc nhà. Mà năm nay có mấy đứa con dâu nên thôi cho nghỉ một lượt để con dâu tự lo. Út Nhân thì khỏe rồi, cô ấy về mẹ từ hôm rày nên trong nhà còn lại tôi với chị Thắm thôi.

Chị Thắm đang nấu cơm thì hết củi, tôi thì đang gọt trái cây bỏ tủ lạnh để lát ăn tráng miệng. Thấy tôi đứng đó, chị Thắm mới kêu:

- Lái em ra sau nhà phụ chị khiêng mớ củi vô chụm, củi dưới này hết rồi.

Khiêng củi sao? Cái này đâu có được, lưng tôi đang đau lắm mà đằng sau trơn trượt dễ té, khiêng không cẩn thận là lạng quạng té thấy bà luôn chứ không giỡn à.

Mặt tôi méo mó, nói nhỏ:

- Nấu bếp gas hay bếp từ đi chị Thắm, hôm nay cũng đâu nấu gì nhiều đâu.

Chị Thắm cau mày:

- Không có được đâu, cá lóc đồng mà kho bếp ga lát ba về ăn cái biết liền. Chị em mình ra khiêng mỗi đứa một bận là đủ chứ gì. Đi em, lâu lâu lao động cho giãn gân giãn cốt, chứ ở không người ta nói mình làm biếng nhót thay.

- Nhưng mà...

Chưa nói hết câu chị Thắm đã kéo tay tôi lôi ra ngoài. Củi khô được chú Thọ với cu Dừa chất trong kho, bình thường cứ hết củi chụm là bé Li hay Thu Cúc đem vào. Mà hôm qua hầm canh nhiều rồi sáng được cho về thăm nhà từ sớm nên vui quá chắc quên luôn khiêng củi rồi quá.

Nhìn đống củi cao chất ngất mà tôi hít mấy hơi, cái này có chụm tới sang mùa cũng không hết. Quá trời quá đất nhiều mà.

Chị Thắm chất lên tay tôi bó củi, chị cười hề hề nói:

- Ôm có bó si nhè gì, nhè hều hà.

Tôi nhăn mặt, thiệt sự rất muốn từ chối nhưng mà không thể từ chối được. Cái bó củi công nhận nhẹ tênh nên tôi đâu thể nào lấy lý do nặng quá mà khiêng không được. Lại càng không thể mang lý do bị bà thấy đánh còn đau, bởi vì củi quá nhẹ, có bị đánh cũng không thể không khiêng được. Quái, nhẹ vậy sao chị Thắm không khiêng đi cho lành kêu tôi làm gì không biết nữa.

Thắm lao chát 3 bó củi lên tay tôi, xong rồi chị ta nói:

- Đâu có nặng đâu hen, được rồi, em khiêng vô đi.

Tôi nhìn chị Thắm, thấy cái mồi chị cũng định đi vô, tôi mới không vui hỏi:

- Sao chị không khiêng phụ em thêm mấy bó nữa?

Chị Thắm cười hề hề:

- Nhiều đó đủ chụm tới tới rồi, mà có kho cá thôi nên không cần nhiều đâu. Biết sao không, tay chị bị nhứt không có rinh được.

Ồ mẹ nó, chị lừa tôi à chị Thắm???

Thấy tôi mặt không vui, chị Thắm cũng kênh kiệu:

- Trời ơi Lài, có 3 bó củi mà em. Ăn mấy chục kí gạo cũng ăn được không lẽ có mấy bó củi cũng nạnh hẹ chị hả. Thôi vậy thôi, để chị khiêng cho, tay chị đau cũng khiêng được mà.

Ờ...tôi cũng không vừa nên sẵn tiện nói luôn.

- Vậy ha, vậy chị cầm lấy đi, em khỏi khiêng.

Tôi thấy mặt chị Thắm ngờ ngác mà tôi mắc cười. Cho chị chừa cái tật tài lanh xạo xạo, nè khiêng đi, giỏi khiêng đi.

Tôi thấy chị Thắm ním môi, mặt giận lắm, chị ta đưa tay qua ôm bó củi mà run run vì tức. Thấy vậy tôi rút tay lại, cười hề hề:

- Em nói giỡn mà, chị bị đau tay mà em còn bắt chị làm nặng coi sao đặng.

Chị Thắm nghe tôi nói mặt chị mới hòa hoãn được chút. Cũng cười với tôi, chị Thắm xuề xòa:

- Ờ chị cũng nghĩ em nói giỡn chứ nói thiệt thì kỳ quá.

Tôi gật gật tỏ ra thiệt tình, chị Thắm nhìn nhìn tôi mấy cái nữa rồi hai chị em cũng nói đuôi nhau mà đi vô trong.

Ngoài sau nhà không trơn lắm nhưng mà có nước đọng lại, tôi đi hết sức nhẹ nhàng không dám đi quá nhanh. Mấy bó củi không nặng nhưng chát lên cao che hết tầm nhìn, tôi phải vừa đi vừa ngo lên trước quan sát thiệt kỹ.

Đi gần vô tới nhà, tự dưng chị Thắm nhảy lên la bài hải:

- Ý Lài ơi coi chừng rắn...rắn...

Rắn...đâu...mẹ ơi... rắn...trần đời tôi sợ nhất là con rắn nên khi nghe chị Thắm hét lên tôi cũng hoảng hồn mà bỏ chạy.

Vì chạy nhanh quá lại bị án tầm nhìn nên chân này chéo chân kia ngã chúi xuống đất, dưới chân lúc đó trơn lắm, nhà chồng tôi phía sau trán xi măng nhưng mà vì trán lâu quá nên bị mòn vài chỗ, xui sao tôi lại là thanh niên đi vào đúng chỗ mòn.

- Á....á....

Tôi bị mất đà ngã nhào lên trước, mấy bó củi trên tay cũng theo đà mà rơi ngổn ngang trên đất. Ngay giây phút tôi tưởng tôi xong luôn rồi thì may quá, có người đỡ có người đỡ.

Tôi theo cảm tính đưa tay lên che bụng, tim đập thình thịch liên hồi, chân căng run run như cây sậy. Tôi lằm bằm trong run sợ:

- Không sao rồi.... không sao rồi con...

Trên đỉnh đầu vang lên giọng nói trầm ấm đầy lo lắng:

- Lài... có sao không, em có sao không?

Tôi ngược mắt nhìn lên, là Phong...là Phong. Anh cũng đang nhìn tôi, trong đáy mắt anh chứa vô vàn tia lo lắng. Lo nhiều đến nỗi tôi dựa vào ngực anh

nghe được cả tiếng tim anh đang đập, nó đập còn mạnh hơn cả tim tôi...

Hốc mắt ửng đỏ, tôi cố ngăn cho nước mắt không rơi, tôi run rẩy nói:

- Không...sao....không sao rồi anh...

Phía bên kia chị Thắm cười hề hề:

- Hú hồn hú vía.... cái sợi dây mà chị tưởng con rắn....mà chú Tư khẩn trương quá...em đâu có sao đâu mà...

Vừa nghe chị Thắm nói, Phong đã hét lên:

- Chị bao nhiêu tuổi rồi mà không phân biệt được nào dây nào con rắn vậy, hả?

Tôi giật mình vì tiếng Phong quát, chắc anh cảm nhận được tôi đang sợ, anh khẽ vuốt lưng tôi trấn an nhưng trên mặt vẫn còn giận dữ lắm.

Chị Thắm nghe Phong quát, chị ta cũng xanh mặt, lắp bắp trả lời:

- Trời chú Tư....có....có gì đâu mà chú làm thấy ghê vậy? Lại cũng có té đâu, chị cũng là vô ý thôi chứ có ý gì đâu.

Phong cau mày, giọng anh không vui:

- Té mới tính là có lỗi hả chị Thắm, vợ tôi đang đau lưng có mấy bó củi chị khiêng không nổi hả mà phải sai biểu cô ấy?

- Trời có mấy bó củi mà... tay chị đau chị mới nhờ em dâu chứ chị đâu có lăm biếng đến mức tị nạnh em dâu đâu chú Tư.

Tôi nhìn chị Thắm thấy mặt chị ta đỏ rần, từ trong nhà truyền ra giọng nói của anh Ba Thành:

- Cái gì vậy Thắm?

Thấy anh Ba đi ra, chị Thắm liền nhào đến chỗ anh Ba, chị ta oan ức nói:

- Tay em đau em khiêng củi không được mới nhờ em dâu, đi giữa chừng em đập trúng sợi dây tưởng con rắn nên la lên, Lại cũng sợ nên xém té. Nhưng mà em vô tình thôi, tại em sợ quá.... Có vậy...có vậy mà chú Tư xài xê em từ nãy tới giờ... hic...

Anh Ba Thành nghe chị Thắm nói xong thì cau mày, anh quát lớn tiếng:

- Phong, riết em coi anh với chị dâu em thường quá nên muốn nói gì nói, muốn chửi gì chửi hả Phong? Cưới vợ về đâu phải để vợ leo lên đầu ngồi đầu mà sao em thay đổi con người em vậy? Vợ em té bầm hay chảy máu chỗ nào anh đền tiền cho, đâu có dữ để em phải nặng nề chị dâu em?

Anh Ba Thành nói xong chị Thắm lại giả vờ giả vệt khóc lóc. Mà Phong cũng không có nhìn, anh nói thẳng:

- Em tôn trọng anh nhưng vợ anh, con người chị ta không đáng hoàng thì cần gì phải tôn trọng. Vì là vợ anh nên em mới không nặng lời, chứ nếu là người khác chắc không yên với em rồi. Còn cái này em nói cho anh tỏ, vợ anh không có đau tay đau chân gì hết, mới khi sáng còn thấy chị ta ra vác mấy trái sầu riêng hí ha hí hửng vào trong nhà thì đau chỗ nào. Anh đem mấy cái vỏ sầu riêng lên cân thử coi mấy kí mà trong khi đó lưng của Lại bị đau chưa lành bác sĩ còn kê đơn cho nằm yên một chỗ kia. Anh sống với vợ anh thì anh tự hiểu, đừng lập uy nữa, anh lớn tiếng sai người rồi.

Anh Ba Thành giận đỏ mặt:

- Mày.....mày....

Phong nhếch môi:

- Trong cái nhà này đừng nói là anh mà ngay cả ba cũng không có quyền lập uy với tôi đâu. Xô tôi xuống ao mà tôi không chết thì anh tự hiểu anh chả là cái gai gì với tôi cả. Vì chung dòng máu nên tôi để cho anh yên ổn, đừng đụng vào tôi và nhất là Lại. Vợ anh ấy hả....ngay cả anh tôi còn không sợ thì vợ anh là cái thá gì?!

Tôi cá kinh trong lòng... Phong từng bị anh Ba Thành xô dưới ao sao???

Nói xong Phong đi tôi đi vào trong, lúc đi ngang qua vợ chồng anh Ba Thành anh vẫn không cho anh Ba được một chút thiện cảm nào hết. Cứ như hai người không phải là anh em của nhau vậy. Thoáng chốc tôi liếc sang nhìn anh Ba, chỉ thấy gương mặt anh tối sầm một màu, trong mắt có chứa tia hoảng sợ cùng kinh ngạc....

Tôi lên nhìn lên Phong, cảm giác tò mò cùng đau lòng ghê gớm... trong tuổi thơ của anh...anh đã từng phải trải qua những chuyện kinh thiên động địa đến mức nào đây?!!!

Bạn đang đọc truyện *Vợ Cậu Tư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 27

Phong đi tôi đi vào trong, tôi len lén nhìn anh mấy lần nhưng vẫn không dám nói với anh câu nào. Lúc lên đến phòng tôi liền ôm chầm lấy anh, cảm giác khi biết được tuổi thơ của anh không được yên ả khiến lòng tôi khó chịu vô cùng.

Phong thấy tôi cứ sụt sịt, anh cười nhàn nhạt, hỏi:

- Làm sao?

Tôi sụt sịt, buồn bã nói:

- Anh cô đơn lắm đúng không? Thôi từ giờ hết cô đơn rồi, có em đây nè, còn có cục cưng nữa nè nên là anh đừng có buồn nữa nha.

Phong kéo tôi ra, anh đưa mặt anh lại gần mặt tôi để cho hai trán chạm vào nhau. Mọi anh cười nhẹ, anh nói:

- Ừ anh không cô đơn nữa, cảm ơn em.

Tôi nhìn anh gật gù đầu, kể từ nay về sau anh sẽ không cô đơn nữa, dù có bất cứ chuyện gì cũng sẽ có tôi ở sau làm hậu phương vững chắc cho anh.

.....

Hú hồn hú vía con của tôi, trong bụng chưa đến 3 tháng mà xem té mấy lần. May là con tôi không sao chứ mà có sao chắc tôi đem vật lông Thảm lao ra nấu mắm luôn rồi quá.

Tối đó Phong đưa tôi đi khám lại lần nữa cho yên tâm, lúc về cũng trễ nên tôi và anh ở lại nhà trên thị xã sáng hôm sau về sớm.

Sáng tranh thủ về sớm, xuống bếp tôi thấy bé Li đang thổi lửa nấu cơm, thấy tôi con bé cười hề hề:

- Ý Mợ Tư, sáng giờ mới gặp Mợ.

Tôi đi lại rót ly nước, nói với con bé:

- Ồ, em mới về hả, về thăm nhà vui không?

Bé Li cười khoái chí:

- Dạ vui dữ lắm Mợ, lâu lâu được về một bữa, vui bá cháy.

Tôi thấy con bé vui nên cũng vui theo, hớp một hơi nước, tôi mới hỏi:

- Ồ mà bé Li, bữa em về em không khiêng củi vô để sẵn hả, bữa Mợ Ba nấu cơm mà không có củi Mợ rầy kìa.

Bé Li nghe tôi nói con bé hết hồn, gãi đầu lúng túng:

- Là vậy cà, con nhớ chiều con ôm mấy bó củi vô trong đây nè Mợ, con sợ mai mấy Mợ nấu cơm không đủ củi nên con ôm vô trước để sẵn mà sao kỳ cục vậy.

Tôi cũng có chút giật mình, tôi hỏi:

- Ủa vậy hả, sao hôm qua nấu cơm không còn cây nào làm Mợ với Mợ Ba phải chạy ra sau khiêng củi vô xem té.

- Chết, có sao không Mợ?

Thấy con bé hoảng loạn, tôi cười cười trấn an:

- Ồ không có sao hết Li, mà thôi chuyện cũng đâu có gì. Mà nè, Mợ dặn nếu ai hỏi vụ khiêng củi thì con nói con không biết nha.

- Là sao Mợ, con không hiểu.

Tôi kề sát miệng nói vào tai bé Li:

- Là vậy, thí dụ có ai hỏi con có đem củi vô không thì con nói không để ý nha, sau này Mợ còn có chuyện nhờ con nói thiệt. Mợ biết con là người của

cậu Phong nên con giúp Mẹ nha. Hôm qua chắc có người hại Mẹ rồi, nhớ giữ kín, ai hỏi thì nói không biết không để ý. Nhất là Mẹ Ba, bà và Thu Cúc.

- Thu Cúc nữa hả Mẹ?

Tôi gật đầu:

- Ừ kể cả Thu Cúc.

Bé Li nhìn tôi, con nhỏ gật đầu lia lịa. Nói với bé Li vài câu nữa tôi cũng đi lên phòng, ui dạo gần đây buồn ngủ quá chừng, kiểu này sau này sinh con ra chắc con tôi là đệ nhất vô địch ngủ quá.

.....

Sau chuyện khiêng cũi, tôi và Thắm lao càng ngày càng xa cách. Gặp thì nói chuyện vài câu vậy thôi chứ không thiết tha rôm rả gì nhiều. Mà vậy cũng được, tôi còn đang muốn vạch mặt chị Thắm đây chứ vui về gì. Cái kiểu mà trước cười cười trong bụng ghét cay ghét đắng tôi cũng không ưa gì, chỉ là thời cơ chưa tới chưa lật bài được thôi.

Út Nhân sáng nay cũng về, Đạt cũng theo về luôn. Choa, má chồng tôi vui vẻ ra mặt, nghe tin con dâu cùng về bà ra ngoài cửa nghênh đón thấy mà ham. Mà bà đón thì thôi đi, lại còn bắt tôi với chị Thắm cũng ra đón theo, thiệt là hết nói nổi mà.

Út Nhân rôm rả với má chồng tôi và chị Thắm, tôi lại không mặn mà gì nên cũng không nói chuyện nhiều chỉ biết ngồi yên một góc uống trà chanh mà bé Li nó pha cho. Mãi một lát sau, Út Nhân mới quay sang tôi, cô ấy đi lại chỗ tôi rồi nói:

- Chị Tư, chị khỏe không?

Nghe Út Nhân hỏi mà tôi giật mình, cũng vờ vui vẻ, tôi trả lời:

- Chị bình thường mà, ba má bên nhà khỏe hết hả Nhân?

- Dạ khỏe hết chị, ba má em gửi mình ít trái cây với bánh ít, lát em đem lên cho chị mấy cái ăn hen. Bánh má với di em gói, ăn hết sây con bà bảy luôn.

Thấy Út Nhân nhiệt tình tôi cũng vui vẻ nói mấy câu. Không biết sau hơn một tuần về nhà thì cô ấy đã suy nghĩ thông suốt hơn chưa nữa. Bất giác tôi nhìn sang Đạt, thấy cậu ấy đang nhìn về phía này nhưng không biết là nhìn về ai.

Thấy tôi có chút dâm chiêu, Út Nhân ngồi xuống cạnh tôi, cô ấy nói:

- Chị Tư, chuyện hôm bữa.... em nghĩ lại thấy mình hồ đồ quá....chị Tư...chị tha lỗi cho em nha.

Tôi nhìn Út Nhân thấy cô ấy gương mặt ửng đỏ có vẻ rất lúng túng, tôi tự dưng cảm thấy cô ấy có chút đáng thương.

- Ở chị đâu có nghĩ gì đâu, thiệt là chị không có làm bậy nên cũng không sợ gì. Chị chỉ sợ cho em với chú Năm thôi, hai người còn trẻ quá trời mà.

Nghe nhắc đến Đạt, Út Nhân bẽn lẽn, cô ấy liếc mắt nhìn trộm Đạt rồi đỏ mặt nói:

- Dạ, tụi em huê nhau rồi. Em thấy em bậy quá trời luôn, may là chị với anh Đạt không ai trách em hết. Nhưng mà nghĩ lại thấy không biết ai bày ra cái trò này nữa. Ác nhơn quá.

Nói rồi Út Nhân kể tai tôi, cô ấy nói nhỏ:

- Chị Tư....em nghi chị Thắm...chị không biết chứ bữa đó chị Thắm đâu có đi chung với anh Ba Thành đâu chị.

Tôi ngạc nhiên, hỏi nhỏ:

- Thiệt vậy hả, sao em biết?

Út Nhân thì thào vào tai tôi:

- Hôm em về nhà má em có nghe người bà con bán thịt trên thị xã nói bữa đó thấy anh Ba Thành đi với cô nào đó chị mà chắc cú là không đi chung với chị Thắm. Bị người bà con em biết mặt anh chị Ba luôn mà, không có nhìn lầm được đâu, có luôn hình chụp nữa để lát em đưa chị coi.

Tôi gật gù, cái vụ này tôi cũng có nghĩ đến là do chị Thắm làm nhưng vì chị ta có chứng cứ ngoại phạm với anh Ba Thành nên tôi gạt qua một bên. Nếu bây giờ có người thấy rõ ràng hôm đó anh Ba đi với người khác thì.... chị Thắm lại được tăng thêm một phần nghi ngờ.

- Cha, hai em dẫu nói gì mà xì xầm vậy ta, nói xấu chị phải không?

Nghe tiếng chị Thắm, tôi với Út Nhân liền cười, giả vờ như không nói gì. Tôi nói:

- Có đâu chị Thắm, hai chị em nói chút chuyện đàn bà ấy mà.

Út Nhân cũng phụ họa theo:

- Dạ em hỏi chị Tư chút chuyện khó nói, định hỏi chị mà thấy chị đang nói chuyện với má nên em không dám hỏi.

Chị Thắm cười đơn đả:

- Ở tưởng hai đứa nói xấu gì chị là chị cào mặt ra luôn đó.

Cào mặt??? Thắm Lào đang giỡn hay đang nói thiệt vậy trời?

Thấy tôi với Út Nhân hết hồn, chị Thắm mới cười giả lả:

- Nói giỡn chút mà mặt hai đứa căng thẳng dữ vậy, nói giỡn chị nói giỡn mà.

Tôi cười hi hi:

- Em cũng biết chị Thắm giỡn mà chứ chị Thắm thương em út thấy mò làm gì có chuyện cào mặt chứ.

Tôi vừa nói vừa quan sát chị Thắm, thấy mặt chị ta không biến sắc. Quả không hổ danh là người đàn bà chai lì cảm xúc đến mức nói thiệt trong nói giỡn mà mặt mày chị ta cũng tỉnh queo tỉnh quéo.

Vì có chị Thắm cắt ngang nên tôi với Út Nhân mới không nói thêm nữa, lát sau cũng buồn ngủ nên tôi lên phòng trước. Gì thì gì chứ đi ngủ vẫn là quan trọng nhất, con tôi buồn ngủ nên tôi phải đi ngủ. Cục cưng trong bụng kiểu gì cũng là số 1.

Chiều hôm đó đang ngồi lúi húi hái mấy trái ớt trong vườn, tôi thấy Út Đạt đi ra, tay cậu ta cầm mấy trái xoài non vừa hái. Thấy vậy, tôi cười cười hỏi:

- Hái cho Út Nhân hả chú Năm?

Đạt nghe tôi hỏi, cậu ta vừa ngồi xuống xả nước rửa mấy trái xoài vừa nói:

- Út Nhân nói thèm nên tôi hái, chị ăn không tôi có hái dư cho chị 2 trái nè.

Tôi gặt đầu, hôm bữa Phong đem về mấy hũ muối tôm Tây Ninh ngon lắm, xoài này chấm muối tôm là hết sảy. Chu choa, mới nghĩ thôi đã thấy chảy nước miếng rồi hà.

- Ừ được, chú để đó cho chị 2 trái đi, lấy trái đẹp đẹp cho Út Nhân, em ấy thích ăn xoài lắm.

Đạt gặt đầu, cậu ấy cũng không nói gì thêm, tôi thấy cậu ấy rửa cho hết mù xoài rồi mới quay sang nói với tôi.

- Tôi để trên đây cho chị nha, lát chị ăn luôn vô cho ngon, tôi rửa sạch lắm rồi.

Tôi đang bận tay hái mớ rau càng cua nên chỉ gật đầu trả lời lại:

- Ờ cảm ơn chú nha. Ờ mà chú với Út Nhân ớn không?

Nghe tôi hỏi Đạt hơi khựng chân lại, quay sang nhìn tôi, cậu ấy trả lời:

- Bình thường thôi chị, thôi tôi đi vô trong, chị hái lẹ rồi đi vô đi, mùa này muối nhiều lắm.

Tôi mỉm cười gặt đầu, Đạt nhìn nhìn tôi vài cái nữa cũng đi vô trong. Tôi hái thêm mấy cọng rau càng cua đất nữa cũng ôm rổ đi vô trong nhà, không hiểu sao thèm rau càng cua luộc lên chấm nước tương dữ thần. Đi ngang qua chỗ để 2 trái xoài tôi sẵn tiện cầm vô trong luôn. Nhìn nhìn 2 trái xoài trong rổ tôi thầm khen xoài nhà mình chắc com. Nhìn 2 trái xoài tròn tròn ú ú xanh mon mơn mà khoái ghê, ăn chắc ngon với giòn dữ lắm.

Hí ha hí hửng tôi đem theo 2 trái xoài với con dao lên trên phòng, tầm này lên đồ muối ra chấm ăn thì còn gì bằng nữa chứ. Ấy vậy mà tôi không hề biết rằng, trong số 5 trái xoài Đạt hái có 2 trái là đẹp nhất là ngon nhất....2 trái ấy chính là của cậu ấy để dành lại cho tôi.

.....

Hôm sau Út Nhân đưa cho tôi coi hình anh Ba Thành với cô gái nào đó đang ngồi trong xe. Do chụp xa cộng thêm camera không được xịn lắm nên hình bị nhòe đi. Mà được cái là dù ảnh bị mờ nhưng vẫn thấy rõ người trong ảnh là anh Ba Thành, còn người nữ thì mặt lạ hoắc.

Trả lại điện thoại cho Út Nhân, tôi trầm ngâm một lát. Nếu nói vậy có lẽ nào chị Thắm là thủ phạm bỏ thuốc mê vào com rồi chính chị ta cũng là người chạy về khiêng tôi vào trong phòng Út Đạt. Nhưng mà một mình chị ta thì vác tôi bằng cách nào, thấy vậy chứ tôi cũng ngót nghét gần 56kg lận đâu có dễ khiêng dữ vậy. Chưa kể bữa đó com là do bé Li nó nấu, mà chị Thắm thì đi từ sáng sớm, đi trước luôn cả Út Nhân vậy thì sao mà bỏ thuốc được. Quái thật, chuyện này còn nhiều điều chưa rõ quá.

Thấy tôi suy nghĩ hồi lâu, Út Nhân mới kêu kêu tôi, hỏi:

- Chị Tư chị nghĩ ra được gì chưa, chị có nhớ được cái gì hôm đó không?

Tôi lắc đầu ngao ngán:

- Chị thật không nhớ được cái gì luôn, ăn cơm xong rồi ngủ, lúc tỉnh dậy thì.... đó nhớ có nhiều đó hà.

Út Nhân gật gù:

- Lúc em về tới nhà thì gặp anh Tư ngoài cổng, em đi lên phòng không thấy anh Đạt xong mới xuống dưới phòng khách tìm thì thấy chị với Đạt... Lúc đó con bé Li với anh Tư cũng chạy vô, có má Vũ là đang ngủ thôi. Tối chiều chị Thắm mới cùng anh Ba đi về. Em nói thật em chỉ nghĩ ngờ chị Thắm làm, chỉ có chị ta là vừa ghét em mà cũng không ưa gì chị. Mục đích chị ta làm vậy là để ly gián chị em mình đó. Này, có chuyện này giờ em mới dám chắc nói cho chị nghe. Thật tình cái chuyện anh Đạt từng thích chị là do chị Thắm nói với em chứ em làm sao biết được. Chị Thắm nói em mới để ý tới chứ con người em cục mịch đâu có nghĩ gì đâu.

Tôi nhìn Út Nhân, cảm thấy càng ngày chị Thắm càng có khả năng lớn nhất. Nhưng mà bây giờ không bằng không chứng thì nói cũng có được cái gì đâu chứ.

- Ờ ra là vậy. Nhưng mà bây giờ có biết đi chẳng nữa thì cũng không có bằng chứng làm sao kêu chị Thắm ra đối chất được. Với lại chị nghĩ không thể nào chị Thắm tự làm được, nhất định là có đồng minh.

Út Nhân ngạc nhiên:

- Đồng minh sao? Có khi nào là....bé Li không?

Tôi lắc đầu:

- Không đâu, ai chứ bé Li chị nghĩ không phải. Con nhỏ hiền khô lại thù khờ nữa, hôm bữa em không thấy nó run quá trời hả?

- Nếu vậy thì là ai...là ai ta? Trời ơi chị Tư, em tức quá, nhất định em phải tìm cho ra hung thủ để trả lại sự trong sạch cho chị với anh Đạt. Tức ời là tức mà.

Út Nhân coi bộ giận thật sự, tôi thấy cô ấy mặt mày đỏ rần lên vì tức. Nghĩ cũng đúng, Thắm lảo chơi chiều này coi như một mũi tên mà trúng 2,3 con nhạn rồi. Vừa ly gián tôi với Phong, vừa ly gián Đạt với Út Nhân cũng vừa ly gián tình cảm của 4 người tại tôi. Chiều này quả là cao tay.

Nói thêm chút nữa là đến giờ cơm, tôi với Út Nhân mới đi xuống bếp. Lúc đi nhanh qua bàn trang điểm của tôi, Út Nhân nhìn nhìn mấy bạn, cô ấy hỏi:

- Chị Tư cũng thèm xoài ha?

Tôi gật đầu:

- Ồ hôm qua chú Đạt hái cho em chị xin mấy trái, công nhận xoài non nhà mình ăn kiểu gì cũng ngon nhưóc nách.

Út Nhân cười cười, cô ấy không nhìn nữa, liền ôm tay tôi, nói nhỏ:

- Dạ mà chị Tư biết đâu chị có bầu thì sao, tháng này có kinh chưa? Em trễ mấy ngày rồi đang lo quá chừng luôn nè chị.

Nghe Út Nhân hỏi mà tôi giật mình trong lòng, cười cười nói nói:

- Ờ chị không biết nữa, thấy cũng kỳ kỳ trong người nhưng mà bình thường kinh nguyệt của chị không có đều đâu nên không dám mừng vội. Mà em không biết chứ chị ham ăn chua lắm, hồi còn con gái ha toàn mua xoài mua cóc ăn không đó.

- Vậy giống em, công nhận chị em mình hợp nhau. Em cũng chúa ăn xoài chua đồ, ăn nhai nghe đã ghê.

Tôi cười theo, thật tình thì tôi với Út Nhân với chị Thắm cũng coi là hợp tính hòa thuận. Nhớ lúc mới về đây mặc dù chị Thắm cũng chơi tôi mấy vố nhưng nhìn chung cũng thương nhau, sau này xảy ra nhiều chuyện không hay rồi Út Nhân về làm dâu tôi với chị Thắm cũng không thân thiết. Thật sự tôi với Phong cũng không muốn tranh cái gia tài này làm gì, với tôi sống hạnh phúc khá giả là được. Nhưng mà....haizzz chị Thắm không hề nghĩ như vậy nên thành ra mới sinh ra nhiều chuyện không hay. Biết làm sao được đây....

Tôi với Út Nhân quyết định sẽ điều tra thêm rồi mới công bố ra bên ngoài cho ba má biết. Đối với chị Thắm thì tôi cũng không có gì để mà thương chị ta nữa hết, đặc biệt là chuyện chị ta bỏ xạ hương hại Út Nhân mất con. Rồi luôn cả chuyện sai Thu Cúc rắc bột lưu huỳnh lên quần áo của tôi, chưa kể là chuyện khiêng cũi xem té cũng một tay chị ta mà ra cả. Chị Thắm hại tôi hàng hà vô số việc nhưng những việc nhỏ lẻ thì tôi không chấp, chỉ chấp những việc nguy hiểm thật sự thôi. Nhưng mà suy tính lại hết thì tôi lại thấy hình như là chị Thắm biết tôi có bầu nên mới ra sức hại tôi, cái vụ mà đi chợ mua toàn đồ mát để nấu tôi cũng nghĩ là chị Thắm sai Thu Cúc đi làm. Ày da, nếu như vậy thì căng thẳng rồi đây. Ai chứ chị Thắm tôi không thể nào biết rõ được là chị ta muốn gì.

Tối hôm đó đợi Phong về, tôi kể hết mọi chuyện cho Phong nghe sau đó mới hỏi anh:

- Anh....theo anh thì thế nào, chị Thắm có đúng là thủ phạm không?

Phong gật đầu:

- Ủ anh cũng có nghĩ đến chị Thắm nhưng không chắc. Nếu bây giờ Út Nhân đã nói như vậy rồi thì mình chỉ cần điều tra thêm một chút nữa là được. Chắc chắn có người giúp cho chị ta cũng đồng thời là người bỏ thuốc mê vào thức ăn của mọi người.

- Em cũng nghĩ vậy nhưng lại không biết là ai nữa.

Phong cau mày, tôi thấy anh hình như rất tập trung. Mãi một lát sau môi anh tự dưng cong lên, anh cười nói:

- Được rồi, cho anh vài ngày, anh sẽ cho em kết quả.

Tôi nhìn anh....oa...phong độ quá đi thôi...giờ mà "cho anh vài ngày anh sẽ cho em kết quả" nghe thích gì đâu luôn á trời ơi.

Thấy tôi nhìn anh chằm chằm, anh đi đến xoa xoa bụng tôi, hỏi nhỏ:

- Nhìn anh cái gì, có gì lạ sao?

Tôi lắc lắc đầu:

- Không có gì lạ, em thấy anh đẹp trai quá đi mất.

Phong bật cười ha hả khoái chí, anh tự dưng cúi xuống thấp hôn lên bụng tôi rồi nói:

- Cục cưng con nghe chưa, mẹ con đang khen ba kia. Lâu lâu bé cưng không được mẹ khen nhé.

Tôi:!!!!!!

Bé con trong bụng:!!!!!!

Ôi cái thằng cha này sao mà tự phụ giữ vậy không biết nữa hà. Tôi khen có một câu rất chi là bình thường luôn mà làm như cái gì ghê lắm vậy ấy. Tội nghiệp bé con trong bụng, chưa ra đời đã bị ba mình "lêu lêu". Thiệt là bất hạnh mà.

Anh vừa hôn vừa hít hà vừa áp tai vào nghe đủ kiểu, một hơi chán chê xong anh mới ôm tôi thủ thủ.

- Một tháng nữa ổn định, anh sẽ nói cho mọi người biết em có bầu. Tình hình hiện tại không được an toàn cho lắm, bên chú Đức cũng chưa tìm ra cách giải thuật trần yểm. Nếu bây giờ mà lộ ra chuyện em mang thai thì nhất định bà ta sẽ không tha cho em và con đâu.

Tôi nghe mà thoáng rung mình, thiệt sự nếu mà kể ra ai ác nhất chắc chỉ có thể là má chồng tôi thôi. Nhưng mà bà ác thầm kín, ác trong hiền lành chứ chưa bao giờ lộ ra bên ngoài. Như vú Huệ chẳng hạn, con người vú đánh đá chanh chua thì dễ đoán chứ người mà hiền hiền im im thì tỏ tiên tôi sống dậy cũng không đoán được. Rõ khổ, có bầu mà cũng phải giấu vì an nguy của con. Công nhận tiền tài và lòng ích kỷ thiệt đáng sợ.

Tôi ôm lấy Phong nói vài câu cho anh yên tâm để mà lo việc:

- Dạ em biết rồi, anh yên tâm đi, em sẽ cẩn thận không để ai hại con mình đâu. Anh mau mau tìm ra sự thật cho mẹ mình được an nghỉ nha anh.

Phong gật đầu, ánh mắt anh kiên định:

- Ủ anh đang cố gắng. Thiệt sự từ lúc biết em có bầu anh đi đâu cũng muốn đem em theo nhưng mà nghĩ lại thì làm vậy không được nên chỉ có thể cố gắng hết sức mà âm thầm bảo vệ em. Nhưng vài bữa nữa sẽ có người thay anh để ý đến em. Lúc đó em có thể yên tâm rồi.

Tôi ngạc nhiên trong lòng, nghĩ thầm không biết là ai nên tò mò, hỏi:

- Ai vậy, cho em biết được không?

Phong cười cười:

- Không, tới đó rồi biết. Còn bây giờ đi ngủ đi, em có bầu ngủ sớm tốt cho con.

Tôi hậm hực trong lòng, có cái gì mà giấu giấu giếm giếm ra vẻ bí ẩn chứ. Tôi không thèm biết, không thèm hỏi nữa đâu.

Thấy tôi mặt phụng phịu, Phong nhéo nhẹ lên má tôi, anh cười hề hề:

- Vài bữa nữa cô ấy về rồi khi đó tha hồ biết, còn giờ anh không nói đâu.

Cô ấy về....là con gái sao??? Chu chớ, tò mò tò mò quá đi mất.

.....

" Sáng sớm, tôi lấy cái ghế ra gần ao sen ngồi hóng mát. Khi này bé Li vừa làm cho tôi ly sữa ấm uống cho ấm bụng. Hớp một hơi sữa, tôi nhìn về phía ao sen đang mùa hoa sen nở rộ. Công nhận sen nở đẹp thiệt, trên một tầng lá sen xanh mướt thấp thoáng vài bông sen có cái đang nở cũng có cái nở rộ rồi. Nhìn nhìn thấy cái có búp sen hạt cũng to, tôi mới định chồm người xuống hái nhưng khi đứng dậy tôi lại quên mất mình đang có bầu đã to, bụng bầu chắc lắm cũng gần 8 tháng.

Từ sau một giọng nói mềm mại vang lên:

- Huyền, ra đây hóng mát hả con?

Tôi nhìn nhìn về phía người phụ nữ không nhìn rõ mặt kia, vui cười trả lời:

- Dạ ao sen nở đẹp quá má ha.

Người phụ nữ gật đầu, tôi không nhìn rõ mặt nhưng chỉ thấy được môi bà cười lên rất đẹp. Dưới cái nắng buổi sáng hình bóng bà mặc bộ áo dài màu tím trông thướt tha thùy mị vô cùng. Bà đi đến gần tôi, xoa xoa cái bụng tròn tròn, bà hiền lành hỏi:

- Chắc 8 tháng rồi con hả, siêu âm chưa, là trai hay gái?

Tôi buột miệng:

- Dạ chưa biết nữa má, bụng còn nhỏ mà bác sĩ chưa có thấy.

Quái, rõ ràng bụng tôi đã 8 tháng cơ sao tôi lại nói như vậy nhỉ?

Bà cười hiền:

- Ủ bụng nhюн nè, con trai đó con.

Tôi vui mừng reo lên:

- Dạ con trai hả má?

- Ủ con trai.

Tôi vui trong lòng, thầm nghĩ kèo này thì chị Thắm với má chồng tôi chỉ có nước khóc tiếng Ả Rập mà thôi. Bầu con trai thì chia đủ gia tài rồi còn gì...haha..haha...

Đứng dậy tôi định báo cho Phong tin mừng thì thấy má chồng tôi đang từ trong nhà đi lại. Thấy tôi bà cười vui vẻ đưa cho tôi miếng bánh bò thơm phức. Tự dưng tôi cũng thèm nên nhận lấy, má chồng tôi rôm rả:

- Bánh bò mới mua trong lò ra đó, ăn đi con, ngon lắm. Ăn đi con.

Tôi không nghĩ không rằng bỏ miếng bánh bò vô trong miệng nhai ngon lành. Công nhận thơm với ngon ghê, vị ngọt vị béo đủ cả.

- Huyền đừng ăn con ơi.... đừng ăn....

Ồ đừng ăn sao??? Tôi quay lại thấy người đàn bà mặc áo dài tím đang đau đớn la hét cản tôi đừng ăn. Tôi thấy mặt bà lo lắng lắm, dù không nhìn rõ mặt nhưng nét nhăn nhó ở trán cùng khẩu hình miệng cho thấy rõ bà đang lo lắng tột cùng. Tôi đưa mắt nhìn bà lại nghe phía sau có tiếng má chồng tôi vang dội:

- Ăn đi Lại, bánh ngon lắm, ăn đi Lại, ăn điiii....Hahahahahahaha.....

Kèm theo đó là tiếng cười gian ác vang lên. Tôi nhìn má chồng mình thấy bà ta đang dùng ánh mắt căm thù nhìn tôi, cổ họng tôi tự dưng khô khốc... dưới bụng truyền đến cơn đau kịch liệt... đau đến mức tôi muốn chết đi ngay tức thì.

Cái bánh bò trên tay tôi rơi tọt xuống đất, nó lăn lăn tròn đến chân má chồng tôi. Tôi thấy bà ta cười lớn, giờ chăm chăm lấy cái bánh nhỏ thơm ngon tôi vừa ăn. Vừa dậm thật mạnh vừa nghiền nát nó ra. Giọng bà ta hung ác đánh thếp:

- Tao dậm mẹ con mày như dậm cái bánh này nè. Mày nhìn đi nhìn cho rõ đi. Haha..haha...Đám qua mặt tao, dám có bầu con trai, dám cướp tài sản cũng tao. Mày không có cửa đâu Lại, không có cửa đâu Phong.

Tôi ôm lấy bụng quần quai đau đớn trên đất, trong đầu tôi chỉ còn duy nhất một cảm giác là đau...đau đến mức muốn chết đi tại chỗ. Bụng tôi....con tôi....Phong ơi... cứu em đi....

Phía sau người phụ nữ mặc áo dài tím đang đau đớn ngồi phịch xuống đất, bà ta khóc than kêu gào:

- Huyền ơi... cô lên con...cô lên con...

Thần trí tôi hỗn loạn không nhìn rõ đâu là đâu nữa. Ngay giây phút tôi muốn ngất đi thì tôi lại thấy mình đang cầm cái bánh đi lại gần ao sen. Người phụ nữ mặc áo dài tím đang đứng trên mấy lá sen, tôi nhìn bà ta nhìn thật kỹ... Tôi thấy hốc mắt bà ta từ từ ửng đỏ...hai con mắt... ả...hai con mắt tự động rơi ra ngoài chỉ còn lại 2 cái lỗ đen ngòm đầy máu. Tôi hoảng sợ lùi về phía sau, lại thấy phía sau bà ta một bóng nữ mặc váy đỏ hiện lên...Trời ơi... gương mặt kia...gương mặt kia bị dập nát đầy máu me...

Sợ quá tôi run rẩy, run rẩy.... chân muốn chạy miệng muốn la lên nhưng là không có cách nào di chuyển được.

Hai người phụ nữ một áo dài tím không có mắt, không có tay...một váy đỏ mặt mày bầm dập máu me be bét đang di chuyển từ từ lại mặt đất. Tôi đứng cách mép hồ không xa nên có thể nhìn rõ mồn một từng chi tiết. Trong sợ hãi... tôi thấy người mặc váy đỏ tự động cười lớn... máu me trên mặt bầy nhầy nhều ton ton...bà ta nhìn thẳng về phía trước gào thét:

- Trả mạng cho tao...trả mạng cho tao...

Người phụ nữ mặc áo dài tím cũng cất lên âm thanh ma mị:

- Trả mắt lại cho tôi....trả lại cho tôi.....

Người phụ nữ mặc váy đỏ tự động gào lên trong điên loạn, bà ta cơ hồ muốn lao về phía trước, giọng điệu hung dữ ghê sợ:

- Tại sao giết tao...tại sao....tao đã làm gì sai...tại sao....tao giết mày... tao sẽ giết chết tụi mày....

Mặc dù bà ta tức giận hung ác là vậy nhưng không cách nào di chuyển được lên trên bờ. Mà phía sau lưng tôi lại có tiếng người khóc khan:

- Tôi không muốn giết cô....tôi không muốn giết cô....là cô làm ác... là cô làm ác....

Vú Huệ... là tiếng của bà ta....là tiếng của bà ta...

Tôi thấy vú Huệ run rẩy quỳ lạy lên xuống, kế bên là má chồng tôi mặt không một biểu cảm. Giọng má chồng tôi lạnh lốt hung ác:

- Tụi mày cứ ở đó đi, không có ai cứu được tụi mày đâu haha trừ khi lấy máu được của ông Hai Đồ...còn không thì đừng mơ tưởng tới... haha...

Thoáng chốc tôi cảm thấy rừng mình muốn bỏ chạy thật xa vì quá sợ. Nhưng khi vừa đi được một bước thì bị vú Huệ và má chồng tôi phát hiện. Hai người bọn họ cả kinh sợ hãi khi phát hiện ra tôi, trong giây phút đó tôi lao đầu bỏ chạy..chạy thật xa thật xa...phía sau vú Huệ đuổi theo tôi không ngại ngùng...tôi lại quá mệt mỏi khi vừa ôm bụng bầu vừa chạy thật mạng. Trong đầu tôi chỉ còn suy nghĩ đến Phong..

- Anh ơi.....cứu em...cứu em...

Bụp, bàn tay vú Huệ chạm được đến tôi, cũng là lúc cả người tôi nhào về phía trước....

- Á...á...á... "

Giật mình tỉnh dậy, cổ họng khô khốc... nước mắt chảy dài trên má...tôi vội vội vàng vàng trong cơn mộng mị thoát ra mà cảm thấy hoảng loạn vô cùng. Một tay xoa lấy bụng, một tay ôm bụng, tôi sợ quá mà khóc toáng lên:

- Con ơi... may quá... con ơi... huhu...huhu...

Phong ở bên nghe động tĩnh, anh choàng ngồi dậy. Thấy tôi vừa khóc vừa ôm bụng, anh cả kinh ôm lấy tôi, hỏi gấp:

- Sao vậy, em có chuyện gì sao, hả? Hay là em đau ở đâu, nói cho anh biết đi...nói đi em...

Tôi ôm lấy anh, cái cảm giác ghê rợn vẫn còn lờn vờn ở trong đầu. Bao nhiêu nỗi sợ hãi, nỗi bất an đều theo cái ôm mà giảm đi bớt. Sợ quá, tôi thiệt sự sợ quá. Chưa bao giờ nghĩ một ngày tôi lại mơ một giấc mơ ghê tởm đến như vậy...

- Anh ơi.... em mơ thấy mẹ... mơ thấy mẹ về cứu em...nhưng mà không được... là em ngu...em ăn bánh là em ngu....

Phong nghe tôi nói, anh khẽ run lên. Tôi biết anh nghe tôi lắp bắp nói không đầu không đuôi anh cũng hoảng lắm nhưng thay vì hỏi tôi anh lại ôm lấy tôi. Vừa ôm thật chặt vừa vỗ vào lưng tôi, vừa trấn an:

- Được rồi không sao rồi, bây giờ ổn hết rồi. Có anh ở đây, có anh bảo vệ cho em rồi. Không sao nữa... không sao nữa đâu.

Tôi thút thít gật gật đầu. Được anh ôm vỗ về một lát nữa tôi mới im hẳn không khóc. Nhìn anh, tôi thấy anh cũng đang nhìn tôi với ánh mắt đầy lo lắng. Có hít một hơi, tôi lấy lại tinh thần, kể từ đầu đến đuôi giấc mơ kinh hoàng kia cho anh nghe một lần nữa. Vừa kể tôi vừa khóc đến mấy bận mới xong câu chuyện. Phong cũng tập trung nghe không sót chữ nào. Kể xong không phân tích gì được tôi lại sợ quá khóc lên, khóc xong được Phong ôm ấp ní non an ủi các kiểu lại lăn ra ngủ. Mãi đến sáng hôm sau mới lú mặt dậy nổi.

Sáng ra hai mắt tôi như mắt gấu panda lại còn sưng húp, Út Nhân vừa thấy tôi cô ấy liền giật mình:

- Trời đất, chị bị sao mà mắt chị kỳ cục vậy chị Tư?

Tôi nghe Út Nhân hỏi chỉ biết cười cười trả lời:

- Có gì đâu, tối qua chị ngủ không được nên coi phim, phim tội quá chị khóc quá chừng.

Út Nhân thở hắt ra:

- Hú hồn tưởng anh chị gây nhau chứ.

Tôi cười hề hề:

- Có đâu.

Qua loa mấy câu, tôi với Út Nhân dọn đồ ăn sáng lên bàn. Trong bữa ăn, ba chồng tôi cứ liếc mắt nhìn tôi riết. Chắc nhin không được nữa, ông mới khàn giọng lên tiếng:

- Thăng Phong cái gì từ từ nói chứ không có được đánh vợ nha. Nhà này cái gì cái chứ không có chuyện đàn ông vũ phu.

Tôi nghe ba chồng tôi nói mà tôi xém cười banh miệng... haha...

Quay qua nhìn Phong thấy mặt anh đen thui, tôi mới vờ nói:

- Dạ không có gì đâu ba.

Ba chồng tôi nghiêm giọng:

- Tao thấy hai con mắt bây là tao bức, thằng Phong tao không muốn nói nhiều nha. Mày coi sao đặng thì làm, làm ầu tả đi tao đuổi mày đi à.

Tôi mím môi nhin cười, quay sang thấy Phong mặt mày đen thui thui lùì, anh cau có:

- Ba, vợ chồng con bình thường mà. Lài coi phim rồi khóc sung mắt chứ con có làm gì đâu.

Ba chồng tôi lườm nguyệt anh mấy cái, ông quay sang hỏi tôi:

- Thiệt vậy không Lài?

Thấy Phong bị oan thấy thương quá nên tôi không muốn giỡn dai. Liền cười cười trả lời:

- Dạ thiệt, chứ mà anh Phong đánh con chắc giờ gà bay chó sủa um lên hết rồi á ba.

Nghe tôi trả lời, ba chồng tôi mới yên tâm được chút, ông tăng hắng:

- Ủ nếu không phải vậy thì tốt. Chứ tụi bây có chuyện gì thì lạng quạng tao đánh què dờ. Tao với má bây hay má nhỏ bây chưa bao giờ tao đánh hai bà cái bạt tai nào. Nào phải thì phải không phải thì không phải, vợ chồng đã cưới nhau về thì phải hòa thuận thương yêu nhau. Rõ chưa?

Tôi gật đầu, vòng vòng bàn ăn anh chị Ba, vợ chồng Út Đạt cũng gật đầu đồng ý. Gì thì gì chứ ba chồng tôi bênh con dâu lắm, coi bộ ông sống cũng công bằng cũng được lắm đó da.

Ăn com xong, tôi với Phong lên phòng, vừa định bóc trứng gà lăn mắt cho tôi bớt sung thì Phong có điện thoại. Là của chú Đức gọi. Hồi sáng Phong có nói với chú Đức về việc hỏi tôi qua tôi nằm mơ thấy vậy vậy... bây giờ thì chú Đức gọi lại, không biết là có tìm ra manh mối gì được không nữa đây.

Phong nghe điện thoại một hồi lâu, lát sau anh tắt điện thoại sau đó quay sang tôi, anh nghiêm túc nói:

- Chú Đức nói đã xác định được ông Hai Đồ là thầy pháp, xem ra là người thiệt. Thuật trấn yểm có thể giải rồi em.

Ồ thiệt sao... hóa ra đó không phải ác mộng... không phải là ác mộng...

Bạn đang đọc truyện *Vợ Cậu Tư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 28

Tôi nghe Phong nói mà vui trong lòng, thiệt nếu như tìm được ông Hai Đồ như trong mơ của tôi thì còn cái gì mà vui hơn nữa chứ. Tôi ban đầu cứ nghĩ mình gặp ác mộng nhưng bây giờ suy nghĩ lại mới thấy không phải vậy, hình như là báo mộng thì đúng hơn.

Vừa lẩn tránh gà tôi vừa hỏi:

- Thiệt vậy sao anh?

Phong gật đầu, vui mừng:

- Ừ cũng nhờ em đó, vợ ơi em giỏi quá đi.

Phong nói rồi ôm chầm lấy tôi, tôi cảm nhận được anh rất vui. Chỉ thiếu điều anh ôm tôi quay mòng mòng như trong phim hay chiếu trên tivi nữa là đủ bộ. Mà thiệt sự tôi cũng vui lắm, nghĩ đến bao nhiêu năm mẹ anh bị nhốt dưới ao không siêu thoát được thì tôi lại thấy đau lòng. Hình ảnh bà mặc áo dài tím thướt tha còn in đậm trong tâm trí tôi đây nè, nếu đến bây giờ bà còn sống chắc bà vẫn còn đẹp lắm đó đa.

Mừng thì mừng vậy chứ việc tìm kiếm ông Hai Đồ còn khó hơn mò kim dưới biển nữa. Trước mắt chỉ chứng minh được ông ấy là thầy pháp và có khả năng còn sống chứ người thì vẫn chưa tìm được. Vì thường những ông thầy cao tay hành tung rất bí ẩn, muốn tìm cũng rất khó khăn. Càng nghĩ tôi lại càng thấy hăm mộ má chồng tôi, ông Hai Đồ khó tìm như vậy mà bà ta cũng tìm được, tính ra má chồng tôi thuộc hàng cao thủ của cao thủ rồi.

.....

Vú Huệ đi cũng được gần một tháng rồi mà chưa có tung tích gì. Tôi đang định kêu Phong điều tra một chút thì thấy chiều hôm đó vú Huệ lù lù đi về. Nhìn bà ta xanh xao mà ốm yếu lắm không còn nhìn ra một vú Huệ nhanh nhẹn như khi tôi mới về nhà này nữa. Thoáng nghĩ không biết có chuyện gì xảy ra không nhưng ngấm lại việc gì thì cũng là việc của bà ta, không có liên quan cái gì gì đến tôi hết.

Ngó bộ hôm rày trong nhà yên ắng quá, mà yên ắng ở đâu thì tôi mừng chứ nhà chồng tôi mà yên ắng tôi lại sợ. Mấy lần trước cũng yên ắng vậy mà toàn gây bão lớn không đó đa.

.....

Sáng sớm tôi xuống nhà sớm, dạo này ban đêm ngủ sớm nên thành ra sáng dậy cũng sớm hừng. Ba chồng tôi có thói quen vừa dậy là uống trà nên trong nhà hề con dâu nào dậy trước thì châm trà pha nước trước cho ông. Tôi đi xuống thấy bé Li vừa mới dậy, con bé thấy tôi nó ngáp lên ngáp xuống:

- Mợ dậy sớm dữ vậy Mợ?

Tôi cười soáng khoái:

- Ở dạo này Mợ ngủ sớm nên dậy sớm, con đi đánh răng rửa mặt đi, Mợ thổi lửa nấu nước rồi.

Bé Li nó gãi đầu cười hề hề:

- Sao Mợ không để con hay chị Cúc làm, Mợ thổi lửa chi hôi khói lắm.

- Có gì đâu, Mợ cũng dậy sớm rảnh việc mà. Thôi đừng đứng đó nữa, con đi rửa mặt đi không lát vú Huệ thấy bị rầy nữa bây giờ.

Nghe tôi nhắc đến vú Huệ, bé Li có chút sợ sợ, con bé liền gật đầu đi nhanh xuống sau. Tôi thấy vậy chỉ cười cười rồi lát sau cũng đi ra sân nước rửa tách trà với ấm trà, xong rồi đem vô nhà tráng qua nước sôi mấy lần, sau đó mới đem vô hãm trà đem ra trước để sẵn cho ba chồng tôi.

Đi ngang phòng má Vũ, vừa kịp lúc má đi ra. Thấy tôi má kéo tay tôi lại, bà cười hiền từ nói nhỏ:

- Lài ra má biểu coi.

Tôi gật gật đầu nhanh chóng theo má ra sau xích đu. Ra đến nơi má Vũ kéo tay tôi ngồi xuống, bà vui vẻ đặt tay lên bụng tôi, bà cười rạng rỡ nói:

- Mèn ơi, gần 4 tháng chưa con?

Nghe má Vũ hỏi mà tôi gật mình, sao tôi có bầu mà má Vũ biết được hay vậy?!

Tôi nhìn bà thấy bà gương mặt thiệt sự vui mừng, không có nửa điểm nào là gian dối. Trong lòng vừa muốn nói vừa không, tôi cứ ngồi đó nhìn má Vũ, trên mặt rồi rấm một mớ.

Thấy tôi không trả lời, má cũng không giận, bà cười hi hi rồi nói tiếp:

- Không phải lo, má không có hại con đâu, con yên tâm đi. Là thằng Phong nói cho má biết, mà mấy hôm má bận đi công chuyện giờ thấy con má mới nhớ. Sao, con khỏe không, ăn uống được nhiều không?

Nghe má Vũ nói tôi mới ngỡ ngàng trong lòng, có lẽ nào má Vũ là người của Phong luôn không? Từ đầu khi tôi về đây, má Vũ không tỏ ra thân thiết gì với tôi nhưng tôi biết trong mọi chuyện bà luôn âm thầm giúp đỡ cho tôi. Giờ lại thấy đáng vẻ bà lo lắng quan tâm cho tôi như vậy, tôi lại thấy bà không phải

là người xấu một chút nào.

Suy nghĩ một chút tôi mới gạt đầu vui vẻ trả lời:

- Dạ gần 4 tháng rồi má.

Má Vũ không giấu được vui mừng, bà cười rạng rỡ:

- Ở ờ vậy tốt rồi, răng nha con, mặc dù má chưa sanh đẻ lần nào nhưng có cái gì khúc mắc thì xuống hỏi má. Tầm này má không có đi nữa nên có gì còn đỡ dần cho con.

Tôi cũng cười theo má, má Vũ công nhận vừa hiền vừa nhân hậu nữa. Người như vậy mới đáng làm chủ mẫu trong nhà chứ, ai như má chồng tôi, một bô gian ác.

Xoa xoa bụng tôi mấy cái, má Vũ nói tiếp:

- Má biết con sợ má hại con nhưng mà con yên tâm đi, trong nhà này ai hại con thì má không biết chứ má nhất định không bao giờ hại con. Con với thằng Phong đều là người thân của má, má thương không hết thì hại làm sao được mà hại chứ.

Tôi ngạc nhiên trong lòng, tôi và Phong đều là người thân của má sao? Chuyện này thiệt ra là thế nào vậy, sao tôi không hiểu gì ráo trọi hết chơn vậy?

Thấy tôi mặt mũi ngu ngơ, má Vũ mới cười nhạt, bà phân trần:

- Chuyện kể ra thì dài, bây giờ má không tiện kể mà con cũng đừng nên hỏi Phong, má muốn bữa nào đó chính miệng má nói con nghe. Còn bây giờ nhiệm vụ của con là ăn ngon ngủ yên cho cháu của má được nhờ. Răng nha con, có bầu má biết mệt lắm nhưng mà răng nha.

Mặc dù tôi còn tò mò không hiểu chuyện gì đang xảy ra nhưng nghe má Vũ nói tôi cũng không muốn làm khó má. Từ đầu tôi đã ngờ ngợ má có thân thích gì trong chuyện của Phong rồi nhưng không dám thẳng định. Còn bây giờ nếu má đã nói vậy thì tôi sẽ tin là vậy. Ít ra má Vũ là người tốt, tôi có thể yên tâm thêm phần nào.

Tôi ngược lên nhìn má Vũ thấy má chăm chú xoa xoa bụng tôi, chốc chốc tôi lại thấy bà cười rạng rỡ. Dưới nắng sớm bà mặc áo bà ba ôm người màu tím, nụ cười hiền lành dịu dàng khiến lòng tôi cũng êm dịu theo. Nụ cười của má thiệt sự đẹp lắm.....nhưng mà sao lại nhìn quen quá vậy, thiệt sự là quá quen luôn. Có khi nào....

Tôi ngược mắt lên hỏi má Vũ:

- Má ơi, con biết má tên Vũ nhưng mà không biết họ tên đầy đủ, má họ gì vậy má?

Má Vũ nhìn tôi, bà nhân nhạt trả lời:

- Má họ Lê nhưng đúng ra là họ Hà, Hà Thúy Vũ.

Họ Hà sao...họ Hà....?!!!

Má Vũ nắm lấy tay tôi, bà vỗ vỗ vài cái:

- Má biết con đang nghĩ gì, nếu con nghĩ ra được thì chính là cái đó đó.

Tôi nhìn bà...nụ cười này....vóc dáng này... kèm theo họ Hà....ơ khoan khoan....cái gì đây, thiệt sự là cái gì đây...

Đang còn mông lung, từ sau tôi nghe tiếng gọi của vú Huệ:

- Bà nhỏ ơi, ông kêu bà kia.

Nghe tiếng vú Huệ, má Vũ thay đổi sắc mặt, ánh mắt bà nhìn tôi dịu dàng như nãy giờ nhưng gương mặt lại nghiêm nghị. Bà nhìn tôi rồi đứng lên, nói lớn:

- Sau này không biết pha trà sao thì hỏi má chứ con pha tầm bậy tầm bạ như hôm nay là có bữa ba con chửi chết đó. Biết chưa?

Tôi gạt gù, diễn theo má:

- Dạ con xin lỗi con biết rồi má.

Má Vũ gạt đầu nhìn nhìn tôi vài cái nữa cũng đi vô trong. Mà tôi cũng nói gót theo bà, người ngoài nhìn vô không khác gì má chồng đang dạy dỗ con dâu. Đi ngang qua vú Huệ, vú Huệ kéo tay tôi lại. Tôi có chút hoảng hồn, đầu nhẩy số sợ vú Huệ làm gì mạnh động nên tôi lùi về sau vài bước. Thấy tôi né quá, vú Huệ mặt mày nhăn nhó, bà ta cười gượng:

- Gì vậy Mợ Tư, tôi có làm gì Mợ đâu?

Nghe tiếng vú Huệ, má Vũ quay lại, bà cau mày hỏi:

- Gì vậy Lại?

Tôi tự trấn an mình... haizz ai biểu vú Huệ làm nhiều việc ác quá chi nên giờ bà ta đụng vào tôi là tôi lại hoảng hồn. Không sao...không sao...nhìn vú Huệ không giống muốn làm việc ác với tôi là bao.

Tôi cười cười với má Vũ, nói với bà:

- Dạ đâu có gì đâu má, má lên trước đi.

Má Vũ hết nhìn tôi lại nhìn sang vú Huệ thấy không có gì bà mới yên tâm mà đi lên trước.

Đợi má Vũ lên nhà rồi, vú Huệ mới cười gượng gạo nói với tôi:

- Tôi có làm gì Mợ đâu mà Mợ sợ giữ vậy hay là Mợ không khỏe chỗ nào?

Tôi cũng cười, trả lời:

- Không sao tôi bình thường mà, ờ má vú kêu tôi có chuyện gì không?

Vú Huệ nghe tôi hỏi, bà ta coi bộ ấp a ấp úng:

- Ờ cái chuyện tôi mượn tiền Mợ....tôi...tôi...

- Sao hả vú, vú cần thêm hả?

Nghe tôi hỏi, vú Huệ liền xua tay, bà ta nói:

- Không không...ý tôi là bây giờ....tôi chưa có tiền trả....Mợ thủng thỉnh cho tôi vài tuần nữa được không Mợ?

Tôi nghe vú Huệ nói liền cười lớn:

- Tường gì, tôi đâu có đòi vú đâu, khi nào vú có thì trả cho tôi không thì để đó cũng được mà. Người trong nhà không hà với lại có bao nhiêu đâu mà vú lo giữ vậy không biết.

Vú Huệ gương mặt ửng đỏ, tôi thấy bà ta có chút xúc động:

- Cảm ơn Mợ, tôi hỏi nhiều người lắm rồi mà chỉ có mình Mợ là cho tôi mượn... tôi biết ơn Mợ nhiều lắm...

Tôi nhìn vú Huệ thấy gương mặt bà ta khắc khổ lại không giấu được nỗi mất mát. Tôi thầm nghĩ, bà ta sống từng tuổi này rồi mà tiền tích góp không có lại già cả...ngẫm nghĩ làm ác một đời rồi cũng có được cái gì đâu.

Thấy vú Huệ như muốn khóc đến nơi, tôi mới trấn an bà ta vài câu:

- Thôi vú đừng buồn, nếu có gì cần giúp đỡ thì nói với tôi. Tôi với anh Phong sẽ giúp cho vú, tính ra vú sống trong nhà này lâu rồi, cũng coi như người thân trong nhà rồi mà. Ai thì tôi không biết chứ tôi thì tôi quý vú lắm, cả anh Phong cũng vậy luôn, anh cứ nói hỏi đó vú thương anh nhất mà.

Vú Huệ gạt đầu, trên mặt bà ta vẫn một tầng buồn so. Thấy vậy tôi mới hỏi thêm:

- Đạo này thấy vú xuống sắc quá, bộ vú không khỏe hả hay ngủ không ngon?

Vú Huệ nghe tôi hỏi, bà ta sờ sờ lên mặt mình, ậm ừ trả lời:

- Ờ đạo này tôi ngủ hay nằm mơ thấy bậy bạ nên xuống sắc...

Nằm mơ sao...nếu tôi đoán không lầm là bị nhát rồi hoặc có khi tinh thần bà ta yếu cộng thêm tâm lý tuổi già sợ này sợ kia nên ngủ mới thấy bậy bạ. Chắc chắn là nằm mơ thấy mẹ Phong hoặc là bà di Lê mặc váy đỏ dưới ao. Eo ôi, ghê. Nghĩ đến thấy ghê thiệt sự.

Đang định hỏi thêm thì đằng sau đã nghe tiếng má chồng tôi lãnh lút.

- Ủa vợ thằng Phong dậy sớm vậy cả?

Tôi thấy má chồng nên cười xòa lời:

- Dạ má mới dậy hả má, con có pha trà sen trên trước, má lên uống nha má.

Má chồng tôi gạt đầu, mặt bà ngày càng bành trướng. Ngó ngó tôi vài cái, bà quay qua nhìn vú Huệ, ra lệnh:

- Vú vô đây tôi biểu chút đi vú, còn vợ thằng Phong lo đồ ăn sáng cho ba bây đi.

Tôi gật đầu tấp lự. Khiếp, ngày càng ra vẻ mẹ chồng khó tính rồi, mà dạo này tôi thấy má chồng tôi mập ra lại còn hiện rõ khó tính nữa. Mới chưa tới một năm mà bà khác quá trời với khi qua nhà ông bà Phước Sang đón dâu. Tôi nhớ hồi đó má chồng tôi hiền lành lắm chứ đâu phải cau có mặt mày hung ác như bây giờ. Hay là người đời người ta nói đúng, tâm sinh tướng là có thiệt chẳng. Tôi nghi nghi rồi lại gật gù, chắc là vậy thiệt rồi.

Thấy má chồng tôi đi trước, vú Huệ lăm lét đi theo sau mà tôi tự dưng thấy lo cho vú Huệ ghê. Với cái tình hình này lát vô trong phòng, vú Huệ nói gì không vừa ý chắc má chồng tôi lấy thịt đè người vú Huệ cũng một xiu quá. Coi, nhìn coi, má chồng tôi gấp 2 lần vú Huệ luôn rồi còn đâu.

Thức ăn sáng được dọn lên bàn, tôi để ý thấy má bên trái của vú Huệ sưng đỏ, mắt bà ta cũng ửng đỏ không kém. Liếc mắt tôi nhìn sang má chồng tôi thấy bà vừa ăn vừa uống như một người bị bỏ đói từ đời nào. Thoáng chốc tôi nghĩ chắc chắn khi này vú Huệ bị má chồng tôi đánh là cái chắc rồi. Sao dạo này hai người thân như chân tay này lại mâu thuẫn vậy ta, trước là không cho mượn tiền sau còn bị đánh nữa. Công nhận thú vị thiệt.

Thấy tôi ngồi ngó tới ngó lui, Phong mới kêu kêu chân tôi, tay anh gấp cho tôi miếng thịt bò, anh nói:

- Đừng nhìn nữa, ăn đi.

Thấy Phong ra lệnh, tôi liền gật đầu cặm cúi ăn chén cơm trên bàn của mình. Thôi kệ chuyện của ai không phải của tôi, quan tâm nhiều có khi lại mang họa.

.....

Đầu giờ chiều, đang định ngủ một giấc lấy tinh thần thì tôi thấy Út Nhân chạy lên trên phòng tôi. Cô ấy vừa chạy vừa hót ha hót hải nói:

- Chị Tư...chị Tư....

Tôi đang định ngủ nhưng thấy cô ấy lên nên thôi, kéo cái ghế cho Út Nhân ngồi tôi mới hỏi:

- Có chuyện gì mà em gấp dữ vậy Út Nhân?

Út Nhân gấp gấp nói:

- Em tìm được người giúp chị Thẩm vụ hôm bữa rồi...

Tôi nghe cũng thấy gấp liền hỏi luôn:

- Ai? Là ai hả Út Nhân?

Út Nhân vuốt ngực mấy cái, cô ấy nói nhỏ:

- Trời ơi.... tin không được luôn...là Thu Cúc... là Thu Cúc đó chị Tư?

Thu Cúc.... đúng như tôi dự đoán...là Thu Cúc.

Thấy tôi vẻ mặt như biết trước, Út Nhân mới ngờ ngạc nhiên hỏi:

- Ủa chị Tư....bộ chị biết rồi hả?

Tôi gật đầu, đến nước này cũng không giấu Út Nhân thêm nữa. Tôi nói:

- Ừ chị nghi lâu rồi. Có lần Thu Cúc nghe lời chị Thẩm sai rắc bột lưu huỳnh vào quần áo của chị may mà bữa đó chị phát hiện ra được.

Út Nhân cả kinh, cô ấy hỏi gấp:

- Thiệt.... thiệt vậy sao chị....sao mà chị Thẩm ác dữ vậy?

- Ừ chị cũng không biết được nguyên nhân tại sao...nhưng mà.. chuyện Thu Cúc làm là có thiệt. Lần đó chị với anh Phong bắt được có cảnh cáo Thu Cúc, cô ấy cũng đã nói là sẽ không làm vậy nữa nhưng mà ai ngờ đâu....

- Nhưng mà em không hiểu sao Thu Cúc phải làm vậy, cô ấy có thù hằn gì với chị đâu chứ?

Tôi cười nhạt, nói:

- Thu Cúc làm vậy là vì cô ấy thương anh Phong, chị Thẩm nói với Thu Cúc là chị chỉ thương tài sản chứ không thương gì anh Phong em nên Thu Cúc mới muốn thay anh Phong trả thù chị.

Út Nhân lúc này mới vỡ lẽ, cô ấy gần như hiểu hết mọi việc, bức xúc lên tiếng:

- Trời ơi, em không ngờ chị Thẩm lại mưu mô xảo quyết đến như vậy. Chút xíu nữa thì em nghe theo lời chị Thẩm mà làm chuyện tầm bậy rồi. Tức mình ghê. Chị Tư, bây giờ vạch mặt chị Thẩm sao đây chị?

Vạch mặt làm sao ư....cái này tôi cũng đang suy nghĩ.

- Bây giờ quan trọng Thu Cúc có chịu ra làm nhân chứng chỉ mặt chị Thẩm hay không thôi. Nếu cô ấy không ra mặt thì coi như công không rồi.

Út Nhân kiên quyết:

- Không chịu cũng phải là chịu, nếu không....nếu không em báo công an còng đầu nó luôn.

Nghe Út Nhân nói mà tôi phì cười, báo công an là Thu Cúc khiêng tôi bỏ lên giường của Đạt hả..

vô lý thiệt luôn á.

Tôi lắc đầu, nói với cô ấy:

- Không được, chuyện này đâu có cướp của hại người gì đâu mà báo công an. Giờ chỉ còn cách một là khuyên Thu Cúc nói ra sự thật còn không thì... ép cô ấy nói mà thôi.

- Nếu vậy.... em sẽ đi gặp Thu Cúc một lần, nếu mua chuộc không được em áp giải cho cô ấy khai ra luôn.

Tôi nhìn Út Nhân thấy cô ấy còn nghĩ mọi chuyện theo hướng đơn giản quá. Thiệt sự có vài chuyện đâu thể nào muốn là được đâu. Chưa nói đến nếu như lời cổ Thu Cúc ra làm nhân chứng thì chuyện tôi không phải là Hai Lài sẽ bị vạch trần, đến khi đó....họa nhiều hơn lợi.

Tôi kéo tay Út Nhân, nói nhỏ:

- Út Nhân... chuyện chị Thẩm đề từ từ được không?

Út Nhân ngạc nhiên:

- Sao vậy chị Tư, bộ có gì không được hả?

Tôi ừ ừ, thiệt lòng nói:

- Nếu bây giờ Thu Cúc chịu khai ra sự thật thì chuyện chị là Hai Lài giả sẽ bị lộ ra. Mà em biết đó.... lộ ra không môn đăng hộ đối chị sẽ bị đuổi ra khỏi nhà.

Út Nhân giật mình, tôi nghĩ chắc cô ấy cũng không nghĩ đến chuyện này.

- Chết em quên mất tiêu, mém chút nữa là hư bọt hư đường rồi.

Tôi cười cười nhìn thấy biểu cảm như có lỗi của Út Nhân cũng làm tôi thấy an ủi một chút. Thiệt ra Út Nhân cũng dễ thương, tính tôi và tính cô ấy khá là hợp nhau.

- Đâu có gì đâu. Út Nhân nè... em đề từ từ rồi hãy làm sáng tỏ chuyện này được không, hiện tại mà nói ra thì chị chưa tìm được cách giải quyết thích hợp.

Út Nhân gật đầu, cô ấy kéo tay tôi, an ủi:

- Chị Tư chị đừng có lo nữa, em nghĩ là anh Tư chắc chắn có cách giải quyết, anh thương chị vậy mà. Còn nếu như chuyện chị không phải là Hai Lài bị lộ ra mà ba má bắt anh Tư bỏ chị thì em nhất định là người đầu tiên phản đối. Em quen chị là chị Tư rồi, không muốn ai vô thay chị đâu.

Út Nhân vừa nói vừa xị mặt ra trông không khác gì em gái tôi là bao. Thấy cô ấy như vậy tôi cũng cảm thấy vui vui trong lòng. Tính ra thì Út Nhân là một cô gái tốt.

Sau khi bàn bạc xong, hai chị em quyết định tạm thời giữ im chuyện này, đợi khi nào chuyện của tôi được giải quyết xong thì khi ấy mới hợp sức vạch trần chị Thẩm.

Tối đó Phong về, tôi có kể cho Phong nghe chuyện tôi với Út Nhân nói khi trưa. Nghe xong hết từ đầu đến cuối, anh khẽ cau mày hỏi:

- Khoan...em tin Út Nhân thiệt sự sao?

Nghe Phong hỏi tôi có chút không hiểu mới hỏi lại anh:

- Là sao, anh không tin Út Nhân hả?

Phong ngồi trên giường, anh vừa bóp chân cho tôi vừa nhàn nhạt lên tiếng:

- Không anh chỉ hỏi em thôi.

Tôi suy nghĩ một chút rồi trả lời:

- Em thấy cô ấy bình thường, lúc đầu em cũng không tin nhưng qua tiếp xúc thấy cô ấy thiệt tình nên em cũng tin tưởng. Bộ....có chuyện gì hả anh?

Phong lắc đầu, anh xoa xoa chân cho tôi, nói:

- Không có gì, anh thấy mọi chuyện thuận lợi quá nên có chút nghỉ ngơi. Nhưng mà cũng có khi do anh đa nghi quá thôi, Út Nhân dù sao cũng là phụ nữ chắc không như anh nghĩ đâu. Với lại cô ấy cũng là người thông minh nên chắc hiểu được cái gì đúng cái gì sai.

Tôi gật gù đồng ý:

- Em cũng thấy vậy, cô ấy biểu cảm chân thật lắm với lại mọi chuyện cũng sáng tỏ rồi đâu có lý gì hại em làm chi.

Phong thờ dài một hơi, anh cúi xuống áp tai vào bụng tôi, anh khẽ nói:

- Cục cưng ơi, ngoan ngoãn trong bụng mẹ nghen con. Đợi ba xong việc lấy lại được công bằng cho bà nội rồi thì con ra đây tha hồ ba đưa con đi chơi hen.

Nghe Phong nói với con trai mà tôi thấy ấm áp trong lòng vô cùng. Một tay để trên bụng, một tay xoa xoa má Phong. Tôi thầm nghĩ, cuộc đời này của tôi tương đối viên mãn rồi. Có chồng tốt lại sắp có con thơ thiệt sự là hạnh phúc quá đi mất.

.....

Thoát cái bụng tôi được 4 tháng, hôm nay Phong bận việc công ty nên chiều đến anh về sớm đưa tôi lên thị xã khám thai định kỳ. Nghe bác sĩ nói 4 tháng biết được giới tính em bé trong bụng rồi, tôi đâm ra cũng có phần háo hức. Với tôi và Phong thì con nào cũng được nhưng mà nếu biết trước được giới tính của con thì cũng hay, chí ít thì có thể mua quần áo theo giới tính cho con trước cũng được.

Ăn cơm chiều xong, tôi lên tắm rửa thay cái váy xuống dưới nhà đợi Phong về thì đi. Trong nhà giờ này đủ mặt chỉ thiếu mỗi Phong thôi nên sau khi ăn cơm mọi người cũng kéo nhau ra phòng khách trước nhà nói chuyện.

Lúc mọi người lên thấy tôi ngồi đó, chị Thắm liền lên tiếng đầu tiên:

- Ui cha, hôm nay Lài đi đâu mà đẹp quá ta.

Nghe tiếng chị Thắm, tôi có chút giật mình, cười cười trả lời:

- Dạ em với anh Phong đi mua chút đồ ấy mà.

Nhìn xung quanh thấy mọi người cũng lên, tôi mới vui vẻ nói:

- Ba má, mọi người hôm nay đông đủ ghê thiếu mỗi anh Phong chồng con.

Ba chồng tôi ngồi xuống ông rót tách trà, nhàn nhạt nói:

- Ủ bây nói thẳng Phong làm việc gì thì cũng ít thôi, sắp xếp đặng có thời gian cho gia đình nữa. Nó đi đâu mà đi tuốt luốt không thấy mặt mũi gì hết hà.

Nghe ba chồng tôi trách, tôi liền đỡ lời cho Phong:

- Dạ ảnh dạo này bận chút chứ bình thường cũng về sớm lắm ba.

Má chồng tôi phe phẩy cái quạt, bà nói:

- Coi coi kia, ba bây nói có chút mà bây bênh thẳng Phong thấy ghê luôn hà.

Má Vũ chắc không hài lòng với má chồng tôi, bà cũng nói luôn:

- Thì vợ chồng nó phải vậy chứ sao nữa chị Hai, chồng bị chửi vợ bênh, vợ bị chửi thì chồng bênh, vậy nó mới bền lâu chứ.

Tôi mím môi cảm thấy hài lòng dễ sợ. Công nhận má chồng tôi nói chuyện tào lao ghê, Phong không phải con ruột bà ta mà bà ta còn móc mĩa công khai trước mặt ba chồng tôi, bộ bà ta không sợ ba chồng tôi ghét hay sao á. Lại thiệt.

Ba chồng tôi cũng gật đầu liên tiếng:

- Ở Vũ nói đúng, đạo vợ chồng là phải vậy đặng mới keo sơn gắn bó chứ cứ mạnh ai nấy làm thì không có bền đâu.

Nghe ba chồng tôi nói, tôi lại liếc mắt sang má chồng tôi thấy bà mặt mày sụ xuống trông cũng hậm hực lắm. Haha...bà ta vậy tôi càng khoái chí.

Chưa xong chuyện này đã thấy Thấm lao gây thêm chuyện khác.

- Lài dạo này mập ra nha, cái bụng chị thấy cũng có mỡ rồi đó đa. Hay coi chừng có bầu rồi mà không biết đó Lài.

Chị Thấm vừa nói xong thì mọi người trong phòng đều quay qua nhìn tôi chăm chăm. Ngay cả anh Ba Thành im lặng từ nãy giờ cũng quay sang nhìn tôi kiểu nghiên cứu.

Mẹ bà, mụ Thấm lao vô duyên ghê gớm. Không lẽ giờ tôi bắt trốn từ xa tôi phi lại đá một cái vô mồm cho bỏ tật nhiều chuyện mới hả dạ tôi quá. Đàn bà con gái gì mà kỳ cục vô duyên. Trước mặt bao nhiêu người có cả ba chồng tôi luôn mà nói bụng tôi có mỡ.....nghĩ coi kỳ cục ghê không.

Thấy ai cũng nhìn chăm chăm, Đạt mới lên tiếng giải vây cho tôi:

- Em thấy chị Tư cũng bình thường mà.

Út Đạt lên tiếng rồi thì má Vũ cũng nói theo:

- Ở dì cũng thấy vậy, chắc hôm nay con Lài mặc cái đầm rộng nè nên thấy mập chứ nó mặc bà ba cũng gọn gàng đâu ra đó mà.

Chị Thấm cười khinh khỉnh:

- Dạ tại con thấy lạ lạ, phải giờ mà Lài có bầu là vui cửa vui nhà phải biết.

Tôi nhìn chị Thấm, vui..chị nhìn mặt tôi coi có vui nổi không...đàn bà gì mà cái tánh nết kỳ cục. Mai tôi ra chợ chắc tôi mua mớ dưa móng tay về tặng cho chị Thấm dưa lại cái nết của chị quá. Ở cái nhà này mà ai có bầu là hết vui rồi.

Đang rôm rả trong nhà thì bên ngoài có tiếng xe về, tôi đang định đi ra mừng Phong thì ngó lại thấy không phải xe của Phong. Bên ngoài chú Thọ chạy ra mở cửa, một lát sau thấy chú đi vào thông báo.

- Ông bà, có cô gái tới tìm ông bà với cậu Ba cậu Tư.

Ba chồng tôi thoáng ngạc nhiên:

- Cô gái tìm thằng Thành với thằng Phong hả?

- Dạ. Cô đang đứng đợi, tôi ra nói cho cô vào nha ông bà.

Ba chồng tôi gật đầu, tôi không hiểu vì sao lại thấy hồi hộp quá chừng, tim đập thình thịch luôn đó.

Ngoài cổng xe Phong cũng vừa về, tôi thấy anh không chạy vô luôn mà đứng đợi nên tính đi ra. Nhưng khi vừa bước chân ra đến cửa tôi suyt chút nữa ngã luôn tại chỗ khi thấy người đang đi đến. Trời ơi....là cô Hai Lài... là Hai Lài....

Hai chân tôi run run, cả người tôi cũng run lẩy bẩy. Tôi đứng vịn tay vào cửa mà bàn tay như muốn bấu chặt vào khung cửa bằng gỗ... Mẹ ơi... là thiệt sao...tôi chuẩn bị hết vai là thiệt sao....

Thấy Hai Lài đang đi đến, tôi mới lắp bắp nói không ra câu:

- Cô...Hai...Hai...

Hai Lài nhìn tôi, cô ấy mỉm cười, trên người cô ấy mặc cái váy rộng giống tôi, mặt mày thanh tú sáng sủa.

- Mày vào trong theo tao đi.

Tôi cả kinh, tim như muốn rớt luôn ra ngoài theo nụ cười đó của Hai Lài. Thấy tôi run quá, Hai Lài mới kéo tay tôi, cô ấy thiếu điều muốn khiêng tôi vào trong luôn mới đủ.

Tôi ngược mắt nhìn lên thấy ba má chồng tôi cau mày khó hiểu, Đạt với Út Nhân thì cả kinh xanh mặt. Chị Thấm thì tò mò còn anh Ba Thành thì mím môi không biết là vui hay buồn nữa.

Hai Lài thả tay tôi ra, chị ấy nhìn lên trước cung kính nói:

- Thưa ba má...con là Hai Lài, lâu nay thiếu lễ không qua chào hỏi ba má một tiếng. Con dâu bất hiếu ra mắt ba má.

Nói rồi Hai Lài cúi đầu chào ba má chồng tôi đang ngồi trên cao, mặt cô ấy bình thản ung dung như không hề có chuyện gì, cứ như thể tôi là người vô hình ở đây vậy. Chưa bao giờ tôi cảm thấy căng thẳng như bây giờ, chỉ một chút nữa thôi...một chút nữa là tôi không còn là Mợ Tư của nhà này nữa rồi. Cảm giác ngón ngang vừa đau lòng vừa mệt mỏi cũng có một chút dư vị của thanh thản. Hai mắt tôi rung rung...tôi không sợ gì chỉ sợ không thể ở bên

Phong được nửa thôi.

Hai tay tôi nắm chặt váy, chân như không đứng vững nữa, môi tôi run run mấp máy không thành tiếng...

- Phong ơi... anh ơi...

Bạn đang đọc truyện *Vợ Cậu Tư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29

Ba chồng tôi không hiểu chuyện gì đang xảy ra, ông cau mày lớn tiếng, hỏi:

- Cô nói cô tên gì?

Hai Lài mỉm cười, chị ấy ngẩng cao đầu, trả lời:

- Thưa ba, con là Hai Lài, hôm nay con tới đây để thưa ba thưa má.

Tôi đứng vịn vào cửa nhìn ba chồng tôi, ông cũng đang nhìn tôi chằm chằm. Lát sau như không nhận được nữa, tôi mới nghe ông quát lớn:

- Vợ thằng Phong, con ra đây giải thích cho ba nghe một chút coi. Rốt cuộc cô gái kia là sao?

Tôi run run nhìn ông, chưa kịp lên tiếng đã nghe tiếng Phong từ sau vọng lên.

- Vợ con tên là Thư Huyền, lúc trước thay cô Hai Lài sang đây làm dâu. Hôm nay chắc cô Hai Lài có chuyện muốn nói nên sang gặp ba má.

Nghe được tiếng Phong, tôi cảm thấy yên ổn trong lòng. Thôi mọi chuyện đã đến nước này rồi, có trốn cũng không được nữa. Còn về chị Lài, mục đích chị ta đến đây để làm gì thì để từ từ tính sao.

Tôi được Phong ôm sau eo, tôi ngược mắt lên nhìn anh thấy anh cũng đang nhìn tôi. Gương mặt anh bình thản, môi mím lại, anh gật gù đầu ra hiệu cho tôi cứ yên tâm ở anh. Tôi thở hắt ra một hơi, tôi biết anh sẽ lo được, tôi tin ở anh.

Tôi hít một hơi, đồng dục nói:

- Thưa ba má, con không phải Hai Lài, con tên Thư Huyền ba má con chỉ là nông dân bình thường gần nhà cô Hai Lài thôi. Vì lý do khó nói cô Hai đây không thể qua nhà mình làm dâu được nên con được thay vào. Con xin lỗi ba má, xin lỗi mọi người vì đã lừa dối mọi người. Nhưng mà con ở với anh Phong là thiệt, tình cảm của bọn con cũng là thiệt. Con xin ba má thương tình mà bỏ qua lỗi lầm cho con. Con xin lỗi ba má, em xin lỗi mọi người nhiều lắm.

Ba má chồng tôi ngạc nhiên đến mức trở mặt, tôi thấy ông bà không nói gì mà tâm tình tôi cũng căng thẳng theo.

Chị Thẩm thấy tình hình rối rắm, chị ta nhàn nhạt lên tiếng:

- Ui chao, hóa ra từ đó giờ em Lài... à không em Huyền lừa đảo mọi người trong nhà đó hả? Thánh thần ơi vậy là em lừa chú Tư luôn đó hả, cha mẹ ơi sao em làm cái chuyện chi mà ác ôn dữ vậy hả em Huyền?

Mẹ kiếp, hôm nay tôi mà bị đuổi đi thì thì kiểu gì tôi cũng tay đôi với Thẩm lão một lần mới hả dạ. Người gì mà thừa nước đục thả câu, hèn ơi là hèn.

Ba chồng tôi được Thẩm lão kích bác, ông đập bàn cái bốp, hét:

- Cô nói cái gì, từ đâu là cô lừa tôi lừa gia đình tôi rồi lừa luôn con trai tôi? To gan, cô to gan thiệt đó.

Má chồng tôi bình thường cũng đâu ưa gì tôi, nay biết được sự thật bà cũng hùa theo Thẩm lão.

- Trời đất ngó xuống mà coi, quân tráo trở, nó muốn mò vô nhà này rồi bòn rút ăn hết của gia tiên để lại mà.

Má Vũ bênh tôi ra mặt:

- Chị nói vậy đâu được chị Hai, con Huyền có ăn uống cướp giật của cái gì đâu. Nó về đây làm dâu cũng tròn bổn phận chứ có mất dạy hỗn hào với ai đâu mà chị nói chi dữ vậy, tội nghiệp con nhỏ.

Má chồng tôi cãi lại liền:

- Coi như em nói đúng đi thì cái chuyện nó lừa trên dối dưới, giấu cha giấu mẹ là thấy nó không phải người đáng hoàng rồi.

- Sao mới đáng hoàng hả chị Hai, lừa dối mang bầu mới là đáng hoàng hả?

Nghe ra là biết má Vũ đang bắt chẹt chuyện chị Thắm để biện minh cho tôi rồi. Má ơi... huhu...con cảm ơn má nhiều lắm nhưng e ra lần này con bị đuổi đi thiệt rồi.

Má chồng tôi nghe đến đây thì im miệng, còn chị Thắm thì mặt mày hậm hực đành hanh. Má Vũ tôi nói cũng ác liệt lắm chứ, cái chuyện lừa có bầu mà cũng bỏ qua được thì kể ra chuyện của tôi đâu có gì quá đáng đâu. Chưa kể tôi về làm dâu là tròn bốn phận chưa mất dạy lão toét với ai bao giờ ngoài trừ hay đụng chuyện với Thắm Lào.

Ba chồng tôi nghe hai bà vợ cãi nhau, ông thêm bực dọc, ông quát:

- Thôi im hết đi, cãi qua cãi lại được cái gì đâu. Còn cô Lại, cô lúc thì không chịu gả qua đây lúc thì qua thưa tội với cha mẹ là có làm sao?

Hai Lại nghe ba chồng tôi hỏi, chị ấy bình tĩnh trả lời:

- Dạ trước định hôn ước nay con qua đây theo lời của ông bà mình thưa ba.

- Ý cô là qua đây làm dâu?

Hai Lại gật đầu đồng ý:

- Dạ phải.

Mẹ ơi, tôi xem chút nữa té xuống đất luôn rồi, may mà có Phong đỡ giúp sau lưng. Chị Hai Lại... bộ không lẽ mục đích chị qua đây là để làm Mợ Tư của nhà này sao?

Tâm tình tôi dao động dữ dội quá nên không còn nghĩ gì nhiều được nữa. Hình như từ khi tôi có bầu tới giờ cảm xúc luôn tăng gấp đôi bình thường, não cũng hoạt động chậm hơn một chút. Đối với sự việc lần này tôi không thể tự biện minh cho mình cũng không thể nghĩ ra cách nào cứu mình được nữa...khoan.... trừ một cách.... đem đứa nhỏ trong bụng ra ép ba chồng tôi suy nghĩ lại...

Vừa nghĩ tâm tình tôi vừa biến loạn, chưa bao giờ tôi muốn đem đứa con của mình ra để uy hiếp người khác, thiệt sự chưa bao giờ...

Phong thấy tôi biến sắc, anh kéo tôi ôm siết vào người anh. Anh nhìn tôi, giọng anh dịu dàng ní non:

- Yên tâm đi, anh sẽ bảo vệ được cho mẹ con em.

Tôi nhìn anh, bao nhiêu cảm xúc ngổn ngang ngũ vị cũng theo câu nói của anh mà vơi dần xuống. Chỉ cần anh nói được là tôi sẽ tin...tôi tin anh sẽ bảo vệ tốt cho mẹ con tôi ngay lúc này.

Ba chồng tôi nghe Hai Lại nói tôi thấy mặt mũi ông cũng không vui vẻ gì. Ông nhìn nhìn sang bọn tôi rồi nói:

- Thăng Phong, con nói coi tính làm sao?

Phong ôm lấy tôi, giọng anh uy nghiêm tuyên bố:

- Vợ đã cưới về rồi, con bây giờ hay về sau cũng chỉ có một mình Thư Huyền là vợ. Những người khác có tốt hơn có đẹp hơn cũng không liên quan gì tới con.

Ba chồng tôi giận dữ, ông quay sang tôi, hỏi:

- Còn vợ thằng Phong, con giải thích với ba sao?

Tôi nhìn ông, mím môi trả lời thành thật:

- Con xin ba....là lỗi của con nhưng vợ chồng con sống với nhau là thiệt lòng... ba....

"Xoảng" tôi chưa nói hết câu đã nghe ba chồng tôi quăng ấm trà thẳng vào chân tôi, may mà tôi thấy kịp nên né được. Ông giận dữ hét lớn:

- Thiệt lòng... thiệt lòng mà lừa dối tao đến bây giờ mới chịu nói ra...thiệt lòng là thiệt lòng vậy đó hả? Vô phép mất dạy.

Nước trong ấm trà văng lung tung hết lên người tôi, dưới chân tôi những mảnh vỡ của ấm trà vỡ tan tành.. Thoáng chốc nước mắt không kìm lại được....tôi khóc....

Bao nhiêu năm qua có cơ cực có khổ hay buồn tủi tôi cũng chịu đựng được, lắm khi tôi còn dùng nụ cười của mình để đàn áp tất cả đau buồn trong lòng mình. Nhưng mà... đâu phải lúc nào tôi cũng mạnh mẽ được như vậy đâu...Phong thương tôi tôi biết nhưng người ta không thương tôi...tôi biết tôi làm sai

nhưng từ đầu đến cuối tôi không hề có sự lựa chọn nào khác nữa.

Phong thấy tôi khóc, anh nhanh tay ôm lấy tôi, lau đi nước mắt trên má tôi, anh gấp gấp hỏi:

- Huyền...bộ em bị đau hả hay bị phỏng...em đừng khóc... đừng khóc nữa....

Nói rồi anh ôm lấy tôi, vừa ôm vừa an ủi:

- Thôi được rồi, nín đi, anh đưa em đi...được không, anh đưa em đi.

Tôi gật đầu, mệt mỏi quá rồi... những con người mưu mô ở đây tôi cũng đã mệt mỏi quá rồi... nếu như được đi...tôi cũng muốn đi xa những toan tính những âm mưu đương mưu đáng sợ ở đây.

Chị Thắm nghe Phong nói đưa tôi đi, chị ta coi bộ hào hứng, giọng điệu khinh khinh:

- Ủa sao đi được vậy chú Tư, đi rồi còn cô này để lại cho ai? Mà đâu phải khóc lóc vậy là xong đâu, tội lỗi quá chừng bộ khóc cái hết hả?

Đạt im lặng từ nãy đến giờ, giờ cũng hầm hầm lên tiếng:

- Chị bớt cái mỏ lại cho yên cửa yên nhà được không chị Ba?

Chị Thắm nghe Đạt cảnh cáo mặc dù không vừa lòng lắm nhưng cũng im không nói thêm gì nữa.

Lúc bấy giờ Phong mới lên tiếng:

- Chuyện đã lỡ rồi thì cho qua đi, con cũng không bỏ Huyền càng không cưới thêm người khác.

Má chồng tôi bực dọc:

- Rồi bây giờ Hai Lài thì sao?

Tôi liếc mắt nhìn Hai Lài thấy chị ta im lặng không lên tiếng nói thêm cái gì nhưng từ nãy đến giờ chị ta chỉ nhìn về phía anh Ba Thành... không hề nhìn Phong một cái nào hết. Thoáng chốc tôi nhớ lại hôm trước người tôi nhìn thấy trong xe anh Ba Thành hình như là chị Lài..

Phong nhìn về má chồng tôi, anh nhàn nhạt trả lời:

- Hỏi cô ta đi. Còn nữa đừng ai ép con nếu không con sẽ đưa Huyền đi không bao giờ quay về nhà này nữa.

Nghe Phong trả lời với má chồng tôi không đầu không đuôi, ba chồng tôi bực dọc quát:

- Phong, mày ăn nói với má mày cái kiểu gì vậy hả?

Ba chồng tôi chửi thì kệ ông, tôi thấy Phong vẫn không quan tâm đến. Anh ôm lấy tôi, vuốt lưng cho tôi, tôi cảm nhận được anh đang rất giận nhưng tất cả đều được anh giấu nhẹm không bộc phát ra.

Không gian xung quanh im lặng một chút, lát sau tôi nghe giọng ba chồng tôi hòa hoãn, nói:

- Thôi thì mọi chuyện đã đành... thằng Phong...là lỗi của bây thì bây chịu đi. Hai Lài định là gả cho bây thì bây giờ theo đó mà làm. Con Huyền làm lớn, con Lài làm nhỏ. Xong.

Tôi run sợ trong lòng.... không được, nếu mà như vậy tôi thà bỏ đi thì hơn chứ nhất định không chịu chung chồng.

- Không được.

- Không được.

Lời ba chồng tôi vừa nói ra, Phong và anh Ba Thành liền lên tiếng không đồng ý. Phong không đồng ý thì tôi có thể hiểu nhưng mà Ba Thành không đồng ý thì... là sao?

Tôi liếc mắt sang thấy chị Lài mím môi, trên mặt mang ý cười nhàn nhạt... tôi lại thoáng nhìn qua anh Ba Thành... thấy anh thiệt sự đang rất không vui.

Thăm lảo một bên nghe anh Ba Thành không đồng ý liền đơn đả cưỡi cưỡi nói:

- Không đồng ý là đúng rồi, dù sao Hai Lài đây mới đúng là người được hứa hôn với chú Phong còn Huyền.... nói trắng ra là thể thân thôi. Mà thể thân thì làm nhỏ chứ sao làm lớn được...

Ba chồng tôi nghe chị Thắm nói, ông dè chừng:

- Cái này....

Trong lúc anh ba chồng tôi còn đang do dự thì anh Ba Thành đã bước ra, tôi thấy anh ấy đi về phía Hai Lài, từng bước từng bước thật vững vàng.

Tôi ngó sang chị Thắm, lúc đầu thấy chị ta cười tươi lắm nhưng khi thấy anh Ba Thành đứng trước mặt Hai Lài thì thái độ chị khác liền. Há há mặt biến sắc lúc xanh lúc đỏ lúc tím trông y như con tắc kè hoa.

Phong kéo tay tôi, anh cúi người nói khẽ:

- Hai Lài đang quen với anh Ba, hình như có bầu rồi.

Tôi cả kinh, ôi mẹ ơi là thiệt vậy sao...sao mà nhanh dữ vậy?

Giữa nhà, anh Ba vuốt tóc chị Lài, ánh mắt anh nhu tình hơn bao giờ hơn. Phải nói là từ lúc tôi về nhà này đến giờ, chưa bao giờ tôi thấy anh Ba dùng ánh mắt này nhìn chị Thắm bao giờ...đây là lần đầu tiên tôi thấy được nhưng mà rất tiếc chị Thắm lại không có vinh hạnh này rồi.

- Đi mới mấy hôm sao em lại ốm đi rồi, con có khỏe không?

Chị Lài gật gật đầu, môi chị nở ra nụ cười sáng lạng:

- Khỏe, con...nhớ anh...

Ôi ôi....nổi da gà... ôi bình thường những người yêu nhau hay sến vậy hả ta? Không biết tôi với Phong có sến không chứ tôi thấy hai ông bà này sến quá rồi đó.

Chị Thắm đứng bên cạnh lấp ba lấp bắp, hai tay chị ta run run chỉ về phía anh Ba Thành với chị Lài:

- Hai người.... hai người....

Anh Ba Thành dường như không hề quan tâm đến chị Thắm, anh nắm tay chị Lài nhìn hường ba má chồng tôi, nói đồng dục:

- Ba má, Hai Lài có bầu rồi, đứa nhỏ trong bụng là con của con, được 1 tháng rồi.

Ui ui....cả nhà tôi ngoài trừ tôi, Phong thì ai nấy đều há hốc mồm với công bố này của anh Ba. Má chồng tôi nghe mà xém té còn ba chồng tôi thì sững sờ....thiệt nếu là tôi không ngờ ngờ đoán trước được thì cũng không cách nào tiếp thu được liền đâu.

Kết quả sau một hồi phân trần qua lại thì ba chồng tôi cũng ngã mũ chào thua. Khúc cuối tôi còn nghe Hai Lài nói:

- Con về đây cốt là con thương anh Thành, trong bụng con cũng có con của anh rồi mọi người chấp nhận hay không thì cũng phải chịu. Chuyện nhờ Thư Huyền thay con gả qua đây là do con sai chứ không có liên quan gì tới Huyền hết nên ba má đừng giận em ấy tội nghiệp. Hơn nữa Thư Huyền cũng đang mang bầu, mẹ quý nhờ con mà nhà mình cũng neo người chưa có con cháu gì mà.

Thông tin tôi có bầu được nói từ miệng chị Lài lại một lần nữa làm cho ba chồng tôi bùng mất nhìn. Tôi thoáng nghĩ tội nghiệp cho ông, trong một ngày mà chịu quá nhiều cú sốc tinh thần. Còn về má chồng tôi thì... coi kìa mặt má chồng tôi khác gì cái bánh bao bị ế không, chù ụ một đồng.

Ba chồng tôi ngồi sụp xuống ghế, ông xua xua tay:

- Thôi thôi được rồi, con Huyền vẫn là vợ thằng Phong. Còn con Lài.... cái này là do con tự chọn chứ ba má không ép, sau này gọi con Thắm một tiếng chị Hai. Hai đứa bây sống chung cho tốt để lo cho thằng Thành.

Chị Thắm chết sững nảy giờ, giờ mới lên tiếng:

- Không được... con không đồng ý.

Tôi nhìn chị Thắm thấy nét bất lực hiện rõ trên mặt chị, thiệt sự thì không người phụ nữ nào muốn sống trong cảnh chung chồng cả. Thấy thì cũng tội nhưng mấy thôi cũng kệ đi...chị ta vừa sống ác vừa sống lỗi không xứng đáng với phận dâu trưởng trong nhà. Chưa kể chính chị Thắm là người ngoại tình trước, nếu như tôi đoán không lầm thì chuyện chị Thắm với anh Phương bắt đầu kể từ sau khi chị Hai Giàu bị sảy thai, tức là trước cả khi mà anh Ba Thành quen biết chị Hai Lài. Bị Phong có cho người điều tra chuyện chị Thắm, mấy thám tử tư đưa ra ảnh chụp hân hoan chứ không phải nói suông một đường. Thôi thì ông ăn chả, bà ăn nem, chị Thắm phụ tình anh Ba trước chứ anh Ba cũng không phải đàn ông ruồng bỏ vợ con.

Nghe chị Thắm nói không đồng ý, ba chồng tôi cũng bất đắc dĩ mà trả lời:

- Thắm...đứa nhỏ quan trọng hơn... nhưng dù Hai Lài có về đây làm dâu thì cũng nhỏ hơn con một bậc. Con...coi như nể mặt gia tiên mà gật đầu cho im chuyện đi con.

Chị Thắm nghe ba chồng tôi nói, chị im lặng không trả lời. Lát sau tôi thấy chị hít mấy hơi, gương mặt sầu thảm thê lương..

- Dạ con hiểu rồi ba.

Ba chồng tôi gật đầu, ông nhàn nhạt lên tiếng:

- Con sống tốt ba nhất định không để cho con thiệt thòi, dù có sanh được con trai hay không thì vị trí trong nhà này của con cũng vững như đá.

Tôi nhìn sang chị Thắm, tôi thấy chị cúi đầu sau đó gật đầu nhẹ vài cái... nhưng dưới gương mặt khỗn khổ kia dường như hiện lên nụ cười nham hiểm thâm độc....trong khoảnh khắc tôi nhìn thấy nụ cười kia của chị Thắm mà da đầu tôi tê rần rần, sống lưng thì lạnh toát.... ác, thiệt sự rất là ác độc.

.....

Sau hôm bùng nổ đó, trong nhà chồng tôi lại thêm thành viên. Có người buồn cũng có người vui, còn riêng tôi....tôi cực kỳ vui là đằng khác.

Tối đến, Phong ngồi sau massager vai cho tôi, anh cười cười nói nhỏ:

- Mai ba mẹ qua rồi em hỏi hộp không?

Tôi cười khoái chí:

- Hộp hộp chứ, này là ba mẹ em qua đăng làm sui với ba mẹ anh đó. Em được sống với chính mình rồi, nói không vui thì là nói dối quá.

Phong ôm lấy tôi, anh nỉ non:

- Ừ sau này sống với anh thật tốt, anh không hứa hẹn gì nhiều chỉ hứa cho em một cuộc sống bình yên an ổn nhất. Em tin anh đi, được không?

Tôi quay lại sau nhìn anh, hốc mắt ửng đỏ, tôi khẽ nói:

- Được, em tin anh, em luôn tin anh.

Phong ôm tôi thật chặt, tôi cũng ôm lấy anh không rời....

Một năm rồi, một năm sống trong ngôi nhà này mang danh là Hai Lài sang đây làm dâu. Mặc dù có khổ cực cũng có hạnh phúc nhưng sống mà mang tên mang danh phận của người khác thì cũng không sung sướng gì cho cam. Còn bây giờ thì tốt rồi... tôi đã có thể được là chính mình. Mang tên ba mẹ đặt cho mình ra mà xưng hô với người khác. Sau này không còn Mợ Tư Hai Lài nữa mà chỉ có Mợ Tư Thư Huyền... mãi mãi là Mợ Tư Thư Huyền.

.....

Sáng sớm tôi dậy sớm đăng phụ mọi người chuẩn bị cơm nước lát nữa ba má chị Lài qua, ba mẹ tôi cũng qua.

Sáng sớm tôi vui như hội riu ra riu rít làm hết cái này tới cái kia. Má Vũ cũng dậy từ sớm, bà phụ tôi chỉ đạo công việc trong nhà bị má chồng tôi ngã bệnh. Khi nói tôi cũng biết tông là má chồng tôi không muốn ra mặt chứ bà má bệnh cái gì. Sáng tôi còn thấy vú Huệ bụng vô to phờ bự chẳng lúc đem ra còn chút xíu nước lèo. Nếu mà bệnh thiệt thì không bao giờ ăn mạnh được như vậy. Mà thôi cũng kệ, bà không nề mặt không ra tôi càng thích. Chứ bà ta ra chào mà mặt mày chằm dằm cũng không vui vẻ chút nào.

Trong nhà này tôi với chị Lài đang có bầu nên được ưu tiên trên hết. Hôm qua đi siêu âm, bác sĩ thông báo là con trai, tôi với Phong mừng lắm muốn thông báo liền nhưng mà nghĩ lại lát nữa thông báo luôn cho vui cửa vui nhà.

Sáng sớm chưa ăn gì nên bé Li mới làm cho tôi trứng gà ta ốp la ăn với bánh mì. Mới ăn được mấy miếng tôi thấy chị Lài đi xuống nên kêu chị ăn luôn không kéo dài.

- Chị Lài ăn miếng đi, ngon lắm.

Chị Lài cười cười, công nhận chị Lài đẹp thiệt mà mấy hôm nay sống chung tôi cũng không thấy chị khó ở chỗ nào. Nói chung hiện tại tính tình chị Lài khá tốt, rất hòa đồng với chị em.

Tôi đưa cho chị Lài ổ bánh mì, chị ấy đầu cười tươi, hỏi tôi:

- Lát ba mẹ qua rồi mừng không?

Tôi gật gù:

- Dạ mừng chứ, cũng lâu rồi em chưa gặp ba mẹ, nhớ quá trời luôn.

- Ừ chị có dặn ba má rước ba mẹ em qua luôn.

Tôi mỉm cười, ông bà chủ Phước Sang cũng tốt tánh lắm.

- À Huyền này, hôm bữa để em bị ba chửi chị thấy áy náy quá...thiệt ra chị không muốn để em bị chửi oan đâu nhưng mà nếu không im lặng vậy thì anh Thành không chịu lên tiếng...chị...cho chị xin lỗi nha.

Tôi nhìn chị Lài, thiệt ra bữa đó tôi cũng giận chị lắm. Tôi biết là tôi có lỗi khi đồng ý tiếp tay để lừa gạt nhà chồng tôi nhưng dù sao tôi cũng không phải chủ mưu. Trong khi đó chủ mưu là chị Lài mà chị lại im re để tôi bị chửi quá trời, nghĩ cũng giận may là mọi chuyện im xuôi chứ không tôi chắc cũng không muốn nhìn tới mặt chị. Giờ nghe chị nói tôi biết chị có chuyện khó xử... nếu tôi đoán không lầm thì chị muốn ép anh Ba Thành đứng ra bảo vệ chị, bảo vệ con của hai người... Thôi, mọi chuyện ổn thỏa hết rồi, cái nào cho qua được thì qua thôi.

Tôi cười hề hề, nói với chị Lài:

- Em không có giận gì chị đâu, em hiểu mà nên chị cũng đừng nghĩ gì hết nha.

Hai Lài cũng cười, nụ cười của chị rất đẹp. Kể từ nay trong nhà này tôi lại có thêm một đồng minh để loại chị Thắm ra khỏi sân đấu rồi. Còn về sau giữa tôi và chị Lài có mâu thuẫn với nhau không thì tôi không biết. Nhưng tôi rất hy vọng khi mà mọi chuyện kết thúc thì bọn tôi vẫn như vậy, vẫn vui vẻ như bây giờ.

Sáng hôm đó ba mẹ tôi qua, ba má chị Lài cũng qua. Ba chồng tôi thì vui vẻ đón tiếp hai gia đình bên sui. Má chồng tôi ban đầu tưởng không ra nhưng ai dè lát cũng ra. Dưới sức ép của ba chồng tôi thì má chồng tôi cũng buộc phải tươi cười niềm nở. Thiệt sự ra thì ở nhà này ba chồng tôi là nhút, má chồng tôi bình thường thấy nắm quyền vậy chứ ba chồng tôi liếc mắt một cái là phải nghe theo. Cũng đúng, ba chồng tôi không trên cơ má chồng tôi thì làm gì má Vũ tôi xuất hiện được trong nhà này cơ chứ.

Không những má chồng tôi ra đón mà má Vũ cũng ra, tôi biết má Vũ đây là muốn đón tiếp ba mẹ tôi. Nhìn ba mẹ tôi được mọi người chào đón nồng nhiệt mà tôi thấy vui trong lòng nhiều lắm.

Đứng sau rèm cửa nhìn ra nhà lớn, từ sau Út Nhân đi đến vỗ vỗ vai tôi, cô ấy cười nói vui vẻ:

- Chị Tư giờ thì danh chính ngôn thuận rồi hen.

Tôi cười không khép được miệng, gật gật đầu:

- Ở giờ thì khỏe re rồi.

Út Nhân cũng cười rạng rỡ, cô ấy xoa xoa bụng bầu lúp lúp của tôi, hỏi:

- Con trai con gái đây chị Tư?

- Con trai thím Út oi.

- Huyền... lên ba biểu.

Chưa kịp nghe Út Nhân trả lời lại thì phía nhà trước có tiếng ba chồng gọi tôi. Tôi nhanh chân đi lên trên trước, vui quá nên cũng quên mất Út Nhân ở sau.

Ngày hôm đó ba mẹ tôi vui lắm, lúc ra về mẹ tôi cứ xoa xoa cái bụng tôi. Bà sụt sịt nước mắt:

- Có cần cái gì thì gọi cho mẹ nha con, ba mẹ đang dành dụm để sau này lo cho con đẻ nữa.

Nghe mẹ tôi vừa khóc vừa nói mà tôi cũng buồn trong lòng, mắt cũng ửng đỏ, tôi trả lời bà:

- Thôi mà, ba mẹ lo cho mình đi, con tự lo cho con được.

Phong đứng bên cạnh, anh cũng nói:

- Dạ ba mẹ yên tâm, con ở đây nhất định không để Huyền chịu khổ đâu. Ba mẹ bên đó có thiếu cái gì thì nói con một tiếng. Nhà mình bên đó chắc xây lại cho khang trang hơn, con có lên bảng vẽ rồi vài hôm nữa con qua con cho xây lại. Ba mẹ chuẩn bị chút, chắc mình phải đi ra ngoài ở tầm tháng.

Ba mẹ tôi vừa ngạc nhiên vừa vui mừng... riêng tôi tôi cảm thấy xúc động vô cùng. Tôi không ngờ anh lại lo cho gia đình tôi nhiều đến vậy. Vừa lo nghĩ cho mẹ con tôi vừa lo toan thay cho ba mẹ tôi...có được một người chồng, một người con rể như anh thì còn gì bằng nữa chứ.....

Chào tạm biệt ba mẹ tôi ra về, tôi đứng nhìn theo xe ông bà mà nước mắt rung rung. Không hiểu sao dạo này tôi lại mau nước mắt đến vậy chứ bình thường có đâu.

Ôm lấy tôi, Phong khẽ nói:

- Nhớ ba mẹ thì nói anh anh đưa về thăm không có gì phải buồn đâu. Ngoan đi, đừng khóc.

Tôi lau lau nước mắt, khẽ ngước mắt lên nhìn anh, tôi trách:

- Ai thèm khóc đâu chứ.

Phong cười nhạt, anh nói trêu:

- Ừ ừ không khóc, em đâu có khóc đâu chỉ là bụi bay vào mắt thôi phải không?

Tôi lườm nguyệt đắm vào vai anh cái:

- Anh này bớt chọc em đi nhen.

Nghe tôi nói Phong cười ha hả, anh ôm lấy tôi siết chặt... Ngày hôm nay là một ngày hạnh phúc cũng là một bước ngoặt trong cuộc đời của tôi và Phong.

.....

Chuyện tôi mang bầu con trai trong nhà ai cũng biết, má chồng tôi thì khỏi nói, bà hờ hững quan tâm cho có thôi, còn chị Thắm thì không vui ra mặt luôn. Nhưng mà kệ đi, ai không vui nhưng tôi vui là được rồi. Con là của tôi sinh ra mà, cần gì ai vui dùm chứ.

Vụ bà thầy dõm vừa có thêm thông tin nhưng lần này lại đúng như linh cảm của tôi....bà thầy tìm được xác trong một ngôi nhà hoang ngoài biển KG. Vì đường xa với lại tôi đang có bầu nên Phong không cho tôi theo ra đó. Lúc anh về anh kể lại, xác bà thầy theo như pháp y khám nghiệm thì chết khá lâu rồi, tức phải hơn 1 tháng trước. Hiện trường cho thấy là vụ treo cổ nhưng con trai bà thầy nằng nặc cho rằng bà ta không có khả năng tự tử vì trước khi chết mấy ngày bà thầy còn gọi về cho con trai kêu cậu ta mua cho bà mấy trái sầu riêng để sấy, khi nào bà ta về sẽ ăn. Mà cậu con trai trông riết hơn 1 tháng cũng không thấy mẹ về, đến lúc tìm được thì chỉ còn lại một cái xác đã phân hủy bốc mùi hôi thối.

Công an tạm thời chưa kết án nhưng có nghi ngờ là giết người dựng hiện trường giả, tạm thời bây giờ điều tra thêm để làm rõ vụ việc. Phong nói công an có thể sẽ mời tôi về để cung cấp thêm thông tin, vì trước đó bà ta có án gây thương tích với tôi. Haizzz lúc nghe Phong nói tôi cảm thấy lạnh sống lưng vô cùng... sao linh cảm của tôi lại đúng đến như vậy nhỉ?

Quan trọng là ai đã ra tay giết chết bà thầy? Mặc dù bà ta đánh tôi xém chút nữa sảy thai nhưng cũng không đến mức bà ta phải chết.... Trong cái chết của bà thầy tôi thấy loáng thoáng bóng hình mấy người phụ nữ trong căn nhà này... Má chồng tôi, chị Thắm và cả Út Nhân nữa.

Ai...ai thực sự là hung thủ gây nên mọi chuyện, thiệt sự thì người đó là ai????

Bạn đang đọc truyện *Vợ Cậu Tư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 30

Vụ bà thầy tôi nghĩ mãi cũng không ra ai là người đứng sau chỉ đạo. Manh mối duy nhất là Thu Cúc nhưng Thu Cúc năm lần bảy lượt nói là do bà thầy xin xỏ quá cô ta cho vào chứ không có ai chỉ đạo hết. Phong hỏi cớ nào cô ta cũng không nói ra, hết cách anh cũng thôi không hỏi nữa.

Đêm xuống, tôi vừa ăn chén chè đậu xanh để lạnh vừa hỏi Phong.

- Thu Cúc nói vậy anh tin không?

Phong trầm ngâm:

- Nửa tin nửa không.

Tôi gật gù:

- Em thì không tin, em biết chắc là có người đứng sau cô ấy. Hiện tại em đang nghi ngờ chị Thắm.

- Chị Thắm.....cũng có thể nhưng anh không nghĩ là chị ta đâu.

- Sao anh nghĩ vậy?

- Chị Thắm ghét em có thể hại em cái đó anh đồng ý nhưng nói mà ghét đến mức vì hại em mà giết người bịt đầu mối thì theo anh nghĩ chị ta không dám đâu. Xét về góc độ tâm lý tội phạm, em chưa đủ gây nên thù hận sâu đậm đến vậy. Chị Thắm không phải ghét một mình em, trong nhà này ngoài em ra còn có chị Hai rồi Út Nhân nữa. Anh không tin chị Thắm vì hại em mà giết người đâu.

Tôi ngẫm nghĩ lại thấy cũng đúng, chị Thắm là vì tài sản mà đấu, cái chị ta ghét nhất là việc đàn bà trong nhà này có bầu chứ mục đích của chị ta không riêng gì là tôi hết. Nhưng nếu mà nói vậy thì trong chuyện này chị Thắm vô can rồi, thế thì chỉ còn lại 2 người... một là Út Nhân một là má chồng tôi.

Tôi càng nghĩ càng rối nên quay sang hỏi Phong:

- Vậy có khi là má hoặc là Út Nhân?

Phong lắc đầu ngao ngán:

- Cái này không nói được, cũng có khi bà thầy kia có những ân oán riêng mà mình không biết. Theo anh thì trong nhà này có thể hại nhau nhưng nói đến gì. Ừt người thì không đủ khả năng cấu thành. Việc bà thầy đánh em là có người đứng sau chỉ đạo nhưng giữa việc hại em và việc bà thầy chết là không liên quan lắm.

Tôi gật gù, thiết ra tôi cũng nghĩ có thể là như vậy, sau khi suy xét lại thì có thể do tôi đa nghi vì bà thầy chưa chắc chắn đã hại một mình tôi. Tiếng tăm hại người của bà ta cũng vang dội lắm chứ không riêng gì vụ của tôi không đâu. Nhưng mà kiểu gì cũng thấy kỳ quái.... thiết sự kỳ quái lắm.

Thấy tôi đâm chiều suy nghĩ, Phong đi đến xoa xoa cái bụng lúp lúp của tôi, anh dịu dàng nói:

- Thôi không phải chuyện của mình, em đừng nghĩ nhiều cho mệt người. Mẹ mà có máu trình thám quá khéo sau này con sinh ra cũng y như em thì khổ.

Nghe Phong nói tôi thấy buồn cười:

- Y như em thì tốt chứ khổ đâu?

- Thì ờ tốt. Sau này ha, đi chơi với bạn mà mất đồ chơi rồi cũng ngồi suy đoán thằng A lấy hay thằng B lấy thì lúc đó mới thấy khổ.

Tôi vênh mặt:

- Vậy càng tốt, con mình có máu thám tử càng tốt chứ sao. Mấy người như vậy vừa thông minh, chỉ số IQ cao chứ đâu phải tầm thường đâu anh. Anh thấy Conan không, siêu phàm.

Phong nghe tôi nói mà anh rùng mình, mặt sợ sệt nói:

- Ừm, giống ai cũng được chứ giống Connan thì không được. Anh không đồng ý đâu.

Tôi ngạc nhiên:

- Ờ sao vậy?

Phong ngồi xuống, anh cười lém lỉnh, phân trần:

- Conan giỏi nhưng đi đến đâu là có người ngầm cù tôi đến đó....nè anh muốn sống thọ chứ không muốn ngầm sớm đâu nha.

Nghe anh nói mà tôi bật cười ha ha...công nhận anh nói đúng, xem mấy trăm tập Conman thấy hơi bị đúng luôn á. Nghĩ lại sau này con mình cũng vậy.... eo ôi tôi nổi da gà... thôi bỏ bỏ không mê nữa đâu.

.....

Bụng tôi hơn 4 tháng, bụng chị Lài hơn 1 tháng. Tôi có bầu mà khỏe re như trâu cày ruộng còn chị Lài thì ời thôi...ngày nào cũng ời. Sáng sớm đánh răng là ời, trưa buồn buồn cũng ời, chiều rảnh quá không có việc làm nên lại ời. Tôi thấy chị nghén ời lên ời xuống mà tôi thấy xót cho ruột gan của chị. Hôm rày anh Ba Thành lên công ty đi làm trễ hơn mọi khi, về thì về sớm đặt cơm cho chị Lài. Thiết là anh Ba thương chị Lài thiết tình, nhớ hồi chị Thẩm có bầu tôi cũng đâu thấy anh Ba khẩn trương xông xáo dữ vậy. Mà nói ra thì phải công nhận cái ghen thương vợ của đàn ông ở nhà này, kiểu gì tôi cũng thấy được hơn khối ông ngoài kia. Trong đó chồng tôi là tốt nhất hihi.

Sáng sớm sau khi ăn sáng xong, chị Lài kéo tôi ra nhà mát trước sân ngồi hóng gió. Gần Tết rồi mà thời tiết cũng không mấy dễ chịu gì ráo trời.

Tôi với chị Lài đang ngồi nói chuyện thì trong nhà Út Nhân bung ra ba ly trà đào lạnh thơm mát. Đặt xuống bàn Út Nhân đưa cho tôi một ly rồi lại đưa cho chị Lài một ly, cô ấy cười cười:

- Đào này má em lên thành phố về mua cho em mấy hộp, hôm rày em quên giờ lấy ra uống. Má em nói thịt đào giòn lắm, đồ đóng hộp nhưng mà cái này ăn được. Hai chị uống đi, trong bếp em còn mấy hộp lận.

Chu choa trà đào, thiết là lúc còn đi học trên thành phố tôi cũng ghiền món này lắm. Đi học hay đi làm buổi trưa gì cũng hay ghé vô mua trà sữa với trà đào uống cho mát. Giờ nhìn thấy ly trà đào thấy ham dễ sợ, nhìn miếng đào bự ừ ừ chắc ngon dữ lắm luôn.

Vừa định cầm ly trà đào lên uống, tôi lại thấy chị Lài đổi ly của chị cho tôi, chị nói:

- Ờ ly của Huyền nhiều đào đổi cho chị đi.

Tôi cau mày bật cười, cái bà chị này, ham ăn ghê không!

Tưởng vậy là thôi chứ ai dè tôi lại nghe chị Lài nói:

- Nhân, đổi cho chị ly của em đi. Nhìn ly của em ngon ghê.

Út Nhân nhìn chị Lài, cô ấy có chút lúng túng nhưng vẫn đưa ly trà đào cho chị Lài. Chị Lài đổi ly trà đào cho Út Nhân xong, tự dưng tôi lại thấy chị đổi ly trà đào trên tay của chị cho tôi. Thoáng chốc tôi nhìn chị Lài với ánh mắt khó hiểu. Thấy tôi nhìn chăm chăm, chị Lài cười hề hề nói:

- Gì nhìn chị, giờ tự dưng thấy ly của em ngon quá nên đổi lại mà. Thông cảm cho chị đi, từ hồi bầu tới giờ chị tham ăn lắm.

Út Nhân ở bên cũng lên tiếng:

- Ba ly giống nhau mà chị Lài đổi qua đổi lại làm em chóng mặt luôn, hay chị muốn ăn thêm đào không em đem ra một hũ cho chị bỏ thêm vô nha.

Chị Lài nghe Út Nhân nói liền gật đầu, xua xua tay với Út Nhân:

- Ờ ờ lấy cho chị đi Nhân, ăn nguyên trái chắc ngon lắm.

Út Nhân coi cũng dễ tính nên đi vô trong lấy cho chị Lài. Tôi nhìn theo bóng lưng Út Nhân, thấy cô ấy đi vào trong nhà rồi, tôi mới dè chừng hỏi chị Lài:

- Chị Lài... bộ chị không tin Út Nhân hả?

Hai Lài vừa hộp xong một chút nước đào vừa cười nhạt, nói:

- Uống được đó, em uống đi.

Tôi nhìn ly đào trên bàn, đến cả tôi khi này cũng không nghi ngờ gì mà chị Lài lại cẩn thận chu đáo đến vậy. Chị giả vờ là tham ăn nhưng thực chất là muốn trao ly đào của Út Nhân cho tôi. Chị sợ đối trực tiếp thì Út Nhân quē mặt nên là dùng kế đổi qua đổi lại để không ai nghi ngờ. Nhưng mà nói vậy chã nhẽ chị không tin Út Nhân sao, cô ấy nhìn như không gây hại mà?

Thấy tôi trầm ngâm, chị Lài cười cười nói:

- Có gì đâu, ở nhà này ngoài em với anh Thành thì chị thiệt sự không tin ai đâu. Chị nghe nói hết rồi, ai bầu đẻ con trai trước là được hưởng gia tài chứ gì. Chị thì chị không ham mà anh Thành cũng không ham đâu. Chị chỉ mong có con rồi được sống hạnh phúc bình yên thôi. Nhưng mà cái đó là do chị nghĩ chứ chưa chắc ai người ta cũng nghĩ vậy nên là cái gì cũng nên cẩn thận thì hơn.

Tôi nghe chị Lài bực bạch mà sững sốt trong lòng, chị ấy vậy mà tin tôi... vậy mà bảo vệ cho tôi sao?

- Nhưng... chị đổi như vậy lỡ thiệt Út Nhân bỏ gì bậy bạ thì chẳng phải...?

Hai Lài nhìn nhìn tôi, lời nói của chị chân thật hơn bao giờ hết:

- Mày thay chị qua đây sống chịu quá trời cực khổ thì chị giúp mày chút xui có là gì đâu. Với lại thiệt tình chị lo xa thôi chứ chị cũng không nghĩ Út Nhân hại chị em mình. Nhà này sợ là sợ con Thẩm chứ con Nhân thì không đến nỗi nào.

Tôi gật gật đầu trong lòng có sự cảm kích nhất định dành cho chị Lài. Biết là lần này không nguy hiểm gì nhưng cũng vì không nguy hiểm mà tôi mới biết được là chị Lài cũng thiệt tình lo cho tôi lắm chứ không phải là không. Nghĩ thử coi nếu trong mấy ly đào này có đồ tâm bậy tâm bạ thì người trúng kế đầu tiên là chị rồi vì ly của tôi đã đổi thành của chị, còn mà ly an toàn nhất chẳng phải chị đã đổi cho tôi rồi sao?

Thấy tôi cứ ngồi thần thờ suy nghĩ, chị Lài kéo kéo tay tôi:

- Uống đi, ngon lắm y như trên thành phố hay uống nè.

Tôi gật đầu mỉm cười cầm ly trà đào lên uống một hộp, quả thật là ngon lại còn mát nữa. Tôi nhìn nhìn chị Lài, trong nhà này đâu phải dễ tìm được một người không thân thích mà lại tốt với tôi như vậy chứ.

Từ trong nhà Út Nhân đem ra hũ đào còn chưa khai nắp, lúc cô ấy lên tôi thấy mồ hôi còn tuông trên trán.

- Nhân, em chạy đi đâu mà mồ hôi không vậy?

Út Nhân vừa khai hộp đào vừa trả lời tôi:

- Dạ hồi nãy xuống lấy hộp đào nghe trên phòng có điện thoại em chạy lên nghe, rồi chạy xuống. Sợ mấy chị đợi lâu nên ôm hũ đào chạy ù ra ngoài đây, mệt quá chừng.

- Ý trời từ từ đi ra, chị đâu có gấp đâu.

Thấy cô ấy hi hục khai hũ đào thấy thương, nhìn qua nhìn lại tôi kiểu gì cũng thấy Út Nhân tính tình không khác khi mới vào nhà này là bao nhiêu hết. Thiệt sự tôi cũng mong sao cho cô ấy mãi như bây giờ chứ đừng giống như chị Thẩm mưu mô tầm lưm.

Ngồi được một lát tôi với chị Lài cũng định đi vô làm com nước, ngó trên bàn thấy ly trà đào của Út Nhân còn nguyên, tôi mới hỏi cô ấy:

- Ủa sao em không uống?

Nghe tôi hỏi Út Nhân có chút giật mình, tôi thấy cô ấy dậm chiêu nghĩ gì như thất thần ấy.

- Ủa dạ, hồi nãy chạy kên chạy xuống mệt quá em mở tủ lạnh tu một phát hết chai trà vải, giờ tự dưng no ngang hông không uống được nữa.

Nhìn ly trà đào chưa voi chút nước nào mà tôi thấy tiếc ghê, trà đào ngon lắm, không lẽ tôi lại uống dùm chứ.

Thấy tôi nhìn quá, Út Nhân mới hớp một chút trà trong ly, uống xong cô ấy nhìn tôi hỏi:

- Được chưa hả chị Tư, khổ chị ghê tiết kiệm quá trời hà.

Tôi thấy Út Nhân phồng má mà tôi thấy mắc cùi, tình tình này y như con nít vậy đó.

Nói mấy câu nữa ba chị em cũng đi vô trong phụ làm com, buổi trưa ba chồng tôi về đúng giờ lắm. Ông về mà chưa có com ông không vui nên chị em tụi tôi phải đứng giờ đứng bữa.

Xuống bếp tôi thấy chị Thắm đang ngồi nhặt rau, thấy tôi Út Nhân với chị Lài xuống, chị Thắm đứng bật dậy mặt mày đành hanh không vui, chị kên kieu:

- Làm dầu hay làm bả nội không biết nữa, com nước cho ba má chồng không lo, lo nhiều chuyện.

Nghe chị Thắm nói mà tôi thấy một mõi dễ sợ, từ hồi chị Lài về thì ngày nào chị Thắm cũng kiếm chuyện móc mĩa. Lần này cũng không phải lần đầu tiên trong ngày hôm nay.

Lúc trước tôi chưa có bầu đã không muốn tiếp mấy chuyện tào lao này, nay có bầu lại càng không muốn để ý làm gì cho một dầu. Tôi với Út Nhân ngồi xuống định nhặt hết chỗ rau sống dưới sàn, chưa kịp ngồi đã nghe tiếng chị Lài um sùm.

- Đứng dậy, cần gì tụi em phải làm, nhà có người giúp việc chứ không phải không có dầu.

Chị Thắm nghe chị Lài nói, chị ta coi bộ được dịp liền trả lời.

- Người làm thì người làm chứ, dầu con trong nhà bộ không có tay không có chân để lo cho ba má chồng được bữa com hay sao?

Khiếp, chị Thắm nay ra dáng dẫu trưởng rồi, nói chuyện uy quyền gia giáo dễ sợ luôn.

Chị Lài tất nhiên là không nhịn, chị bật lại liền:

- Vậy chứ bây giờ xuống trễ lắm hay sao hả chị Hai? Chị nhìn đồng hồ coi bây giờ mấy giờ rồi, còn sớm bưng vậy mà nạnh hẹ em dầu chi.

- Cô bớt ăn nói trà treo đi, tôi lớn hơn cô, cô kêu tôi một tiếng chị Hai thì bớt bớt cái miệng lại.

Tôi đứng một bên thấy tình hình coi bộ căng thẳng lắm rồi, lại sợ một hồi nữa đánh nhau nên tôi mới kéo tay chị Lài. Tôi nhỏ giọng:

- Thôi chị, chị em trong nhà không mà, bỏ qua đi.

Chị Lài giãy nảy, chị không chịu:

- Em để chị giải quyết con này, mấy bữa nay nó móc mĩa nhiều lắm rồi. Im im riết nó tưởng mình hiền nó leo lên đầu lên cổ mình ngồi bây giờ đó.

Thắm lao nghe chị Lài nói, chị ta giận dữ, nhào đến chỗ chị Lài:

- Mày kêu ai bằng con, mày đừng ý có cái bụng rồi muốn làm gì thì làm, muốn nói gì thì nói nha.

Chị Lài sùng sộ, chị chỉ thẳng vào mặt chị Thắm, chị quát:

- Tao chấp 10 con như mày luôn đó chứ một con.

"Bốp", chị Lài vừa nói hết câu đã thấy chị Thắm tát cái bốp vào má chị Lài. Trời đất ơi, giờ thì đánh nhau thiệt rồi.

"Bốp", chị Lài cũng tát lại chị Thắm một cái ngon ơ luôn, tôi với Út Nhân đứng một bên hét muốn khan cổ họng mà hai bà không chịu nghe. Thiệt chứ tôi là tôi lo cho chị Lài thôi, chỉ đang có bầu lỡ có chuyện gì thì sao chứ, thiệt nóng tính hết sức à.

Tôi nhào vô kéo tay chị Lài lại, tôi hét:

- Chị coi chừng cái bụng, trời ơi....đừng đánh nhau nữa... đừng đánh nữa...

Bao nhiêu rau củ rõ ràng gì đều bị chị Thắm với chị Lài lấy chọi tùm lum, dưới bếp rồi thành một mớ, người này đánh người kia, người kia cũng không vừa đánh lại người này. Tôi với Út Nhân đứng ngoài nhìn cũng không được, lỡ hai người này đánh nhau bị thương luôn rồi sao. Nhưng ngặt nỗi tôi đang có bầu nên không dám bay vô can, lỡ xui rủi trúng vào bụng tôi chắc lúc đó tôi khóc ròng luôn quá.

Út Nhân thấy tôi tính đi vô can, cô ấy ngăn tôi lại lo lắng nói:

- Chị Tư để em can cho chị đừng nhào vô lỡ có chuyện gì là nguy hiểm lắm.

Nói rồi Út Nhân chạy vô can hai người lại, chị Lài tôi quan sát này giờ thấy chị không có đánh nặng tay còn Thắm lao thì thôi rồi toàn và bóp bóp. Út Nhân vừa chạy vào can cũng bị vả cho một cái ngay mặt ngu ngơ luôn. Tôi đứng ngoài nhìn mà thấy bức ối là bức, phải tôi không có bầu thì từ này chị Thắm đã không yên với tôi rồi. Tay này hen, tôi động một cái chắc đập háng chứ không phải chuyện chơi.

Bé Li chắc nghe um sùm, con nhỏ từ nhà trên chạy xuống, thấy con bé tôi hét lên:

- Li ôm Mợ Thắm lại đừng để Mợ đánh nhau nữa.

Hết rồi tôi cũng chạy ù qua chỗ bé Li, tôi xúi con bé ôm Thắm lao lại còn tôi cũng chạy lại phụ con nhỏ bị chị Thắm chỉ mạnh dừ lắm.

Bé Li ôm chị Thắm cứng ngắt, còn tôi tôi vừa kéo hai tay bà lại vừa hét:

- Đừng đánh nữa.....chị Lài... đừng đứng đó nữa..

Haha...mẹ mầy Thắm lao, kỳ này thành ho lao luôn chứ hết Thắm lao rồi.

Chị Lài hiểu ý tôi, chị phi lại tát bóp bóp mấy cái vào mặt chị Thắm. Mà buồn cười, tay chân chị Thắm bị tôi với bé Li ôm cứng ngắt rồi nên đầu động đập được chi biết ngo ngoay hét lên:

- Tụi mầy thả tao ra chưa, ôm tao lại làm gì?

Ôm chị lại cho chị Lài đánh chứ gì mà hỏi, ngộ hà.

Kệ chị hét thì hét, tôi ôm thì ôm, tôi còn kêu Út Nhân chạy qua ôm phụ tôi đặng cho Thắm lao khỏi cựa quậy. Mẹ nó, lần này cho chị bỏ cái tật kỳ cục, hờ ra là móc mĩa, hờ ra là nạnh khốe chị em.

"Bóp" "Bóp", nghe chị Lài đánh mà tôi thấy đã trong lòng gì đâu luôn. Vừa đánh chị Lài vừa chửi:

- Mất dạy nè, lão nè, cũng làm đầu chứ làm bà nội đầu mà lên mặt. Tao đánh lần này là bỏ nha, đừng nghĩ tao kêu một tiếng chị Hai rồi muốn làm cái gì thì làm. Mất dạy nè...

Trời ơi tôi nhìn thấy thích ghê gớm, đánh vậy mới vừa lòng chị Thắm. Chứ đánh nhẹ quá đâu có lại chỉ đâu.

Dưới bếp la oai oái, trên nhà hình như có người về, nghe tiếng ba chồng tôi ba bốn đứa tụi tôi đồng loạt thả chị Thắm ra. Chị Thắm được thả ra y như là con gà đá liền nhào tới chỗ chị Lài, vừa hay anh Ba Thành trên nhà đi xuống, thấy chị Thắm định đánh chị Lài liền kéo chị Thắm lại quăng ra một góc. Trận chiến đến đây mới chịu kết thúc.

Ba chồng tôi đứng ngay cửa bếp, ông chống nạnh quát to:

- Mấy đứa tụi bây làm cái gì hả, đi vô đây tao biểu hết coi.

Tôi giật mình khi nghe ba chồng tôi hét, tôi với Út Nhân đứng sát vô nhau còn chị Lài thì được anh Ba Thành đỡ lấy. Tôi ngó ngó qua thấy chị Lài không sao tôi cũng yên tâm phần nào, may mà anh Ba không chửi chị Lài.

Vừa kéo nhau vô trong phòng khách, Út Nhân kể vào tai tôi, nói nhỏ:

- Chị Tư, chuyện lúc trước em với chị bàn giờ nói ra luôn đi. Sẵn dịp tổ chị Thắm cho ba xử lý luôn một thể.

Tôi gật đầu nhưng vẫn chưa yên tâm lắm, tôi mới hỏi lại Út Nhân:

- Khoan... Thu Cúc có chịu không...

Út Nhân gật đầu chắc nịch, cô ấy nói:

- Chịu rồi chị Tư.

- Ừ vậy thì làm luôn đi.

.....

Vừa hay Phong với Đạt cũng về, trong nhà đông đủ chỉ thiếu má chồng tôi là đang đi chùa. Ngồi trên cao ba chồng tôi bực mình, ông giận đỏ mặt quát lớn:

- Riết rồi đánh nhau như vậy hả, tụi bây nói ba nghe coi còn ra thể thống gì nữa không?

Hai Lài khóc thút thít, chị ấy lên tiếng trước:

- Chị Thắm kiểm chuyện với con trước chứ con đâu rảnh đâu mà đi đánh nhau với chị.

Chị Thắm cũng cãi lại liền:

- Nó ý nó có cái bụng rồi hỗn hào, con dạy nó có chút chứ có gì đâu ba.

Ba chồng tôi bực dọc:

- Dạy em thì từ từ nói, con nhỏ đang có bầu mà đánh lộn vậy lỡ có gì thì sao hả?

Ba chồng tôi nói đến đây chị Thắm liền im re, anh Ba Thành coi bộ cũng bực, anh mới lên tiếng:

- Sống được thì sống không được thì đi đi.

Chị Thắm nghe anh Ba Thành nói, chị khóc ròng:

- Anh Thành, anh nói chuyện gì kỳ vậy?

Ba chồng tôi trên cao không biết phải xử trí như thế nào, tôi nhìn sang Út Nhàn rồi gật đầu, cô ấy liền đi ra, nói:

- Thưa ba, con có chuyện muốn thưa với ba.

Ba chồng tôi cau mày, ông hỏi:

- Chuyện gì?

Út Nhàn nhìn ba chồng tôi rồi nhìn về chị Thắm, cô ấy mạnh dạn nói:

- Dạ ba má, con có chuyện muốn thưa. Con hôm nay muốn vạch mặt chị Thắm.

- Vạch mặt.... con nói là sao ba không hiểu?

Đừng nói là ba chồng tôi mà ai trong phòng này cũng không hiểu chuyện gì. Út Nhàn đứng giữa phòng cô ấy đồng dục nói từng câu từng chữ, nghe xong ai nấy đều biến sắc. Mà chị Thắm mặt mày chị xanh xanh tím tím vì tức giận.

Chuyện chị Thắm sai Thu Cúc bỏ bột lưu huỳnh vào quần áo của tôi rồi thêm việc chị ấy kêu Thu Cúc bỏ thuốc ngủ vào com sau đó dựng hiện trường giả của tôi và Đạt được phanh phui. Ba chồng tôi càng nghe càng giận, ông hét:

- Con Thắm, trả lời coi có thiệt hay không?

Chị Thắm run lấy bầy, chị lấp ba lấp bắp:

- Ba...chuyện này.... không có bằng chứng.... mà..

Út Nhàn cười nhạt:

- Chị muốn bằng chứng hả chị Thắm, được rồi, để tôi kêu Thu Cúc vô đối chứng với chị.

Út Nhàn đi ra ngoài một chút thì dất theo Thu Cúc đi vào. Ba chồng tôi hỏi Thu Cúc:

- Thu Cúc, có phải chính con Thắm sai con làm không?

Thu Cúc run run, cô ấy gật đầu:

- Dạ ông...Mợ Ba sai con rắc bột lưu huỳnh lên quần áo của Mợ Tư. Mợ Ba còn kêu con tạo hiện trường giả vu oan cho Mợ Tư với chú Năm..

Tôi mặc dù đã biết sự thật nhưng khi nghe Thu Cúc nhận tội, nhất thời không kìm được bức xúc trong lòng tôi hỏi:

- Sao cô làm vậy, sao cô hứa với tôi là không hại tôi nữa vì sao cô vẫn làm?

Thu Cúc mặt đỏ bừng:

- Mợ...tôi xin lỗi Mợ...nhưng mà...lúc đó tôi không tin Mợ thiệt lòng với Cậu nên...nên....

Phong đứng gần tôi, anh lên tiếng hỏi:

- Cô nói cô bỏ thuốc ngủ vào thức ăn của mọi người rồi cũng chính cô khiêng Huyền vào phòng của Đạt.... là một mình cô làm sao?

Nghe Phong hỏi, Thu Cúc gật đầu trả lời:

- Dạ Cậu.... em...em bị Mợ Ba xúi chứ em...em không muốn vậy đâu Cậu...

Chị Thắm đứng bên chạy đến tát cái "bốp" vào má Thu Cúc, chị ta hét:

- Tao sai mày làm chuyện đó khi nào, là chính miệng mày nói sẽ để cho con Huyền bị đá ra khỏi nhà tao mới đồng ý. Tao chưa từng kêu mày làm chuyện đó là tự mày chủ trương bây giờ còn đổ oan cho tao là sao?

Thu Cúc vừa khóc vừa quỳ xuống đất mà lạy chị Thắm, tôi đứng nhìn vừa thấy giận mà vừa thấy thương thương cho cô ấy.

- Mợ Ba...mợ sai con con mới dám làm chứ con đâu óc có được thông minh đâu mà tự nghĩ ra. Chính miệng mợ nói là cậu Năm gian díu với Mợ Tư cho nên con mới nhất thời tức giận mà làm chuyện xấu. Mợ biết con thương Cậu Tư nên Mợ cố tình nói xấu Mợ Tư với con...Mợ ơi... con làm sai con nhận Mợ đừng đánh con nữa...con xin Mợ... con xin Mợ mà Mợ Ba...

Chị Thắm không biết là vì tức hay vì thẹn mà vung tay tát "bốp" "bốp" vào mặt Thu Cúc, vừa tát chị vừa hét lên điên cuồng:

- Con ngậm máu phun người, tao chỉ sai mày một việc mà mày dám nói tao sai mày làm tùm lum việc. Con mắt dậy này....mẹ mày.....mắt dậy....

Tôi đứng một bên nhìn Thu Cúc bị đánh mà xót, không nhịn được tôi mới kéo tay Phong cho anh ra đỡ thay Thu Cúc.

Phong đi lại hất tay chị Thắm ra, anh bực dọc quát:

- Có hay không thì con người chị cũng tội đầy đủ, không phải một chuyện này không đâu mà còn nhiều chuyện khác nữa. Chuyện sửa tắm...

Phong nói đến đó rồi ngưng, tôi thấy anh nhìn Út Nhân... chắc anh không muốn thêm dầu vào lửa. Còn chị Thắm nghe anh nói, mặt chị đang hung hăng dần biến sắc xanh mét như tàu lá chuối. Tôi thầm đoán chắc chị không ngờ là tôi và Phong biết được sự thật chị làm.

Phong đỡ Thu Cúc đứng dậy, anh quay sang chị Thắm gần từng tiếng:

- Chị liệu hồn chị đi.

Út Nhân đứng gần với tôi, cô ấy nghe được Phong nói nửa vời liền quay sang tôi hỏi:

- Chị Tư....sửa tắm gì...anh Tư muốn nói cái gì vậy chị?

Tôi nhìn Út Nhân, chuyện này dù sao cũng là chuyện đã qua rồi. Tôi nghĩ kết cục của chị Thắm bây giờ đã tẻ lắm rồi nên không muốn kéo thêm thù hận cho chị ta. Với lại nói cho Út Nhân biết có khi cô ấy điên loạn lên lại làm chuyện không hay. Thôi thôi qua rồi thì để nó qua luôn, chị Thắm nghe anh Phong nói lấp lửng như vậy chắc đủ xanh mặt rồi.

Tôi nhìn nhìn Út Nhân, trả lời cô ấy:

- À không có gì mà, chỉ là chuyện vặt thôi.

Út Nhân nghe tôi nói mặc dù cô ấy không tin nhưng cũng không hỏi thêm. Thiệt sự tốt nhất Út Nhân đừng nên biết, biết rồi chỉ thêm chất chứa thù hận mà thôi.

Giữa phòng, chị Thắm ngồi phịch xuống mà khóc... ba chồng tôi trên cao thoáng thờ dài... Má Vũ cũng đau lòng không ngớt. Thiệt sự nếu như tôi làm ba làm mẹ mà nhìn con cái mình tranh chấp hãm hại lẫn nhau cũng không bao giờ thấy vui trong lòng được.

Ba chồng tôi râu rĩ, ông lên tiếng giải quyết:

- Chuyện này.... ba không còn lời lẽ nào mà giúp con được nữa đâu Thắm...thôi thì chắc con không có duyên....Thu Cúc thân làm người giúp việc trong nhà mà bày mưu hại chủ đáng lý ông đưa mày ra công an nhưng nghĩ lại mày cũng là do nông nổi nên ông không truy cứu. Mà tha cho mày chứ không giữ mày lại nữa.. mày dọn đồ đi, lương ông trả thêm cho một tháng liệu mà sống cho tốt... Còn con Thắm..

Ba chồng tôi chưa kịp phán tội, tôi đã thấy chị Thắm đứng bật dậy.... Mặt chị xanh xao nhưng ánh nhìn rất đanh thép, chị nói:

- Ba...ba không đuổi con đi được đâu...con...con có bầu rồi!

Có bầu... chị Thắm có bầu rồi....

Tôi với Phong há hốc mồm, trong nhà ai nấy đều bàng hoàng một nỗi.... anh Ba Thành nghe tin chị Thắm có bầu, anh mím môi, gương mặt không vui cũng không buồn, ánh mắt nhìn chị Thắm vô cùng khác lạ.

Tôi nghe mà sốc kinh khủng, có bầu... bầu với ai...với anh Ba Thành hay với anh Hai Phương???

Bạn đang đọc truyện *Vợ Cậu Tư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31

Tin chị Thắm có bầu được tung ra, ba chồng tôi gần như không biết phải nói cái gì. Mà anh Ba Thành là "ba" của đứa bé cũng không lên tiếng nói câu nào. Mãi hồi lâu ba chồng tôi mới tuyên bố vấn đề chị Thắm ở lại nhà, những chuyện chị làm coi như nề mặt ông mà bỏ qua hết.

Đối với tôi thì tôi cũng không cảm thấy hụt hẫng gì vì tôi chưa từng nghĩ sau khi vạch mặt chị Thắm thì chị ta sẽ bị đuổi đi. Ai chứ chị Thắm mà rớt đài sớm quá thì còn gì là hay ho nữa, với người thủ đoạn như chị Thắm thì không dùng cách này cũng sẽ dùng cách khác để ở lại thôi. Nhưng mà với cái bầu của chị.... tôi rất hoài nghi không phải là con của anh Ba Thành.

Chị Thắm vẫn được ở lại ung dung làm Mẹ Ba lớn, trong bụng còn có cháu đích tôn của dòng họ. Ba chồng tôi là người trọng con cháu, chiều này của chị Thắm coi như hoàn hảo, ai chứ ba chồng tôi sẽ không bao giờ bỏ cháu của mình. Cũng giống như chị Lài nói, mẫu bằng tử quý mẹ tốt nhờ con, chiều này ăn chắc 100%. Về phần Thu Cúc từ đầu đến cuối cô ấy không than vãn hay năn nỉ xin tội gì hết, bao nhiêu lỗi đều nhận về mình chỉ duy nhất một việc là đổ kẻ chủ mưu qua cho chị Thắm. Tôi ban đầu còn thấy hợp lý nhưng càng nghĩ càng thấy không ổn. Tâm lý đối diện với sự thật này của Thu Cúc có phải là quá bình thường không. Ngoài những giọt nước mắt ra thì tôi thấy cô ấy trả lời đầu vào đây, đủ ý và xúc tích nữa cứ như là được tập từ trước không bằng. Quá lạ thật.

Cơm trưa không ăn, cơm chiều ba chồng tôi đi ăn riêng với má nhỏ nên trong nhà tự ai nấy ăn. Tôi tự dưng thấy thèm lẩu mắm nên kéo tay Phong kêu anh chở lên thị xã ăn lẩu.

Ngồi trong quán lẩu, tôi cười hề hề nói:

- Nhớ hồi bữa ăn ở đây em chửi nhau với con mẹ vấy đồ, không biết hôm nay có gặp lại cô ta không hen.

Phong lườm nguyệt:

- Muốn đánh nhau cũng đợi sinh con ra đã, em định vác bụng vậy mà chạy hả?

- Gì chạy, em mà đi đánh nhau em toàn là người được đánh không đó. Không có chuyện bị rượt chạy đâu.

Phong héch mếu, anh cười cười:

- Ủ anh biết em giỏi rồi, đánh nhau chửi nhau em là số 1. Hôm qua là em ôm chị Thắm lại cho Hai Lài đánh phải không?

Tôi khịt khịt mũi:

- Ờ thì chị em mà, nhìn chị Lài bị đánh em sôi máu ghê luôn.

- Bớt bớt đi cô nương, trong bụng cô còn có thiếu gia của tôi đó.

- Anh đừng lo, em vừa biết suy luận vừa giỏi đánh nhau sau này con mình sinh ra sẽ là văn võ song toàn. Nhé nhé ước mơ của bao nhiêu cô gái nhé.

Phong nghe tôi nói anh chỉ biết vỗ trán kêu trời, thấy chồng tôi càn lời càn ý với tôi mà tôi thấy vui dễ sợ. Bầu bì mà có được anh chồng này thì còn gì bằng nữa, chỉ sợ con trong bụng cười nhiều quá sau này có nếp nhăn sớm thôi.

Ăn một bụng đến thờ cũng nghe mùi mắm, Phong hình như không thích mắm lắm, tôi thấy anh toàn khịt mũi không ăn. Nhìn mặt mày anh nhăn nhó, tôi cố tình phả hơi vào mặt anh, cười hề hề:

- Ngon không anh?

Phong bịt mũi, anh đẩy mặt tôi ra:

- Tránh anh ra một chút, anh không thích mắm lắm đâu.

- Hồi nãy anh cũng ăn mà.
- Anh ăn thịt không ăn mắm.

Thấy Phong không thích tôi cũng không đùa anh thêm nữa, tính tiền xong bọn tôi cũng đi ra về, trời cũng tối đến nơi rồi.

Phong đưa tôi ra chợ mua ít bánh kẹo để dành ăn dần, kể từ hồi 4 tháng tôi tự dừng chuyển sang thèm ngọt. Có khi tối ngủ thèm ăn kem đến mức muốn khóc luôn, một hai trong đêm Phong phải đưa tôi đi mua. Mà vùng này là nông thôn, đêm xuống tầm 8-9 giờ là dân người ta đóng cửa ngủ hết trơn rồi, tôi với Phong phải đi lên tận trên tỉnh vào cửa hàng tiện lợi mới có. Ôi có bầu thèm nhiều cái ác nhon.

Ngồi trên xe tôi lại trầm tư suy nghĩ về chuyện khi nãy, nghĩ nghĩ lại thấy có chuyện không thông tư tưởng được nên tôi mới quay sang hỏi Phong.

- Anh tin Thu Cúc không? Anh có tin con của chị Thắm là con anh Ba Thành không anh?

Phong nghe tôi hỏi anh mới nhàn nhạt trả lời:

- Thu Cúc anh không tin lắm còn về con của chị Thắm thì anh không chắc?
- Anh không nghĩ có thể là con của anh Hai Phương hả?

Phong trầm ngâm:

- Nếu muốn biết chính xác chỉ có thể chờ sinh đứa nhỏ ra rồi đi xét nghiệm ADN mới có thể chính xác được. Chuyện chị Thắm tăng tịu với anh Phương thì gần như xác định rồi nhưng mà cũng không loại trừ được khả năng đứa nhỏ trong bụng là con ruột anh Ba Thành.

Tôi cũng đồng ý với Phong, đứa bé trong bụng của chị Thắm là con của ai thì tôi chỉ có thể đoán mò là 50-50 thôi. Chị Thắm ăn ở với anh Phương thì đã đành đi nhưng mà anh Ba Thành vẫn là đàn ông chân chính thì tránh sao được việc vợ chồng họ xảy ra quan hệ gần gũi. Đối với việc chị Thắm mang thai là con của ai thì chỉ có một là chị Thắm biết còn hai chỉ có thể trông cậy vào anh Ba Thành.

Lại nhớ đến chuyện xạ hương, tôi không hiểu hỏi Phong:

- Sao hồi trưa anh không nói luôn là chị Thắm bỏ xạ hương vào hại con của Út Nhân luôn?

Phong lắc lắc đầu:

- Chuyện đó là của Út Nhân nếu như cô ta biết được thì để cô ta tự nói tự giải quyết, mình tốt nhất không nên can thiệp vào. Anh chưa bao giờ thấy Út Nhân có thể tin tưởng được. Thêm một phần nữa, chị Thắm là loại đàn bà mưu mô bất chấp. Anh nếu muốn đuổi chị ta ra khỏi nhà thì đã đuổi từ lâu rồi. Ban đầu khi chưa có em thì thấy chị ta vô hại, sau này có em thì đề phòng còn bây giờ chúng ta có con luôn rồi anh không muốn mạo hiểm. Chó cùng đường thì thường quay qua cắn người, anh ép chị ta vào ngõ cụt thì chỉ sợ chị ta quay sang trả thù lên em thôi. Với con của Út Nhân mà chị Thắm còn hại chết từ trong trứng nước thì không gì là chị ta không làm được. Con của anh, anh không muốn đem thằng bé ra mạo hiểm vì bất cứ ai trừ khi là vì em.

Phong nói đầu đó thẩu đáo cận kề đến mức tôi nghe mà thấy khâm phục anh thiệt sự. Ban đầu tôi cứ tưởng anh vì không muốn phiền phức nên không nói đến thôi, chứ tôi lại không nghĩ rằng là do anh lo cho tôi. Mà anh nói hoàn toàn chính xác, Thắm Lào thủ đoạn nhiều như vậy mục đích cũng chỉ là muốn có một đứa con trai để chia gia tài. Bây giờ ép chị ta vào ngõ cụt hủy hoại hết những toan tính bấy lâu nay của chị ta chắc chắn chị ta sẽ không tha cho tôi đâu. Tôi thì không ngại đầu đá đánh đấm với Thắm Lào nhưng mà con tôi thì không thể được.

Thấy tôi đắm chiêu suy nghĩ, Phong kéo tay tôi, anh trấn an:

- Không cần lo đâu, anh nghĩ lần này chị Thắm sẽ yên tĩnh mà dưỡng thai. Vì nhà này ngoài em là đối thủ ra thì chị ta còn một đối thủ khác nặng ký hơn cả là Hai Lài. Em dù sao cũng chỉ là em dâu còn con của Hai Lài mới là sức ép với chị Thắm. Mà anh thấy tình hình này coi bộ con mình sinh ra đời rồi thì hai người đó mới biết đến giới tính đứa nhỏ, khi đó mới gọi là căng thẳng.

Tôi gật gù, đối với tôi bây giờ không gì quan trọng bằng dưỡng thai. Những việc đầu đá mưu toan kia tạm thời gác lại một bên không liên quan gì đến tôi nữa hết.

.....

Sáng hôm sau Thu Cúc dọn đi, trước khi đi cô ấy có đến xin lỗi tôi, nhìn Thu Cúc mặt mày ủ rũ đứng trước mặt tôi mà tôi chưa hề thấy vui vẻ chút nào, cứ nhìn thấy tội tội sao ấy.

- Mợ Tư...tôi nghe bà nhỏ nói là Mợ xin dùm tôi để tôi không bị đuổi, tôi cảm ơn Mợ. Lần này tôi được về bên từ đường chính quét dọn thì cũng là ơn của Mợ. Mợ.... tôi cảm ơn Mợ nhiều lắm.

Ở khoan...tôi xin cho cô ấy khi nào nê, tôi hình như không có xin mà. Hay là do má Vũ..... Thôi đúng rồi, đúng là má Vũ muốn để tiếng thơm lại cho tôi rồi. Nếu đã vậy tôi cũng nên phôi hợp với Má một chút.

- Ở chị cố gắng nha, tôi cũng không biết nên nói cái gì bây giờ nữa. Chị... đi mạnh giỏi.

Thu Cúc gật đầu, tôi thấy cô ấy liếc nhìn vào trong phòng chắc là đang tìm anh Phong. Haizzz tiếc cho cô ấy quá Phong đi làm từ sáng sớm rồi.

- Cậu Tư đi làm rồi, chị có gì muốn nhắn với anh ấy không để tôi nhắn lại cho.

Nghe tôi nói Thu Cúc vội vàng lắc đầu, cô ấy liền nói:

- Dạ không không Mợ... tại tôi không thấy Cậu thôi... Mợ Tư, Mợ cho tôi xin lỗi lần nữa tôi cũng là bất đắc dĩ... nhất thời hồ đồ thôi. Tôi bây giờ biết Cậu Mợ thiệt lòng với nhau rồi nên tôi...Mợ Mợ nói Cậu tha lỗi cho tôi nha Mợ.

Tôi nghe mà não ruột, gật gật đầu trả lời cô ấy:

- Chị yên tâm đi, anh Phong không giận chị nữa đâu. Nhưng mà tôi hỏi cái này, bộ thiệt sự là chị Thắm sai biểu chị làm hả?

Thu Cúc nghe tôi hỏi, tôi để ý thấy cô ấy giật mình, mắt đảo qua đảo lại mấy vòng rồi mới cúi mặt gật đầu với tôi.

- Dạ hết thảy là Mợ Ba sai tôi....Mợ, thôi Mợ đừng hỏi nữa, tôi đi đây kéo chút nữa tôi bị chửi. Mợ giữ sức khỏe nha Mợ.

Tôi gật gật đầu với Thu Cúc, thiệt cũng buồn hết sức vì một chút nông nổi mà giờ thành ra như thế này. Tôi thờ dãi nhìn theo bóng lưng cô ấy mà tự dưng buồn ngang hông. Thu Cúc đi tới ngay đầu cầu thang, cô ấy đột nhiên quay lại, vội vội vàng vàng móc cái gì trong túi ra nhét vào tay tôi, tôi thấy bộ dáng cô ấy gấp gáp nói:

- Mợ giữ cho kỹ cái này, tôi nghĩ sau này chắc Cậu Mợ cần tới...

Tôi định lúi ra xem là cái gì thì từ sau có tiếng Út Nhân vọng đến.

- Thu Cúc, chị định làm gì chị Tư vậy?

Nghe tiếng Út Nhân, Thu Cúc giật mình nhảy dựng, chị ấy lấm la lấm lét sợ hãi nói:

- Dạ Mợ Năm... tôi tới để chào Mợ Tư tiếng thôi.

Út Nhân cau mày, cô ấy ôm lấy tay tôi, hỏi lớn:

- Tôi thấy chị nắm tay nắm chân chị Tư, chắc định xin xỏ gì hả?

Nói rồi Út Nhân quay sang tôi, cô ấy lo lắng hỏi:

- Chị có sao không chị Tư, đầu đưa tay em coi coi.

Thấy Út Nhân đụng đến tay, tôi vội vàng nhét thứ Thu Cúc đưa nhét sâu vào túi áo bầu. Đưa hai tay trống không sạch sẽ lên cho Út Nhân coi, tôi mới cười hề hề:

- Thiệt Thu Cúc tới thưa chị tiếng chứ đâu có làm gì chị đâu, em yên tâm đi.

Út Nhân dường như thấy tôi không sao cô ấy mới thở phào dịu giọng:

- Làm em hết hồn, tự dưng đi xuống thấy Thu Cúc không biết định làm gì chị nên em lo ghê. Không sao là tốt rồi chị hen.

Tôi cũng cười cười với Út Nhân, lát sau quay sang nói với Thu Cúc:

- Thôi chị đi đi chị Cúc, lát ba về ba thấy nữa là không hay đâu.

Thu Cúc lăm lăm gật đầu, bóng lưng chị ấy cao cao thon thon đi xuống nhà mà tôi thấy thê lương ghê. Thiệt lòng chị ấy cũng là một người con gái tốt chỉ tiếc là đi có chút sai đường.

Đợi Thu Cúc đi rồi tôi với Út Nhân định đi xuống nhưng sực nhớ lại chưa uống Sắt với Canxi bổ sung nên tôi mới kêu Út Nhân xuống trước còn tôi thì quay vào uống thuốc xong mới xuống.

Uống xong 2 viên thuốc tôi mới lấy trong túi ra cái vật nhỏ mà khi nãy Thu Cúc đưa cho tôi. Thiệt sự ngạc vô cùng, chị ấy đưa cho tôi chỉ có một chiếc bông tai hoa mai 5 cánh nhỏ bằng vàng 18K. Tôi nhìn tới nhìn lui nhìn xuôi nhìn ngược vẫn không hiểu hoa tai này ngụ ý cái gì, lại nhớ đến lời Thu Cúc nói khi nãy "sau này chắc là Cậu Mợ cần tới"...nếu vậy là khi nào mới cần???

Càng nghĩ càng không hiểu được, tôi mới đem hoa tai cất vào trong hộp đựng trang sức. Thôi cái gì chưa biết thì không nên nghĩ nhiều ảnh hưởng đến con.

Tối đó về tôi có đưa cho Phong coi, chính anh cũng không hiểu là sao. Nhưng cả tôi và Phong đều không có ý định đi hỏi Thu Cúc vì tôi nghĩ nếu chị ấy muốn nói gì đó thì đã nói luôn rồi trừ khi là chính chị ấy cũng không biết. Nhưng mà quái lạ là nếu chị ấy không biết tại sao lại đưa cho tôi...không lẽ chị ấy không biết nhưng mà tôi biết được sao?

Bông tai này rốt cuộc là có gì bí ẩn đây hay đơn giản chỉ là một chiếc hoa tai bông mai bình thường????

.....

Mấy hôm nay trong nhà tôi yên ắng lạ thường, Thu Cúc đi rồi bé Li lại tăng thêm việc, mới hôm qua má Vũ dắt về một nữ đầu bếp tuổi xấp xỉ tuổi tôi lại còn nấu ăn siêu ngon nữa. Mới hôm tôi ăn cơm nhiều hơn được chút mà người nghén ngậm như chị Lài cũng chịu ăn vì thức ăn ngon lạ miệng. Chị đầu bếp này rất được việc.

Chị Thắm từ khi biết có bầu đến giờ chị yên ắng ung dung mà dưỡng thai. Không kiếm chuyện không cạnh khỏe không nạnh hẹ chị em trong nhà. Chị cũng như bình thường đi lên đi xuống phụ làm cơm dọn nước các thứ nhưng thái độ cực kỳ hòa nhã không hề giống như trước kia một chút nào hết. Lần khi tôi nghĩ ai nhập chị rồi chứ không còn là chị Thắm nữa...ôi ôi trả Thắm Lào cho tôi đi chứ....Thắm Lào mà ngoan hiền công dung ngôn hạnh quá thì làm sao còn xứng với biệt danh "Thắm Lào" nữa chứ. Nhưng mà nói vui vậy thôi chứ chị Thắm yên tĩnh như vậy mà sống tôi mới có chút hảo cảm được với chị. Chứ ác quá thì không ai dám chơi chung luôn.

Chị Lài thì vẫn nghén nhưng mà gần 2 tháng bắt đầu giảm bớt rồi, bụng tôi 5 tháng nhú nhú tròn tròn trông buồn cười lắm. Má chồng tôi từ hồi đi chùa về biết chị Thắm có bầu thì ngã ra bệnh luôn, mấy hôm vú Huệ tức trực bên giường má chồng tôi. Thiết tình tôi nhìn vú Huệ ngày một già còm còn má chồng tôi hết than bệnh này bệnh kia mà ngày càng béo tốt ú ừ ú ừ. Mấy khi còn nghe má chồng tôi chửi vú Huệ như hát, nghe mà thấy tủi thân dùm vú Huệ.

Từ hồi biết chị Thắm có bầu tới giờ, anh chị Hai cũng thường qua chơi lắm. Lúc qua hay mua bánh trái cho 3 bà bầu trong nhà, tôi thì cảm thấy giống như chị Thắm có bầu nên tôi với chị Lài mới được hưởng ké thì đúng hơn. Ôi chán cái ông anh rể này, nhìn mặt hiền lành nhô nhô mà làm cái việc chi mà đồn mạt. Thứ này phải sút cho đập đất nảy phật còn chưa hả dạ. Nghĩ mà tức cho chị Hai Giàu ghê gớm.

.....

Sáng sớm Phong còn ngủ, tôi vì tối qua mới 7 giờ tối đã đi ngủ nên sáng dậy sớm. Xuống dưới nhà sau thấy chị Lan đầu bếp mới đang nhúm củi nấu nước. Thấy tôi chị Lan vui vẻ chào hỏi:

- Dậy sớm Mợ Tư.

Tôi rót ly nước, cười cười trả lời:

- Dạ hôm qua em ngủ sớm quá nên giờ mới dậy giờ này nè chị. Chị cũng dậy sớm quá trời.

Chị Lan thối thối vào bếp mấy cái rồi mới quay sang tôi cười rục rịch:

- Sớm gì đâu Mợ, hồi còn làm cho chủ cũ sáng 3 giờ rưỡi sáng là tôi dậy rồi. Giờ qua đây ngủ vậy là dậy trễ lắm đó đa.

Tôi nhìn đồng hồ mới có 5 giờ 30 phút, giờ này là sớm rồi, thức từ 3 giờ rưỡi sáng thì còn sớm cỡ nào nữa chứ.

- Sớm quá, chị dậy giờ này cũng có làm gì đâu mà.

- Tôi dậy sớm chút bù lại cho con Li nó ngủ thêm miếng, tội nghiệp con nhỏ đang tuổi lớn. Nhìn con Li thấy thương ghê, nó y như nhỏ em tôi vậy đó Mợ.

Tôi nghe đến đây tự dưng thấy vui trong lòng, chị Lan mà thương bé Li thiệt tôi vui cho con nhỏ dễ sợ.

Pha cho tôi ly sữa ấm chị Lan cười nói:

- Mợ thêm ăn gì lát đi chợ tôi mua luôn.

Tôi uống một hơi sữa, cười cười:

- Gà lagu đi chị Lan, tự dưng em thêm.

- Chà Mợ cũng sành ăn lắm đó đa, tôi bóp cho đĩa gỏi gà nữa hen.

Tôi gạt đầu lia lia như gà mổ thóc, cái chị này toàn làm món tôi thích thôi.

Đang ngồi nhiều chuyện với chị Lan thì tôi thấy chị Thắm đi từ trên nhà xuống, mặt mày chị có chút không dễ nhìn. Chị Thắm xuống rót ly nước lọc uống, tự dưng chị nhìn qua tôi, nói nhỏ:

- Huyền, em ra kia chị nói chút chuyện được không?

Nói chuyện riêng hả??? Chị Thắm này nói chuyện ngọt ngào dữ vậy đa???

Tôi gạt đầu, đi theo chị ra xích đu. Phải nói ở nhà này cái gì biết được nhiều bí mật nhất chắc chắn là cái xích đu huyền thoại này nè, hề muốn nói cái gì đều đi ra xích đu riết rồi có khuôn luôn.

Tôi ngồi xuống xích đu còn chị Thắm thì ngồi lên ghế gỗ bên cạnh. Chị nhìn tôi, nhàn nhạt nói:

- Chuyện.... xạ hương trong sữa tắm vợ chồng em biết rồi phải không?

Nghe chị Thắm hỏi mà tôi cũng có chút ngạc nhiên, ngạc nhiên vì tôi không ngờ là chị lại nói thẳng thắn đến như vậy. Tôi không trả lời chị gật đầu lại với chị Thắm.

Chị Thắm thấy tôi xác nhận, tôi thấy chị hít một hơi, nói nhỏ:

- Cảm ơn em..

Trời ơi tôi có nghe nhầm không...là chị Thắm đang cảm ơn tôi sao???

- Chị không cần cảm ơn tôi đâu, tôi cũng vì anh Ba Thành thôi. Sợ anh ấy với chú Đạt hiểu lầm nhau nên mới im. Dù sao chuyện cũng qua rồi nên tôi không muốn nhắc đến nữa chứ tôi không có vì chị.

Chị Thắm gật đầu, gương mặt chị chắc cũng không thoải mái là bao nhiêu. Chị nói:

- Dù sao em cũng bỏ qua, chị rất rõ ràng. Nếu em đã tha cho chị thì chị cũng không lấy cớ gì mà ghét em nữa. Sau này chị em mình không cần thân thiết nhưng con ai nấy nuôi việc ai nấy làm, chị nhất định không hại đến em. Cũng như việc của Hai Giàu.... giữa bọn chị cũng nói chuyện rõ ràng rồi.

Việc của chị Hai sao....tôi nhìn chị Thắm.. thiệt sự vì con mà chị Thắm có thể giải quyết êm đẹp tất cả mọi chuyện để lót đường an toàn cho con của chị ấy... quả thật là cao thủ.

Tôi thoáng kích động trong lòng, tôi nói:

- Chị giải quyết được thì tốt nhưng mà tôi mong sau này chị đừng hại ai nữa. Hại người khác chỉ khiến bản thân chị thêm nặng tội mà thôi, chị thương con mình thì người ta cũng vậy...

Nghe tôi nói chị Thắm cười nhạt:

- Để sau hẵng nói đi, chị tìm em chỉ muốn cảm ơn em thôi chứ không muốn nghe em giảng giải đạo đức. Mỗi con người mỗi hoàn cảnh, em sinh ra đã không cần va chạm để sinh tồn nhưng mà người khác thì không giống vậy.

Tôi không đồng ý với quan điểm của chị Thắm nên nói luôn:

- Hoàn cảnh không quyết định nên hành động và suy nghĩ của con người, chị đừng đổ cho hoàn cảnh. Nếu là do hoàn cảnh thì ai cũng làm việc sai trái hết hay sao. Chỉ có con người mới đủ năng lực để quyết định nên hoàn cảnh chứ hoàn cảnh chưa bao giờ quyết định được con người. Chị...suy nghĩ lại đi.

Tôi nói với hết tấm lòng của mình, là một phụ nữ tôi không bao giờ mong muốn nhìn thấy người phụ nữ khác đi trên con đường sai lầm. Dù là quen hay là không quen đi chăng nữa.

Chị Thắm nhìn tôi hồi lâu, chị lắc đầu cười nhạt:

- Em tốt thiệt nhưng mà.... mình không giống nhau. Thôi chị chỉ nói vậy thôi. À quên nữa Thu Cúc nói đúng việc chị sai nó rắc bột lưu huỳnh lên đồ của em nhưng mà dân cảnh hại em thì chị không có. Trong nhà này chị ác nhưng cũng không có ai tốt hơn chị đâu. Em liệu cơm mà gắp mắm. Chị đi vào trong đây.

Nói rồi chị Thắm đi từ từ vào trong, nhìn bóng lưng chị gầy gò mà tôi thấy có chút hiu quạnh. Tôi chưa từng nghĩ chị Thắm cũng là người công tư rõ ràng như vậy, việc chị ta đối mặt thẳng thắn với tôi ngày hôm nay khiến tôi có cái nhìn khác hơn về chị ta rồi. Nhưng mà quanh đi quẩn lại chị Thắm vẫn là hiện thân của cái ác, cách chị ta nhận lỗi khi hại người khác nó cứ ung dung thông thả giống như những việc chị ta làm không phải là việc ác mà là một việc làm bình thường vậy. Người ta nói đúng "Giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời", việc giảng đạo lý cho một người lương tâm không thuần túy là một việc làm vừa vô bổ vừa lỗ bịch.

.....

Việc chú Đức vẫn chưa có tiến triển, ông Hai Đồ mãi vẫn không tìm được. Bụng tôi bây giờ đã gần 6 tháng rồi mà mọi thứ vẫn như chưa có gì khởi sắc hơn. Tôi thì có thể đợi được nhưng Phong không đợi được nữa rồi, trước khi giải được trần yểm anh sẽ giải bài toán lương tâm cho vú Huệ trước.

Đêm 16, trước sân ba chồng tôi đang cúng bánh kẹo thì tự dưng cúp điện. Thời tiết tầm này nắng nóng hanh khô nên mọi người trong nhà ủa ra trước. Phong đã có dự tính, điện cũng là do anh kéo cầu dao nên mới cúp. Ba chồng tôi kêu đốt đèn dầu cho sáng, ông tự dưng cũng muốn ôn lại kỷ niệm ngày xưa.

- Nhớ ngày xưa cũng đèn dầu vậy nè bà ha, thằng Thành với con Giàu chơi trong nhà, thằng Phong thì chấp chững, thằng Đạt thì còn bồng khư khư trên tay. Mới đây nhanh quá, thằng nào cũng có vợ hết trơn rồi.

Má chồng tôi coi bộ buồn ngủ, bà gật gù:

- Ở nhanh quá trời, giờ tôi cũng già rồi hết thời son trẻ.

Út Nhân ngồi gần tôi, cô ấy cũng lên tiếng:

- Hồi còn trẻ chắc má đẹp lắm má ha?

Nghe Út Nhân hỏi mà má chồng tôi cười tủm tỉm không trả lời, tôi thoáng rung mình...nhìn má chồng tôi then thùng mà tôi nổi da gà luôn á.

Ba chồng tôi cướp lời nói:

- Ở má bây cũng chim sa cá lặn nhưng không bằng em gái bà, Mỹ Linh Mỹ Lệ đôi chị em có tiếng mà.

Ồ Mỹ Linh...má chồng tôi tên cũng đẹp dữ, đến giờ tôi mới biết.

Tôi quan sát má chồng tôi, bà ta nghe ba chồng tôi nhắc đến di Lệ thì mặt mày tự dưng trắng bệch xanh xao. Thấy vậy tôi mới lên tiếng cho đúng kịch bản:

- Ủa má má sao vậy, má không khỏe hả?

Nghe tôi hỏi má chồng tôi càng cau có, bà chưa kịp trả lời tôi đã sai vú Huệ mặt mày cũng xanh lét xanh lét bên cạnh. Tôi nói:

- Vú xuống lấy cho má con ly trà ấm đi, má coi bộ không khỏe rồi vú.

Vú Huệ nghe tôi nói, bà ta run run:

- Đang cúp điện mà Mợ.

Ba chồng tôi ở bên khó chịu lên tiếng:

- Bà già đầu sợ ma hả bà vú, xuống lấy nước cho bà đi. Lệ lên.

Vú Huệ mặt mày không vui nhưng không dám phản đối, bà ta đi từ từ ra sau. Vú Huệ vừa đi thì Đạt cũng đứng lên, cậu ta hô hào mọi người nấp sau cánh cửa để xem kịch hay.

Ba chồng tôi lúc đầu không chịu còn chửi Đạt bị điên bị khùng nhưng khổ nỗi ông nghe lời má Vũ nên là bị lôi kéo lui vô trong. Anh Ba Thành cũng nghe theo vì thiệt ra việc vạch mặt vú Huệ 3 anh em bọn họ đã bàn qua với nhau. Chỉ có điều tính toán đằng sau của Phong thì Đạt và anh Ba Thành không biết được.

Một đám người tụi tôi bao gồm ba chồng má chồng má Vũ, anh Ba Thành, chị Lài, chị Thắm với Út Nhân, Đạt và tôi đứng sau cửa nghe ngóng, ai nấy đều im thin thít. Tôi được Phong ra nhiệm vụ bịt miệng má chồng tôi lại nên lúc mọi người đi nấp sau cửa tôi cố tình chen qua chen lại ép má chồng tôi đứng cuối cùng. Mà coi bộ má chồng tôi tưởng coi kịch thiệt hay sao nên bà kiếm cái ghế ngồi xuống luôn, không hề nghi ngờ gì ráo trọi.

Sau cửa là gian nhà trước, cửa không đóng, lại được màn phủ nên mọi người trong này có thể nhìn rõ quang cảnh phòng khách. Vì nhà chồng tôi có 3 gian liền với nhau, chỗ bọn tôi đứng bây giờ là gian đầu tiên.

Nhân vật chính là vú Huệ vừa cầm ly trà ấm vừa bước lên thì từ nhà trước một bóng người mặc váy đỏ thoát ần thoát hiện. Mặc dù được biết trước nhưng bản thân tôi khi nhìn thấy bóng nữ kia cũng bị sợ cho xanh mặt. Ba chồng tôi nhìn thấy liền lấp ba lấp bấp tay run run lên, may là có má Vũ cản lại. Tôi đứng gần ông còn nghe rõ ông thì thầm lắm lắm mấy tiếng Mỹ Lệ... Mỹ Lệ...

Phía trên có tiếng hét của vú Huệ:

- Á.....ma.....á.....tha cho tôi...tha cho tôi.....

Trong phòng khách khói bay tứ lung tung mờ mờ ảo ảo. Tôi phải xuýt xoa công nhận Phong làm giả giống y như thiệt luôn.

Giọng nữ du dương vang lên:

- Trả mạng cho tao....trả mạng cho tao....

Bà vú hét lên thất thanh:

- Không không....tôi không biết gì hết.... không biết gì hết....á.....á.....bà ơi... cứu tôi....

Má chồng tôi nghe tiếng vú Huệ liền biết ngay có chuyện không ổn nhưng khi bà ta vừa phi ra tôi liền chạy đến bịt miệng bà ta lại. Tôi nói nhỏ vào tai má chồng tôi:

- Má để anh Phong tìm ra hung thủ hại chết di Lệ chứ má.

Đạt thấy tôi làm vậy, cậu ta cũng một tay phụ ôm má chồng tôi lại. Giọng cậu ta buồn buồn:

- Con biết má thương vú Huệ nhưng sự thật vẫn là sự thật.....

Có sự góp sức của Đạt tôi mau lẹ bị được miệng của má chồng tôi, bên ngoài vẫn là tiếng khóc kêu gào của vú Huệ:

- Trời ơi....tôi không gi.ết cô mà.... tôi không có gi.ết cô mà.... là do cô....là do cô....

Giọng nữ danh thép mà nị hơn, tôi nghe mà muốn dựng tóc gáy:

- Mày không gi.ết tao sao, mày nói láo.... nói láo... được rồi hôm nay tao tới đây là đem mày đi...đem mày đi....

Vú Huệ càng nghe nói càng run, bà ta mặt đùng nghĩa không còn giọt máu nào vì quá sợ. Mà tôi tôi cũng thấy vú Huệ sắp không xong rồi...

Vú Huệ quỳ rạp xuống đất bà vừa quỳ vừa khóc lóc van xin:

- Mỹ Lệ....tôi xin lỗi tôi xin lỗi vì lỡ tay gi.ết chết cô nhưng mà... nhưng mà.....

Má chồng tôi nghe đến đây liền vùng dậy chạy ra ngoài. Bà ta quơ quào mạnh quá nên tôi buộc lòng phải thả bà ta ra, vì dù sao vú Huệ cũng khai ra rõ ràng rồi, hơn nữa không đề má chồng tôi đi lỡ bà ta điên lên thật một cái vô bụng tôi chắc chết luôn quá.

Tôi buông tay má chồng tôi liền nhào ra trước, bà chạy trước, ba chồng tôi và mọi người cũng chạy theo. Má chồng tôi chạy ù ra, bà phi tới giật đầu vú* Huệ xuống tát cho mấy cái vào mặt vú Huệ, chưa hết bà còn vừa điên cuồng vừa hét lên:

- Quân khốn nạn...là chính mày... chính mày gi.ết chết em tao...là tại sao tại sao hả?

"Bốp Bốp Bốp", má chồng tôi đánh ghê lắm, tôi đứng nhìn mà còn thấy xót da thịt cho vú Huệ. Bà vú chao đảo té lên té xuống, phía trước người giả làm đi Lệ cũng đi xuống, đèn được bật sáng, sự thật cũng được phơi bày.

Ba chồng tôi cũng điên lên, ông cúi xuống kéo áo vú Huệ, ông hét lên:

- Tại sao...tại sao bà lại gi.ết Mỹ Lệ...tại sao...tại sao?

Má chồng tôi mặt đỏ rần, bà quát:

- Không hỏi nhiều nữa, đem bà ta lên công an đi. Đem đi.

Vú Huệ đập đầu van lạy:

- Xin bà xin ông...bà ơi... cứu tôi....tôi cũng vì...

"Bốp", má chồng tôi lại tát một cái nữa, bà rít lên:

- Tôi lo cho con rơi của bà đảng hoàng mà bà còn khốn nạn với tôi sao. Bà gi.ết em gái tôi....tại sao hả? Nuôi ong tay áo là bà...là bà....

Phong can má chồng tôi ra, anh cau mày nói:

- Mẹ đề cho bà ta nói ra đầu đuôi đi.

Má chồng tôi định phản bác nhưng mà ba chồng tôi muốn nghe nên bà ta không còn cách nào khác ngoài im lặng nghe vú Huệ nói.

Mặt mày vú Huệ bị đánh đến bầm dập, bà ta định nói thì má chồng tôi lên tiếng:

- Bà nói cho đúng vào đừng để tôi biết được bà giấu giếm cái gì thì đừng trách tôi ác với con bà.

Tôi nhìn vú Huệ thấy bà ta run lẩy bẩy nhìn má chồng tôi...vú Huệ có con riêng sao...hình như đây là lần đầu tiên tôi nghe được thì phải. Nếu nói như vậy chẳng lẽ bà ta mượn tiền lần đó là để lo cho người con kia của bà..

Phong bức dọc, anh quát:

- Mẹ đề yên cho bà ta nói.

Má chồng tôi nghe vậy cũng im thin thít nhưng theo tôi quan sát thì má chồng tôi đang rất khẩn trương thì phải, tay bà ta run run kia kìa.

Vú Huệ quỳ rạp xuống đất, bà ta từ từ trong khiếp sợ kể lại:

- Tôi....tôi...gi.ết Mỹ Lệ...

"Bốp", má chồng tôi tát cho một cái nữa vào mặt.

- Tại sao bà giết con Lê... tại sao, nó gây thù hằn gì với bà?

Vú Huệ bị đánh nhưng vẫn không phản kháng lại, bà run rẩy nói tiếp:

- Vì... vì... tôi thương ông chủ... mà Mỹ Lệ cũng thương ông chủ nên....

"Bốp", lại một cái tát nữa. Má chồng tôi tru tréo:

- Bà nhìn lại bà đi vừa già vừa xấu bà xứng với chồng tôi sao... xứng sao hả?

Ba chồng tôi cũng tái hết mặt rồi, ông chỉ thẳng vào mặt vú Huệ mà quát:

- Bà giết giấu xác cô ấy ở đâu, hả?

Vú Huệ rung rung nước mắt, bà ôm mặt vừa khóc vừa nói. Trên mặt bà có bao nhiêu là sợ hãi bao nhiêu là lo lắng. Tôi chưa từng thấy vú Huệ khốn đốn đến mức này, chưa bao giờ thấy.

- Tôi thuê ba gác... vứt.... vứt xuống sông rồi..

Tôi nhìn vú Huệ.....nói dối...bà ta đang nói dối... lại nhìn sang má chồng tôi...tôi thấy má chồng tôi hết cau có như khi nãy rồi, tựa hồ bà ta cảm thấy thoải mái thì đúng hơn.

Phong cau mày, tôi có thể thấy được anh đang giận lắm. Anh quát to:

- Bà nói đúng sự thật chưa, trước sau gì lên công an bà cũng phải khai thật. Bà tốt nhất nên làm đúng với lương tâm của mình đi, đừng để cho người chết thấy bức xúc vì bà.

Má chồng tôi lại tru tréo:

- Bức xúc gì, bà ta mặt dày nói ra như vậy là quá đủ rồi. Quân ác thú, kẻ sát nhân, tôi giết chết bà...

Nói rồi má chồng tôi nhào vô đánh vú Huệ túi bụi, ở ngoài đây ba chồng tôi cũng đau đầu mệt mỏi.

Đạt với anh Ba Thành phải chạy vô can ôm má chồng tôi lại thì bà ta mới ngừng đánh. Lúc buông ra vú Huệ đã ngất xỉu từ lâu rồi.

Ba chồng tôi ra lệnh nhốt vú Huệ vào kho đồ có người canh, mai sẽ báo công an cho công an điều tra. Về việc ngày hôm nay ai nấy đều sưng sờ đau đớn... đặc biệt là má chồng tôi, bà khóc lóc đến xỉu lên xỉu xuống, tối hôm đó ba chồng tôi phải qua an ủi bà cả đêm. Nhà tôi hôm nay lại chìm vào vô vàn bi thương....

Trên phòng, Phong hút từ nãy đến giờ đã 3-4 điếu thuốc. Khi nãy anh có xuống gặp vú Huệ nhưng bà ta hình như giả xỉu không gặp. Tình hình không như anh mong đợi rồi...

Tôi thấy Phong phiền não mà tôi cũng buồn theo, đi đến vịn vai anh, tôi an ủi:

- Anh...đừng buồn nữa... rồi công an sẽ giúp chúng ta tìm ra sự thật mà... chắc chắn phía công an sẽ không tin là vú Huệ một mình giết được dì Lệ đâu.

Phong thấy tôi đến, anh mệt mỏi đập tắt điếu thuốc, anh ngã người ra sau, giọng điệu bất lực:

- Anh không hề biết bà ta có con ở ngoài...nếu biết anh sẽ không bao giờ lập ra kế này....là do lỗi của anh...là do anh sai rồi.... anh sai rồi....

Tôi thoáng thờ dài:

- Không đâu, dù vú Huệ không có con ở bên ngoài thì bà ta cũng không khai ra kẻ chủ mưu thật sự đâu. Anh...làm đúng rồi....chỉ là mình thiếu may mắn thôi.

Phong gật gật đầu, tôi biết anh kỳ vọng vào lần này rất nhiều nhưng rồi kết quả lại...nói không buồn là không được vì chính bản thân tôi cũng đang rất buồn.... thiệt sự rất buồn....

Phong thờ dài, anh quay sang ôm lấy bụng tôi, giọng anh ừ ừ đau lòng:

- Con trai ơi.... ba phải làm sao đây...là ba sai rồi.... ba làm sai rồi....

Tôi ôm lấy anh, an ủi vỗ về anh như cách mà anh từng an ủi tôi. Người đàn ông của tôi mệt mỏi rồi.... người đàn ông của tôi đủ vất vả rồi....

Đêm đó Phong có xuống gặp vú Huệ một lần nữa nhưng bà ta không muốn gặp.... Tất cả mọi thứ như quay về con số 0 tròn trĩnh ban đầu.

.....

Sáng sớm hôm sau, tôi với Phong đang ngủ trên phòng thì nghe tiếng hét lớn của chị Lan...một lát sau bé Li ba chân bốn cẳng chạy lên đập cửa phòng tôi ầm ầm

- Cậu Mợ ơi... Cậu Mợ ơi... bà vú...bà vú t.hất c.ổ t.tự t.ử rồi.... Cậu ơiiiii...

Nghe tiếng bé Li tôi vùng dậy, Phong cũng vùng phồng ra ngoài. Vừa mặc áo anh vừa tức giận quát:

- Mẹ nó khốn nạn... khốn nạn lắm....

Nói rồi anh mở choàng cửa chạy nhanh xuống nhà để lại tôi và bé Li nhìn nhau trong hoảng sợ..vú Huệ chết rồi... bà ta cứ như vậy mà tự t.ử chết rồi.....

Bạn đang đọc truyện *Vợ Cậu Tư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32

Lúc tôi xuống nhà dưới thì xác bà vú vẫn chưa được đem xuống, dưới nhà mọi người đã đông đủ không thiếu một ai. Tôi đi chung với bé Li, tay vô thức đặt trên bụng bầu tròn nhỏ. Thấy tôi đi xuống, Phong đi lại gần tôi anh kéo tay tôi đến gần sát người anh, khẽ nói:

- Em đừng nhìn, đi lên trên đi.

Tôi gật gật đầu, nói rồi Phong quay sang bé Li kêu con bé đưa tôi lên nhà trên. Tôi đi rồi ba chồng tôi cũng ra lệnh cho chị Lài với chị Thắm đi lên trên nhà, phụ nữ đang có bầu cần thận một chút, phải hơi người chết thì không tốt.

Lúc đi ngang tôi có lén nhìn vô trong, đúng lúc ba bốn thanh niên đang kéo xác vú Huệ xuống.... trời ơi... nhìn sợ quá đi...mặt mày vú Huệ xanh lè không có chút máu nào, môi thì tím tái, đặc biệt là đôi mắt..... mắt vẫn còn mở to trừng trừng. Ghê quá, thiệt sự ghê quá đi mất.

Tôi vừa đi vừa vỗ vỗ ngực vừa luôn miệng "Nam mô a di đà phật", ghê rợn quá, cái cảnh nhìn xác vú Huệ treo lơ lửng trên xà nhà mà tôi thiếu điều muốn nhảy dựng lên. Sao lại ra như vậy chứ, vú Huệ.... bà đâu có cần phải làm cái cách này.... đâu ai muốn bà phải chết theo cách này đâu.

Tôi lên nhà trước, bé Li chắc thấy mặt mày tôi sợ quá nên con bé mới rót cho tôi li nước ấm, lại thay Phong trấn an tôi.

- Mợ Tư có sao không, Mợ có mệt ở đâu không?

Tôi nhận ly nước hớp cái một hết sạch tron, vuốt vuốt ngực cho thông thoáng tôi mới lắc lắc đầu trả lời với con bé:

- Không có sao hết, Mợ sợ quá thôi. Không hiểu sao mà vú Huệ lại đi tự tử, đâu có tới nỗi dữ vậy đâu mà.

Bé Li mau lẹ:

- Con nghĩ hen là bà vú sợ ở tù nên thất cổ đó Mợ. Nhưng mà lạ dữ hen, hồi khuya vú còn kêu con náu mì gói cho vú ăn mà sao tự dung lại nghĩ quẩn kiểu này... Hay không lẽ giống người ta nói là trước khi chết muốn ăn no để chết rồi không thành ma đói?

Tôi nhìn nhìn con bé Li, công nhận con nhỏ nói cũng có phần đúng. Vú Huệ già rồi sợ ở tù cũng là điều hiển nhiên dễ hiểu, tâm lý người già gần đất xa trời chắc là không muốn sống trong cảnh tù tội rồi. Nhưng mà....có đơn giản chỉ là tự tử chết hay không hay là đằng sau cái chết còn có bí ẩn gì khác???

Đang suy nghĩ thì đằng sau tôi nghe tiếng chị Lài lo lắng nói:

- Trời ơi thấy ghê quá Huyền ơi, trong nhà này sao mà rắc rối mà ám dữ vậy?

Thấy chị Lài sợ đến nỗi nói năng không còn ý tứ, còn kể bên chị Thắm mặt mày cũng xanh xao chắc hẳn 2 bà này cũng không hơn tôi là bao nhiêu đâu. Nhưng mà tôi được cái biết nhiều hơn họ nên thấy an tâm hơn chút, thôi thì em giúp nhau, tôi mới lên tiếng an ủi:

- Thôi hai chị uống miếng nước đi rồi đừng nghĩ đến nhiều nữa ảnh hưởng tới con là không tốt đâu.

Cả hai bà đều im thin thít, mới sáng sớm mà gặp cảnh này chắc ám ảnh cả ngày luôn chứ không giỡn đâu.

Xác vú Huệ được đem xuống, trong nhà bàn bạc định sẽ không báo công an. Má chồng tôi ra về nhân hậu là sẽ không truy cứu chuyện vú Huệ gi.ết dì Mỹ Lệ nữa. Eo khiph, chứ không phải bà ta sợ công an đến điều tra sẽ lộ ra cái đuôi của bà hay sao. Ai chứ tôi và Phong là biết bài của bà ta hết tron rồi.

Ba chồng tôi ngồi trên ghế, mặt mày ông trông rất nặng nề:

- Chuyện cũng đã rồi, bây giờ kêu công an xuống giải quyết thì rắc rối lắm. Bên phía công an xuống phải lấy lời khai rồi còn khám nghiệm xác nữa. Chuyện này đến cuối cùng cũng là chuyện trong nhà, bà vú khai là giết Mỹ Lệ, rồi giờ bà vú cũng chết....ba nghĩ cách giải quyết tốt nhất bây giờ là đem xác vú Huệ giao cho trại hòm mai táng là ổn thỏa nhất.

Phong nghe ba chồng tôi nói, anh cũng không ý kiến gì chỉ mím môi ngồi đó. Tôi nhìn anh, thiệt sự tôi không biết nên nói cái gì bây giờ nữa... chắc anh tự trách bản thân mình nhiều lắm.

Má chồng tôi cũng lên tiếng, bà đau buồn nói từ từ:

- Cái chuyện này coi như hết ân oán, người giết Mỹ Lệ cuối cùng cũng sợ tội mà t.ự t.ử chết. Má nghĩ thôi bỏ qua đi, vú Huệ cũng có công lao ở nhà này.... chỉ trách bà ta suy nghĩ nông cạn quá nên mới ra cớ sự như ngày hôm nay. Quả báo, đúng là quả báo mà.

Mẹ kiếp trông kìa... càng nhìn tôi càng thấy muốn đâm cho mấy cái, già nhân già nghĩa thấy mà ghét kinh khủng.

Phong chắc nhin hết nỗi, tôi thấy anh đứng phắt dậy, giọng điệu lạnh nhạt:

- Mọi người từ từ bàn, con lên phòng trước.

Ba chồng tôi với mọi người đều thấy khó hiểu với biểu hiện của Phong chỉ riêng má chồng tôi là tôi quan sát thấy bà ta cơ hồ có chút ý cười nơi khóe mắt, thiệt đúng là cáo già ma mãnh. Má Vũ thấy vậy, má liền lên tiếng giải thích thay Phong:

- Chắc thằng Phong nó buồn, bà vú bà thương thằng Phong nhất nhà mà.

Nghe má Vũ nói, mọi người gật gù chắc cũng không còn thấy lạ nữa, cái chuyện vú Huệ trước nay quan tâm Phong nhiều hơn anh Ba với Đạt là việc ai cũng biết hết. Nên có thể mọi người nghĩ Phong không vui là vì lẽ đó.

Trong nhà không ai có ý kiến gì khác nên ba chồng tôi quyết định cho cơ sở mai táng tới đem xác vú Huệ đi thiêu. Còn mời thầy cúng cao tay nhất vùng về trục vong t.ự t.ử. Tôi nghe người ta nói người t.ự t.ử chết khi đem xác đi chôn phải kêu Thầy tới chỗ người đó chết mà trục vong nếu không thì vong quấy phá dữ lắm.

Bàn bạc xong xuôi, tôi đi lên phòng, lúc lên đến nơi thấy Phong đang rầu rĩ ngồi hút thuốc. Thấy tôi đi lên, anh dụi điếu thuốc, giọng anh nhàn nhạt:

- Em ăn gì chưa?

Tôi gật đầu:

- Nãy chị Lan có nấu mì với pha sũa cho em rồi, anh đói không, có muốn ăn cái gì không?

Phong kéo tay tôi, anh xoa xoa cái bụng tròn tròn, trông anh rất mệt mỏi:

- Thôi anh không đói.

Nói rồi anh cúi xuống hôn lên bụng tôi, giọng anh dịu dàng:

- Con trai ơi, hôm nay có ngoan không, ngủ có ngon không con?

Thấy Phong quan tâm đến con của tôi trong bụng mà tôi thấy vui vô cùng. Tôi giả giọng giống như em bé, nói với anh:

- Dạ con ngoan lắm, con ngủ cũng ngoan nữa, ba Phong cũng vậy nha...ba Phong không được buồn, ba Phong phải vui lên với mẹ Huyền nha.

Nghe tôi nói Phong bật cười, anh đứng dậy ôm lấy tôi, cái ôm ấm áp vào buổi sáng đầy áp lực. Vuốt ve lưng tôi, anh nhủ thầm:

- Được rồi, được rồi anh biết rồi. Anh không buồn nữa, nhất định sẽ không buồn nữa.

Tôi "Dạ" một tiếng nhỏ, sau đó cũng ôm anh thật chặt. Tôi biết anh có bao nhiêu áp lực cũng biết anh đang buồn bã đến mức nào. Mọi manh mối cứ tưởng là sắp thông suốt được tất cả thì lại trong một đêm mà mất trắng. Thử hỏi coi có vui vẻ bình thường được không?

Tôi ôm anh, thì thầm ủng hộ tinh thần cho anh:

- Cố lên, rồi mọi chuyện sẽ qua thôi, anh yên tâm đi.

Phong gật gật đầu. Tôi biết đoạn đường phía trước còn vất vả lắm không thể vì một câu nói sẽ qua thôi của tôi mà giải quyết được hết tất cả. Nhưng mà thay vì buồn bã lo lắng thì cũng nên củng cố tinh thần lại để mà cùng nhau tìm cách giải quyết khác, tìm hướng đi khác tốt hơn. Tôi tin là tôi và Phong sẽ làm được, nhất định sẽ tìm ra được sự thật sau cùng.

.....

Sau ngày hôm đó x.ác vú Huệ được đưa đến nhà tang lễ trên tỉnh để khám liệm và an táng. Phong có cho người đi tìm đứa con của vú Huệ như lời má chồng tôi nói nhưng lạ là không tìm ra người, mọi thứ bất vô âm tính. Trong nhà chồng tôi nghĩ chắc người đó đã bỏ đi biệt xứ nhưng riêng tôi và Phong lại không hề nghĩ như vậy. Mọi chuyện đều có nguyên nhân, tôi không tin một người vừa mới còn ăn sáng ngoài chợ như lời hàng xóm nói, qua bữa sau đã bỏ đi bỏ lại nhà cửa đồ đạc còn y nguyên. Làm gì có chuyện gì trùng hợp tình cờ đến như thế cơ chứ?!

Mọi chuyện vẫn còn quá mơ hồ không rõ ràng bất cứ một điểm nào cả.

.....

Sau cái chết của vú Huệ, ba chồng tôi coi bộ quan tâm má chồng tôi nhiều hơn trước. Căn phòng mà vú Huệ thất cổ t.ự t.ử được ba chồng tôi cho sửa sang lại sau đó chỉ để trống không, không đựng đồ gì hay cho bất kỳ ai vào ở. Sau này nhà chồng tôi xây dựng lại thì căn phòng đó bị phá bỏ thành vườn hoa hồng nhỏ nở rộ theo mùa.

.....

Sáng sớm tôi với đám dâu con trong nhà xuống bếp nấu đồ ăn sáng. Bụng tôi to rồi nên tôi chỉ xuống ngồi đó cho có thôi, mọi việc chị Lan với bé Li lo hết thảy. Chị Lài bụng đã 4 tháng tròn, bụng chị Thắm hơn 2 tháng, to nhất là bụng tôi đã gần 7 tháng rồi.

Chị Thắm từ hồi có bầu tới giờ mặt mày chị xanh xao, cơ thể thì ốm yếu bị dọa xảy thai suốt. Bụng hơn 2 tháng mà chị đi viện đã gần 1 tháng trời. Anh Ba Thành hồi hột với chị chứ cũng không hột với con của anh. Tôi thấy mỗi lần chị Thắm đi bệnh viện thì anh Ba Thành đều đi theo, mà được cái chị Thắm cũng không còn kên kiệu huênh hoang nữa, lần này chị ta biết tiết chế thu mình rất tốt. Có thể Phong nói đúng, cái chị Thắm cần nhất hiện tại là đứa bé này nên chắc chắn chị ta sẽ chỉ an tĩnh mà dưỡng thai.

Dưới bếp một nhà đàn bà, tôi với chị Lài với Út Nhân rôm rả, lâu lâu chị Thắm mới chêm vô mấy câu cho có chứ cũng không nói nhiều như lúc trước.

Út Nhân đặt tay lên bụng tôi, cô ấy vui vẻ reo:

- Ý ẹp nè, em bé ẹp em nè chị Tư.

Nghe Út Nhân nói chị Lài cũng tranh đặt tay:

- Đâu đâu cho chị coi nữa...ý ẹp nè... dễ thương quá trời Huyền ơi.

Hehe.... con trai trong bụng tôi "ẹp" mẹ suốt từ khi gần 5 tháng. Có khi đang ngủ ngon cu cậu "ẹp" phát phải chạy vô nhà vệ sinh gấp vì tiểu ra quần. Eo ôi, con hoạt động năng nổ thế hả con?!

Tôi cười hi hi:

- Một con chị cũng vậy á chị Lài, luôn chị Thắm nữa, đến khi đó đừng chê "ẹp" nhiều nha.

Nghe tôi nói ai cũng mỉm cười, đặc biệt là Út Nhân, tôi thấy cô ấy cứ nhìn bụng tôi chăm chăm. Thấy vậy tôi mới trêu:

- Út Nhân mau mau làm một đứa đi, sau này chia phe mà chơi đánh nhau chứ.

Út Nhân nghe tôi nói, mặt cô ấy đỏ ửng, thẹn thùng:

- Chị này.... anh Đạt nói đẻ từ từ....để em khỏe hơn đã.

Chị Lài gật đầu tán thưởng:

- Ở thùng thình cũng được, chú Năm coi vậy mà thương vợ ghê chứ phải mấy ông ngoài đường chửi đòi vợ đẻ liền rồi đó.

Út Nhân nghe nhắc đến Đạt, cô ấy vui ra mặt:

- Dạ cũng tại anh tốt em mới ưng bụng gả cho anh đó chị, nhìn người cục mịch vậy chứ thương vợ lắm.

Tôi nghe Út Nhân nói mà mừng cho cô ấy:

- Được vậy thì còn gì bằng nữa, thấy vợ chồng em sống hạnh phúc chị cũng yên tâm ghê. Trong nhà mình tùm lùm việc chi sợ mọi người áp lực thôi.

"Ngao...ngao..."

"Á á "

Nghe tiếng chị Lài la lên mà tôi giật mình..mẹ ơi con mèo ở đâu ra vậy trời...

Con mèo hoang màu trắng từ đâu chạy tới nhảy tót lên người chị Lài may mà nó chỉ nhảy lên vai không ảnh hưởng gì đến cái bụng. Chị Lài với chị Thắm sợ quá đứng phắt dậy lui ra một góc thờ hồng hộc. Trên nhà anh Ba Thành nghe tiếng chị Lài hét liên chạy xuống hỏi han. Tôi ở đây cũng dọa cho giật mình, Út Nhân nhanh tay kéo tôi đứng dậy. Gì chứ đang có bầu hạn chế tiếp xúc với vật hoang, mèo nhà thì còn coi như an toàn chứ mèo hoang thì nguy hiểm lắm.

Tôi vuốt vuốt ngực, nói:

- Hết hồn, con mèo đâu ra vậy cả?

Con mèo trắng đứng trên bàn nhìn tôi, tôi thấy nó hình như muốn phi lại chỗ này, tự dưng thấy sợ tôi mới nói với anh Ba Thành:

- Anh Ba...con mèo thấy ghê quá.

Anh Ba Thành nhanh chân đi lại nắm con mèo lên quăng mạnh ra bên ngoài, con mèo vì sợ mà meo meo sau đó co giò chạy mất hút.

Anh Ba bực mình lắm lắm:

- Nhà có nuôi mèo đâu, mèo ở đâu lại vậy?

Bé Li nghe tiếng la con bé cũng chạy vô, vừa lúc anh Ba quăng con mèo ra ngoài xem chút nguyên con mèo nằm chinh ỉnh trên mặt con bé rồi. Thấy bé Li né con mèo mà tôi mắc cười, sẵn dịp tôi hỏi con nhỏ:

- Mèo ở đâu vậy Li?

Bé Li hú hồn hú vía một trận, con nhỏ nói:

- Ui con không biết nữa Mợ, chắc mèo hoang đi kiếm ăn.

Anh Ba Thành không vui, anh căn dặn:

- Con để ý không cho mèo với chó hoang vô nhà, nhà toàn bà bầu có gì là nguy hiểm lắm. Hồi nãy chút nữa nó quào lên mặt Mợ nhỏ rồi.

Bé Li nghe anh Ba quát con bé sợ gật gật đầu:

- Dạ con biết rồi Cậu Ba để con để ý xung quanh thêm.

Anh Ba Thành hừ hừ vài tiếng, sau cũng đưa chị Lài đi lên nhà trước để lại chị Thắm đứng đó một mình. Tôi với Út Nhân ngó ngó nhau thấy chị Thắm thấy tội, đang định kêu chị Thắm lên nhà trước cùng thì tôi nghe tiếng anh Ba gọi với xuống:

- Thắm lên nhà trên đi em.

Chị Thắm mặt mày đang buồn so tự dưng vui vui trở lại, chị đi từ từ lên nhà trước trông cẩn thận dữ lắm. Nếu tôi đoán không lầm chắc là do chị Lài kêu anh Ba kêu chị Thắm lên chứ anh Ba thì.... Khi nãy ảnh chỉ lo cho chị Lài chứ có hỏi han chị Thắm câu nào đâu, ai không biết chứ tôi quan sát từ đầu tới cuối mà.

Út Nhân quay sang ôm tay tôi, cô ấy nhỏ giọng nói:

- Thấy chị Thắm dạo này thấy thương quá chị Tư hen.

Tôi gật gật đầu đồng ý nhưng khi quay sang nhìn Út Nhân thì.... cái ánh mắt đó có giống ánh mắt đồng cảm đâu chứ....nó khác gì là đang hả hê đâu???

Thấy tôi nhìn, Út Nhân vội thu lại vẻ thích thú, cô ấy trầm giọng hỏi:

- Chị Tư.... chị sao vậy?

Tôi nhẹ giọng hỏi Út Nhân:

- Em có giận chị Thắm không Nhân, vụ chị Thắm sai Thu Cúc dựng chuyện chị với Út Đạt đó?

Út Nhân gương mặt đứng chuẩn hiền lành, cô ấy từ tốn, nói:

- Dạ hết rồi chị, giờ thấy chị Thắm vậy em cũng không còn giận nữa. Nói chung đều là chị em trong nhà không hà, chị Thắm biết lỗi rồi em cũng bỏ qua chứ trách chi làm gì cho mệt thân.

Tôi gật đầu, hỏi thêm:

- Ô em nghĩ được vậy là chị mừng, mà Nhân nè chú Đạt đối tốt với em không?

Tôi quan sát Út Nhân thấy trong mắt cô ấy có sự dè chừng rất nhanh nhưng sau đó trong mắt chỉ tràn ý cười hạnh phúc:

- Dạ có chứ chị Tư, vợ chồng em còn định đi du lịch rồi về mới thả cho có bầu. Mà sao chị hỏi em vậy, bộ.... bộ không lẽ anh Đạt bầy bạ cái gì hả chị Tư?

Thấy Út Nhân khẩn trương quá, tôi mới trả lời nhanh trấn an cô ấy:

- Ý không có, chỉ là thấy chị Thẩm không được anh Ba thương nên chị quan tâm em thôi hà. Vợ chồng lâu lâu nên đi chơi cho thoải mái đầu óc. Con cái từ từ có em với chú Năm đừng đặt nặng quá nha. Chị mà không có bầu chị cũng kéo anh Tư em đi chơi, nghe nói đảo Phú Quốc đẹp lắm

- Ồ đẹp lắm chị Tư, hôm em mới đi nè.

- Ủa đi hồi nào chị không biết?

Út Nhân tự dưng lúng túng:

- Ý quên em đi lâu rồi nhưng mà đẹp lắm hay là một chị sanh xong tụi mình tổ chức đi chơi đi chị hen.

Tôi nheo nheo mi mắt gật đầu với Út Nhân:

- Ủ hen rồi nha.

Nói rồi tôi với Út Nhân cũng đi lên trước, vừa đi tôi vừa liếc mắt sang nhìn Út Nhân bên cạnh. Cô ấy vẫn vui vẻ vẫn hoạt bát như hồi mới về nhà này, nhưng mà.... càng ngày càng thấy không còn được như trước nữa. Là do nguyên nhân gì hay là do cái gì tác động đến cô ấy....tôi có cảm giác như cô ấy đang giả bộ chứ không phải là thật tình.....

Út Nhân....rốt cuộc là có ẩn tình gì không?

.....

Chị Lài mang bầu 4 tháng siêu âm là con gái, ba chồng tôi không vui lắm nhưng vẫn thương tiền với vàng cho chị cho cháu giống như tôi lúc trước. Mà tôi thấy dù là con gái thì anh Ba Thành vẫn cưng chị Lài như trứng mỏng không có điểm nào là không vui. Má chồng tôi thì cứ như má ghê vậy đó, bà quan tâm tới mấy đứa cháu kiểu hỏi hột cho có chứ không giống như người ta mong cháu nội. Ngược lại bà đi chăm bẵm cho Út Nhân, bồi bổ đủ thứ mấy món tốt cho mau thụ thai. Trong 4 đứa con dâu trừ tôi ra không nói đến, 3 người còn lại chỉ duy nhất Út Nhân là được cưng. Lắm khi tôi còn hỏi Phong không biết anh Ba Thành có phải giống anh không phải là con má chồng tôi không nữa, sao lại có sự thiên vị kỳ cục đến như vậy chứ.

Xế chiều, má chồng tôi đang ngồi trước chơi với bé Mít, hôm nay chị Hai qua chơi. Thấy tôi đi lên bé Mít liền chạy ào qua kêu "Mợ mợ" nghe thấy cưng gì đâu.

Tôi đi nhanh hơn chút nữa dang ôm con bé, ui choa thấy cưng quá, tôi bồng bé Mít hôn liền mấy cái cho đã ghiền.

- Con Huyền trả con Mít cho chị Hai bây đi, bụng bự rồi ẵm con Mít nó đập trúng là không được đâu.

Ui chao, lâu lắm mới thấy má chồng tôi quan tâm tôi đó đa.

- Dạ không sao đâu má, lâu lắm mới gặp bé Mít, con nhớ nó quá.

Chị Hai Giàu thấy tôi hôn lấy hôn để bé Mít, chị cười cười:

- Thôi đi Mợ Tư ơi, Mợ sắp có con rồi, để đi tha hồ hôn nguyên ngày nha.

Nghe chị Hai nói tôi cười hề hề, quay sang hỏi bé Mít:

- Mít ơi.... muốn có em bé ra chơi chung với con không?

Bé Mít không biết nghe hiểu gì không, con bé gật gật đầu thấy thương ghê luôn.

Tôi ngồi chơi với bé Mít nghe được chị Hai Giàu loáng thoáng tâm sự với má chồng tôi. Nghe đâu vợ chồng chị đang lục đục, chị Hai nói anh Phụng có bồ nhí.... Tôi ngồi ôm bé Mít mà thở dài dài thườn thượt, bồ nhí gì bồ bự là đàng khác, đã vậy còn sống thù lù trong nhà này nữa nè. Haizzz nghĩ tới nghĩ lui chỉ thương cho bé Mít của tôi thôi.

.....

Bên phía chú Đức gọi điện thoại sang cho Phong nói rằng ông thầy Hai Đồ đã chết từ lâu rồi. Mạnh mới giải được yểm cũng theo đó mà tiêu tan....Lúc tôi nghe Phong nói lại, đến tôi còn bản thân hoang mang....đừng nói là Phong khi đó...

Phong sau khi biết tin giận đến mức sinh bệnh, cả người anh mệt mỏi sốt nằm có một chỗ, nguyên đêm tôi phải canh để chườm mát cho anh, đến sáng mới có thể ngủ được một chút.

Má Vũ biết Phong bị bệnh, sáng sớm bà kêu anh Tùng lái xe chở lên tỉnh mua thuốc cho Phong. Chắc do thuốc mạnh với hợp nên Phong hạ sốt nhanh, đến chiều thì bình thường trở lại, tôi thoáng cũng yên tâm hơn phần nào.

Phong nghỉ bệnh công việc giao lại hết cho Đạt, 6 giờ tối canh Đạt đi làm về tôi định lên phòng cậu ta hỏi về công việc ở công ty. Nhưng vừa lên đến phòng chưa kịp gõ cửa đã nghe bên trong có tiếng cãi vã ồm tỏi. Tính tò mò tôi mới lảng tai nghe thử.

Đạt:

- Cô muốn làm cái gì nữa?

Nhàn:

- Làm gì là chuyện của tôi liên quan gì đến anh.

Đạt:

- Cô nghĩ tôi sợ cô sao, nếu cô thấy không chịu được nữa thì đi đi đừng ở lại đây giả vờ giả vịt làm người hiền lành. Tôi cảnh cáo cô, nếu cô dám làm gì cô ấy tôi sẽ không để cô yên ổn đâu. Cô liệu hồn đi.

Nhàn:

- Haha...anh sợ hả...haha...đừng sợ, tôi không làm gì đâu...tôi chỉ muốn cùng anh đóng vai vợ chồng son thôi....được không?

Tôi nghe đến đây tự dưng rùng mình, giọng của Út Nhân thấy....thấy ghê quá.... Thôi thôi tôi len lén đi xuống dưới trước cho lành, để một hồi bị phát hiện thì không hay.

Tôi đi nhanh xuống dưới phòng, vừa đi vừa nghĩ...hai vợ chồng Út Nhân hình như đâu giống như Út Nhân nói đâu, như vậy mà yêu thương nhau hòa thuận với nhau sao? Tôi thấy còn thua anh Ba Thành với chị Thẩm nữa.

Bất giác tôi nhớ lại câu Đạt nói mà thấy sợ hãi... lẽ nào Út Nhân từ đó đến giờ chỉ là giả vờ hiền lành thảo mai...còn nữa...Đạt nói cái gì mà hại đến cô ấy sẽ không tha cho Út Nhân.... chẳng lẽ... chẳng lẽ.... cậu ấy đang nhắc về tôi sao????

Chuyện quái gì vậy.... khoan...để tôi suy nghĩ.... để tôi suy nghĩ đã...rối quá... rối rắm quá.

Thấy tôi đêm chiều Phong đang nằm trên giường, anh khẽ hỏi:

- Em nghĩ cái gì vậy?

Nghe Phong hỏi, tôi giật mình, thấy anh tự dưng biến sắc mặt mày xanh tím tôi liền chạy đến hỏi anh:

- Anh sao vậy, sao tự dưng mặt anh xanh lè vậy? Bộ anh mệt hay không khỏe ở đâu hả?

Phong gật gật, anh khó khăn trả lời:

- Anh không biết nữa, tự dưng đang ngủ thấy mệt trong người quá....đầu anh đau quá....

Nghe anh than mà tôi thấy lòng mình nặng trĩu, sờ lên trán thấy anh không nóng không sốt gì, tôi mới hỏi:

- Hay anh thiếu ngủ, nằm ngủ thêm chút đi chứ em không thấy anh sốt. Hay là... anh đau quá không em đưa anh đi bệnh viện?

Phong lắc đầu, anh nói nhỏ:

- Thôi được rồi, anh bớt rồi. Em tắm rửa gì chưa, vô tắm đi, có bầu tắm đêm hại lắm... anh không sao đâu.

Nói rồi anh ngồi dậy tự đi rót nước cho mình, thấy anh tương đối ổn định tôi mới yên tâm lấy đồ đi tắm. Lúc ra thấy Phong đang nằm trên giường, mặt anh cũng không đến nỗi quá mệt mỏi. Thờ dãi mấy hồi tôi mới xuống nhà hâm nóng cháo lại đặt lát anh ăn rồi uống thuốc.

Tôi đâu hay rằng lúc tôi đi rồi Phong mới mệt mỏi chịu đựng mọi thứ....

.....

Hai ngày sau tình hình sức khỏe của anh ổn định, chỉ có đều chiều xuống tắm 6 giờ là anh hay đỡ đau đầu đau rồi nhức mỏi toàn thân. Tôi kêu anh đi khám anh không chịu, anh nói chắc do chưa khỏi bệnh nên vậy. Mà đúng thiệt bình thường ban ngày anh khỏe ru chỉ có chiều chiều là đau đầu, tôi nghĩ chắc do bệnh còn dư âm chưa hết.

.....

1 tuần sau.

Sáng sớm tôi xuống nhà pha trà sen cho Phong, nhìn ra ngoài hè thấy mèo hoang bu quanh xào quần áo vừa giặt. Tôi nhìn xuống dưới thấy đồng com ngụy rồi rác chấu com cho mấy con gà đất trong vườn ăn còn dư nên mèo lại kiếm ăn.

Đem trà sen lên cho Phong, đợi anh uống xong tôi mới chỉnh cổ áo cho anh, cười nói:

- Hôm qua còn đau đầu với một nửa không anh, em tính đợi anh đi làm về em hỏi mà quên mất tui.

Phong nhéo nhéo mũi tôi, anh nhàn nhạt nói:

- Cũng còn nhưng mà không sao đâu em đừng lo.

Tôi gật gù, trách:

- Anh đi khám đi, y y hoài vậy có ngày chết chứ không giỡn được đâu nha.

Phong cười hề hề:

- Được rồi anh biết rồi mà, để anh đi khám, được chưa?

- Không tin anh được, lát chiều anh hẹn bác sĩ đi, rồi em kêu anh Tùng chở lên công ty anh đăng đi khám thai xong ghé khám cho anh luôn.

Phong hết cách, anh đành gật đầu:

- Rồi rồi anh biết rồi, tất cả nghe theo em.

Tôi khoanh tay vênh mặt:

- Anh gọi cho bác sĩ đặt trước đi.

Phong không cách nào trốn tránh được nên mới lấy điện thoại ra gọi cho bác sĩ Hưng trên bệnh viện tỉnh. Nghe anh đặt lịch hẹn xong tôi mới yên tâm để anh đi làm. Cái tên này nếu không làm căng với anh chắc anh sẽ không chịu đi khám đâu. Người gì mà.....

Nói với anh mấy câu nữa mới để anh đi làm, tôi ở đây nhìn theo bóng lưng của anh mà thấy xót xa vô cùng. Bệnh hơn một tuần mà nhìn anh vừa ốm vừa xanh xao trông thấy. Hôm qua ba chồng tôi còn kêu anh đi khám bệnh vì thấy anh yếu quá. Haizzz chưa kể cứ tối chiều là anh bị đau đầu nhức mình mẩy như bị ai đánh vậy đó. Mới hôm kia anh làm tôi sợ hết hồn cứ tưởng anh bị ai nhập không, tinh thần anh dạo này hỗn loạn quá chừng... nghĩ mà lo ghê.

Đợi anh đi làm, tôi xuống nhà tìm má Vũ, má biết anh bị bệnh nhưng không biết vụ chiều xuống bị đau đầu. Tôi sợ tên Phong tham công tiếc việc không chịu đi bác sĩ, xuống tìm má Vũ méc má đăng má ép anh đi khám là tốt nhất.

Xuống nhà mới biết má Vũ đi đâu rồi, đến 4 giờ chiều má mới về. Vừa thấy má về tôi nhào vô kể lể liền, nghe tôi kể xong tự dưng tôi thấy má biến sắc, má nắm tay tôi, gấp gáp nói:

- Đi...đi kiểm thằng Phong, lẹ đi con, lẹ đi.

Tôi ngờ ngác không hiểu chuyện gì nhưng vẫn tức tốc xách túi xách chạy theo má Vũ. Vừa đi má Vũ vừa gọi điện thoại cho ai đó kể tình hình của Phong y như tôi kể khi nãy. Tôi thiệt sự không hiểu chuyện gì hết nhưng thấy má Vũ lo lắng hoảng hốt tôi cũng hoang mang theo. Xe dừng trước công ty của Phong, tôi vội vàng đi theo má Vũ lên trên. Vừa lên đến nơi tôi đã nghe tiếng hét trên phòng làm việc...

- Anh Phong....anh Phong ơi...

Trời ơi... Phong...trời ơi....anh ơi...

- Phong ơi... con ơi....

Má Vũ chạy trước tôi chạy ào theo sau, tôi khi này quên mất luôn là tôi đang có bầu.... tôi chỉ nhanh chân mong sao chạm được thì vào Phong nhanh nhất.

Phong đứng giữa phòng. Đạp với mấy người nữa đang diu anh đứng lên, trên môi anh....máu... máu đen...máu đen kịt một mảng....

- Anh ơi...

Nghe tiếng tôi Phong ngước lên nhìn, vừa nhìn thấy tôi anh lại ọc thêm một lần nữa.... trời ơi...máu... tanh tươi.... là máu của chồng tôi...của chồng tôi....

Tôi hốt hoảng chạy đến ôm lấy anh, nước mắt trên mặt ngấn dài vơn vãi. Tôi run run ôm lấy anh, vừa ôm vừa hét:

- Anh ơi.... đừng bỏ em mà anh ơi....

"Ọc"....lại một lần nữa Phong ọc ra toàn máu tanh hôi phủ một màu đen kịt. Tôi vô thức nhìn lên đồng hồ treo tường, trên đó điểm vừa hơn 6 giờ chiều....

Bạn đang đọc truyện *Vợ Cậu Tư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 33

6 giờ chiều.... bây giờ là 6 giờ chiều....

Phong trên tay tôi gục xuống, tôi ôm chặt lấy anh cố nâng anh lên, ôm lấy anh tôi khóc không ngừng:

- Anh ơi...tình dậy anh ơi.... đừng mà anh ơi..

Kế bên má Vũ cũng cuống quýt hét lên nhưng may là bà còn bình tĩnh hơn tôi, bà lớn tiếng:

- Đạt... phụ đi đưa Phong đi bệnh viện.... nhanh con...

Tôi gật gật đầu, vừa khóc vừa run cầm cập đi theo sau lưng Phong. Nhìn theo thân hình ốm gầy không có sức sống của anh mà lòng tôi đau nhói. Ra đến xe, má Vũ cho xe chạy đến bệnh viện tuyến thị xã, đến nơi Phong được Đạt với vài anh em trong công ty đưa lên ca bệnh, bác sĩ y tá nhanh chân nhanh tay đẩy anh vào cấp cứu.... cửa phòng cấp cứu đóng lại...

Tôi đứng trước cửa, ông lấy cái bụng tròn tròn của mình, tôi đau lòng quá, tôi sợ hãi quá. Tôi quen thấy anh luôn cười cười nói nói rồi... tôi quen rồi mà....

- Huyền, lại đây ngồi xuống đi con, đừng đứng mãi chân.

Má Vũ đi đến gần tôi, bà kéo tay tôi đi lại hàng ghế ngồi chờ để cho tôi ngồi xuống, bà nắm tay tôi, an ủi:

- Không sao không có gì lo hết, thằng Phong phước lớn mạng lớn không có gì không có gì lo hết con. Yên tâm, yên tâm..

Má Vũ cầm tay tôi an ủi mà tôi cảm nhận được tay bà run rẩy không thôi. Tôi quay sang nhìn má, má cũng tầm 45-50 rồi, mặc dù má vẫn còn khá trẻ so với tuổi nhưng đầu đó đã loáng thoáng thấy dấu hiệu của tuổi già. Tôi biết má lo lắm nhưng má đang cố gắng thôi vì ngoài Phong đang bệnh ra thì vẫn còn tôi và đứa nhỏ trong bụng là một gánh nặng. Má...má sợ tôi buồn... tôi biết má sợ tôi lo lắng....

Hít một hơi thật sâu, giờ phút này tôi không thể ừ rừ khóc lóc đau khổ được. Bình thường có Phong còn có người cho tôi nhờ nhờ, còn có người thay tôi gánh vác mọi chuyện, còn bây giờ anh bệnh rồi...anh cần tôi lo lắng quan tâm cho anh chứ không phải cần tôi ủ dột mảy chao khóc lóc kể lể. Phải rồi, tôi phải sóc tinh thần lên mà lo cho Phong, anh bây giờ cần có tôi, anh cần có tôi ở bên cạnh.

Tôi gật gật đầu với má Vũ, cố nói thật rõ ràng:

- Dạ anh Phong không sao đâu, má yên tâm đi.

Đạt đang đứng phía bên kia cũng đi lại chỗ tôi, cậu ấy ngồi xuống, nhẹ giọng an ủi:

- Chị...đừng có lo quá, anh Tư ảnh không có sao đâu.

Tôi nhìn Đạt, trên mặt cậu ấy cũng đâu thiếu sự lo lắng....

- Ừ tôi biết mà, anh Phong chỉ là lao lực thôi không có gì đâu.

Vừa nói tôi vừa ngược lên nhìn đồng hồ, bây giờ đã hơn 7 giờ rồi. Lại nhớ đến tất cả mọi chuyện đã qua, cứ tầm 6 giờ là Phong lại bị đau nhức mệt mỏi tinh thần hỗn loạn, tính từ hôm đầu tiên đến nay đã hơn 1 tuần rồi. Khi này tôi nghe loáng thoáng được má Vũ nói Phong bị bỏ ngải....tôi đến bây giờ cũng nghĩ là có thể Phong bị chơi bùa chơi ngải gì rồi. Nhưng mà trước khi chắc chắn tôi đợi xem kết quả từ phía bác sĩ. Chưa bao giờ tôi hy vọng Phong bị bệnh thật như bây giờ....Bệnh có thể bệnh nặng bệnh nhẹ... còn bị yểm bùa yểm ngải thì.... thôi thôi không muốn nghĩ đến, không muốn nghĩ đến nữa.

Cửa phòng cấp cứu được mở ra, Phong cũng được đẩy ra ngoài. Thấy anh tôi chạy nhanh đến, anh bây giờ đã ngủ rồi, trên tay đang truyền dịch. Nhìn mặt anh xanh xao hốc hác mà tôi lo quá, đến cả nằm ngủ mà chân mày anh vẫn nhíu lại không được giãn ra thoải mái. Tôi hít hít mấy hơi, cố kìm cho nước mắt không rơi xuống. Tôi ngược lên hỏi bác sĩ vừa cấp cứu cho anh:

- Bác sĩ, anh ấy sao rồi, có bị gì nặng không bác sĩ?

Vị bác sĩ lắc đầu:

- Không có gì nguy hiểm hết, cậu ấy chỉ bị suy nhược cơ thể thôi.

Tôi ngạc nhiên:

- Anh ấy ói ra máu mà bác sĩ?

Bác sĩ trầm giọng giải thích:

- Vấn đề này có thể là do dồn nén tức giận trong người, qua kiểm tra cậu Phong đây cơ thể không có gì đáng lo ngại chỉ có điều huyết áp cao cộng với suy nhược cơ thể. Người nhà nên cho cậu ấy nhập viện đêm nay để chúng tôi theo dõi thêm, mai có thể xuất viện sớm.

Tôi định hỏi thêm nhưng má Vũ lại nắm tay ngăn tôi lại, bà nói với bác sĩ:

- Bây giờ xin về được không bác sĩ, nếu không có gì đáng ngại thì về nhà sẽ thoải mái hơn.

- Được. Sau khi truyền xong chai nước biển này thì có thể xuất viện. Người nhà nhớ lưu ý theo dõi cậu ấy, có gì nên đưa đến bệnh viện nhanh nhất.

Má Vũ gật gù đầu:

- Tôi biết rồi bác sĩ, tôi sẽ cẩn thận quan sát con tôi.

Bác sĩ đẩy Phong vào khu hồi sức cấp cứu, tôi và má Vũ ngồi canh chừng Phong, còn Đạt thì đi đóng tiền viện phí làm giấy tờ xuất viện.

Trên giường bệnh Phong mặt mày xanh xao, chân mày nhíu nhíu trông không được thoải mái chút nào. Tôi càng nhìn càng thấy lo nên quay sang hỏi má Vũ:

- Má ơi, sao không để anh ấy nhập viện theo dõi, bây giờ đem về nhà lỡ có chuyện gì sao má?

Má Vũ lắc đầu:

- Không để nằm viện được đâu Huyền, thằng Phong má nghĩ là trúng ngải rồi. Ói ra máu mà không tra ra bệnh thì không bình thường đâu. Nghe theo má, má không bao giờ hại thằng Phong.

Tôi gật đầu, thiệt ra tôi cũng chắc chắn rồi nhưng mà bản thân vẫn có chút không muốn tin. Lúc nghe bác sĩ nói anh ấy không sao tôi mừng trong lòng lắm nhưng nghĩ mà coi máu ói ra một màu đen kịt lại tanh hôi nữa. Nói không trúng tà mà là không ai tin, ở xứ này mấy chuyện bùa ngải là không phải không có, ngược lại còn phổ biến nữa là đằng khác.

- Má...bây giờ làm sao...nếu thiệt vậy thì làm sao má?

Má Vũ nhìn nhìn Phong, ánh mắt bà lạnh lùng uy nghiêm hơn bao giờ hết:

- Má nhờ thầy rồi, đưa thằng Phong về rồi tính.

.....

Tôi với má Vũ đợi đến khi Phong tỉnh thì làm giấy tờ cho anh xuất viện. Trên đường về Đạt luôn miệng hỏi, giấu không được tôi với má Vũ đành nói xạo là cho Phong về nhà ở thị xã đợi cho gần bệnh viện có gì chạy qua còn kịp.

- Chú Năm về đừng nói với ở nhà là anh Phong bị bệnh như vậy nha, kể cả là Út Nhàn luôn.

Đạt cau mày, cậu ấy hỏi:

- Sao vậy, sao phải giấu hả chị?

- Mắc công mọi người lo lắng, ba với má lớn tuổi rồi, ba má biết anh Phong bệnh vậy là lo dữ lắm. Chú nghe tôi đi, trong nhà mình toàn bà bầu thôi mà anh Phong cũng không đến nỗi nào không cần để mọi người biết đâu.

Đạt nghe tôi nói chắc thấy hợp lý, cậu ấy bèn gật gù. Tôi nghĩ tới nghĩ lui, nói thêm:

- Lát tôi gọi cho ba má xin là về nhà ba mẹ tôi chơi mấy hôm, ba có hỏi anh Phong đâu thì chú nói là đi theo tôi luôn. Chú ráng giúp tôi nha chú Đạt.

Đạt nhìn nhìn tôi, cậu ấy nói:

- Có gì chị gọi cho tôi một tiếng, tôi chạy ra ngay. Hay để tôi phụ chị canh anh Phong cho chứ một mình chị sao được.

Tôi nghe Đạt nói liền từ chối:

- Thôi không cần đâu, chú đi rồi bỏ Út Nhân ở nhà cô ấy sợ không ngủ được bây giờ. Tôi canh anh Phong là được rồi, bác sĩ nói là theo dõi thôi mà, chú yên tâm đi.

Phong ngồi trên xe nẩy giờ, đến bây giờ mới mệt mỏi lên tiếng:

- Chị Tư nói phải đó Đạt.... em về giúp anh coi lại hợp đồng với bên truyền thông đi....mai anh đi không được.... em thay anh lo cho công ty...

Đạt lúc này mới đồng ý hoàn toàn, tôi không biết cậu ấy có nghi ngờ gì không nữa nhưng mà nếu có cũng chịu thôi, bây giờ không có tâm tình mà đi lo những chuyện còn con khác.

Về đến nhà của Phong, Đạt với má Vũ phụ tôi dìu Phong vào trong. Xong xuôi ổn thỏa mọi chuyện, Đạt đi về còn má Vũ thì ở lại. Khi này trong bệnh viện má có gọi cho ba chồng tôi nói là đi về quê của dì, mấy ngày nữa mới về. Phong nằm nghỉ trên giường, tôi kéo cái ghế lại ngồi gần anh, khẽ hỏi:

- Anh còn mệt không, có thấy không khỏe chỗ nào không anh?

Phong nghe tiếng tôi hỏi, anh khẽ mở mắt, anh nói nhỏ tiếng:

- Anh khỏe rồi, em đừng có lo nữa. Đói bụng không, ăn một chút gì đi em.

Tôi cố gắng cười với anh:

- Em ăn rồi, hồi này trong lúc anh ngủ em đói quá lên chạy xuống căn tin kêu một đĩa cơm gà. Em mà, đói em chịu đâu được đâu.

Phong nghe tôi nói, anh cười cười:

- Ờ vậy tốt, anh ngủ chút nha, tự đừng buồn ngủ quá.

Tôi mím môi "dạ" một tiếng nhỏ xíu, Phong vỗ vỗ đầu tôi mấy cái rồi mới chịu đi ngủ. Nhìn gương mặt anh mệt mỏi mà lòng tôi cũng mệt mỏi theo, khẽ thở dài tôi đi ra ngoài cho anh ngủ ngon giấc. Má Vũ từ lúc cho Phong về nhà xong thì cũng đi đâu mất tiêu, tầm 1 tiếng sau bà đi về, sau lưng dẫn theo một người đàn ông khá lớn tuổi.

Thấy tôi ông ấy gật đầu, tôi cũng gật đầu lại. Má Vũ lúc này mới giải thích:

- Huyền, đây là thầy Bảy.

Tôi gật đầu, chào ông ấy:

- Con chào thầy.

Thầy Bảy tướng tá cao lớn, nước da nâu, mặt mày trông rất phúc hậu, ông ấy cũng chào lại tôi.

- Chào cô, phúc khí lắm.

Phúc khí??? Ông ấy nói tôi phúc khí sao???

Má Vũ cười cười nói:

- Con nhỏ tốt tính hiền lành lắm Thầy, quên nữa, thằng Phong đang trong phòng.

Nghe má Vũ nói, Thầy Bảy không nói chuyện với tôi nữa, ông ấy theo chân má tôi vô trong phòng trong. Tôi tò mò nên đi theo chân ông ấy.

Vừa bước đến cửa tôi đã thấy Thầy Bảy khựng lại, tôi quan sát ông ấy thấy chân mày ông ấy nhíu lại, bước đi cũng e dè hơn trước. Phong đang nằm trên phòng, hơi thở của anh đều đặn. Thầy Bảy nhìn nhìn xung quanh quan sát, còn Má Vũ đã đi xuống bếp luộc chục hột gà mà thầy Bảy đưa.

Tôi thấy ông mở mắt Phong ra nhìn, xong lại cầm tay bắt mạch. Lát sau ông ấy quay sang tôi, nói nhỏ:

- Bị từ khi nào?

Tôi nhanh chóng trả lời:

- Dạ hơn tuần rồi thầy.

Thầy Bảy tiếp tục hỏi:

- Biểu hiện ra sao?

- Dạ đau đầu, chóng mặt, cứ tới 6 giờ chiều là anh ấy như bị hành. Có hôm trước còn ôm đầu rên rĩ giống như người điên không được tỉnh táo, mà chút

xú qua gần 7 giờ là khỏe ru à Thầy. Con ban đầu tưởng ảnh còn sốt bị hôm đầu tiên là bị sốt. Nặng nhất là hôm nay ói ra máu đen.

Thầy Bảy gật đầu, ông ấy nói nhỏ tiếng:

- Cho tôi ngày sinh tháng đẻ, tên tuổi của cậu ấy.

Tôi nhanh chóng đọc cho Thầy Bảy, phía sau má Vũ cũng bưng tô trứng luộc đem lên. Thầy Bảy thấy má Vũ liền nói:

- Lột vỏ rồi lăn lên người cậu ấy cho tôi, lăn 3 trứng đi.

Má Vũ gật đầu, lúc này Phong cũng đã tỉnh dậy. Đợi tôi với má Vũ lăn hết gà lên toàn người anh không chừa góc ngách nào, lăn đến khi trứng gà hết nóng chuyển sang nguội lạnh mới thôi. Lúc bấy giờ Thầy Bảy cầm quả trứng gà lên, ông từ từ tách làm đôi ra thì ôi thôi....lòng đỏ trứng gà chuyển màu đen kịt...

Tôi như không tin vào mắt mình, liền sợ hãi run rẩy mà tách cái trứng gà đang cầm trên tay ra....đen...vẫn là một màu đen không khác gì với cái trứng của Thầy Bảy. Ngay cả trứng gà của má Vũ cũng vậy, toàn bộ lòng đỏ của 3 quả trứng đều nhuộm một màu đen của đất...

Đừng nói là tôi mà ngay cả Phong đều hốt hoảng, tôi nhìn anh trong lòng chất chứa bao nhiêu là lo lắng. Từ thuở cha sinh mẹ đẻ ra đến giờ thì đây là lần đầu tiên...lần đầu tiên mà tôi thấy cảnh tượng đáng sợ như thế này. Điều ghê sợ hơn nữa là nó lại rơi vào Phong, rơi vào người chồng mà tôi yêu thương hết mực.

Má Vũ cá kinh, bà lắp bắp:

- Thầy.... bây giờ sao thầy?

Thầy Bảy thờ dài, ông nói:

- Cái này phải nhờ người cao tay hơn tôi mới mong giải được. Tôi chỉ nói thế này, người hại cậu Phong nuôi bằng máu của chính họ nên công lực của loại ngải này rất là mạnh. Tôi công đức không nhiều, tu luyện cũng không cao siêu nên không dám nhúng tay vào giải loại này.

Tôi nghe Thầy Bảy nói mà tâm tình muốn treo ngược lên trên cành cây, Thầy Bảy biết mà không giải được thì anh Phong phải làm sao đây???

Tôi ngồi bật dậy, tôi nắm lấy tay Thầy Bảy, vừa rung rung vừa nói:

- Thầy, con xin Thầy....Thầy biết Thầy cứu chồng con đi...Con van xin Thầy mà Thầy.... để lâu chắc nó giết chồng con chết, con xin Thầy mà Thầy.

Má Vũ cũng khóc lên tiếng:

- Thầy Bảy Thầy cứu thằng Phong đi, tôi chỉ còn mình nó.... Thầy... tôi quỳ tôi lạy...Thầy muốn cái gì tôi cũng trả cho Thầy hết...

Thầy Bảy nhìn tôi với má Vũ, Thầy thờ dài thườn thượt, nói:

- Tôi không phải không muốn cứu người nhưng lực bất tòng tâm, có muốn cứu cũng không cứu được. Chỉ sợ là nếu tôi ngoan cố giúp cậu Phong thì cả tôi và cậu ấy đều có nguy cơ chết liền tại chỗ. Tôi chịu đến đây thì đã là muốn cứu người rồi, bà Vũ bà theo tôi bao nhiêu năm không lẽ tôi khoanh tay làm ngơ với cháu của bà. Chỉ là...tôi lần này đủ hồ thẹn không giúp được cho bà.

Thấy má Vũ còn muốn nói nữa Ohong mới lên tiếng can ngăn:

- Di....đừng ép Thầy Bảy....

Tôi lau lau đi nước đang lấm lét trên mặt, ngồi xuống ôm lấy Phong tôi hỏi Thầy Bảy:

- Thầy thầy nói công lực thầy không cao siêu không cứu được anh Phong, vậy Thầy có biết người nào có thể cứu được anh ấy không. Thầy cho con địa chỉ con tự đi đến tìm

Thầy Bảy nhìn tôi, ông ấy gật đầu ngồi xuống ghé:

- Tôi ghi cho cô cái địa chỉ, cô đến đó tìm. Nhưng tôi nói trước, có duyên mới gặp được ông ấy. Ông Tiên Núi rất ít người gặp được, đạo hạnh ông ấy rất cao siêu có thể giúp được cho cậu Phong lần này. Tôi cũng là kẻ phàm phu tiếc là không liên lạc ông ấy cho cô được.

Tôi gật gật đầu, trong lòng nhen nhóm một tia hy vọng. Tôi hứa với lòng nhất định sẽ tìm được ông Tiên Núi như lời Thầy Bảy nói. Tính mạng anh Phong đang nằm trong tay tôi, tôi không thể để anh ấy có chuyện gì được.

Thầy Bảy dặn dò một chút nữa cũng đi về, ông ấy căn dặn 6 giờ chiều ngày mai nếu vẫn chưa tìm được ông Tiên Núi thì lấy trứng gà bóc vỏ lăn lên người Phong y như ngày hôm nay đã làm. Lăn liên tục, lăn đến khi nào Phong không bị hành nữa thì thôi. Trứng gà lăn xong bỏ bịch giục đi xa không cho ai hay con gì ăn phải nếu không sẽ trúng độc của ngải mà sinh bệnh.

Ông Thầy Bảy đi rồi, tôi mới pha cho Phong ly sữa, lúc này anh đang ngồi dậy ấn điện thoại gọi cho ai đó, chắc là gọi cho chú Đức. Mai ngộ thiệt, chú

Đức từ hôm rày gần một tuần rồi không gọi được, điện thoại toàn thuê bao mà thôi.

- Anh, uống chút sữa đi.

Phong nghe tiếng của tôi, anh mỉm cười nhạt, nói khẽ:

- Ủ khuya rồi sao em không đi ngủ đi.

Tôi ngồi xuống cạnh anh, cười nói:

- Sớm mà, anh gọi cho ai vậy, gọi chú Đức hả?

Phong gật gù đầu:

- Ủ cả tuần anh không gọi được rồi, anh lo cho ông ấy không biết có chuyện gì không nữa.

- Chắc chú Đức bận, em thiết tiếc quá, em nghĩ chú Đức chắc chắn cứu anh được nhưng mà bây giờ liên lạc với ông ấy không được không biết kiếm ông ấy bằng cách nào. Ông Tiên Núi còn biết ông ấy tu luyện ở núi X còn chú Đức ông đi suốt không biết tìm ông ở đâu luôn.

Phong vỗ vỗ đầu tôi, anh nhàn nhạt nói:

- Chú Đức đó giờ là vậy mà, ông tìm mình được chứ mình tìm ông khó lắm. Có dạo mấy tháng trời anh không liên lạc được với ông, mà nghĩ lại chắc cũng do cái duyên chưa tới.

Tôi nghe anh nói mà thương đứt ruột, sao chồng tôi hiền lành quá vậy... đến cả việc sống chết của anh mà anh nói nghe sao nó nhẹ nhàng quá trời.

- Cái gì mà duyên chưa tới, duyên chưa tới em cũng tìm cho tới chứ ở đó.

Phong nghe tôi nói anh bật cười, đặt ly sữa xuống anh ôm lấy tôi, siết tôi nhẹ nhàng, anh nói nhỏ:

- Huyền.....mai mà kiếm không được thì em về bên mẹ ở luôn đi đừng có về đây nữa. Anh...nếu mấy bữa nữa mà coi không ổn...chắc anh....Anh dặn, em ráng sinh con ra rồi đưa con lên thành phố ở, trên đó anh có cái nhà ở quận 2, em với con sống được đến khi con lớn chút...

Tôi ôm lấy anh, cúi đầu thật thấp để cho anh không thấy nước mắt đang chảy ròng ròng trên mặt. Tim tôi đau quá... thiệt sự đau nhiều quá...

Phía trên, giọng Phong cũng khàn đi, anh từ từ nói:

- Đừng về đây cũng đừng đem con về đây...em ráng sống tốt đừng nuôi con...con mình lớn chút... em có muốn lấy chồng thì chọn ai tốt hơn anh...lo cho em nhiều hơn anh mà lấy nghe không...Con mình nó là con trai nó tự lo cho nó được, còn em thân đàn bà sau này lớn tuổi trái gió trở trời không ai bên cạnh không được đâu. Anh...vô dụng... không đủ sức sống với em hết đời... nhưng mà em yên tâm...anh có gì cũng ráng nhìn theo em...anh thương em nhiều lắm....thương nhiều lắm....

Nghe anh nói đến đây tôi nhin không đành liền ôm chặt lấy anh mà khóc nức nở, vừa khóc tôi vừa than:

- Anh nói tầm bậy...anh nói xui rủi không à...anh nói bậy bạ quá em không có muốn nghe nữa đâu. Anh còn trẻ... anh phải nhìn con anh lớn nữa... bộ anh định để con anh không có cha...đi học thua thiệt bạn bè hả anh? Bộ anh tính bỏ em lại một mình hả....anh không thương em nữa hả...anh bỏ em luôn hả anh?

Phong ôm lấy tôi, tôi thấy anh khóc... lần đầu tiên tôi thấy nước trên mặt anh:

- Bậy, anh thương em mà, anh cũng thương con mình mà. Em với con là ruột thịt với anh hỏi sao anh không thương.... nhưng mà anh dặn...anh dặn trước thôi...anh mà có chuyện gì em đừng về đây đừng thay anh làm chuyện gì hết. Đừng trách hận ai hết ghen em, anh muốn em sống vui về sống hạnh phúc với con thôi. Sống chết có số, trời cao tính toán hết rồi... đừng buồn cho phiền lòng nha em.

Anh càng nói tôi càng lắc đầu không chịu... anh nói bậy bạ.... anh nói luyên thuyên gì đâu không hà...tôi không tin tôi không có tin đâu...

Nói rồi anh cúi xuống áp mặt vô bụng tôi, anh dịu dàng thủ thi:

- Con trai...hôm nay ngoan không con...ba thương con nhiều lắm nhưng mà... ba...ba sợ ba không nhìn được.... con đến lúc con chào đời... ba xin lỗi ghen...sau này con lớn... con phải thương mẹ... thương ông bà ngoại.... thương ba sau nữa.... ba xin lỗi... ba sợ... nên ba dặn trước... đừng quấy mẹ... đừng làm mẹ mệt... đừng làm mẹ buồn nha con...

Tôi ôm lấy cổ anh, tôi biết anh đang khóc... tôi cũng khóc.... cu con trong bụng chắc vì cảm xúc của tôi tăng vọt mà cu con đạp quấy bùm bụp trong bụng không ngừng. Thấy con đạp, Phong bật cười, anh vui vẻ:

- Ô ba nói nghe rồi phải không...ngoa....ngoa nha con....

Tôi lấy tay che miệng lại, tôi đau đốn quá.... tôi sợ tôi bất tài bất lực không tìm được ông Tiên Núi... không tìm được chú Đức... tôi sợ những thứ mà

Phong dặn dò rồi sẽ thành sự thật. Tôi lại càng sợ Phong bỏ lại tôi một mình mà đi mất...sống không có anh thì còn gì là hạnh phúc nữa?!

Phong nói chuyện với con xong, anh quay lên nhìn tôi, thấy tôi khóc anh run run lau nước mắt cho tôi. Tôi không hiểu được bây giờ cảm xúc của anh là gì? Anh có sợ không...có thấy mệt mỏi không...có thấy tủi thân không?

- Nín đi em... anh vẫn ở đây với em, vẫn ôm em và con mà. Cái anh nói anh chỉ là dặn trước thôi... không khóc....không được khóc...

Tôi càng nghe anh nói trong lòng tôi càng nhói đau, đau đớn nó xuất phát từ tận tâm can...đau đớn dần vật đến muốn bức điên lên được. Tôi không đành lòng nhìn anh đi, tôi không đành lòng một chút nào hết.

Đêm đó Phong ôm tôi ngủ, giấc ngủ yên bình trước giông bão ập đến....

.....

Sáng sớm hôm sau, trời tờ mờ sáng tôi đã dậy thật sớm. Đi bộ ra chợ mua đồ ăn sáng cho Phong với má Vũ xong, tôi xếp mớ đồ mà lúc trước Phong mua để sẵn ngoài nhà này cho tôi vào balo. Đi vào phòng nhìn Phong đang ngủ say mà lòng tôi đau nhói.... quay lưng đi...tôi đi tìm đường sống cho chồng tôi...đi tìm ông Thầy Tiên Núi trong nhân gian truyền tụng.

Bắt xe ôm lên tỉnh, tôi ra bến xe đón xe đi núi X sớm. Ngồi trên xe, tôi ôm bụng bầu 7 tháng, hôm nay hai mẹ con tôi đi du lịch một chuyến vậy.

Xe dừng xuống trạm là 7 giờ sáng, lúc xe dừng tôi cũng tỉnh theo. Hôm qua ngủ trễ sáng dậy sớm nên lên xe ngủ lúc nào không hay biết. Lúc dậy trời đã sáng hừng, dòng người trong trạm cũng đông đúc đến phát nóng lên. Tôi ôm cái bụng lên lời qua đám người, mấy ông xe ôm xe taxi đi lại chào khách liên tục. Tôi biết tông chiều trò ở đây, bị sống gần 10 mấy năm rồi thì không biết làm sao được. Cũng chính vì quen với vùng đất này nên má Vũ mới đồng ý cho tôi đi tìm thầy Tiên Núi. Bà định kêu Đạt đi chung với tôi nhưng tôi không chịu, Đạt còn lo cho công ty của Phong nữa, với lại Út Nhân mà biết Đạt đi với tôi thì chuyện nhỏ cũng thành chuyện lớn. Út Nhân đến bây giờ tôi bắt đầu không có sự tin tưởng rồi.

Tôi đi nhanh ra góc ngoài, bắt một chiếc taxi đến địa điểm mà Thầy Bảy ghi trong giấy. Cái khu này tôi biết chứ khu trong giấy của Thầy Bảy thì tôi không biết rành. Nhưng mà biết hay không biết gì cũng phải đi...không có lý do gì mà khiến tôi không đi được.

Ngồi trong taxi, tôi lấy điện thoại ra xem...ôi mẹ ơi gần 50 cuộc gọi nhỡ, tất cả đều là Phong gọi. Hít một hơi thật sâu tôi nhét điện thoại lại vào túi quyết không nghe, nghe rồi anh lại lo cho tôi mà bắt tôi về là không có được.

Taxi chạy tầm 1 tiếng đồng hồ thì đến nơi, khu này nhà cửa cũng đông đúc. Tôi mới quay lên hỏi anh tài xế xe biết ông Tiên Núi là ai không thì anh ấy không biết, mà cũng phải, anh tài xế còn trẻ quá không biết coi như cũng đúng đi.

Địa chỉ ghi trong giấy không có số nhà chỉ có tên huyện và xã, đến cả tên ấp cũng không có. Tôi kêu taxi dừng đó đợi tôi, tôi đi vào xung quanh hỏi thử. Đi gần hơn 10 cái nhà cũng không ai biết ông Tiên Núi ở đâu, đi đến nhà thứ 11 là nhà của một bà lão đang trông mấy đứa trẻ. Thấy tôi bụng bầu khệ nệ, bà mới nói:

- Cô đi tìm ông Hai Núi hay Tiên Núi?

- Dạ người ta cho con địa chỉ là khu này, tìm ông Tiên Núi chuyên trị bùa ngải đó ngoại. Ngoại biết không, ngoại chỉ cho con với.

Bà lão ôm đứa con nít nhỏ xíu tầm 1 tuổi, bà trả lời:

- Vậy là ông Hai Núi rồi, ông cao tay như cái miệt này. Mà cô tìm bên đây quấy rồi, tôi nghe người ta nói ông tu bên chân núi đó. Chứ vùng này chưa phải núi mà.

Tôi nghe có được thông tin mừng quá trời trong bụng, liền hỏi tiếp:

- Ngoại biết cụ thể ở đâu không ngoại chỉ cho con được không, chồng con đang nguy cấp lắm.

Bà lão lắc đầu:

- Nghe con nhỏ cháu nó đi chữa cho ông già chồng nó nói lại thôi chứ tôi tôi chưa có gặp ông bao giờ. Mà phải có duyên nha cô, chứ không phải ai tìm cũng gặp đâu.

- Dạ vậy ngoại cho con địa chỉ cháu của ngoại con lại nhà con hỏi được không ngoại?

- Ừ được tôi chỉ cho cô, nhà nó cách chừng mấy cây số, nhà nằm ngoài mặt đường cũng dễ tìm lắm.

May quá có bà lão chỉ đường mau lẹ mà tôi đi tìm một phát đến ngay nhà cháu gái của bà lão để hỏi thăm. Xui là không có cháu gái bà lão ở nhà nhưng may lại gặp được ba chồng cô ấy đang phơi lúa. Nói chuyện một hồi tôi mới biết được ông thầy tu dưới chân núi nhỏ khu nghĩa trang của huyện, từ đây qua đó phải 2 tiếng đồng hồ. Mèn ơi, ông Thầy Bảy cho địa chỉ đúng trót quót luôn, cái tên cũng sai hèn gì hỏi ông Tiên Núi không ai biết. Khổ thiệt.

Lòng vòng hỏi đường đôi 2 bận taxi mới tới được vùng đó, công nhận ở đây thích hợp cho các thầy tu luyện bị rừng núi nhiều lại vắng nhà vắng cửa. Đến nơi đã hơn 1 giờ chiều, đói quá tôi mới ghé tạp hóa nhỏ mua mấy cái bánh mì ngọt với chai nước suối uống lót dạ. Hồi nhỏ mẹ tôi dặn đi đến vùng lạ mà thừa người nếu không quen biết đừng ăn bậy bạ kéo rước bệnh vào người.

Gần 2 giờ chiều tôi mới bắt đầu đi xung quanh tìm hỏi người dân xung quanh nhưng công nhận là khó tìm, bởi người biết người không, người chỉ trên núi, người chỉ dưới núi, người lại chỉ lưng chừng núi khiến tôi rối như tơ vò. Phải không có bụng bầu tôi cũng ráng lếch lên núi để tìm thử, còn giờ.... leo lên đó chắc tôi đu xuống chứ đi không nổi nữa.

Loanh quanh hết buổi chiều, trời sụp tối....

Nhìn đồng hồ điện thoại chỉ 5 giờ 50 phút, tôi lẹ làng mở 3G gọi zalo cho má Vũ. Tìm được quán nước ngay dưới chân núi tôi ngồi vào kêu chai coca, hôm nay khu này đông bị nghe nói có cúng gì đó trên núi, sáng giờ xe khách chờ người chạy ra chạy vô quá chừng, cũng nhờ đó mà tôi mới gặp được nhiều người để hỏi. Nhưng mà khổ là hỏi không một ai trả lời trùng với ai, có chú kia nói với tôi là do Thầy Hai Núi thường đi đông đi tây không bao giờ ở lâu một chỗ nên thành ra người ta không rõ ở đâu. Muốn tìm ông ấy khó lắm, vì có khi mình từ thành phố xuống tìm thì ông lại đang trên thành phố, nhà thì có nhưng tôi đến tìm không thấy ai. Hàng xóm kể bên núi đã hơn 3 tháng rồi Thầy Hai Núi không về nhà.

Ngồi xuống ghế gọi mấy lần mà má Vũ cũng không bắt máy.....nhìn đồng hồ gần 6 giờ rồi.. tìm tôi như muốn treo tồn ten lên trên trời vì sợ. Bây giờ mà tôi còn chưa có manh mối gì của Thầy Hai Núi thì Phong....anh mà ọc máu lần nữa chắc kiệt sức mất.

Gọi đến lần thứ bảy lúc đó là 6g5p, trời bắt đầu tối thui...

- Alo má đây...

Tôi mừng quá vội vàng nhìn vào trong màn hình, bên kia là hình ảnh trong phòng, má Vũ vừa nghe vừa nói:

- Huyền.... má để điện thoại xuống lo cho thằng Phong...con chờ má chút..

Tôi vội vã kêu:

- Má...quay cho con nhìn anh Phong đi Má...

- Huyền....

- Đi mà Má....con nhớ ảnh quá rồi...

Má Vũ chắc hết cách, bà dựng điện thoại trên bàn vì tính để camera quay vào Phong. Lúc tôi nhìn thấy anh....trời ơi...máu... anh ói ra máu nữa rồi...

Tìm tôi đau đến lạ lùng... nước mắt bắt đầu thi nhau rơi lộp bộp trên má....Phong ơi....anh ơi....

Phong đang nằm trên giường, tôi thấy anh đang quần mình lên đau đớn, má Vũ kể bên thì lau miệng cho anh, lại vừa lau vừa lén hột gà... chốc chốc tôi thấy bà tách một cái trứng ra...bên trong vẫn đen kịt một màu....

Nước mắt ngăn nước mắt dài nhìn Phong đau đớn, tôi hận hận con đàn bà ác độc ở nhà.... chính mụ ta....chính mụ ta chứ không ai khác...

Đồ khốn kiếp....đồ ác quỷ đội lốt người.

Tôi vừa tức giận vừa tự trách bản thân mình, giờ đây trong tôi có bao nhiêu là nỗi niềm. Vừa đau lòng, vừa giận dữ cũng vừa tự trách mình. Không biết làm gì khác hơn là khóc, tôi ôm lấy điện thoại bật khóc như một đứa con nít bị lạc mẹ... Phong ơi....tôi không dám nhìn...thiệt sự không dám nhìn.. tắt điện thoại tôi bật khóc....

Trong quán nước khách vắng lại đã đi ra nhà nghỉ nghỉ từ lâu, trên dưới còn có một mình tôi đang ngồi trong quán. Thấy tôi khóc quá, bà chủ quán nước mọi đi lại khều khều tôi hỏi:

- Cô...cô...cô bị làm sao vậy.... cô có sao không?

Nghe tiếng hỏi, tôi quay lên nhìn, thấy bà chủ quán gương mặt đầy lo lắng. Lau nước mắt trên mặt mình, tôi khẽ trả lời:

- Dạ không sao...con mệt quá thôi cô...

Bà chủ quán nước thoáng yên tâm, bà ngồi xuống, hỏi han:

- Ừ không sao là được rồi, tôi thấy cô có bầu tôi sợ cô bị làm sao. Mà giờ cô chưa về nữa, cô đi đâu đấy? Cô đi tìm ai hả?

- Dạ con đi tìm người.

- Tìm ai, cô nói tôi nghe thử coi tôi biết không, tôi chỉ cho chứ bụng bầu bự vậy đi đêm nguy hiểm quá.

Tôi lau nước mắt lần nữa, thút thít nói:

- Con đi tìm thầy Hai Núi cứu chồng con...

Tôi vừa nói xong thì nghe bên ngoài có tiếng đàn ông:

- Bà ơi.... làm 3 ly cà phê đen tôi đem lên núi.

Chắc là chồng bà chủ quán, nghe tiếng chồng bà chủ liền đứng dậy, í ới:

- Oi ới tôi nghe rồi... làm liền ha?

- Ừ làm 3 ly tôi đem lên cho người ta, gấp lắm.

- Từ từ chứ ông.

Tôi thoáng nhìn qua người chồng, ông ấy chắc tầm tuổi ba chồng tôi, người nhỏ nhắn chất phác lắm. Thấy tôi đang ngồi, ông ấy nhìn nhìn gật đầu cười chào hỏi.

Bà chủ quán và vừa cho cà phê vào ly vừa nói:

- Cô tìm Thầy Hai hả, ông đi đi về về, tôi dân ở đây chứ 1 năm không gặp được ông lần nào. Mà nhà cô ai bị gì mà để cô đêm hôm ôm bụng bầu đi tìm một thân một mình vậy?

Tôi nghe chủ quán hỏi, tôi nói:

- Chồng con bị trúng ngải cô ơi.

- Mèn đét, nặng không?

Tôi rầu rĩ:

- Con không biết nữa cô, Thầy chỗ con cho địa chỉ kêu con đi tìm. Con bên tỉnh A qua đây từ 5,6 giờ sáng mà tìm không được....

Bà chủ quán cũng buồn theo:

- Ồ xui quá....

- Cô tìm Thầy Hai hả?

Chồng của bà chủ ngồi hút thuốc nãy giờ, giờ mới lên tiếng. Tôi nghe ông ấy hỏi vội vàng trả lời:

- Dạ...con đi tìm Thầy Hai...

Ông chủ quán gật đầu, ông hỏi:

- Lăn trứng hay nhai đậu chưa, bị sao?

- Dạ lăn trứng màu đen chú, hôm qua hôm nay cứ 6 giờ là ới ra máu đen...con đang có bầu sắp sinh rồi... con sợ chồng con...qua không đáng chú ới....

Ông chủ quán ngồi trầm ngâm một lát, lát sau ông đứng dậy, tay dụi mắt thuốc vào tàn thuốc, ông nói:

- Giờ tôi đem cà phê lên cho Thầy.... tôi nói giúp cho cô một tiếng..

Tôi nghe ông chủ nói mà mừng như vớ được vàng, tôi vội vàng đứng dậy đi lại chỗ ông chủ. Vì đứng dậy nhanh quá nên xém chút vấp ghế mà té, may mà ông chủ quán đỡ kịp.

- Ý cô cẩn thận cô ới, đang có bầu mà.

Tôi mừng đến mức rơi nước mắt....tôi nắm lấy tay ông chủ quán vừa nói vừa khóc:

- Chú giúp con nha chú...giúp con..chồng con qua khỏi con quay lại con tạ ơn chú liền...

Ông chủ quán xoa xoa tay:

- Ôn nghĩa gì cô ới, thấy cô có bầu mà đi cứu chồng tôi nhớ bà nhà tôi còn trẻ nên giúp mà... cô đợi tôi...tôi đem cà phê lên núi rồi tôi xuống.

- Chú...hay chú chờ con lên luôn được không?

Ông chủ quán chưng hửng:

- Trời đất đường lên đó dốc dần dần lắm, cô đang có bầu ngồi sao được mà ngồi.

Tôi vẫn cố chấp:

- Không sao đâu...con ngồi được... chú chú chờ con lên cho con gặp Thầy Hai đi....chú giúp con đi chú...

Thấy tôi năn nỉ quá, ông chủ quán mới gạt đầu đồng ý. Trên chiếc dream đã cũ, tôi ngồi sau ôm chặt eo ông chủ quán, chiếc xe dream lao lên núi rất nhanh. Hai bên đường toàn là cây, ở giữa là đường mòn của dân địa phương đi, đường thì xấu với sóc kinh khủng. Tôi ngồi sau ôm thật chặt ông chủ quán, miệng tụng "nam mô nam mô" liên tục. Xe chạy e e hết sức tầm 10 phút là dừng lại, trên đây không có đèn đường không có nhà chỉ có cái lều dựng ngang núi với ngọn đèn chỉ đỏ cháy le lói. Tôi xuống xe, bụng nhâm nhâm đau, tôi mới đi đến chỗ sáng xoa xoa bụng của mình, vừa xoa vừa thủ thỉ:

- Ráng nha con...rángặng cứu ba nha con...

Ông chủ quán thấy tôi đứng trong góc, liền ra hỏi:

- Cô có sao không, khỏe không cô?

Tôi gạt đầu, hít một hơi trả lời ông ấy:

- Dạ khỏe chú, Thầy Hai đâu hả chú?

Trong lều tôi nghe tiếng bước chân của hai người... chắc hẳn là Thầy Hai tôi liền quay lại. Người đi trước là một ông lão râu trắng mặc bộ đồ màu nâu đã phai màu gương mặt trông hiền từ phúc hậu lắm, còn người đi sau...chú Đức... là chú Đức...

Tôi thấy chú Đức liền chạy ào đến quên luôn sỏi đá dưới chân mình:

- Chú oi... chú Đức oi...cứu... cứu... anh Phong.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Cậu Tư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 34

Tôi kêu lên mấy tiếng xong liền nhào đến chỗ chú Đức, chú Đức thấy tôi ông như kiểu giật mình, vội vội vàng vàng ông đỡ lấy tôi:

- Vợ cậu Phong, cô đi đâu đây?

Tôi mếu máo run rẩy nói:

- Chú...cứu anh Phong...cứu anh ấy chú oi...

Chú Đức nghe tôi nói thì cả kinh, ông gấp gấp hỏi han:

- Cô bình tĩnh, cô nói tôi nghe cậu Phong bị làm sao?

Tôi hít hít mấy hơi, cố gắng nói rõ ràng nhất có thể:

- Anh Phong...bị bỏ bùa bỏ ngải rồi chú...cứ 6 giờ là bị hành đau đốn quằn quại...mấy hôm nay còn ói ra máu đen nữa... chú...con gọi cho chú không được.. gọi không có được..Người ta kêu con đi tìm Thầy Hai Núi... con đi tìm... đi tìm chú oi.

Chú Đức nghe tôi giải thích xong liền quay sang người bên cạnh, nói gấp:

- Thầy Hai, cô này là vợ của cậu mà tôi kể với Thầy. Giờ cậu ấy gặp nạn rồi, Thầy cùng tôi đi cứu cậu ấy rồi tìm cách giải yểm ở ao sen để không thì nguy lắm.

Thầy Hai nghe chú Đức nói, ông gạt đầu từ tốn:

- Ủ, đi thôi thầy, tình hình cậu Phong e là sắp chuyển sang xấu rồi.

Nghe Thầy Hai nói mà lòng tôi chấn động, tôi vội vàng vừa mếu vừa hỏi:

- Thầy vậy cứu được không Thầy, cứu được chồng con không Thầy?

Thầy Hai nghe tôi hỏi, ông quay lại nhìn tôi, giọng ông từ tốn trầm ổn:

- Cứu kịp, người này chưa tới hạn không chết được đâu.

Ôi Trời Phật ơi, nghe đến đây tôi mới thờ phào nhẹ nhõm trong lòng. Nước mắt không biết chảy ra khi nào nữa, tôi cứ đứng cười một mình...Phong được cứu rồi... ba của con trai tôi được cứu rồi.

Gặp được Thầy Hai và chú Đức, tôi với mọi người đi xuống núi. Tôi leo lên xe ông chủ quán chờ ngược xuống chân núi. Ui mẹ ơi, lúc lên thì sợ, lúc xuống còn sợ muốn chết.

Tôi ngồi sau xe, hai tay ôm ông chủ quán cứng ngắt. Con dream cũ lao vù vù xuống núi, đường thì toàn đá với rễ cây. Tôi ngồi sau hét tung lên rồi tung xuống, sợ quá tôi hết:

- Chú...chú....nhanh quá chú...

Ông chủ quán nói lớn:

- Hà? Nhanh quá hả?

Tôi gật gật đầu, nói vào tai ông ấy:

- Dạ nhanh quá, con sợ té.

Ông chủ quán cười hề hề:

- Cô yên tâm, tôi chạy mấy chục năm rồi, hông có sao đâu. Cô ngồi yên nha, tôi vô số chạy nhanh nhanh xuống dưới.

"Vù vù", ui ui, nhanh quá trời nhanh, tôi ngồi sau không dám mở mắt ra nhìn luôn chỉ biết núp sau lưng ông chủ quán mà trốn gió.

Xe đang lao xuống với tốc độ chóng mặt thì "kittt" "kéttt", chiếc xe thắng gấp. Tôi ngồi sau vì thắng nhanh quá nên dồn hết về phía trước, cái bụng cũng ào theo, dồn cái ỉnh vô lưng ông chủ quán. Đau...dưới bụng đau nhâm nhâm nữa rồi.

Tôi ôm lấy bụng, thều thào hỏi:

- Chú...sao...

Ông chủ quán sụt sịt mấy cái, ông nói nhỏ:

- Nhỏ nhỏ thôi cô, cô nhìn kia.

Nhìn kia? Ông ấy kêu tôi nhìn cái gì chứ???

Theo tay ông chủ quán tôi nhìn theo thì ôi...ôi...rắn...rắn...một con...à không không là hai con...tới hai con rắn đang bò từ từ ngang qua đường mòn.

Tôi hết hồn, lấp ba lấp bắp quên luôn cả bụng đang đau. Cha sinh mẹ đẻ tới giờ thì đây là lần đầu tiên, lần đầu tiên tôi thấy cảnh tượng kỳ lạ đến như vậy. Hai con rắn này rất to, là rắn chứ không phải trăn, da màu xám đen, to bằng bắp tay của tôi lại rất dài... dài phải tầm 3 mét. Ngộ nữa là đi song song với nhau chứ không phải con đi trước con đi sau... Trời ơi, lạ quá đi mất.

Tôi sợ quá nhưng không dám nói lớn tiếng sợ rắn nghe được, kìa tai ông chủ quán tôi nhỏ tiếng hỏi:

- Chú...rắn gì ghê quá chú?

Ông chủ quán gương mặt vui mừng, ông trả lời:

- Nhỏ thôi ghen cô...nhỏ tiếng thôi cô...lát tôi kể.

Tôi nghe ông chủ quán nói cũng im thin thít đến thờ cũng không dám thờ mạnh luôn. Hai con rắn vẫn từ từ bò qua đường, tôi nhìn chằm chằm không dám chớp mắt trước cảnh tượng phía trước. Tôi cứ nghĩ rắn thì sợ người chứ sao lại ung dung bò như thế kia được.

Đội cho hai con rắn bò qua xong rồi đợi thêm vài phút nữa đến khi không còn nghe tiếng xào xạc của cỏ, lúc đó ông chủ quán mới đạp máy xe cho xe chạy tiếp xuống dốc. Vừa chạy ông chủ quán vừa nói:

- Rắn mà khi nãy tôi với cô thấy là rắn ông rắn bà đó, thiêng lắm nha cô mà hên lắm mới gặp. Tôi đây là gặp lần đầu tiên ở cái núi này đó cô, tôi sống hơn 50 năm rồi chứ ít ỏi gì. Thiêng quá, lát về tôi phải kể cho bà nhà tôi nghe mới được.

Tôi nghe mà mù mờ không hiểu cho lắm, tôi mới hỏi:

- Rắn ông rắn bà là sao hả chú, con chưa có nghe.

Ông chủ quán nhiệt tình:

- Cô không biết hả, rấn hồi này là rấn hổ, ông bà ở đây truyền tai con cháu là vùng núi này có cặp rấn ông rấn bà. Mà tôi nói nghe nha, 1000 người chưa chắc có người gặp được, mà đã gặp được là có duyên có phúc dữ lắm. Số người gặp được đếm không đủ đầu ngón tay, tôi với cô là hên lắm đó cô.

Tôi nghe cũng thấy vui vui trong lòng, nếu đúng thật vậy thì có phải tôi hên lắm không. Nếu đã may mắn đến thế thì tôi chỉ xin rấn ông rấn bà phù hộ cho anh Phong mau mau được cứu khỏi, còn tôi tôi không dám cầu gì cho mình đâu, chỉ cầu cho anh Phong là tôi mừng dữ lắm rồi. Nghĩ nghĩ tôi chấp tay cầu nguyện, cứu một mạng người thì có lấy tứ phương tôi cũng lấy.

Xe chạy tầm 2-3 phút nữa là đến quán nước dưới chân núi, lúc lên thì lâu chứ lúc xuống nhanh lắm. Thả tôi xuống ông chủ quán cười không khép được miệng, khoe hết cái quán vù gặp cặp rấn ông rấn bà. Ôi công nhận người dân mình chất phác thật thà ghê, tính tình sôi nổi nhiệt tình, tôi thấy mà quý dễ sợ luôn.

Kể một hồi cũng có thêm mắm dặm muối dữ lắm mới chịu vòng lên rước hai ông Thầy đang còn đi bộ cà ton cà ton trên núi xuống. Đợi hai Thầy xuống an toàn thì ông chủ quán cùng hai chú xe ôm nữa chờ bọn tôi ra nhà xa bắt xe đi về tỉnh gấp. Thật tôi mừng hết sức, cảm ơn chú chủ quán với gửi tiền trả ơn cho chú mà chú không lấy, chú chỉ lấy tiền xe ôm thôi.

Vì xe khách giường nằm phải đợi 4 giờ sáng mới chạy mà tôi lại quá gấp nên thuê luôn xe du lịch 7 chỗ mướn tài xế chạy nguyên đêm. Ngồi trên xe, tôi mới lấy điện thoại ra gọi cho má Vũ, bây giờ là 10 giờ đêm.

Tiếng tút tút kéo dài mà lòng tôi cũng bồn chồn lo lắng. Gọi một lần không ai bắt máy, lần thứ hai cũng không ai nghe máy đến lần thứ ba thì má Vũ mới bắt máy. Nghe được tiếng má Vũ tôi mừng quá vội nói:

- Má anh Phong đâu rồi Má, anh Phong đâu rồi?

Má Vũ không dám nói lớn tiếng, bà nhỏ giọng:

- Nó ngủ rồi, vừa ngủ, thằng Phong kêu Má gọi cho con riết mà con không bắt máy. Sao rồi con, có tìm được Thầy chưa con, con có khỏe không con?

Nghe được tiếng Má tôi cảm không được nước mắt, khóc:

- Má ơi con tìm được Thầy rồi, con tìm được luôn chú Đức với Thầy Hai, giờ con đang thuê xe về. Má...đợi con...đợi con nha Má...Anh Phong có hỏi Má nhớ nói với anh ấy là yên tâm đợi con về nha Má.

Má Vũ bên kia cũng khóc:

- Ở ở rảnh nha con, khổ thân cháu tôi...rảnh nha con.

Tắt điện thoại tôi hức hức mấy tiếng nữa rồi tự tay lau nước mắt, chú Đức thấy vậy nên an ủi:

- Thôi cô đang có bầu đừng khóc đừng rầu nữa, tôi với Thầy Hai hứa sẽ giúp cho cô. Cô đi tìm tôi lâu chưa, cậu Phong tình hình bây giờ sao rồi?

Tôi lau hết nước mắt, nói rành mạch rõ ràng:

- Dạ anh Phong ảnh ngủ rồi chú, vẫn ói ra máu, Má Vũ nói máu hôm nay tanh lắm, màu đỏ tươi nhưng tanh ghê lắm. Trứng gà lăn liên tục nhưng chưa coi bóc ra coi bị Thầy Bảy dặn đừng coi nhiều quá nếu không sẽ lâu hút ngải ra được hết.

Chú Đức gật đầu, ông ấy nhàn nhàn nhạt nhạt nói:

- Thầy Hai có lấy bát tự của cậu Phong đăng xem thì thấy cậu ấy phúc phần lớn lắm, tôi cũng xem ra được có đại nạn nhưng không nghĩ nhanh dữ vậy.

Thầy Hai im lặng nhắm mắt nãy giờ, giờ mới lên tiếng, nói:

- Nuôi ngải bằng máu, hại người bằng ngải cực độc thì bảo sao cậu Phong nạn không mau tới. Tôi đoán không nhầm thì sáng mai 3 giờ sáng cậu Phong bị một trận nữa. 3 giờ sáng - 12 giờ trưa - 6 giờ chiều những giờ mà bị hành nhiều nhất. Người đàn bà này cũng đủ ác, tội nghiệt lúc đầu trả hoài không hết. Sai khiến âm binh làm chuyện hại người thì muôn đời trả không hết nghiệp.

Tôi nghe mà sững sốt, tôi chưa có nói cái gì về ai hại anh Phong. Mà rõ ràng tôi cũng không đoán được là ai, hiện tại chỉ nghi ngờ má chồng ác quỷ đang sống ung dung ở nhà kia là nhiều. Nhưng nếu như Thầy Hai đã nói vậy....thì chắc chắn là con mụ ta rồi. Khốn nạn, mụ ta có còn là người nữa không kia chứ?

Chú Đức tiếp lời:

- Ngải này mạnh, mới 1 tuần mà hành đến ói ra máu là quá mạnh rồi. Thầy Hai, chuyện cậu Phong tạm thời coi như ổn nhưng còn chuyện cái ao sen...Thầy tính như thế nào?

Tôi nghe nhắc đến cái ao sen cũng hồi hộp không kém, lắng tai nghe thầy Hai nói từng chữ:

- Ông Hai Đồ bị quật chết nhiều năm rồi, con ông ta có theo nghề nhưng tôi nghe đâu là chính phái hướng thiện. Mà trước khi Hai Đồ chết thì con ông bỏ đi biệt xứ vì hận ông làm việc ác khiến cho vợ ông bị hành chết học máu tươi. Mà nếu đúng như theo lời cô đây được mộng của bà Thanh Vi thì có thể thay máu con vào máu cha mà giải yểm. Yểm ao sen ví như học thuật của Thầy pháp cao tay, để giải không phải chuyện ngày một ngày hai. Tôi sẽ ráng sức để giúp gia chủ nhưng được hay không thì còn phải xem cái duyên của ông Trời.

Tôi thở dài trong lòng, ông Hai Đồ chết, con ông ta thì bỏ đi biệt xứ chắc bây giờ cũng đổi họ thay tên, tìm chưa chắc dễ dàng gì. Tôi càng nghĩ càng thấy rối rắm, đáng sợ nhất là con mụ Mỹ Linh ở nhà. Ông Hai Đồ cũng bị quật mà chết nhưng tại sao bà ta sống sờ sờ đến giờ vẫn chưa bị quả báo chứ?

Thấy tôi thở dài, Thầy Hai tiếp lời:

- Cô đây đừng lo, người làm ác thì thường lâu chết, mà có chết cũng khó chết suốt sẽ như người bình thường. Cái nghiệp của bà ta quá nặng, là chưa đến hồi bị nghiệp tìm chứ không phải không có. Cậu Phong được cứu sống thì cô sẽ thấy, hư gan đập phổi bà ta cũng là thứ nhẹ nhàng. Dùng máu của mình nuôi ngải thì khi bị giải người học máu đầu tiên là bà ta. Âm binh được điều khiển được sai khiến để đi đánh người hại người, giết được người bị bỏ bùa ngải thì chúng được tăng thêm năng lực siêu nhiên, chúng không cần quan tâm đến người điều khiển chúng là ai đâu. Ngải này sau khi giải ra khỏi người cậu Phong thì chính những âm binh ma quỷ kia sẽ quay ngược lại người điều khiển chúng mà đánh thành thương khí đến mức có thể tổn thương lục phủ ngũ tạng.

Tôi càng nghe càng lạnh tóc gáy, thuờ đời rảnh rồi không làm gì lại đi chơi với ma quỷ, chơi với người sống còn bị hại lên hại xuống giết lên giết xuống, ở đó mà chơi với âm binh ma quỷ.

Chú Đức vỗ vỗ vai tôi, ông trấn an:

- Cô yên tâm đi, phàm là những người có công đức thì không sợ bị người hại. Cậu Phong đã có công đức phúc khí cộng thêm của cô nữa thì không sao đâu. Cô yên tâm. Chơi bùa chơi ngải là con dao hai lưỡi, vừa hại người vừa hại chính bản thân của người chơi bùa ngải. Mà Thầy bà cũng đâm ba loại Thầy, không hướng con người ta đi hướng chính đạo mà lại chọn con đường tà đạo thì kết cục kiểu gì cũng không toàn thay.

Thầy Hai ôn tồn tiếp lời:

- Cậu Phong này bị nhâm nhe hại từ lâu rồi nhưng phúc khí cậu ấy quá cao không phải thầy nào cũng sai khiến được âm binh ma quỷ đi đánh cậu ấy đâu. Người làm ngải này cũng sợ vạ lây nên mới để bà ta dùng máu mình nuôi ngải rồi ông ta chỉ đứng đàn làm phép sai khiến âm binh theo nguyện vọng của bà ta. Tính ra là cao tay.

Tôi nghe hai Thầy giải thích trấn an mà thấy yên tâm trong lòng, xem ra con người có phần có khúc, có muốn hại người cũng không phải dễ dàng gì. Mà nếu như lời Thầy Hai nói thì con mụ Mỹ Linh là một lòng muốn lấy mạng của Phong. Không hại chết Phong thì bà ta không yên lòng mà.

Càng nghĩ càng bức, bụng lại không dễ chịu mà đường về còn xa quá tôi mới tìm chỗ yên ắng mà nằm xuống ngủ một giấc. Đi từ hồi 4,5 giờ sáng tới giờ, giờ tôi cũng mệt quá rồi.

Ngủ, ngủ cho con tôi ngủ cái đã.

.....

Đang ngủ ngon lành, dưới bụng tự dưng truyền đến cơn đau âm ỉ. Tôi khẽ cựa mình xoa xoa bụng rồi ngủ tiếp nhưng nằm được một lúc nữa lại thấy đau nhiều. Tôi mới lồm cồm bò dậy, thấy chú Đức với Thầy Hai đã ngủ say, nhìn lên trước chú tài xế vẫn tập trung chạy, tôi mới ngước lên hỏi:

- Anh...sắp tới chưa anh?

Anh tài xế trả lời:

- Chắc 3 giờ là về đến, giờ mới gần 2 giờ cô ngủ thêm đi.

Tôi gật gật đầu, nằm xuống nhưng không ngủ thêm được vì bụng cứ nhâm nhâm đau hoài không hết. Tôi ôm bụng khẽ xoa xoa, sờ sờ thấy bụng trương cứng lên. Ui bé con trong bụng sao vậy nè, sao lại gò cứng bụng dữ vậy không biết nữa.

Hết xoay bên này lại xoay bên kia, mỗi lúc lại càng đau, mồ hôi vươ đầy trên trán. Đau quá tôi ngồi không yên được nhưng đau nhiều thì không đến nỗi cứ đau âm ỉ nhâm nhâm mãi thôi. Lấy điện thoại ra định gọi cho Phong nhưng sực nhớ lại giờ này chắc anh đã ngủ rồi. Nghĩ lại thôi để cho anh ngủ ngon giấc mặc dù thiệt ra tôi cũng nhớ anh ấy nhiều lắm.

Thở dài mấy hơi tôi nhìn ra ngoài cửa sổ, bên ngoài trời vẫn đen thui, càng nghĩ càng thấy nhớ Phong nhiều hơn. Dưới bụng lại thấy đau đau, tôi mới hít vào thở ra đều đều mong sao cho bớt đau. Tính ra tôi mới hơn 7 tháng... không thể đẻ sớm được, đặc biệt là trong lúc này lại càng không được.

Xe chạy thêm nửa tiếng nữa là gần đến nơi, lúc này tôi mới quay lên nói với anh tài xế.

- Lát nữa anh quẹo vô bệnh viện huyện cho em rồi chạy về chợ dừng ngay địa chỉ này nha anh.

- Là để cô ở bệnh viện trước hả cô, cô...tôi thấy cô mệt quá cô có sao không để tôi biết tôi chạy nhanh chút?

Tôi gật gật đầu, cảm ơn anh tài xế:

- Dạ vậy anh chạy nhanh chút nha, bụng em hơi đau...em muốn ghé khám. Lát em cho anh số điện thoại của má em, anh không biết đường thì anh gọi bà ấy chỉ cho anh.

Anh tài xế gật đầu sau đó cho xe chạy nhanh để mau tới nơi, lúc đến cổng bệnh viện thì chú Đức với Thầy Hai cũng đã tỉnh. Thấy xe dừng ngay bệnh viện, chú Đức mới hỏi:

- Sao vậy cô, cô bị sao hả?

Tôi xách túi xách chờ anh tài xế mở cửa xe, tôi nói:

- Dạ không có gì đâu chú, con thấy đau bụng nên vô khám. Chú về gặp anh Phong thì nói con ghé nhà rồi con lên nha chú. Chú đừng có nói gì với anh nha chú, con sợ anh lo.

- Nhưng cô có sao không, hay tôi đi theo cô để Thầy Hai về đó trước.

Nghe chú Đức nói tôi lắc đầu không cho:

- Thôi thôi đừng chú, chú giúp con cứu anh Phong là con đội ơn chú nhiều lắm rồi. Con không sao đâu chú đừng lo, nha chú.

Thầy Hai cũng lên tiếng:

- Cô sẽ không sao đâu, cô yên tâm đi. 3 giờ rồi bọn tôi về đó trước, xong xuôi tôi nói Thầy Đức ra đây với cô. Cô yên tâm.

Tôi gật gật đầu, nhìn đồng hồ đã 3 giờ sáng rồi, tôi mới không nói nữa liền xuống xe cho anh tài xế đưa chú Đức với Thầy Hai về chữa cho Phong trước. Đứng nhìn xe lăn bánh, bao nhiêu hy vọng tôi đều dồn hết vào hai người họ. Cầu mong mẹ anh Phong phù hộ cho anh ấy tai qua nạn khỏi...

.....

3 giờ sáng tôi một mình đi vào bệnh viện, vì là tuyến huyện nên giờ này bệnh viện khá vắng. Ôm bụng đi nhanh vô trong phòng cấp cứu sản, bụng tôi lại đau nhâm nhâm.

Vô phòng cấp cứu, y tá trực ban hỏi han đủ thứ, lát sau lên bàn nằm thăm khám trong. May quá.. kết quả kiểm tra qua mấy lần thì tử cung tôi chưa mở phân nào nên tạm thời bé con vẫn an toàn. Khi này vừa vào y tá kiểm tra mở được 1 phân, lần nữa lại không có, đến lần thứ ba kiểm tra lại mới chính xác là chưa mở phân nào. Nhưng vì nghe tim thai thấy không ổn định cho nên bác sĩ cẩn thận để tôi nằm lại truyền dịch với đo tim thai cho chắc chắn.

Tôi một mình nằm trên giường bệnh không chồng không người thân đi theo, một mình đóng tiền phí một mình đi xét nghiệm máu, cũng một mình làm tất cả mọi việc. Mấy cô y tá thấy khoa sản vắng bệnh nhân lại thấy tôi có vẻ đau quá mà không có người thân đi theo nên thương tình thay tôi chạy lên chạy xuống đóng thêm tiền truyền dịch các thứ. Cảm giác nằm trên giường bệnh lạnh lẽo nhìn quạt trần chạy vù vù mà thấy thê lương. Ngó qua ngó lại thấy có hai ba sản phụ vào đẻ, người đi té lên té xuống, người vừa đi vừa ôm bụng mặt mày xanh xao thấy thương.

Đang yên tĩnh lại nghe quá trời tiếng rên la thấy tâm tình tôi cũng nhảy vọt theo. Ôi mẹ ơi, đi đẻ là vậy sao...đi đẻ là muốn banh bệnh viện, hét lớn nhất bệnh viện là có thiệt. Tôi nhắm nghĩ không biết sau này tôi đi đẻ có thể thảm như vậy không biết nữa.

Vừa nằm chờ truyền dịch, vừa nghe tiếng rên la khóc lóc của mấy chị vào đẻ, vừa nôm nốp lo lắng về Phong. Nhìn đồng hồ bây giờ đã hơn 4 giờ sáng rồi không biết Phong có sao không, có bị hành nữa không?!!

Gần 5 giờ sáng tôi đang lìm đim muốn ngủ thì nghe có tiếng bước chân đi vô, tôi lại không để ý vì đây là bệnh viện mà, người ra người vô làm sao mà đếm hết được.

Ui chao, xoay người cũng thấy âm i. Hôm qua leo núi quá xá nên hôm nay rím mình đây mà. Eo ôi mệt ghê luôn, mệt ghê luôn.

Tôi đặt tay lên bụng, vừa nhắm mắt vừa thủ thủ với con:

- Con trai ngoan nha, truyền hết dịch là về với ba Phong nha con...

Đang lìm đim lần nữa lại nghe tiếng bước chân đi nhanh về phía này kèm theo giọng nói ầm ập đầy quen thuộc:

- Huyền ơi.... em ơi....

Phong...là Phong....là tiếng của Phong...

Nghe tiếng của anh tôi vội vàng ngồi bật dậy, nhìn thấy anh lòng tôi tự dưng nhẹ nhõm hơn hẳn. Anh đến tìm tôi được tức là anh không sao, anh không vấn đề gì nguy hiểm nữa hết. Phong vội ôm lấy tôi, giọng anh run rẩy, nói:

- Em có sao không, con có sao không em?

Tôi lắc lắc đầu, nước mắt tự dung rơi bì bộp xuống đất, tôi khóc nói:

- Không có sao mà, anh...anh anh có sao không..

có bị hành nữa không anh?

Phong gương mặt xanh xao hốc hác, người cũng ồm xuống một vòng, anh khẽ nói:

- Không sao rồi... Thầy Đức... Thầy Hai cứu anh rồi... không sao rồi em.

Chưa bao giờ tôi thấy vui vẻ như hôm nay, Phong...anh được cứu rồi... được cứu rồi...

.....

Từ bệnh viện về, tôi nghe Phong nói chú Đức với Thầy Hai về kịp lúc anh đang bị hành nên bắt tay vào làm phép giải ngải. Thầy Hai nói chỉ một chút nữa thôi là anh bị bắt vía, tôi nghe mà thấy run trong lòng. Bắt đủ vía là chết chứ không còn đường nào sống nổi nữa hết.

Thầy Hai cho Phong đeo bùa hộ thân, cả tôi cũng được ông ấy cho một cái. Giải ngải này còn phải giải thêm mấy ngày nữa mới xong nhưng trước mắt tình hình của Phong coi như ổn định. Việc còn chờ nữa là giải quyết dứt điểm thứ ngải hại người này.

Tôi cũng không biết được là do phúc phần của tôi và Phong tốt hay hôm đó trên núi tôi gặp được rắn ông rắn bà mang điềm lành để mà mọi chuyện đều suôn sẻ tai qua nạn khỏi nữa. Nhưng dù là nguyên nhân nào thì tôi luôn ghi tạc trong lòng một câu mà ông chủ quán nước tốt bụng đã nói với tôi:

"Ồ hiền thì lại gặp lành, người mà nhân đức Trời dành phước cho".

.....

Một tuần sau lúc thầy Hai tuyên bố khẳng định ngải đã rút sạch sẽ khỏi người Phong thì có điện thoại của ba chồng tôi gọi cho Phong. Ông nói má chồng tôi bệnh liên miên mấy ngày, hôm nay thì học máu tươi, ông kêu vợ chồng tôi lên bệnh viện gấp để mà lo cho bà ta.

Nghe ba chồng tôi nói mà tôi thấy đáng sợ trong lòng... báo ứng... báo ứng tới rồi..

Bạn đang đọc truyện *Vợ Cẩu Tư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 35

Chiều hôm đó tôi với Phong vội ra bệnh viện tỉnh, lúc lên đến nơi thấy má chồng tôi đang nằm trên giường. Phong vẫn giả vờ như không biết gì đi lại hỏi han má chồng tôi, tôi cũng đi theo coi tình hình.

Ba chồng tôi thấy tôi và Phong lên, ông nhàn nhạt nói:

- Má bây bệnh mà kiếm bây từ sáng giờ, bà kêu Phong Phong luôn miệng.

Tôi gật gật đầu mím môi thầm nghĩ trong lòng.. làm như bà ta thương Phong lắm vậy đó, kêu tên Phong thì một là giả bộ còn hai là sợ quá nên kêu chứ tốt lành gì cho cam. Gớm.

Tôi đi theo Phong lại chỗ má chồng tôi, thấy bà ta nằm ngay đơ trên giường, mắt nhìn Phong chăm chăm. Phong thông thả đi đến giường bệnh, anh cúi đầu nói nhẹ nhàng:

- Khỏe hả mẹ?

Phong vừa cất lời má chồng tôi liền tròn to mắt, môi bà mấp máy muốn nói gì đó nhưng nói không thành lời. Đạt thấy vậy liền chạy lại nói nhỏ vào tai bà Linh:

- Mẹ...anh chị Tư tới rồi..

Tôi đứng một bên nhìn bà ta chăm chú, mới trước đó còn tròn mắt há hốc mồm như muốn ăn tươi nuốt sống anh Phong thì sau nghe Đạt nói lại quay về vẻ mặt hiền lành của bậc làm cha làm mẹ. Mẹ kiếp, nếu bà mà không bị ngải quật cho học máu thì tôi cũng đi tìm bà đắm vài phát cho học máu mồm mới thôi. Người gì đầu mà ác hơn ma hơn quỷ lại hay đi giả vờ giả vịt.

Phong cũng nhàn nhạt lên tiếng:

- Mẹ mệt thì nghỉ đi, có chuyện gì tìm con thì từ từ mẹ khỏe lại mẹ con mình tính, không có vội đâu mẹ.

Phong không nói thì thôi mà hễ anh nói ra câu nào là má chồng tôi muốn học máu câu đó. Nhưng mà ngặt một nỗi là hình như bà bị á khẩu luôn hay sao mà này giờ không nghe nói câu gì hết.

Út Nhân đang đứng bên cạnh, tôi mới khều cô ấy hỏi:

- Má bị sao vậy Nhân?

Út Nhân thờ dài ngao ngán:

- Hôm rày má bệnh khỉa mấy bữa, bình thường thì má cũng hay mệt trong người nên ở nhà mua thuốc cho má uống thôi. Mà má không có chịu nghe cứ cố chịu đựng để rồi hồi sáng này ói ra máu luôn. Chị không biết chứ em sợ hết hồn hết vía, lật đặt kêu anh Đạt với ba đưa má lên bệnh viện liền.

Tôi gật gật gù, mặt thì tỏ vẻ thương xót nhưng trong lòng đang vui muốn xỉu. Haha. Bà bệnh tật gì, chơi ngu thì chịu chứ bệnh gì đâu. Thầy Hai nói kiểu gì bà cũng bị quật lại là y như rằng đâu có sai. Mà ghê ở chỗ không quật bà chết được chỉ quật thành nội thương ói ra máu bị bà hình như biết trước nên không chế được ngãi. Càng nghĩ tôi càng thấy ớn lạnh, má chồng tôi chắc xếp vào thứ gì đó chứ không phải thứ bảy chủ nhật. Thầy Hai cao tay cỡ đó mà má chồng tôi không bị gì nặng là hay lắm rồi, nghe Phong nói có khả năng người làm ngãi cho má chồng tôi thuộc hàng công lực rất là cao siêu. Nhưng mà thiệt sự thì chống chế không được bao lâu đâu, Thầy Hai với chú Đức có nói rõ, má chồng tôi chắc chắn phải trả cái nghiệp mà mình gây ra khi ác tâm nuôi ngãi bằng máu để hại người, chỉ là ngày tàn chưa tới mà thôi.

Tôi nghe Út Nhân nói xong lại nhìn lên phía trước chỗ má chồng tôi đang nằm, thấy bà ta đang được Phong với Đạt đỡ ngồi dậy ăn cháo. Nhìn qua thì thấy cảnh hai người con trai đang hiếu kính mẹ hiền nhưng sự thật thì chỉ có bọn họ là biết được. Cả Phong và má chồng tôi đều không lật bài ngửa, hai người ai nấy đều coi như không có gì. Tôi không biết là má chồng tôi có biết Phong đã biết hết tất cả sự thật hay không hay là bà ta chỉ nghĩ đơn giản là Phong may mắn biết mình bị ai đó chơi ngãi nên tìm thầy cao tay để giải. Tất cả vẫn chưa được rõ ràng.

Trước khi ao sen được giải yếm, trước khi Phong biết được mắt và tay của mẹ anh ấy bị bà Linh giấu ở đâu thì chắc chắn anh ấy sẽ không lật bài ngửa với bà Mỹ Linh. Cái anh cần tìm là những phần cơ thể còn thiếu của mẹ anh chứ không phải cái mạng cùi của bà Linh. Nếu nói trước kia có người gần như biết được tất cả sự thật thì giờ đây bà ta cũng đã chết, nếu để bà Linh cũng chết trong êm đềm mà không nói ra nơi giấu tay và mắt của mẹ Phong thì chắc anh ấy sẽ phát điên lên mất.

Ngó tới ngó lui không thấy gia đình anh Ba Thành đâu, tôi thấy là lạ mới quay ra hỏi Út Nhân:

- Ủa anh Ba rồi chị Thắm với chị Lài đâu Nhân?

Út Nhân thập phần rầu rĩ:

- Từ bữa chị đi xong xảy ra tùm lum chuyện, chị Thắm với chị Lài đi tron kéo nhau xem té, bữa trước hai chị lên bệnh viện về thì qua hôm sau tới má lên bệnh viện. Nhà mình dạo này xui ghê.

Nghe Út Nhân nói mà tôi ngạc nhiên trong lòng, chị Lài rất cẩn thận, chị Thắm thì khỏi nói rồi đứa nhỏ này chị trông mong nên chắc chắn là trùm cần thận luôn. Mà hai người cẩn thận đến mức độ đó thì làm sao để bị trượt chân được chứ?

- Trời đất, té ở đâu Nhân rồi hai chị có sao không?

Út Nhân lắc đầu:

- Dạ không có sao, chị Lài êm hơn chị Thắm. Chị Thắm bình thường thai yếu rồi nên lần này bác sĩ bắt nằm im một chỗ luôn cho chắc ăn. Té ngay khúc từ nhà trên xuống nhà dưới, ngay cái bậc đó chị Tur. Hên nha, em đi trước em té chồng mộng nên chị Thắm với chị Lài mới thắng lại kịp.

Tôi ngược mắt lên nhìn Út Nhân, trong lời nói cô ấy nghe ra có phần chân thật lắm. Mà hình như thiệt, tôi nhìn xuống thấy chân cô ấy bị băng lại, đi đứng có chút khập khiễng. Nếu như không phải Út Nhân ra tay thì là ai? Má chồng tàn ác của tôi hay chỉ là vô tình là chị Thắm và chị Lài bị té?

Cái nhà này đến bao giờ mới yên ổn đây???

.....

Lên bệnh viện một chút tôi với Phong cũng về trước, ở lại đã có Đạt với Út Nhân lo cho má chồng tôi, một chút nữa má Vũ cũng lên nên không cần ở lại đông quá. Thêm một phần nữa hiện giờ tôi đang mang bầu sắp sanh không nên ở bệnh viện quá lâu.

Phong không đi xe nên tôi và anh đi taxi về, ngồi sau xe, tôi thờ dài ôm lấy anh.

- May quá anh ơi.

Phong cũng ôm lấy tôi, anh cười nhàn nhạt, hỏi:

- May gì?

Tôi úp mặt vào vai anh, nhủ thầm:

- May là anh không sao, em cứ tưởng....

- Tưởng gì, tưởng anh đi theo ông bà rồi à? Mà nếu như vậy thì anh cũng dặn dò em cả rồi, cứ theo đó mà làm thôi.

Nghe anh nói, tôi bực dọc lườm nguýt anh vài cái:

- Điên, anh bót điên đi.

Phong cười hi hi, anh vuốt má tôi lại vuốt ve cái bụng đã nhô cao:

- Anh là người lo xa, bất cứ trường hợp nào anh cũng phòng đến điều xấu nhất. Hiện tại em và con là điều mà anh lo nhất, anh không muốn ngộ nhờ anh có chuyện gì em lại không tìm được hướng đi. Chẳng may đi sai đường thì anh sẽ hối hận không siêu thoát được đâu.

Nghe đến hai chữ "siêu thoát" tôi tự dưng lạnh tóc gáy, có chút giật dỗi, tôi bấu môi hừ hừ mấy tiếng:

- Anh bắt đầu làm nhảm giống người già rồi đó. Em không hề vui luôn đó.

Phong thấy tôi phản ứng mạnh, anh bật cười ha ha:

- Thôi được rồi, anh không nói nữa là được chứ gì. Được chưa, vui chưa?

Thấy anh xuống nước, tôi cũng không giận lâu làm gì. Phong lại ôm lấy eo tôi, anh nói nhỏ:

- Không biết sao anh luôn có linh cảm sự thật gần được hé lộ rồi.

Tôi quay lên nhìn anh:

- Thiệt sao, mà bộ anh được báo mộng hay sao mà nói vậy?

Phong lắc đầu:

- Không, chỉ là anh cảm thấy như vậy thôi. Trước kia lúc đi Vũ về nhà này anh cũng có cái linh cảm như vậy, bây giờ cũng có.

Nghe anh nhắc đến mà Vũ tôi mới sẵn tiện tò mò bấy lâu nên hỏi luôn:

- Má Vũ.... là di của anh phải không?

- Em không biết sao?

Tôi lắc đầu:

- Không biết, mà đúng là như vậy phải không anh?

Phong gật đầu, anh lại rơi vào trầm tư:

- Ư di Vũ là di của anh, là em ruột của mẹ anh.

Thì ra là vậy, ngay từ khi má Vũ nói bà họ Hà tôi đã nghi ngờ nhưng lúc đó má kêu tôi đừng hỏi Phong để chính miệng bà nói cho tôi nghe nên tôi mới không hỏi lại.

Phong nhìn ra cửa xe, bên ngoài trời đã sập tối, khung cảnh nhà và xe đã được thay bằng một đồng ruộng xanh mát màu của lúa non. Phong thở dài, anh từ tốn nói rõ ràng:

- Lúc đi về anh từng chơi xấu di mấy lần, vì khi ba đón đi về làm vợ nhỏ anh thấy bà ta khóc rất nhiều. Di Vũ khi đó vừa trẻ vừa đẹp mà cái người đàn bà anh gọi là mẹ đã có dấu hiệu của tuổi già. Anh từng hận di, từng nghĩ di xấu xa vì phá hạnh phúc gia đình anh nhưng một ngày kia khi mà di nói cho anh biết sự thật về mẹ anh, anh đã thôi đi cái suy nghĩ bảo vệ cho người đàn bà độc ác đó. Kế hoạch trả thù len lỏi, anh và di Vũ bắt tay điều tra về sự thật được giấu kín. Cái chết của mẹ anh, số tiết kiệm mà mẹ anh để lại cho anh và cả ân oán nợ tiền nợ tình của đời trước....anh quyết tìm cho ra không để vẫn vương một chút nào.

Tôi nhìn anh, hơi thở cũng ngừng đi giây lát. Tuổi thơ của anh tôi không có mặt nhưng tôi có thể cảm nhận được sự mất mát của anh, những tổn thương những vất vả mà anh chịu đựng. Tôi đỏ gòr cứ nghĩ mẹ anh chỉ bị bà Linh hại chết chứ tôi chưa từng nghĩ đến là còn những chuyện khác nữa. Số tiết kiệm của mẹ anh....ân oán tình tiền đời trước.... đời trước có phải đời của ba chồng tôi hay không?

Phong nhìn tôi, anh bắt đầu kể.

- Di Vũ kể lại lúc mẹ anh bị giết chết khi đó anh mới được 6 tháng vẫn còn là đứa trẻ nhỏ xíu chưa quen rõ hơi mẹ. Mẹ anh chết trong đêm mưa to gió

lớn, năm đó quê mình có bão rất lớn. Mẹ anh chết thê thảm, công an vào cuộc điều tra cũng không tìm ra manh mối gì, đến nay gần 30 năm rồi, hồ sơ án mạng cũng được khép lại. Mẹ anh không phải vợ chính thức của ba anh nhưng bà là người đến trước. Cũng chính vì bà đến trước nên bà chịu nhiều thiệt thòi hơn người ta. Mẹ anh thương ba anh, hai người quen nhau từ lúc đi học cấp ba, sau này muốn lấy nhau nên nghĩa vợ chồng nhưng bà nội anh không chịu. Bà chê mẹ anh là con của dòng chần trâu thiếu học thức. Nhưng đi kể lại đời ông ngoại anh đã là thương gia rồi chứ không còn là dân làm nông nữa nhưng muôn sự là vì cái thói khinh người của bà nội anh, bà cho là bên ngoại anh không môn đăng hộ đối với bà vì mấy đời trước kia của nhà ngoại anh là nông dân chân đất tay bùn. Mối tình của ba và mẹ vừa chớm nở đã lại tàn.

Hít mấy hơi, tôi nghe mà xót xa trong lòng... môn đăng hộ đối cái gì chứ, cái quái quỷ đó có đánh giá một con người được đâu, cũng có đem đến hạnh phúc cho đời sau được đâu chứ.

- Mẹ anh năm đó vừa 18 tuổi, năm 20 bà gặp lại ba anh, hai người lại một lần nữa yêu nhau. Năm đó gia đình ba anh vướng nợ nần phá sản, mẹ anh khóc xin ông ngoại giúp ba anh một tay. Ông ngoại anh khi đó là thương gia lắm tiền nhiều của, tiền ông kiếm được rất là nhiều lại vì thương con cái nên ông quyết định dùng một phần tài sản hiện có của ông để cho ba anh vực dậy gia tộc. Tưởng chừng rồi ba mẹ anh sẽ có cái kết viên mãn nhưng mà người tình không bằng trời tính. Bà nội anh lại một lần nữa chia cắt ba mẹ, bà dùng túng cho mụ đàn bà ác độc kia bỏ thuốc ba anh để có thai trước dạng mà ngang nhiên về làm dâu của gia tộc họ Đặng. Bà ta có bầu sinh ra chị Hai Giàu, ông ngoại anh tức đến mức khổ huyết mà sinh bệnh. Sau khi biết chuyện của ba và bà Linh, mẹ quyết tâm bỏ hết ân tình mà ra đi, trong 2 năm đó ông bà nội anh cũng lần lượt qua đời. 2 năm sau mẹ gặp lại ba trong một buổi từ thiện, vì còn tình cảm nên hai người xảy ra quan hệ, sau đó mẹ mang bầu anh. Em biết không, mẹ anh là tước phụ nữ hiện đại, bà không phá gia can của ai cả. Sau cái hôm hai người gặp lại thì bà biết thân biết phận mà rời đi, có bầu anh ba anh không hề hay biết, đến cả ông ngoại anh đến khi mà anh ra đời ông mới được biết. Di Vũ năm đó chỉ chừng 12,13 tuổi vẫn còn là đứa con nít, còn bà ngoại mất sớm sau khi sinh di Vũ được 2 năm. Còn mọi chuyện sau đó thì chắc em cũng đoán được.... bà ta hại mẹ anh chết, móc mắt chặt tay giấu đi giấy tờ tài sản mà mẹ để lại cho anh. Vừa ăn cướp vừa la làng, giả vờ hiền lương thực đức đem anh về nuôi để lấy lòng ba anh, xoa dịu sự nghi ngờ của ba dành cho bà ta. Mẹ anh vừa chịu khổ vừa hy sinh tất cả để cuối cùng cái mà bà nhận lại là một cái chết thương tâm đến cả thân xác cũng không còn toàn vẹn.

Trời ơi...tôi càng nghe càng thấy kinh hãi trong lòng. Tôi chưa từng, chưa từng nghĩ mẹ anh lại chịu nhiều đau khổ đến như vậy. Bà là một người phụ nữ hiền lành, sao ông Trời lại cho bà cuộc đời bất hạnh đến cùng cực như thế chứ? Tại sao...tôi không thể hiểu được là tại sao....

Ngước mắt lên nhìn Phong, gương mặt anh vừa gầy ốm vừa đượm một màu tang thương. Tôi vốn định an ủi anh nhưng nghĩ tới nghĩ lui tôi lại không biết phải nói cái gì bây giờ nữa. Vì có nói cái gì cũng không thể làm phai đi nỗi đau của anh được.

Phong chắc thấy tôi mặt mũi nhăn nhó, anh cười nhạt, xoa xoa đầu tôi:

- Em sao mà sụm mặt rồi, anh không sao, chuyện đã cũ rồi anh cũng không thấy bị thương nữa đâu. Mà em biết không, đáng lý anh là Cậu Ba chứ không phải Cậu Tư đâu. Anh sinh trước anh Ba Thành nhưng có lẽ mụ ta sợ anh là con trai trưởng soán ngôi của anh Thành nên đem anh về bà ta khai gian anh ít hơn Ba Thành 1 tuổi rồi trở thành em của anh Ba. Bởi lẽ vậy nên từ nhỏ anh luôn ngang ngang với anh Ba mặc dù bên ngoài anh nhỏ hơn 1 tuổi. Cũng chính vì vậy mà từ lúc nhỏ anh Ba đã ghét anh cay đắng vì thấy anh cái gì cũng nổi trội cũng ngang hàng có khi còn tốt hơn anh ấy nên anh ấy mới ghét cay. Em còn nhớ cái hôm em suýt té lúc khiêng củi không, anh có nhắc cho anh Ba nhớ cái chuyện hồi nhỏ đó?

Tôi nghe Phong hồi liên nhớ ngay nên gật đầu lia lịa:

- Nhớ, em nhớ chứ?

Phong cười cười trong lời nói của anh không thiếu vị chua xót:

- Ừ có lần vì anh hơn anh Ba một bậc trong hội thao của trường mà anh Ba nhẫn tâm đẩy anh xuống hồ bơi trong khách sạn ngoài biển VT, may là có người phát hiện nếu không thì chắc anh đi theo mẹ anh từ lâu rồi. Nhưng mà anh không nói cho ba biết, anh cũng vờ như mình không hề biết là anh Ba xô anh ngã. Vì bọn anh là anh em mà, nếu để chuyện hai đứa trẻ cùng dòng máu tranh chấp với nhau mà sinh ra hãm hại nhau thì tiền đồ của anh Ba sẽ bị hủy hoại mất. Anh ấy là cháu đích tôn là con trai trưởng anh không hề muốn anh ấy bị tổn thương. Người ngoài người ta luôn miệng nói rằng bà Linh thương anh nhất, cái gì cũng cho anh chuyện gì cũng bao che cho anh. Nhưng mà chắc suốt đời này chỉ có anh và bà ta hiểu là từng ấy năm qua, bà ta không dưới 100 lần có ý định đẩy anh vào con đường nghiện ngập hút chích. Chỉ là bản thân anh cứng cỏi nên mới qua được đoạn tuổi thơ đầy gian nan kia. Nhiều khi nghĩ lại thấy ông Trời cũng không quá bất công với anh.

Tôi chẳng còn lời nào để nói, mọi sự thật khiến tôi như cầm nín không thể hô lên được một câu nào. Nếu con tôi cũng sống cuộc đời giống như ba nó chắc tôi sẽ đau lòng lắm...

Nắm lấy tay anh, tôi cố gắng giúp anh xoa dịu sự bị thương.

- Ừ qua rồi mà, qua hết rồi. Sau này có em, ai ăn hiếp anh chỉ cần nói em một tiếng, em xé liền ra làm trăm mảnh làm mắm liền. Yên tâm, có em đây.

Phong nghe tôi nói anh không nhịn được cười, giọng anh khá hơn chút rồi:

- Ở anh biết rồi, vợ anh thiệt là tốt.

Tôi hếch hếch mũi tự hào, thấy anh đã bớt đau thương tôi mới dám hỏi tiếp:

- Má Vũ à không di Vũ vì sao lại biết, vì sao lại về đây giúp anh trả thù?

Phong thờ dài, trong giọng nói của anh có sự thương cảm sâu sắc:

- Vì di thương anh không sợ người đàn bà đó giết anh như cái cách bà ta hành hạ mẹ anh. Ông ngoại anh vì đau buồn bởi cái chết thảm của mẹ anh nên ông cũng sinh bệnh nặng mà chết, khi ấy di Vũ vẫn còn nhỏ lắm nên được một người bạn của ông ngoại anh thương tình cưu mang. Di nói lúc ông ngoại anh chết ông trần trời lại nhờ di bảo bọc cho anh lấy lại công bằng cho mẹ anh. Mà khi ấy di còn nhỏ lắm lại không biết được đầu đuôi thế nào, đến cả anh di còn chưa từng biết mặt biết tên nữa là. Phải sau này, khi di đã lớn lúc quay lại thăm biệt thự cũ của ông ngoại di mới tìm thấy nhật ký của mẹ và thư của ông ngoại để lại lúc ấy có di mới tỏ hết ngọn nguồn. Nhưng vì còn phải trả công ơn ba nuôi đã cưu mang nên di mới sang nước ngoài phát triển công ty thay cho ông ấy, đến năm 25 tuổi thì di về nước. Sau khi về nước di tìm mọi cách tiếp cận ba anh và hy sinh cả tuổi thanh xuân để giúp cho anh, để bảo bọc và chở che cho anh đến tận bây giờ. Cả đời này anh nợ di Vũ rất rất nhiều.

Nước mắt không biết đã đọng lại từ khi nào, đối với tôi bây giờ chỉ còn biết diễn tả cảm xúc bằng hai chữ: ngồn ngộn.

Một đứa trẻ lớn lên thiếu tình thương chịu nhiều uất ức cùng một người phụ nữ dùng cả tuổi thanh xuân để chở che cho cháu ruột của mình... Hối hận trên đời này mấy ai có tấm lòng bao dung cao cả đến như vậy chứ? Nếu là tôi chắc tôi sẽ không cao thượng được đến như vậy, không bao giờ.

Phong lại tiếp lời:

- Di Vũ về đây sống cũng chưa từng được sung sướng, di không yêu ba anh, đã vậy lại còn bị bà ta hành hạ bằng nhiều cách. 10 năm qua di Vũ cũng trải qua vất vả với cái nhà này, chịu rất nhiều uất ức nhưng chưa bao giờ anh nghe di than thở một tiếng nào. Di thương anh, sợ anh chịu tổn thương lại sợ di không đủ khả năng đùm bọc cho anh nên nguyên cớ bỏ một bên buồng trứng, uống thuốc tránh thai liều cực mạnh để không bao giờ có thể sinh con được nữa. Vì di nghĩ nếu di có con khi đó di vì thương cho nết ruột của mình mà bỏ bê đi anh, di...không nhẫn tâm làm thế...thà là cả đời đàn bà của di không có con chứ nhất quyết không để cho tình thương của di dành cho anh bị san sẻ. Có lẽ từ lâu di đã xem anh là con trai của di rồi...

Tôi nghe đến đây nước mắt tự dưng rơi từ khi nào không biết nữa. Cuộc đời của người đàn bà, cao quý nhất là thiên chức làm mẹ....bấy lâu nay tôi luôn nghĩ là vì má chồng tôi cho di uống thuốc tránh thai giống như cái mà bà ta cho tôi uống chứ tôi chưa từng nghĩ đến rằng là tự di Vũ ép buộc bản thân mình uống thuốc. Tự tay di cắt đi thiên chức cao cả nhất của di, cũng tự di chôn vùi cuộc đời của mình để hy sinh cho đứa cháu trai bất hạnh. Hối người đời nếu đem ra cân sự bất hạnh thì ai hơn ai đây???

Thấy tôi khóc, Phong lúng túng theo, anh lau nước mắt cho tôi rồi lại ôm tôi an ủi:

- Thôi mà... đừng khóc, em mà khóc nữa là anh không kể cho em biết nữa đâu.

Tôi gạt gạt đầu tự tay lau nước mắt, ngộ đời đáng lý tôi phải an ủi anh mới đúng, giờ thành anh an ủi tôi rồi.

- Em không có khóc đâu, tại em có bầu nên dễ xúc động á.

Phong nhéo nhẹ mũi tôi, anh cười hiền:

- Ở chắc tại con đang khóc nên em khóc, cái thằng nhóc này mày hư ba đánh đòn bây giờ.

Cu Li trong bụng:!!!!!!!

Tôi nghe anh dọa con mà tôi mặc cười, thằng cha này cứ đòi đánh con...

Đêm đó Phong còn kể tôi nghe nhiều việc nữa, anh kể những âm mưu của bà má chồng tôi, rồi những lần anh chết hụt, chưa kể vô vàn những chiêu trò của bà má chồng "nhân hậu" của tôi. Di Vũ thay anh gánh biết bao nhiêu việc nhưng mà dưới sự khéo léo của di thì đến bây giờ bà Mỹ Linh cũng không hề biết di Vũ họ Hà. Nhớ cái vụ di Vũ bị bỏ thuốc xổ, tất cả là một tay má chồng tôi làm do lúc ấy di Vũ khuyên ba chồng tôi không được chửi anh Phong. Chỉ có như vậy thôi mà di Vũ bị hạ thuốc đến mức cấp cứu, nghĩ coi mẹ đàn bà kia còn làm ra những chuyện kinh thiên động địa nào nữa. Phong lúc đó phải lập kế bảo vệ di Vũ bằng cách đồ tội cho di ấy uống nước dừa mới sinh ra đau bụng chứ thực chất ông thầy thuốc nào có căn dặn gì. Mục đích vừa để bảo vệ cho tôi khỏi hiểm nguy của ba chồng tôi vừa tạo vỏ bọc cho má chồng tôi không sinh nghi di Vũ với Phong. Thiệt sự sống trong cái nhà đầy âm mưu đen tối này nếu mà tôi không bị hại chết chắc cũng bị suy nhược thần kinh mà trở nên điên trí sớm quá.

Nhưng mà tôi có một điểm tự hỏi....tôi không biết thực ra là di Vũ có tình cảm với ba chồng tôi hay không. Bởi lẽ cái cách mà di sống chung với ba chồng tôi rất hài hòa, tôi trước đây luôn nghĩ di chắc thương ba chồng tôi rất là nhiều mới có thể chịu sống thân cô thế cô đến như vậy....

.....

Đêm hôm đó về nhà, sau khi vào kiểm tra Vũ nói sơ qua vài chuyện của Phong thì tôi liền đi vào phòng thăm chị Thắm trước, thấy chị Thắm nằm trên giường dưỡng thai tôi mới hỏi han vài câu rồi cũng đi ra ngoài tìm chị Lài. Thiệt sự tôi không phải ác độc nhưng thiệt tình mà nói cái bầu của chị Thắm từ khi biết có bầu đến giờ đều hư hư nhược nhược mãi như vậy. Vấn đề đã yếu bây giờ lại còn yếu hơn. Mặc dù tôi không ưa cách tranh đấu của chị Thắm, lại không ủng hộ việc chị Thắm cầm cái súng lên đầu anh Ba Thành và chị Hai Giàu nhưng đứa nhỏ trong bụng chị Thắm thì vô tội, tội lỗi của người lớn đừng đặt hết lên đầu con trẻ.... thương tâm lắm.

Gõ cửa phòng chị Lài, tôi lên tiếng:

- Chị Lài ơi em Huyền nè.

Nghe tiếng tôi chị Lài liền đáp lời:

- Oi chị nghe rồi em mở cửa vô đi.

Tôi mở cửa phòng thấy anh Ba đang xoa chân cho chị Lài, cái bộ dáng này trông y sì anh Phong. Để ý mới thấy mấy người đàn ông nhà này mà tìm được chân ái của cuộc đời họ là y như rằng tự họ dâng hiến cuộc đời để làm thê nô cho vợ. Ngộ hén, chắc cái gen di truyền.

Thấy chị Lài được cung tự dung tôi thấy chị Thắm tội tội sao đó, lòng từ bi trĩu nặng, tôi mới thử lên tiếng:

- Anh Ba ở đây mà em tưởng anh lên bệnh viện rồi, nãy em qua thăm chị Thắm thấy chị hỏi anh.

Hình như nghe tôi nhắc đến chị Thắm, anh Ba Thành có chút lúng túng, chị Lài như hiểu ý tôi chị ấy cũng lên tiếng:

- Anh, anh qua coi Thắm chút đi, bác sĩ nói là cô ấy không được đi lại chắc buồn bực lắm.

Tôi nhìn chị Lài thấy biểu cảm trên gương mặt chị ấy hoàn toàn chân thật không hề có chút gì của sự giả vờ. Tự dung lại thấy mình vừa làm ra cái chuyện vừa kỳ cục vừa thừa thãi quá chừng. Thiết là tôi cảm thấy có lỗi ghê gớm với chị Lài nhưng mà cứ nhớ đến chị Thắm nằm đó lại hỏi tôi anh Ba Thành đâu rồi, tôi lại thấy thương. Thương là thương cho hoàn cảnh hiện tại của chị thôi...Tôi nghĩ trong cái hoàn cảnh éo le này, đến chị Thắm chị ấy cũng nghĩ cái bầu này là con của anh Ba mà ngay cả anh Ba đều định ninh đây chính là máu mủ của anh ấy, chỉ có điều anh Ba Thành hiện giờ chỉ thương chị Lài chứ không hề thương chị Thắm. Chứ nếu như giữa anh Ba và chị Thắm không xảy ra quan hệ vợ chồng thì dễ dàng gì anh Ba để cho chị Thắm qua mặt mình được, anh Ba Thành đâu phải người thiếu năng lực nhận thức đâu.

Anh Ba Thành nghe chị Lài kêu cũng gật gù mà đi qua bên phòng chị Thắm. Anh Ba đi rồi tôi mới kéo ghế ngồi xuống, thành thật nói với chị Lài:

- Chị...em thiết sự cố ý nhắc đến chị Thắm, tại em thấy chị Thắm thấy tội quá.... em..

Chị Lài vỗ vỗ tay tôi, chị cười cười:

- Chị hiểu mà, em không cần tự trách đâu Huyền. Thiết tình đến chị còn thấy tội cho Thắm nữa là em. Với lại chị về đây làm nhỏ là phải chịu thiệt rồi mà từ hôm giờ chị có chịu thiệt chịu khổ gì đâu. Nói chứ làm người mình cũng nên biết đủ biết dừng chứ cái gì cũng đòi nhất đòi hơn người ta thì đâu có được đâu em.

Trời ơi....chị Lài... suy nghĩ thấu đáo đến mức tôi không ngờ luôn đó.

Thấy tôi mặt mày sùng sốt, chị Lài bật cười:

- Mà làm gì nhìn chị ghê vậy em, bình thường mà. Nếu là mày, chị nghĩ mày cũng làm như chị thôi. Thắm...thấy tội thiệt sự.

Tôi gật gù, tôi chỉ sợ tôi nhắc chị Thắm trước mặt chị Lài sẽ làm chị giận tôi, nhưng nếu mà chị Lài đã nói vậy thì tôi yên tâm được rồi.

Cười cười vào chủ đề chính tôi hỏi:

- Chị Lài sao tự dung lại bị té?

Chị Lài coi bộ bực dọc:

- Tao mà biết sao là tao không té rồi, hôm đó mà không có con Nhân nó đi trước té trước chắc giờ tao với Thắm xong luôn rồi quá. Mẹ cha nó, Thắm bị trượt tao cũng xem trượt, không có con Lan là hôm nay nằm viện hết rồi đó Huyền.

- Mà chị kiểm tra cái chỗ đó chưa, lúc trước có bị cái gì đâu?

Chị Lài gật gù:

- Rồi, chị cũng nghĩ nên kêu con bé Li để ý. Mà như anh Thành nghiên cứu thì nhà mình bị đột, nước theo cột nhà chảy xuống mà không ai biết nên mới bị té.

Tôi ngạc nhiên:

- Đột hả chị, mưa hồi nào?

- Mưa tối hôm trước dữ lắm, chứ bên mẹ em không có mưa hả?

- Ờ em không để ý nữa, mà ngộ làm sao mưa đột được, mà nhà mình đông đúc không lẽ nước đột không ai biết.

Chị Lài lắc đầu:

- Tao không hiểu sao nữa, lúc đi lên dọn com thì không có sao mà lúc dọn đi xuống thì lại có. Chị nghĩ cũng lạ nhưng đâu điều tra ra gì nên thôi im luôn. Mà sau vụ này liền tới vụ má nên không ai nhắc lại nữa. Chị nghĩ chắc do xui rủi thôi không có ai bày mưu đâu.

Tôi gật đầu, nói vài câu với chị Lài nữa tôi cũng đi ra ngoài. Lúc đi xuống bếp, tôi có để ý chỗ chị Lài xem té, ngó bộ chắc do xui rủi thiệt, trên cột nhà vẫn còn ướt. Haizz cũng có khi trong nhà này ai đó gặp nạn là xui rủi nữa đó...

Đi xuống nhà sau định pha cho Phong ly sữa thì "vù" một tiếng, dưới chân thấy con mèo nhỏ lông trắng hai mắt tròn xoe vừa nhảy ra. Tôi có chút giật mình nhưng nhìn lại thấy con mèo nhỏ thì thấy dễ thương quá chừng. Chu choa, con mèo lông trắng meo meo vờn qua vờn lại dưới chân tôi thấy cưng ghê.

Tôi thấy mèo con nên yên tâm đi xuống nhà sau pha sữa, lúc nhìn ra cửa hông nhà bếp thấy mấy con mèo đang quanh quẩn bên xào phơi quần áo. Thấy tôi nhìn mấy con mèo nhà lông vàng lông trắng liền bỏ chạy còn kêu meo meo nghe vui tai lắm. Quái, nhà tôi dạo này nhiều mèo ra phết, làm như cả dòng họ mèo kéo nhau qua nhà tôi định cứ ăn uống ngủ nghỉ sinh con đẻ cái, ba mèo dạy con học, mẹ mèo dạy con chơi không bằng.

Thấy bé Li đang giặt giẻ lau ngoài sân tôi mới hỏi:

- Ủa Li, mèo tập kết nhà mình dữ hen.

Bé Li cười hề hề:

- Dạ con tưởng mèo hoang ai dè mèo người ta nuôi xung quanh đó Mợ, ngộ ghê chắc nhà mình nhiều com nguội nên mèo nhiều. Sáng sớm con phơi quần áo hen là mèo bu đầy luôn, mắc cười lắm. Con như mẹ của bầy mèo thơ haha. Con mèo con dưới chân Mợ là con nuôi á, cưng ghê Mợ hen.

Tôi cũng cười, mèo đen thì người ta nói điềm xui nhưng mà mèo nhà mèo ta mà, mà thiệt tôi cũng ưa mèo lắm, càng nhìn càng thấy cưng. Dưới chân con mèo nhỏ kêu meo meo cọt chân tôi tới lui, cảm lòng không đành tôi nhắc con mèo lên ôm vào lòng sau đó đem sữa lên phòng cho Phong.

Mèo.... có phải là đơn giản?!

Bạn đang đọc truyện *Vợ Cậu Tư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 36

Sáng sớm tôi dậy sớm hầm canh bồ với lược cho Phong mấy quả trứng gà đang lăn cho hút triệt tiêu hết ngái. Ngó ra ngoài hông nhà không thấy mèo tụ tập nữa, nhìn dưới xào quần áo thấy com nguội với đồ ăn thừa vẫn còn đầy nhưng không thấy bóng dáng con mèo nào hết. Nghĩ cũng lạ chắc tụi mèo đi cư tập kết sang nhà khác rồi quá.

Canh chín tôi mới đem lên cho Phong, dưới chân con mèo trắng vờn tới vờn lui thấy thương vô cùng. Tôi khom xuống nói với con mèo nhỏ:

- Muốn ăn canh hả, lát tao cho nha.

Con mèo nhỏ lại meo meo mấy tiếng, tôi bung đồ ăn lên phòng nó cũng lên theo, mà khôn là không dám vô phòng chỉ dám đứng ngoài len lén nhìn vào thôi. Thấy tôi đi lên, Phong cười hỏi:

- Em lược trứng gà thôi được rồi, còn nấu gì nữa vậy?

Tôi đặt tô canh hầm với trứng gà xuống, trả lời:

- Anh coi anh ốm còn có nhiều thịt đâu, em mà không bồi bổ cho anh chắc người ta rửa em chết luôn á.

Phong không trả lời, anh từ tốn uống canh hầm còn tôi thì lột vỏ mấy quả trứng gà lăn tới lăn lui cho anh. Chú Đức dặn nên lăn thường xuyên cho chắc chắn, gì chứ mấy cái này nên để phòng thì tốt hơn.

Ăn xong canh hầm tôi và Phong lên bệnh viện đón má chồng tôi về, bác sĩ nói bà ta chỉ bị bệnh nhẹ thôi nên không cần nằm viện quá lâu. Mà thiệt sự là y như vậy, cái này là bà ta bị ngái hành chứ đâu có bệnh tật gì nặng đâu.

Chị Thắm hỏi sáng này ba mẹ chị qua rước chị về bên nhà đang dưỡng thai, anh Ba Thành cũng không có ý kiến gì mà ba chồng tôi cũng đồng ý luôn. Nói chứ hiện tại nhà chồng tôi có tới ba phụ nữ có bầu, tôi thì coi như có Phong đi, chị Lài thì có anh Ba, chỉ riêng chị Thắm là đơn chiếc. Anh Ba cũng quan tâm tới chị Thắm nhưng không có bằng anh quan tâm tới chị Lài. Tôi nghĩ chị Thắm chọn cách về nhà mẹ đẻ là tốt nhất, vừa được an tĩnh dưỡng thai, vừa không cần thấy cảnh chồng mình hạnh phúc bên người phụ nữ khác.

Tình hình của Phong tương đối ổn định, Thầy Hai nói ngái trong người anh bị đánh tiêu tan, bây giờ coi như là qua nguy hiểm rồi. Thiệt tôi cũng cảm ơn Trời Phật độ hộ cho anh. Bây giờ chỉ còn một việc cấp bách nhất là tìm con trai của ông Hai Đồ xin máu để giải yểm ở ao sen, cứu vong hồn của mẹ anh Phong và dì Mỹ Lệ.

Ngồi trên xe, tôi có chút ý không hiểu mới quay sang hỏi Phong:

- Anh, anh có thấy cái chuyện mà vú Huệ nói dì Lệ thích ba mình nên bị bà ta giết có hợp lý không, sao em nghĩ hoài thấy cứ kỳ kỳ sao đó.

Phong vừa lái xe vừa nhàn nhật trả lời:

- Anh không biết nữa, bà vú chắc chắn là nói xạo rồi nhưng sự thật thế nào thì bây giờ chỉ có bà Mỹ Linh biết rõ mà thôi. Nhưng mà anh không nghĩ bà vú chỉ vì nguyên nhân đó mà giết đi Lệ đâu. Ngày xưa anh có từng nghe nói là đáng lý đi Lệ mới là vợ lớn của ba nhưng không hiểu sao lại là bà Linh. Mà ngày xưa việc hai chị em chung một chồng là chuyện bình thường, nếu đi Lệ không chết thì bây giờ chắc bà ấy đã là bà nhỏ của nhà này rồi.

Tôi gật gù, hóa ra còn có chuyện này nữa. Nếu đúng như lý mà nói thì việc đi Lệ nếu được ba chồng tôi lấy làm vợ thì chỉ bà Linh là bị ảnh hưởng chứ bà vú có bị gì đâu. Giả sử vú Huệ thương ba chồng tôi thiết thì cũng không thể cùng ba chồng tôi nằm chung một gối ngủ chung một giường được. Chưa kể hình như con trai vú Huệ năm nay bằng tuổi chị Hai Giàu mà tuổi của vú Huệ thì lại xấp xỉ bằng tuổi má chồng tôi. Vậy thì một là vú Huệ có con rồi để con cho chồng nuôi hoặc hai là vú Huệ không có chồng hoặc là chồng như thế nào đó còn con thì để cho ai đó hoặc gia đình bà ta nuôi giúp. Mà nếu đã có con thì lý nào lại thâm thương trộm nhớ ba chồng tôi mấy năm trời được. Mà nếu như vú Huệ có thương ba chồng tôi thiết thì người mà bà ta giết đầu tiên đáng lý phải là bà má chồng tôi chứ, chứ đi Lệ thì đã ảnh hưởng gì đâu.

Càng nghĩ tôi càng thấy trong lời khai của vú Huệ hôm đó quá nhiều điểm thiếu logic. Mà cái người đi Lệ này cũng chưa chắc đang hoang đầu. Rõ ràng bà Mỹ Linh là chị gái ruột của bà Lệ, thì nếu Mỹ Lệ là người đang hoang ngay thẳng sẽ không tới nhà anh rể mình ở lý mãi không chịu về. Một là bà Lệ cũng có ý muốn lật đổ chính cung để mà lên làm thiếp, hai chị em chung một chồng. Còn hai thì chỉ có nguyên nhân là bà Lệ đang âm mưu cái gì đó thôi. Chu choa, chuyện này coi bộ khá là hấp dẫn đây.

Chắc thấy tôi đang suy luận, Phong cười cười xoa đầu tôi, anh hỏi:

- Lại nổi máu Conan rồi hả?

Tôi cười hề hề gật đầu:

- Em chỉ đang suy luận chút xíu chuyện thôi.

Phong hỏi:

- Em nghi ngờ đi Lệ có ả tình?

Nghe Phong hỏi mà tôi giật mình, tôi vội trả lời:

- Sao anh biết được hay vậy, em là đang nghĩ chuyện đó đó.

- Không cần nghĩ, lát anh đưa em tới gặp một người, nếu mà đi Lệ có gì đó không đang hoang thì chắc chắn chúng ta sẽ được biết. Anh cũng không tin người đi Lệ không máu mủ này nhưng nguyên nhân vì sao bà ta chết thì rất có thể liên quan tới mẹ của anh.

Tôi gật gù, càng nghe càng thấy Phong giỏi thật, mà suy nghĩ suy luận của Phong luôn luôn đi trước tôi một bước. Bởi ta nói con cái được di truyền gen thông minh từ mẹ là có thật mà. Nhìn Phong là biết mẹ chồng tôi thông minh sắc sảo cỡ nào rồi, nhân chứng sống chân thật nhất là dì Vũ. Haizzz tôi cũng thông minh lắm đó, con tôi sau này vừa đẹp giống ba nó vừa thông minh giống mẹ thì khỏi cô mê mệt. Rầu ghê. Haha.

Lên đến bệnh viện, đi được nửa đường thì tôi thấy ba chồng tôi với má Vũ đang đỡ má chồng tôi đi ra ngoài. Thấy vợ chồng tôi đi đến, ba chồng tôi mới kêu:

- Hai đứa lên phụ vợ chồng thằng Đạt dọn đồ đi, ở đây ba với đi bảy đứa má bảy ra xe là được rồi.

Phong gật đầu, anh trầm giọng hỏi:

- Sao ba không để mẹ lên xe lăn đẩy ra cho dễ?

Ba chồng tôi lắc đầu:

- Má bây không chịu, thôi lên đi để ba đưa bà ra xe.

Nói rồi ba chồng tôi với má Vũ lại tiếp tục dìu má chồng tôi đi ra ngoài. Tôi để ý lúc đi ngang qua Phong má chồng tôi nhìn anh chăm chăm, mặc dù chỉ là nhìn thôi mà tôi cũng thấy sơn tóc gáy. Eo ôi chắc má chồng tôi bây giờ hận Phong dữ lắm, càng nghĩ càng thấy ghê. Tôi với Phong phải nhanh lẹ tìm ra sự thật rồi tố cáo bà với ba chồng tôi mới được, nếu không chắc có ngày Phong không bị hại thì cũng tôi tôi bị hại quá.

Đội ba chồng tôi đi xa tôi với Phong mới tiếp tục đi lên thang máy lên trên phòng bệnh. Vừa đi tôi vừa nói:

- Phải tìm ra sự thật nhanh thôi anh, chứ để càng lâu em càng thấy nguy hiểm. Màt bà ta nhìn anh không phải đơn giản đâu, em thấy thiếu điều muốn ăn tươi nuốt sống anh luôn đó.

Phong thấy tôi khẩn trương, anh ôm lấy eo tôi, cười nhạt:

- Không cần lo, bà ta không còn nhiều sức lực nữa đâu. Kiểu gì anh cũng sẽ khiến cho bà chết thê thảm hơn một chút, đó là cái giá phải trả cho tâm địa xấu xa của bà ta.

Tôi nghe anh nói mà thấy có chút chua xót, thiệt sự sống mà đem theo thù hận gác trên vai quả thật rất mệt mỏi. Nếu được tôi chỉ muốn vạch mặt bà ta rồi tổng khứ bà ta vào tù cho yên thân, ở trong tù tha hồ mà xám hối. Chứ tôi cũng chưa bao giờ mong muốn Phong sẽ phạm sai lầm liên quan đến mạng người. Nợ máu phải trả bằng máu, ân ân tương oán biết đến bao giờ mới dừng được đây.

Chắc biết được tôi đang lo lắng, anh mới trấn an tinh thần cho tôi:

- Yên tâm đi, anh biết phân biệt được đúng sai mà. Mấy năm qua anh đi tìm hiểu cái ác cũng đủ thấy nó phức tạp rồi. Yên tâm, anh không làm gì sai quấy đâu.

Nghe anh nói chắc chắn như vậy tôi mới thấy yên tâm phần nào. Chứ nếu biết sai mà vẫn làm sai thì tội sẽ nặng lắm...

Lên đến phòng bệnh đang định đi vào thì Phong kéo tay tôi lại nấp bên ngoài, đang muốn hỏi có chuyện gì thì nghe bên trong có tiếng cãi vã truyền ra. Vì cửa chỉ khép hờ nên là nghe được khá rõ ràng đoạn đối thoại bên trong, hai nhân vật chính không ai khác chính là Đạt và Út Nhân.

Út Nhân:

- Nôn nóng về nhà cũng có được ở bên cạnh người anh yêu đâu mà gấp vậy.

Đạt:

- Em càng ngày càng nói chuyện lung tung, suy nghĩ của em lệch lạc quá rồi đó. Mẹ đang chờ ở dưới, nhanh nhanh phụ mẹ chứ ở đó nói nhảm cái gì vậy?

Đạt:

- Trong túi này là cái gì, cái gì đây?

Út Nhân:

- Trả đây cho em, trả đây.

Đạt:

- Cái gì, em nói coi là cái gì. Em định làm trò khùng trò điên gì nữa vậy?

Út Nhân coi bộ giận dữ:

- Làm cái gì thì cũng liên quan gì đến anh, anh lấy quyền gì quản lý tôi.

Đạt:

- Quyền gì hả, giữa anh và em vẫn là quan hệ vợ chồng hợp pháp. Trừ khi nào anh và em ly dị và em không còn ở nhà này nữa thì khi đó em làm gì kệ xác em, anh không quan tâm. Còn đã ở cùng nhau thì em làm gì cũng nên nói rõ với anh một tiếng.

Giọng Út Nhân có chút thống thỏ:

- Anh coi em là vợ anh sao?

Đạt:

- Coi hay không coi gì thì em cũng đang là vợ anh, mặc dù chúng ta sống độc lập nhưng anh vẫn có trách nhiệm và nghĩa vụ lo cho em. Anh cũng đã nói rồi, nếu em chịu không được thì bất cứ khi nào em cũng có thể ký vào giấy ly hôn, anh không hề ép. Giữa chúng ta có...

Út Nhân:

- Thôi được rồi, anh đừng nói nữa, được rồi. Cái này là cỏ thơm, tôi hái làm túi thơm, anh hài lòng chưa. Đừng có cái gì anh cũng nghi ngờ tôi, tôi không rảnh rỗi để ý đến tình yêu bé nhỏ của anh đâu.

Tôi và Phong hai đứa đứng nhìn nhau một hồi rồi cũng tự động lui ra một chút. "Tình yêu bé nhỏ" từ miệng Út Nhân nói ra có phải là đang ám chỉ tôi không vậy?

Phong kéo tay tôi, anh nói nhỏ:

- Tình yêu bé nhỏ sao?

Ui chao cái tên này, giờ này mà còn dùng giọng điệu đó hỏi tôi à?

- Tới anh nữa rồi đó, em không giỡn đâu.

Phong cười cười, mặt anh thân nhiên tình queo, cái mặt này y như là đang giận dỗi vậy.

- Thì anh đã nói cái gì đâu, anh chỉ hỏi em là có phải em là tình yêu bé nhỏ không thôi mà?

Đấy rõ ràng là đang ôm việc vô người mà, cái chuyện lâu còn hơn trái đất này mà bây giờ anh lại đem ra hờn dỗi. Được rồi, tối nay anh cứ ung dung mà ra ngoài ngủ đi nhé.

Tôi một tay ôm bụng, một tay chỉ chỉ vào ngực anh, tôi nhếch môi khiêu khích:

- Ừ thì sao giữa em và Đạt là trong sáng, trong sáng hơn cả cái ly thủy tinh. Đó anh có thể tìm một cái ly thủy tinh lên mà quan sát, nó sạch sẽ trong suốt có thể nhìn xuyên qua được luôn đó. Còn anh, anh thì tốt lành gì. Ngày rước dâu anh đi cứu tình yêu ngây ngô của anh bỏ tôi bơ vơ một mình không ai thương xót. Anh biết tiền đồ của chị Dậu không, cái mối tình cà chua dưa muối của anh nó đen thui đen thui đen hơn cả tiền đồ của chị Dậu nữa. Hay ha, hôm nay bắt chẹt tôi, anh chán sống rồi đúng không Phong?

Phong cười méo xẹo, tôi thấy mặt anh từ hã hê chuyển sang tái xanh tái tím. Một hai anh phân trần giải thích:

- Không có, anh với Thúy Liễu chưa hề có gì hết.

Tôi lườm nguýt anh:

- Chưa có gì hết, tôi lấy anh vẫn là trắng trong thuần khiết, còn anh...anh đen hơn cái đít nồi rồi. Nói không có com cháo gì ai tin, ai chứng cho anh?

Phong cứng họng còn tôi thì hã hê, cho vừa anh, rõ ràng biết tôi và Đạt không có gì cũng bày đặt hỏi các cố. Hôm nay tôi cho anh đội quần về nhà để sau này anh bỏ cái tật chán com thêm đấm.

Phong tất nhiên là luôn miệng giải thích, nào là cứu một mạng người còn hơn xây mười tháp chùa, nào là Thúy Liễu tự tử thiệt, rồi nào là anh chung thủy abc, xyz,... Kệ xác anh, tôi vẫn cứ giận. Giận chán chê tôi quay sang dỗi, cho anh đen mặt thì thôi đừng cho anh vừa lòng anh.

Mãi đến khi Đạt và Út Nhân đi ra tôi vẫn hậm hực không thèm nói chuyện với Phong. Tôi đi tới phụ Út Nhân khiêng đồ xuống dưới, kệ Phong leo đèo đi theo sau. Út Nhân với Đạt không hiểu chuyện gì mà sáng sớm Phong đã lủi thủi năn nỉ tôi riết. Nhưng mà kệ đi, tôi thích như vậy.

Sau một hồi cà kê dưa muối thì tôi cũng không giận nữa, thiệt tình cũng không có gì để mà giận dỗi nhưng lâu lâu làm vậy coi như cũng vui cửa vui nhà vui luôn thẳng nhỏ trong bụng.

Út Nhân và Đạt theo xe má chồng tôi về, còn tôi và Phong thì lấy lý do bận đi khám nên về sau. Bụng tôi hơn 7 tháng rồi, vào tầm này nên đi khám đều đặn hơn. Bác sĩ nói con so thường sẽ không sinh đúng ngày, có khả năng cao là sinh sớm hơn nên phải theo dõi thường xuyên. Tôi không biết sao chứ kể từ lúc tôi đeo bùa bình an của chú Đức cho tới giờ thì mẹ con tôi rất khỏe. Nhớ cái hôm đi tìm Thầy Hai, đường sóc dẫn mạnh như vậy mà không sao thì biết rõ mẹ con tôi may mắn đến cỡ nào rồi. Tạ ơn Trời thương ban quý nhân đến giúp đỡ cho gia đình tôi. Nghĩ lại may thiệt.

Khám thai xong Phong đưa tôi đi ăn sáng xong rồi ghé nhà của ai đó. Xe dừng trước cổng bằng gỗ cũ kĩ ọp ẹp, tôi ngó vô trong thấy một căn nhà vách tôn nhỏ xíu đầu hiu. Thấy tôi ngơ ngác, Phong mới xách vỏ trái cây với mấy lóc yến sào đi vào, anh nói:

- Vào trong đi, người quen của anh mà.

Nghe Phong nói tôi cũng gật đầu đi vào trong, mở cái cổng nhỏ đi vào, tôi nghe Phong gọi:

- Vú Diệp ơi, bà có nhà không?

Vú Diệp sao...người trong nhà là vú ngày xưa của anh à?

Trong nhà một bà cụ lụm cụm bước ra, thân hình bà cụ nhỏ nhắn, lưng thì bị gù lại đang phì phò điều thuốc. Tôi thấy bà neho mắt nhìn mấy lần mới thấy bà lên tiếng:

- Ai đây...có phải cậu... Phong...cậu Phong con ông Tài đây không hả?

Nghe bà cụ hỏi Phong gật đầu mỉm cười đi lại đỡ lấy bà, anh nói:

- Con đây, vú Diệp khỏe không?

- Khỏe khỏe.... vú khỏe... mền ơi dừ lăm tôi mới thấy lại cậu. Cậu y thỉnh hồi nhỏ hà, tôi nhìn cậu Thành tôi không nhớ chứ nhìn cậu tôi nhớ liền.

Phong cũng vui vẻ thực sự, anh cười rạng rỡ, đỡ vú Diệp ngồi xuống xong anh kéo cho tôi cái ghế ngồi an toàn rồi anh cũng ngồi xuống. Quay sang vú Diệp anh giới thiệu:

- Vú đây là vợ con, cô ấy tên Huyền đang có bầu gần 8 tháng rồi.

Vú Diệp gật đầu:

- Ở ờ cô Huyền, bầu 8 tháng.... bụng này chắc là con trai hả cô?

Tôi giật mình, thiệt sự người ta nói mấy ngày già hay lắm là đúng thiệt mà. Nhìn bụng mà đoán được trai hay gái là quá siêu rồi.

Tôi gật gật đầu:

- Dạ con trai vú, vú hay thiệt.

Vú Diệp cười ha hả:

- Tôi hồi đó đi đỡ đẻ làm cho nhà họ sanh nên tôi rành lắm.

Nói rồi vú quay sang Phong, vú hỏi:

- Cậu Phong hôm nay tới đây là muốn hỏi gì phải không? Đâu, có gì cậu hỏi đi, tôi biết gì tôi nói cho cậu nghe.

Tôi nhìn Phong kiểu trầm trồ, vú Diệp này lúc trẻ đóng vai trò gì mà thần thông quảng đại vậy ta. Biết rõ Phong tới để hỏi chuyện luôn, thiệt sự bà già mà còn mình mẫn quá trời.

Phong cũng không dài dòng, anh nói thẳng vào vấn đề chính.

- Dạ con với vợ con tới đây thiệt là có chuyện muốn hỏi vú?

Vú Diệp gật đầu trầm ngâm:

- Ở cậu có phải muốn hỏi về má cậu không, cô Mỹ Linh đó?

Phong cười nhạt:

- Dạ không, con đây muốn hỏi về di con Mỹ Lệ.

Vú Diệp hình như có phần ngạc nhiên:

- Cô Mỹ Lệ hả, tôi cứ tưởng cậu phải hỏi mẹ cậu...mà bộ cậu biết mẹ cậu không phải....

Phong gật đầu:

- Dạ con biết vú....con đến đây cốt là muốn hỏi về những chuyện mà vú biết về mẹ con Mỹ Linh với di con Mỹ Lệ, cả chuyện của ba con nữa.

Tôi thấy vú Diệp nhìn nhìn tôi và Phong, lát sau bà mới thờ dãi nói nhỏ:

- Tôi thiệt tình chỉ lo cho một mình cậu bị cậu không phải là con ruột của cô Linh....thôi thì tôi biết gì tôi nói đó, tôi cũng gần đất xa trời rồi để trong lòng cũng không có gì tốt. Tôi biết cậu chắc đang đi tìm má ruột của cậu...nhưng có cái này tôi không biết đúng không...hình như là má ruột của cậu chết rồi.

Phong cũng thành thật, anh gật đầu.

Vú Diệp thờ dãi, bà từ từ nói:

- Hồi lúc chưa đem cậu về thì tôi đã theo cô Linh về nhà họ Đặng rồi. Cô Linh về làm con dâu lớn làm nở mày nở mặt nhà chủ tôi dữ lắm. Ba má cô Linh sợ cô đi qua làm dâu lạ nước lạ cái nên đưa tôi theo cô, từ đó tôi đi theo cô Linh luôn bỏ luôn cái nghề đỡ đẻ. Mà không riêng cô Linh mà ngay cả cô Lệ cũng mê ông chủ Tài, hồi lúc cô Linh đi lấy chồng cô Lệ khóc cắt cổ tay xém hết máu mà chết, hên là có gia nô phát hiện đem cô đi bệnh viện mới qua khỏi con nguy kịch... Cô Linh về làm dâu được má chồng cưng ba chồng quý, chỉ ngặt là ông chủ không có thương cô, tôi thấy cô Linh khóc một mình hoài, phải sau này đem cậu về thì mới không nghe ông chủ chửi cô Linh nữa. Mà ngộ cái này, không biết sao từ hôm cậu được đưa về thì cô Lệ cũng theo về. Ban đầu tôi tưởng cậu được cô Lệ nuôi rồi đó chứ, mà thiệt sự cô Lệ cũng thương cậu lắm, cậu Thành mà dành đồ chơi với cậu thì không xong với cô Lệ đâu. Tôi nhìn trong bụng kèo này cô Lệ được làm bà nhỏ rồi, cậu chắc cũng được nuôi dưới danh cô Lệ luôn. Nhưng mà... cho tới hôm tôi nghe cô Linh cô Lệ chửi nhau, lúc đó tôi đang ôm cậu cho cậu ngủ trong phòng...tôi nghe tiếng đực tiếng cái, cái gì mà mày giết tao không giết, rồi tiếng đánh nhau đồ võ tùm lum. Rõ nhất là tôi nghe cô Lệ hét lên như vậy: nếu chị không giúp tôi thì tôi sẽ nói cho anh Tài nghe hết...thà sống trong tù còn hơn sống vô danh vô phận làm cái bóng của chị....

Vú Diệp kéo hơi thuốc, bà nói tiếp:

- Năm đó cậu mới 4,5 tuổi gì à, còn bồng cu cu trên tay nên chắc cậu không biết đâu. Tôi theo cô Linh về giúp cô nuôi mấy người các cậu, quán xuyến trong ngoài thay cô nhưng cô không trọng dùng tôi mà cô lại tin tưởng con Huệ hơn nên tôi đợi khi cậu 7,8 tuổi tôi nghỉ. Nhớ lúc tôi đi cậu với cô Giàu khóc quá trời, tôi cũng quý cậu lắm nhưng con Huệ nó chèn ép quá tôi chịu không được.

Phong cũng như chìm lại vào hồi ức, anh dừng một chút mới nói tiếp:

- Vú....đi Lệ không ở nhà đó từ khi nào, vú biết không?

Vú Diệp trầm ngâm nhớ lại, hồi lâu bà mới nói:

- Thì sau vụ gây lộn đó thì vài tháng sau cô Lệ mất tích, cô Linh nói là cô Lệ đi nước ngoài, tôi thì tôi thiệt không tin đâu cậu... cậu không biết chứ hôm trước ông chủ cho đám gia nhân đi du lịch, ai cũng đi chỉ có con Huệ với cô Lệ ở nhà. Là qua bữa sau về cô Linh nói cô Lệ dọn đồ đi rồi, mà cái đêm cô Lệ mặc hôm tôi đi chơi tôi còn nhớ, cái đầm màu trắng ngà....lúc tôi về thấy cái đầm dính máu, tôi hỏi con Huệ nó nói cô Lệ tới kỳ. Thôi, nói vậy tôi nghe vậy chứ cũng không nghĩ ngờ gì đâu cậu.

Nghe ra hình như là có ân tình rồi... nhất là câu "mày giết tao không giết"...không thể hiểu rõ là chuyện gì nữa rồi.

Vú Diệp như nhớ cái gì, bà chợt nói:

- À cái này... lúc tôi còn làm ở đó, tôi hay vô phòng cô Linh dọn dẹp các thứ. Có bữa làm rơi đồ thấy sắp giấy rớt ra, hình như là di chúc hay gì nè.....khoan để tôi nhớ thử coi...à di chúc để tài sản lại cho con...hình như tên cái gì... Hà...Hà...Thanh Vi để lại cho con là Phong...Hà Thanh Phong...phải tên cậu không?

Tôi nhìn sang Phong thấy anh chấn động, anh gấp gấp hỏi vú Diệp:

- Trên đó viết gì vú biết không?

- Viết gì hả, cậu để tôi từ từ tôi nhớ... viết... viết.. bà Hà Thanh Vi để lại toàn bộ gia sản bà có cho người thừa kế là cậu Phong...nhưng mà trước khi trước khi cậu Phong 18 tuổi không có hiệu lực... sau 18 tuổi cái gì mà... chứng thực bằng giấy khai sinh hay gì đó tôi không có nhớ rõ nữa bị là lâu lắm rồi cậu.

Không nghe vú Diệp nói thì thôi, càng nghe càng thấy mơ hồ không rõ ràng. Phong nói chuyện với vú Diệp một lát nữa cũng xin phép đi về. Lúc về vú Diệp khóc quá chừng, thiệt tình tôi thấy cũng thấy thương ghê gớm.

Ngồi trên xe tôi mới quay sang hỏi Phong:

- Anh thấy sao?

Phong nghiêm mặt, giọng anh không vui không buồn:

- Di Lệ có liên quan đến cái chết của mẹ anh...tờ di chúc mà mẹ anh để lại chắc chắn bà Linh đang giữ. Mục đích bà ta muốn cướp số tài sản đó nhưng không làm gì được vì không có giấy khai sinh của anh.

- Chữ giấy khai sinh của anh đâu?

Phong mím môi:

- Giấy khai sinh mang họ Hà hiện tại chỉ có duy nhất một tờ di Vũ đang giữ, dù có đi trích lục lại cũng không còn nữa. Tất cả giấy khai sinh sau này đều mang họ Đặng, là ba anh làm thủ tục nhận con nên làm khai sinh khác cho anh. Hiện tại số tài sản của mẹ anh đang bị đóng băng ở ngân hàng, anh có nhờ người kiểm tra số tiền bà để lại cho anh, thiệt sự là một con số rất lớn.

Tôi bây giờ mới vỡ lẽ, thì ra là nguyên cớ đó nên má chồng tôi mới đồng ý đem Phong về nuôi. Nhưng tham thì thâm chắc bà ta không có cách nào lấy được số tiền kia nên mới đề đến bây giờ. Nhưng nói đi nói lại thì mẹ Phong thật sự là một người biết nhìn xa trông rộng... làm như bà có thể biết trước là mình sẽ gặp chuyện không may nên mới lập cái di chúc kia cho Phong. Cái di chúc quá mức hoàn hảo, làm cho bà Linh chỉ còn biết tức hộc máu mà nhìn tiền bị đóng băng thôi. Quá mức cao tay.

.....

Thấm cái qua 1 tháng...

Gặp vú Diệp một chuyến, tôi và Phong lại tiến thêm một bước đến sự thật. Cái cảm giác này kích thích vô cùng trí tò mò của con người. Bên phía chú Đức, ông theo Thầy Hai đi tìm con trai của ông Hai Đồ để giải trần yếm ao sen, mọi việc đang rất thuận lợi.

Má chồng tôi sau khi về nhà thì chỉ còn nằm một chỗ, chú Đức nói "ngại hành" bà ta rồi. Hằng ngày có người lo cho ăn cho uống, má chồng tôi bây giờ cứ như người bị liệt vậy đó. Vừa đau đớn vừa bất lực nằm im trên giường nhưng mà dù có như vậy vẫn còn ác. Tôi thấy bà ta vẫn chửi hết người này đến người kia như thường, ngay cả con dâu cưng Út Nhân cũng bị chửi, chỉ có tôi và Phong là bà ta chưa ra thôi.

Bụng tôi đã hơn 8 tháng, tôi và Phong chọn bệnh viện quốc tế trên tỉnh để sinh đẻ cho an toàn. Chị Lại hơn 5 tháng siêu âm lúc trai lúc gái không chắc chắn, còn chị Thắm chắc cú là con trai.

Hơn 4 tháng thai ổn định chị Thắm cũng xin về nhà ở lại, nói chứ chị Thắm đi vậy ba chồng tôi không vui lắm nên dù là cỡ nào chị cũng phải về.

Sáng chủ nhật mấy chị em dâu đông đủ tụ tập dưới bếp, ngoài Út Nhân ra thì ai cũng mang cái bụng đi ềnh tới ềnh lui. Sau hè mấy con mèo lại có dấu hiệu tụ tập kết bè kết phái trở lại. Tôi nhìn ra sân, hỏi Út Nhân:

- Mấy con mèo nay tụ lại nữa nè Nhân, mấy hôm đâu có.

Út Nhân cũng cười:

- Dạ nhà mình làm như thu hút mèo hay gì á chị Tư.

Đang ngồi yên lành chị Thắm tự dưng đứng lên đi ra ngoài, thấy chị đi tới mới hỏi:

- Chị Thắm không ngồi chơi, chị đi đâu vậy?

Chị Thắm mặt bự ra, chị cười nói:

- Ngay xích đu có cây cóc thái, chị thêm quả để chị hái mấy trái vô ăn chơi.

Nghe nhắc đến cóc tôi tự dưng cũng chảy nước miếng nên không cản chị Thắm để chị đi hái vô ăn luôn. Mà chị Lài coi bộ cũng muốn ăn tôi thấy chị nhìn theo chị Thắm riết.

Út Nhân thấy vậy mới nói:

- Mấy chị có bầu cái thêm ác nhọn, chua muốn chết mà ăn sao nổi.

Tôi cười hề hề định trả lời Út Nhân thì nghe tiếng chị Thắm hét lên:

- Á á....

Kèm theo tiếng "meo meo" của lũ mèo. Nhìn ra sau hè thấy chị Thắm té phịch ra sau, dưới chân chị đang chảy một dòng máu tươi đậm đặc chói lóa. Tôi sợ đến xanh mặt nhưng vẫn nhanh trí ngồi bật dậy, tôi hét lên:

- Trời ơi chị Thắm.... anh ơi...cứu... cứu chị Thắm đi...cứu....

Tôi với mọi người ủa ra mỗi người một tay đỡ chị Thắm dậy, nhưng hình như đau quá nên chị bủn rủn tay chân không còn sức nữa. Trên bụng chị con mèo bự vẫn còn "meo meo" cúi xuống hít hít. Tôi thấy tự dưng giận điên người, tôi lấy tay tát cho con mèo đi xuống nhưng nó vẫn lý trí nhảy lên.

Mẹ nó, con mèo này không biết sợ là gì mà.

Trong nhà anh Ba với anh Phong chạy ra, chị Thắm thấy anh Ba chị khóc toáng lên ôm anh Ba cứng ngắt. Phong và mọi người xúm nhau đưa chị Thắm đi bệnh viện, tôi bụng to quá nên không đi theo. Đứng trước cửa tôi để ý thấy lũ mèo cũng chạy theo ra hết ngoài cổng, cái đám mèo này kỳ quái....

Bé Li đứng kế bên tôi, con bé hít hít mấy hơi:

- Mùi gì thơm dữ Mợ hè?

Mùi thơm hả....tôi cũng hít hít mấy cái, ờ hình như thơm thiệt...cái mùi này đâu phải mùi sữa tắm hay dầu thơm gì đâu ta...

Bé Li như nhớ gì đó, con bé reo lên:

- Y chang mùi xà quần áo của Mợ Ba Mợ hen.

Tôi thoáng trầm ngâm, trên người tôi cũng còn vương chút mùi thơm thoang thoang...dưới chân con mèo nhỏ đang vòn tới vòn lui, nó nhảy lên như muốn đòi tôi ẵm vậy. Trước sân cũng có con mèo đang đi tới, nó cứ nhìn tôi lom lom.

Mèo...tôi dường như thấy không được bình thường nữa rồi...

Ngước mắt nhìn theo mấy chiếc xe chạy xa xa kia, mong sao cho mẹ con chị Thắm được bình an.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Cậu Tư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37

Chị Thắm lên bệnh viện tầm được 3 tiếng thì có điện thoại gọi về, Út Nhân nói chị Thắm mất con rồi. Lúc nghe tin tôi gần như bản thân muốn điếng người. Tôi cũng không hiểu là do tôi có bầu nên nhạy cảm hơn bình thường hay là do lý do nào mà cảm xúc tôi lại đẩy lên cao như thế này, chỉ thiếu điều

tôi ôm mặt khóc huhu nữa thôi. Tôi xót xa cho chị Thắm, thương cho đứa nhỏ của chị. Có thể chị Thắm ác nhưng chị khao khát có một đứa con là sự thật. Những cố gắng của chị tôi nhìn có thể biết được vì tôi cũng đang có bầu giống như chị.

Ngồi trong phòng suy nghĩ lung tung đến mãi khi Phong về tôi mới giật mình thôi không nghĩ nữa. Thấy anh tôi đi nhanh lại hỏi:

- Anh chị Thắm thế nào rồi?

Phong lắc đầu:

- Không cứu được con còn chị Thắm ổn định rồi đang chuyển ra phòng hồi sức.

Tôi không biết nên nói cái gì nữa chỉ còn biết thờ dài thườn thượt, lắm lúc tôi thấy cuộc sống này mệt mỏi quá mức chịu đựng của tôi luôn rồi.

Thấy tôi rầu rĩ, Phong mới an ủi:

- Thôi qua rồi, anh biết em đang lo chuyện gì...cố gắng vì anh vì con, nhất định anh sẽ đưa em và con đến nơi khác sống. Cuộc sống đầy rẫy tội ác này....thiệt sự cũng đủ làm anh mệt mỏi rồi.

Nghe anh nói, tôi khẽ quay sang nhìn, qua chuyện của chị Thắm tự dưng tôi lại thấy sợ. Không phải lúc nào tôi cũng tốt số mà may mắn tai qua nạn khỏi, ở cái nhà này ngoài Phong và di Vũ ra thì ai nấy cũng khiến tôi sợ hãi và đề phòng. Đặc biệt là má chồng tôi và Út Nhân....càng ngày tôi càng thấy Út Nhân không phải là con người đơn giản như bề ngoài của cô ấy.

Ngồi xuống, tôi rót cho Phong ly nước rồi hỏi:

- Máy con mèo...hồi nãy anh thấy máy con mèo không?

Nghe tôi hỏi Phong nhiu may mảy gật đầu:

- Thấy, máy con mèo hay tụ tập nhà mình. Có gì sao em?

Tôi gật đầu cái thiết mạnh, trả lời:

- Em nghi ngờ Út Nhân, chị Thắm đáng lẽ rất khỏe, hồi trưa này đi ra ngoài hái mấy trái cóc, tự dưng có con mèo nhảy lên mới thành ra chuyện. Mà mấy con mèo này lúc trước nhà mình làm gì có, mới tụ tập hơn tháng này thôi....à hình như là trước khi anh trúng ngải luôn đó.

- Ý em nói là do mèo?

Tôi gật đầu tấp lự:

- Em nghĩ như vậy, mà nguyên nhân hình như là do cái mùi thơm trên người chị Thắm. Giống như chính cái mùi thơm đó quyến rũ đám mèo thì phải đó anh, là mùi nước xả quần áo riêng của chị Thắm.

Phong trầm ngâm suy nghĩ:

- Mùi thơm...ừ anh có nghĩ được lúc đưa chị Thắm lên xe nhưng mà anh nghĩ là mùi nước xả quần áo. Khoan nếu đúng như em nói thì ở dưới nhà vẫn còn nước xả này đúng không?

Tôi gật gù:

- Hình như còn, là bé Li nó nói với em em mới biết là mùi nước xả quần áo của chị Thắm chứ em không nghĩ ra liền được đâu.

Phong gật đầu, anh nắm liền tay tôi dắt xuống dưới nhà, anh nói khẽ:

- Không cần đoán nữa theo anh xuống nhà thí nghiệm một chút là rõ như ban ngày liền.

Tôi đi theo Phong xuống nhà, dưới bếp bé Li đang cúi húi dọn dẹp bếp núc. Thấy tôi với Phong đi xuống, con bé mới nhanh miệng hỏi:

- Cậu Mợ...Mợ Ba sao rồi?

Tôi nhìn con bé khẽ lắc đầu, bé Li cũng sụ mặt buồn bã. Trong nhà này tội nghiệp nhất là mấy đứa con nít...

Phong nhìn quanh, anh hỏi:

- Li, nước xả quần áo của Mợ Ba còn không?

Bé Li có phần không hiểu, con bé trả lời:

- Nước xả quần áo hả Cậu? Dạ hình như còn, con để trong tủ nè Cậu, bộ có chuyện gì hả Cậu?

Phong dứt tay vào túi quần, giọng anh nhàn nhạt:

- Con vô lấy nước xả của Mợ Ba ra cho Cậu, à lấy thêm cho Cậu bộ quần áo của ai cũng được, mà thôi lấy quần áo dơ hay sạch gì của Cậu đi. Cậu làm công chuyện chút.

Bé Li nghe xong liền nhanh lẹ chạy vô trong lấy nước xả ra đưa cho Phong, con bé gấp gấp nói:

- Nước xả này là Mợ Ba mua riêng nè Cậu, Mợ Ba có bầu kỳ mùi nước xả con hay xả đồ nên Mợ đi mua loại này về cho con xả riêng quần áo cho Mợ. Lúc con thấy mùi này thơm quá nên lấy ra xả chung hết cho nhà mình luôn. Mà hôm Mợ Năm nói không ưa cái mùi này nên con không xả chung nữa.

Nghe bé Li nhắc đến Út Nhân tôi với Phong mới nhìn nhau, cuối cùng thì rõ là Út Nhân có liên quan rồi.

Phong lấy nước xả với quần áo trên tay bé Li, anh đi nhanh ra sân nước ngâm bộ quần áo trong nước xả tầm gần 10 phút. Tôi để ý lúc mới ngâm được mấy phút là con mèo trắng nhỏ của bé Li đi ra trước, rồi một lát sau đám mèo từ từ kéo lại. Lúc Phong phơi quần áo lên xà thì phía dưới xà đồ, đám mèo liền tập trung thành một bầy. Tụi mèo đi qua đi lại có con còn nhảy lên cào cào bộ quần áo. Tôi với Phong nhìn cảnh phía trước liền rõ được tường, bé Li đứng kế bên cạnh tôi bây giờ mới trầm trở lên kinh ngạc.

- Mèn ơi là do nước xả làm vậy con mèo bu lại hả Mợ, con đó giờ nghĩ là do con rải com nguội dưới xà đồ nên mèo mới bu lại chứ.

Tôi suy nghĩ một chút liền hỏi:

- Nước xả này Mợ Ba mua về đưa cho em hả Li, ngoài em ra có ai hay đụng chạm đến nước xả này không?

Thấy tôi nghiêm trọng, con bé cũng nghiêm túc theo.

- Dạ nước xả này là Mợ Ba đem về đưa cho con, có mình con giặt đồ xả đồ à Mợ.....

Dùng một chút bé Li lại reo lên:

- Khoan Mợ.... hình như lâu rồi... con thấy Mợ Năm vô chỗ con để bột giặt với nước xả làm gì đó nhưng mà con không để ý vì con nghĩ Mợ Năm chắc cần bột giặt quần áo riêng. Ui chèn...nếu vậy không lẽ....

Thôi đúng rồi, nếu bé Li đã nhớ ra được như vậy thì xem ra là chính xác luôn rồi. Tôi trước còn nghĩ nhà chồng tôi com thừa ngon hơn mấy nhà xung quanh nên mèo mới bu lại kiếm ăn, ai dè... Mà chiều này của Út Nhân là chiều hiểm, vừa hại được chị Thẩm vừa đổ oan được luôn cho mấy con mèo vô tội. Mà nếu như có ai phát hiện ra thì tội lỗi này đổ hết lên đầu con bé Li. Trời đất, đó giờ tôi vẫn nghĩ Út Nhân là cô gái thông minh lạnh tính chứ có ai ngờ đâu.

Nhìn ra bên hông nhà, đám mèo vẫn bu đen bu đỏ dưới xà quần áo, vẻ mặt này của đám mèo giống y chang là đang vui thích thỏa mãn. Thấy vậy tôi mới nhớ lại cái hôm mà mấy con mèo ở đâu lù lù ra nhảy lên trên bàn, hôm đó con mèo to nó nhìn về phía tôi với ánh mắt kích thích. Hóa ra người nó nhìn là Út Nhân chứ không phải tôi. Ghê thiệt sự.

Phong đi lại chỗ tôi, anh trầm giọng:

- Út Nhân lần này nhắm vào chị Thẩm, e là sau chuyện này anh cần suy xét lại vài chuyện. Út Nhân không phải con người hiền lành như chúng ta vẫn nghĩ đâu.

Tôi nhìn Phong, cảm giác chán nản tột cùng. Tôi vốn dĩ cũng không tin tưởng Út Nhân nhưng vì cảm giác có lỗi khi Đạt cưới Nhân một phần là do tôi nên tôi mới sinh ra cảm giác thương tiếc cho cô ấy. Cũng vì sự thương tiếc mà tôi giảm đi sự đề phòng với Út Nhân. Nếu tôi đoán không sai thì việc dàn dựng bầy tôi với Đạt là do Út Nhân giựt dây sau cùng, cả chuyện bà thầy kia nữa.... càng ngày tôi càng thấy mùi của Út Nhân quanh đây.

Phong dắt tôi lên phòng, tôi liền ngồi xuống thở dài một hồi. Bụng lớn gần sinh luôn rồi mà nhiều chuyện xảy ra quá, nhất là chuyện của chị Thẩm làm cho tôi ám ảnh tâm lý vô cùng. Mấy người này hại qua hại lại đến bao giờ mới thôi đây.

Phong thấy tôi rầu rĩ thở dài, anh mới ngồi xuống an ủi:

- Thôi không có gì phải lo, trước khi Út Nhân nhắm vào em, anh sẽ vạch trần tất cả trước.

Nghe Phong nói lòng tôi thoáng run rẩy, tôi hỏi anh:

- Anh muốn nói hết tất cả sao?

- Ừ, vì an toàn của em, anh nghĩ nên để cho Đạt và ba biết. Út Nhân là loại giả hiền lành nhưng nội tâm thâm độc, trước kia là nhắm vào em nhưng anh nghĩ cái bữa mà em và Út Nhân vạch mặt chị Thẩm chắc chắn cô ta biết được chị Thẩm là người hại cô ta mất con nên cô ta mới trả thù chị Thẩm bằng cách này. Ăn miếng trả miếng, chuyện ác chị Thẩm làm thì giờ chị ta cũng phải trả giá, thương là thương cho hai đứa nhỏ mà thôi. Nhưng anh lo là lo cho em, Út Nhân thương thằng Đạt đến mức hóa điên rồi, nhất định cô ta sẽ không chịu để yên cho em đâu.

Nghe Phong phân tích mà tôi chỉ còn biết gật đầu lắng nghe. Bây giờ không có gì quý bằng con trai của tôi, một tên muốn đến tôi đánh một tên, một tên

muốn hại tôi nhai đầu một tên. Ân oán của ai tôi không muốn biết nhưng nếu muốn hại con tôi là điều không bao giờ tôi cho phép xảy ra.

Chị Thắm nằm viện tầm 1 tuần là được xuất viện, trong mấy ngày này Út Nhân lên lên xuống xuống chăm sóc cho chị Thắm đỡ lắm. Ban đầu anh Ba Thành định để chị Thắm về nhà mẹ ở cũ, chị Thắm cũng chịu nhưng không biết sao đến cuối chị Thắm lại đổi ý về lại nhà chồng tôi. Nghe chị Lài nói hình như chị Thắm nghĩ là do tôi hại chị ta mất con vì chị Lài vô tình nghe được chị Thắm nói với Út Nhân là sẽ trả thù vạch mặt tôi. Nghe chị Lài nói tôi chỉ nhếch môi cười trừ, được thôi tôi cũng muốn vạch mặt của vài người rồi.

Má chồng tôi mấy hôm rày mệt lắm có một chỗ, ăn uống ngủ nghỉ toàn một tay chị Lan lo. Bên chú Đức nói đang đi tìm con của ông Hai Đồ, kết quả có tiến triển khá tốt. Mà má chồng tôi bệnh là do tự bà ta gây nghiệp nên bây giờ phải trả nghiệp chứ chú Đức với Thầy Hai không hề làm gì bà ta hết. Chú Đức với Thầy Hai chỉ cứu người chứ không bao giờ làm phép hại người.

.....

Sáng hôm nay chị Thắm được xuất viện, tôi cũng theo chân dì Vũ ra đón chị Thắm ngoài cửa. Nhìn từ xa tôi thấy chị Thắm thân người gầy yếu đang được Út Nhân và anh Ba Thành dìu đi vô trong. Thiệt sự nhìn thì thấy thương cho chị, cùng là phụ nữ với nhau tôi hiểu tình cảnh của chị lắm chứ. Nói không xót xa thì là nói xạo rồi.

Chị Thắm thấy tôi đứng đợi, tôi thấy chị khựng lại đôi chút nhưng vẫn không có biểu hiện gì khác lạ, liền theo chân của anh Ba Thành với Út Nhân mà đi vào trong. Thấy chị, tôi thiệt tình hồi hân:

- Chị Thắm đi cẩn thận từ từ thôi, mới xuất viện xong đừng đi nhanh quá.

Út Nhân nghe tôi nói, cô ấy cũng hòa theo:

- Chị Tư yên tâm đi, em dìu chị Thắm cẩn thận lắm.

Tôi gật đầu, né đường cho chị Thắm đi vào trong, dì Vũ cũng đi theo sắp xếp chỗ cho chị Thắm nằm ổ. Mặc dù là hư thai nhưng vẫn coi như là vừa mới sinh xong mà điều dưỡng, như vậy cơ thể mới mau lành lại.

Sau khi đưa chị Thắm vào phòng xong xuôi, Út Nhân mới đi ra ôm tay tôi cười nói:

- Mèn ơi hôm rày em cũng nhớ nhà ghê luôn mà thấy chị Thắm thấy tội quá bỏ không được. Chị Tư khỏe không, còn bao lâu nữa là sanh hả chị?

Tôi cũng vờ như vui vẻ:

- Ổ chắc độ 3 tuần gì nữa à Nhân, sắp nằm ổ rồi nghỉ đi nghỉ lại chị cũng lo ghê.

Út Nhân vừa cười vừa xoa bụng tôi:

- Ui chao vậy là sắp gặp được cục vàng rồi, em nghỉ thôi cũng thấy vui nữa. Anh Đạt anh Khoái con nít lắm, kỳ này tha hồ cưng nựng luôn....Ý anh Tư, em nói có đúng không?

Phong vừa từ trên phòng đi xuống, nghe Út Nhân hỏi anh không biết gì mới hỏi lại:

- Cái gì có đúng không?

Út Nhân mới cười hề hề hướng sang Phong nói vui vẻ:

- À em nói là chị Tư sắp sinh em bé rồi kỳ này anh Đạt nhà em tha hồ ẵm bồng cưng nựng. Ui anh Tư không biết chứ, anh Đạt khoái lắm, hôm bữa đi chợ trên tỉnh anh Đạt ghé vô mua cho thằng cu quá trời đồ luôn, người ta không biết còn tưởng con anh không đó.

Tôi hừ hừ trong lòng mấy tiếng, Út Nhân công nhận thâm hơn nách ch.ó nữa. May là Phong chứ gặp thằng chồng nào gia trưởng đa nghi là xong rồi. Nói vậy khác nào nói xiên nói xỏ tôi với Đạt, phải ai nói thì thấy bình thường chứ Út Nhân nói ra là nghe sắc mùi li gián.

Phong nhìn nhìn tay Út Nhân đang đặt trên bụng tôi, anh hừ hừ mặt mày không vui nói:

- Thằng Đạt thích con nít vậy sao cô không đẻ cho nó vài đứa, cần chi lo cho con tôi rồi kể công kể vốn. Còn trẻ còn khỏe chứ bộ không đẻ được đâu hay là vợ chồng không hòa hợp.

Phong công nhận cũng không có vừa, tôi thấy Út Nhân mặt mày đang vui vẻ từ từ chuyển sang bí xị một đồng. Cho vừa, ai biểu vô duyên vô duyên ăn nói ton hót làm chi không biết.

Nói rồi Phong nhìn tôi, anh hằm hằm:

- Bác sĩ dặn không được xoa bụng.

Nghe Phong nói Út Nhân liền rục tay lại không dám để trên bụng tôi nữa, mặt cô ấy sắp rơi nước mắt đến nơi rồi. Phong nói xong cũng đi ra ngoài, dưới bếp còn lại tôi với Út Nhân thôi. Thấy cô ấy mặt mày đỏ ké muốn khóc nên tôi mới vờ an ủi:

- Út Nhân em đừng để bụng mà giận anh Phong, tại tính tình anh cục mịch vậy đó chứ tốt tính lắm.

Út Nhân muốn mếu máo:

- Dạ em...em đâu có dám giận gì anh Tư đâu chị..

Phải nói Út Nhân đóng kịch giỏi ghê luôn, cô ấy sinh ra đóng vai ác làm gì cho lãng phí nhân tài, đáng lý phải đi làm diễn viên mới đúng chứ. Tôi nhin cười, giả vờ giận dữ:

- Ở thôi đừng buồn để lát chị lên chị nói với anh cho, anh Phong dạo này khó tánh lắm.

Út Nhân cũng không nói gì, cô ấy chỉ gật gật đầu. Nói mấy câu nữa tôi cũng lên phòng, bây giờ tạm thời tránh Út Nhân ra xa một chút, để phòng hậu họa về sau.

Chiều hôm đó tôi vào phòng thăm chị Thắm, lúc tôi vô tôi thấy chị đang xếp quần áo của bé trai cho vào giỏ đi sinh, ánh mắt chị đượm buồn không giấu đi đâu được. Vì cửa không khóa nên lúc tôi vào chị không biết, thấy vậy tôi mới lên tiếng, hỏi:

- Chị Thắm khỏe chưa?

Nghe tiếng tôi chị Thắm ngó lên nhìn, chỉ trong một khoảnh khắc tôi thấy mắt chị từ đau buồn chuyển sang hung ác, rồi từ hung ác dần dần bình thường trở lại. Nghe tôi hỏi chị bình thần trả lời:

- Khỏe rồi.

Tôi kéo cái ghế ngồi xuống, cười nhẹ:

- Chị khỏe rồi là em mừng, có cái này em không biết chị có muốn nghe không nhưng mà em nghĩ em nên nói.

Chị Thắm nhìn tôi, mặt chị lạnh như tiền:

- Chuyện gì, cô nói đi.

Thấy thái độ không vui của chị tôi cũng không giận, với tính cách của chị Thắm mà chị ta không nhào vô câu xé là may cho tôi lắm rồi.

- Trước chị nói với em trong nhà này chị ác nhưng chưa chắc ai cũng hiền thì bây giờ em cũng muốn căn dặn chị một chút để tránh cho chị hiểu lầm. Chuyện chị xảy thai...là do con mèo gây ra nhưng chắc chị hiểu sau con mèo là do chính con người giật dây mà thành. Em chỉ nhắc chị một chút thôi, em giấu cho chị được thì không chuyện gì em phải xõng xáo ra tay hại chị. Còn sâu xa của chuyện này thì chị nên tự tìm hiểu thì hơn.

Chị Thắm cười nhếch môi, giọng chị lạnh đi đôi chút:

- Tôi xảy thai là do tự nhiên thôi chứ tôi không nghĩ là do ai hết, cô không cần chạy xuống đây biện minh cho mình trước. Tôi muốn hại cô thì cô là đối thủ của tôi được chắc?

Tôi lắc đầu cười nhạt:

- Em không cần là đối thủ của chị, em cũng không rảnh đi biện minh cho mình vì rõ ràng em không làm gì quấy thì em không sợ. Chị là em không muốn chị làm con tốt thí cho ai thôi, nhân quả tuần hoàn em nghĩ chắc chị cũng hiểu.

Chị Thắm nhìn tôi chăm chăm, tôi thấy trong mắt chị là sự dè chừng cùng nghi ngờ. Cũng đúng thôi tôi không nghĩ là chị Thắm tin tưởng được ai đâu nhưng chỉ ít chị có sự nghi ngờ thì coi ra tôi cũng thành công được đôi chút.

- Huyền...cô không cần dạy tôi cách nhìn nhận đâu, ai xấu ai tốt tôi biết. Cũng như không thể vì mấy lời này của cô mà tôi coi cô là người tốt được. Là con tôi mất chứ không phải con của cô.

Tôi đứng dậy, không muốn dài dòng thêm nữa:

- Vậy thôi em đi lên phòng, chuyện của chị chị tự đi giải quyết. Em nói trước em không phải người ác nhưng đụng đến con em em có thể hóa ác bất kỳ lúc nào. Người luôn ác thì không có gì đáng sợ, chỉ có kẻ bị ép thành ác mới làm nên chuyện khiến người ta trầm trồ.

Tôi vừa nói vừa quan sát chị Thắm, tôi thấy chị ta có chút sững sờ. Nói xong tôi cũng không ngại ngần mà quay lưng đi, bởi những gì cần nói tôi đã nói hết rồi, còn việc nghe hay không là chuyện của chị Thắm. Tôi cũng không phải người khoan dung độ lượng gì cho cam, chuyện này cũng là chuyện của Út Nhân và chị Thắm. Ân oán của ai tôi không biết nhưng dính đến an nguy của con tôi thì tôi không để yên cho họ lộng hành được.

Người ta nói nước chảy đá mòn, một tuần qua chắc Út Nhân cũng đủ nhét vào đầu chị Thắm mớ dẫn chứng thuyết phục là tôi hại người. Mà chị Thắm là loại đàn bà bất chấp và thủ đoạn để làm việc. Có thể mấy câu tôi nói ra là dư thừa với cũng không thay đổi được tình hình gì nhưng mà có nói còn hơn không nói gì. Tôi nghĩ chắc hẳn trong lòng chị Thắm đã có suy nghĩ khác mặc dù tôi chưa biết suy nghĩ đó có lợi cho tôi hay không. Thôi thì tôi chỉ cố gắng hết sức giảm đi mối nguy hại cho mẹ con tôi thôi, còn lại nhờ vào phúc phần vậy.

.....

Sau hôm nói chuyện với chị Thắm, tôi cũng không xuống thăm chị lần nào nữa. Mà chị Thắm đang trong thời gian ở cữ nên cũng không thường xuyên ra ngoài. Không khí trong nhà chồng tôi coi như yên tĩnh, một người nói nhiều là má chồng tôi nằm liệt giường, một người nói cũng khá nhiều là chị Thắm thì ở cữ nên thành ra yên tĩnh hơn trước.

Út Nhân sau bữa bị Phong chính đã bớt ton hót hơn hẳn vì mỗi lần cô ấy đến gần tôi thì Phong lại dùng ánh mắt lửa đạn nhìn chăm chăm nên là cô ấy cũng tím lại không ít. Mà thực ra Út Nhân càng xa tôi tôi càng mừng, ai chứ Út Nhân thì hơi bị nguy hiểm.

Chị Thắm ở cữ được hơn 2 tuần thì ra cữ, đáng lý bên nhà chị mẹ chị sẽ qua chăm nhưng không hiểu sao lại không thấy ai qua. Mà tôi cũng không hiểu lý do vì sao chị Thắm lại ra cữ sớm đến như vậy, là do chị không chịu nổi cảnh nằm 1 chỗ u uất không có con bên cạnh hay là do có nguyên nhân nào khác?

.....

Bụng của tôi được gần 37 tuần thai, mấy hôm nay chân phù một ổ bự, tay chân cũng có dấu hiệu đau nhức. Di Vũ nhìn bụng tôi, di nói bụng này tuyệt rồi kêu tôi chuẩn bị tinh thần đi đẻ bất kỳ lúc nào. Lúc trước nghe đến đi đẻ thì sợ mặt xanh mặt đỏ nhưng bây giờ lại muốn đẻ càng nhanh càng tốt vì tôi nôn được gắp con quá rồi. Phong tâm này cũng khăn trương không dám đi đâu, việc ở công ty giao lại hết cho Đạt quản lý.

Chiều mát tôi mới đi ra ngoài xích đu ngồi, tay tôi ôm con mèo lông trắng của bé Li. Sau vụ chị Thắm bị hư thai thì tôi không còn thấy con mèo nào tụ tập nữa mà mớ dẫu xà kia cũng bị thay đổi từ khi nào. Tôi có kêu bé Li để ý nhưng hay ở chỗ là con bé không hề hay biết gì hay thấy ai lên lút đi lại đổi dẫu xà, công nhận vụ này Út Nhân cao tay. Nhưng mà 2 tuần qua cũng có chút rục rịch đáng kể. Phong dặn bé Li với chị Lan để ý và cảnh giác với Út Nhân và Thắm lão cực điểm. Quả nhiên cảnh giác không sai, trong tuần qua chị Thắm lén lút bỏ thuốc vào đồ nệm của chị Lan. Chị Lan hay sự việc liền báo cho tôi và Phong biết. Phong mới tương kế tựu kế, một bên vẫn đề cho chị Thắm bỏ thuốc, một bên đề cho tôi giả bệnh rồi vờ như bị té đau chân đề ăn cơm riêng trên phòng. Lúc đầu chị Thắm có nghi ngờ nhưng ngày nào cũng thấy Phong bụng đồ ăn lên cho tôi, mà bụng lên rồi bụng xuống là hết sạch nên chắc chị ta cũng không còn nghi ngờ nữa.

Phong còn cao tay hơn, anh đem về một cặp chuột, hằng ngày cho chuột ăn thức ăn của tôi để xem phản ứng của cặp chuột như thế nào. Mà lạ là chuột không sao, không chết cũng không bị gì nguy hiểm nên tôi đang rất mơ hồ không biết thiệt sự chị Thắm là đang làm cái gì. Phong nói trước khi con chuột có biểu hiện gì khác lạ thì tôi nên đóng kịch tiếp, muốn câu được cá lớn phải kiên nhẫn chờ đợi thời cơ.

Tôi ôm con mèo trên tay, vừa ôm vừa xoa xoa lông con mèo nhỏ. Đến lúc tôi nhìn lên thì thấy Đạt đã đi lại chỗ tôi từ khi nào. Thấy cậu ta đang đút hai tay vào túi quần nhìn tôi cười, tôi có chút ngại ngại liền thả con mèo xuống, tôi cười gượng hỏi:

- Chú cười gì vậy, bộ mặt tôi có gì hả?

Đạt ngồi xuống ghé gối kê bên, cậu ấy nói:

- Đâu có gì đâu, tôi thấy chị với con mèo dễ thương quá thôi.

Tôi ngơ ngơ:

- Há?

Đạt cười lắc đầu xua tay:

- Thôi không có gì, chị khỏe chưa, mấy bữa rồi tôi không thấy chị xuống nhà.

- Ổ khỏe rồi chú, hôm nay đỡ rồi nhưng chắc phải ăn riêng. Chị Lài đang có bầu để tôi lây bệnh thì không được đâu.

Đạt gật đầu:

- Chị giữ sức khỏe gần sinh rồi để bệnh không được đâu. Có gì thì kêu tôi một tiếng, tôi chạy qua ngay.

Tôi cười nhạt:

- Thôi phiền tới chú, dạo này anh Phong toàn ở nhà thôi nên chắc không có gì đâu. Tôi với chú có tích rồi lỡ gặp nhau riêng mà bị Út Nhân thấy thì không có hay.

Đạt nghe tôi nhắc đến Út Nhân, mặt cậu ấy trầm đi hẳn, nụ cười cũng héo quắc:

- Tôi...tôi...

- Tôi sao, chú có chuyện gì hả?

Đạt im một hồi, lát lâu sau cậu ấy mới nhìn tôi rồi nói:

- Tôi với Út Nhân chắc... chắc không bền đâu.

Không bền...không bền là sao???

- Chú nói vậy là sao chú Năm?

Đạt cười nhạt:

- Có gì đâu, tôi đáng lý không nên lấy cô ấy, giữa một Út Nhân hay lẽo đẽo theo tôi và một Út Nhân là vợ tôi...khác xa nhau quá. Có lẽ từ đầu là tôi sai khi vội vàng lấy hôn nhân ra đánh cược.

Nghe Đạt nói mà tôi thoáng ngáy dại trong lòng, tôi biết cậu ấy và Út Nhân không được hạnh phúc nhưng mà để cậu ấy phải nói ra thì đã phải đến mức độ nào rồi. Vốn dĩ trong cuộc hôn nhân của Đạt và Út Nhân từ đầu đã là gượng ép về mọi mặt, một người theo một người thì lấy đâu ra hạnh phúc thực sự chứ.

Thấy mắt mày tôi buồn so, Đạt cười cười:

- Tôi nói cho chị biết để chị hiểu tình hình hiện tại một chút thôi chứ tôi không có ý để chị buồn đâu. Nếu tôi biết nói ra làm chị buồn thì tôi đã không nói rồi.

Tôi ngồi thẳng dậy, ừ ừ nói:

- Xin lỗi cậu... tất cả là do tôi...

- Có gì mà chị phải xin lỗi tôi, đáng lý tôi mới là người nên xin lỗi chị. Nếu không phải tôi cưới Út Nhân về đây thì đã không gây ra nhiều chuyện phức tạp đến như vậy. Đến cả tôi cũng không tin được cô ấy nữa là... Có lẽ chia tay là giải pháp tốt nhất cho tôi và cô ấy hiện tại. Cô ấy còn trẻ không nên chôn vùi thanh xuân của mình vào một người nặng tình như tôi. Mà đáng lẽ tôi cũng không nên cưới ai khác vì cái hình bóng của chị nó sâu quá.... tôi xóa đi không được.

Đạt vừa nói vừa cười trông thê lương vô cùng, có lẽ cậu ấy không biết hiện tại bản thân mình có bao nhiêu là thống khổ. Tôi không cách nào kìm lại cảm xúc thương xót với Đạt. Có thể tôi không là nguyên nhân trực tiếp dẫn đến sai lầm của Đạt nhưng chắc chắn tôi là nguyên nhân gián tiếp không thể cãi đi đâu được. Đạt không sai với tôi nhưng cậu ấy sai với Út Nhân và sai với chính bản thân mình.

Đạt hướng mắt về phía tôi, cậu ấy chậm từ từ nói:

- Đôi khi không phải vì chị mà vì tôi cố chấp, cũng vì quá cố chấp nên tôi mới quên không được. Nếu mà có kiếp sau tôi muốn là người có duyên và có cả nợ với chị, chứ chỉ có duyên thôi thì.... khổ sở dữ lắm.

Đạt nói xong cũng quay lưng đi mất...tôi nghe mà quặn thắt cõi lòng...

Đạt tìm đúng người mình cần tìm nhưng tiếc là lại đi sai thời điểm.

Tôi thở dài...thôi thì duyên số cả rồi...

Tối hôm ấy sau một tuần cho chuột ăn com thí nghiệm thì con chuột cái có dấu hiệu "bệnh" rồi. Tôi đang ngồi gặm cái đùi gà Phong mua vừa chập lười khám phục. Công nhận gừng càng già càng cay, chị Thắm chơi chiêu ăn dần ăn mòn thiệt đáng nể.

Phong gương mặt hào hứng, anh cười nói:

- Mai em cho hạ màn đi, chứ ngày nào anh cũng lén lút đem com riêng cho em thiệt là đau đầu.

Tôi cười hề hề gạt đầu tấp lự, cũng đến lúc hạ màn rồi tránh để cho đêm dài lắm mộng.

.....

Cũng tối hôm đó Phong nhận được tin bên phía cảnh sát điều tra vụ bà thầy, bên hông nhà hoang trong bụi cỏ tìm được một chiếc bông tai hoa mai năm cánh.....công an đang đem về tiến hành điều tra. Điều đáng để nói ở đây là chiếc hoa tai kia không khác gì chiếc hoa tai mà Thu Cúc đã đưa cho tôi. Giống đến ghê sợ....

Bạn đang đọc truyện *Vợ Cậu Tư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 38

Má chồng tôi nằm dưỡng bệnh mấy hôm xem ra tình hình cũng đỡ được đôi chút, mới sáng này tôi còn thấy bà ta được chị Lan đỡ ra tập thể dục sớm. Tinh thần coi bộ phần khôi phục, thấy tôi đi ra bà ta nhìn chăm chăm cái bụng của tôi. Tự dưng nghĩ thấy sợ nên tôi liền đi vô trong nhà rồi leo tót lên phòng kiểm Phong cho chắc. Chứ cái đà này bà ta mà nhào lại thì mười anh Phong bay xuống đỡ cũng không nổi.

Cái bông tai mà bên công an tìm được vừa gửi ảnh qua cho Phong coi, đáng lý người không phận sự như Phong chắc chắn là sẽ không được coi vật chứng liên quan đến vụ án rồi nhưng may là Phong có quen với ông lớn trên bộ nên được tham gia dòm ngó một chút. Lúc thấy hình cái bông tai tôi thoáng giật mình, vì cái bông tai trên ảnh giống y chang cái bông tai tôi đang cầm trên tay. Đến cả ký hiệu trên vàng cũng giống nhau y đúc.

Tôi và Phong nhìn nhau, nếu đã giống y đúc đến như vậy thì chỉ còn duy nhất một cách để xác nhận đó chính là đi tìm Thu Cúc hỏi cho ra lẽ.

- Anh...anh đến tìm Thu Cúc một chuyến đi.

Phong gật đầu, giọng anh nặng nề:

- Thu Cúc cho em cái bông tai này anh nghĩ chắc cô ấy cũng không biết bông tai này có ý nghĩa gì đâu.

- Có thể lắm chứ nếu Thu Cúc biết nguồn gốc cái bông tai này thì nó hơi phi lý vì công an cũng mới tìm được cái bông tai còn lại thôi. Nhưng anh có nghĩ được bông tai này là của ai không?

Mặt Phong lạnh lại, anh nghiêm túc:

- Của Út Nhân.

Tôi cũng đoán được có thể là của Út Nhân vì cái hôm Thu Cúc lên tạm biệt tôi lúc cô ấy thấy Út Nhân về mặt rất chi là sợ sệt. Chưa kể hôm chị Thẩm gặp riêng tôi, chị ấy nói chị ấy không liên quan đến việc dựng chuyện kia...kết luận lại chỉ có một nguyên nhân duy nhất là do Út Nhân sai khiến Thu Cúc làm việc cho cô ta và đổ hết lỗi lên đầu chị Thẩm. Nếu đúng đến như thế thì Út Nhân thiệt sự vừa thâm độc vừa cao tay, cái gì cũng liên quan đến Út Nhân.

Tôi gật đầu, thờ dãi:

- Giết người là tội ác...em không hiểu sao Út Nhân phải làm đến như vậy nữa....mà nếu lát anh đi gặp Thu Cúc cô ấy nhận đây là bông tai của Út Nhân thì anh có báo lại với bên công an không?

Phong lắc đầu:

- Công an không phải chỉ là cái danh thôi đâu, anh đoán chắc chắn nay mai họ sẽ tìm ra Út Nhân sớm thôi. Mà thôi để anh đi gặp Thu Cúc, chuyện này kết thúc càng sớm càng tốt. Bụng em sắp sinh rồi, để lâu anh sợ nguy hiểm.

Tôi cũng không nói gì liền lặng lẽ đi lấy áo cho Phong đựng cho anh đi gặp Thu Cúc. Phong đi rồi tôi đi xuống nhà dưới tìm đi Vũ nói chuyện, nhà này nếu không có Phong thì đi tìm đi Vũ là an toàn nhất.

Đứng trước cửa phòng dì, tôi gõ cửa mấy cái, lát sau liền nghe giọng khàn khàn của ba chồng tôi. Ông vừa ra mở cửa vừa nói:

- Vợ thằng Phong hả, con vào trong chơi đi.

Thấy ông quần áo chỉnh tề gọn gàng tôi mới cười hỏi:

- Ba đi lên công ty hả ba?

- Ủa ba lên công ty, bụng lớn rồi đừng đi tùm lùm nữa. Vô trong chơi với má đi, ba đi trước chiều ba về sớm.

Nói rồi ba chồng tôi quay vào trong phòng chào má Vũ một tiếng rồi mới đi làm. Tôi lúc này mới nhìn vào trong, thấy dì Vũ cười nhìn theo ba chồng tôi. Ánh mắt dì dịu dàng nhu tình lắm, loại ánh mắt này là ánh mắt của những người yêu nhau...Tôi thầm nghĩ, dì Vũ chắc yêu ba chồng tôi thiệt rồi.

Thấy tôi đứng đó, dì mới giật mình kêu tôi:

- Ủa Huyền con vào trong đây đi.

Tôi cười hi hi chạy lại ngồi kế bên dì, không đợi dì hỏi tôi kể hết chuyện cái bông tai cho dì nghe. Nghe xong dì Vũ lắc đầu ngao ngán:

- Út Nhân làm liều quá rồi, dì không nghĩ con nhỏ bình thường hiền lành như vậy mà có thể làm ra được loại chuyện này.

Tôi cũng thờ dãi:

- Thí dụ cô ấy kêu bà thầy dõm đến đánh con coi cũng được đi nhưng sao lại giết bà ấy chết. Thiệt sự con nghĩ không ra nguyên do luôn.

Dì Vũ vuốt vuốt bụng bầu của tôi, dì nói:

- Bởi người ta nói đúng mà Huyền, đáng sợ nhất là lòng dạ con người. Lúc điên lên thì có thể ra tay giết người không thương tiếc...đi nghỉ Út Nhân nó không có ý đâu cũng có khi là vô tình thôi.

Tôi nghe mà lạnh người, vô tình hay cố tình gì thì cũng là giết người. Mà đã giết người thì là mất nhân tính lắm rồi, biện hộ tội ác bằng cách nào được đây.

Chắc thấy tôi trầm ngâm, dì Vũ mới nhẹ giọng:

- Thôi con nghĩ nhiều làm gì, làm ác đền tội là thỏa đáng nhất rồi. À có việc này dì nói cho con nghe, khi này ba chồng con nói cho dì biết, ba con lập di chúc để lại hơn 60% tài sản ông đang có cho thằng Phong. Số còn lại chia đều cho thằng Thành với thằng Đạt.

Tôi nghe dì Vũ nói mà ngạc nhiên không biết nên nói cái gì luôn, chia hơn 60% tài sản thì khác nào lấy gần hết luôn rồi. Chia kiểu này thì thiệt sự là quá thiên vị cho Phong. Má chồng tôi, chị Thắm đều vì cái gia sản này mà tranh đến sứt đầu mẻ trán, tranh đến mức người liệt giường người thân tàn ma dại. Mà bây giờ lại chia cho Phong hơn phân nửa gia tài.... chuyện không thể tin được luôn.

Tôi nắm tay dì, hỏi gấp:

- Là sao hả dì, sao lại chia như vậy, chia vậy anh Ba với chú Đạt làm sao?

Dì Vũ thở dài:

- Chia vậy là đúng rồi Huyền, cái tài sản hiện giờ có được hết thấy là nhờ chị Vi, ông ấy chia khôngặng là không yên với dì đâu.

- Con biết nhưng mà làm vậy công bỏ ra bên ngoài thì hơi kỳ.

- Không có gì đâu con, mượn là phải trả chưa kể mượn bao nhiêu năm nay rồi, người cho mượn cũng đã không còn. Ông Tài mà lăng nhăng thì ông ấy không đáng với chị Vi một chút nào.

Tôi nhìn má Vũ, nghe má nhắc đến ba chồng tôi và mẹ anh Phong mà trong giọng nói của dì có vô vàn sự tiếc nuối. Thấy dì tình cảm mâu thuẫn quá tôi mới buộc lòng không được mà hỏi:

- Dì....dì có tình cảm gì với ba chồng con không?

Nghe tôi hỏi dì Vũ thoáng chốc sững sờ, dì cười gượng gạo:

- Tình cảm gì con....dì đến đây là giúp thằng Phong thôi còn những chuyện khác dì không nghĩ tới.

Dì vừa nói vừa không dám nhìn thẳng vào tôi, trong phút chốc tôi tự hiểu được rằng mình đã hỏi một câu quá mức dư thừa rồi. Mục đích ban đầu của dì Vũ về đây là vì giúp đỡ Phong nhưng qua ngần ấy năm chắc dì đã nảy sinh tình cảm với ba chồng tôi rồi. Tránh làm sao được chuyện lừa gạt rom lâu ngày cũng bén, nói dì Vũ ở cạnh ba chồng tôi mấy chục năm mà không có tình cảm gì thì mới kỳ lạ đó. Nhưng mà dì Vũ hình như không muốn chấp nhận sự thật này thì phải.

Nói chuyện với dì Vũ được một lát nữa tôi cũng đi lên phòng, thông tin vụ di chúc làm cho tôi hơi hoang mang ngờ nghệch một chút. Má chồng tôi mà biết chắc bà ta chơi ngải quật hết cả nhà này luôn quá. Bà ta tranh đấu đến thân tàn ma dại cũng vì tài sản của Đặng gia, bây giờ ba chồng tôi không nói không rằng chia cho Phong hơn 60%, tôi thậm chí nghi ngờ nếu má chồng tôi mà nghe được tin này chắc bà ta học máu tươi tại chỗ luôn chứ không đùa. Nhưng mà nếu đúng ra thì chia như vậy là hợp lý quá rồi, của cổ chủ nên hoàn về cổ chủ.

Phong đi một lát thì về, lúc anh về tôi thấy anh thở dài lắc đầu:

- Thu Cúc không gặp anh, chú Thọ làm vườn nói cô ấy không muốn gặp.

Tôi ngạc nhiên:

- Không gặp, sao lại như vậy?

Phong cau mày:

- Anh không biết nữa, Thu Cúc chắc có chuyện gì không dám nói rồi. Lúc xe anh vừa tới anh nhìn vào trong thấy cô ấy đang quét rác, sau khi anh đi một vòng xung tá tọ tiền ông bà ra thì không thấy cô ấy đâu nữa. Đi tìm một hồi cũng không gặp, chú Thọ nói cô ấy không muốn gặp anh, kêu hoài không ra.

Tôi cảm thấy có chút quái lạ, tại sao Thu Cúc lại đưa bông tai cho tôi mà đưa xong rồi khi thấy Phong đến lại trốn? Chẳng lẽ cô ấy đang sợ cái gì hay sao?

Tôi trầm ngâm

- Em thiệt không hiểu rõ Thu Cúc luôn hay là để em đi đến đó một chuyến, biết đâu cô ấy sẽ ra gặp em.

Phong lắc đầu:

- Không cần đâu, nếu cô ấy muốn nói thì nhất định cô ấy sẽ nói. Còn đã không muốn nói thì có gượng ép chỉ thêm căng thẳng mà thôi. Với lại chuyện này cũng không vội đâu.

Tôi nghe theo Phong nên cũng không đến gặp Thu Cúc làm gì, chỉ có điều tôi cảm thấy Thu Cúc lạ lắm. Tôi không nghiêng về phía Thu Cúc bị ai uy hiếp vì hình như bản thân Út Nhân cũng không hề biết chuyện cái bông tai kia, tôi thấy cô ấy sống vẫn ung dung nhàn hạ lắm nên chắc chắn là Út Nhân không phải là người bịt miệng Thu Cúc. Còn nguyên nhân Thu Cúc sợ không dám gặp Phong chắc là do cô ấy ngại với Phong hoặc cô ấy không muốn liên lụy dính líu đến.

Kết quả đến chiều điện thoại Phong có số lạ nhắn tin đến, nội dung tin nhắn chỉ vồn vện mấy chữ "Bông tai của Mợ Nhân, Mợ ấy chôn xuống đất tôi thấy được nên lấy. Thu Cúc".

Phong nhận được tin nhắn liền đưa tôi coi, coi xong nụ cười trên môi tôi lại rộng thêm một chút nữa. Út Nhân.... quả là con cáo già đội lốt thỏ ngay thơ. Đến người cũng dám giết thì thiệt sự đủ ác tâm rồi.

.....

Sáng ngày hôm sau trong bữa cơm đầy đủ người trong nhà, Phong từ trên lầu xách xuống cái lồng chuột đặt giữa bàn. Trong cái lồng con chuột được chạy tới chạy lui còn con chuột cái đang có bầu thì nằm im thín thút, nó không ch.ết nhưng không nhúc nhích động đậy được. Thấy Phong tự dưng xách cái lồng chuột xuống, ai nấy đều không hiểu chuyện gì đang xảy ra. Ba chồng tôi thấy vậy mới lên tiếng:

- Cái gì vậy Phong?

Phong cười cười, anh đứng yên một chỗ nhàn nhạt nói:

- Chắc mọi người cũng biết đây là cặp chuột bạch phải không? Mọi người nhìn chút xíu đi, con chuột cái đang có bầu xụi lơ rồi, chỉ có con chuột đực là mạnh cùi cùi thôi. Nguyên do mà con cái bị vậy là do ăn cơm nhà mình mỗi ngày đó mọi người.

Tôi quan sát một vòng trên bàn ăn, thấy ai nấy đều ngạc nhiên không hiểu Phong đang nói cái gì chỉ có chị Thắm với Út Nhân là mặt mày chuyển xanh. Nhưng mà Út Nhân vẫn giữ được bình tĩnh chỉ có chị Thắm là đứng dậy, tay chị cầm tô canh đã gần hết, chắc chị ta định đi châm canh rồi chuẩn đây mà.

Thấy vậy tôi mới thều Phong, Phong liền lấy tay ngăn chị Thắm lại, anh cười nhạt:

- Ấy chị Thắm không cần chị đi đâu, chị ngồi nghe tôi nói cái này.

Tay chị Thắm run run, chị nói nhỏ:

- Hết canh rồi để chị....chị xuống châm thêm cho ba...

Ba chồng tôi làm như cũng hiểu được gì đó, ông mới lên tiếng:

- Con ngồi xuống nghe thằng Phong nói đi Thắm, ba không ăn nữa không cần lấy đâu.

Chị Thắm hết cách bèn gật đầu ngồi xuống, tôi nhìn ra được chị đang sợ hãi lắm. Thấy thì thấy đáng thương nhưng chị làm sai chị phải nhận không thể vì vài cái đáng thương mà tha cho chị được nữa.

Anh Ba Thành bây giờ mới lên tiếng:

- Phong, 2 con chuột là sao em nói đi.

Phong cười từ tốn:

- Hai con chuột này là do ăn cơm có chứa độc tố, còn là loại độc gì thì em nghĩ anh nên hỏi chị Thắm sẽ rõ hơn.

Anh Ba Thành cau mày, anh quay sang chị Thắm đang ngồi bên cạnh, quát lớn:

- Thắm, em nói đi, rốt cuộc là chuyện gì, em lại bày cái trò gì nữa vậy hả?

Chị Thắm nghe anh Ba Thành quát lớn, chị gật mình lấp ba lấp báp:

- Em...em...đâu biết....

Tôi cười nhếch môi, thay chị Thắm trả lời:

- Sao chị không biết được hả chị Thắm, thuốc là do chính tay chị bỏ vào hủ bột nêm mà chị không biết thì ai biết?

Chị Thắm bị bắt khớp, chị run run cãi lại:

- Huyền.... chị biết em không...không thích chị nhưng... em...đừng vu oan...cho chị...

Tôi nói thẳng:

- Ai rành vu oan cho chị, chị không làm thì tôi vu oan kiểu gì. Chị còn nhớ không ngày chị xuất viện về chính tôi xuống thăm chị, tôi biết đứa con của chị vì đâu mà chết. Tôi dẫn dò chị chó đi sai đường, chó nghe lời tiểu nhân. Nhưng mà có lẽ chị quen làm ác rồi nên coi lời nói của tôi như gió thoảng mây bay đi rồi tôi lại bắt được quả tang chị cho thuốc bậy bạ vào hạt nêm. May cho tôi là có chị Lan đề phòng nên mẹ con tôi mới tai qua nạn khỏi. Chị Thắm... tôi từng giúp chị vì sao hết lần này đến lần khác chị lại hãm hại tôi, vì sao hả chị?

Chị Thắm mặt mày chuyển thành xanh, chị im lặng một hồi lát sau vẫn cố chống chế.

- Cô nói chuyện không bằng không chứng ai mà tin cô?

Tôi bật cười vì giận:

- Được rồi chị cần nhân chứng vật chứng chứ gì, tôi phơi bày ra cho vừa lòng chị?

Nói rồi tôi nhìn Phong, Phong hiểu ý liền kêu một tiếng, chị Lan cầm dưới bếp ra một hủ hạt nêm voi đi một nửa, chị Lan lịch sự gạt đầu sau đó đồng dục nói:

- Dạ thưa ông bà, thưa Cậu Mợ, hơn một tuần trước tôi ban đêm dậy đi tè thì thấy Mợ Ba đây đang lén lút cho cái gì đó vào mấy hủ hạt nêm. Tôi thấy lạ nên núp coi thử, lát sau Mợ Ba đi rồi tôi mới len lén lại coi thì tá hỏa khi thấy hủ hạt nêm A đây lên thêm một chút. Tôi ngửi ngửi thấy mùi kì kì nên mới chạy lên nói với Cậu Tư. Cậu Tư mới biểu tôi cứ xài hủ hạt nêm đó nêm đồ riêng cho Mợ Tư để Cậu bung lên lâu cho Mợ, còn đồ ăn ở nhà đừng có nêm cái hủ đó. Đó ông bà, toàn bộ sự việc là vậy.

Phong cũng tiếp lời:

- Chị biết dùng kế thì tôi cũng biết tương kế tựu kế với chị. Chị nhìn đi, con chuột cái sắp chết rồi, nó vật vờ là do ăn đồ ăn nêm từ hủ hạt nêm kia. Chị ác vừa thôi chị Thắm, chị muốn hại hết con cháu họ Đặng này chị mới vừa lòng hay sao?

"Bốp", tiếng tát giòn giã vang lên, là anh Ba Thành...chính tay anh ấy tát chị Thắm.

- Cô nói đi, cô còn khốn nạn đến mức nào nữa?

Chị Thắm bị đánh đến sưng má nhưng tôi thấy chị không khóc lóc gì, trái lại mặt chị còn thanh thản nhẹ nhàng hơn khi nãy nhiều lắm. Chị cười nhạt:

- Khốn nạn hả? Anh tự hỏi đi ai mới là người khốn nạn? Nó giết con tôi thì tôi giết con nó là huê mà.

Mẹ nó, đã nói vậy mà con đàn bà này vẫn còn ngu muội.

Tôi đứng bật dậy, tay ôm bụng bầu, miệng quát lớn:

- Tôi giết con chị, tôi chưa hề có ý định đụng vào chị một phút một giây nào? Trong lòng chị tự rõ con chị vì sao mà chết nhưng chị vẫn cố chấp lắm chị Thắm. Chị hại tôi thì để làm gì, để thế mạng thay cho Út Nhân à?

Ba chồng tôi nghe nhắc đến Út Nhân, ông rồi một mảng liền bực dọc hét lên:

- Út Nhân....chuyện này liên quan gì đến Út Nhân?

Tôi không chờ cho Út Nhân lên tiếng liền nói trước:

- Cái bầu của Út Nhân là do chị Thắm bỏ xạ hương vào sữa tắm hại cho Út Nhân hư thai. Còn cái bầu của chị Thắm là do chính tay Út Nhân cho cỏ thom thu hút mèo vào nước xả quần áo riêng của chị Thắm thừa ba. Nước xả có chứa chất thu hút đám mèo nên hôm đó chị Thắm mới bị mèo nhảy lên người trượt chân mà té.

Út Nhân rung rung nước mắt, cô ấy chối cãi:

- Chị Tư chị nói xạo, em làm gì biết hại ai? Chị không ưa em vì em lấy anh Đạt thì chị nói chứ chị hại em vậy làm gì?

Mẹ kiếp đúng là ranh ma, bẻ sang chuyện khác hay lắm.

Tôi nhìn Út Nhân, thấy cô ta vẫn ngoan cố lắm, tôi mới nói:

- À ra là tôi vu khống cho cô hả? Bé Li lên Mợ biểu đi con.

Bé Li nghe tôi gọi, con bé hốt hải chạy lên:

- Dạ Mợ sai con?

Tôi nhìn bé Li, hỏi:

- Hôm bữa con thấy cái gì con nói đi.

Bé Li gật đầu, con nhỏ kể đầu đuôi đầu đấy rõ ràng. Nghe xong đừng nói là ai mà ngay cả Út Nhân cũng sững sờ. Chắc cô ấy không nghĩ được việc cô ấy làm lại bị bé Li phát hiện nên mới ung dung tự đắc đến như vậy.

Út Nhân nghe xong vẫn cãi cùn, mặt cô ấy hoa lên đái vũ khóc lóc:

- Cái chuyện vậy mà... chị... chị cũng dựng ra được... có lời nói của bé Li không thì ai mà tin. Chị Thắm ác không nói đi sao tự dựng chị cũng đổ sang em vậy. Em thương chị không hết mà chị Tư....

Đạt nghe Út Nhân khóc kể, cậu ấy gương mặt không vui nhưng vẫn có ý luyến tiếc:

- Út Nhân, cô làm ác thì cô nhận đi, cô hại Huyền bao nhiêu lần rồi.... tự cô biết rõ. Cái cò thorn kia...tôi từng thấy trong túi của cô...khi đó cô nói mua về làm túi thorn, cô còn nhớ không? Với lại cô biết gì chưa, công an tìm được bông tai của cô ở gần nhà hoang rồi. Cô...nên đi đầu thú đi.

Út Nhân nghe Đạt nói mà cô ấy cả kinh, đây là lần đầu tiên tôi thấy Út Nhân thất thố sợ hãi đến như vậy. Cô ấy chớp lấy tay của Đạt, khóc ròng:

- Anh nói sao, anh nói công an gì... công an tìm được cái gì... anh nói đi...anh nói em nghe đi.

Tôi cứ nghĩ Út Nhân sẽ ngoan cố đến cuối cùng nhưng ai ngờ khi nhắc đến bông tai kia cô ấy lại sợ đến mức tự khai như vậy.... hóa ra Út Nhân cũng biết sợ... cô ấy cũng biết sợ công an...

Ba chồng tôi mặt nặng mày nhẹ, ông đập bàn cái bốp, ông quát to:

- Rốt cuộc là cái giống gì, tui bây nói cái gì từ nãy đến giờ nói tao nghe coi.

Phong nghe ba chồng tôi quát, anh thở dài ngao ngán nói rõ tường tận:

- Ba...như Huyền đã nói cái bầu của chị Thắm vừa sảy là do Út Nhân hại, còn bầu của Út Nhân lúc trước là do chính tay chị Thắm bỏ thuốc gây sảy thai, tất cả chỉ vì không cho cháu đích tôn nhà này ra đời... Còn về Út Nhân, chính cô ta kêu thầy bà dõm vào nhà đánh Huyền khiến cô ấy chút nữa là sảy thai, còn vụ giằng dặng cho gây hiểu lầm của Đạt và Huyền cũng do chính Út Nhân làm ra. Cô ấy cao tay vừa ăn cướp vừa la làng, sai khiến Thu Cúc đồ hết tội lên đầu chị Thắm. Đáng sợ nhất là Út Nhân còn ra tay giết chết bà thầy bùa kia, bên phía công an điều tra vừa tìm thấy bông tai của Út Nhân rớt trong bụi cỏ.

Út Nhân nghe đến đây vội ngồi sụp xuống, mà chị Thắm nghe từ đầu đến cuối liền như rõ tường tận. Tôi thấy chị ta nhào đến chỗ Út Nhân, tát liên tiếp tới tấp vào mặt Út Nhân. Vừa tát chị ta vừa rầm rừ:

- Khốn nạn.... mày hại con tao...tại sao mày lại hại con tao....khốn nạn... khốn nạn...

Tiếng "bốp bốp" vang lên liên tục, chị Thắm đánh Út Nhân, Út Nhân cũng va chạm lại chị Thắm. Tình cảnh hỗn loạn, Phong liền kéo tay tôi đứng dậy nhưng khi hai người đàn bà kia đánh nhau làm cái bàn ăn bị xô dịch, xui xẻo sao tôi vừa khóp đứng dậy nên là bị cái bàn trúng vào bụng. Dưới bụng truyền đến trận đau âm ỉ không mạnh không nhẹ nhưng khiến người tôi mất sức gần như đứng dậy không nổi. Phong thấy vậy liền đỡ tôi lên, anh gấp gấp hỏi:

- Huyền.... em có sao không...có đau không anh đưa em đi bệnh viện?

Tôi lắc lắc đầu nương theo tay anh mà đứng dậy, mặc dù đau nhưng không quá đau đớn, đau đó rồi thôi, bản thân tôi cơ bản vẫn chịu được. Thấy Phong lo lắng tôi vội nói:

- Không sao, không đau nhiều đâu anh.

Mà thiệt là trúng cái thì đau nhưng khi đứng lên lại không thấy đau nữa. Thấy tôi bình thường trở lại Phong mới yên tâm, mà phía bên kia hai người đàn bà đánh nhau chảy máu đầu chảy máu mặt, may là có Đạt với anh Ba can ra.

Út Nhân như nổi điên lên, cô ấy hét:

- Mày là con tiện tỳ, chính mày hại con tao...một mạng đổi một mạng... mày lấy quyền gì đánh tao? Là do mày ngu, ai biểu mày tin tao...haha...

Chị Thắm được anh Ba ôm lấy, chị như muốn vùng lên chạy đến chỗ Út Nhân mà cào cấu:

- Con chó cái, mày mừng vội rồi... mày coi lại trong sữa mày uống đi...haha....tao biết là do mày hại nhưng tao vẫn nghe lời mày....nhưng mà mày sai rồi con ơi... cả đời mày đừng mong có con nữa... là cả đời mày...

Út Nhân gặm dừ gào thét:

- Mày nói cái gì, mày bỏ cái gì vào sữa của tao... mày nói cái gì?

Chị Thắm phun một bãi nước bọt, nhếch môi chị cười ha hả:

- Haha...tao cho thuốc vô sinh...cả đời này mày đừng hòng có được đứa con nào nữa. Tao thù mày suốt cuộc đời này... tao thù mày....

Nếu như không có Đạt ôm lại chắc Út Nhân đã phi tới xé xác chị Thắm ra rồi. Tôi thiết không ngờ người cao tay cuối cùng lại là chị Thắm. Hai con người này là oán báo oán... không trách ai mà cũng không xót cho ai được.

Bụng tự dưng lại đau nhói nhói, phía bên kia chị Thắm lại nhìn về phía tôi chị cười thê lương:

- Huyền... tôi không hại cô...thứ tôi cho vào bột ném chị là thuốc giảm sức lực cho thai phụ mà thôi..tôi không ưa cô nhưng cô vô tội...tôi...xin lỗi cô....Mặc dù Út Nhân đưa tôi thuốc phá thai loại mạnh nhưng tôi không dùng cho cô...con của cô là vô tội...

Ồ hóa ra chị Thắm không hề hại tôi sao...phải rồi hèn gì con chuột cái kia không chết...nó bị đừ chứ không hề chết...

Tôi nhìn về phía chị Thắm, thiết sự tôi không biết phải nói cái gì bây giờ nữa. Cứu tôi một lần nhưng trong cứu cũng có hại.... chị Thắm có bao giờ lương thiện với tôi đâu?

Thấy tôi không nói gì chị Thắm cũng im lặng, kết cục của chị rõ ràng rồi. Đời này chắc chị Thắm cũng không bao giờ có cơ hội lần thứ hai bước vào cửa nhà họ Đặng này nữa bước nữa.

Dưới bụng lại truyền đến trận đau âm ỉ, lần này đau nhiều hơn lần trước một khúc. Tôi vịn tay Phong, khó khăn nói:

- Phong...đau...bụng em đau...

Đau...đau quá... sao tự dưng lại đau dữ vậy nè. Tôi ôm lấy tay Phong, cắn chặt môi, tôi khóc:

- Con...em sắp sinh rồi... sắp sinh rồi...

Phong nghe tôi nói, anh khẩn trương luống cuống ôm lấy tôi.

- Sinh...đi...đi...anh đưa em đi bệnh viện...nhanh...

Nghe thấy tôi sắp sinh, dì Vũ liền nhào đến, dì hét lớn:

- Lẹ lên cái thằng ngu này... đưa vợ đi đẻ... nhanh lên...

Tôi đau quá rồi, một tay vịn vào Phong, một tay vịn vào dì Vũ. Tôi meo meo:

- Dì ơi... đau quá dì ơi...

Phía bên kia Đạt cũng buông Út Nhân ra mà đỡ lấy tôi, trong lúc lơ đãng nhìn về phía kia tôi thấy Út Nhân chop vọt con dao gọt trái cây trên bàn, gương mặt cô ấy gian ác cười ghê rợn nhìn về phía Phong. Phút chốc tôi thấy cô ấy lao về phía này.....tôi thấy... tôi thấy hết nhưng miệng tôi lại không hét lên được... Ngay lúc mũi dao như cắm phập vào lưng Phong thì "uỳnh" anh Ba đã nhanh tay giựt phắt con dao lại. Út Nhân theo đà bị xô ngã liền té nhào lên người dì Vũ, lực té quá mạnh nên dì Vũ cũng luống cuống tặco chân té theo. Tôi...cứ như thế bị đè bởi dì Vũ...

Đau...đau quá rồi... đau quá rồi.... dưới thân tôi hình như có gì đó đang chảy ra thì phải... tôi sợ lắm... bàn tay vô thức đặt lên bụng.... môi tôi mấp máy:

- Con....con ơi....

Đau quá... đau đến mức tôi không còn sức mở mắt được nữa... con buồn ngủ ập đến....tôi nhắm mắt chào thua...

Bên tai vẫn nghe văng vẳng tiếng Phong gọi:

- Vợ oiiiiii.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Cậu Tư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 39

Bên tai là tiếng người nói hỗn loạn:

- Đưa vào phòng sinh.

- Vỡ ối rồi.

Tôi lờ mờ mắt, trước mắt tôi là phòng sinh của bệnh viện. Đau...không còn từ ngữ nào diễn tả được cái đau này nữa rồi. Bụng căng cứng quặn lên từng hồi, tôi gần như cảm thấy sức lực dần dần suy kiệt. Mồ hôi trên trán rỉ ra, tôi vô thức ôm lấy bụng, rên rỉ thành tiếng:

- Đau quá.... bác sĩ ơi...

Nghe được tiếng tôi, một vị y tá mặc áo màu xanh chạy ngay đến, cô ấy vừa tháo khẩu trang y tế vừa hỏi gấp:

- Cô tỉnh rồi...ối vỡ, cổ tử cung mở hơn 6 phân rồi. Cô....sinh được không?

Tôi vừa đau đến tê dại da đầu vừa cố suy nghĩ xem bản thân mình nên làm thế nào bây giờ. Nếu tôi sinh thường không được thì nhất định phải mổ cấp cứu bắt con...Mổ...dao kéo... tự dừng nghĩ thôi cũng khiến tôi sợ xanh mặt mũi. Cố hít mấy hơi, tôi cố gắng chồm dậy nhìn cái bụng đang căng cứng...cố gắng... tôi sẽ cố gắng.

Nhìn xung quanh một vòng đầy hình như là phòng cấp cứu, tôi xoa xoa cái bụng lại hít một hơi thật sâu, tôi cắn môi thì thào:

- Tôi sinh được chưa bác sĩ?

Một vị bác sĩ nữ đi đến để tay lên vai tôi trấn an, cô ấy cười nói:

- Tôi cứ tưởng cô không tỉnh, bên ngoài gia đình yêu cầu mổ cấp cứu, chúng tôi đang định đưa cô lên phòng mổ. Nếu như cô tỉnh.. cô có thể sinh thường tự nhiên được không?

Tôi biết giữa sinh thường và sinh mổ khác nhau như thế nào chứ....tôi đang là một người mẹ nếu không phải tình huống ép buộc tôi nhất định không chọn sinh mổ. Chưa bao giờ tôi thấy bản thân mình tỉnh táo như bây giờ. Không đợi bác sĩ nói hai lời, tôi chọn sinh thường.

- Bác sĩ.... tôi muốn sinh thường.... nhưng nếu tôi yếu quá tôi không đủ sức thì bác sĩ.... cứu con tôi ra ngay nha bác sĩ.

Bác sĩ nữ gạt đầu, cô ấy cười nói:

- Cô yên tâm đi, sẽ không sao đâu.

Dưới bụng lại truyền đến trận đau dữ dội...mèn đét ối bây giờ tôi mới thấm được câu nói không đau gì bằng đau đẻ. Đau muốn đập đầu chết đi là có thật chứ không giỡn đâu.

Thay quần áo cho tôi xong, mấy người y tá dìu tôi lên một chiếc giường cao rộng, dưới chân giường là hai cục sắt xoay tròn để gác chân lên. Nhớ lúc ở nhà thì đau quá xiu lên xiu xuống, giờ lên đến bệnh viện lại tỉnh như ruồi. Tôi leo lên giường, một vị y tá vừa đỡ tôi vừa nói:

- Chị để hai chân dang rộng ra, ờ...đúng rồi... đúng rồi... chị tên gì, bầu con trai hay con gái chị ha?

Tôi vừa làm theo lời y tá vừa run run trả lời:

- Em tên Thư Huyền...bầu con trai chị...

Chị y tá kéo dịch người tôi xuống thấp một chút, tôi sợ quá nhìn quanh, bên hông giường là hai thanh nắm, thấy vậy tôi mới an tâm vịn vào. Ôi lạnh quá.... giường làm bằng sắt hay sao mà lạnh quá vậy?

Chị y tá đưa tay vào trong cơ thể tôi thăm khám, một phần vì đau một phần vì sợ nên tôi khép chân lại không dám mở rộng ra. Chị y tá chắc không kiểm tra được mới nhẹ nhàng nói:

- Chị Huyền... chị mở chân ra...à ừ đúng rồi... yên tâm tôi khám xem mở đủ phân chưa là mình sinh nha. À ừ đúng rồi dang rộng ra, hai chân chị đặt trên đó....tốt lắm

Ôi mẹ ơi, chỉ khám thôi cũng thốn đến tê dại nữa. Tôi căng người vì đau quá, mồ hôi nhễ nhại, sợ quá tôi lên tiếng hỏi:

- Tôi đau quá..... sinh được chưa chị...tôi muốn rặn quá...

Chị y tá vỗ vỗ chân tôi nhẹ nhàng:

- Chưa.... chị đợi chút nữa nha chị Huyền... tôi đi gọi bác sĩ vào. Chị đừng rặn coi chừng rách tử cung, đừng rặn nha chị.

Tôi gật gù không nói gì, nhìn xung quanh một hồi, trong phòng sinh có đến mấy giường sinh nhưng bây giờ hình như chỉ có một mình tôi đang nằm trên đây thôi. Nhìn lên trần nhà tiếng quạt vẫn vù vù, cánh quạt vẫn quay đều đặn. Bất giác dưới bụng lại căng cứng lên từng hồi, tôi phải ngược lên nhìn rồi

thở dốc mấy hơi.

Đau thiệt sự, vừa đau vừa khó chịu, cảm giác như có gì đó thúc thúc muốn ra ngoài. Bây giờ tần suất cơn đau đã tăng lên đều đặn rồi, tôi vừa vịn thành giường vừa cắn môi cố ngăn không cho bản thân mình rặn đẻ. Ôi chuchu, đau quá đi mất.... đau như này mà bà mẹ nào cũng phải trải qua ít nhất là một lần.... nghĩ mà xót xa quá.

Đáng lý tôi không sinh ở đây nhưng chắc vì khi này thấy tôi xiêu nên Phong đưa tôi vào đây cho an toàn chứ bây giờ mà lên bệnh viện quốc tế trên tỉnh chắc xa lắm, sợ là không kịp mất. Mà rõ ràng bệnh viện tuyến tỉnh này khá tốt, y tá hay bác sĩ đều tốt lắm không có thái độ như trên báo đài hay đưa tin, tôi nghĩ cũng thấy an tâm một phần nào. Dưới bụng lại bị thúc thúc mấy cái, tôi đau đến chịu không nổi nữa rồi mà nhìn quanh không thấy chị y tá đâu cả. Không biết làm gì khác, tôi mới chồm dậy xoa xoa bụng bầu, vừa xoa vừa nói:

- Con trai ngoan...con ngoan ngoãn trong bụng đừng phá mẹ nữa... lát ra ngoài gặp mẹ nha con.

Đau...vẫn đau quá.... cái thằng con này không thương tôi gì hết hà...Tôi hứa danh dự kiểu gì cu con ra đời tôi cũng tết đứt vài cái cho chừa tội hành mẹ... Ôi đau quá... không thở nổi nữa... đau quá chừng.

Phía cửa có vài người đi vào, thấy bóng dáng chị y tá với bác sĩ mà tôi mừng như hốt được vàng. Tôi vội ngồi bệch dậy may mà chị y tá nhanh chân nhanh tay đi đến ân ủi tôi xuống. Thấy tôi mặt mày gấp gáp chị mới nhẹ giọng:

- Chị đau nhiều không, đau theo cơn chưa?

Tôi gật đầu meo meo:

- Đau...đau nhiều rồi chị.

Vị bác sĩ dáng người cao cao thanh tú vừa nhìn tôi vừa cười nhẹ, giọng dịu dàng:

- Chị Thư Huyền, chị dạng chân ra tôi kiểm tra được không?

Tôi gật đầu, không cần ai nhắc cũng dạng rộng thiết rộng hết mức có thể. Vị bác sĩ thăm khám bên trong một hồi, tôi phải nói là bây giờ hết thấy thốn rồi, vì cơn đau nó đập te tua cơn thốn rồi.

- Mở tròn rồi, mau lẹ quá. Chị Huyền bây giờ mình sinh nha, trong lúc sinh tôi có quát hay hét gì thì chị cố gắng nghe theo đừng giận mà cơn rặn vào là tôi không đến đâu đó.

Tôi cố gắng cười cho bác sĩ vui chứ thiệt chất không thể nào cười nổi nữa. Đau như này cười làm sao mà nổi chứ....

Tôi đau lắm nhưng không dám la lên vì sợ mất sức, mẹ tôi mấy khi rảnh rồi đều gọi điện thoại dặn dò có đau bụng sinh thì cố đừng la. Nếu mà la nhiều mất sức đẻ không được là bác sĩ chửi dữ lắm. Tôi nghe rầm rập nên bây giờ có đau thấy mấy ông trời tôi cũng không dám la hét gì hết. Chị y tá đỡ tôi dậy, chị dứt cho tôi miếng nước suối, chị hỏi:

- Chị đói không?

Tôi lắc đầu, giờ tôi muốn đẻ thôi chứ không thấy đói hay thấy no gì hết. Ăn uống tính sau được không, cho tôi đẻ đi rồi tính. Huhu.

Vị bác sĩ vỗ vỗ đùi tôi, chị ta nói lớn:

- Chị Huyền, bây giờ nghe theo tôi nha. Hít thở đều một chút....rồi rồi... hai ba rặn...rặn mạnh lên..

Tôi gật gù đầu, hít thở xong xui rặn mạnh một phát rồi lại rặn mạnh phát nữa.

- Không, chị nghe theo tôi, tôi nói rặn là rặn, chị đừng rặn liên tiếp như vậy mất sức.

Huhu....giờ tôi muốn rặn quá, kìm không được.

- Rồi lại lần nữa... hai ba...rặn.

Tôi hít một hơi thật sâu, dùng sức rặn thật mạnh một cái.

Vị bác sĩ vỗ vỗ chân tôi:

- Rồi được rồi, thấy đầu em bé rồi. Rồi đừng đừng, đừng.

Tôi cũng nghe theo là dừng nhưng thân dưới lại không nghe theo mà đẩy ra phát nữa. Cảm giác có cái gì vừa tụt ra rồi lại thụt vào...đau muốn chết đi sống lại.

Vị bác sĩ cau có:

- Chị rặn lung tung là không được đâu, chị nghe theo tôi nè.

Tôi giờ chỉ biết gật đầu theo thôi chứ nói không nổi nữa, nhìn mặt bác sĩ không vui tôi cũng thấy sợ.

Một hồi qua một hồi lại, dần co mấy phút rồi mà con tôi vẫn chưa chịu ra. Vị bác sĩ vừa vỗ đùi tôi vừa nói:

- Anh Phong chồng chị trước tôi có quen thân lắm, thiếu gia nhà họ Đặng không lấy làm chồng cũng uống công. Rồi thôi, tiếp tiếp nha. Chị sinh không được tôi đẩy đi mô luôn.

Tôi đang trong cơn vật vã, nghe vị bác sĩ nói mà tôi thoáng bức. Đi sinh cũng gặp tình cũ của chồng nữa sao hả trời???

Tôi ngược lên nhìn bác sĩ, công nhận cô bác sĩ này xinh gái thiệt.... mẹ kiếp tên Phong này... bạn gái từ trong nhà ra quán lẩu rồi giờ đến phòng sinh cũng gặp nữa là sao?

Khi này nhìn mặt có cảm tình bao nhiêu thì bây giờ ghét bấy nhiêu. Thấy cô ta nhìn tôi chăm chăm tôi lại càng ghét, hít một hơi tôi dặn lòng phải sinh nhanh nhanh nếu không ở đây một hồi tôi tức mà chết luôn chứ không giỡn chơi. Tôi gần từng tiếng, nói:

- Sinh đi bác sĩ.

- Ừ sinh, chị nghe theo tôi, một hai ba rặn...mạnh lên...

Tôi dùng hết sức rặn một cái thiệt mạnh... vừa rặn tôi vừa thở đều vừa cố gắng ngăn bản thân mình không rặn lung tung.

- Rồi ok ok rồi, một cái nữa nha một cái nữa...Ngọc nhồi bụng. Huyền nghe tôi..hai ba....rặn.

Chị y tá khi này nhào lên trên bụng tôi nhồi nhồi liên tục, tôi cắn môi vừa thấy đau lại vừa thấy bức, hít một hơi thiệt sâu, dồn hết sức bình sinh tôi rặn một cái thiệt mạnh...

- Á á....

Trên bụng chị y tá vẫn nhồi nhồi như là nhồi thịt, dưới thân tôi có cảm giác hình như có cái gì đó trôi tuột ra....cảm giác này vừa nhẹ nhõm vừa yên lòng dễ sợ...

- Oa Oa Oa....Oa Oa Oa...

Tiếng em bé khóc.... giọng lạnh lớt lớt...

Vị bác sĩ vừa cười vừa nói:

- Sinh rồi, cô giỏi lắm, thằng nhỏ khóc khỏe ghê. Sau này để tôi làm mẹ đỡ đầu đi nha.

Mẹ đỡ đầu??? Cô mơ đi cô người yêu cũ.

Nghe tiếng con khóc mọi mệt mỏi mọi đau đớn dường như không còn lại một chút nào. Tôi khẽ nhướn mắt lên nhìn con tôi...thằng bé đỏ hỏn khóc quá chừng. Nhìn con khóc tôi không biết từ lúc nào cũng khóc theo luôn. Tới giờ tôi mới biết sinh con vất vả như thế nào.... nhớ đến mẹ tôi...tự dưng tôi lại thấy thương bà ghê gớm. Chắc ngày xưa bà cũng đau như thế này hoặc có khi là đau hơn gấp mấy lần nữa. Bởi người ta nói chỉ có sinh con mới hiểu lòng thương của ba mẹ là vậy....

Tôi nằm trên giường hai mắt nhắm lại nghỉ ngơi, phía dưới thân đang có y tá làm công tác vệ sinh sạch sẽ. Tôi không biết lúc này sinh có bị rạch tầng sinh môn không nữa...nghe báo rạch đau lắm mà tôi sao không cảm nhận gì ráo trọi vậy hay là đau quá lướt qua hết luôn rồi.

Chị y tá đi về phía tôi, trên tay chị là bọc khăn màu xanh, trong đó là cục cưng bé nhỏ của tôi. Chị đỡ áo tôi ra, đặt cục cưng nằm úp trên bụng tôi. Cảm giác da thịt con non mềm chạm vào da thịt tôi mà tôi thấy hạnh phúc không cách nào tả hết. Bé con nhỏ xú ngo nguậy vài cái lên bụng tôi rồi cũng yên tĩnh mà nằm im ngoan ngoãn. Tôi khẽ nhìn con, hốc mắt không hiểu sao cay sè, bàn tay tôi khẽ run run nhấc lên chạm vào con, oa mềm mại quá.

Nước mắt rơi, tôi khóc....những giọt nước mắt của sự hạnh phúc.

Chị y tá vừa gói ghém cho cu con vừa giúp tôi lau nước mắt:

- Thôi đừng khóc, cháu cưng của nhà họ Đặng ra đời rồi. Hôm nay là ngày vui của con, đừng khóc. Thai phụ mà khóc mắt mờ sớm lắm. Nghe tôi nhen.

Tôi gật gật, đứa nhỏ này ra đời có biết bao nhiêu người không ưa. Trước kia hết người này đến người kia rắp tâm hãm hại, vừa mới tượng hình thì xém xú nữa đã rồi nhân gian. 9 tháng trong bụng trải qua bao nhiêu vui buồn, nhớ lúc lên núi tìm Thầy Hai chữa bệnh cho ba nó mà tôi xót xa đứt từng đoạn ruột. Con tôi....trong bụng đã gian nan vất vả rồi. Hối sao tôi không khóc không thương cho được.

Đứa nhỏ có chút xú, bé nhỏ mềm mại đáng yêu.. sau này con là tất cả, ai đụng vào thằng nhỏ thì đừng trách sao tôi cắn mãi không tha. Con cái là da thịt là máu mủ của ba mẹ, ai cắt đứt cũng không rời....

.....

Sau khi da tiếp da cho tôi với cu con thì một lát sau y tá bồng cu con đi ra ngoài cho ba nó coi mặt. Tôi thiết nghĩ quên mướn thợ quay phim quay lại về mặt của Phong khi gặp con, chắc chắn sẽ rất là đặc sắc.

Gió quạt vù vù, tôi được thay một bộ váy khác sạch sẽ thơm mát hơn. Không biết do mệt quá hay do quạt mát mà hai mắt tôi như dính lại. Một quá tôi ngủ lúc nào không hay.

Đến lúc tỉnh lại đã thấy mình nằm trên giường bệnh êm ái chứ không phải là giường sắt lạnh lẽo trong phòng sinh nữa. Trong phòng có mùi thơm nhàn nhạt, tôi thè thè mở mắt ra nhìn xung quanh. Trên ghế sofa bốn năm người bu lại một góc, có ba mẹ tôi, có Phong có ba chồng tôi rồi đi Vũ nữa, trên tay mẹ tôi là cu con nhỏ xíu hai mắt nhắm tịt còn đi Vũ thì đang cho thằng nhỏ bú bình, mặt ai nấy đều vui vẻ cười vui hớn hờ. Ở ngực tôi hình như hơi ươn ướt nặng nề, tôi mới đưa tay lên sờ sờ thử.... ủa chao, hình như là sữa... sữa mẹ nè.

- Sữa...

Tôi kêu lên một tiếng, vừa kêu vừa lấy tay che ngực lại vì sữa ra hơi nhiều. Phía bên kia Phong nghe tiếng động liền chạy qua, thấy tôi tỉnh anh cười rạng rỡ, hỏi han:

- Tỉnh rồi hả em, có thấy đói hay thấy không khỏe chỗ nào không?

Tôi lắc lắc đầu, gấp gáp:

- Anh...lấy cho em khăn sữa em lau, sữa ra quá trời luôn.

Nghe tôi nói, mẹ tôi kêu lên:

- Ể Huyền, đừng lau để mẹ cho thằng nhỏ qua bú luôn. Sữa mẹ tốt lắm, bỏ cái gì mà bỏ.

Nói rồi mẹ tôi bồng cu con qua giường, ba tôi với ba chồng tôi thức thoir nên đi nhanh ra ngoài không ở lại phòng nữa. Mẹ tôi bắt tôi nằm nghiêng rồi đặt cu con nằm dưới, kéo áo tôi lên mẹ tôi để cu con áp miệng nhỏ vào vú tôi. Chu choa, thằng nhỏ đói nên nút chụt chụt thấy ghét quá chừng. Cái cảm giác ngựa ngửa nơi đầu vú* cộng thêm đây là lần đầu tiên tôi cho con bú....công nhận lạ ghê nơi.

Di Vũ cười không khép được miệng, di nói:

- Coi kìa... coi ảnh kìa thấy cưng trời thần à.

Phong cứ chọc chọc má cu con, anh cười luôn miệng:

- Sao không giống con hả di?

Ngu. Lớn rồi hỏi ngu thấy sợ luôn.

Tôi liếc mắt lườm nguýt anh, di Vũ bên cạnh vung tay gõ cái bốp lên đầu anh. Di cau mày:

- Thằng ngu này, nhỏ xíu mới đẻ mà giống cái gì. Phải để lớn chút mới nhìn ra giống ai chứ, giống cái "giống" còn chưa đủ hả?

Phong gãi đầu:

- Con không biết thiệt nên mới hỏi mà. Nhưng mà con của con giống con hay giống Huyền đều được.

Tôi lườm nguýt anh mấy cái, vừa vỗ vỗ lưng con nhẹ nhẹ vừa hằn học nói:

- Di không biết chứ lúc con đẻ thằng cu là do bạn gái cũ anh Phong đỡ đẻ đó di. Ghê gớm, bạn gái roi bạn gái rút tùm lum. Người ta còn đòi làm mẹ đỡ đầu con trai con nữa kìa....

Phong nghe tôi nói, anh giật mình, mặt mày khô quéo:

- Ài? Bạn gái cũ nào? Anh có bạn gái nào làm bác sĩ đâu?

Phong vừa hỏi câu trước câu sau đã bị di Vũ tát cái bốp sau lưng, di trách:

- Cái thằng này, mày bê bối dữ vậy?

Phong đau quá la oai oái, cu con đang bú cũng giật mình khóc ré lên. Thấy con khóc tôi vội ngồi dậy mà hình như do mới sinh xong mắt sức nên cả người mệt mỏi ngồi dậy không nổi luôn, may là có mẹ tôi đỡ một tay tôi mới ngồi dậy được. Mẹ tôi đặt cu con lên người tôi, ôm cu con vào lòng tôi khẽ ả ơ ru con vỗ nhẹ ru con ngủ. Mặc kệ Phong bên kia bị di Vũ dạy dỗ lại một phen, tôi cứ ung dung ôm cu con vào lòng. Con trai bé nhỏ, môi nhỏ, mắt nhỏ, mũi nhỏ.... cái chi cũng nhỏ nằm im ngoan ngoãn trên tay tôi. Công nhận có con thiệt là thích.

Cho cu con ngủ xong, tôi cũng được mẹ bồi bổ lấy sức. Mẹ tôi nghe tin từ hồi tôi vừa được đưa đi bệnh viện nên bà tranh thủ bắt xe đi qua đây nuôi con gái đẻ. Từ hôm qua tới giờ mẹ tôi tắt bếp nấu nướng ở nhà riêng của Phong dưới thị xã, nấu xong rồi lại chạy ù đem lên cho tôi, chạy lên chạy xuống liên tục vì sợ đồ ăn đem từ nhà chồng tôi lên không an toàn. Gấp cho tôi miếng gà kho nghệ mặn mặn, mẹ nói nhỏ:

- Ăn nhiều vô, nước mẹ để sẵn, uống nước nhiều cho ra sữa đừng đủ sữa cho thằng nhỏ bú nha con.

Tôi gật đầu không nói gì, thiệt từ lúc tôi lớn biết nhận thức cái này cái kia đến giờ, tôi rất ít khi nào được mẹ ngồi chăm cho ăn từng miếng như vậy. Thường thời gian tôi rảnh hay tôi bệnh mẹ với ba đều đi đánh bài, có muốn ăn thì cũng tự ăn một mình thôi chứ ai rảnh đâu quan tâm đến tôi. Thế nên bây giờ thấy mẹ ngồi kề bên chăm bẵm từng chút tôi thấy không quen chút nào. Cầm củi vào ăn, tôi nghe mẹ ngồi đối diện vừa khóc vừa nói:

- Mẹ có lỗi với mày quá...mẹ đâu có nghĩ gà mày đi là để mày chịu khổ dữ vậy?

Thấy mẹ tôi khóc mà tôi hết hồn, vội vàng buông đũa tôi an ủi bà:

- Trời đất, có gì đâu mà khóc, con đâu có sao đâu mẹ.

Mẹ tôi cứ sụt sịt lau nước mắt:

- Mẹ nghe di Vũ kể hết rồi, mày đừng giấu mẹ nữa. Sao khổ vậy không về với mẹ hả con, mẹ nghèo mẹ khổ nhưng mẹ bao bọc mày được. Hồi đó mẹ sai mẹ mê bài bạc nhưng mà từ hồi mày đi mẹ với ba bỏ hẳn rồi. Mẹ chỉ thú làm ăn bị mẹ sợ người ta chê mày.... người ta hại mày... sao không về với mẹ.. mẹ lo.

Tôi nghe mẹ nói mà nước mắt không cầm được, không biết là do tôi vừa sinh nên dễ xúc động hay là do sâu thẳm trong lòng lời mẹ nói chạm vào đáy cảm xúc của tôi nữa. Cứ thế tôi khóc, nước mắt rơi vào chén cơm bà để, mặn...mặn hơn muối, mặn chát.

- Mẹ...có gì đâu mẹ....

Mẹ tôi khóc lớn làm cu con giật mình, thấy cháu ngoại vì bà mà cựa quậy bà vội vàng lau nước mắt thôi không khóc nữa, vừa dỗ dành cu con vừa nói:

- Mẹ biết mẹ qua bắt mày về rồi...bụng to vậy mà đi lên núi lên rừng không nói gì cho ba mẹ một tiếng. Hèn gì mấy bận mắt trái mẹ giựt riết, ba mày thì không yên trong lòng. Hề gọi cho mày mày toàn cười hề hề nói con sống tốt lắm....Mày vậy biểu ba mẹ sống yên tâm sao hả con? Gà mày đi là mẹ sai nhưng mẹ muốn mày sống thiệt là vui vẻ, chứ mày có chuyện gì mẹ chết theo mày. Mày là con gái của mẹ mà Huyền.... mẹ đẻ ra mày hỏi sao mẹ không xót hả con?

Mẹ nói đến đâu tôi khóc rống đến đó, tôi thiệt tình chưa bao giờ than trách gì ba mẹ nặng lời. Lúc ba mẹ muốn gả tôi đi trừ nợ tôi biết ông bà cũng là bị ép vào đường cùng, tôi là con nhìn ba mẹ tôi bị người ta chửi rủa đánh đập đòi tiền tù tôi cũng xót xa lắm chứ. Là tôi tự nguyện chứ ba mẹ cũng có kẻ dao bắt tôi đi đâu, giận thì buồn trong lòng chứ ông bà là ba mẹ tôi mà, giận ai trách ai chứ ba mẹ ruột của mình làm sao tôi dám giận mãi....

Mẹ vươn tay lau nước mắt cho tôi, bà lại khóc:

- Sau này hễ người ta khinh thị con thì mẹ con đùm túm về đây, ba mẹ nuôi hết. Có cơm ăn cơm có cháo ăn cháo, miễn ba mẹ còn sống thì ba mẹ không để cho mẹ con mày chịu khổ đâu.

Tôi nhìn lòng không được vội chồm lên ôm lấy mẹ, cái cảm giác được ôm mẹ, được mẹ thương yêu vuốt ve thiệt sướng rần lên. Sau bao nhiêu năm mẹ con xa cách thì hôm nay tôi với mẹ mới chính thức mở lòng với nhau. Nếu tính đến bây giờ tôi coi như viên mãn rồi, có chồng yêu thương, có một nhóc con đáng yêu lại xóa bỏ khoảng cách với ba mẹ.... xem như đầy đủ rồi.

.....

Di Vũ với ba chồng tôi thì lên lên xuống xuống thăm nom cháu nội, chị Lài với anh Ba Thành cũng có ghé thăm bé con vài lần. Đạt thì ngày nào cũng lên chơi với tôi và Phong cho đỡ buồn, nhưng chơi chút thôi rồi về chứ không có ở lâu. Về hai người đàn bà tàn độc ở nhà thì tôi nghe Phong kể lại rằng chị Thắm bị anh Ba đuổi đi mà chị cũng hợp tác ngoan ngoãn ra đi nhanh lẹ lắm. Tôi nghĩ tới nghĩ lui chắc hẳn chị Thắm chắc biết tội rồi nên mới biết điều đến như vậy. Còn riêng Út Nhân thì bó tay không biết nói sao luôn, cô ta tranh thủ nhân lúc hỗn loạn lúc tôi chuyển dạ mà bỏ trốn mất. Ghê thêm ở chỗ là cô ta còn về lấy tiền vàng đi mất tiêu, về lấy mà không một ai hay biết hết. Tôi nghi chắc cô ta núp đâu đó rồi nhân cơ hội không ai ở nhà lên vào hốt tiền vàng bỏ trốn đáng có tiền mà xoay xở.

Nghĩ tới Út Nhân rồi nhìn đến cu con bên cạnh, tự dưng tôi thấy ớn lạnh mới quay sang hỏi Phong:

- Anh, anh thấy Út Nhân liệu có quay về nữa không?

Phong vừa cho cu con bú vừa nhìn tôi, anh trả lời:

- Chắc không đâu, bên công an ra lệnh truy nã Út Nhân rồi.

Tôi nghe mà giật mình, không ngờ lại nhanh đến vậy.

- Khi nào vậy anh, công an người ta điều tra ra rồi hả?

Phong gạt đầu, anh bỗng vác cu con lên vai, vừa vỗ lưng cho con vừa nói với tôi.

- Ừ qua hôm sau là công an điều tra ra hết, lúc nghe tin từ phía công an anh mới nói việc anh nhặt được cái bông tai trong vườn nhà. Công an có xuống nhà điều tra, Đạt cũng ra tiếp. Nhưng mà Út Nhân trốn rồi, bên nhà mẹ cô ta cũng không biết cô ta đi đâu.

Nghe mà nổi da gà, Út Nhân sao lại thành ra như vậy chứ, có đáng để cô ta dùng cả thanh xuân của mình đánh đổi như vậy không?

Phong ôm cu con đi đi lại lại, anh từ tốn nói:

- Bên công an có nói với Đạt đã gặp được Út Nhân ở cửa khẩu nhưng mà Út Nhân lanh trí bỏ trốn được rất nhanh. Bên công an mất dấu cô ta luôn rồi. Anh cũng không ngờ Út Nhân lại ranh ma như vậy. Làm đến mức bị truy nã vẫn còn ngoan cố chạy trốn, hơn cả một tên đàn ông.

Tôi thật không biết nói gì ngoài thờ dài ngoao ngán, Út Nhân ra nông nỗi này âu một phần cũng do quá cố chấp mà ra. Có khi đúng như lời dì Vũ nói, Út Nhân không có ý giết bà thầy...nhưng mà dù thế nào thì cũng là giết người. Ngày xưa giết người là phải đền mạng còn bây giờ giết người là phải trả giá. Nếu là người có lương tâm và biết hối lỗi thì tôi nghĩ Út Nhân đã ra đầu thú rồi....

Càng nghĩ tôi càng thấy sợ, thật sự không biết cô ta trốn là vì lẽ gì? Là sợ ở tù mà trốn hay là muốn ẩn nấp đợi tìm cách quay về trả thù một lần nữa? Nhìn sang bé con đang được Phong bồng trên vai....tôi ngàn ước vạn ước mong cho về sau không bao giờ là sự thật..

Linh cảm của một người mẹ có đôi khi cũng đáng sợ lắm. Cầu mong mọi chuyện sẽ theo chiều hướng tích cực dần lên....

Bạn đang đọc truyện *Vợ Cậu Tư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 40

Nằm viện được gần 1 tuần tôi được bác sĩ cho xuất viện, thường thì sinh thường tự nhiên sẽ được về sớm hơn là sinh mổ mà tôi cũng thấy bản thân khỏe lại rồi nên cũng muốn về. Chứ cứ nằm ở bệnh viện mãi vừa ngọt ngào vừa bất tiện nữa.

Cu con ngoan ngoãn lắm, từ hồi còn ở bệnh viện đến khi về nhà đều ngoan như cún con ấy, tôi với cu con vừa về đến nhà thì ba chồng tôi đã bồng thẳng nhỏ đi đến trước bàn thờ gia tiên bái lạy xin phép cho cu cậu ra mắt ông bà tổ tiên. Mẹ tôi còn cẩn thận để tôi đá dứa khô vào gầm giường rồi còn đặt cu con nằm dưới đất đợi nắng này để nuôi. Trước là không biết có hiệu nghiệm như lời ông bà mình nói không nhưng sau khi từ bệnh viện về thì cu con dễ trông thấy rõ. Tôi thường ngày ngoài ngủ ăn cho con bú ra thì ít khi được bồng cu con. Mẹ tôi nói ở cữ nên đừng bái bản đằng sau này không có đau mình nhức mỏi các thứ. Mà mẹ tôi nói sao tôi nghe vậy chứ cũng không có cãi lời. Mặc dù có chút ngọt ngào khó chịu nhưng tôi nghĩ hể là các cụ truyền lại thì chắc có phần đúng đắn, nghe theo cũng không mất đi chút thịt nào.

Nằm cữ gần 1 tháng mà má chồng tôi chưa lên nói cái nào, mà thiệt tình bà ta không lên tôi càng khoái. Nghe mẹ tôi kể có mấy khi mẹ tôi bồng cu con xuống nhà dưới chơi với chị Lài thì thấy má chồng tôi nhìn lom lom, mẹ tôi sợ quá nên bồng lên luôn. Mà thiệt là bà ta nhìn ghê lắm, nhìn y như cái kiểu muốn chạy tới ăn tươi nuốt sống luôn vậy. Khỏi phải nói tôi cũng biết bà ta ghét cu con đến mức độ nào rồi.

Ngày ra cữ, cu con tròn 1 tháng tuổi.

Ba chồng tôi làm "đầy tháng" cho cu con linh đình lắm, Phong đặt tên cho cu con là Phúc, chữ Phúc trong Hạnh phúc, Phúc trong Phúc Khí, ngụ ý mong con sau này nhận được nhiều điều tốt lành. Ba chồng tôi cũng ưng cái tên này dữ lắm, nhà có Tài có Phúc thì còn gì bằng nữa chứ.

Cúng mự cho cu Phúc xong, bà con họ hàng lục tục đến ăn tiệc mừng. Má chồng tôi dịp này cũng ra mặt vì dù sao đối với bên ngoài thì bà ta vẫn là bà nội của cu Phúc, cỡ mà không lộ mặt ra chào họ hàng chắc ba chồng tôi chửi chết. Cu Phúc được ba chồng tôi bồng, tôi thì được Phong dìu ra chào họ hàng, nhìn cảnh đông đúc huyền ảo người người cười nói vui vẻ mà tôi thấy vui trong lòng. Biết là bà má chồng quái thai vẫn chưa được trừng trị nhưng dù sao đối với tôi thế này thì tương đối viên mãn rồi. Giờ chỉ đợi bên chú Đức tìm ra con trai ông Hai Đồ nữa là có thể yên tâm hoàn toàn.

Phong kê sát vai tôi, anh hỏi nhỏ:

- Em đói không, anh lấy gì cho em ăn nha.

Tôi gạt đầu, hình như cũng cảm thấy đói rồi, sáng giờ lu bu ăn có chút xiu.

Phong kéo tay tôi đi vào trong, anh lấy com lấy nước lấy đồ ăn mà chị Lan nấu riêng cho tôi, dọn tươm tất vào một mâm tròn sau đó bưng lên cho tôi. Vừa nhìn tôi ăn anh vừa cười vui vẻ:

- Ăn cái này hoài chắc ngán lắm hả, ráng một anh dẫn đi ăn lẩu mắm.

Lẩu mắm... nghe tới lẩu mắm là thấy thèm liên luôn, tôi vội gạt đầu lia lịa như gà mổ thóc.

- Ư được em còn muốn uống nước ngọt lạnh nữa, em thèm quá trời.

Phong khẽ vuốt tóc tôi, anh cười:

- Rồi rồi... khổ cho em, ráng đi rồi anh đền bù cho. Vất vả cho em nhiều rồi, anh không biết cảm ơn em sao cho đủ nữa.

- Minh là vợ chồng thì nói ơn nghĩa gì hả anh, có phúc cùng hưởng có họa cùng chia, hột muối chia đôi còn hột đường mình em ăn hết...

Nghe tôi giỡn Phong bật cười, anh nhéo yêu mũi tôi mấy cái:

- Em đó, làm mẹ rồi cũng không bỏ được cái tật cà rồn. Sau này con mà giống em chắc anh tức chết.

Tôi bĩu môi:

- Giống em thì vui cửa vui nhà chứ sao, giống anh thì y như ông cụ non.

Phong lắc lắc tay, anh làm bầm:

- Ở ờ thì giống em, giống em thì hay rồi.

Trên nhà có tiếng ba chồng tôi kêu nên Phong mới không nói nữa mà đi lên trên, tôi vẫn ngồi lại nhà sau ăn cơm cái đã. Hôm nay là ngày vui của cu Phúc, tôi có lên hay không cũng không mấy quan trọng.

Gần cuối tiệc ba chồng tôi nhân lúc đông đủ, ông vừa bồng cu Phúc đang ngủ ngon trên tay ông, ba chồng tôi vừa cười vừa nói:

- Như lời hứa lúc trước, 3 thằng con trai thằng nào sinh được cháu trai đầu tiên nói dối nhà họ Đặng thì được chia một nửa gia sản này. Nhất ngôn cửu đỉnh tứ mã nan truy, đã hứa thì phải làm. Nay Đặng Tài tôi tuyên bố trước bà con dòng họ, một nửa gia sản hiện có của Đặng gia sẽ chia cho con trai thứ của tôi là Đặng Minh Phong. Văn bằng tôi cũng chuẩn bị đầy đủ, có hiệu lực ngay từ giờ phút này đến mãi mãi về sau.

Tôi nghe ba chồng tôi nói mà giật mình, mặc dù đã nghe qua thông tin chia di chúc từ dì Vũ nhưng tôi không nghĩ ba chồng tôi lại công bố kiểu này. Nhìn quanh một vòng, tôi quan sát nét mặt anh Ba Thành, quan sát Út Đạt, cả quan sát chị Hai Giàu luôn. Ai nấy đều cười theo thôi chứ không hề có chút giận dữ hay khó chịu nào. Cứ như tin tức công bố lần này mấy người bọn họ đã biết trước cả rồi thì phải, chứ nếu như bình thường mà phản ứng bình thản như này thì hơi lạ.

- Má....má sao vậy, má?

Chưa kịp suy nghĩ xong tôi đã nghe tiếng chị Hai Giàu kêu lên, quay sang nhìn chị tôi giật mình.... trời đất ơi...má chồng tôi lại ói ra máu rồi.

Khiếp, cái này là ngại hành hay là tức quá mà ói ra máu đây?

Tôi cũng đi nhanh lại xem, mọi người trong nhà cũng đổ dồn ánh mắt về phía này. Thấy má chồng tôi ói ra máu, ba chồng tôi liền giao cu Phúc lại cho dì Vũ, ông cũng nhanh chân đi lại xem sao. Anh Ba Thành sốc má chồng tôi dậy, anh vừa lau miệng cho bà ta vừa lo lắng hỏi:

- Má...má thấy sao...con đưa má đi bệnh viện?

Má chồng tôi nhìn về Phong lom lom, bà nhấc tay lên run run chỉ về phía Phong. Tôi thấy bà ta muốn nói gì đó nhưng không nói được, chỉ có thể mấp máy môi run run, ánh mắt tỏa ra địch ý rất mạnh:

- Kh...ô...ng....

Không? Ý bà ta là không muốn cho Phong hưởng gia tài này hay sao?

Anh Ba Thành, Út Đạt đều nhìn về hướng tay má chồng tôi chỉ. Ai nấy đều nhìn về Phong, mà Phong vẫn gương mặt điềm đạm không chút biến sắc nào. Đạt dường như không hiểu chuyện gì đang xảy ra, tôi nghe cậu ta hỏi:

- Má....má muốn nói gì... con không nghe được...

Má chồng tôi vừa run tay vừa run rẩy toàn thân, bà mấp máy môi gần từng tiếng một chậm rì rì:

- Kh...ô...ng...kh...ô...ng... đ...ược...c....

Anh Ba Thành áp tai gần sát vẫn nghe không hiểu, anh hỏi:

- Không được cái gì hả má?

Má chồng tôi thờ dốc, mặt bà đỏ bừng bừng gần như là tức giận lên đến đỉnh điểm, tôi thấy bà ta giận đến mức tay co lại run lập cập.

- Thằng.... Pho...ng.....khô...ng...

Biểu cảm này của má chồng tôi quá rõ ràng, đừng nói là tôi hay Phong mà ai nấy nhìn vô đều thấy có điểm không phải. Má chồng tôi kể từ khi ngã "bệnh" xuống tới giờ thì hình như đầu óc của bà hết minh mẫn rồi, trước kia bà lanh trí thủ đoạn lắm mà giờ cứ như người không hồn, đụng vào là lòi cái ác ra liền. Ba chồng tôi thấy có gì đó không ổn, ông mới nghiêm mặt, ra lệnh:

- Thăng Thành đưa má con vô trong nghỉ đi.

Anh Ba Thành gạt đầu nghe theo, anh Ba một bên Út Đạt một bên, hai người phụ nhau một tay bồng má chồng tôi vô trong. Lúc được bồng vô, má chồng tôi còn tỏ ý không chịu, bà cứ liếc mắt nhìn về phía Phong, mấp môi liên tục nhưng lại không rõ được chữ nào chắc vì run quá.

Tôi kéo tay Phong trấn an anh, Phong lại tưởng tôi sợ nên anh mới vỗ vỗ tay tôi mà an ủi. Ba chồng tôi không vô trong mà quay ra trấn an bà con họ hàng, giọng ông đồng dục, nói:

- Má thằng Phong bệnh nặng, mọi người bỏ quá cho tôi đón tiếp không chu đáo lắm.

Trong nhà ai nấy đều xua tay bảo không có gì không có gì, mọi người thông cảm được mà. Biết là người bệnh sẽ không có lỗi nhưng mà chuyện má chồng tôi học máu sau khi nghe di chúc nửa vơi của ba chồng tôi chắc chắn sẽ bị truyền ra ngoài. Pha này ba chồng tôi tha hồ mà chỉnh má chồng tôi một phen.

Tàn tiệc, tôi có đi vô thăm má chồng, thấy bà ta đang nằm trên giường, tay thì được truyền dịch. Khi này là do bà ta học máu tức quá nên nói chuyện không được chứ không phải bà ta nói không được. Sau lần này trong lòng mỗi người chắc cũng có câu hỏi cho riêng mình rồi. Mặc dù biết sẽ có sự hoài nghi nhưng mà như vậy tôi càng thích, thà là nghi ngờ để sau này vỡ lẽ ra không cảm thấy ngỡ ngàng.

Lên phòng, tôi vừa cho cu Phúc bú, vừa hỏi Phong:

- Chuyện chị Thắm với Út Nhân cũng ổn thỏa rồi còn chuyện của bà Linh với ao sen anh nghĩ sao?

Phong đang bận xem hồ sơ gì đó, nghe tôi hỏi anh mới dừng lại, trả lời:

- Chuyện bà Linh coi như đứt, một là ép bà ta nói ra mọi chuyện, hai là chờ đợi thời cơ. Mọi thứ có liên quan tới bà ta đều mất dấu sạch sẽ hết rồi, chúng ta đành phải án binh tìm hướng giải quyết khác. Còn về chuyện ao sen....chú Đức hứa chắc chắn sẽ giải quyết được, cái quan trọng là thời gian bao lâu thôi.

Tôi gạt gù:

- Còn phần tài sản mẹ để lại cho anh nữa, không biết đến bao giờ bà ta mới chịu đưa ra.

Phong cười nhếch môi:

- Bà ta giữ luôn cũng được, chỉ cần bà ta chết thì tự khắc anh tìm ra được. Để bà ta giữ nó mà sống lâu một chút, sống để bị hành nhiều một chút, như vậy anh càng thấy hả dạ.

Nghe Phong nói mà tôi cũng cảm thấy chua chua, chắc tôi sẽ không thể nào hiểu hết mùi vị khốn khổ của anh khi biết người giết mẹ mình vẫn còn sống sờ sờ ngay trước mắt mình. Phong cũng có khi bất lực cũng có khi muốn buông xuôi tất cả lắm chứ nhưng chắc tình mẫu tử thôi thúc cũng như tiếp thêm sức mạnh cho anh để anh có thể vững bước và cố gắng đến giờ phút này. Gần chục năm qua chắc hẳn anh chưa bao giờ cảm thấy dễ chịu một chút nào..Tôi nghĩ thôi mà cũng xót lòng.

Đặt cu Phúc nằm xuống nôi, tôi gói ghém cẩn thận cho con sau đó cũng kêu Phong đi ngủ sớm, hôm nay cũng đủ mệt rồi.

Hy vọng ước nguyện của anh sẽ mau thành sự thật, trả lại công bằng cho mẹ anh và cho cả anh nữa.

.....

Một tháng nữa trôi qua, cu Phúc nay được gần 2 tháng, trộm vía cu cậu mũm mĩm thấy rõ, mẹ tôi nói cu con khéo ăn nên nhanh bụ bẫm. Được hai tháng tuổi nên suốt ngày ỉ à ỉ ạch ngó đồng ngó tây coi gà ngắm mây suốt, có lúc nhìn cứ như cu con thần thơ như nhớ người yêu không bằng ấy. Công nhận ở nhà mà có đứa nhỏ thiệt sự là rất vui luôn.

Trong nhà ai cũng cung, ba chồng tôi thì bồng bế suốt, anh Ba Thành sau cái vụ bệnh chị Thắm hỏi chị mang bầu giả đến giờ ít nói chuyện với tôi thì nay cũng hòa hợp vui vẻ lắm, chưa kể anh rảnh rồi đi làm về là hay tranh bồng cu Phúc với ba chồng tôi. Anh Ba Thành còn nói là tập bồng trước cho quen tay quen chân sau này chị Lài đẻ đỡ luống cuống.

Má chồng tôi nghe đâu nay thờ dốc rồi, bà làm mệt như cơm bữa, đi khám thì không ra bệnh gì ngoài bệnh của người già. Không ai biết chứ tôi thì biết rõ, bị ngã hành chứ có gì đâu mà lạ. Nghe chú Đức nói thì bà ta qua không khỏi năm nay đâu nhưng cụ thể khi nào thì không biết rõ. Kỳ này phải bị "ăn" cho ốm nhom gầy trơ xương thì "hó" mới tha cho. Thiệt sự chưa có cái ngu nào giống cái ngu nào, hết chuyện để làm rồi hay sao mà đi làm mấy cái chuyện trái luân thường đạo lý như này chứ. Mà thôi ai thì tôi còn nói chứ bà Linh đây thì hết lời để nói, tội chồng tội, nghiệp chồng nghiệp mà.

Mấy hôm trước nghe Phong kể lại là có người thấy con trai vú Huệ loang quanh đầu ngoài thị xã, biết tin Phong liền cho người đi tìm nhưng chưa có tung tích gì. Nếu giờ mà tìm được con trai vú Huệ chắc sẽ lòi ra thêm được một số manh mối quan trọng, kiểu gì thì vú Huệ không kể thoáng qua cho con trai

bà ta nghe chứ.

Sáng sớm, tôi bỗng cu Phúc ra trước sân đang phơi nắng cho cu cậu. Tầm này cu con thích tắm nắng lắm, sáng sớm mà tôi chưa chịu dậy thì cu con đánh tiếng oe oe cho bà ngoại bỗng ra phơi nắng, riết thành quen. Mỗi lần phơi nắng là ngủ mà ngủ ngon nữa là đằng khác. Sáng nay cũng như mọi hôm, tôi vừa đỡ áo cu con lên vừa nói:

- Phúc chuẩn bị ngủ nữa hả con?

Cu Phúc nằm trên đùi tôi cọ nguyệt một hồi cũng dần thiếp đi. Tôi nhìn cu con càng nhìn càng thấy cưng càng thấy đáng yêu nên luôn miệng cười tùm tùm. Đạt không biết đi tới từ lúc nào, thấy tôi cậu ngồi xuống, cười hỏi:

- Chị, phơi nắng cho cu Phúc hả?

Nghe tiếng Đạt hỏi tôi gật gật đầu, cười xán lạn:

- Ở ngày nào không ra là nó không chịu, tôi thiệt không biết một mùa mưa rồi sao nữa nè.

Đạt chọc chọc má cu Phúc rồi nói:

- Đánh đít nó chứ lý, con trai nhà này không được lý nha.

Tôi nghe mà buồn cười, phải rồi con trai nhà này không có lý mà là quá lý luôn đấy. Nói chuyện vài câu thì Đạt có điện thoại, cậu ấy cũng không có kiêng kỵ gì mà nghe luôn trước mặt tôi. Vừa nghe điện thoại tôi vừa thấy Đạt cau mày bực mình, nghe thoáng qua hình như là bên công an thì phải, chắc chắn là liên quan đến Út Nhân...

Nghe điện thoại xong, tôi thấy Đạt thờ dài, nhin không được tôi mới hỏi:

- Là bên công an hả chú, có liên quan đến Út Nhân hả?

Đạt gật đầu, cậu ta vuốt mặt mấy cái rồi mới trả lời tôi:

- Tôi thiệt không hiểu tại sao cô ấy phải làm như vậy, rõ ràng là đâu có đáng đâu chứ?

Nghe Út Đạt nói mà tôi cũng không biết nên an ủi cậu ấy như thế nào nữa. Út Nhân thiệt tình... không đến mức phải ra nông nổi như vậy...

Dặn lòng không được, tôi mới hỏi:

- Chú Năm nè, có chuyện này tôi muốn hỏi chú...muốn hỏi từ lâu rồi mà không dám...

Đạt nhìn tôi chăm chăm, cậu ấy nói:

- Có gì chị hỏi đi, đừng có ngại.

- Ủ cái hôm tôi với chú bị giàn cảnh đó chú nhớ không...sau hôm đó chú theo Út Nhân về bên nhà cô ấy.... tôi cứ tưởng hai người đã làm hòa rồi chứ...vì sao lại như vậy hả chú, giữa hai người rốt cuộc là thế nào?

Đạt cười gượng gạo:

- Tôi và Út Nhân.... khi đó đã hết rồi. Tôi theo cô ấy về bên mẹ vợ, giữa bọn tôi ngày nào cũng cãi nhau. Chị có tin là tôi đã từng giận quá mà đánh cô ấy không? Chị biết lý do vì sao không?

Tôi lắc đầu, tôi thiệt sự nghĩ không ra.

Đạt lắc đầu cười khổ:

- Vì Út Nhân muốn giết chị, tôi tức quá nên đánh cô ấy. Tôi nói là nếu cô ấy đụng đến chị tôi sẽ khiến 3 đời nhà cô ấy mãi mãi không góc đầu dậy nổi... Tôi....nghĩ lại cũng đủ ác.

Tôi nghe Đạt nói mà chỉ biết im thin thít lắng nghe mà thôi, tôi đã từng nghĩ rằng sau ngày hôm đó Út Nhân và Đạt đã giải quyết hết mọi hiểu lầm và quay về sống hạnh phúc vui vẻ với nhau rồi ấy chứ. Út Nhân luôn tỏ ra là được Đạt yêu thương cưng chiều mà thời điểm đó Đạt cũng không tỏ ra điểm gì là không thích vợ của mình. Cũng vì lẽ đó mà tôi dường như yên tâm tin tưởng Út Nhân hơn để rồi dắt theo bao hệ lụy đáng tiếc ở phía sau. Có lẽ ngay từ khi cô ấy phát hiện ra Đạt thích tôi thì cô ấy đã không còn giữ được sự lương thiện như ngày xưa nữa rồi. Có chăng chỉ là tạo vẻ bọc bên ngoài để đánh lừa tất cả. Lừa Đạt, lừa chị Thẩm và lừa luôn cả tôi. Đến bây giờ tôi mới tự hỏi... tôi không biết được rằng cô ấy là vì yêu sinh hận hay vì cảm thấy bị lừa dối mà sinh ra hận thù? Nếu vì yêu thì cô ấy yêu Đạt nhiều đến như thế nào.... còn nếu vì cảm thấy bị lừa dối thì trong suốt cuộc hôn nhân của cô ấy và Đạt có bao giờ là không lừa dối nhau đâu chứ?

Thấy tôi không nói gì, Đạt cười nhạt cất tiếng:

- Không phải tại chị đâu, là tại tôi cũng một phần là tại Út Nhân. Có thể chị nghĩ cô ấy vì yêu tôi nhiều quá nên mới mù quáng mà làm điều bậy bạ...nhưng sự thật không phải vậy. Cô ấy yêu tôi nhưng cô ấy yêu bản thân cô ấy hơn hết. Nếu yêu tôi cô ấy đã không làm như vậy vì tôi cũng là một người yêu sâu đậm, tôi chưa có bao giờ có cái ý nghĩ sẽ cướp đoạt hay hại bất kỳ ai yêu người mà tôi yêu. Út Nhân là loại người yêu bản thân mình rất nhiều, vì cô ấy cảm thấy bản thân mình bị lừa dối nên mới sinh ra tâm xấu mà hại người. Chắc cô ấy nghĩ cô ấy hại chị rồi, chị không còn nữa, tôi sẽ quay lại mà yêu cô ấy. Hi. Út Nhân... suy nghĩ cái gì thì hay chứ cái này thì dở thiệt.

Tôi thở dài, yên lặng nghe Đạt nói tiếp.

- Tôi chấp nhận tiếp tục cuộc hôn nhân này một phần là vì chị cũng một phần là vì Út Nhân. Tôi sợ Út Nhân không được toại nguyện sẽ tìm cách mà trả thù chị. Nhưng tôi lại một lần nữa làm to, đem cô ấy về chỉ tổ gây thêm cho chị phiền toái. Tôi sai đủ đường, tôi sai khi không kịp nắm tay chị, sai khi vội vàng cưới Út Nhân, càng sai khi tiếp tục cuộc hôn nhân không tình yêu này. Là tôi đẩy Út Nhân vào vực thẳm, cũng chính tôi làm cô ấy ra nông nổi như ngày hôm nay.

Tôi nhìn Đạt.... nhìn kỹ cậu ta, mới mấy tháng thôi mà Đạt trông tiêu tụy thấy rõ. Haizz muốn khuyên nhưng không biết khuyên bằng cách nào, muốn an ủi cũng không biết an ủi ra làm sao nữa...

Thấy tôi lúng túng trong mớ cảm xúc hỗn độn, Đạt mới thôi buồn mà nhìn tôi rồi cười nói:

- Chị không cần an ủi tôi đâu, tôi vẫn tốt. Dù sao cũng là chuyện của tôi không liên quan gì đến chị, Út Nhân làm hại chị đã đủ làm tôi thấy có lỗi lắm rồi nên chị đừng đem lỗi vào người.... tôi không thích.

Đạt đã nói đến vậy rồi tôi cũng không thể nào tro mặt mà an ủi cậu ấy thêm nữa. Có một vài chuyện không cần nói quá nhiều, đôi khi im lặng là cách làm khiến đối phương cảm thấy yên lòng nhất.

Mãi về sau này khi nhắc tới Đạt, tôi vẫn luôn mang một nỗi niềm khó nói nên lời. Đạt với tôi là hơn một người bạn, hơn cả một tình yêu. Có một vài người chỉ nhận định một người duy nhất, còn lại có tốt hơn hay không đều không quan trọng.

.....

Chị Lài bầu sắp sinh rồi chắc trong tháng này là chuyển dạ, cả nhà tôi lại trong tư thế sẵn sàng đưa bà đẻ đi đẻ ngay lúc nào có dấu hiệu. Sáng nay Phong không đi làm, anh ở nhà dậy sớm cho con ra tắm nắng sau đó cho con bú sữa bình. Đến lúc tôi tỉnh dậy thì cu Phúc đã thom tho nằm trong vòng tay của bà ngoại, lại còn được đi Vũ chơi cùng. Thấy có gì đó không đúng, tôi mới hỏi Phong:

- Hôm nay...anh sao lạ vậy?

Phong vừa cười vừa nhét cho tôi bộ váy anh vừa mua, anh cười bí hiểm:

- Thay đồ đi, anh đưa em đi làm chuyện trọng đại.

- Chuyện trọng đại?

Phong gật gù đầu:

- Ừ nhanh đi, chuyện rất là trọng đại.

Tôi bị Phong kéo vào phòng tắm thay quần áo, xong rồi cứ thế anh kéo tôi ra ngoài nhét vào trong xe rồi nổ máy cho xe đi mất, suốt quá trình nhanh đến nỗi tôi còn chưa kịp nhìn cu Phúc một cái nào.

Ngồi trên xe, tôi cứ cảm thấy ngu ngu sao ấy nên mới quay sang hỏi Phong:

- Khoan, đi đâu? Sao anh đưa em đi đâu mà anh không nói.

Phong thấy tôi tò mò đến mức ngồi không yên, anh mới cười bật mí:

- Đi đăng ký kết hôn, anh muốn đưa em đi đăng ký kết hôn.

Ồ đăng ký kết hôn sao? Tôi...hình như tôi chưa từng nghĩ tới khoản này luôn á. Nhìn nhìn lại bàn tay mình, trên ngón áp út đeo một chiếc nhẫn bằng vàng, nhẫn này là nhẫn cưới, tôi có một cái, Phong cũng có một cái. Nhớ lại ngày rước dâu...nhanh quá, mới đây mà hơn một năm rồi. Nhớ ngày nào giữa tôi và Phong là không yêu không thương chỉ có ghét, vậy mà qua một năm biết bao nhiêu sóng gió xảy ra, tôi với anh lại nắm tay nhau ký vào giấy đăng ký kết hôn, khởi đầu một cuộc hôn nhân đầy hứa hẹn. Cảm xúc lúc này.... không biết diễn tả như thế nào nữa.

Thấy tôi vừa đơ mà lại không nói gì, Phong cũng không buồn nói lại. Cứ như vậy tôi một người đang hồi tưởng lại cảm xúc hỗn độn trong lòng mình cùng Phong một người cứ dăm ba phút lại cười tùm tùm.... hôm nay chúng tôi chính thức cùng nhau đi đăng ký kết hôn.

Xe dừng trước ủy ban nhân dân thị xã, Phong đậu xe cẩn thận sau đó nắm tay tôi đi vào trong. Hôm nay là thứ 4 nên trong ủy ban cũng không đông lắm. Vì Phong đã chuẩn bị xong hết thấy giấy xác nhận độc thân các thứ nên bây giờ tôi chỉ việc đi theo anh để ký vào giấy hôn thú nữa là xong.

Tôi và Phong được cán bộ đưa cho mỗi người một cây viết, trên giấy đăng ký kết hôn được viết tên tôi và Phong rõ ràng thận trọng. Cán bộ kêu Phong

ký tên vào, anh nhanh tay ký không suy nghĩ, miệng thì tủm tỉm cười một mình. Đến phiên tôi, không hiểu sao tôi lại run lẩy bẩy như gà sắp lên thớt.

Anh cán bộ cười cười hỏi tôi:

- Anh chị đẹp đôi lắm, chị ký đi.

Tôi gật đầu mà tay vẫn run, người ta hay nói bút sa là gà mất đầu... à không gà chết.... ký rồi là dính với tên yêu nghiệt này suốt đời... run quá...run quá...

Thấy tôi run tay, Phong cười lớn hỏi:

- Sao? Bây giờ hối hận còn kịp, chứ em mà ký vào rồi là không cứu vãn được đâu. Anh chỉ ký duy nhất một giấy này thôi không có tờ giấy thứ hai đâu.

Hối hận??? Tôi làm gì có hối hận chứ chỉ là tôi run quá thôi. Đây là tờ giấy quan trọng nhất cuộc đời tôi đấy, phải nên thể hiện một chút gì đó để sau này còn có ấn tượng mà nhớ lại chứ.

Hít một hơi tôi ký vào giấy màu hồng, chữ ký dứt khoát, tên được viết một cách cẩn thận nắn nót. Thấy tôi khấn trương, Phong ôm lấy eo tôi, anh nhẹ giọng:

- Chào em nhé, vợ ơi.

Tôi nhìn anh cảm thấy cái tên này mặt càng ngày càng dày....nhưng mà không sao, tôi thích.

Ra khỏi ủy ban phường mà cảm giác của tôi lâng lâng, không biết những cặp đôi khác khi đi đăng ký kết hôn có hồi hộp giống như tôi không nữa. Eo ôi, đánh nhau chửi nhau tôi không sợ vậy mà đi đăng ký kết hôn lại sợ ghê gớm. Là đời.

Phong nắm tay tôi, tôi cũng nhìn về anh, không ai nói với ai câu gì nhưng tự sâu trong thâm tâm mỗi người hiểu được rằng... tôi và anh từ bây giờ như hòa chung làm một... chúng tôi là vợ chồng... chúng tôi sẽ yêu thương nhau đến răng long đầu bạc.

Phía trước có vất vả gian nan đến đâu, chúng ta cùng nhau cố gắng nhé.

.....

Sáng sớm mấy ngày sau...

Tôi vừa bông cu Phúc ra tắm nắng thì thấy một người đàn ông lấp ló sau cổng. Tôi nhìn ra bên ngoài thì người đàn ông đó nấp đi, đến khi tôi không nhìn nữa thì người đó lại lộ mặt ra nhìn. Tự dưng thấy sợ sợ nên tôi kêu Phong xuống xem sao, vừa thấy Phong người đàn ông kia như kiểu vui mừng dừ lăm. Tôi thoáng nhìn Phong mà Phong cũng nhìn lại tôi...cả tôi và anh đều như không hiểu được cái biểu cảm vui mừng của người đàn ông kia rốt cuộc là như thế nào..

Bên ngoài người đàn ông kia gọi:

- Cậu Tư...

Tôi thấy Phong đi ra, thấy cũng lo lo nên nắm tay anh kêu anh cẩn thận một chút. Phong gật đầu anh đi nhanh ra ngoài kia.

Tôi ôm cu Phúc đứng trong này nhìn ra, bên ngoài hai người nói chuyện rất lâu, tôi còn thấy họ đang trao đổi cái gì nữa kia... thiệt là lạ...người đàn ông này là ai đây???

Tầm mười phút sau, người đàn ông kia len lén đi mất, Phong cũng nhanh quay vào trong, trên mặt anh là nét cười rạng rỡ.... nụ cười của sự chiến thắng... nụ cười như này tôi chưa được thấy bao giờ.

Đi lại phía tôi, Phong ôm eo tôi hôn má tôi cái chốc, xong lại quay sang hôn cu Phúc một cái nữa. Tôi thì ngờ ngợ không hiểu chuyện gì, định hỏi thì nghe anh vui vẻ nói:

- Thư của vú Huệ.... là thư của vú Huệ....lần này mình thắng rồi... thắng rồi...

Tôi nghe anh nói mà ngạc nhiên đến nỗi ngây ngốc luôn. Thư của vú Huệ sao....chẳng nhẽ.... trời ơi... trời cao có mắt, đúng là trời cao có mắt mà...

Bà Linh bà chờ đó....ngày tàn của bà đến rồi...

Bạn đang đọc truyện *Vợ Cậu Tư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 41

Một buổi sáng chủ nhật đẹp trời, sau khi cho cu Phúc bú no đủ, tôi liền gửi cu con cho mẹ tôi trông. Hôm nay cả tôi và Phong chuẩn bị làm một việc quan trọng... vạch mặt kẻ ác thú sau hơn 20 năm đợi lốt một người phụ nữ hiền lương và một người mẹ thương con riêng của chồng hết mực.

Trên bàn ăn, ba chồng tôi vui vẻ cười nói:

- Chà hiếm có dịp mà nhà mình đông đủ ha, mà tụi bây dạo này cũng khỏe hơn rồi.

Nghe ba chồng tôi nói tôi mới quay sang nhìn má chồng tôi, công nhận bà dạo này khỏe ra, da dẻ cũng hồng hào hơn hẳn.... hôm Thầy Hai có nói với tôi và Phong rất có thể là má chồng tôi hồi quang phản chiếu thôi chứ số má chồng tôi tận rồi, nghiệp âm không tha sẽ không khỏe mạnh lại như trước nữa đâu.

Phong cầm trên tay phong thư của vú Huệ để lại, trong đây chứa toàn bộ bí mật và sự thật về cái chết của mẹ Phong. Có vài chuyện nghĩ là như thế nhưng thiệt sự không phải như thế. Đọc từng câu từng chữ của vú Huệ viết lại mà tôi cảm thấy sức chịu đựng của tôi thiệt là giỏi. Có một vài người, một vài sự việc... có chết cũng không thể hình dung ra được nguyên bản của nó.

Má chồng tôi đi đứng bình thường, nói năng lưu loát lại rồi. Sau cái hôm mà bà ta biết Phong được hưởng 50% gia tài bà có tức có hộc máu nhưng qua hôm sau cũng không thấy nói năng hay phản đối gì. Tôi nghĩ chắc chắn ba chồng tôi có can thiệp vào, với lại bà ta hiện giờ vẫn đang còn giữ phần tài sản đồ sộ của mẹ Phong để lại nên thành ra bà ta đâu có thấy lo sợ cái gì. Nếu xét về tài sản mà mẹ Phong để lại và một nửa gia tài của Đặng gia thì có thể nói ngang nhau 50-50.

Anh Ba Thành thấy không khí vui vẻ nên mới lên tiếng:

- Hay hôm nào nhà mình đi chụp hình gia đình đi. Cu Phúc nay cũng mấy tháng rồi, đệ Lài sinh con nữa thì coi như đông đủ hết.

Ba chồng tôi tán thành:

- Ủa ba cũng nghĩ vậy, tụi con coi sắp xếp đi rồi báo cho ba.

Má chồng tôi cũng nhàn nhạt nói:

- Ở má cũng muốn chụp hình.

Nghe má chồng tôi lên tiếng ai nấy đều vui vẻ cười góp vui, dì Vũ thấy tình hình khá ổn, dì mới quay sang Phong cười hỏi:

- Phong, con cầm gì trên tay vậy?

Phong nghe dì Vũ hỏi, anh cười cười, tay lắc lắc cái thư trong tay, dịu giọng:

- À quên nữa, có thư của người quen gửi cho con, họ kêu con đọc lại cho cả nhà mình mà con quên mất.

Đạt thấy lạ nên tò mò:

- Thư của ai vậy anh Tư?

Phong mỉm cười:

- Đợi chút anh đọc rồi em sẽ biết mà.

Nói rồi Phong quay sang má chồng tôi, anh cười đều:

- Mẹ....thư của người quen hỏi thăm mẹ đây, mẹ nghe cho rõ nha.

Tôi ngồi yên lặng quan sát nét mặt của má chồng tôi, tôi thấy bà ta cau mày ngồi nhìn Phong lom lom, biểu cảm trên mặt rất là không vui. Tôi thoáng cười thầm, bây giờ đã không vui vậy một lát nữa chắc....càng nghĩ càng thấy đặc sắc.

Mọi người xung quanh cơ hồ cũng rất tò mò, lúc bấy giờ Phong mới từ tốn cầm bức thư trên tay, giọng anh uy nghiêm lạnh lốt:

- "Cậu Tư, tôi là vú Huệ đây, nếu lúc này cậu đang đọc bức thư này chắc tôi nghĩ tôi đã không còn sống trên đời này nữa rồi. Số tiền 20 triệu cậu cho tôi mượn tôi cảm ơn cậu dữ lắm nhưng mà cậu cho tôi xin lỗi vì thất hứa không trả được cho cậu mượn. Thôi thì tôi viết vài dòng này coi như đền đáp trả ơn cậu đã giúp tôi trong cơn khó khăn, tôi nghĩ nó giúp ít được cho cậu nhiều lắm".

Tôi vừa nghe Phong đọc vừa quan sát nét mặt từng người một. Ba chồng tôi nhủi mày nghi ngờ, anh Ba Thành, chị Lài với Đạt thì ngây ngô không hiểu chuyện gì. Dì Vũ thì không cần phải nói...chỉ riêng má chồng tôi là mặt lúc trắng lúc xanh trông rất là ngộ. Tôi nghĩ chắc giờ này bà ta đang cảm thấy lo rồi, chắc bà ta sẽ không bao giờ nghĩ đến một ngày chính vú Huệ lại là người đem toàn bộ sự thật nói ra một cách trắng trợn rõ ràng và minh bạch nhất.

Phong không đợi cho bà ta có cơ hội giờ trò, anh nhanh miệng đọc tiếp:

- "Chắc là giờ đây cậu cũng biết cậu không phải là con ruột của bà rồi đúng không? Tôi biết mẹ cậu là ai cũng biết vì sao mẹ cậu lại chết...."

Phong hít một hơi anh tiếp tục:

- "Lúc cậu sinh ra đời được vài tháng thì bà biết được sự có mặt của cậu, tôi nhớ hôm đó là đêm mưa to gió lớn lắm, tôi cùng bà và bà Lệ giấu ông đi đến nhà cô Vi mẹ cậu. Mẹ cậu quả thật là xinh đẹp hơn người, lúc thấy bà Linh đến mẹ cậu hoảng sợ. Bà lao đến đánh mẹ cậu, mẹ cậu không phản kháng, cậu lúc đó thì đang ngủ say trên võng, bộ dạng mẹ cậu đến giờ tôi vẫn còn nhớ....rất là đáng thương. Bà cầm mẹ cậu qua lại với ông, mẹ cậu đồng ý, bà đòi bắt cậu đem đi...mẹ cậu không chịu. Hai bên xảy ra cự cãi dữ dội bà Lệ nghe lời bà mà ra tay sát hại mẹ cậu....Tôi nghĩ lại vẫn còn sợ. Cậu không biết chứ bà Lệ yêu ông sâu đậm lắm, ngày hôm đó đáng lý mẹ cậu sẽ không chết nếu bà Lệ không đi theo. Bà Lệ vì ghen tỵ với mẹ cậu vừa hận mẹ cậu lại nghe lời xúi giục của bà Linh mà ra tay giết người không gớm tay. Giết mẹ cậu xong cũng chính tay bà Lệ móc mắt, chặt tay mẹ cậu giấu đi. Còn bà Linh thì lục giấy tờ nhà cửa để dựng hiện trường giả là cướp của giết người. Tôi đứng bên ngoài xem hết từ đầu đến cuối mà cảm thấy như không thể tin được, tôi cũng xin cậu tha thứ... tôi không thể can được.... mẹ cậu cứ như vậy mà chết. Sau khi mẹ cậu chết, bà Linh cùng bà Lệ xóa bỏ mọi dấu vết để lại, ngay cả dấu vân tay cũng không hề có. Hôm đó mục đích bà Linh là muốn giết mẹ cậu cho bằng được nên chính tay bà Linh đã chuẩn bị kỹ càng hết thảy mọi thứ nhưng bà khôn lắm, bà không giết người chỉ xui em gái của mình giết người. Căn nhà mẹ cậu đang ở là căn nhà cấp 4 nằm bên sông khá là hiu quạnh lại ít người qua lại nên lúc mẹ cậu bị giết xung quanh không một ai hay biết gì. Sau khi giết người và lục lọi đem tài sản của mẹ cậu theo thì đến ngày hôm sau, sau khi bão qua rồi, dân tình đổ xô đi kiểm tra sông suối mới phát hiện đến xác mẹ của cậu nằm gục giữa nhà. Công an có đến điều tra nhưng vì ông ngoại cậu lúc đấy không muốn làm lớn chuyện nên chuyên án khép lại, mà nếu có điều tra cũng chưa chắc điều tra ra được cậu Phong à. Lúc ông đem cậu về, cậu bị bỏ đói vì khát sữa lại bị lạnh khiến sốt cao đến co giật may mà cứu chữa kịp thời. Tôi xin lỗi cậu nhiều lắm cậu Phong...."

Phong đọc đến đây, tôi phải hít mấy hơi mới ngăn được cảm xúc đang dâng trào trong lòng mình. Thật sự ác quá, ác quá mức rồi. Tôi cứ nghĩ tất cả là một tay bà Linh gây ra nhưng ai ngờ, hóa ra kẻ giết mẹ Phong lại chính là di Lê. Mấy người đàn bà trong một đêm đi giết một người phụ nữ vừa sinh con xong lại còn ghê gớm qua mặt được tất cả mọi người từ ba chồng tôi cho đến công an. Thiết sự đáng sợ.... rất là đáng sợ. Bà Linh có cái gì mà bà ta không làm được nữa không.

Bà chồng tôi nghe đến đây, hai mắt ông đỏ rực, trên trán gân xanh nổi lên từng sợi trong đáng sợ vô cùng. Phong vẫn không dừng lại, anh tiếp tục đọc:

- " Bàn tay của mẹ cậu được chôn gần ao sen, mắt của mẹ cậu bị bà Linh thả xuống ao sen cho cá rĩa. Vài năm sau thì như cậu đã biết, bà Lệ cũng bị giết chết. Một lần nữa chính tôi lại chứng kiến cảnh bà Linh giết chính em gái ruột của mình, cảnh tượng ám ảnh tôi hàng đêm khiến tôi không cách nào ngủ ngon được. Xác bà Lệ bị cột đá quăng xuống ao sen sâu và lạnh lẽo, cũng như cái chết của mẹ cậu... không một ai hay biết. Thời gian sau bà Linh thường hay nằm mơ thấy bà Lệ về đòi mạng nên chính bà Linh đã mời ông thầy Hai Đồ về trấn yểm cái ao sen hồng khiến cho vong hồn bà Lệ không lên được cũng không cho siêu thoát. Cách giải yểm duy nhất là tìm thấy cao tay rồi dùng máu của ông Hai Đồ mà giải còn không thì chỉ còn cách để ao sen bị trấn yểm mãi mãi mà thôi...."

Nghe đến đây không ai có thể giữ bình tĩnh được nữa, di Vũ càng nghe di càng giận dữ, chính tay di đi đến túm lấy má chồng tôi mà sốc lên. Di vừa tát điên cuồng vào người má chồng tôi vừa hét:

- Con quỷ đội lốt người này vì sao mày lại ác đến như vậy, vì sao mày lại giết chị tao? Chị tao vô tội mà... tại sao mày lại nhẫn tâm giết chết chị của tao....?

Má chồng tôi mở to mắt ngạc nhiên, mặt bà hung hãn dữ dần, bà ta cũng không vừa vừa nói bà ta vừa trợn mắt nhìn di Vũ trong rất đáng sợ.

- À thì ra mày là em gái con Vi...haha....tao nghĩ lâu lắm rồi... thì ra là mày về đây để trả thù.

"Bốp" di Vũ càng nghe càng giận điên người, di liên tục tát vào mặt má chồng tôi đến mức bà ta chảy cả máu mũi máu miệng. Anh Ba Thành thấy vậy liền can ra, anh hét:

- Chuyện chưa gì... di làm sao vậy?

Phong cười lớn, anh vò nát bức thư trên tay, anh nhào đến chỗ bà Linh, vừa đẩy anh Ba Thành ra anh vừa nắm cổ áo bà Linh kéo bà ta lên. Phong nghiêng răng, gằn từng tiếng:

- Bà có phải là con người không vậy?

Bà Linh hoảng hồn, cả người bà ta bị Phong nhấc lên cao, chân bà ta quẫy đạp liên hồi.

- Mày buông tao ra...buông tao ra...

Phong cười đều:

- Buông bà ra hả? Được thôi.

"Đùng" "Uỳnh", mặc cho bà Linh cào cấu vào người Phong. Phong vẫn kiên quyết nhấc bà ta lên sau đó quăng cái ằm vào tường. Từ trong thất lưng, anh móc ra khẩu súng mini nhỏ nhắm thẳng về phía bà Linh đang thoi thóp nằm dưới đất. Giọng anh cao cao ghê sợ:

- Tao giết mày.... tao sẽ giết mày...

Tôi thấy anh rút súng, không kịp nghĩ ngợi gì tôi liền lao tới chỗ anh vừa méo máo sợ hãi vừa ôm lấy tay anh:

- Đừng anh...đừng mà... em xin anh...đừng mà đừng giết bà ta mà anh ơi.

Di Vũ cũng chạy đến ôm lấy Phong, phía bà Linh, Đạt cũng chạy ra khuyên nhủ Phong:

- Anh Tư từ từ bình tĩnh... anh đừng hành động dại dột... đừng anh...

Phong hai mắt đỏ rần, anh quát lớn tiếng:

- Tao hỏi mày.... tại sao mày giết mẹ tao...tại sao?

Bà Linh đang được anh Ba Thành đỡ lấy, bà ta cười khẩy, mặt đều giả:

- Nó đáng chết.... nó cướp chồng tao...nó đáng phải chết.

Tôi ôm lấy Phong, chưa bao giờ tôi cảm nhận được sự run rẩy từ anh nhiều đến vậy. Anh vừa run vừa khóc, nhìn nước mắt anh rơi tôi không kìm được xúc động trong lòng mình, tôi cũng khóc theo anh. Tôi biết giờ phút này anh đang giận dữ lắm nhưng ngàn lần vạn lần tôi xin anh đừng giết người...đừng giết người...

Ôm lấy cơ thể run run của anh, tôi khóc thành tiếng:

- Anh ơi cho em xin....anh đừng giết bà ta...giết người là phải đền mạng... anh đừng làm như vậy đừng bỏ em với cu Phúc lại một mình... đừng mà anh ơi.

Ba chồng tôi cũng chạy ra khuyên can, gương mặt ông thống khổ vô cùng:

- Phong ơi... là lỗi của ba...ba xin con...Phong ơi.

Tôi ôm lấy Phong, nước mắt nước mũi giàn giụa trên mặt. Nhìn ngón tay Phong run run đặt trên cò súng mà cả người tôi chao đảo theo. Tôi muốn anh trả được thù nhưng không phải bằng cách này. Giết người là phải đền mạng, tôi không muốn, thật sự không muốn. Anh giết bà ta rồi thì khác nào anh cũng giống như bà ta vì mục đích mà giết người.

Anh Ba Thành vừa ôm bà Linh vừa quỳ xuống đất, gương mặt anh không khác gì ba chồng tôi là bao nhiêu. Vừa nhìn Phong anh vừa run rẩy nói:

- Em tha cho mẹ anh lần này đi Phong...coi như anh xin em đó Phong..

Đạt cũng quỳ phịch xuống đất, cậu ấy hai mắt đỏ rần, giọng run run vì sợ:

- Anh Tư...em cầu xin anh đó anh Tư...

Tay Phong đã ấn lên cò súng nhưng tôi thấy anh dường như không nỡ bóp anh đang do dự, ngón tay anh run run, cả bàn tay cũng run rẩy không kìm. Trong phút chốc, tôi biết là anh đang mềm lòng, tôi vội nói:

- Anh ơi.... đừng mà anh ơi...

Phong nhìn tôi, tôi thấy anh khóc, tôi thấy anh rơi nước mắt.... Những giọt nước mắt trên má anh chảy xuống...trong veo mà mặn chát.

- Em biết anh khó chịu lắm, ngay cả em cũng khó chịu lắm đây. Nhưng mà anh ơi, giữa việc trả thù và giết người là hai việc hoàn toàn khác nhau. Bao nhiêu năm qua anh đau khổ vì mẹ anh bị giết chết không lẽ bây giờ anh cũng giống như bà Linh, ra tay giết người không màn luân lý. Không...anh đừng mà anh ơi.... bà ta ác... bà ta không thoát được lưới Trời đâu. Anh đừng làm như vậy mà... đừng mà anh....

Tôi khóc ròng, vừa khuyên anh vừa run run đưa tay nắm lấy khẩu súng đang sẵn đạn trên tay anh. Mà phía kia, bà Linh gào lên lạnh lùng:

- Phong mày bắn đi, mày giết tao đi. Tao biết tao cũng không còn sống bao lâu nữa đâu...tao chết mà mày đi tù tao cũng cảm thấy hả dạ lắm. Bắn đi bắn tao đi.

Phong bị bà Linh kích động, anh phui tay tôi nâng cao họng súng. Giọng anh uy nghi lạnh lẽo:

- Bà nghĩ tôi không dám giết bà?

Bà Linh vừa ôm ngực vừa cười lớn:

- Mày dám, mày bắn đi...tao chờ...

Anh Ba Thành nghe bà Linh hung hăng thách thức Phong, anh quát:

- Mẹ im đi.

Bà Linh nhếch môi:

- Câm miệng, tụi bây là thứ vô dụng. Uống công tao yêu thương tụi bây mà tụi bây không giúp gì cho tao được hết. Bất tài vô dụng.

Di Vũ cười đều:

- Bà yêu thương anh em thằng Thành à? Bà thương tụi nó mà chính tay bà bỏ thuốc ngừa thai cho vợ tụi nó uống để không đẻ được hả? Bà thương thằng Thành chỗ nào khi mà lúc con Thắm còn làm dâu ở đây chính bà bật đường đi của con nhỏ khiến nó làm liều đi chạy thầy lung tung. Bà thương con bà cái gì đâu, bà thương cái gì hả bà Linh?

Một sự thật nữa bị vạch trần khiến bà Linh luống cuống nhưng hình như chỉ là luống cuống đôi chút thôi thì phải. Chớp mắt một cái tôi đã thấy bà ta hung hãn trở lại.

- Là tụi nó ép tao làm thế... muốn giành tài sản này....mơ đi dù là con tao cũng đừng hòng.

Đừng nói là anh Ba Thành hay Út Đạt mà cả tôi khi nghe bà Linh nói đều cảm thấy sững sờ nổi gai ốc. Đây là một người mẹ sao...một người mẹ sao lại có những thứ suy nghĩ biến thái bẩn thỉu đến như vậy? Thà là hại con mình chứ nhất định không muốn cho con mình cơ hội có được tài sản. Đây là loại mẹ gì... loại đàn bà gì mà đáng sợ như vậy chứ?

Ba chồng tôi giận đến thở gấp, Út Đạt phải chạy đến đỡ lấy ông. Ông run run chỉ về phía bà Linh, ông quát lớn:

- Độc ác.... đàn bà độc ác....

Bà Linh lồm cồm bò dậy, bà cười ha hả:

- Ông chưa bao giờ yêu tôi, ông chưa bao giờ coi tôi là vợ.... cả đời này ông cứ luôn tư tưởng đến con đàn bà đó... tôi sống tới bây giờ cũng chỉ vì tiền... tiền mà thôi. Tiền là của tôi đừng hòng ai đụng vào được kể cả là thằng Thành hay thằng Đạt.

Nói rồi bà ta chân khập khiễng đi về phía Phong, mắt bà trợn lên hung ác:

- Còn mày....đáng lẽ tao nên bóp mũi cho mày chết đi cho rồi, để mày sống đến bây giờ mày lại tìm cách diệt tao. Được thôi Phong, tao cũng không sống được bao lâu nữa đâu..."hó" hành tao quá rồi...nhưng mà tao muốn tao chết tao cũng lôi mày theo...haha....haha...

Tiếng cười ghê rợn vang lên kèm theo đó là tiếng súng bóp cò.

"Đoàng" tiếng súng mạnh mẽ vang dội. Ngay khi vừa nói xong bà Linh liền lao đến Phong, chính tay bà ta ấn cho súng bóp cò. Đừng nói là tôi mà ngay cả Phong cũng không phản ứng kịp.... tiếng súng vang dội cả một góc trời.

Tôi quay sang thấy Phong đang đứng đó, cây súng trên tay anh đã văng lăn lóc xuống sàn nhà. Bà Linh thì té chổng vó dưới đất, bà ta vẫn chưa chết. May quá, ngay lúc bà Linh lao đến Đạt đã nhanh chân đá cây súng trên tay Phong, vì ngón tay Phong đã đặt trên cò súng lại thêm cú đá xuất thần của Phong nên súng vẫn nổ. Nhưng may là nòng súng hướng lên trên nóc nhà nên không sao.

Tôi và Phong chưa kịp phản ứng xem chuyện gì đang xảy ra thì "đoàng", Phong lao qua người tôi, cả tôi và anh đều ngã thật mạnh ra bên trái.

Phía kia là tiếng hét vang vọng:

- Mày không chết thì tao chết.

"Đoàng đoàng".

- Mẹ.....

Tiếng hét thất thanh của anh Ba Thành vang lên, tôi và Phong lúc này mới hết hoảng sợ mà ngốc dậy. Nhìn lên phía trên....trời ơi.... bà Linh...bà ta... tự sát chết rồi....

Bà ta vậy mà tự mình giết chính mình?

Tôi bò dậy, Phong cũng đỡ lấy tôi. Khi hai đứa tôi đứng dậy được thì đã thấy bà Linh nằm thoi thóp dưới đất, máu tanh tuôn ra tức tưởi. Anh Ba Thành vừa khóc vừa ôm lấy bà ta còn Đạt thì đang quỳ bên cạnh. Bà Linh hai mắt vẫn nhìn về hướng tôi và Phong, ánh mắt của sự ghen tức và đố kỵ.

Máu tuôn mỗi ngày một nhiều, tôi đứng đây còn nghe được vị tanh của máu. Bà Linh sau khi bị té xuống đất liền nhanh tay chớp lấy khẩu súng bắn về phía tôi và Phong nhưng xui cho bà ta là Phong phản ứng kịp nên bà ta mới không giết được tôi và Phong. Lúc được Phong kéo ngã, tôi cứ tưởng thôi xong rồi, kỳ này bà Linh chắc đẩy tôi và anh vô đường chết thật rồi... Nhưng mà người tính không bằng trời tính, giết tôi và Phong không được, bà ta cứ thế mà quay ra tự giết chính mình. Hai viên đạn chia thẳng vào thái dương, trong giây lát lấy đi cái mạng quặng của bà ta.

Tôi nhìn Phong, Phong cũng vô thức nhìn lại. Tôi không biết anh hiện tại đang nghĩ cái gì nhưng hình như anh cũng không cảm thấy quá dễ chịu với cái kết

của bà Linh. Đường như trong mắt anh có một chút tiếc nuối... khó mà nói được thành lời.

Tôi nhìn về phía bà Linh, máu tuông xối xả, kề bên anh Thành với Đạt đang khóc tức tưởi. Bà Linh hai mắt trợn trắng, miệng mấp máy cái gì đó, hình như là hai từ "vô dụng"..... Máu ọc một lần nữa... bà Linh thở hắt lên một cái sau đó thiệt sự là cái chết....

Tiếng khóc thương của anh Ba Thành và Út Đạt vang vọng cả một khu, dưới nhà người làm đã chạy lên đông đủ, ai nấy đều bàng hoàng với cảnh tượng ghê rợn này....

Bà lớn của Đặng gia đang yên đang lành thì tự sát!

.....

Đám ma của bà Linh diễn ra trong sự đìu hiu vắng vẻ, ngày hôm trước bà ta chết thì ngày hôm sau liền đem xác đi thiêu. Nhưng kỳ lạ một chỗ là chỉ trong một đêm mà cái xác bị phân hủy bốc mùi hôi thối nồng nặc, chưa kể hai bên tai và hốc mắt còn có gòi bò ra lúc nhúc trong phát khiếp. Đám ma bà Linh tôi Phong và cu Phúc đều không có mặt, không lý nào bọn tôi lại về để tang bà ta. Bà ta mặc dù đã chết nhưng việc ác của bà ta vẫn còn.

Bà Linh chết vào giờ xấu cung xấu lại dính trùng tang nên ngay trong đêm đó chú Đức phải chạy vội về để giải trùng. Đưa bà ta đi thiêu về, chú Đức có ghé ngang nhà Phong ngoài thị xã đầm đạo. Chú vừa hớp một chút trà vừa nói:

- Bà Linh còn mấy phần vía thôi, lúc tôi với Thầy Hai có tính là đến hết tháng này nhưng không ngờ lại là hôm qua. Hôm qua là ngày xấu, mà giờ chết cũng xấu lại thêm trùng. Nếu mà không coi kỹ càng cắt ngay trùng thì chắc chắn trong nhà có người đi theo.

Vừa nói chú Đức vừa nhìn về phía tôi, ông cười cười:

- Có thể là cô Huyền đây thay cho mạng cậu Phong đó.

Trời đất mẹ ơi, tôi nghe mà nổi da gà lên hết. Chút xíu nữa là đi theo con mụ ác độc đó rồi, mẹ kiếp.

Thấy tôi xanh mặt, chú Đức cười trấn an:

- Tôi nói vậy thôi, cô không cần sợ đến như vậy đâu. Sống chết có số cả chỉ cần tâm cô thiện không làm ác là được.

Tôi nghe chú Đức nói mà cảm thấy nhẹ nhõm trong lòng, thiệt là đáng sợ... bà Linh đến chết vẫn khiến người ta đứng ngồi không yên.

Phong cũng hớp một chút trà nóng, anh nhàn nhạt nói:

- Bà ta....cuối cùng cũng chết.

Chú Đức thấy Phong trầm tư, ông mới khuyên giải:

- Như vậy coi ra cũng là tốt đẹp, cậu cũng đừng cảm thấy day dứt làm gì. Số mẹ cậu tận rồi, trách là trách bà Linh quá ác. Bây giờ bà ta cũng đã chết, coi như ân oán đời này qua đi. Tôi với thầy Hai vài hôm nữa sẽ về xem ao sen, hy vọng Thầy Hai trên núi có thể tìm được con ông Hai Đồ. Còn nếu không thì xem như là cái nghiệp của người đàn bà kia quá nặng. Về phần mẹ cậu, dưới ao chỉ có cặp mắt nên cậu yên tâm...hôm nay tôi quay ngược trở lên thầy Hai rồi sẽ về giúp cậu. Hồn mẹ cậu theo đôi mắt nhưng tôi nghĩ đến bây giờ có lẽ cũng đi rồi. Ao sen đó trấn duy nhất một người phụ nữ mà thôi, còn mẹ cậu.... có thể bà theo cậu nên không muốn siêu thoát nương theo ao sen mà ở bên cậu. Tôi nghĩ là vậy.

Phong gật gù đầu, trên mặt anh có bao nhiêu là mất mát....

.....

Đám ma bà Linh thiếu cậu mợ Tư Phong khiến cho bên ngoài có nhiều lời đồn thổi bàn ra tán vào. Còn ba chồng tôi sau đó cũng ra chỉ miễn tiếp khách. Sau khi bà Linh chết, di Vũ cũng không tiếp tục ở lại nhà họ Đặng, di dọn về biệt thự trước kia của Hà gia. Di nói, di không yêu ba chồng tôi di chỉ về đây giúp Phong trả thù. Bây giờ thù đã trả, người cũng đã chết, di coi như hết nghĩa vụ, quãng đời còn lại di muốn sống cho riêng mình. Tôi nghe di nói mà thấy chưa xót cho di và cho cả ba chồng tôi nhưng mà ý di đã quyết tôi cũng không có quyền gì mà lên tiếng khuyên ngăn.

Sau 49 ngày của bà Linh, cũng kiếng xong hết các thứ, tôi và Phong đưa cu Phúc trở về. Hơn một tháng trước, chị Lài sinh con, là một bé gái cực kỳ đáng yêu luôn, hôm nay cũng vừa đầy tháng con bé.

Bà Linh là dâu trưởng Đặng gia nhưng chết rồi vẫn không cho bài vị vào từ đường, mà nơi thờ cúng cũng không phải là gian trước, ba chồng tôi cho đặt một cái bàn nhỏ trong phòng bà Linh từng ở làm nơi thờ cúng riêng, vĩnh viễn không cho đem ra ngoài. Đối với việc ba chồng tôi làm cả anh Ba Thành và Đạt đều không có lên tiếng phản đối. Cũng vì lẽ đó mà sau khi 49 ngày kết thúc, ba chồng tôi gọi điện cho Phong kêu anh về lại nhà anh mới đồng ý. Chắc mỗi một người trong Đặng gia đều hiểu rằng Phong sẽ không bao giờ chấp nhận bà Linh ở nhà này nhưng mà dù sao bà Linh cũng là mẹ của Đạt và anh Thành, tình nghĩa mẹ con người ta bọn tôi không có quyền ngăn cấm.

Tiệc đầy tháng không đông như tiệc của cu Phúc vì bà Linh mới chết làm tiệc linh đình thì không phải đạo. Ba mẹ chị Lài qua, ba mẹ tôi cũng qua, bên đây chị Hai, anh Ba, Phong và Út Đạt đều có mặt đông đủ. Chị Hai đi một mình với bé Mít, anh Hai Phương không có theo qua. Tôi nghe nói anh chị hình như đã đám đơn ly hôn ra tòa nhưng lý do vì sao ly hôn thì tôi không biết. Có lẽ là liên quan đến chị Thẩm, nghĩ thế thôi nhưng tôi cũng không chắc nữa, để hôm nào rảnh rồi tôi tìm chị Hai hỏi xem thế nào.

Đêm hôm đó, ba chồng tôi gọi bọn tôi vào. Ông ngồi trên ghế vừa hút thuốc vừa thở dài thườn thượt. Ba chồng tôi hình như không có thói quen hút thuốc nhưng dạo này tôi thấy trong nhà có nhiều tàn thuốc lắm, chắc hẳn là của ba chồng tôi. Bọn tôi ngồi hồi lâu ông vẫn chưa nói gì, mãi một lát sau ông mới thở dài, giọng điệu buồn thiu buông ra một câu nhỏ xúr:

- Phong....ba xin lỗi....

Phong không trả lời, anh với ba từ đó đến giờ cũng không mấy vui vẻ. Hôm nay lại nghe lời xin lỗi từ ba, tôi nghĩ chắc anh không biết nên nói thế nào cho hợp lý hợp tình hợp nghĩa.

Hai người không nói với nhau câu gì, lát sau ba chồng tôi cũng kêu bọn tôi ra ngoài. Lên phòng, Phong cũng ngồi một góc mà suy nghĩ....thấy anh như vậy tôi cũng không đến làm phiền. Có nhiều việc phải để chính bản thân mỗi người tự suy ngẫm tự thông suốt thì mới có thể rõ ràng tường tận mọi việc được.

.....

Một tháng sau..

Chú Đức với Thầy Hai hôm nay đến xem ao sen, hai bàn tay của mẹ Phong được chôn dưới gốc cây ổi cũng được Phong đào lên bỏ vào hộp cẩn thận. Phần tay này anh sẽ đem hợp táng trong phần mộ của mẹ. Còn về phần cặp mắt kia....chắc bây giờ đã không còn lại gì nữa rồi.

Lúc trước vì nghĩ ao sen có 2 vong, một là bà Lệ còn hai là mẹ Phong nhưng thực ra chỉ có một vong bị trấn yểm. Vong hồn của mẹ Phong không ảnh hưởng, bà không siêu thoát được là vì có ước nguyện chưa thực hiện được nên muốn ở lại giúp đỡ cho con cái. Thường thì chết yếu rất linh thiêng, việc hai vong cùng ở một chỗ là không lạ. Mà theo chú Đức thì vong của mẹ Phong mạnh hơn vong bà Lệ một bậc nên mới áp chế không để vong bà Lệ quấy phá thành quỷ. Lần tôi bị té xuống ao nếu không có mẹ Phong chắc tôi đã bị chìm chết từ lâu rồi, cả Thủy Liễu cũng vậy.

Lập bàn thờ cúng kiếng xong xuôi, Thầy Hai mới nhân nhạ nói:

- Vong nữ sẽ siêu thoát và đi đầu thai, còn vong còn lại vẫn bị yểm không lên được. Thứ cho tôi nói cái này, phạm tôi làm việc theo ý trời. Nếu ý trời đã không muốn thì tôi cũng hết cách cứu chữa. Tôi vẫn sẽ đi tìm người con của ông Hai Đồ để giải yểm nhưng việc có tìm được hay không thì không chắc chắn. Biền người khó tìm, có duyên thì mới gặp được.

Ba chồng tôi cũng đứng nghe và cứng kiến từ đầu đến cuối. Ông không nói gì chỉ gật đầu vâng dạ.

- Dạ Thầy, nếu nói như vậy thì tôi cần làm gì với cái ao sen này vậy Thầy?

Thầy Hai cười tươi:

- Nếu được gia chủ cho xây hàng rào xung quanh ao, không cần lập bàn thờ đâu, chỉ ngăn cho gà vịt bay xuống mà mất mạng thôi. Nếu có duyên tôi sẽ quay lại giải yểm và mở lại long mạch cho mảnh đất thờ tự này. Là do người rước ác vào nhà, thứ cho Hai Núi tôi vô năng.

Sau khi cúng kiếng xong, Thầy Hai, chú Đức và Phong đem phần xương tay của mẹ Phong đi hợp táng. Chú Đức nói tôi nặng vía nên đừng đi theo, kẻo mơ linh tinh ảnh hưởng sức khỏe. Với lại cu Phúc còn nhỏ lắm, mặc dù là có chị Lan trông giúp nhưng thiếu hơi mẹ vẫn không được.

Đêm đó, trong giấc mơ, tôi thấy một người phụ nữ mặc áo dài tím, gương mặt bà vô cùng xinh đẹp đặc biệt đôi mắt rất là hút hồn. Trong mơ bà quay mặt về phía tôi, nụ cười của bà ấm áp như nắng sớm mai. Bà nhoèn miệng cười:

- Mẹ đi đây, cảm ơn con.

Giật mình tỉnh dậy thấy cu Phúc đang ngủ say giấc trong nôi, Phong thì an tĩnh nằm bên cạnh. Hai người đàn ông của cuộc đời tôi đang ngủ say sưa bên cạnh tôi, cảm giác tốt đẹp quá. Quên nửa trong giấc mơ khi nãy mẹ Phong cười nói vô cùng rạng rỡ và hạnh phúc. Bất giác tôi chợt nghĩ, có khi nào là bà về báo mộng cho tôi rằng bà đã đến hồi "đi" rồi không. Nếu thật như vậy thì....tốt quá.

Như chú Đức từng nói:

" Cây xanh thì lá cũng xanh, cha mẹ hiền lành để đức cho con ".

Câu ấy quả là không sai, vì đời mẹ anh tốt nên anh cũng tốt. Đến cuối cùng thì tôi và anh cũng có cái kết tạm thời thật là viên mãn. Nói không ngoa thì là câu truyện có kết đẹp, rất đẹp.

Gối ghém cho cu Phúc xong, tôi lại quay lên ôm Phong, vừa ôm vừa rúc trong người anh tìm chỗ ngủ. Phong không biết là tôi vừa tỉnh giấc do nằm mơ, anh quay qua ôm lấy tôi, vừa ngái ngủ vừa nói:

- Ồ em ngủ đi, anh cho con bú cho. Ngủ đi ngủ đi.

Thấy bộ dáng của anh mà tôi bật cười, người đàn ông này đến bao giờ thì tôi mới hết yêu anh được đây?!

Cần gì cao lớn hơn người, chỉ cần bên cạnh một người chịu vì ta mà làm mọi chuyện, vì ta mà bao dung mà sẵn sàng là được. Chung quy tình yêu như một

ly trà, uống vào thì đắng nhưng sâu lắng lại ngọt ngào đậm vị thơm. Tình yêu của tôi vốn dĩ là như vậy.... đắng cay nhưng ngọt ngào thấm mãi.

Ôm lấy Phong, như ôm lấy cả bầu trời. Có được anh như có cả một trời thanh xuân.

HOÀN CHÍNH VĂN.

DU PHONG VÂN - TPTG.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Cẩu Tư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.